

(K) *all.*

47.

BUREAU F
5-4-48

Voligno.
OPGEHELD
5 APR. 1948
ACD 32532

- X Ernst MULDER, de economisch secretaris (dagelijks bestuurder) van de Revolutionnaire Communistische Partij, een der belangrijkste figuren van die partij, heeft ontheffing verkregen van zijn functie als economisch secretaris. Hij blijft echter voorlopig nog lid van het Centraal Comité van de R.C.P. De oorzaak van deze ontheffing is gelegen in het feit, dat hij gefaald heeft in het partijwerk. Hij had namelijk met veel "bombarie" Ben POSTHUMA uit Groningen naar Amsterdam over laten komen met het doel de R.C.P. te reorganiseren, alsmede het vakbondswerk van de partij langs vaste banen uit te stippelen en daarin krachtige leiding te geven. Posthuma trad aanvankelijk op als een soort dictator en hij blies hoog van de toren. Spoedig bleek echter, dat hij voor de partij van geen waarde was en "een grote nul", niet in staat om iets te organiseren of om leiding te geven. Hij is derhalve als partijbestuurder afgezet en zijn
- X werk is overgenomen door de C.C.-leden, Maurice FERARES en
- X Wout TIELEMAN.
De werkzaamheden van Ernst Mulder, die door het voorgvallene erg "in de put zit" zijn voorlopig opgedragen aan
- X het C.C.-lid, H.H.DRENTH.
Het hiervoren vermelde heeft onder de leden grote verwarring gesticht, daar zij Ernst Mulder als de beste en bekwaamste partijbestuurder beschouwden en zij thans bevreesd zijn, dat de partij zal verzwakken en ten onder gaan.

Verzonden op 1 April 1948.
aan: C.V.D.

CIRCULAIRE VAN HET I.S.

Aan alle secties van de Vis Internationale.

In Joego-Slavië doen zich op het gebied van de buitenlandse politiek nieuwe ontwikkelingen voor, die het begin kunnen zijn van een nieuw hoofdstuk in de geschiedenis van de Joegoslavische revolutie. Het Joegoslavische vraagstuk staat op de dagorde van het eerst volgende plenum van het IEC; de ontwerp-resolutie, die door het IEC aan de leden van het IEC gezonden is, zal zeker met oog op de allerlaatste ontwikkeling door het IEC goedgekeurd worden. De eenderhavige circulaire en de oproep tot de Joegoslavische communisten (in "De Tribune" verschenen) zijn door het IS opgesteld en:

- a.) een bijdrage te leveren tot de discussie door een balans op te maken van het Joegoslavische vraagstuk,
- b.) onze positie te bepalen in verband met de nieuwe situatie,
- c.) opnieuw de politiek van onze organisaties te bepalen ten opzichte van de Communistische partij van Joego-Slavië op de terreinen, waarbij onze beide bewegingen elkaar tot nu toe hebben ontmoet.

++

Het Joegoslavische vraagstuk sedert de breuk tot aan de oorlog in Korea.

De breuk tussen de CPJ en het Kremlin geschiedde tot ieders verbazing. Het was een merkwaardige illustratie van de kenmerken van de huidige periode, met zijn plotselinge ontwikkelingen, zijn onverwachte wendingen, de snelle overgang van een stappe, die gekarakteriseerd is door bepaalde precies aangegeven tendenzen in een andere stappe, die gekarakteriseerd wordt door tendenzen, die zich in de voorgaande stappe in het verborgene ontwikkeld hebben.

Dadelijk bij de breuk heeft de internationale stelling genomen, al waren de factoren, die over de crisis bekend waren uiterst miniem. De internationale kon dit doen dank zij de fundamentele positie van onze beweging tegenover de stalinistische beweging en de communistische partijen, en steunde in wezen op ^{het} feit, dat de CPJ aan de macht gekomen was door een machtige massa-beweging, in tegenstelling met alle andere partijen van de Sovjet-invloedszone. Onze fundamentele positie maakt het ons niet mogelijk te voorzien, welke vorm de crisis van het stalinisme in een willekeurig land en vooral in het glacië (breuk van een partij, die de stat bestuurt), zou gaan aannemen, maar het maakt ons mogelijk ons direct de aanzienlijke betekenis en draagwijdte van het gebeuren te begrijpen, in tegenstelling met alle andere stromingen van de arbeidersbeweging of stromingen, die zich tot de revolutionaire voorhoede rekenen.

Uitgezonderd één punt keurden de leiders van de CPJ ten tijde van de breuk alles goed, wat de andere partijen van de Kominform verdedigden. Toch sprak de Internationale zich voor de CPJ, tegen het Kremlin uit, daarmee aangevende, dat men te doen had met een uiting van de tegenstelling tussen de belangen van de Joegoslavische arbeiders en boeren enerzijds (in zekeren zij door de CPJ vertegenwoordigd) en die van de Sovjet-bureaucratie anderzijds. Uit deze waardering trekken wij de conclusie, dat de breuk een onafhankelijke ontwikkeling van de CPJ zou mogelijk maken, in de loop waarvan differentiaties in de boezem van deze partij mogelijk zouden zijn. Wij onderschreepten, dat deze politieke differentiaties kon plaats grijpen onder invloed van de nationale en internationale sociale krachten. De taak van onze beweging bestond in de mobilisatie van de arbeidersbeweging voor de hulp aan de Joegoslavische revolutie, die beklemd was tussen de USSR en het imperialisme. (Zie in het bijzonder de resolutie van het 6e Ple-

num van het IEC (October 1948) en het artikel van Pablo, "Het Joegoslavische vraagstuk", in "QUATRIEME INTERNATIONALE" van AUG-Sep. 1948).

Bijna een jaar lang vertoonde er zich niets bijzonders in de toestand van Joegoslavië en in de positie van de CPJ. Het 5e Congres van deze partij (Juli 1948) deed de bijna volmaakte eenstemmigheid blijken, waarmee het zich uitsprak tegen de resolutie van de Kominform. De verschillen tussen Moskou en Belgrado begonnen zich scherper af te tekenen rondom enkele vraagstukken, de Joegoslaven onthulden de uitbuitingspolitiek van de Russen ten aanzien van de landen in hun invloedssfeer. Maar de dingen wijzigden zich in de loop van de zomer 1949 ten gevolge van de nederlaag, die het Kremlin leed inzake Joego-Slavië en doordat Tito aan de macht bleef steunend op de werkende bevolking, begon het Kremlin zijn toevlucht te nemen tot een hele reeks maatregelen (Processen, blokkade, ...), die bestemd waren om de binnenlandse toestand van Joego-Slavië te verslechteren en om de Joegoslavische leiding te dwingen zich meer en meer tot de imperialistische landen te wenden om hulpbronnen te vinden en handelsbetrekkingen aan te knippen. Dit moest Joego-Slavië onvermijdelijk tegenover steeds groter wordende eisen van het imperialisme stellen.

Het antwoord van de Joegoslavische leiders hierop had een dubbel aspect. Wat het binnenland betreft zochten zij duidelijk steun in de arbeidersklasse. Op het buitenlandse plan durfden zij daarentegen niet openlijk te wenden tot de internationale arbeidersklasse. Pas de eerste Mei 1950 werden de eerste arbeiders-delegaties in Joego-Slavië georganiseerd (en dat zonder voorafgaande agitatie). De "verdediging van Joego-Slavië werd door de Joego-slavische leiders bureaucraties opgevat, d.w.z. voor alles gebaseerd op de uitbuiting van een evenwichtspolitiek tussen de twee blokken; de interventie van sympatiserenden (arbeidersstromingen en progressieve persoonlijkheden), moest een bijkomstige rol spelen. Op dit gebied bleven de Joego-Slavische leiders volledig staan binnen het kader van de stalinistische opvattingen aangaande "de verdediging van de Sovjet-Unie". De verschillen kwamen voort uit de mogelijkheden, die op dit gebied voor Moskou totaal anders waren, dan voor de Joego-Slavische leiders, zowel ten aanzien van het imperialisme als in betrekking tot de arbeidersbeweging.

Gedurende deze periode was de Internationale, die voortging met de ontwikkeling van Joego-Slavië en van de CPJ stap voor stap te volgen, op alles wat dat aan positiefs voor de arbeidersbeweging bevatte, maar zij gaf ook de gevaren aan, die in de situatie besloten lagen, in het bijzonder de binnenlandse gevaren, die kleefden aan de politiek van de Joegoslavische leiders.

Documenten, circulaires en artikelen zijn in deze periode door het IS of zijn leden gepubliceerd; wij beperken ons hier tot het geven van twee uittreksels, één uit de oudste documenten, de ander uit de circulaire van 28 Juni 1950:

"Wanneer wij het ^{uw} onze plicht achten, om het Joego-Slavië van Tito en de Joegoslavische Communistische partij tegen de lasterlijke aanvallen en uitputtende manoeuvres van de Russische bureaucratie te beschermen, dan niet omdat wij Tito als "troekist" beschouwen.... Wanneer de leiders van de Joegoslavische CP zich niet baseren op de hulp, welke het internationale proletariaat hun kan bieden; wanneer zij zich niet op de weg van de proletarische democratie in Joego-Slavië zelf begeven, wanneer zij niet terugkeren tot de politiek van de proletarische wereldrevolutie, door met alle stalinistische opvattingen te breken, dan zal Joego-Slavië, bekneeld tussen de stalinistische hamer en het imperialistische aanbeeld, het anderspit moeten delven voor één van deze machtige vijanden".---
(Open brief van het IS aan de leden van de communistische partijen en aan alle communistische arbeiders, September 1949).

"Men zou uit het voorafgaande niet moeten afleiden, dat de CPJ reeds op alle gebieden gekomen is tot een juiste Leninistische stellingname. Het is in het bijzonder nodig te wijzen op de grote leemten in de buitenlandse politiek van de CPJ, die te veel neigt op te gaan in de noodzakelijke manoeuvres die de Joego-Slavische staat moet uitvoeren, daar hij gelegen is tussen de stalinistische hamer en het imperialistische aanbeeld. De illusie, die verspreid wordt met betrekking tot de rol van de UNO; de idee een einde te maken kunnen maken aan het oorlogsgevaar door een verzoening tussen de vijandige blokken; het stilzwijgen over de problemen van de socialistische revolutie in de Verenigde Staten en in Groot-Brittannië, dit alles dient gerekend te worden onder de ideologische zwakten, die nog bestaan.---- Het IS en het IEC hebben evenwel herhaaldelijk de aandacht van alle secties gevestigd op het feit, dat de internationale revolutionaire beweging een grote verantwoordelijkheid draagt met betrekking tot de positie van de CPJ tegenover de internationale vraagstukken. Aan zichzelf overgelaten zullen de Joego-Slavische communisten geweldige moeilijkheden hebben om te komen tot juiste internationale posities. Alleen de actieve hulp van de vooruitstrevende arbeiders der gehele wereld aan Joego-Slavië, althans alleen een zegevierende campagne van de revolutionaire organisaties ter verdediging van Joego-Slavië, kunnen de CPJ in verhouding tot zijn moeilijkheden helpen bij de overwinning van deze ontoereikendheden". (Circulaire van het IS).

Alles samengevat trachtte de politiek van de Internationale met alle krachten van onze beweging, 1) de grootst mogelijke steun van de internationale arbeidersklasse aan Joego-Slavië te verzekeren, 2) alles wat positief was in de ontwikkeling van de Joego-Slavische revolutie te stimuleren, 3) de Joegoslavische communistische beweging en de voorhoede van de arbeiders, die zij aandacht gericht had op de ontwikkeling in Joego-Slavië te behoeden voor de gevaren, verbonden aan politieke verwarring, die er nog heerste in de opvattingen van de Joegoslaven.

Gedurende deze gehele periode ontwikkelde de CPJ zich, wat de binnenlandse politiek betreft vastberaden naar links zonder schommelingen te vertonen. Wat de buitenlandse politiek betreft, kon men, zonder dat er een merkbare wijziging intrad, evenwel waarnemen, dat tegenover de verscherping van de stalinistische richting dreiging de verklaringen der Joegoslaven tegen het Kremlin de richting hadden bondiger te worden en tegen het imperialisme vager te worden.

Men dient ook op te merken, dat deze ontwikkeling, die gepaard ging met een verbreding van de democratie in het land, met een ontwikkeling van de critische geest, plaats vond zonder differentiaties met zich mee te brengen in de CPJ. Integendeel, het merendeel van die leden van de CPJ, die in 1948 zich ten gunste van de resolutie der Kominform hadden uitgesproken, lieten hun standpunt los en schikten zich naar de partij.

SINDE DE OORLOG IN KOREA.

Bij de ontketening van de Koreaanse oorlog hebben wij op het gebied der internationale politiek een reeks feiten en stellingnamen van de Joegoslavische leiders meegemaakt, die, alles bij elkaar genomen, niet meer beschouwd kunnen worden als fouten, die voortkomen uit politieke verwarring, maar die gerekend moeten worden als de uitdrukking van een door de leiding van de CPJ uitgezette nieuwe koers, een koers, die hem verwijdert van een van de twee blokken onafhankelijke positie en die de neiging heeft hem te verbinden met het imperialistische blok.

De oorlog in Korea is het uitgangspunt geweest voor een versterking van de spanning in de internationale betrekkingen. De leiders van de twee tegengestelde blokken hebben overal hun pressie vergroot. Tegelijkertijd zag Joego-Slavië zich, ten gevolge van verscherpte economische omstandigheden (blokkade door de Kominformlanden, eisen van het vijfjarigplan voor de industrie) en uitzonderlijke natuurlijke omstandigheden (droogte), geplaatst in moeilijkheden, die onbeschrijflijk zijn.

Tegenover de binnenlandse sociale moeilijkheden en om die te boven te komen, zijn de Joegoslavische leiders voortgegaan - tenminste voor de directe toekomst met steun te zoeken bij de arbeidersklasse (strijd tegen de privileges), wat buitengewoon progressief is. Op het gebied der buitenlandse politiek daarentegen, neigen zij er toe elke hoop op de arbeidersbeweging te laten varen en tegenover het oorlogsgevaar, dat aan hun grenzen toegenomen is van de kant van de satellieten van de USSR, zien zij geen andere middelen om weerstand te bieden dan de wapenen, die ze bij de imperialisten zouden kunnen krijgen. Om deze laatste dan ook niet te kwetsen hebben zij de beweging voor de brigades zowat overal betwogen, hetzij het aantal, hetzij het effect van de delegaties; zij hebben zich er tegen verzet, dat een solidariteitsactie gevoerd zou worden, gericht op het wereldproletariaat tegen de hongersnood, die hen bedreigt. Daar hun koers niet gericht was op het wereldproletariaat hebben zij hun vredescongres georganiseerd, waarin de UNO en klein-burgerlijke opvattingen bovenaan zijn geplaatst. Tenslotte hebben de Joegoslavische afgevaardigden in de UNO dubbelzinnige verklaringen afgelegd en twijfelachtige stemmen uitgebracht. Terwijl men het aannemen van een dubbelzinnige verhouding in de UNO nog kon begrijpen, mits de CPJ openlijk aan de arbeiders verklaarde, dat de staat gedwongen was ze te handelen, wegens de moeilijkheden, waarin het land zich bevond, heeft de Partij geswegen. In verschillende verklaringen (Tito op het vrouwencongres, daarna aan een burgerlijk journalist; Bebler of Kardelj in de UNO) werd ze ten aanzien van de buitenlandse politiek een lijn uitgestippeld, die de weg naar een capitulatie voor het imperialistische kamp kan voorbereiden.

Deze verklaringen zijn niet altijd zo categorisch als de burgerlijke pers hen samenvatte. Maar het zou gevaarlijk zijn alleen in het oog te houden wat ze aan voorzichtige reserves en zinswendingen bevatten en de gehele richting te vergeten, die zij uitdrukken en die een sterk en gevaarlijk afglijden van de buitenlandse politiek van Joego-Slavië vorst.

De vorm zelfs van de verklaringen van Tito aan een burgerlijk journalist maakt duidelijk, waarem hij, nadat hij enige maanden geleden gezegd had, dat zij handel zouden drijven met hun koopwaar, maar niet met hun principes, in woorden in principiële vraagstukken capituleert. Op de eerste vraag van zijn interviewer verklaarde hij openlijk, dat er niet genoeg voedsel is voor de bevolking en het vee, dat men achter is met zaaien, dat men gebrek heeft aan zaai zaad voor de komende lente, dat het transport onvoldoende is. Waarna de Amerikaanse journalist achter elkaar de vraagstukken aansnijdt, die Washington interesseren en waarbij hij het isolement van Joego-Slavië onderstreept (Griekenland, de Balkan in het algemeen, Trieste). De journalist noemt vervolgens China, komt daarna terug op de Joego-Slavische problemen; de situatie van de kerk, de militaire situatie, de aankopen van militaire uitrustingen bij de Amerikanen en Engelsen, om dan over te gaan tot het Marshall-plan, het Atlantisch Pact, Duitsland.....

Deze verklaringen van Joegoslavische leiders vormen de meest duidelijke demonstratie van de onjuistheid en schadelijkheid van de theorie van het "socialisme in één land". Uitzonderlijke natuurlijke omstandigheden, zoals de droogte, hebben deze gang van zaken zeker versneld, maar wij bezitten een uitstekend voorbeeld van de grens van de krachten der revolutie zelf binnen het nationale raam.

Bovendien onthult de situatie het gevaar van een opportunistische leiding in de revolutionaire strijd. In de jaren van de burgeroorlog onder uiterst gunstige objectieve omstandigheden, zijn de revolutionaire krachten in staat geweest de macht te grijpen onder een leiding, die verbonden was met het Kremlin. Deze krachten zijn zelfs sterk genoeg geweest om de leiding vervolgens mee te slepen in de breuk met Moskou en in een energieke strijd tegen een mogelijke verbureaucratisering van het stelsel. Maar door de afwezigheid van tastbare steun van het wereldproletariaat en onder de tegelijk tegenover elkaar staande en gezamenlijke actie van het imperialisme en de Moskouse bureaucratie bevindt de Joegoslavische revolutie zich door de eng nationale politiek van haar leiding in een doodlopend slop. De successen, die behaald zijn ondanks het opportunisme van de leiding, lopen gevaar totaal op het spel gezet te worden door het opportunisme, dat slechts het vraagstuk van de staatsmacht, van de bewapening en de noodzakelijke financiële hulp aan het land ziet, maar dat de actie van de internationale arbeidersklasse ter zijde schuift.

Het zou natuurlijk verkeerd zijn te beweren, dat de Joegoslavische revolutie nu reeds veroordeeld is. In de laatste circulaire van het IS (September 1950) schreven wij:

"DE ONWIKKELING VAN DE CPJ WORDT BEPAALD DOOR DE TUSSENKOMST VAN NATIONALE EN VOORAL INTERNATIONALE TEGENGESTELDE KRACHTEN. Uit deze laatste beschouwing vloeit voort, dat deze ontwikkeling niet rechtlijnig zal zijn - zoals wij herhaaldelijk hebben gezegd - en dat zij nog lang niet geëindigd is. Een vastlegging zal onmogelijk zijn, zolang als Joego-Slavië een arbeidersstaat blijft en er zich niet een bureaucratie stabiliseert analoog aan die van de USSR. Wij constateren op dit ogenblik de combinatie van een keers naar links op binnenlands gebied en een naar rechts gebogen koers op het internationale plan."

Sindsdien is de internationale spanning toegenomen, maar er is in dit land dit land nog altijd geen vaste bureaucratistische laag gevormd. Wat de internationale toestand aangaat, verkeert deze in een zo wankelbaar evenwicht, dat grote veranderingen tamelijk onvoorsien zouden kunnen plaatshebben. Het Joegoslavische geval is in 1948 ontstaan, na verschillende jaren van nederlagen van de arbeiders in West-Europa en op het ogenblik, waarop de "koude oorlog" zich door de blokkade van Berlijn versterkte. In deze omstandigheden was de hulp van het internationale proletariaat zeer sterk beperkt; onze beweging had zelfs een muur van scepticisme ten aanzien van Joego-Slavië te doorbreken. Grote stukken strijd van de arbeiders kunnen de situatie belangrijk wijzigen. Maar zelfs als de internationale toestand geen grote segevierende stukken strijd van de arbeiders met zich mee brengt, kan men niet A PRIORI de mogelijkheid uitsluiten van een tijdelijke stilstand en zelfs van plotselinge sprongen in de ontwikkeling van de Joegoslavische revolutie, hoewel de meest waarschijnlijke variant, wegens de beperkt van de nationale krachten der revolutie en de opportunistische opvoeding van de leiding, die van een afglijden in een tamelijk snel tempo, is.

Het halthouden op de weg, die de Joegoslavische revolutie in de buitenlandse politiek heeft ingeslagen, zou vooral kunnen voortspuiten uit een bewust verzet in de boezem van de CPJ. Maar ook al is het onbetwistbaar, dat zich in Joego-Slavië een kritische geest heeft kunnen ontwikkelen sedert de breuk met het Kremlin deze heeft nog niet het stadium bereikt, waarin één of ander aspect van de politiek van de partij of de staat het onderwerp heeft kunnen worden van een discussie in de partij (tenminste van een openbare discussie, want het is mogelijk, dat in de boezem van het CC sommige vraagstukken onderling bediscussieerd zijn).

Wat zal er gebeuren naar aanleiding van het afglijden van de buitenlandse politiek? De manier, waarop de leiding te werk gaat, d.w.z. door de regering stelling te laten nemen, zonder openbare verklaring of rechtvaardiging (en met reden, want zij kan zich noch verklaren, noch

zich rechtvaardigen, tensij zij vierkant zegt, dat zij concessies doet, welke concessies zij doet, aan wie zij ze doet en waarom zij ze doet), terwijl de kritische geest meer dan twee jaar is aangewakkerd, kan heel goed op onverwachte wijze uitloopen op een crisis in de boezem der partij. Om meerdere redenen valt te vreesen, dat het stalinisme het meest profijt zal trekken van deze situatie. De CPJ is een massapartij; volnu, bij elke teruggang van de arbeidersbeweging profiteert het stalinisme, speculerend op de moeheid, de ontmoediging, en de demoralisatie teveeg gebracht door de nederlagen, -- in de massabeweging ten koste van de meest bewuste voorhoede, tot wie zich in deze periode slechts een minderheid keert. Anderszijde zal het afglijden naar het imperialistisch kamp de allergrofte stalinistische "argumenten" schijnen te rechtvaardigen; zij, die de problemen niet grondig willen bestuderen, zullen slechts dat onthouden en zullen zelfs alle contra-revolutionnaire aspecten van het stalinisme niet tellen.

Wij hebben hierboven erop gewezen, dat sedert de breuk met Moskou tot aan de oorlog op Korea, de tendens tot ontbinding van de Kominform fractie overheerste; sedert de nieuwe koers uitgestippeld is, heeft de leiding van de CPJ opnieuw het stalinistische gevaar moeten erkennen door een lid van het CC, de vice-president van de Kroatische republiek en andere voorrangstaande leden van de partij, aan te klagen. Het is te vreesen, dat zich door deze omstandigheden een nieuw hoofdstuk opent op het gebied van de binnelandse politiek, waarin wij de stromingen van de democratisering van het stelsel zullen zien stilstaan en volkomen tegenovergestelde stromingen zich zullen zien ontwikkelen.

De koers, gevolgd door de Joegoslavische leiders moet dan ook de noodlottige gevolgen hebben, wat de internationale crisis van het stalinisme betreft. De resoluties van het IEC en onze vorige circulaires hebben altijd onderstreept, dat de crisis van het stalinisme, verwekt door de tegenstelling tussen de verlangens van de massa's, die direct na de oorlog lid van de CP waren geworden of haar gevolgd hadden en de doeleinden van de politiek van het Kremlin, door het Joego-Slavische vraagstuk sterk gestimuleerd werd. Deze had de mogelijkheid aangetoond van een revolutionnaire beweging, onafhankelijk van Moskou, die niet gevormd werd door enige kleine groepen met weinig invloed op de gebeurtenissen. De bewering van de stalinisten, dat er buiten hen alleen het imperialistische kamp overbleef en dat wie met hen breekt, wat ook zijn aanvankelijke bedoelingen hebben kunnen zijn, onvermijdelijk moet overlopen naar het imperialistische kamp, deze bewering werd weerlegd door de kracht van een overwinnende revolutie in een land van 15,000,000 arbeiders. Dit stalinistische "argument", dat steunt op een zeker aantal voorbeelden van het kilssoverraad door aanhangers van het stalinisme heeft tegenwoordig de kans versterkt te worden door de houding van de Joegoslavische leiders; talloze communistische strijders, die wilden breken met het stalinisme en een nieuwe revolutionnaire beweging te bouwen, onafhankelijk van het Kremlin zullen, als een dergelijke teleurstelling plaats vindt, geneigd zijn hetzij te barusten in de stalinistische leiding, hetzij op te houden met elke actieve strijd.

ONZE HOUDING IN HET VERLEDEN.

Alvorens vast te stellen, wat onze houding in nieuwe omstandigheden moet zijn, is het noodzakelijk enige conclusies te trekken uit onze houding in het verleden, in het Joegoslavische vraagstuk.

Laten we nogmaals herhalen, dat de Joegoslavische revolutie nog niet opgegeven, dood is. Wat er ook in toekomt nog gebeuren, we kunnen van nu af aan zeggen, dat de Joegoslavische revolutie een belangrijke kennis voor de arbeidersbeweging in zijn geheel en voor onze beweging in het bijzonder heeft gebracht.

Een theoretische kennis, die wij herhaaldelijk hebben doen uitkomen in documenten en artikelen over:

- het socialisme in één land,
- de revisionistische theoriën over de USSR en het stalinisme,
- de verdediging van de USSR,
- de theorie van de permanente revolutie, (in al zijn aspecten),
- het afsterven van de staat,
- staat en partij na de machtsgreep,
- het begrijpen van de onverwachte veranderingen in de CP-en.

EEN POLITIEKE KENNIS, meer in het bijzonder door het feit dat, doordat onze ideeën geherwaardeerd werden, en doordat de strijd van de Oppositie (Moskou processen, etc.) weer in de belangstelling kwam, het Joegoslavische vraagstuk het begin is geweest van het verbreken van het isolement van sommige secties, van het uitbreiden van de sterke of van de activiteit van verscheidene van onze secties: Frankrijk (jeugd, vakbeweging, intellectuelen), Duitsland (naar een nieuwe partij), opvoeding van de organisatie in zijn betrekkingen met tamelijk grote bewegingen.

Meer in het algemeen is de wijze, waarop de Internationale de Joegoslavische zaak aangesneden heeft, één van de belangrijkste middelen geweest om de sectarische tendenzen te bestrijden, die zich bij ons ontwikkeld hadden gedurende de lange jaren van hoofdzakelijk propagandistische activiteit. Evenals wij in het verleden bij de aanwezigheid van linkse centristische stromingen in de sociaal-democratie de intrede-taktiek hebben uitgewerkt, zo hebben wij bij de aanwezigheid van de nieuwe ervaring van een stroming van stalinistische afkomst en van veel aanzienlijker afmetingen, alle krachten van onze beweging geconcentreerd om hierop invloed uit te oefenen. Wij hebben niet de houding aangenomen van toeschouwers, die ontleden, critiseren en buiten de strijd blijven. Het ging en het gaat nog om een strijd, waarin onze huidige krachten misschien onvoldoende zijn om een zegevierende afloop te verzekeren, maar het was noodzakelijk zich er helemaal in te storten om te trachten tot een degelijke uitkomst te geraken of ten minste opdat, wat ook het eindresultaat mocht zijn, de voorhoede er theoretisch en politiek versterkt uit te voerschijn mocht komen om toekomstige strijd te voeren. Er bestaat geen andere weg voor het opbouwen van een nieuwe revolutionaire leiding dan de deelname aan alle grote stukken strijd der arbeiders en al hun politieke ervaringen.

Als het verval van de Joegoslavische revolutie een feit zou worden en uit zou lopen op de liquidatie ervan, zou dat een zware nederlaag voor de arbeidersbewegings zijn - dus ook voor ons zelf, - maar de activiteit, die onze beweging ontplooid heeft, de autoriteit, die zij aldus in nieuwe kringen heeft verworven en de activiteit, die zij moet blijven voeren, moeten daarop gericht zijn, dat de resultaten, al zijn noch zo aanzienlijk als wij wensten, noch zo veel belovend, als zij op zeker ogenblik schenen, toch zo merkbaar mogelijk voor de versterking van de revolutionaire voorhoede zijn.

XXXXXXXXXXXXXXXXX

ONZE NIEUWE HOUDING

Onze houding van dit ogenblik is in het bijzonder uitgedrukt in de oproep die het IS tot de Joegoslavische communisten richt. Deze oproep is zowel opgesteld voor de Joegoslavische communisten, als om te dienen voor de opvoeding van de revolutionaire voorhoede in de gehele wereld.

Het is een alarmerkreet, een oproep, een waarschuwing. --- Een alarmerkreet om de gevaren, die de Joegoslavische revolutie bedreigen (haar verdediging zou verzwakt worden door het isolement, dat de buitenlandse politiek in de internationale arbeidersklasse teweeg zou brengen). Een oproep aan de gehele CPJ om de keers te wijzigen, die hij ingeslagen is. Een waarschuwing van onze kant, dat wij onze houding van kritische steun zullen opgeven en ons voor te bereiden om over te gaan tot die van een revolutionaire oppositie, indien de omstandigheden dat eisen.

Onze oproep betekent noch een daad van breuk met de CPJ, noch een verklaring van vijandschap jegens hem. Wij onderstrepen onze kritiek, wij geven de gevaren aan, die zich

duidelijker aftekenen—niet eenvoudig omdat er concessies gedaan worden, maar dat deze niet bij naam geneemd worden en ze zelfs gedealiseerd worden maar wij lopen niet op de gebeurtenissen vooruit. Wij roepen nog niet op tot het vormen van een oppositionele stroming, wij zeggen: de gehele CPJ moet zich uitspreken over een politiek, die tot nu toe alleen door de leiding is aangegeven.

Deze houding is niet onveranderlijk de ontwikkeling van de situatie kan ons zelfs noodzaken deze houding snel te veranderen, maar in dat geval—zoals in alle omstandigheden—beschouwen wij ons zelf niet als buiten de gebeurtenissen en de strijd staande en putten wij alle mogelijkheden uit voor een ingrijpen van onze kant om de situatie in gunstige zin te wijzigen.

Het is mogelijk, dat de Joegoslavische leiders, aan de ene kant onder de druk van het imperialisme, anderzijds ons ingrijpen als voorwendsel gebruikend, hun houding zullen wijzigen op die gebieden, waar zij contact met onze beweging hebben. Dat is een mogelijkheid waarmee wij rekening moeten houden bij het bepalen van de houding, die wij op verschillende werkerterreinen moeten aannemen, maar dat kan ons er niet toe brengen het initiatief te nemen tot een breuk bij die activiteit waar contacten bestaan. Wij oefenen druk uit en wij roepen alle vrienden van Joego-Slavië op om druk uit te oefenen tot het stopzetten van een rampspoedige koers. Indien de Joegoslavische leiders zelf het initiatief tot een breuk zouden nemen, dan zou dat een daad van zeer belangrijke politieke betekenis zijn. Maar ook hier, zoals op elk gebied, moeten wij vooruitzien, maar wij weigeren vooruit te beoordeelen en de meest pessimistische politiek te volgen.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

HET STALINISME, DOODGRAVER VAN DE REVOLUTIE.

Een ander belangrijk punt betreft onze houding tegenover de stalinisten in deze kwestie. Zij hebben zich van de aanvang af tot in hun eigen geleiden tegenover de Joegoslavische zaak in een verdedigende positie bevonden en zullen zeker trachten een maximum aan voordeel uit de compromissen en eventueel uit de capitulaties van de Joegoslavische leiders te trekken. Niets zou onjuister en noodlottiger zijn, dan een verdedigende houding van onze kant op dit punt. Wij moeten integendeel krachtig het stalinisme aanwijzen als het meest verantwoordelijk voor deze situatie. Het is weer een proletarische revolutie te meer, waartegen de stalinisten alle middelen, waarover zij beschikken in werking stellen. Toen de arbeidende massa's op de morgen na de 2e wereldoorlog het kapitalisme konden verjagen uit Europa en Azië, bestond de politiek van het Kremlin in het herstellen van de kapitalistische orde in geheel West-Europa en in het verstikken van iedere onafhankelijke massabeweging in de landen van de Sovjetzone. In Joego-Slavië, het enige land waar de massabeweging echter overwonnen had, hebben zij alles gedaan om de revolutie te wurgen. Zij hebben de Joegoslavische leiders een tijd lang gedwongen tot een overeenkomst met de inheemse bourgeoisie; later, toen zij de CPJ niet hadden kunnen russificeren, zijn zij een laaghartige strijd begonnen— tot en met blokkade, voorbereiding tot een gewapend conflict — om te proberen het land in het imperialistische kamp te drijven, liever dan een onafhankelijke arbeidersbeweging te laten bestaan. Indien de Joegoslavische revolutie moeilijkheden ondervindt in haar ontwikkeling en dreigt te bezwijken dan komt niet slechts doordat haar nationale krachten een grens aan die ontwikkeling stellen, niet slechts doordat haar leiders geen vertrouwen in het wereldproletariaat hebben, maar ook en vooral doordat zij gedurende meer dan twee jaar de meest hevige aanval te verduren heeft van de ontzaglijke krachten, waarover het Kremlin tegenover dat kleine land beschikte. De verstikking van de Joegoslavische revolutie die door het Kremlin nagejaagd wordt is een misdad, die het stalinistische op zijn balans zal moeten schrijven.

15 November 1950

Het Internationaal Secretariaat.

Verbinding No. 11
No. 738.

Kedam

- 1 -

*6.15.50
05.15
6.15.50
07.20 - 6.14.4
6.14.4
07.20 - 6.15.50*

26 JULI 1950
ACD/ *14078*

OP KAART
ACD/IV B
DAT: 25/8-50
PAR: 448

Ond.: Buitengewoon congres R.C.P.
Datum ontvangstbericht: 19-7-1950.
Betrouwbaarheid berichtgever: Betrouwbaar.
Waardering bericht: Betrouwbaar.
Tevens bericht gezonden aan: ---
Medewerkende instantie's: Gene
Ondernomen actie: Gene.

21 Juli 1950.

Verslag van het buitengewoon partijcongres van de Revolutionnaire Communistische Partij (Nederlandse Sectie van de 4e Internationale, gehouden op Zondag 16 Juli 1950, te 10.00 uur in het gebouw "De Brakke Grond", Nes 53-55 te Amsterdam.

Aanwezig 40 personen, onder wie 1 vrouw. Afschrift van de convocatie is aangehecht.

*Volgzaam de Koning
A. Kraassen*

1) Ferares, Mozes geboren 5-1-1922 te Amsterdam, wonende te Amsterdam, opent te 10.20 uur met een woord van welkom de vergadering en zegt, dat de partij in een buitengewoon congres bijeengeroepen is om de fusie met de Socialistische Unie te bespreken en de moeilijkheden, welke op het laatste ogenblik gerezen zijn te ondervangen.

Spr. zegt, dat door het Partijbestuur de leiding van het Congres is opgedragen aan Luteraan, Barend, nadere personalia hier niet bekend, wonende te Amsterdam.

Luteraan, B. voornoemd, leest de agenda voor, n.l. de volgende punten:

1. mededelingen;
2. het nieuwe ontwerp-program;
3. gedachtenwisseling over het ontwerp-program door de leden van het Centraal Comité;
4. discussie; en
5. de te nemen beslissing.

Spr. zegt, dat van de Socialistische Unie een brief is ontvangen, welke de reeds gevoerde besprekingen en gesloten overeenkomsten tussen R.C.P., Socialistische Unie en andere groeperingen op losse schroeven zet.

Ferares, M., zegt, dat de brief van de Socialistische Unie pas Vrijdag j.l. door het Partijbestuur van de R.C.P. is ontvangen en meent, dat het beter was geweest, het congres tot een latere datum uit te stellen om het partijbestuur gelegenheid te geven met de Socialistische

-Unie-

Unie over dit schrijven van gedachten te wisselen.

De brief begint met de verontschuldiging van de zijde der Socialistische Unie, dat zij zich de moeilijkheden kan indenken, waarvoor de R.C.P. zich geplaatst ziet bij het ontvangen van dit schrijven en dat zij hoopt, dat het niet tot kwade gedachten zal leiden en vervolgt dan ongeveer als volgt:

De Socialistische Unie oordeelt, dat het gezamenlijk opgestelde Ontwerp-Program niet "breed" genoeg is, waardoor vele goede socialistten van toetreding zullen worden weerhouden.

Dit moet worden voorkomen, Voorts geeft punt 11 van het Ontwerp-Program te veel ruimte voor de verdediging van de Sovjet-Unie.

Er zal een weg moeten worden gevonden om te voorkomen, dat men meent, dat wij de Sovjet-Unie willen verdedigen.

De socialistische Unie meent, dat de R.C.P. niet verder zal gaan dan de verdediging van de beginselen van de Sovjet-Unie, ontstaan door de October-revolutie.

Voorkomen moet worden, dat de massa deze verdediging te onzen nadele zal uitleggen.

Ons program moet van die aard zijn, dat elke klasse, ambtenaar en middenstanders de socialistische leer van Marx kunnen aanvaarden.

Een gedeelte van het Ontwerp-Program zal kunnen worden gehandhaafd, doch vele punten zullen moeten worden veranderd om een zo breed mogelijke basis te krijgen.

De Socialistische Unie geeft het Partijbestuur dit alles in ernstige overweging en verzoekt per omgaande antwoord.

Santen, Salomon, geb.3-8-1915 te Amsterdam, wonende te Amsterdam, geeft in een uitvoerig overzicht het verloop van de besprekingen met de Socialistische Unie weer en zegt, dat het eerste contact is geweest de conferentie in Utrecht op uitnodiging van de Socialistische Unie.

Daarna een bespreking met Roorda, Gerit, geb.4-9-90 te Terwispel, Pronk, Carlos, geb. 30-8-05 te R'dam (bekend) en Abelman, Karel, geb. 3-6-05 te R'dam (bekend), vervolgens overleg tussen de partijbesturen der Socialistische Unie en R.C.P. met als uitkomst een debat in "De Stem" en "De Tribune", uitmondende in de voorlopige overeenstemming

Spr. zegt, dat voor de R.C.P. in de commissie voor het Ontwerp-Program zitting hadden:

- X! o.a. Combrink, Hendrikus Johannes, geb.25-2-1913 te Hof van Delft;
- X! van der Zwan, Albertus Johannes, geb.22-1-1912 te Leiden, wonende te 's-Gravenhage;
- X! Breederveld, Frans, geb.29-6-1906 te Vlaardinger-Ambacht, wonende te Schiedam;
- X! Oosterwijk, Cornelis, geb.6-11-1906 te Rotterdam (Bekend);
- X! Hofland, Albert, geb.14-9-1916 te Rotterdam,

-(bekend)-

Afschrijven
P.D. 12
2151
8197
4032
6170
2075

↑ (bekend); en:

↑ Drenth, Hugo Herman, geb. 23-2-1916 te Haste (Dld.)

In het voorlopig Partijbestuur zouden zitting hebben o.a.:

Luteraan, B., voornoemd, redactie;

Ferares, M., voornoemd, landelijk penningmeester en voor het Partijbestuur;

Santen, S., voornoemd, en:

× van Tijn, Theo, geb. 28-6-1927 te Amsterdam wonende te Amsterdam.

Spr. zegt, dat al deze voorbereidingen door de houding van de Socialistische Unie te niet worden gedaan.

Spr. noemt dit een geraffineerde schurkenstreek, welke men alleen van bedriegers kan verwachten.

Spr. zegt voorts, dat Ferares, M., voornoemd heeft vergeten te zeggen, dat de Socialistische Unie het Ontwerp-Program wel wil aanvaarden, onder voorbehoud, dat het "Binnenshuis" zal blijven. Het tweede program zal dan als "open program" worden gebruikt, om vervolgens op het gunstigste moment door het eerste te worden vervangen.

Spr. stelt voor "voet bij stuk" te houden en geen nieuw program te aanvaarden.

Het is al mooi genoeg, dat geen propaganda meer gemaakt zal worden voor de R.C.P. en dat de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale, al is het dan voor de schijn in het belang van de fusie, ontbonden is.

∠niet

Drenth, H.H., voornoemd, zegt, dat het schrijven van de Socialistische Unie/botweg kan worden afgewezen, daar het fuseren dan nog moeilijker wordt en de deur voor "onze" neus wordt dichtgetrokken.

Wij moeten bereidheid tonen, door over het herzien van het program te willen praten.

De Socialistische Unie is niet sterk in het formuleren van verschillende punten; wij moeten daar in voorgaan en tactisch optreden.

Spr. meent, dat van Tijn, Th., voornoemd, wel in staat zal zijn de punten van het program zo te formuleren, "dat wij er in ieder geval tevreden mee zijn".

Ieder voor zich weet toch wel, dat de gehele fusie van onze zijde een tactische zet is en dat het er ons om te doen is door een fusie met de Socialistische Unie een groter aantal arbeiders te kunnen bereiken.

∠Anton

Spr. zegt, dat het dan ook gemakkelijker wordt door middel van het O.V.B., als nieuwe socialist bij monde van van den Berg, geb. 23-3-1903 te Rotterdam, (bekend) tot de arbeiders te spreken.

Combrink, H.J., voornoemd, die zegt niets te voelen voor een nieuw program, is er van overtuigd, dat de heren van de Socialistische -Unie-

Unie, bij een eventueel toegeven, steeds weer "rotstreken" zullen uithalen.

Oosterwijk, C., voornoemd, zegt, dat men geen revolutionair kan zijn als men zijn partij openstelt voor alle klassen met andere dan revolutionaire denkbeelden.

Spr. zegt, niet te geloven, dat het bedoelde schrijven enkel op initiatief van de Socialistische Unie opgemaakt en verzonden is en meent, dat van den Berg, A., hierin de grote man achter de schermen is.

Spr. stelt dan ook voor een bespreking te organiseren tussen de besturen van de Socialistische Unie en de R.C.P. tezamen met de commissie van het Ontwerp-Program.

Tijdens de bespreking zal dan blijken wie de eigenlijke schrijvers van de brief zijn.

XI Sterk, Arie, geb. 18-10-1906 te Vlissingen (bekend), meent, dat als de ontbinding van de Nederlandse sectie van de Vierde Internationale en het toetreden tot de Socialistische Unie alleen bedoeld zijn als "tactiek", om intensiever in het O.V.B. te kunnen werken en tot de massa door te dringen, het beter is, de tactiek van Drent, H.H., te ondersteunen.

Na stemming blijkt dat het voorstel van Santen, S., met 4 stemmen tegen wordt aangenomen.

Drenth, H.H., zegt, dat na onderzoek via oorlogsdocumentatie is gebleken, dat Poppe, Constant Johan Hendrik, geb. 28-2-1899 te Tilburg, wonende te Amsterdam, tijdens de bezetting verraad heeft gepleegd, waarvan Sneevliet, H., het slachtoffer is geworden.

Luteraan, B., zegt, dat de afdelingen zo spoedig in kennis zullen worden gesteld met het al of niet doorgaan van het a.s. congres van de beide partijen te Utrecht op 23 Juli en sluit te 18.00 uur de vergadering. (EINDE).

Aan B.V.D.

Volgen de 11de en 21ste

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ-Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale.

Amsterdam, 10 Juli 1950

Aan de leden van de R.C.P.

Waarde Makkers,

Bij deze nodigen wij jullie uit ter bijwoning van een buitengewoon Partij-Congres op Zondag 16 Juli 1950, in gebouw "De Brakke Grond" Nes 53-55 te Amsterdam des morgens om 10 uur.

Dit buitengewoon Congres zal zich moeten uitspreken over de fusie tussen onze partij en de Socialistische Unie.

Het is onnodig te zeggen dat dit Congres van buitengewone grote betekenis is, niet alleen voor onze partij, maar voor alle socialistten in Nederland. Immers de aaneensluiting van een aantal socialistische groepen in Nederland zoals de reeds in de Socialistische Unie aanwezige Oude S.D.A.P., de Onafhankelijke Communistische Groep uit Friesland en thans de R.C.P., de Socialistische Beweging, de groep uit Sliedrecht en de groep Onafhankelijke Socialisten uit Noordwilde is een eerste uitdrukking van het proces van heroriëntering dat zich in de Nederlandse arbeidersbeweging aan het voltrekken is.

Wij wekken alle leden van onze partij op om ons Congres bij te wonen temeer, daar naar wij hopen dit Congres de voorloper is van het fusie Congres met de andere groeperingen, en dus onze partij in zijn huidige vorm zal ophouden te bestaan. Wij weten, dat dit een grote en belangrijke stap is en nemen deze beslissing graag in aanwezigheid van ALLE leden der Partij.

Kameraden die ver weg wonen kunnen Zaterdag reeds komen. Voor slaappleatsen zal gezord worden.

Het Congres is niet openbaar. Alleen toegankelijk dus voor leden der Partij.

Gebouw "De Brakke Grond" Nes 53-55 is van het Centraal Station te bereiken met de tramlijnen 24-25-16-4-5-9-

Hopelijk tot Zondag

Laat niemand ontbreken

Met Kam. Groeten

Maurice.

NOTA:
Van: KA-RA

Op 22.2.1951 werd aan Clipper brief nr, CAH/51/175
heschreven, waarbij hem de inhoud van de nota van
H.B. aan KA-RA d.d. 19.2.1951 nr.101162 werd medegedeeld.

3.3.1951. v.H.

UITGEBOKT

AAN KA.RA

VAN H.B.

No.: B 101162

ov 167

WITGEBOEKT

827

Naar aanleiding van Uw rapport d.d. 15 Januari 1951 no. A. 709 e deel ik U mede, dat de besprekingen over een eventuele fusie tussen de R.C.P. en de Socialistische Unie voorlopig zijn gestaakt.

Indien de onderhandelingen werden hervat, zult U hiervan zo spoedig mogelijk op de hoogte worden gebracht.

(B IV)

H.B., 19 Februari 1951.

20 FEB. 1951

6.152
01.21-6.144

6.144
01.21-6.152

16 JAN. 1951
ACD/101162

RAAPPORT

AAN: Hoofd B

Van: KARA

Nr.: A. 709 e

ONDERWERP: Maandoverzicht Nr. 8 - 1950

Clipper zou verdere rapporten over de activiteiten van de RCP voor zover deze een eventuele fusie met de Socialistische Unie betreffen, zeer op prijs stellen.

inlid

15.1.1951

Speciale instructies aan ACD. (Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

CO 103026

ONAFGEDAAN

167

Duplicaat in P.D. 4617.

103026

OR 107

Afd./Sect.:

B II

Dat.:

19/2

Par.:

[Signature]

Interne aanwijzingen ACD.

ACD 4.

Dat.:

Par.:

[Signature] 19/2 51

Aantekeningen:

B II 19/2
14/2 51

B II 21-2-53
13/2 167.
Banc & Rutenan in lid C.C. der R.C.F. B II 19/2 1/2

6.141
01.261-6.142

6.142
01.261

6.142
01.261-6.141

NOTITIE

Van B IV

6.144
01.261-6.142

6.142
01.261-6.141

32 FEB. 1951.

ACD/103026

Van Barend Luteraan is de volgende zienswijze op de politiek afkomstig.

De oorlog zal nog meer offers vragen dan tot nu toe het geval is geweest en zal de heersende klassen nopen de arbeidsvoorwaarden centraal te regelen.

De oorlogsvoorbereidingen, mede door de sterke vermindering van de Nederlandse welvaart, dwingen tot grotere verslechtering der arbeidsvoorwaarden.

Door de nivellering van de arbeidsvoorwaarden en het op een lager niveau terugbrengen daarvan, moet het klasse-instinct en klasse-bewustzijn, tevens de klassestrijd, toenemen.

Het verambtelijkte, gesalarieerde kader van het N.V.V. en de P.v.d.A. is door haar anders gericht zijn niet op deze situatie voorbereid!

Bij het intreden van deze nieuwe situatie moet er een revolutionnair kader klaar staan om leiding te geven aan de massa, welke taak aan de R.C.P. te beurt zal moeten vallen.

De R.C.P. moet de geestelijke basis zijn voor de oppositiegroepen in het N.V.V. en de P.v.d.A..

Door scholing in de R.C.P. en de strijd in het N.V.V. en de P.v.d.A. moet het bedoelde kader groeien.

De oppositiegroepen moeten zo mobiel zijn, dat zij bij crises als bij de P.v.d.A. thans het geval is, onmiddellijk vanuit verschillende onderafdelingen een actie kunnen inzetten.

Voor deze acties moeten de oppositieleiden zo nauwkeurig mogelijk worden geïnstrueerd.

Enkele leden van de R.C.P., die bevriend zijn met leden van de P.v.d.A. moeten dezen om zich heen verzamelen, om de oppositiegeest uit te breiden.

Brochures en folders kunnen worden uitgegeven, dat zal wel offers kosten, maar deze offers kunnen aanmerkelijk worden beperkt, door steun uit Amerika.

B IV, 8 Februari 1951.

4

pin vinta

De Haring

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

9 Februari 1951.

Doss.15/229

Onderwerp: Circulaire van het I.S.

Hierbij wordt toegezonden afschrift van de inhoud van een circulaire van het Internationale Secretariaat van de 4e Internationale, gericht aan alle secties van de 4e Internationale. (einde)

6.102.1
05.26

12 FEB 1951
ACD/103028

6.102.1
05.29.1

Schubblad is vermist

CIRCULAIRE VAN HET I.S.

Aan alle secties van de IVe Internationale.

In Joego-Slavië doen zich op het gebied van de buitenlandse politiek nieuwe ontwikkelingen voor, die het begin kunnen zijn van een nieuw hoofdstuk in de geschiedenis van de Joegoslavische revolutie. Het Joegoslavische vraagstuk staat op de dagorde van het eerst volgende plenum van het IEC; de ontwerp-resolutie, die door het IS aan de leden van het IEC gezonden is, zal zeker met oog op de allernieuwste ontwikkeling door het IEC geamendeerd worden. De onderhavige circulaire en de oproep tot de Joegoslavische communisten (in "De Tribune" verschenen) zijn door het IS opgesteld om:

- a) een bijdrage te leveren tot de discussie door een balans op te maken van het Joegoslavische vraagstuk,
 - b) onze positie te bepalen in verband met de nieuwe situatie,
 - c) opnieuw de politiek van onze organisaties te bepalen ten opzichte van de Communistische Partij van Joego-Slavië op de terreinen, waarbij onze beide bewegingen elkaar tot nu toe hebben ontmoet.
-

Het Joegoslavische vraagstuk sedert de breuk tot aan de oorlog in Korea.

De breuk tussen de CPJ en het Kremlin geschiedde tot ieders verbazing. Het was een merkwaardige illustratie van de kenmerken van de huidige periode, met zijn plotselinge ontwikkelingen, zijn onverwachte wendingen, de snelle overgang van een étape, die gekarakteriseerd is door bepaalde precies aangegeven tendenzen in een andere étape, die gekarakteriseerd wordt door tendenzen, die zich in de voorafgaande étape in het verborgene ontwikkeld hebben.

Dadelijk bij de breuk heeft de internationale stelling genomen, al waren de factoren, die over de crisis bekend waren uiterst miniem. De internationale kon dit doen dank zij de fundamentele positie van onze beweging tegenover de stalinistische beweging en de Communistische partijen en steunde in wezen op het feit, dat de CPJ aan de macht gekomen was door een machtige massa-beweging, in tegenstelling met alle andere partijen van de Sovjet-invloedszône. Onze fundamentele positie maakt het ons niet mogelijk te voorzien, welke vorm de crisis van het stalinisme in een willekeurig land en vooral in het glacié (breuk van een partij, die de staat bestuur) zou gaan aannemen, maar het maakt ons mogelijk ons direct de aanzienlijke betekenis en draagwijdte van het gebeuren te begrijpen, in tegenstelling met alle andere stromingen van de arbeidersbeweging of stromingen, die zich tot de revolutionaire voorhoede rekenen.

Uitgezonderd één punt keurden de leiders van de CPJ ten tijde van de breuk alles goed, wat de andere partijen van de Kominform verdedigden. Toch sprak de Internationale zich voor de CPJ, tegen het Kremlin uit, daarmee aangevende, dat men te doen had met een uiting van de tegenstelling tussen de belangen van de Joegoslavische arbeiders en boeren enerzijds (in zekere zin door de CPJ vertegenwoordigd) en die van de Sovjet-bureaucratie anderzijds. Uit deze waardering trokken wij de conclusie, dat de breuk een onafhankelijke ontwikkeling van de CPJ zou mogelijk maken, in de loop waarvan differentia-

ties in de boezem van deze partij mogelijk zouden zijn. Wij onderstreepten, dat deze politieke differentiatie kon plaats grijpen onder invloed van de nationale en internationale sociale krachten. De taak van onze beweging bestond in de mobilisatie van de arbeidersbeweging voor de hulp aan de Joegoslavische revolutie, die beklemd was tussen de USSR en het imperialisme. (Zie in het bijzonder de resolutie van het 6e Plenum van het IEC (October 1948) en het artikel van Pablo, "Het Joegoslavische vraagstuk", in "QUATRIEME INTERNATIONALE" van AUG-SEP. 1948).

Bijna een jaar lang vertoonde er zich niets bijzonders in de toestand van Joego-Slavië en in de positie van de CPJ. Het 5e congres van deze partij (Juli 1948) deed de bijna volmaakte eenstemmigheid blijken, waarmee het zich uitsprak tegen de resolutie van de Koninform. De verschillen tussen Moskou en Belgrado begonnen zich scherper af te tekenen rondom enkele vraagstukken, de Joegoslaven onthulden de uitbuitingspolitiek van de Russen ten aanzien van de landen in hun invloedssfeer. Maar de dingen wijzigden zich in de loop van de zomer 1949 ten gevolge van de nederlaag, die het Kremlin leed inzake Joego-Slavië en doordat Tito aan de macht bleef steunend op de werkende bevolking, begon het Kremlin zijn toevlucht te nemen tot een hele reeks maatregelen (Processen, blokkade,....), die bestemd waren om de binnenlandse toestand van Joego-Slavië te verslechteren en om de Joegoslavische leiding te dwingen zich meer en meer tot de imperialistische landen te wenden om hulpbronnen te vinden en handelsbetrekkingen aan te knopen. Dit moest Joego-Slavië onvermijdelijk tegenover steeds groter wordende eisen van het imperialisme stellen.

Het antwoord van de Joegoslavische leiders hierop had een dubbel aspect. Wat het binnenland betreft zochten zij duidelijk steun in de arbeidersklasse. Op het buitenlandse plan durfden zij zich daarentegen niet openlijk te wenden tot de internationale arbeidersklasse. Pas de eerste Mei 1950 werden de eerste arbeidersdelegaties in Joego-Slavië georganiseerd (en dat zonder voorafgaande agitatie). De "verdediging van Joego-Slavië" werd door de Joegoslavische leiders bureaucratistisch opgevat, d.w.z. voor alles gebaseerd op de uitbuiting van een evenwichtspolitiek tussen de twee blokken; de interventie van sympathiserenden (arbeidersstromingen en progressieve persoonlijkheden) moest een bijkomstige rol spelen. Op dit gebied bleven de Joegoslavische leiders volledig staan binnen het kader van de stalinistische opvattingen aangaande "de verdediging van de Sovjet-Unie". De verschillen kwamen voort uit de mogelijkheden, die op dit gebied voor Moskou totaal anders waren, dan voor de Joegoslavische leiders, zowel ten aanzien van het imperialisme als in betrekking tot de arbeidersbeweging.

Gedurende deze periode wees de Internationale, die voortging met de ontwikkeling van Joego-Slavië en van de CPJ stap voor stap te volgen, op alles wat dat aan positiefs voor de arbeidersbeweging bevatte, maar zij gaf ook de gevaren aan, die in de situatie besloten lagen, in het bijzonder de binnelandse gevaren, die kleefden aan de politiek van de Joegoslavische leiders.

Documenten, circulaires en artikelen zijn in deze periode door het IS of zijn leden gepubliceerd; wij beperken ons hier tot het geven van twee uittreksels, één uit de oudste documenten, de ander uit de circulaire van 28 Juni 1950.

"Wanneer wij het nu onze plicht achten om het Joego-Slavië van Tito en de Joegoslavische Communistische partij tegen de laster-

lijke aanvallen en uitputtende manoeuvres van de Russische bureaucratie te beschermen, dan niet omdat wij Tito als "trotskist" beschouwen.....Wanneer de leiders van de Joegoslavische CP zich niet baseren op de hulp, welke het internationale proletariaat hun kan bieden, wanneer zij zich niet op de weg van de proletarische democratie in Joego-Slavië zelf begeven, wanneer zij niet terugkeren tot de politiek van de proletarische wereld-revolutie, door met alle stalinistische opvattingen te breken, dan zal Joego-Slavië, bekneeld tussen de stalinistische hamer en het imperialistische aanbeeld, het onderspit moeten delven voor één van deze machtige vijanden".-- (Open brief van het IS aan de leden van de communistische partijen en aan alle communistische arbeiders, September 1949).

"Men zou uit het voorafgaande niet moeten afleiden, dat de CPJ reeds op alle gebieden gekomen is tot een juiste Leninistische stellingname. Het is in het bijzonder nodig te wijzen op de grote leemten in de buitenlandse politiek van de CPJ, die te veel neigt op te gaan in de noodzakelijke manoeuvres, die de Joegoslavische staat moet uitvoeren, daar hij gelegen is tussen de stalinistische hamer en het imperialistische aanbeeld. De illusie, die verspreid wordt met betrekking tot de rol van de UNO; de idee een einde te kunnen maken aan het oorlogsgevaar door een verzoening tussen de vijandige blokken; het stilzwijgen over de problemen van de socialistische revolutie in de Verenigde Staten en in Groot-Brittannië, dit alles dient gerekend te worden onder de ideologische zwakten, die nog bestaan. ---Het IS en het IEC hebben evenwel herhaaldelijk de aandacht van alle secties gevestigd op het feit, dat de internationale revolutionaire beweging een grote verantwoordelijkheid draagt met betrekking tot de positie van de CPJ tegenover de internationale vraagstukken. Aan zichzelf overgelaten zullen de Joegoslavische communisten geweldige moeilijkheden hebben om te komen tot juiste internationale posities. Alleen de actieve hulp van de vooruitstrevende arbeiders der gehele wereld aan Joego-Slavië, alleen een zegevierende campagne van de revolutionaire organisaties ter verdediging van Joego-Slavië, kunnen de CPJ in verhouding tot zijn moeilijkheden helpen bij de overwinning van deze ontoereikendheden."-- (Circulaire van het IS.).

Alles samengevat trachtte de politiek van de Internationale met alle krachten van onze beweging, 1) de grootst mogelijke steun van de internationale arbeidersklasse aan Joego-Slavië te verzekeren, 2) alles wat positief was in de ontwikkeling der Joegoslavische revolutie te stimuleren, 3) de Joegoslavische communistische beweging en de voorhoede der arbeiders, die zijn aandacht gericht had op de ontwikkeling in Joego-Slavië te behoeden voor de gevaren, verbonden aan politieke verwarring, die er nog heerste in de opvattingen van de Joego-Slaven.

Gedurende deze gehele periode ontwikkelde de CPJ zich wat de binnenlandse politiek betreft vastberaden naar links zonder schommelingen te vertonen. Wat de buitenlandse politiek betreft, kon men, zonder dat er een merkbare wijziging intrad, evenwel waarnemen, dat tegenover de verscherping van de stalinistische dreiging de verklaringen der Joego-Slaven tegen het Kremlin de neiging hadden bondiger te worden en tegen het imperialisme vager te worden.

Men dient ook op te merken, dat deze ontwikkeling, die gepaard ging met een verbreding van de democratie in het land, met een ontwikkeling van de critische geest, plaats vond zonder differentiaties

met zich mee te brengen in de CPJ. Integendeel, het merendeel van die leden van de CPJ, die in 1948 zich ten gunste van de resolutie der Koninform hadden uitgesproken, lieten hun standpunt los en schikten zich naar de partij.

SINDS DE OORLOG IN KOREA.

Bij de ontketening van de Koreaanse oorlog hebben wij op het gebied der internationale politiek een reeks feiten en stellingnamen van de Joegoslavische leiders meegemaakt, die, alles bij elkaar genomen, niet meer beschouwd kunnen worden als fouten, die voortkomen uit politieke verwarring, maar die gerekend moeten worden als de uitdrukking van een door de leiding van de CPJ uitgezette nieuwe koers, een koers, die hem verwijdert van een van de twee blokken onafhankelijke positie en die de neiging heeft hem te verbinden met het imperialistische blok.

De oorlog in Korea is het uitgangspunt geweest voor een versterking van de spanning in de internationale betrekkingen. De leiders van de twee tegengestelde blokken hebben overal hun pressie verhoogd. Tegelijkertijd zal Joego-Slavië zich, ten gevolge van verscherpte economische omstandigheden (blokkade door de Kominformlanden, eisen van het vijfjarenplan voor de industrie) en uitzonderlijke natuurlijke omstandigheden (droogte) geplaatst in moeilijkheden, die onbeschrijflijk zijn.

Tegenover de binnenlandse sociale moeilijkheden en om die te boven te komen, zijn de Joegoslavische leiders voortgegaan - tenminste voor de directe toekomst - met steun te zoeken bij de arbeidersklasse (strijd tegen de privilegees) wat buitengewoon progressief is. Op het gebied der buitenlandse politiek daarentegen, neigen zij er toe elke hoop op de arbeidersbeweging te laten varen en tegenover het oorlogsgevaar, dat aan hun grenzen toegenomen is van de kant van de satellieten van de USSR, zien zij geen andere middelen om weerstand te bieden dan de wapenen, die ze bij de imperialisten zouden kunnen krijgen. Om deze laatste dan ook niet te kwetsen hebben zij de beweging voor de brigades zowat overal beteugeld, hetzij het aantal, hetzij het effect van de delegaties; zij hebben zich er tegen verzet, dat een solidariteitsactie gevoerd zou worden, gericht op het wereldproletariaat tegen de hongersnood, die hen bedreigt. Daar hun koers niet gericht was op het wereldproletariaat hebben wij hun vredescongres georganiseerd, waarin de UNO en kelin-burgerlijke opvattingen bovenaan zijn geplaatst. Tenslotte hebben de Joegoslavische afgevaardigden in de UNO dubbelzinnige verklaringen afgelegd en twijfelachtige stemmen uitgebracht. Terwijl men het aannemen van een dubbelzinnige houding in de UNO nog kon begrijpen, mits de CPJ openlijk aan de arbeiders verklaarde, dat de staat gedwongen was zo te handelen, wegens de moeilijkheden, waarin het land zich bevond, heeft de Partij gezwegen. In verschillende verklaringen (Tito op het vrouwencongres, daarna aan een burgerlijk journalist; Bebler of Kardelj in de UNO) werd zo ten aanzien van de buitenlandse politiek een lijn uitgestippeld, die de weg naar een capitulatie voor het imperialistische kamp kan voorbereiden.

Deze verklaringen zijn niet altijd zo categorisch als de burgerlijke pers hen samenvatte. Maar het zou gevaarlijk zijn alleen in het oog te houden wat ze aan voorzichtige reserves en zinswendingen bevatten en de gehele richting te vergeten, die zij uitdrukken en die een sterk en gevaarlijk afglijden van de buitenlandse politiek van Joego-Slavië vormt.

De vorm zelfs van de verklaringen van Tito aan een burgerlijk

-journalist-

journalist maakt duidelijk, waarom hij, nadat hij enige maanden geleden gezegd had, dat zij handel zouden drijven met hun koopwaar, maar niet met hun principes, in woorden in principiële vraagstukken, capituleert. Op de eerste vraag van zijn interviewer verklaarde hij openlijk, dat er niet genoeg voedsel is voor de bevolking en het vee, dat men achter is met het zaaien, dat men gebrek heeft aan zaaizaad voor de komende lente, dat het transport onvoldoende is. Waarna de Amerikaanse journalist achter elkaar de vraagstukken aansnijdt, die Washington interesseren en waarbij hij het isolement van Joego-Slavië onderstreept (Griekenland, de Balkan in het algemeen, Triëst). De journalist noemt vervolgens China, komt daarna terug op de Joegoslavische problemen: de situatie van de kerk, de militaire situatie, de aankopen van militaire uitrustingen bij de Amerikanen en Engelsen om dan over te gaan tot het Marshall-plan, het Atlantisch Pact, Duitsland....

Deze verklaringen van Joegoslavische leiders vormen de meest duidelijke demonstratie van de onjuistheid en schadelijkheid van de theorie van het "socialisme in één land". Uitzonderlijke natuurlijke omstandigheden, zoals dedroogte, hebben deze gang van zaken zeker versneld, maar wij bezitten een uitstekend voorbeeld van de grens van de krachten der revolutie zelfs binnen het nationale raam.

Bovendien onthult de situatie het gevaar van een opportunistische leiding in de revolutionaire strijd. In de jaren van de burgeroorlog onder uiterst gunstige objectieve omstandigheden, zijn de revolutionaire krachten in staat geweest de macht te grijpen onder een leiding, die verbonden was met het Kremlin. Deze krachten zijn zelfs sterk genoeg geweest om de leiding vervolgens mee te slepen in de breuk met Moskou en in een energieke strijd tegen een mogelijke verbureaucratisering van het stelsel. Maar door de afwezigheid van tastbare steun van het wereldproletariaat en onder de tegelijk tegenover elkaar staande en gezamenlijke actie van het imperialisme en de Moskouse bureaucratie bevindt de Joegoslavische revolutie zich door de eng nationale politiek van haar leiding in een doodlopend slop. De successen, die behaald zijn ondanks het opportunisme van de leiding, lopen gevaar totaal op het spel gezet te worden door het opportunisme, dat slechts het vraagstuk van de staatsmacht, van de bewapening en de noodzakelijke financiële hulp aan het land ziet, maar dat de actie van de internationale arbeidersklasse ter zijde schuift.

Het zou natuurlijk verkeerd zijn te beweren, dat de Joegoslavische revolutie nu reeds veroordeeld is. In de laatste circulaire van het IS (September 1950) schreven wij:

".....DE ONTWIKKELING VAN DE CPJ WORDT BEPAALD DOOR DE TUSSENKOMST VAN NATIONALE EN VOORAL INTERNATIONALE TEGENGESTELDE KRACHTEN. Uit deze laatste beschouwing vloeit voort, dat deze ontwikkeling niet rechtlijnig zal zijn - zoals wij herhaaldelijk hebben gezegd - en dat zij nog lang niet geëindigd is. Een vastlegging zal onmogelijk zijn, zolang als Joego-Slavië een arbeidersstaat blijft en er zich niet een bureaucratie stabiliseert analoog aan die van de USSR. Wij constateren op dit ogenblik de combinatie van een koers naar links op binnenlands gebied en een naar rechts gebogen koers op het internationale plan".

Sindsdien is de internationale spanning toegenomen, maar er is in dit land nog altijd geen vaste bureaucratistische laag gevormd. Wat de internationale toestand aangaat, verkeert deze in een zo wankelbaar evenwicht, dat grote veranderingen tamelijk onvoorzien zouden kunnen plaatshebben. Het Joegoslavische geval is in 1948 ontstaan,

na verschillende jaren van nederlagen van de arbeiders in West-Europa en op het ogenblik, waarop de "koude oorlog" zich door de blokkade van Berlijn versterkte. In deze omstandigheden was de hulp van het internationale proletariaat zeer sterk beperkt; onze beweging had zelfs een muur van scepticisme ten aanzien van Joego-Slavië te doorbreken. Grote stukken strijd van de arbeiders kunnen de situatie belangrijk wijzigen. Maar zelfs als de internationale toestand geen grote zegevierende stukken strijd van de arbeiders met zich mee brengt, kan men niet A PRIORI de mogelijkheid uitsluiten van een tijdelijke stilstand en zelfs van plotselinge sprongen in de ontwikkeling van de Joegoslavische revolutie, hoewel de meest waarschijnlijke variant, wegens de beperktheid van de nationale krachten der revolutie en de opportunistische opvoeding van de leiding, die van een afglijden in een tamelijk snel tempo is.

Het halthouden op de weg, die de Joegoslavische revolutie in de buitenlandse politiek heeft ingeslagen, zou vooral kunnen voortspuiten uit een bewust verzet in de boezem van de CPJ. Maar ook al is het onbetwistbaar, dat zich in Joego-Slavië een critische geest heeft kunnen ontwikkelen sedert de breuk met Kremlin deze heeft nog niet het stadium bereikt, waarin één of ander aspect van de politiek van de partij of de staat het onderwerp heeft kunnen worden van een discussie in de partij (tenminste van een openbare discussie, want het is mogelijk, dat in de boezem van het CC sommige vraagstukken onderling bediscussieerd zijn).

Wat zal er gebeuren naar aanleiding van het afglijden van de buitenlandse politiek? De manier, waarop de leiding te werk gaat, d.w.z. door de regering stelling te laten nemen, zonder openbare verklaring of rechtvaardiging (en met reden, want zij kan zich noch verklaren, noch zich rechtvaardigen, tenzij zij vierkant zegt, dat zij concessies doet, welke concessies zij doet, aan wie zij ze doet en waarom zij ze doet), terwijl de critische geest meer dan twee jaar is aangewakkerd, kan heel goed op onverwachte wijze uitlopen op een crisis in de boezem der partij. Om meerdere redenen valt te vrezen, dat het stalinisme het meest profijt zal trekken van deze situatie. De CPJ is een massapartij; welnu, bij elke teruggang van de arbeidersbeweging profiteert het stalinisme, speculerend op de moeheid, de ontmoediging en de demoralisatie teweeg gebracht door de nederlagen,--in de massabeweging ten koste van de meest bewuste voorhoede, tot wie zich in deze periode slechts een minderheid keert. Anderzijds zal het afglijden naar het imperialistische kamp de allergrofste stalinistische "argumenten" schijnen te rechtvaardigen; zij die de problemen niet grondig willen bestuderen, zullen slechts dat onthouden en zullen zelfs alle contra-revolutionnaire aspecten van het stalinisme niet tellen.

Wij hebben hierboven erop gewezen, dat sedert de breuk van Moskou tot aan de oorlog op Korea, de tendenz tot ontbinding van de Kominform-fractie overheerste; sedert de nieuwe koers uitgestippeld is, heeft de leiding van de CPJ opnieuw het stalinistische gevaar moeten erkennen door een lid van het CC, de vice-president van de Kroatische republiek en andere vooraanstaande leden van de partij, aan te klagen. Het is te vrezen, dat zich door deze omstandigheden een nieuw hoofdstuk opent op het gebied van de binnenlandse politiek, waarin wij de stromingen van de democratisering van het stelsel zullen zien stilstaan en volkomen tegenovergestelde stromingen zich zullen zien ontwikkelen.

De koers, gevolgd door de Joego-slavische leiders moet dan ook de noodlottige gevolgen hebben, wat de internationale crisis van het

stalinisme betreft. De resoluties van het IEC en onze vorige circulaire's hebben altijd onderstreept, dat de crisis van het stalinisme, verwekt door de tegenstelling tussen de verlangens van de massa's, die direct na de oorlog lid van de CP waren geworden of haar gevolgd hadden en de doeleinden van de politiek van het Kremlin, door het Joegoslavische vraagstuk sterk gestimuleerd werd. Deze had de mogelijkheid aangetoond van een revolutionaire beweging, onafhankelijk van Moskou, die niet gevormd werd door enige kleine groepen met weinig invloed op de gebeurtenissen. De bewering van de stalinisten, dat er buiten hen alleen het imperialistische kamp overbleef en dat wie met hen breekt, wat ook zijn aanvankelijke bedoelingen hebben kunnen zijn, onvermijdelijk moet overlopen naar het imperialistische kamp, deze bewering werd weerlegd door de kracht van een overwinnende revolutie in een land van 15.000.000 arbeiders. Dit stalinistische "argument", dat steunt op een zeker aantal voorbeelden van het klasseverraad door aanhangers van het stalinisme heeft tegenwoordig de kans versterkt te worden door de houding van de Joegoslavische leiders; talloze communistische strijders, die wilden breken met het stalinisme om een nieuwe revolutiennaire beweging te bouwen, onafhankelijk van het Kremlin zullen, als een dergelijke teleurstelling plaats vindt, geneigd zijn hetzij te berusten in de stalinistische leiding, hetzij op te houden met elke actieve strijd.

ONZE HOUDING IN HET VERLEDEN

Alvorens vast te stellen, wat onze houding in nieuwe omstandigheden moet zijn, is het noodzakelijk enige conclusies te trekken uit onze houding in het verleden, in het Joegoslavische vraagstuk:

Laten we nogmaals herhalen, dat de Joegoslavische revolutie nog niet opgegeven, dood is. Wat er ook in de toekomst moge gebeuren, we kunnen van nu af aan zeggen, dat de Joegoslavische revolutie een belangrijke kennis voor de arbeidersbeweging in zijn geheel en voor onze beweging in het bijzonder heeft gebracht.

Een theoretische kennis, die wij herhaaldelijk hebben doen uitkomen in documenten en artikelen over:

- het socialisme in één land,
- de revisionistische theorieën over de USSR en het stalinisme,
- de verdediging van de USSR,
- de theorie van de permanente revolutie (in al zijn aspecten),
- het afsterven van de staat,
- staat en partij na de machtsgreep,
- het begrijpen van de onverwachte veranderingen in de CP-en.

EEN POLITIEKE KENNIS, meer in het bijzonder door het feit, dat, doordat onze ideeën geherwaardeerd werden en doordat de strijd van de oppositie (Moskou processen etc.) weer in de belangstelling kwam, het Joegoslavische vraagstuk het begin is geweest van het verbreken van het isolement van sommige secties, van het uitbreiden van de sterkte of van de activiteit van verscheidene van onze secties: Frankrijk (jeugd, vakbeweging, intellectuelen), Duitsland (naar een nieuwe partij), opvoeding van de organisatie in zijn betrekkingen met tamelijk grote bewegingen.

Meer in het algemeen is de wijze, waarop de Internationale Joegoslavische zaak aangesneden heeft, één van de belangrijkste mid-

delen geweest om de sectarische tendenzen te bestrijden, die zich bij ons ontwikkeld hadden gedurende de lange jaren van hoofdzakelijk propagandistische activiteit. Evenals wij in het verleden bij de aanwezigheid van linkse centristische stromingen in de sociaal-democratie de entree-taktiek hebben uitgewerkt, zo hebben wij bij de aanwezigheid van de nieuwe ervaring van een stroming van stalinistische afkomst en van veel aanzienlijker afmetingen, alle krachten van onze beweging geconcentreerd om hierop invloed uit te oefenen. Wij hebben niet de houding aangenomen van toeschouwers, die ontleden, critiseren en buiten de strijd blijven. Het ging en het gaat nog om een strijd, waarin onze huidige krachten misschien onvoldoende zijn om een zegevierende afloop te verzekeren, maar het was noodzakelijk zich er helemaal in te storten om te trachten tot een degelijke uitkomst te geraken of ten minste opdat, wat ook het eindresultaat mocht zijn, de voorhoede er theoretisch en politiek versterkt uit te voorschijn mocht komen om toekomstige strijd te voeren. Er bestaat geen andere weg voor het opbouwen van een nieuwe revolutionaire leiding dan de deelname aan alle grote stukken strijd der arbeiders en al hun politieke ervaringen.

Als het verval van de Joegoslavische revolutie een feit zou worden en uit zou lopen op de liquidatie ervan, zou dat een zware nederlaag voor de arbeidersbeweging zijn - dus ook ons zelf - maar de activiteit, die onze beweging ontplooid heeft, de autoriteit, die zij aldus in nieuwe kringen heeft verworven en de activiteit, die zij moet blijven voeren, moeten daarop gericht zijn, dat de resultaten, al zijn noch zo aanzienlijk als wij wensten, noch zo veel belovend, als zij op zeker ogenblik schenen, toch zo merkbaar mogelijk voor de versterking van de revolutionaire voorhoede zijn.

ONZE NIEUWE HOUDING

Onze houding van dit ogenblik is in het bijzonder uitgedrukt in de oproep, die het IS tot de Joegoslavische communisten richt. Deze oproep is zowel opgesteld voor de Joegoslavische communisten, als om te dienen voor de opvoeding van de revolutionaire voorhoede in de gehele wereld.

Het is een alarmkreet, een oproep, een waarschuwing. --Een alarmkreet om de gevaren, die de Joegoslavische revolutie bedreigen (haar verdediging zou verzwakt worden door het isolement, dat de buitenlandse politiek in de internationale arbeidersklasse teweeg zou brengen). Een oproep aan de gehele CPJ om de koers te wijzigen, die hij ingeslagen is. Een waarschuwing van onze kant, dat wij onze houding van kritische steun zullen opgeven om ons voor te bereiden om over te gaan tot die van een revolutionaire oppositie, indien de omstandigheden dat eisen.

Onze oproep betekent noch een daad van breuk met de CPJ, noch een verklaring van vijandschap jegens hem. Wij onderstrepen onze kritiek, wij geven de gevaren aan, die zich duidelijk aftekenen - niet eenvoudig omdat er concessies gedaan worden, maar omdat deze niet bij de naam genoemd worden en ze zelfs gedealiseerd worden - maar wij lopen niet op de gebeurtenissen vooruit. Wij roepen nog niet op tot het vormen van een oppositionele stroming, wij zeggen: de gehele CPJ moet zich uitspreken over een politiek, die tot nu toe alleen door leiding is aangegeven.

Deze houding is niet onveranderlijk; de ontwikkeling van de situatie kan ons zelfs noodzaken deze houding snel te veranderen,

maar in dat geval - zoals in alle omstandigheden - beschouwen wij ons zelf niet als buiten de gebeurtenissen en de strijd staande en putten wij alle mogelijkheden uit voor een ingrijpen van onze kant om de situatie in gunstige zin te wijzigen.

Het is mogelijk, dat de Joegoslavisch leiders, aan de ene kant onder de druk van het imperialisme, anderzijds ons ingrijpen als voorwendsel gebruikend, hun houding zullen wijzigen op die gebieden, waar zij contact met onze beweging hebben. Dat is een mogelijkheid waarmee wij rekening moeten houden bij het bepalen van de houding, die wij op verschillende werkterreinen moeten aannemen, maar dat kan ons er niet toe brengen het initiatief te nemen tot een breuk bij die activiteiten waar contacten bestaan. Wij oefenen druk uit en wij roepen alle vrienden van Joego-Slavië op om druk uit te oefenen tot het stopzetten van een ramspoedige koers. Indien de Joegoslavische leiders zelf het initiatief tot een breuk zouden nemen, dan zou dat een daad van zeer belangrijke politieke betekenis zijn. Maar ook hier, zoals op elk gebied, moeten wij vooruitzien, maar wij weigeren vooruit te beoordelen en de meest pessimistische politiek te volgen.

HET STALINISME, DOODGRAVER VAN DE REVOLUTIE.

Een ander belangrijk punt betreft onze houding tegenover de stalinisten in deze kwestie. Zij hebben zich van de aanvang af tot in hun eigen gelederen tegenover de Joegoslavische zaak in een verdedigende positie bevonden en zullen zeker trachten een maximum aan voordeel uit te compromissen en eventueel uit de capitulaties van de Joegoslavische leiders te trekken. Niets zou onjuister en noodlottiger zijn, dan een verdedigende houding van onze kant op dit punt. Wij moeten integendeel krachtig het stalinisme aanwijzen als het meest verantwoordelijk voor deze situatie. Het is weer een proletarische revolutie te meer, waartegen de stalinisten alle middelen, waarover zij beschikken in werking stellen. Toen de arbeidende massa's op de morgen na de 2e wereldoorlog het kapitalisme konden verjagen uit Europa en Azië, bestond de politiek van het Kremlin in het herstellen van de kapitalistische orde in geheel West-Europa en in het verstikken van iedere onafhankelijke massabeweging in de landen van de Sovjetzône. In Joego-Slavië, het enige land waar de massabeweging echter overwonnen had, hebben zij alles gedaan om de revolutie te worden. Zij hebben de Joegoslavische leiders een tijd lang gedwongen tot een overeenkomst met de inheemse bourgeoisie; later, toen zij de CPJ niet hadden kunnen russificeren, zijn zij een laaghartige strijd begonnen - tot en met blokkade, voorbereiding tot een gewapend conflict - om te proberen het land in het imperialistische kamp te drijven, liever dan een onafhankelijke arbeidersbeweging te laten bestaan. Indien de Joegoslavische revolutie moeilijkheden ondervindt in haar ontwikkeling en dreigt te bezwijken dat komt niet slechts doordat haar nationale krachten een grens aan die ontwikkeling stellen, niet slechts doordat haar leiders geen vertrouwen in het wereldproletariaat hebben, maar ook en vooral doordat zij gedurende meer dan twee jaar de meest hevige aanval te verduren heeft van de ontzaglijke krachten, waarover het Kremlin tegenover dat kleine land beschikte. De verstikking van de Joegoslavische revolutie, die door het Kremlin nagejaagd wordt is een misdaad, die het stalinisme op zijn balans zal moeten schrijven.

Het Internationaal Secretariaat.

15 November 1950.

09.311 / 6.152 / 6.152 / 6.152
07.124-05.57 / 05.57 / 09.311 / 05.1/2 / 05.26

DIENSTGEHEIM

Verbinding: No.12

Doss.15/233

Onderwerp: Aanplakken van pamfletten

OP KAART
ACD/46
DAT: 4-4-57
PAR: RVT

12 Maart 1951.

13 MRT 1951

ACD/05/47

Bijlagen: twee.

Schubblad in aanvulling
Dezerzijds wordt medegedeeld, dat in de avonden van 7 Maart 1951 in de Van der Kunstraat te 's-Gravenhage door de politie zijn aangehouden terzake van het aanplakken van biljetten (zie bijlagen):

K1
K1

Willem Frederik DOLLEMAN, geboren te 's-Gravenhage 2 Mei 1921 en

Albertus Johannes VAN DER ZWAN, geboren te Leiden 22 Januari 1912, beiden bij Uw dienst bekend. (einde)

↓
"De Tribune"

00 167

VERTROUWELIJK

6.153

6.153

01.26.04.26

01.26.04.26

Verbinding No. 13.

No. 1057-51.

Betreft: Actie Barcelona.

A. d. d. m.

09.26
124500.16
09.26.09.24

21 MRT 1951

21 Maart 1951

UITTREKSEL	
Uit: 00 259	
Vobr: 00 167	
o.v.v.: B. V. A.	
Dat.: 01-51	
Par.: 88	

Datum ontvangst bericht: 20 Maart 1951.

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: Oncontroleerbaar/aannemelijk

Op instigatie van de COMMUNISTENBOND SPARTACUS moeten op 13 en 15 Maart jl., onbekend waar, bijeenkomsten hebben plaats gevonden met vertegenwoordigers van SPARTACUS, de RCP, enige groepjes VRIJE SOCIALISTEN, het OVB-Amsterdam en -Rotterdam, en een afgevaardigde van de OSJ. Wietse SMID uit Rotterdam zou het OVB aldaar vertegenwoordigd hebben.

In deze bijeenkomst zou zijn gesproken over de gebeurtenissen in Barcelona. Men zou voornemens zijn daarover een manifest in een oplage van 120.000 stuks te verspreiden. De kosten werden op f 600.- begroot, waarvoor een hoofdelijke omslag zou worden berekend. Het OVB-Rotterdam zou het grootste deel voor zijn rekening nemen.

Vervolgens zullen er vergaderingen over de Spaanse zaak worden gehouden in Amsterdam, Den Haag en Rotterdam, in welke laatste stad ook de SOCIALISTISCHE UNIE zal deelnemen.

Verder wil men in bedrijven comité's stichten, met de opzet geld in te zamelen voor vrij-Spanje. De bijeengegaaarde middelen zouden worden afgedragen aan het Comité van Spaans Uitgewekenen te Parijs.

De Algemene Raad van het OVB zou deze besluiten jl. Zaterdag (17 Maart 1951) met 10 tegen 7 stemmen hebben goedgekeurd. Ook is het mogelijk dat de besluiten geheel werden goedgekeurd en dat deze stemmenverhouding betrekking heeft op de voorstellen om bij deze actie ook de EVC, de CPN, het NVV en de PvdA uit te nodigen.

Genoemde Algemene Raad zou er van overtuigd zijn dat de laatstgenoemde 4 organisaties afwijzend tegenover het geheel zouden staan; om der wille van de publieke opinie wenste men hen evenwel aan te schrijven.

E I N D E

Verbinding No.13.

No.402e-4/51.

ABWB/RCP-div.

OP KAART	VERTROUWELIJK
ACD/46	
DAT: 18-5-51	
PAR: Am	

6.152
01.261-6.352-1
6.423

21 MRT 1951

Datum ontvangst bericht: 19 Maart 1951
 Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar
 Waardering bericht: betrouwbaar

ACD/605718

Schubblad is vernietigd

*BE
aanlok*

De U bekende RCP-er Caesar GROOTVELD is tevens lid van de ABWB. Hij kreeg van de laatste organisatie een briefje, waarin hij werd uitgenodigd om deel te nemen aan een belangrijke bespreking. Hij bracht dit verzoek bij het afdelingsbestuur van de RCP en wenste instructies hoe te handelen, daar het zijn indruk was dat men bijeengetrommeld werd om actiecomité's op touw te zetten. Mocht, wat hem betrof, dit een stalinistisch comité zijn, dan paste hij liever daarvoor.

Het bestuur van de RCP gaf hem het advies (dit in verband met het gesol met de Berenschottarieven in de bouwbranche en het toen aan de gang zijnde stakinkje) om die bijeenkomst van de ABWB op 15 Maart jl. bij te wonen. Het bestuur was er nl. niet geheel van overtuigd of het hier wel het vormen van een comité gold. Zou dit echter wel het geval zijn dan mocht GROOTVELD in geen geval zitting nemen in een comité van uitsluitend CPN-ers en EVC-ers. Wel mocht hij zich disponibel stellen voor een comité, dat per bedrijf, namens het personeel, werd ingesteld, mits ook Uniebondsliden daarin zitting namen. Dit laatste werd zeer belangrijk bevonden. GROOTVELD moest naderhand verslag uitbrengen op de ledenvergadering der RCP.

GROOTVELD heeft hieraan voldaan en bracht op Zondag 18 Maart jl. verslag uit. Het bleek, dat zowel hij als het afdelingsbestuur muizenissen hadden gezien. Een en ander bleek geen bijeenkomst te zijn geweest om in een onderonsje comité's in elkaar te zetten, doch een doodgewone ledenpropagandavergadering, waarin werd opgewekt te ijveren voor nieuwe leden, eenheid, colportage met Werkend Nederland e.d.

=====

Dezerzijds zij aan bovenstaande toegevoegd, dat het aan de gang zijnde stakinkje in de bouwvakken met ingang van 19 Maart jl. werd opgeheven. Over de eisen der werknemers wordt nog geconferreerd.

E I N D E

F3.

Verbinding: 32

No.: BV/G 526 -'51.

VERTROUWELIJK.

De Binnenlandse Veiligheidsdienst
te
's-G r a v e n h a g e.

Hierbij doe ik u toekomen een foto-copie
van een brief met bijlage afgezonden door de
Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie ge-
richt aan G. de Wilde, geboren 22.6.1900, be-
treffende Communistische activiteit in de be-
zettingstijd.

E i n d e.

30.3.51.

6.66 *6.151* *6.66* *6.66*
6.66 *6.66* *6.66* *6.66*
Amhem *29.152*
- 2 APR. 1951
6.66 *6.66* *6.66*

Schubblad is vernietigd

SINSTITUUT VOOR OORLOGSDOCUMENTATIE

CTIE: Prof. Mr N. W. Posthumus
Prof. Mr B. H. D. Hermesdorf
Prof. Dr Z. W. Sneller
CHEF: Drs L. de Jong

AMSTERDAM 27 Maart 1951

Herengracht ~~474~~ Tel. 30065-36062-~~36063~~

474

Zeer gëachte Heer,

Destijds was U zo vriendelijk de op
bijlage vermelde gegevens te verstrekken. F)

Daar het in het voornemen van onze in-
stelling ligt, in de loop van het jaar een
gedrukte catalogus van de Nederlandse ille-
gale pers te doen verschijnen - hetgeen U
wellicht reeds bekend is -, leggen wij gaar-
ne thans de op Uw blad betrekking hebbende
tekst ter verificatie aan U voor.

Wilt U deze tekst voorzien van Uw op- of
aanmerkingen, of voor accoord getekend, aan
ons terugzenden? Een daarvoor bestemde enve-
loppe sluiten wij in.

Nogmaals wil ik U van harte dank zeggen
voor Uw medewerking, zonder welke het ons
onmogelijk zou zijn geweest, een verant-
woord overzicht van de illegale pers in Ne-
derland samen te stellen.

Met de meeste hoogachting,

R. W. Winkel

Mej. L. E. Winkel

Hoofd Nederlandse Oorlogs-
collectie.

F) In dit geval kreeg ik ze van de heren
Santen en Perthus.

Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie

106530
Amsterdam,
Herengracht 474, Tel. 36062

NEDERLANDSE OORLOGSCOLLECTIE-CATALOGUS VAN DE NEDERLANDSE ILLEGALE PERS

CONCEPT-TEKST

9 TITEL: **DE COMMUNIST.**

PLAATS: **Rotterdam.**

TIJD: **Zomer 1940 - begin 1942.**

FREQUENTIE: **Ongeregeld.**

VORM: **Getypt.**

SOORT: **Opinieblad.**

OPLAGE: **[Heel klein.]** (niet veel?)

AANWEZIG: *Wiss*

TEKST: **DE COMMUNIST** was een uitgave van de **BOND VAN COMMUNISTEN** { voor de oorlog **G.B.L.** (Groep van Bolsjewiki-Lenisten) geheten }, onder leiding van **H. Peters.**

Na de arrestatie van vrijwel de gehele leiding van de **B.V.C.**, ging een gedeelte van de aanhangers over in het **M.L.L.-FRONT**, andere leden sloten zich

N.O.Z.

as later aan bij het van het **M.L.L.-FRONT** afgescheiden **COMITÉ VAN REVOLUTIONNAIRE MARXISTEN** (zie: **BULLETIN VAN HET M.L.L.-FRONT**).
Peters is in Februari 1943 in het concentratiekamp Vught overleden.

UITTREKSEL

Uit : OD 262

Naam: REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (OPENBARE
VERGADERINGEN)

Voor : OD 167

Naam: REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (ORGANISATIE)

Ag. nr: 107628

Afz. : I.D. Rotterdam

Datum: 19 April 1951

Aard van het stuk: Verslag van besloten bestuursvergadering van de Revolutionnair Communistische Partij (RCP), afd. Rotterdam, gehouden 11-4-1951 te Schiedam.

Tenslotte stellen Versloot, H en Siteur, P. voor de naam van de partij (R.C.P.) te veranderen in R.S.A.P. Zie ag.nr. 107628/OD 262.

Uitgetr. door: P. v. B.

Op aanwijzing van: B IV

Datum: 19 November 1951

UITTREKSEL

Tit : OD 262

Naam: REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (OPENBARE VERGADERINGEN)

Voor : OD 167

Naam: REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (ORGANISATIE)

Ag. nr: 107939

Afz. : ID Rotterdam

Datum: 24.4.51

Aard van het stuk: Besl.vergadering Rev.Comm.Partij(RCP),afd.Rotterdam,18-4-51.

Hierna worden de afgevaardigden voor het congres
gekozen, n.l.:

-Sterk-

Sterk, Arie, geb. 18-10-1906 te Vlissingen (bekend);

Versloot, H., voornoemd;

Hofland, Gerard, geb. 29-8-1882 te 's-Gravenhage (bekend);

Siteur, P., voornoemd; en daarenboven de C.C.-leden:

Oosterwijk, C., voornoemd;

Elkmans, B.V.Ch., voornoemd; en:

Breederveld, F., voornoemd.

Siteur, P., sluit hierna te 23.20 uur de vergadering

(EINDE).

Uitgetr. door: EMD

Op aanwijzing van: B IV

Datum: 6.6.51

No. 3386a-1/50.

Uw brief 97092 dd. 16.12.50

Betreft: Pamflet CPN-oppositie.

VERTROUWELIJK

6.151
01201
6.131
11.285
6.155
6.144
8 MEI 1951
ACD 10.06.90

80167
UITTREKSEL
Uit: 801261
Voor: 80167
o.a.v.: B IV
Dat.: 6/8-51
Par.: 498

8 Mei 1951

A/daan

Naar aanleiding van Uw bovenaangehaald schrijven, zij be-
richt, dat de samensteller(s) van het door U in fotocopie
toegezonden pamflet "Waar gaan wij heen", dezerzijds niet
bekend is (zijn) kunnen worden. Mogelijke vervolgemplaren
werden hier, evenals dit eerste nummer, niet gesignaleerd.
Uit de inhoud van het pamflet zou geconcludeerd kunnen wor-
den, dat het uit de hoofdstad afkomstig is. Waarom het pam-
flet, zoals U schrijft, zich slechts richtte tot daarvoor
uitgezochte, vooraanstaande CPN-ers hier ter stede, blijft
een duister punt. Immers deze lieden zijn genoegzaam met de
dialectiek en oorzaken van partijzwenkingen op de hoogte om
aanstoot te nemen aan voor normaal-politiek denkenden stui-
tende gedragslijnen. Een zekere beduchtheid voor hunne func-
ties, in het algemeen, zal hen eerder weerhouden zich bij
oppositie aan te sluiten dan daarmee homogen te gaan.

Dat er een hechte oppositie in de CPN aanwezig is, een oppo-
sitie dus met vertakkingen en -wellicht- een (papieren)
spreekbuis als b.v. het onderhavige epistel, is tot nu toe
te dezer stede niet kunnen blijken. Uiteraard zijn er in de
loop van de tijd in de CPN slachtoffers gevallen c.q. ge-
maakt als gevolg van geconstateerde deviaties in de partij-
lijn. Frappante voorbeelden daarvan zijn b.v. KOEJEMANS en
Petra ELDERING. Dat een en ander in de partij aanleiding
heeft gegeven tot wrok jegens de leiding is aannemelijk,
zelfs verklaarbaar, maar van een in eigen kring blijven c.q.
gaan wroeten is, mede bij de dezerzijdse contacten, niets
kunnen blijken. De teruggang in leden, abonné's, de door de
CPN gesignaleerde inactiviteit in eigen gelederen, de vrijwel
permanente geldshonger e.d., belichten in voldoende mate hoe
eventuele ontevredenheid haar uitweg vindt. Daar de CPN zich,
blijkens het vermelde in het door U aangehaalde rapport No.
3386-1/50 dd. 10 October 1950, op het laagste niveau, dus
aan de basis (afdeling) zuivert, wordt ruchtbaarheid aan roye-
menten zo veel mogelijk vermeden. De door de partij, mede
in haar vakbeweging (EVC) gevoerde, allengs strakker wordende,
lijn in partijzuiverheid en -betrouwbaarheid, doet vermoeden
dat de CPN wel degelijk de gevaren inziet van een in haar
boezem bestaande oppositie, weshalve zij zich tijdig poogt
te ontdoen van leden, die, om welke reden dan ook, onvoldoende
volgzaam zijn in de uitgestippelde partijkoers. Dat hieraan
ook prominente figuren ten offer vallen, is bij het klimmen
der jaren bewezen.

Aan de hand van gebeurtenissen in buitenlandse communistische
partijen, waaraan, met alle gevolgen voor deze partijen, de
tanden van het "titoïsme" met succes hebben geknaagd, zou de
veronderstelling geopperd kunnen worden, dat ook hier te lan-
de een dergelijke "breuk" niet onmogelijk zou zijn. Inderdaad.
Evenwel, de numerieke invloed der stalinisten op het politiek
en economisch leven in Nederland weegt niet op tegen die in
b.v. Frankrijk of Italië, m.a.w., het aanvreten en uithollen
van het nationaal maatschappelijk bestel valt de Hollandse
stalinist, bij gebrek aan voldoende bentgenoten, en mede door
een tekort aan invloed op mede-bedrijfsarbeiders, oneindig

veel moeilijker dan zijn hierin beter toegeruste genoemde buitenlandse geestverwant. Het inzicht op militair terrein, met name de houding t.o.v. eventueel bezettende Russische legers, moge hierbij dan buiten beschouwing worden gelaten, behoudens de opmerking dat te Gezer stede nog niet werd gemerkt dat een of ander (toekomstig) communist zich heeft geuit een dergelijk, eventueel Russisch voornemen te weerstaan.

Niettemin werd in de Nederlandse pers in Februari jl. gewag gemaakt van een in Utrecht opgerichte NATIONALE COMMUNISTISCHE VOLKSBEWEGING. De daarbij als betrokken vermelde figuren en groeperingen hebben zich evenwel gheest zich ijlings van deze beweging te distancieren, zodat in feite een slag in de lucht overbleef, voor zover dierzijds waarneembaar. En zowel de CPN als de RCP zochten de schuld van deze canard bij elkaar, waarbij DE WAARHEID overging tot een (voorzichtig) verband te leggen tussen dit persbericht en de SOCIALISTISCHE UNIE. Het orgaan van deze UNIE, het blad NIEUWE WERELD van 17 Maart jl., publiceerde een "Open brief aan de leden van de CPN", geschreven door de ex-CPN-er Gerrit ROORDA. In dit blad was tevens opgenomen een anonieme brief van oppositionele lieden uit de CPN, die een en ander op hun partij hadden af te dingen en die zich ten doel stellen de zich in de CPN verzettende krachten te bundelen en hen aan de leiding van de CPN te brengen. Zij noemden zich jarenlang lid van de CPN en zouden daarin vooraanstaande functies bekleden e.g. hebben bekleed. Zij riep alle kameraden, ex-leden der CPN, leden der CPN die niet meer in de CPN kunnen of willen blijven, leden der CPN die de rooyementsbijl boven het hoofd hangt, toe om niet aan de kant te blijven staan, maar het voorbeeld van ROORDA te volgen en lid te worden van de SOCIALISTISCHE UNIE. "Daar is Uw socialistisch onderdak".

De stellers van deze verklaring wensten hun critiek vooral nog in en buiten de CPN anoniem te bedrijven. De redactie van NIEUWE WERELD tekende aan, dat zij gegronde redenen had aan te nemen dat de samenstellers vooraanstaande leden van de CPN zijn.

Slechts DE TRIBUNE van 24 Maart jl. ging op deze "oppositie" in, kennelijk met zeker genoeg, doch met critiek ten aanzien van de in de bedoelde verklaring voorkomende denigratie van het Trotskisme. In de NIEUWE WERELD van 14 April jl. kreeg Maurice FERARES van de RCP, het woord om te getuigen van zijn weerzin tegen in de verklaring voorkomende "lasterlijke" opmerkingen jegens het Trotskisme.

Al deze genoemde oppositieklenken doen hier het vermoeden rijzen, dat een bepaald deel van linkse organisaties, die de vorming van een z.g. Derde Macht hier te lande voorstaan, dergelijke lectuur de wereld instuurt, in de hoop daarmee aan politieke splijtzwan ten eigen bate te kunnen bevorderen. Het is voor dit vermoeden zijn niet voorhanden, evenmin als de wijzen van een georganiseerde oppositie in de CPN, hetgeen niet zeggen wil dat een verder gelegen tijdstip niet mogelijk bestaande, dergelijke, oppositie zou kunnen ontstaan.

Ten slotte wordt de aandacht gevestigd op Maurice FERARES, destijds lid van de CPN, die in 1946 eveneens oppositiebrieven (doch met naam en adres) rondzond. Dat een en ander naderhand veel resultaat voor de RCP heeft gehad, kan nu niet worden beweerd. (zie Uw brief 2165/I'46 N.R. dd. 17 April 1946).

OD 167

B 988 2/12

No: 326.- D I E N S T G E H E I M .-

6.15.152 6.15.152
05.23-01.195 4.112
26 JUNI 1951 06.212.92

Onderwerp: "F. GRAVE, te Amsterdam".-

UITTREKSEL
Uit: PD 1808
Voor: OD 167
o.a.v.: B IV
Dat: 14-11-51
Par: 3

ACD 112257

A A N : B. II.-

V A N : W.-

Naar aanleiding van het artikel op blz. 3 van "DE TRIBUNE"- (orgaan van de Revolutionnair Communistische Partij), No: 265, van 26 Mei 1951, onder het opschrift: "ONZE WENSEN BIJ HET 60-JARIG BESTAAN VAN PHILIPS", ondertekend met de initialen: F. Bl. - moge ik U berichten, dat bij onderzoek is gebleken, dat bedoeld artikel is van de hand van:

Filip GRAVE, geboren te Onstwedde, op 28 Februari 1908, thans wonende te Amsterdam, (adres onbekend) die zich noemt: Filip BLOKS.

GRAVE werkte enige tijd, tot 12.2.1931, in de afdeling Trekkerij in de Philips Fabrieken te Eindhoven, en woonde toen aldaar Bezemstraat 6.-

Hij is later verhuisd van Eindhoven naar Amsterdam en hij werd op 14 Mei 1951 gekozen als lid van het Centraal Comité van de R.C.P.-

OK, alomts
naakt alomts
na legien

OK

Verbinding No.13.

VERTROUWELIJK

6.152 / 05.13 6.152.1 / 05.15-09.24
10 JULI 1951
 ACD/ 113297

No. 2471-14/51

Zitting Partijbestuur RCP op
Zaterdag 30 Juni 1951.

Juli 1951.

schutblad is vernietigd

Datum ontvangst bericht:

5 Juli 1951

Betrouwbaarheid berichtgever:

betrouwbaar

Waardering bericht:

oncontroleerbaar

NIET O.K.
ACD/ TR B
DAT: 15/11-57
PAR: 990

6/12/15

Leden, bloedverwanten van hen en sympathiserenden met de RCP dienen voor 14 Juli 1951 een bedrag van honderd gulden bijeen te brengen teneinde een delegatie af te vaardigen naar het wereldcongres van de IVE Internationale, dat te Parijs zal worden gehouden, aanvangende per genoemde datum.

De Franse sectie heeft geprotesteerd tegen het houden van dit congres per die datum, daar zij verklaarde de documenten en resoluties te laat te hebben ontvangen om ze voldoende te kunnen bestuderen en bespreken. Deze sectie eiste van het Internationaal Bureau dat het congres zou worden verdaagd. Zij stelde de andere secties hiermee in kennis en vroeg om hun mening hierover.

Het partijbestuur van de RCP heeft de Franse sectie doen weten dat een en ander in de RCP een vlot verloop heeft gehad en dat de partij zich niet achter de Franse sectie kan scharen.

▲ Natalia TROTZKY, de weduwe van de op 20 Augustus 1940 in Mexico vermoorde Léon TROTZKY, is uit de IVE Internationale getreden. Middels DE TRIBUNE wordt daarover een overzicht gegeven, behelzende de oorzaken daarvan, en waarbij een uitvoerige verklaring van het Internationaal Bureau zal worden gepubliceerd. Een en ander moet verband houden met de verdediging van de Sowjet-Unie.

6/16/46

Daar de partij thans niet aan de financiële voorwaarden inzake candidatuur voor de komende verkiezingen in 1952 kan voldoen, werd voorgesteld een verkiezingsfonds te stichten. Uit de besprekingen kwam vast te staan dat dit veel voeten in aarde had. De partijleden zijn zwaar belast door het TRIBUNEFONDS. Dan nu de kosten voor afvaardiging (zie boven). Men verwacht met een en ander vast te lopen, vooral omdat de TRIBUNE geen stootje meer kan verdragen. Gepoogd zal worden bij de Franse en Amerikaanse secties geld los te krijgen. Het in te stellen fonds krijgt respijt tot September a.s.

Men hoopt bij de komende verkiezingen in verschillende plaatsen tot lijstverbindingen te kunnen komen met de Socialistische Unie.

6/27/51

Tot slot werd gewezen op de discussie, zoals die in het weekblad DE VLAM van 16 Juni jl. heeft plaats gevonden tussen Sal SANTEN en Frits KIEF, over het trozskisme. Sal SANTEN ziet van verdere discussie af. Harry COMBRINK evenwel krijgt volmacht om een persoonlijk artikel over KIEF te schrijven. Mocht DE VLAM dit artikel niet opnemen, dan zal DE TRIBUNE haar kolommen beschikbaar stellen.

13756

B. 1025
J.K.K.

B.
D.A./1-067/W. 1020.

OP KAART
ACD/46
DAT: 26-9-51
PAR: AM

6.152.1
01.262-0943
6.32
09.293-05.11

10 JUL 1951
ACD/113400

Schubblad is verwijderd

Op 16 Februari 1951 werd een vergadering van het "Syndicat Autonome des Ouvriers du Transport et Taximen" te Brussel gehouden.

*Amst
OK*

De voorzitter VEREECKEN, Georges, geboren te Tourcoing (Frankrijk) op 21-8-1896 zegde dat hij een brief aan het Nederlandse Trotskistische Comité had gericht om de aansluiting, in blok, te vragen van zijn organisatie met dit comité, zonder echter de namen van de leden te vermelden.

X1

Deze brief was aan de genaamde H.H. DRENTH, 18, Holleweg, Scheveningen, verzonden.

De 4e Juli, 1951.

*Bevestigd
C.C. van der
1951*

INBOEK

CO 113400

MINISTERIE VAN
BINNENLANDSE ZAKEN

's-Gravenhage, 18 Juli 1951.

Indw. 114782

No. : B 113400

VERTROUWELIJK

Betr.: Correspondentie uit
Duitsland aan H.H. Drenth.

IV AV 3

Te Uwer informatie moge ik U mededelen, dat aan H.H. Drenth, Holleweg 18 te Scheveningen, een brief zou zijn gericht door de voorzitter van het "Syndicat Autonome des Ouvriers du Transport et Taximen" zekere Georges Vereecken, waarin deze verzocht zich met zijn organisatie en bloc te mogen aansluiten bij het "Nederlandse Trotskistische Comité", waarmede waarschijnlijk bedoeld is het Centraal Comité van de R.C.P..

Gaarne zou ik van U vernemen of de hiergenoemde Drenth identiek is met de in mijn administratie voorkomende Hugo Herman Drenth, geb. 23-2-1916 te Haste (Dld), wonende te Den Haag, Frankenstraat 35b.

HET HOOFD VAN DE DIENST.
Namens deze,
MLK

Aan de heer Hoofdcommissaris
van Gemeentepolitie
te
's - G R A V E N H A G E.

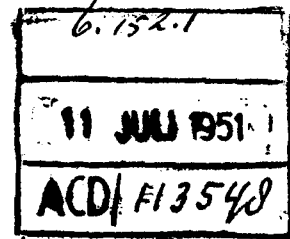
L. L. van Laere

RAPPORT VAN KB

AAN B IV

No.: 2795

Betr.: HET TROTZKISME IN NEDERLAND.

Onderstaand treft U aan een uit goede bron ontvangen overzicht over het in margine vermelde onderwerp.

Het is een dwaling, in Nederland voor 1939 te spreken van een echte Trotskistische beweging. Wel waren er telkens groepen, die zich op Trotzky beriepen en die Trotzky verdedigden, maar tot 1932 deed ook de officiële CPN zulks nog altijd, getuige het partijorgaan van de CPN, de toenmalige Tribune.

De centrale kwestie, die hier te lande telkens opnieuw aanleiding gaf tot conflicten was de vakverenigingskwestie, opgeroepen door het bestaan van het Nationaal Arbeids Secretariaat.

Het NAS had omstreeks 1920 rond 25.000 leden. De Voorzitter was H.SNEEVLIET. DE KADT, die toen nog ambtenaar was bij de posteries te Haarlem, was bestuurslid van de Federatie van Overheidspersoneel, waarvan de tegenwoordige directeur van De Vlam voorzitter was. DE KADT was de eerste Nederlandse opposant, die zich op Trotzky beriep en die de opvattingen van Trotzky als de echte bolsjewistische zienswijze hier te lande verdedigde.

Niettemin is de groep DE KADT nooit een echte trotskistische partij geweest. DE KADT kwam er spoedig toe, getuige zijn boek "Van Tsarisme tot Stalinisme" de luxemburgistische critiek over te nemen, en daar viel ook de critiek op Trotzky onder.

Een veel sterker persoonlijke binding had gedurende geruime tijd Henk SNEEVLIET met TROTZKY. SNEEVLIET heeft lang, vooral sinds Trotzky's verblijf in Principo, zowel persoonlijk als politiek contact met Trotzky onderhouden. Maar SNEEVLIET was geen voorstander van de vorming van de Vierde Internationale.

Fokke BOSMAN uit Zaandam, destijds partijtheoreticus van de RSAP van SNEEVLIET heeft in de zomer van 1948 een uitvoerige brief geschreven waarin hij een deel van een verslag van een partijconferentie van de RSAP overnam, meer in het bijzonder een redevoering van SNEEVLIET. Deze conferentie werd gehouden op 3 en 4 Juli 1937 en het betoog was gericht tegen die jongeren, zoals Sal SANTEN, die contact onderhielden met de in wording zijnde Vierde Internationale. Hier volgen dan de woorden van SNEEVLIET:

"Zulke jonge oude kerels kunnen voor mijn part gaan wandelen, die zich door het I.S. laten gebruiken, spelen met hun lidmaatschap en gaan onverbiddelijk en snel buiten de deur."

"De politiek baby's van het Centrum pogen be-roering te wekken in de Hollandse Partij.

Zoals ze het doen in de POUM noodzaakt ons te spreken. Wij zullen spreken en ze zullen niet ontzien worden. Juist nu, omdat ze bedreigd hebben de partij van binnen uit te desorganiseren. Wij hebben geen brieven gepubliceerd uit angst maar uit medelijden en respect voor een oude strijder als Trotzky".

Ons eerste verschil met Trotzky en met het I.S. ligt hier, dat wij op het standpunt staan en de hele partij met ons, dat wij de stichting van de 4e Internationale onmogelijk achten zonder het bestaan van reële politieke partijen en zonder het plaats vinden van grote activiteit van het proletariaat.

Slechts bij grote gebeurtenissen, als het proletariaat slagen toebrengt aan de bourgeoisie en niet in een tijd van nederlagen kan de 4e Internationale worden gesticht, zodat dan tevens een veilig domicilie aanwezig kan zijn. De Spaanse revolutie kon en kan mogelijk zo'n moment zijn, vandaar onze grote solidariteit met de POUM. Haar fouten zijn voor ons geen aanleiding, mede verantwoordelijkheid te aanvaarden voor de misdadige stomheid, een nieuwe partij in Barcelona op te richten. Ja, een bolsjewistische, leninistische, door een stel kuitenbroeken van het I.S., dat leden bergt, die in 1933 nog toefden bij de vleespotten van een rijke pa! Het is weerzinwekkend en onmenselijk, dat dat stel een Nin en een Andrade en ons durft te beschuldigen van Centrisme"

"Het hele verleden bepaalt onze houding tot op heden. Jaren na ons kwam Trotzky tot de ontdekking, dat de gezondbidderij van de Communistische Internationale nutteloos was."

"We waren geen, zijn geen en zullen geen sectie worden van het Trotskistische Centrum."

Dit is wel duidelijke taal. Maar hier volgt nog meer:

"Wij wensen niets te maken te hebben met lieden, die het presteren dolkstoten in de rug van de POUM te plaatsen". Ik waarschuw de jongeren niet onder te gaan in een poel van Russische intrige en Kominternbederf... Trotzky verrichtte ten aanzien van de Spaanse revolutie noodlottig werk... Trotzky verklaarde de SFIO voor brij, resultaat twee trotskistische partijen in Parijs, resultaat nog geen 150 stemmen in St Denis en het 13 e district.

"Er is geen geld, anders ging ik naar Mexico om Trotzky op te wekken het grote werk te doen, het analyseren van de fouten der Russische revolutie".

"De woorden die NIN sprak waren juist en het waren wellicht zijn laatste woorden voor zijn arrestatie: Trotzky levert omgekeerd Stalinisme."

Een passage uit een brief van Sneevliets schoonzoon, Sal SANTEN - alias Nol BOS - een van de tegenwoordige leiders van de RCP, luidt als volgt:

"SNEEVLIET heeft de leus: Verdediging van de Sowjet Unie losgelaten. Uit vrees voor de leden stelt hij de zaak niet aan de orde....."

Maar nog duidelijker is een brief van
Trotzky zelf.

Coyoacan (Mexico)
21 Januari 1938

Aan het PB van de RSAP,

In volkomen overeenstemming met de overwel-
digende meerderheid van onze internationale (F.B.) organisa-
tie heb ik beschouwd en beschouw ik nog:

de politiek van Sneevliet als verderfelijk
in de sfeer van de vakbeweging;

van het eerste begin van het bestaan van Uw
partij verschilde ik met haar leiders en in de eerste plaats
met kd SNEEVLIET in alle principiële vragen;

in feite is het leiderschap van de RSAP altijd
in onverzoenlijke oppositie geweest tot alle andere secties
van de 4e Internationale en gedurende de laatste 2 jaren
zijn de verschillen in toenemende mate verergerd;

gebrek aan een revolutionnair program als
gevolg van onprincipieel karakter der agitatie;

politiek ten aanzien van Volksfront dubbel-
zinnig;

politiek ten aanzien van de POUM in strijd
metvalphabet van de klassenstrijd;

politiek ten aanzien van Rusland deloyaal
in wezen fout ten aanzien van de Russische bolsjewiki-le-
nisten;

parlementaire activiteit opportunistisch;
politiek ten aanzien van de andere secties
der internationale ongeoorloofd en onkameraadschappelijk;
stelselmatige opschuiving naar het kamp van
de linkse sociaal democraten."

Hierbij tekende BOSMAN aan: Dit laatste
argument doet de deur dicht, nadat de partij 6/7 deel van
haar partijgenoten op het altaar der zuiverheid had geofferd.

Verder is het overbodig, de controverse tussen
SNEEVLIET en Trotzky te schilderen. In ieder geval, SNEEVLIET
heeft in 1938/39 de daad bij het woord gevoegd en de echte
Trotzkisten uit de partij gezet.

Wat er aan bruikbare politieke figuren in de
RSAP aanwezig was, is naar de Vlam overgegaan.

D.SCHILP, A. LANGKEMPER, Fokke BOSMAN, E. BOU-
MAN, om de voornaamste bestuurders van NAS en RSAP te noemen,
behoren thans alle tot de vrienden en medewerkers van De Vlam.
Het is na het voorgaande wel zeer duidelijk, hoe zij tegen-
over het Trotskisme. gaan.

Het is ook duidelijk dat de groep SNEEVLIET
niet is ontkomen aan de invloed van de groep GORTER, KORPER,
PANNEKOEK.

SNEEVLIET's verdienste is vooral, dat hij
in Nederland tal van figuren in zijn bladen De Arbeid en de
Nieuwe Fakkel aan het woord heeft gelaten: Victor SERGE,
Boris SOUVARINE, Ruth FISCHER, Alexander MASLOW, Bram KORPER
en Frits KIEF.

Hetveigenlijke Trozskisme is niettemin in de boezem van de RSAP, zoals eveneens uit hetvoorgaande blijkt, ontstaan. SNEEVLIET is daar allerminst onschuldig aan. Vooral door zijn min of meer sentimentele houding tegenover Rusland, de Octoberrevolutie en Trozsky.

De eerste oppositie stond vooral onder leiding van de thans ongeveer 70 jarige Barend LUTERAAN. SNEEVLIET heeft met hem en zijn paar vrienden onmiddellijk korte metten gemaakt en hen uitgeworpen. Het was een groepje van nog geen 10 man en het heeft zich twee jaar geleden bij de RCP aangesloten.

Meer last had hij van de jongeren, voortgekomen uit zijn zg. Leninistische Jeugdgarde. Hiertoe behoren Sal SANTEN (Nol BOS), Harry COMBRINK, en Nelis OOSTERWIJK. Zij handhaafden in de tweede wereldoorlog een groepje, waaruit de RCP is ontstaan. De RCP omvat thans nog geen honderd leden. Zij konden naar voren komen, omdat SNEEVLIET, MENIST en W.DOLLEMAN Sr. in 1942 werden gearresteerd en door de Nazi's werden doodgeschoten.

De RCP onderhoudt betrekkingen met de 4e Internationale, maar haar gedragingen liggen voor een deel in het vlak van de criminaliteit. Harry COMBRINK en Rinus PELGROM hebben sedert 1945 zich schuldig gemaakt aan deviezen-smokkelarij, een uitermate gevaarlijk bedrijf, waarbij de persoonlijke en politieke zaken door elkaar lopen.

Sal SANTEN, zoon van een schoenmaker. Thans stenograaf bij Het Vrije Volk te Amsterdam. Ongeveer 35 jaar oud, Schoonzoon van SNEEVLIETS weduwe (dochter uit haar eerste huwelijk). Een goede kameraad, doch "engstirnig". Hij schrijft in de Tribune onder het pseudoniem Nol BOS.

Harry COMBRINK. Een arbeidersjongen. Nam deel aan de Spaanse burgeroorlog. Fanatiek Trozskist, evenals Sal SANTEN. Eveneens ca 35 jaar oud. Geen figuur van enige betekenis.

Theo van der KOLK (eigenlijke naam Theo van TIJN) student uit een links-sociaaldemocratisch milieu, een brave jongen.

Nelis OOSTERWIJK, bouwvakarbeider, bestuurslid van het OVB te Rotterdam. Eveneens een goed kameraad, doch zeer beperkt. Fanatiek Trozskist, ca 40 jaar oud.

Maurice FERRARES, musicus, ca 35 jaar oud. Tot 1945 lid van de CPN. Een van de mensen die in de Duitse bezetting, evenals Sal SANTEN en Harry COMBRINK door de groep de VONK (de Vlam) werden verzorgd om ze aan de vervolgingen door de nazis te onttrekken.

Barend LUTERAAN, de enige "kop" in het gezelschap. LUTERAAN zou in de SDAP vóór de eerste wereldoorlog particulier secretaris worden van TROELSTRA, maar dat ging niet door, omdat LUTERAAN tot de marxistische oppositie behoorde. LUTERAAN trad met GORTER c.s. in 1909 uit de SDAP en hij was een van de oprichters van de SDP, de latere CPH-CPN. Gedurende de eerste wereldoorlog voerde hij in de SDP een uitstekende oppositie tegen WIJNKOOPS pro-geallieerde politiek. Hij werd daarom door de jongerenorganisatie De Zaaier

naar Zimmerwald afgevaardigd - A.KORPER was de voorzitter van deze groep. Hij behoorde met A.KORPER en E.KORPER tot de leiders van de oppositie, maar heeft zich met GORTER c.s. nooit kunnen verenigen voor wat de afscheiding van Moskou betreft.

LUTERAAN behoort tot de beste kenners van het Marxisme in Nederland, maar hij is een onmogelijk mens. Zijn grote kennis velet hem niet een ellendige intrigant te zijn. Hij werd door de Nazis gearresteerd en opgesloten voor deportatie naar Polen -hij is half-joods -.Door de tussenkomst van DE VONK (SCHILP) werd hij vrijgekocht.

De RCP heeft een groep in Rotterdam, in Den Haag, in Amsterdam en enkele verspreide leden in Groningen en elders. Zoals gezegd nog geen honderd. De groep heeft praktisch-politiek geen invloed, hoewel zij haar apparaat "bolsjewistisch" heeft georganiseerd.

Enkele figuren, die wel een rol spelen, doch die ook zonder enig formaat zijn, zijn: W.DOLLEMAN Jr. en HDRENTH

Samenvattend: er is van trozskisme in de echte betekenis van het woord in Nederland nauwelijks sprake. Wat door de CPN hier te lande voor trozskisme wordt uitgekregen heeft met Trozky niets te maken. Het staat alles veel dichter bij de opvattingen van GORTER en PANNEKOEK, of, zo men wil, onder invloed van de uitermate belangrijke historische hollands-marxistische school. Men moet eerder van luxemburgisme dan van trozskisme spreken.

KB, 9 Juli 1951

Den Haag

OP KAART
ACD/46
DAT: 26.9.51
PAR: 2m

B
VERTROUWELIJK

06.383 - 6.152.1 01.262-09293
28 JULI 1951
ACD/114702

Verbinding: No.12
P.1

28 Juli 1951.

Onderwerp: H.H.DRENTH, Hellingweg 18 te 's-Gravenhage.

B.O.S. van 18 Juli 1951
No.113400 M.v.B.Z.

Schutblad is verwijderd

*1
60*

Hierbij wordt medegedeeld, dat de in Uw nevenvermeld schrijven genoemde H.H.DRENTH inderdaad identiek is aan de in Uwe administratie voorkomende

Hugo Hermann DRENTH, geboren 23 Februari 1916 te Haste (Dld.).

Hij is op 16 November 1938 te 's-Gravenhage gehuwd met:

X Aarke VAN DER VELDE, geboren 30 November 1917 te Leeuwarden.

Hij woont sedert 8 Maart 1946 te 's-Gravenhage (komende van Groningen) eerst op het adres Frankenstraat 55b (niet 35b) en thans Hellingweg 18 (niet Holleweg 18). (einde)

3

UITTREKSEL

Uit : OD 262

Naam: Revolutionair Communistische Partij (Openb. Vergaderingen)

Voor : OD 167

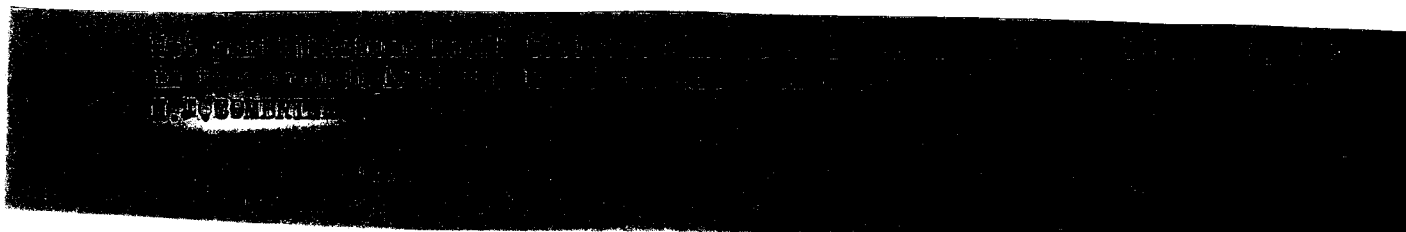
Naam: Rev. Comm. Partij (Organisatie)

Ag. nr: 120905

Afz. : ID R'dam

Datum: 17/10/51

Aard van het stuk: Verslag Besloten ledenverg. R.C.P.- Afd. Rotterdam

Uitgetr. door: ORdM

Op aanwijzing van: BIV

Datum: 28/11/51

No. 5121-14/51

=====
Betreft: RCP.

VERTROUWELIJK.

LITTEKSEL	
Lit.	P/4996
Ag. no.	125064
Voor	0/167

125064
DUPLICAAT

18 December 1951.

Met betrekking tot een in DE TRIBUNE van 1 December jl. opgenomen aankondiging, wordt van betrouwbare zijde, als toelichting daarop medegedeeld dat de U bekende Theodorus Thijs WIERING (15.4.1914) =die gedurende enige tijd de administratie van De Tribune, het Persfonds en andere financiële aangelegenheden der RCP behandelde= wegens slordig beheer zijn post weer heeft moeten afstaan aan de U eveneens bekende Mozes FERARES (5.1.1922), die al vóórdien de RCP-administratie in het honderd had laten lopen.

Vermeld zij alsnog dat in de RCP, althans te Amsterdam, vrijwel geen activiteit is te bespeuren.

=====
No.13.

F3.

P

No. 2542-14/52

Betreft: RCP.
VERTROUWELIJK.

6/16/52

A'dan

ACD/ 46
DA 21-6-52
PAR

6.152	09.64	6.152.1	
05.23	06.14	09.64	6.152.1
23 MEI 1952			09.24-01.282
ACD/ 21 Mei 1952.			
ACD/ 139798			

Schubblad is vernietigd

Naar van gewoonlijk betrouwbare zijde wordt vernomen, zal door de RCP, in plaats van het orgaan KOMPAS, thans een blad "Mededelingen" worden uitgegeven. Zodra hierop de hand kan worden gelegd, zal deze nieuwe uitgave U, althans ter kennisneming, bereiken.

In dit eerste nummer van "Mededelingen" zal worden behandeld een uit Bolivia van trotskistische zijde ontvangen brief, waarin melding wordt gemaakt van het aandeel der trotskisten in de aldaar onlangs plaats gevonden hebbende, geslaagde, omwenteling.

Voorts werd vernomen dat er in de Franse trotskistische partij tweespalt is ontstaan, hetgeen vermoedelijk tot een scheuring zou leiden. De reden hiervan zou gelegen zijn in de omstandigheid, dat de Franse trotskisten ten dele niet van zins zijn zich in stalinistische organisaties te begeven.

=====
No.13. 7

F3.

No. 2860-14/52
=====

Betreft: "illegale" RCP.

VERTROUWELIJK.

A. daan

OP KAART
ACD/118
DAT: 26/7/52
PAR: 1

Ob. 393 *6.152*
6.66

14 JUNI 1952
ACD/141451

12 Juni 1952.

Schubblad is samengevoegd

Naar van betrouwbare zijde heden werd vernomen, zal de
zich uit het openbare politieke leven teruggetrokken heb-
bende REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ zich voortzetten
onder de naam ALGEMEEN GESCHIEDKUNDIG GENOOTSCHAP (A.G.G.)

6/11/52

No.13. *1/2*

F3.

AFSCHRIJF

Amendementen van de afdeling Den Haag inzake de
"Stellingen over de Economische Strijd".

1. Pag. 1. Regel 18

Lees in plaats van "goed betaalde" : "beter betaalde".

2. Pag. 1. Regel 24.

Lees in plaats van "het Hitler-imperialisme" : "de imperialistische oorlog"

3. Pag. 1. Regel 28.

Lees in plaats van "zij sluit zelfs leningen met" : "zij ver-
schafft zelfs leningen aan".

4. Pag. 1. Regel 39.

Tussen "daaraan" en "verbonden" voegen: "voor het proletariaat".

5. Pag. 1. Laatste regel.

Lees: "leenstrijd een verarming voor het proletariaat kan voorko-
men".

6. Pag. 2. Regel 30.

Achter "nationalisatie" voegen: "(met schadelessstelling)"

7. Pag. 2. Regel 34.

Achter "doergevoerd" inlassen: "De leuzen van "planmatige productie"
en "nationalisatie" zijn onverbrekelijk verbonden aan de strijd
der arbeiders voor de controle over het bedrijf, opheffing van
bank- en zakengeheim".

8. Pag. 2. Laatste alinea.

Deze vervalt en daarvoor in de plaats één clause opnemen be-
treffende het reactionnaire karakter van de organisatie naar het
beroep en één betreffende de te hoge contributies.

9. Pag. 3. Regel 9 t/m 16.

Deze regels vervallen daar deze all ee neerkent op een verklaring
als zouden de confessioneel georganiseerde arbeidersklasse-
bewuster zijn dan die welke in het N.V.V. zijn georganiseerd.

10. Pag. 4. Regel 1.

Als volgt te lezen: "Het is de taak van de leden van het O.R.M.
overal veeraan in de vakbeweging en de leenstrijd der arbeiders
te staan".

11. Pag. 4. Regel 18 en 21

Lees in plaats van "oppositie" : "fractie".

A F S C H R I F T

S T E L L I N G E N

1. De R.G.P. is een Leninistisch-Marxistische Partij. Bij haar beoor-
deling van het klassekarakter van een staat laat zij zich niet
leiden door ideeële normen (burgerlijk-democratische grondwet,
fascisme enz. doch door de ECONOMISCHE grondslagen van die staat.
Zowel de burgerlijke democratie als het fascisme zijn gebaseerd op
de dictatuur van een kleine minderheid (de bourgeoisie) ter onder-
drukking van de overgrote meerderheid der nietsbezitters. De dic-
tatuur deser minderheid kan slechts door de proletarische revolutie
vernietigd worden.
2. In October 1917 heeft de Russische arbeidersklasse, gesteund door
de milieunenmassa's van arme boeren, de Russische bourgeoisie ten
val gebracht, haar staatsapparaat vernietigd, de kapitalisten en
groot-grondbezitters onteigend. De nationalisatie der productie-
middelen was een proces, dat diep in het economische leven ingreep en
erst na beëindiging van de burgeroorlog in 1921 voltooid was.
3. De dictatuur van kapitalisten en grootgrondbezitters werd vervangen
door de proletarische dictatuur. Deze werd uitgeoefend door de
bolsjewistische partij - welke tijdens de revolutie het vertrouwen
van de overgrote meerderheid der onderdrukten had weten te winnen -
de raden en de vakbeweging. De proletarische dictatuur was geba-
seerd op het gesocialiseerde productie-apparaat. Zij controleerde
tevens de arme boeren, onder welke de grond was verdeeld.
4. Als gevolg van de achterlijkheid van Rusland ontwikkelde zich in het
gesocialiseerde productie-apparaat een bureaucratie, welke een
steeds dreigender gevaar voor het bestaan der bolsjewistische partij
bleek te zijn. Aanknepend bij de moeheid der massa's, de zwakte der
Russische arbeidersklasse, wier beste vertegenwoordigers in de
burgeroorlog waren gevallen, en de ontmoediging tengevolge van het
mislukken der Europese revolutie, slaagde de bureaucratie erin,
de stem van het revolutionnaire proletariaat te verstikken. Het pro-
gram der wereldrevolutie werd vervangen door dat van "het socialisme"
in een land".
5. In het bezit gekomen van de leiding van het gesocialiseerde produc-
tie-apparaat was de bureaucratie gedwongen de ontwikkeling van dit
apparaat te bevorderen, waarbij zij het aanvankelijk door haar be-
streden, door de linkse oppositie voorgestelde vijfjarenplan tot
uitvoering deed brengen. Tengevolge van deze planmatige productie,
welke na afloop van het eerste vijfjarenplan verder werd ontwikkeld,
is Rusland geworden tot een overwegend agrarisch land met een
moderne industrie. In nog geen 30 jaar heeft de planmatige productie-
apparaat, verre haar voordelen boven de kapitalistische productie
bewezen.
6. Volkomen vervreemd van de massa's van het volk, is de bureaucra-
tie uitgegroeid tot een kaste, wier bevoorrechte positie steeds
krasser vormen aanneemt. Teneinde zich tegenover deze massa's te
kunnen handhaven, heeft zij de revolutionnaire voorhoede uitgeroeid
en oefent zij een ondragelijke dictatuur over de massa's uit. Zij
heeft alle uitingen van het openbare leven aan zich ondergeschikt
gemaakt en de kerk ten dele in haar macht hersteld. Haar woord-
voerders, van schrijvers tot priesters, genieten inkomsten, welke
zelfs in de kapitalistische landen voor deze lieden ongekend zijn.
7. Kan weliswaar het door de October-revolutie geschapen productie-
apparaat slechts door een contra-revolutie ten val worden gebracht,
de bureaucratie versterkt in voortdurende mate die krachten, welke
bij herstel van het privaat-bezit der productiemiddelen belang
hebben. Het onderdrukken der verschillende nationaliteiten, haar
vijandigheid tegenover de arme boeren en het ondersteunen van de
klassenstrijd op het land ten gunste van de rijke boeren, scheppen
een reserve, welke tegenover het nog zwakke Russische proletariaat
een groot gevaar zou kunnen vormen in geval van een poging tot con-
tra-revolutie.
8. Het is de taak van het wereldproletariaat, de door de October-
revolutie geschapen eigendomsverhoudingen zowel tegen de bedreiging
van het wereldkapitaal als tegen de bureaucratische ondermijning
te verdedigen.
welke slechts mogelijk was dank zij het gesocialiseerde productie-

9. De Russische massa's hebben in de afgelopen oorlog in een heldhaftige strijd de pegingen van het Duitse imperialisme de Sowjet-Unie ten val te brengen, doen mislukken. De bureaucratie heeft de strijd der Russische massa's uitermate bemoeilijkt en geremd door haar chauvinistische propaganda. Is het de taak en revolutionaire oorloggeveering, de vijandelijke legers tot ontbinding te brengen door het voeren van revolutionaire propaganda, het oproepen van de arbeiderssoldaten de wapens tegen de eigen bourgeoisie te keren, het propageren der internationale solidariteit aller onderdrukten enz., de Stalinbureaucratie deed het tegenovergestelde. Zij hitste de arbeiders tegen elkaar op, ondersteunde het Engelse en Amerikaanse imperialisme en drukte op elke mogelijkheid van een revolutionaire opstand in Duitsland de kop in.
10. Welkomen in overeenstemming met het Engelse en Amerikaanse imperialisme ziet de Russische bureaucratie ervan af, in de door het Rode Leger bezette gebieden de productiemiddelen te socialiseren. Als zij tot onteigening overgaat, dan slechts om het Russische productie-apparaat te versterken; de arbeiders in de bezette landen ontnemen zij elke bestaansmogelijkheid. Zij schept een grote laag paupers. Haar gehele gedrag is door en door reactionair.
11. De Russische bureaucratie is een direct gevaar geworden voor de Europese revolutie. Zij jaagt de arbeiders en arme boeren in de armen der reactie, zoals de verkiezingsuitslagen in Hongarije en Oostenrijk duidelijk bewezen. De communistische beweging brengt zij in volkomen discredit.
12. Deze politiek betekent een rechtstreeks gevaar voor de Sowjet-Unie in geval van een oorlog tussen haar en de imperialistische landen, in de eerste plaats Amerika. Terwijl in een dergelijke situatie slechts de steun van het wereldproletariaat de Sowjet-Unie zou kunnen redden, ondermijnt en remt de Stalinistische bureaucratie de revolutionaire ontwikkeling, in de eerste plaats in Europa.
14. Tengevolge van de oorlogsmoeheid en ontevredenheid der arbeidersmassa's zowel als van de strijd der onderdrukte koloniale volkeren, zijn de imperialisten thans niet in staat een nieuwe wereldoorlog te ontketenen. De val der fascistische staten in Europa, de democratische illusies, waarmee de geallieerde imperialisten de arbeidersmassa's voor hun oorlog hebben pegen te winnen, het toenemend verzet in alle landen, maken het onmogelijk, de arbeiders door fascistische terreur thans in een oorlog tegen de Sowjet-Unie te jagen. Indien het wereldproletariaat in de komende periode, welke een revolutionaire zal zijn, een volkomen nederlaag mocht lijken, zal het imperialisme door een nieuwe golf van fascistische onderdrukking zijn bestaan rekken. In dat geval is een oorlog met de Sowjet-Unie onvermijdelijk en in dat geval wordt de verdediging van de S.U. weer urgent.
13. De geschiedenis heeft het Europese proletariaat slechts een korte spanne tijds gelaten, zich van zijn nederlagen te herstellen. "Verenigde Socialistische Staten van Europa" of ondergang in de barbarij, dat is het alternatief. Waar de Sowjet-bureaucratie een dedelijk gevaar voor de revolutie in Europa is geworden, moet onze leus thans zijn: "Verdediging van de Europese revolutie zowel tegen het imperialisme als tegen de Sowjet-bureaucratie". Na een direct oorlogsgevaar niet aanwezig is en het bestaan der Sowjet-Unie bovendien afhankelijk is van de revolutie, moet de leus "Verdediging der Sowjet-Unie" voor de nieuwe leuze wijken.
15. Relatief, d.w.z. ten opzichte van de overige Europese landen, is de Sowjet-Unie versterkt uit de oorlog gekomen en de sterkste militaire mogendheid geworden. Dat heeft ongetwijfeld hetzelfde vertrouwen der Russische arbeiders en arme boeren versterkt. Vandaar, dat de Russische bureaucratie thans gedwongen is, mededeling te doen van kritische stemmen onder de bevolking zelf, vandaar, dat zij tot het uitschrijven van verkiezingen moest overgaan. De R.C.P. ziet vol vertrouwen de ontwikkeling tegemoet. De Stalin-bureaucratie zowel als het imperialisme zijn slechts tijdelijke historische verschijnselen.
Zij zullen moeten wijken voor de Ver. Soc. Staten van Europa.

ROODE OCTOBER-ABONNÉ'S 1945.

per 1 December.

per 15 December.

Plaats	kw.	Md.	Wk.	Totaal.	Kw.	Md.	Wk.	Totaal.
Amsterdam	104	64	52	160	114	--	59	173
Rotterdam	40	--	200	240	44	4	225	273
Den Haag	69	--	161	230	72	3	208	263
Delft	10	--	67	77	10	--	67	77
Leiden	--	--	37	37	--	--	36	36
Breda	--	--	62	62	18	--	44	62
Eindhoven	3	--	22	25	3	--	23	26
Groningen	66	--	47	113	65	1	57	123
Zutphen	--	--	22	22	--	--	22	22
Alkmaar	3	--	2	5	3	--	2	5
Postabonné's	--	--	--	--	56	--	--	56
Totaal;	295	--	676	971	385	8	743	1136

Winst bedroeg: Kwartaal 90

Maand 8

Week 67

165

Het congres besluit: 1000 nieuwe abonné's op 1 Mei 1946.

Amendementen van de afdeling Den Haag inzake de Resolutie over de Koloniale Bevrijdingstrijd.

1. Pag. 1 Reg. 4

Als volgt te lezen: ".... der onderdrukte koloniale en half-koloniale volkeren tegen" enz.

2. Pag. 1 Reg. 18

Lees in plaats van "solidariteitsstakingen": "solidariteitsacties".

3. Pag. 1 Reg. 53.

Lezen als volgt: "De R.C.P. beschouwt elke opwekking van de arbeiderspartijen als de S.D.A.P. en de C.P.N. en van "socialistische" bladen als "De Vlam" tot het bereiken van...." enz.

I Congresvoorstel van de afd. Den Haag bij het Congresvoorstel C.C. inzake de a.s. partijconferentie.

De afdeling gehoord het voorstel van het C.C., een partijconferentie ter uitwerking van het beginselprogramma te organiseren in Juni-Juli 1946, acht deze termijn te lang en meent dat het beginselprogramma (en eveneens een verkiezingsprogramma) voor de a.s. verkiezingen gereed moet zijn, stelt het congres voor een commissie te benoemen ter uitwerking van de ontwerp-programma's. Deze ontwerpen moeten uiterlijk zes weken na het congres aan de afdelingen worden gezonden.

II Congresvoorstel van de afd. Den Haag inzake de redactie der Ontwerp Stelling

Het P.B. wijst een redactiecommissie aan, welke tot taak heeft de uiteindelijke redactie van de stellingen te verzorgen, op basis van de kritiek op de redactie, welke van de afdelingen binnenkomt.

III Congresvoorstel van de afd. Den Haag inzake Kaderscholing.

De afdeling is van meening dat het P.B. één of meer kameraden verantwoordelijk stelt voor de scholing der leden. Zij staat op het standpunt dat ten spoedigste moet worden overgegaan tot kadercoursussen.

STELLINGEN

over de economische en politieke toestand en de taak van de
Revolutionnaire Communistische Partij, Nederlandsche sectie van de
IVe Internationale.

Het imperialisme, door Lenin gekenmerkt als de laatste fase van
het kapitalisme, heeft de menscheid aan de rand van de af-
grond gebracht.

Dit stelsel, waarbij de productiemiddelen en het financiers-
kapitaal zich steeds meer concentreeren in handen van enkelnin-
gen en dat practisch de geheele wereld aan zich heeft onderwer-
pen, heeft niet alleen geleid tot de Eerste, doch eveneens tot
de Tweede Wereldoorlog. De economische wereldcrisis, welke deze
laatste wereldoorlog voorafging, bewees overduidelijk in welke
impasse het Imperialisme geraakte. De economische en politieke
strijd tusschen alle kapitalistische staten en de Sowjet-Unie
werd afgeleest door nieuwe botsingen. Het gevolg van deze strijd
was de voortzetting ervan "met andere middelen", de Tweede
imperialistische Wereldoorlog. Deze nieuwe wereldoorlog toonde,
dat de betrekkelijke stabilisatie van het Kapitalisme reeds
lang ten einde was en kenmerkte zich als de periode van gewel-
dige botsingen tusschen de staten en de klassen. HET EINDE VAN
DEZE WORSTELINGEN IS NOG NIET BEREIKT, DE STRIJD OM DE WERELD-
BEHEERSCHING GAAT DOOR. NIEUWE GEWAPENDE INTERVENTIES, KOLONIALE
OPSTANDEN EN STAKINGEN IN DE KAPITALISTISCHE LANDEN TOONEN, DAT
DE STABILISATIE VAN HET KAPITALISME NIET MOGELIJK IS EN DAT HET
IN ZIJN DOODSTRIJD VERKEERT.

De volgende feiten karakteriseeren de veranderingen, die in de
wereldsituatie zijn ingetreden:

a. Toenemende revolutionaire beweging, zoowel in de imperialis-
tische als in de koloniale landen, die zich, zij het ook onge-
lijkmatig, uit in een golf van stakingsbewegingen (Engeland,
Amerika, Frankrijk, België en Nederland), gewapende opstanden
in de kolonien (Indo-China, Indonesië), revolutionaire botsin-
gen tegen de reactie (Griekenland, Italië), massa-demonstraties
tegen het fascisme en burgeroorlogen (China, Argentinië, Por-
tugal), enz.

b. De toenemende verscherping van de tegenstellingen tusschen
de voormalige bondgenoten van de as Londen-Moskou-Washington,
welke reeds de kiemen van een nieuwe oorlog in zich bergen, de
tegenstellingen over het probleem Zuid-Oost-Europa, de hegemonie
van de Sowjet-Unie in Bulgarije, Joego-Slavie, Roemenie, Honga-
rije, Polen en Oostelijk Duitschland. Het mislukken van de Lon-
densche conferentie toont reeds het uiteenvallen van de "Big
Three". Daarbij komen de belangen bij het beheer en de exploi-
tatie van de oliebronnen in Irak en Iran, de kwestie van de
Italiaansche kolonien en de tegenstellingen in China. De poging
om een West-Europeesch blok tot stand te brengen, toont het
drijven van de Engelsche, Fransche, Belgische en Nederlandsche
reactie, om haar politieke en militair-verzwakte machtspositie
in Europa aan de eene zijde tegenover de Sowjet-Unie, aan de
andere tegenover de U.S.A., niet alleen te handhaven, maar zelfs
de voorwaarden voor een eventueel komende militaire botsing te
organiseeren. Het vervallen van Frankrijk als groote mogendheid
en het aflossen van zijn machtspositie in het Midden-Oosten
(Libanon) door Engeland en Amerika.

c. Het verdringen van de wereldmarkt van verschillende landen
met hun specifieke producten:

1. Het uitschakelen van de verslagen mogendheden, Japan,
Duitschland, en Italië,
2. de kleine geallieerde staten, Nederland, België, Denemarken
en Noorwegen met hun landbouw-, tuinbouw- en veeteeltproduc-
ten,

3. De Zuid-Oost-Europese staten, welker economische grondstoffen rechtstreeks door de Sowjet-Unie worden beheerd,
4. De verminderde invloed van Frankrijk, doordat het economisch potentieel door de oorlogshandelingen verminderd is.

De groote revolutionaire spanningen, de massale ontevredenheid onder het proletariaat en de koloniale volkeren, de ineenstorting van het Duitse en Italiaansche fascisme, maken het de bourgeoisie onmogelijk, in deze periode het fascisme weer voor haar klasseheerschappij in te stellen. Daarom bedient zij zich opnieuw van de reformistische en stalinistische bewegingen, om het wereldproletariaat van de strijd om de macht af te houden. Waar het monopolistische kapitalisme en de verscherpte uitbuiting van de arbeidersklasse een nieuwe opbloei van de burgerlijke democratie echter onmogelijk maken, zal de bourgeoisie gedwongen zijn, de rechten van de arbeiders tot het uiterste te beknotten. En die landen, waar de tegenstellingen tusschen proletariaat en kapitalisme het scherpst zijn toegespitst, bedient zij zich van de reactie (Griekenland) of het fascisme (Spanje). In Duitschland ontziet zij zich niet, gebruik te maken van vroegere Nazi-functionarissen.

/en

Door stelling te nemen tegen de arbeiders af te houden van den strijd voor hun directe belangen, maken de sociaal-democratische leiders de baan vrij voor de reactie. Tot dit doel voeren zij een "principiele" schijnstrijd voor "socialisatie". In deze politiek hebben zij van de nationalistische communistische partijen de sterkste steun. Deze doen zich radicaal voor, doch hebben in wezen de klassenstrijd vaarwel gezegd en offeren de strijd van het internationale proletariaat op aan de belangen der Stalinbureaucratie. Hun politiek heeft niets meer te doen met internationalistische klassepolitiek, maar is een verlengstuk van de buitenlandse politiek der Sowjet-Unie geworden. De partijen, aangesloten bij de Vierde Internationale, groeien gestaag in hun strijd tegen het kapitalisme en gaven leiding aan de strijd in verschillende vormen (Indo-China, Italië, Griekenland, Engeland). In de tegenwoordige periode van revolutionaire spanningen en naderende klassebotsingen moeten zij echter hun acties tot het winnen van de revolutionaire arbeiders versterken, als de eerste voorwaarde voor het veroveren van de meerderheid van het proletariaat. Hierbij moeten zij er op letten, voortdurend scherp verschil te maken tusschen de reformistische en nationaal-communistische leiders enerzijds en de arbeiders anderzijds, die, hoewel ze nog vertrouwen hebben in deze leiders, voor de strijd tegen het kapitalisme moeten en kunnen worden gewonnen. In het raam van de partijen van de Vierde Internationale moet de strijd tegen het sectarisme in het bijzonder gevoerd worden, dat hen scheidt en isoleert van de massa. Uitgaande van de verdediging van de dagelijkse belangen van het proletariaat moeten zij de arbeidersklasse leiden tot hogere vormen van strijd, om daardoor de revolutionaire uitweg uit de crisis te banen, naar het voorbeeld van de Russische Bolsjewiki onder leiding van Lenin en Trotski.

DE TOESTAND IN NEDERLAND.

De bijna 5 jarige-bezetting heeft voor Nederland een bijna catastrofale crisis verwekt, zoowel op politiek als op economisch gebied. Door de bevrjdingstrijd van het Indonesische volk is de rol van de Nedelansche bourgeoisie als onbeperkte koloniale macht een fictie geworden. De vernietiging van talrijke industrieën heeft de rol van Nederland in de West-Europese handelskringen tot een minimum beperkt. Het monopolistisch handelkapitalisme van Nederland, als geldschietster en rentetrekker, heeft door de afgelopen oorlog zijn belangrijke plaats op de wereldmarkt moeten afstaan. De vooroorlogse stabiliteit van de gulden is totaal voorbij, de zelfstandige rol ervan is ondergeschikt gemaakt aan de Amerikaanse dollar.

Naast de vernietiging van de industrie zijn de handel, scheepvaart en het transport bijna volkomen lamgelegd, terwijl ook de landbouw sterk is aangetast. Het gevolg van het verminderen der inkomsten van de Nederlandsche bourgeoisie is, dat deze nieuwe aanvallen op het levenspeil der arbeidersklasse voorbereidt, zoo als de komende verzwaring van de directe belastingdruk en de stijging der prijzen van de volksproducten.

De toenemende klassestrijd en radicalisatie maken het de bourgeoisie niet alleen moeilijker een uitweg uit de crisis te vinden, maar zijn bovendien de voorwaarden voor een succesvolle omverwerping van het kapitalistische stelsel. Al deze feiten zijn in directe tegenspraak met door reformisten en neo-reformisten verbreide illusies van een spoedige verhooging van het levenspeil. Hun planpolitiek dient de instelling van de klassevrede.

DE REGERING SCHERMERHORN-DREES TREEDT OP IEDER GEBIED DER BINNENLANDSCHE EN BUITENLANDSCHE POLITIEK OP ALS WILUITVOERSTER VAN HET GROOT-KAPITAAL.

Zij voert een politiek in het vaarwater van het Britsche imperialisme en krijgt mede door haar annexatie-aspiraties een reactionnair karakter. Zij verzet zich tegen het naar vrijheid strevende Indonesische volk en probeert door opbouw van een koloniale strijdmacht, haar kapitalistisch "gezag" te herstellen. In de strijd van de arbeiders tegen de reactionnaire ondernemers schaart zij zich aan de zijde van laatstegenoemde (Havenarbeidersstaking te Rotterdam; enz.) Als hoofd der Rijksbemiddelaars, wier uitspraken volgens de Regeering bindend zijn, stelt zij den reactionnair Romme aan.

De reactie doet haar best, deze regeering voor haar politieke doeleinden te winnen en als overbruggingsinstrument voor komende reactionnaire maatregelen te gebruiken.

Elke andere burgerlijke regeering - hetzij met meer sociale democratische ministers, hetzij met toekomstige ministers van nationaal-communistische huize - zal deze politiek in het belang van de bourgeoisie trachten door te voeren.

De zich socialistisch noemende N.V.B. is een typisch verzamelbekken van het kleinburgerdom. De onvoldoende stabilisatie van de burgerlijke partijen na de ineenslorting van Duitschland en het z.g. algemene karakter van de N.V.B. hebben haar boven haar krachten verheven en haar tot mededraagster van de regeeringsverantwoordelijkheid gemaakt. De snelle basis van deze beweging noodsaakt haar te trachten, tot een gemeenschappelijke verkiezingsactie te komen, tenminste tezamen met de sociaal-democratie. Het is de taak van de arbeiders, zich daartegen ten scherpste te verzetten en bij de verkiezingen slechts de arbeiderscandidaten te ondersteunen. Zich bewust van haar zwakte poogt de N.V.B. het houden van verkiezingen tegen te gaan, waarbij ze wordt ondersteund door de burgerlijke partijen en de sociaal-democratie, die er nog niet in zijn geslaagd, hun vroegere aanhang te organiseren en voor hun program te winnen. Hiertegenover dient de arbeidersklasse de eisch te stellen: **ONMIDDELLIJKE VERKIEZINGEN.**

Het instellen van noodgemeenteraden en een noodparlement heeft slechts ten doel het houden van deze verkiezingen te saboteeren en hun urgentie minder te doen voelen. Boycot van deze schijnparlementaire instellingen behoort tot de taak van de arbeidersklasse. Zij wenscht haar eigen vertegenwoordigers te kiezen en ontzegt de bourgeoisie het recht, deze aan te wijzen.

Het is de plicht van de revolutionaire communisten, zoolang de groote massa der bevolking vertrouwen blijft stellen in de parlementaire instellingen, aan de verkiezingen deel te nemen. Zij begrijpen echter goed, dat noch in parlement, noch in gemeenteraden de strijd tusschen kapitaal en arbeid kan worden uitgevochten. Het is de plicht van haar vertegenwoordigers, bij voortduring alle parlementaire illusies te ontmaskeren en zoodoende het vertrouwen in deze burgerlijke instellingen te ondergraven.

Haar parlementaire werkzaamheden dienen ten nauwste verbonden te zijn met de buiten-parlementaire actie van het proletariaat. Bij het tot standkomen van een arbeidersmeerderheid bij de verkiezingen, stelt zij de leus: "De macht in handen van de arbeiderspartijen". Indien de R.C.P. niet in staat is, met eigen verkiezingskandidaten uit te komen, dient zij, met strenge handhaving van haar eigen gezicht, andere arbeiderskandidaten te steunen. Deze partijen zullen dan aan de volkmassa's toonen, noch in staat, noch bereid te zijn, hun verkiezingsprogramma uit te voeren. De arbeiders en arme boeren zullen dan leeren inzien, dat lange de burgerlijk-parlementaire weg hun belangen niet worden gediend en de weg der revolutie inslaan. In deze periode moet de voornaamste activiteit der R.C.P. gericht zijn op de ontmaskering van reformistisch en stalinistisch klasseverraad. Alleen door de omverwerping van het kapitalisme en de vestiging van de dictatuur van het proletariaat, steunend op de arbeiders, werkende boeren en alle uitgebuide lagen der bevolking, zal een einde kunnen worden gemaakt aan de nood en zal de grondslag voor het socialisme kunnen worden gelegd.

DE ROL VAN DE SOCIAAL-DEMOCRATIE.

Zonder de actieve daadwerkelijke hulp van de sociaal-democratische leiders is het de bourgeoisie in Nederland niet mogelijk haar aanpassingspolitiek tegen de arbeidersklasse door te voeren. Deze leiders helpen de bezittende klasse door hun demagogische taal; geheel Nederland is verarmd, strijdt niet voor loonsverhoging; want dat betekent ongebreidelde prijsverhoging, enz., enz. In het N.V.V. komen de reformistische leiders voor de klasse-vrede op; zij stellen zich op het standpunt, dat er niet gestaakt mag worden, hetzen tegen de stakende arbeiders, zooals de Limburgsche mijnwerkers en de Rotterdamse havenarbeiders en trachten conflicten te voorkomen, door uitspraken van den Rijksebemiddelaar uit te lokken. Ze hetzen tegen de "eenheidsvakcentrale" en probeeren deze van de strijd voor de dagelijkse belangen der arbeiders af te leiden en coquetteeren met "eenheid" met de confessionele beweging, in de "Raad van Vakcentrallen". De E.V.C., ontstaan uit de wil tot eenheid in de klassenstrijd en uit protest tegen de verburgerlijking van de officiële vakbeweging geeft door zijn ongekeerde groei en het organiseren van de onderste lagen der arbeidersklasse een indruk van de revolutioneering van het Nederlandsche proletariaat. De huidige fusie-onderhandelingen tusschen de E.V.C. en het N.V.V. mogen niet leiden tot het uitleveren van de E.V.C. aan de reformistische leiding van het N.V.V. Ofschoon voorstanders van één groote vakcentrale, zijn wij van meening, dat het de taak der arbeiders zal zijn, de eenheid op de basis van de klassenstrijd tot stand te brengen. De reformistische leiders spreken zich uit voor 35 % loonsverhoging in de groote steden, doch bepalen zich slechts tot papieren moties aan het adres der regeering. Ten aanzien van de bevrijdingsstrijd der Indonesische volkmassa's staan de sociaal-democratische leiders op het standpunt van de "Ronde Tafelconferentie", waarbij Indonesië zijn rol krijgt toebedeeld in het Gemeenebest. Tegelijkertijd stellen zij zich echter tegenover de totale bevrijdingsstrijd der Indonesiërs en probeeren deze door een compromis opnieuw aan het Nederlandsche imperialisme te binden. De reformistische leiders probeeren een schijn van activiteit te demonstreeren door middel van het lichaam van de "Stichting van den Arbeid", dat een coalitie is met de werkgeversorganisaties. Ondanks de verraderlijke sociaal-democratische leiders neemt overal de strijd van de arbeidersklasse toe en verstrekt zich in steeds grootere mate een rebellie tegen deze leiders en volgen de arbeiders de parolen van de E.V.C.

De toenemende radicalisatie blijkt uit de strijd der mijnwerkers, havenarbeiders en arbeiders, werkzaam bij de D.U.W. (Dienst Witvoering Openbare Werken), enz.

MET VERRAAD VAN DE C.P.N. (De Waarheid).

Het opkomen voor de landverdediging tijdens de oorlog, de politieke oproep aan het Nederlandsche volk, om te strijden voor "Vaderland, Democratie en Socialisme", demonstreert, dat deze partij op het hellend vlak van het klasseverraad is en de rol van een links-kleinburgerlijke nationalistische partij wil vervullen.

Haar "strijd" voor de burgerlijke democratie, haar hinken achter de sociaal-democratische leiders, haar eenheidsaanbiedingen (zonder meer), bewijzen slechts, dat deze partij een verlengstuk van het reformistische bedrog in de arbeidersbeweging vormt, gezouten met linksche frasen. Het oorspronkelijk prijsgeven van den naam: "Communistische Partij Nederland", het in het verschiet stellen van de oprichting van een Democratische Volkspartij, het intrekken daarvan door de druk van de communistische arbeiders, toonen reeds het vulgaire karakter van de verantwoordelijke leiders. Het soebatten om Ministerzetels en het prijsgeven van een werkelijk ernstige strijd voor de belangen der Nederlandsche arbeiders, bewijzen reeds overduidelijk het verraad aan de leer van Marx en Lenin.

Het eenige, door haar belangrijk geachte werk is het organiseren van papieren acties, zosaks het slap opgestelde referendum voor snelle verkiezingen. **HET GEEN DE REVOLUTIONNAIRE KLAS, SENSSTRIJD MOET VERVANGEN.** Haar inconsequente houding demonstreert zij echter door zitting te nemen in nood-Gemeenteraden. Inzake de strijd der Indonesische volkmassa's schakelt zij zich, door het prijsgeven van de leus: "Indie los van Holland", in het kamp der Nederlandsche bourgeoisie en vond zij het "eenheidsfront" met de reformisten e.a. in de strijd tegen de belangen der Indonesische volkmassa's. In hun orgaan "De Waarheid" publiceerden zij de advertentie, waarin Militair Gezag optiep tot dienstname in het Nederlandsch-Indische leger, dat moet dienen als onderdrukkingapparaat tegen de Indonesiers. Doordat de C.P.N. ("Waarheid") niet in de regering-Schermerhorn vertegenwoordigd is, voert zij een schijnoppositie, doch verhindert de organisatie van de strijd der arbeiders.

Het is echter noodzakelijk, bij alle reformistische partijen en organisaties een scherp onderscheid te maken tussohen de LEIDING en de ARBEIDERS, welke lastaten zich overal radicaliseeren en voor de strijd tegen het kapitalisme en tegen de reformistische en nationaal-communistische leiders gewonnen kunnen worden.

DE VOORNAAMSTE TAKEN VAN DE R.C.P. IN DE NAAMTE TOEKOMST.

1. De voornaamste taak van de R.C.P. is het organiseeren van de actie der arbeidersklasse tegen de aanvallen van de bourgeoisie voor loonsverhooging en tegen de duurte.
2. Het verdedigen van de burgerlijk-democratische rechten der arbeiders, als uitgangspunt voor revolutionnaire klasseactie.
3. Organiseeren van de strijd voor de onafhankelijkheid van Indonesie en de West-Indische kolonien en hñ versterken en uitbouwen van een anti-imperialistische Liga.
4. Opbouw en versterking van de Eenheidsvakcentrale als voorkeursorganisatie van de Nederlandsche arbeidersklasse. Parallel daarmee de uitbouw van onze positie in het N.V.V. in de strijd tegen de reformistische vakverengingsbureaucratie, als basis voor het tot stand brengen van de Vakverenigings-eenheid.

- 6
5. Het wriſisch onderſteunen van de oppositie in het raam van de C.P.N. (Waarheid), met het doel, tot een zo breed mogelijke revolutionnaire basis te komen voor het voeren van de onvereniglijke klassetrijd te Nederland.
 6. Voortzetting van de strijd tegen een nieuw imperialistische oorlog.
 7. Versterking van het ledental der R.C.P. met revolutionnaire arbeiders, in het bijzonder uit de C.P.N. (Waarheid) en voormalige leden van de R.S.A.P.
 8. Actieve revolutionnaire propaganda onder de jeugd en haar organisaties.
 9. Versterking en opbouw van het ſcholingewerk in nauw verband met de praktische strijd.
 10. Versterking van de positie van ons orgaan "De Rode October"
-

STELLINGEN OVER DE ECONOMISCHE STRIJD EN DE TAAK VAN DE REVOLUTIONAIRE COMMUNISTISCHE PARTIJ.

Door de ineensstorting van het Duitsche imperialisme heeft de bezittende klasse in Nederland opnieuw de Regeeringsmacht in handen gekregen. In de afgelopen bezettingsjaren trachtte de Nederlandsche bourgeoisie de ontevredenheid, die onder het Duitsche fascisme onder de breede massa's was ontstaan, voor eigen politieke doeleinden te benutten.

De propaganda van de bezittende klasse en de reformistische en nationaal-communistische partijen leidde ertoe, dat onder groote deelen van het Nederlandsche proletariaat de illusie ontstond, dat de verhoudingen van vóór 1940 niet meer zouden terugkeeren. De bourgeoisie in Nederland is echter gedwongen deze illusie te vernietigen. De economische positie van het Nederlandsche kapitalisme is, vergeleken met vóór 1940, belangrijk verslechterd.

De bevoorrechte lagen der arbeidersklasse, zooals het Rijks- en Gemeente-personeel en de beter betaalde arbeiders in de groote industrieën hebben een gevoelige achteruitgang in hun levenspeil moeten incasseeren. De bourgeoisie is in de gegeven omstandigheden niet in staat deze groepen hun bevoorrechte positie terug te geven. Zij zal, om eenigszins haar winsten te verzekeren, jarenlang gedwongen zijn, het door den imperialistischen oorlog zoo drastisch verlaagde levenspeil te handhaven. Aan den anderen kant toont de Regeering Schermerhorn, dat zij niet alleen de belangen van de Nederlandsche bourgeoisie veilig stelt; zij verschafft zelfs leeningen aan de groot-kapitalisten (Philips f. 50.000.000).

Een en ander brengt een grondige verandering in de situatie in Nederland. De meest conservatieve lagen in de arbeidersklasse kunnen daardoor voor de directe actie gewonnen worden. Daar de ontevredenheid onder de arbeiders steeds scherpere vormen aanneemt, zal dit gepaard gaan met toenemende stakingen. Niet alleen de in de D.U.W. werkende arbeiders, doch in het bijzonder ook degenen, die nog niet in het arbeidsproces zijn opgenomen (230.000 in September 1945), vormen reeds weer de z.g. arbeidersreserve, met alle lasten daaraan voor het proletariaat verbonden.

De vakorganisaties.

Daar de vakorganisaties de natuurlijke organisaties op economisch gebied zijn, beginnen de ontevreden arbeiders zich in de vakcentrales te organiseeren, ondanks dat we hier in Nederland nog in de begin-periode van de massale acties zijn. (Reeds meer dan 500.000 arbeiders zijn in de vier groote vakcentrales georganiseerd). In de komende tijd zal het de arbeidersklasse steeds duidelijker worden, dat alleen het voeren van scherpe loonstrijd een verarming voor het proletariaat kan voorkomen.

Dit opent een nieuwe periode voor de Nederlandsche vakbeweging. De door den oorlog ontstane economische toestanden, de desorganisatie, de duurte, de geweldige woningnood, dit alles drijft de massa der arbeiders in de scherpste strijd tegen het kapitalisme.

De rol van de reformistische vakvereenigingsleiders.

De bovenste toppen van het vakvereenigings-apparaat, die nauw verbonden zijn met de leiding der sociaal-democratie, vergroeien steeds meer met het burgerlijke staats-apparaat en de ondernemers-organisaties. In de geheele kapitalistische wereld schrikken de reformistische vakvereenigingsbestuurders er niet voor terug, om als dokters te fungeeren van het kapitalistische uitbuitingsstelsel en dit te "redderen" ten koste van de arbeidende massa's. Zij hebben zich met de

- Nederlandsche -

Nederlandsche ondernemers verbonden in de "Stichting van den Arbeid". Zij trachten samen met de Nederlandsche bourgeoisie de klassevrede te propageeren, om "Nederland" op te bouwen. Zij helpen daarmee het Nederlandsche kapitalisme, de voornaamste lasten van den afgelopen oorlog op de arbeiders af te wentelen, zoodat de bezittende klasse haar productie-apparaat ten koste van de werkende massa kan opbouwen (herstellen of vernieuwen). Zij verleenen hand- en spandiensten aan de Nederlandsche bourgeoisie in alle belangrijke loonconflicten (Rotterdamsche haven, Limburgsche mijnerkers, Groninger Suikerfabriek). In het Rotterdamsche haveneenconflict kwamen de drie oude vakorganisaties zoo openlijk voor de havenbaronnen op, dat zij ieders invloed onder de havenarbeiders verloren.

Terwijl zij deze politiek als hun sociale opdracht van de bourgeoisie in de praktijk doorvoeren, streven zij er gelijktijdig naar, om door middel van demagogische manoeuvres en het gebruiken van schijn-radicalen frases, hun invloed op de zich revolutionneerende massa's te behouden. In dit licht moeten de methoden van de reformistische vakverenigings-besturen in Nederland gezien worden, als zij zich uitspreken voor 35% loonsverhoging in de groote steden en schrijven over "lonen en prijzen".

De confessionnele organisaties trachten met hun godsdienstig karakter de arbeiders in het oude dwangbuis te houden en daardoor den strijd te breken.

Tegelijkertijd probeeren de gezamenlijke vakverenigings-bureaucraten door middel van een "eenheids-modus" gehoor te geven aan den drang der massa's naar eenheid, echter met de bedoeling den strijd der arbeiders uit den weg te gaan, te voorkomen en te breken.

In het N.V.V., maar in zekere mate ook in de confessionnele vakvereniging, bevindt zich een niet te onderschatten aantal ontevredenen; zich radicaliseerende arbeiders, die, voor wat het N.V.V. betreft, in verschillende organisaties en afdelingen er toe zijn overgegaan, een nieuwe leiding te kiezen.

Het is de taak van de R.C.P. om den strijd van de arbeiders in het N.V.V. te ondersteunen. Tegelijkertijd moeten wij een hardnekkigen strijd tegen de N.V.V.-bureaucratie voeren.

De Eenheidsvakcentrale.

De E.V.C. maakt een groei-proces door; zij heeft nu bijna 200.000 leden. Spontaan en dikwijls van onderop zijn vele van haar organisaties ontstaan. Daar, waar loonconflicten ontstonden en de oude vakcentrales zich in de oogen der arbeiders compromitteerde verlieten deze de oude vakbeweging en organiseerden zich in de E.V.C. Dat kan zich in de toekomst in iedere groote stakingsactie herhalen. Dit begripen de reformistische vakverenigingsleiders volkomen.

De toekomst der E.V.C. zou zeker zijn, zoo niet het gevaar bestond, dat die leiders van de E.V.C., die op nationaal-communistisch standpunt staan, ondersteund door de bureaucratische elementen, ten koste van alles "EENHEID" wenschen met de N.V.V. bureaucratie. In deze periode van verscherpte strijd zou het N.V.V. of mee moeten gaan met de E.V.C., of zij zou iedere invloed verliezen. De in den strijd ontstane E.V.C. is een frisse strijdbare arbeidersorganisatie, waarin zich nog niet een zoodanige vakbondsbureaucratie heeft kunnen ontwikkelen als in het N.V.V. De leden van de E.V.C. zijn zeker onafhankelijker, zelfstandiger en strijdbaarder dan die van het N.V.V. Daarom spreekt de R.C.P. haar voorkeur uit ten opzichte van de E.V.C.

Het is de taak van de R.C.P., om de pogingen van de nationaal-communisten tot "eenheids-vorming" zonder meer, of met kleine concessies te door kruisen en te bestrijden. Dat moet gebeuren door de strijdeenheid te stellen als basis voor de fusie van E.V.C. en N.V.V. en wel op de volgende concrete voorwaarden:

1. Een democratisch congres voor alle afdelingen en plaatselijke organisaties, die met groote delegaties van de arbeiders aanwezig moeten zijn en die daar een nieuwe leiding zullen kiezen.
2. Bestuurders, die met den fascist Woudenberg hebben samengewerkt, worden vanzelfsprekend uit de vakorganisaties gesloten.
3. Tegen cumulatie van functies, het maximum-salaris mag f. 65.-- bedragen.
4. Er moet zoowel vrijheid van het woord in de organisatie, als vrijheid van discussie in de organen van de nieuwe vakcentrale zijn. Directe afzetbaarheid van iedere functionaris.
5. De nieuwe organisatie moet zooveel mogelijk naar het bedrijf en voor het overige naar beroep georganiseerd worden.
6. De contributies moeten zoo zijn, dat ook de slechtst betaalde arbeiders in de organisaties kunnen komen.
7. ONDER GEEN VOORWAARDE AANSLUITING BIJ DE "STICHTING VAN DEN ARBEID AANVAARDING VAN HET STAKINGSRECHT ALS HET NATUURLIJK WAPEN IN DEN STRIJD VAN DE ARBEIDERS TEGEN HET KAPITALISME.
8. Het vaststellen van een Actie- en Urgentieprogram.

Onze taak.

Het is de taak van de leden van de R.C.P. overal vooraan in de vakbeweging en de loonstrijd der arbeiders te staan. Zij heeft tot taak deze arbeidersorganisaties te maken tot bewuste strijdorganisaties voor het socialisme, ieder stuk strijd op te stuwen en uit te breiden. De loonconflicten in dezen tijd moeten worden opgevoerd tot massale acties.

In deze tijd van verscherpte klassenstrijd wordt ieder conflict van eenig belang een politieke strijd tusschen de arbeiders en de Regeering, die ingrijpt in het belang van de kapitalistische klasse.

De Revolutionnaire Communisten moeten daarom een scherpen strijd voeren voor een sterke strijdbare vakorganisatie, tegen de reformistische illusies van klassen-samenwerking en harmonie. Om deze taak door te voeren is het noodzakelijk, dat de oppositie in de vakorganisaties zooveel mogelijk georganiseerd wordt op een breede basis, in den vorm van opposities, wier concrete vormen aan de verschillende situaties in de verschillende bonden moeten worden aangepast en waarbij alle eerlijke klassestrijders kunnen meewerken. Deze opposities moeten de huishoudelijke vergaderingen der vakverenigingen zorgvuldig voorbereiden.

Hardnekkig moet gestreden worden om de bezetting van elke, door de leden verkiesbare functie, door oppositioneële arbeiders.

In de toekomst moet groote zorg worden besteed aan de voorbereiding van congressen der vakbeweging, die benut moeten worden voor den stijd der oppositie, zoowel door het optreden van oppositioneële afgevaardigden op het congres zelve, als het ontmaskeren van de reformistische leiders en hun politiek.

Onze oppositie in de vakorganisaties is echter geen doel op zichzelf, doch een deel van onze zelfstandige aanvoering van de economische strijd der massa's. Slechts als de leden van de R.C.P. niet enkel in de vakorganisaties optreden als verkondigers van de Leninistische ideeën, doch als zij tot de vastbesloten aanvoerders worden van den economischen strijd, zullen wij in staat zijn, de georganiseerde, zoowel als de ongeorganiseerde arbeiders voor ons te winnen.

De directe taak in de Nederlandsche Vakbeweging is het organiseren van de solidariteitsactie voor Indonesië op den grondslag van economischen.

De centrale leuzen, waaromheen de R.C.P. de massa's groepeeren moet en waarvoor zij hen in den strijd moet veeren zijn:

1. Een glijdende loonschaal (gerekend naar de prijzen).
2. Een minimumloon voor alle arbeiders van f. 57.— per week (E.V.C.-eisch).
3. Tegen alle overwerk, tegen alle jaagsystemen, tegen het verminderen van de arbeidspleegen, voor volle bezetting van het werk door wederopname van wachtgelders in het arbeidsproces, voor de 40-uren week zonder loonderving.
4. Volwaardig loon voor alle arbeiders, ongeacht leeftijd en sexe.
5. Volwage loon op 21-jarigen leeftijd.
6. 14 dagen vacantie met 100% vacantie-toeslag.
7. Volledig loon bij gedwongen werkloosheid.
8. Premie-vrij Staatspensioen op 55-jarigen leeftijd van 80% van het gemiddelde arbeidsloon.
9. Afschaffing van de loonbelasting.

L E D E N - A A N T A L 1945.

Plaats:	1 Dec.	8 Dec.	15 Dec.	22 Dec.
Amsterdam	16	16	16	20
Rotterdam	23	29	36	38 plus 7
Den Haag	15	15	19	20 plus 1
Delft	11	11	11	11 13
Leiden	--	--	5	5
Dordrecht	--	--	1	1 7
Eindhoven	4	4	5	5
Groningen	13	14	18	19 29
Zutphen	--	---	3	3
Alkmaar	--	1	1	1
Maastricht	1	1	1	1
Emmen	1	1	1	1
Zelhem	--	--	1	1
Totaal	84	92	116	126

Het congres besluit:

TOT 1 MEI 1946 - 500 NIEUWE LEDEN

Voorstel C.C. betreffende: **SPOEDCONGRES.**

- ter uitwerking van:
- a. beginselprogram.
 - b. verkiezingsprogram.
 - c. versterking P.B.

besluit het congres in begin 1946 een spoedcongres te houden.

Heb je in de Hollandse partij niet alle middelen gehad, die nodig zijn voor het voeren van je discussie? Is de R.C.P. in Holland, die zich baseert op het program van de IVe Internationale, niet de voornaamste kern van de massapartij, die wij willen bouwen? Is haar verdediging en het handhaven van haar eenheid niet de eerste taak van alle Hollandse kameraden? Acht je tenslotte de R.C.P. niet in staat om uit haar eigen ondervinding te leren, als de discussie haar niet op het juiste standpunt heeft gesteld?

Wij twijfelen niet aan je antwoorden op elk van deze vragen. Er blijft dus, kameraad Oosterwijk één vraag enkele weg voor je over: volledige aansluiting bij de partij. Aansluiting bij de partij enerzijds naar buiten door openlijk terug te komen op je aanval tegen het vakverenigingsstandpunt van de partij (hetgeen op een geschikte wijze dient te gebeuren om noch het aanzien van de partij, noch dat van jezelf te schaden) en door verder op te houden met zulke aanvallen. Aansluiting bij de partij, anderzijds door je met al je energie en al de middelen, die je ten dienste staan in de discussie te mengen, die in de partij gevoerd wordt.

Hierover een laatste woord. In onze beweging hebben de discussies een georganiseerd verloop, terwijl de beslissingen genomen worden door de meerderheid in daarvoor aangewezen vergaderingen. Een congres zal in Holland binnen een tamelijk korte tijd gehouden worden. Wij dringen er sterk bij je opaan, dat je tijdens de discussie zelf al het mogelijke doet om de eenheid van actie der partij te herstellen en te handhaven en om de partij van je standpunt te overtuigen. Wanneer je in de minderheid mocht blijven, zou het na het congres je plicht zijn naar buiten de besluiten te verdedigen, die door de meerderheid genomen zijn en het zou je recht zijn je eigen mening te behouden en te kunnen eisen, als dat nodig werd tengevolge van nieuwe ontwikkelingen, de discussie weer te openen.

Wij doen dit beroep met des te meer klem, omdat we je waarde als strijder kennen, het werk kennen, dat je reeds verricht hebt voor het program van de IVe Internationale en het werk, dat je er nog voor kunt doen en ook omdat we weten, dat een ernstige inbreuk op de discipline voor de gehele partij een groot gevaar betekent, dat niet geduld kan worden.

Nogmaals, wij hebben de organisatorische kwestie op de voorgrond gesteld, omdat deze van een beslissend, politiek belang is: hiervan hangt af of de partij een bolsjewistische organisatie of, in het beste geval, een centralistische formatie is. Wij hebben in deze brief niet de meningsverschillen aangesneden over de vakbondseenheid, niet omdat we het belang ervan voor de activiteit van de R.C.P. niet inzien, maar omdat we denken, dat de beste politieke beslissing, aangaande één of andere kwestie slechts waarde heeft, als de partij handelt en denkt volgens de principes van het democratisch centralisme, die het onderwerp van deze brief zijn en ook omdat we eerst je preciese standpunt over de vakbondskwestie willen leren kennen, duidelijk gesteld in een daarvoor geschikt document. Wij zullen dan de gelegenheid hebben tijdens de voorbereiding van het partijcongres, ons gezichtspunt uiteen te zetten met betrekking tot de documenten, die de partijgenoten en speciaal jij in dat debat naar voren zullen brengen.

Met broederlijke groeten.

Het Internationaal Secretariaat
van de IVe Internationale.

H E T K O M P A S

Januari 1950

Prijs 10 cent

Intern orgaan van de Revolutionnair Communistische Partij.
(Nederlandse sectie van de Vierde Internationale)

INHOUD.

1. 3 Artikelen overgenomen uit "Nieuwe Strijd"
Orgaan van het O.V.B.
2. Ingezonden brief door H.Schimmer.

Artikel overgenomen uit "Nieuwe Strijd" (Orgaan van het Onafhankelijk verbond van Bedrijfsorganisaties - O.V.B.), No.9 d.d. 1.8.1949.

W E T E N W A A R H E E N

Volgens daarvoor door de O.V.B.-leden zelf uitgestippelde lijnen, wordt de propaganda voor de O.V.B.-gedachte met kracht voortgezet. Wij mogen in alle bescheidenheid opmerken met succes! Onze lectuur wordt in verschillende plaatsen van het land, waar de laatste weken wordt geopereerd, gretig aangenomen en wij weten, dat er in de bedrijven over wordt gediscussieerd door de maats, wat wij uiteraard zeer belangrijk vinden.

In het vorige nummer van "Nieuwe Strijd" hadden wij de vermetelheid het een en ander te zeggen over het toen juist begonnen N.V.V.-congres, alsmede over het op handen zijnde E.V.C.-congres.

Voor wat het N.V.V.-congres betreft en de afloop hiervan, zijn wij er niet naast geweest. Wij schreven onder meer:

"Thans weten wij dat de voorzitter van het Verbond, Kupers, een "openingsrede heeft uitgesproken. In congressen van het N.V.V., en "soortgelijke instellingen is met de openingsrede van de Voorzitter "zo ongeveer de inhoud van het congres aangegeven. Er is uit leiden- "de kringen van het N.V.V. niet te verwachten, dat er ernstige tegen- "stellingen op dit congres tot uiting zullen komen."

Dat het O.V.B. in directe zin de aandacht van niet minder dan Kupers zelf had, is voor deze en gene aanleiding geweest tot het leveren van commentaar hierop.

Kupers, de scheidende Voorzitter van het N.V.V., kwam er namelijk toe om het O.V.B. als de vijfde Vakcentrale te erkennen en te adviseren om met pak en zak naar het N.V.V. over te komen.

Het ligt op onze weg om hierover iets te zeggen.

Wij moeten aannemen, dat in het gedachtenleven van de Heer Kupers en zijn medebestuurders, het beschikken over de arbeiders zonder die arbeiders, regel is geworden en goed is.

In het nog jeugdige O.V.B. krijgen de leden ten aanzien hiervan andere richtlijnen, waardoor zij ook in een andere geestelijke sfeer verkeren in het algemeen gesproken, dan de in de N.V.V.-organisaties vertoevende leden.

De O.V.B.-leiding heeft zich van het gebin af aan er zo sterk mogelijk op ingesteld om de arbeiders te doen begrijpen, dat uiteindelijk zij het zelf moeten zijn die de inhoud en het optreden van HUN organisatie bepalen. Bij alles wordt het zelfdoen van de arbeiders steeds op de voorgrond gesteld. Dit is een noodzakelijke voorwaarde meer om de werkers ook inderdaad gelegenheid te bieden om het hiervoor verdedigde zelfdoen, te kunnen volbrengen.

Wij willen als O.V.B. onszelf zijn. Wij willen alles doen om niet weer te vervallen in de fouten, die steeds weer de arbeiders op organisatiegebied - ook in dit land - uit elkaar drijven.

Ook daarvoor hebben wij de nieuwe vorm van de opbouw der organisatie vanuit de bedrijven (de bedrijfsorganisatie dus), gekozen.

Wij gaan er vanuit, dat alleen in het bedrijf de eenheid van de arbeiders tot stand kan worden gebracht. Wij zouden ons onder de gegeven omstandigheden er tegen verzetten om zelfs besprekingen met een N.V.V.-leiding te voeren, omdat dit volgens onze eerlijke overtuiging, tot niets kan leiden.

Het gaat er immers niet om of eventueel Kupers en Van den Berg - om de twee voorzitters nu maar eens te noemen - het over elkanders inzichten eens kunnen worden, doch het gaat er om of de werkers in de bedrijven zich op de basis van deze bedrijven zullen aaneensluiten. Zolang deze behoefte er bij de arbeiders niet is, is al het gepraat over eenheid voor ons geen cent waard.

Zoals reeds hiervoor gezegd en zoals het in onze gehele lectuur tot uiting komt, willen wij een vernieuwde beweging van de arbeiders. Wij willen ons als wekkers van deze gedachte opwerpen.

Als wij constateren dat inderdaad met belangstelling van onze lectuur in arbeiderskringen kennis wordt genomen, dan voelen wij ons sterk om door te gaan op de ingeslagen weg.

Een grooten grootse taak hebben wij oorspronkelijk met een kleine kern op ons genomen. Het grijpt langzaam om zich heen, maar de ontwikkeling van het maatschappelijke leven zal de arbeiders - wij zijn ervan overtuigd - straks in sneller tempo naar de nieuwe beweging heentrekken.

Aan deze nieuwe gedachte zal, wanneer wij willen slagen, een zo breed mogelijke theoretische basis ten grondslag moeten worden gelegd. Wij zullen - wij herhalen het - deze theorie uitdragen, waar het maar mogelijk is. Hierbij moeten wij uitgaan van het feit, dat, hoe sneller wij tot innerlijke opbouw en ook met de uitbouw kunnen vorderen, hoe sterker dus onze organisaties in ledental worden, hoe eerder wij ons doel zullen bereiken.

Kameraden O.V.B.-ers, laten wij in dit teken allen de handen aan de ploeg slaan, ijverige werkers worden voor de uitbouw van onze beweging in het belang van onze klasse!

S.

Uit "Nieuwe Strijd", 2e jrg. No.15, d.d. 19 September 1949.

W E T E N W A A R H E E N

Met volledige instemming heb ik het artikel van S. in "Nieuwe Strijd" van 1 Augustus over "Weten Waarheen" de opmerkingen gelezen over de rechten van de leden in het N.V.V. en in onze O.V.B. Het is waar, dat de N.V.V.-bestuurders over de arbeiders beschikken, zonder die arbeiders. En het is ook waar, dat wij O.V.B.-ers, in tegenstelling daarmee zelf bepalen hoe onze organisatie optreedt,

Daarom is het goed, dat S. zijn gedachten laat gaan over Kupers' uitnodiging aan ons adres en deze kwestie daarmee als het ware ter discussie stelt. Want de vraag "waarheen" is voor het O.V.B. van groot belang. Uitgaande van de ervaringen in de haven opgedaan, voel ik sterk de behoefte op sommige punten mijn mening tegenover die van kam.S. te stellen. Want het is zo, dat de verlangens naar "vakbondseenheid" onder de arbeiders veel sterker leven dan in het artikel van S. tot uitdrukking komt. Wij weten waar de schuldigen aan de verdeeldheid zitten; het zijn zowel de bestuurders van N.V.V. als de E.V.C.-leiding, die geen medezeggenschap van de leden in de zaken der organisatie dulden.

Maar daarmee kan het feit niet weggepraat worden, dat haast elke arbeider, die verdeeldheid betreurt. Praat ik met een N.V.V.-er of een E.V.C.-er in de haven, dan loopt het gesprek daar altijd op uit. En is het niet droevig, dat wij verdeeld zijn in drie vakcentralen (om van de kerkelijke nog maar te zwijgen?). Het N.V.V. is machteloos door de politiek van zijn leiding. De E.V.C. mist het vertrouwen der arbeiders door haar afhankelijkheid van de C.P.N.

En het O.V.B.? Laat ons eerlijk de vraag stellen: zouden wij, hoe graag we het zouden willen, een grote actie in de haven kunnen voeren? En gesteld wij dit konden, hoe lang en op welke wijze zouden wij het kunnen betalen?

Deze toestand betekent dat de vakbeweging veel minder voor de arbeiders-klasse betekent dan nodig is. Bijna iedere arbeider voelt dat aan en betreurt het. En juist daarom geloof ik, dat het standpunt van S. veel te "abstract" is. Hij stelt volkomen terecht de noodzaak van "bedrijfsorganisatie" op de voorgrond, maar hij voegt daaraan toe: "zolang deze behoefte er bij de arbeiders niet is, is al het gepraat over eenheid ons geen cent waar!"

Om meer dan een reden kan ik deze opvatting niet onderschrijven; ten eerste omdat de snelle groei van de E.V.C. in 1945 aantoonde dat de arbeiders wel behoefte hebben aan bedrijfsorganisatie, zelfs op het N.V.V.-congres moest dat erkend worden. Als deze gedachte een gevoelige klap gekregen heeft, dan alleen en uitsluitend door het misdadig geknoei van de E.V.C.-leiding. Maar zelfs als Kam.S. gelijk zou hebben, kan ik het niet met hem eens zijn.

Een vakcentrale, wil zij de klasse dienen, kan zich niet de weelde veroorloven te zeggen: "De grote meerderheid van de arbeiders is nog niet zover als wij, daarom kunnen we niet met hen over eenheid praten." Maar tenslotte en daar wil ik de nadruk op leggen, is bedrijfsorganisatie een wassen neus, als maar een klein deel der arbeiders in de bedrijven op deze basis is georganiseerd.

Wat niet is kan nog komen. Zeer zeker. Maar we mogen als O.V.B. daarbij geen hooghartige houding aannemen.

De arbeidersklasse is uiteindelijk geen vee, hoe bureaucraten dat ook mogen veronderstellen. De enorme teruggang van de E.V.C. (en de voortdurende oppositie daarin) toont aan dat het gelid niet zonder meer slikt, wat van bovenaf bevolen wordt. Ook de N.V.V.-leiding zal merken, dat 400.000 arbeiders op de duur niet met zich laten spotten, daarom is verzet in het N.V.V. onvermijdelijk.

Het zou te betreuren zijn, als wij, uitgaande van het standpunt van S. daarom het vraagstuk van de vakbondseenheid volkomen verwaarlozen. Wat voor ons beslissend dient te zijn is de vraag: "Zal zich in het N.V.V. herhalen wat in de E.V.C. is gebeurd? Zal men ons als derderangsleden behandelen en elk recht van spreken ontnemen?"

Op die basis dienen wij tegenover het vraagstuk van de eenheid te staan. Wij hebben het volste recht tegen Kupers te zeggen: "Na de ervaringen in de E.V.C. staan wij huiverig tegenover jullie bod. In het verleden gebeurde in het N.V.V. hetzelfde, wat nu in de E.V.C. plaats vindt." In dat geval stellen wij het vraagstuk van de eenheid positief en bereiden de strijd voor die eenheid voor, waarbij we er zeker van kunnen zijn, dat de sympathie van de N.V.V.-leden aan onze kant zal zijn.

Want ook zij gaan gebukt onder het gebrek aan democratie in het N.V.V. Met ultimatus komen in de zin van: "Jullie zijn tegen bedrijfsorganisatie en daarom kan er geen eenheid zijn" overtuigt geen eerlijke arbeider. Daarentegen zou het een grote stap vooruit zijn, als wij in het N.V.V. zouden kunnen opkomen voor onze economische eisen als voor de eis van bedrijfsorganisatie!

Zouden 400.000 arbeiders doof zijn voor onze taal? Doch dan moeten wij het recht hebben in het N.V.V. die taal te spreken. Dat recht moeten wij eisen bij elke gelegenheid die zich voordoet.

Daarom betreur ik dat op Kupers' aanbod is volstaan met het artikel van S.! De vraag: "We-ten waarheen" is ontzettend belangrijk. In wezen is zij beslissend voor de toekomst van het O.V.B. Als wij doof zijn voor de behoefte aan en de noodzaak van vakbondseenheid staan wij frontaal tegenover de grote massa der arbeidersklasse.

Als wij daarentegen aan die behoefte inhoud en zin weten te geven, zullen wij niet alleen een machtige stoot geven aan de verwezenlijking der vakbondseenheid, maar tevens aan de verwezenlijking van ons program, dat zonder de steun der georganiseerde arbeiders een dood ding zou blijven.

Uit "Nieuwe Strijd", 2e jrg, No.19 d.d. 17 October 1949.

W E T E N W A A R H E E N .

Bij het stellen van de dingen moeten wij ons niet alleen laten leiden door de theoretische mogelijkheden, maar vooral wat praktisch mogelijk is. Het is kam. Kruidhof, die zich te zeer laat leiden in zijn discussie-artikelen tegen Smid, door die theoretische mogelijkheden. Hij houdt te weinig rekening met de ervaringen, die wij hebben opgedaan en de situatie, zoals hij nu is. Zijn fout is, dat hij zich op een bepaald theoretisch stokpaardje bevindt, waardoor hij niet in staat is de zaak nuchter te bekijken en waaraan het te danken is, dat het artikel van Smid door hem niet goed gelezen werd.

Hij discussieert tegen dingen, die Smid helemaal niet gezegd heeft. Naar mijn opvatting heeft Smid hier de gedachte vertolkt, welke door het O.V.B. in het algemeen aanvaard wordt. En dat standpunt is kort geformuleerd dit: Wij zijn voor de strijdbare eenheid van de arbeidersklasse.

Noodzakelijk daarvoor is, dat men bij de basis - dat is dus bij de arbeiders in de bedrijven - zich begint aaneen te sluiten. Dat gaat niet zonder meer. Men heeft daarvoor nodig een program van eisen wat door de arbeiders uit de bedrijven wordt onderschreven en begrepen. Zonder ideologische klaarheid, geen ideologische eenheid.

Wij hebben van onze kant tegen Blokzijl gezegd, dat hij zo schermde (tijdens de rusie-besprekingen E.V.C. - N.V.V.) met de grote organisatorische eenheid van de Franse vakbeweging; dat zolang de ideologische eenheid er niet was, zolang men het over het program niet eens was, het weinig waarde had.

En wij hebben gelijk gekregen. De Franse vakbeweging is in tweeën gescheurd. Een groter voorbeeld is nog de scheuring in het Wereld Vakverbond. Dat kon alleen gebeuren omdat de eenheid bij de basis, dus in de bedrijven, ontbrak.

Staan wij op grond van deze dingen tegenover Vakbondseenheid?

Het is misschien goed Kruidhof er aan te herinneren, dat de diverse bedrijfsgroepen in hun urgentie-program tot uitdrukking brachten: De bereidheid om met andere vakorganisaties samen te werken. De bedrijfsorganisatie Bouwvak ging zelfs zo ver om op grondslag van hun urgentie-program of onderdelen daarvan, een samenwerking aan te bieden aan alle vakorganisaties tot zelfs aan de E.V.C. Maar wij mochten van niemand ook maar één antwoord terug ontvangen.

Het gaat hier niet om de vraag of wij bereid zijn samen te werken en desnoods die organisatorische eenheid te vormen, maar meer om de vraag, wanneer en op welk tijdstip dat moet en kan voltrokken worden. Dat tijdstip zal er dan pas zijn, als de strijdbereidheid er is in de bedrijven. Als uit de arbeiders zelf de drang naar eenheid wordt geboren.

Wat Kruidhof wil, dat is de eenheid eerst tussen de leiders, precies zoals Blokzijl het wilde in de E.V.C. en zoals hij het zelf ervaren heeft met de bedrijfsgroep Transport, toen de Centrale Bond bereid was een plaats aan de Conferentietafel in te ruimen als het O.V.B. zich bij hen aansloot.

Bovendien kunnen bewuste mensen het gebaar van Kupers ernstig nemen? Laten wij een treden in de gedachtegang van Kruidhof en onsmorgen oplossen in het N.V.V. Zouden wij op dit moment meer bereiken dan met het O.V.B.? Zouden wij dan werkelijk die 400.000 N.V.V.-leden bereiken?

Er worden maar zelden vergaderingen gehouden en die worden dan nog slecht bezocht. Artikelen in de krant worden niet opgenomen enz. enz. De besturen hebben de volledige macht in handen! (Wij herinneren aan de Haagse tramstaking) In onze rijen zijn tientallen mensen, welke vóór de oorlog lid van het N.V.V. waren en daar behoorlijk oppositie voerden - toen de mogelijkheden groter waren dan vandaag - , maar ze werden er toch ook met tientallen uitgegooid!

Wat doen wij nu met onze O.V.B.? In honderdduizenden gaan onze kranten en manifesten naar alle arbeiders. Daarin wordt hen gezegd, wat wij in deze tijd niet in het N.V.V. kunnen zeggen. Daarmee maken wij de geesten rijp voor eenheid van alle bedrijfsarbeiders. Wij kunnen nu zeggen tot hen, dat de structuur van onze organisatie gericht is, niet alleen op hervorming en machtsovername nu, maar vooral door ons voorbeeld van bedrijfsorganisatie tonen wij aan, hoe het zal moeten gaan. Wij hebben nimmer gezegd, dat wij onze bedrijfsgroepen de ideale vorm van bedrijfsorganisatie nu reeds kunnen doorvoeren. Wij willen nu niet alleen slechts de propagandisten zijn, doch geven tegelijkertijd, weliswaar een nog primitief, maar een praktisch voorbeeld.

Wij sluiten aan bij het bewustzijn van de massa. Kruidhof zegt zelf, dat de idee bij de arbeiders aanwezig was, dat blijkt uit wat wij nu van hem weergeven.

"Om meer dan een reden kan ik deze opvatting niet onderschrijven; teneerste omdat de snelle groei van de W.V.C. in 1945 aantoonde, dat de arbeiders wel behoefte hebben aan bedrijfsorganisatie, zelfs op het N.V.V.-congres moest dat erkend worden."

Smid heeft helemaal niet gezegd, dat er geen behoefte zou bestaan voor bedrijfsorganisatie, want hij weet, dat vóór de oorlog in het N.A.S. reeds discussies daarover gaande waren.

Wat bij de arbeiders nog niet aanwezig is, dat is een bewuste bereidheid om de bedrijfsorganisatie te concretiseren.

Bij alles wat wij ondernemen moeten wij uitgaan van de graad, die het klassebewustzijn heeft bereikt.

Wat de arbeidersklasse mist, dat is het geloof in eigen daadkracht. En dat is ook bij Kruidhof het geval. Anders had hij toch nooit de vraag op kunnen werpen of het O.V.B. in staat zou zijn een grote actie in de haven te voeren.

In het O.V.B. is ongetwijfeld het meest progressieve deel van de arbeiders georganiseerd. En de Rotterdamse O.V.B.-havenarbeiders hebben meer dan eens getoond, dat zij tot de strijd bereid zijn. Maar voor een grote actie in de haven is nog iets meer nodig dan alleen maar bereidheid van de O.V.B.-leden. De voorwaarden moeten ervoor aanwezig zijn en die zijn er niet, als er geen schepen te lossen zijn. Aan de andere kant moet de bereidheid tot strijd er ook zijn bij de andere en niet georganiseerde arbeiders. Het O.V.B. is ongetwijfeld in staat leiding aan grote acties te geven, maar wat meer zegt, zij zal ook in staat zijn, zo langzamerhand, de arbeiders te overtuigen en voor te bereiden op die strijd.

En wanneer die strijd dan eenmaal daar is, is voor het O.V.B. helemaal niet de vraag aan de orde hoe die strijd te financieren, want zij stelt zich niet in op partiële conflicten, maar op massale stukken strijd. En hoe massaler die strijd zal zijn, hoe vlugger die beslist zal zijn. Bovendien is het O.V.B. in staat de eerste stoten op te vangen. Dat heeft zij reeds bewezen. In dat opzicht heeft een Weerstandskas waarde. Daarom het argument van Kruidhof, dat grote stukken strijd door het O.V.B. niet gefinancierd zouden kunnen worden, dat zijn argumenten van kleinburgers. Het verraad zijn reformistische ingesteldheid. Maar als hij zo eerlijk is om die vraag te stellen, waarom stelt hij die niet ten opzichte van het N.V.V.? Het is toch aan ons bekend, dat de millicenen van het N.V.V. voor het voornaamste deel vastgelegd zijn. Laat Kruidhof een behoorlijk stuk strijd noemen, waar het N.V.V. bij staking een uitkering heeft gegeven aan haar leden! Het zou de moeite lonen nog dieper en breder op al deze dingen in te gaan, maar onze krant is daarvoor helaas te klein. Een raad wil ik Kruidhof geven: Hij moet eens onderzoeken welke plaats Rotterdam, waar de belangrijkste basis ligt van het O.V.B., in het economische en industriële leven nu en in de naaste toekomst inneemt. En dat bepaalt mede de belangrijkheid van je organisatie. Daarom is het op dit moment van buitengewone betekenis, dat er een organisatie als het O.V.B. is, waarin voor de komende strijd en haar voorbereiding grote mogelijkheden liggen. En het zal

zaak zijn van het meest bewuste gedeelte der arbeiders daar gebruik van te maken.

C. Oosterwijk.

INGEZONDEN

Rotterdam 7 Nov. '49.

Tegenover het artikel van Sal Santen in de Tribune van 22 October voel ik mij gedwongen een woord van arkeuring te laten horen over de wijze waarop kam. Oosterwijk in de Tribune wordt aangevallen betreffende een meningsverschil tussen Kruidhof en Oosterwijk over het O.V.B. Kruidhof plaatst een artikel in Nieuwe Strijd en zeer terecht antwoordt Oosterwijk aan Kruidhof in een artikel in hetzelfde orgaan Nieuwe Strijd. Deze twee kameraden geven in een vakbewegingsorgaan hun inzichten weer en zoeken samen een oplossing over het probleem: Weten waarheen met het O.V.B.

Afgezien nu van het feit of Kruidhof het artikel zelf heeft geschreven, plaatst Sal Santen een artikel in de Tribune van 22 October, waarin hij kam. Oosterwijk fel aanvalt over zijn artikel in de N.Str.

Men tracht ^{nu} in de Tribune voor te stellen dat kam. Kruidhof in Nw.Str. de mening heeft verkondigd, geheel in de lijn van de Vierde Internationale. Hiermede ben ik het in het geheel niet eens.

Sal Santen vermeldt in zijn artikel tevens, dat hij uit naam van de gehele partij tegen het schandelijk optreden van O. stelling neemt. Wie is nu die gehele partij?

Alleen enige mensen uit Amsterdam, die practisch geen contact met de vakbeweging hebben. Als dat wel zo is, waarom was er dan niet een lid van de R.C.P. aanwezig op het laatstgehouden E.V.C.-congres?

Het ware beter wanneer de kam. in Amsterdam de anti-O.V.B. campagne staakten, want men isoleert de R.C.P. steeds meer. De R.C.P. is er niet mee gebaat als straks het werk van de Rotterdamse partijgenoten wordt onmogelijk gemaakt door aanvallen te doen op strijdbare kameraden.

Het heert geen zij om te zeggen dat de partij het goede met p.g. O. voor heeft gehad door hem in het C.C. te plaatsen en bij de laatstgehouden verkiezing candidaat no.1 te stellen. Dergelijke onzin is niets dan laster.

Eén raad wil ik die partijgenoten geven die nu in O. niets anders zien dan een onwillig p.g. Ben je voor uitbouw der R.C.P., val dan geen Rotterdamse p.g. aan die een moeilijk stuk strijd in de vakbeweging achter zich heeft. Het zal niets anders brengen dan afbraak en verlies van goede partijgenoten.

Met Kam. Groeten

X | w.g. H. Schimmer.

1 Februari 1950.

Brief van het Internationaal Secretariaat aan kameraad Oosterwijk.

Waarde kameraad,

Het I.S. meent hierdoor tussenbeide te moeten komen in de voorbereiding van het congres van de R.C.P. (Nederlandse Sectie van de IVE Internationale), waar o.a. de vakbondskwestie behandeld zal worden en de ontwikkeling in Rotterdam in het bijzonder. Het I.S. zou zich afzijdig houden als het om meningsverschillen ging, die door een normale discussie in de boezem der partij opgelost konden worden. Maar het is ons gebleken, dat de eenheid van actie der partij, die al eenmaal werkelijk verbroken is geweest, op het spel stond. De meningsverschillen hebben een zekere crisis in de Hollandse partij veroorzaakt en deze crisis brengt grote schade aan de partij toe. Twee fundamentele principes staan op het spel: het eerste is van organisatorische aard, het betreft het democratisch centralisme, dat de basis is van alle partijen van de IVE Internationale, het tweede van politieke aard houdt verband met onze vakbondspolitiek en meer in het bijzonder met onze strijd voor de verwezenlijking van de vakbondseenheid.

Het democratisch centralisme.

Het is met opzet, dat we de organisatorische kwestie voorop stellen, want deze betreft vooral de manier om de discussie te doen verlopen. Pas als deze kwestie voldoende opgehelderd is, kunnen we de politieke problemen, die vervat zijn in de discussie over de vakbondskwestie in Rotterdam van naderbij beschouwen. Aangaande het inwendig bestuur van onze sectie laat het Overgangsprogram van de IVE Internationale zich als volgt uit: "Zonder inwendige democratie geen revolutionaire opvoeding. Zonder discipline geen revolutionaire actie. Het inwendige bestuur van de IVE Internationale is gebaseerd op de principes van het democratisch centralisme: volledige vrijheid van discussie, volledige eenheid van actie".

Hoewel deze richtlijnen duidelijk zijn en hun praktische toepassing noodzakelijk is voor de bouw van partijen, geschikt om de proletarische revolutie te leiden, zijn er toch in Rotterdam moeilijkheden gerezen naar aanleiding zowel van hun inhoud als van de praktische toepassing ervan; deze moeilijkheden verlangen een oplossing.

Ten eerste wil het principe van het democratisch centralisme zeggen, dat de kameraden bij het partijwerk onderworpen zijn aan een "kadaverdiscipline?" Geenszins! "Kadaverdiscipline" wil zeggen een discipline, die niet uit eigen wil aanvaard wordt, maar door dwang wordt opgelegd, het is de discipline van het leger, waarmee de bourgeoisie haar uitbuitingsstelsel verdedigt: de soldaten hebben geen enkel recht tot voorafgaande discussie of beslissing wat betreft de taken en methoden van het leger, waartoe zij behoren.

DE DISCIPLINE IN DE SECTIES VAN DE IVE INTERNATIONALE is geheel anders. Wie niet overtuigd is van de noodzaak van een revolutionaire partij, wie niet overtuigd is van het program van de IVE Internationale, kan niet gedwongen worden in onze organisatie te treden. Iedere toetreding is vrijwillig. Wie vrijwillig toetreedt, erkent hierdoor het recht van alle partijgenoten en van hen alleen om over de politiek van de partij te beslissen, deze te becritiseren en te wijzigen. Het gaat hier niet om een principe van abstracte moraal, om abstracte deugden van de democratie, maar om de enige methode, die bijdraagt tot de vorming van kaders, in staat om de strijd der arbeiders te leiden. De totale inwendige democratie waarborgt de totale benutting van de ervaringen, die de kameraden elke dag opdoen bij de deelname aan de strijd van het proletariaat en veroorlooft dus een stevige band met de klasse, alsmede een voortdurende critiek van de politiek van de partij door de werkelijkheid. Anderzijds veroorlooft het ook iedere kameraad zijn eigen ervaringen te verbinden met die van alle andere kameraden en dit geheel te combineren met de internationale ervaring door de arbeidersklasse over de gehele wereld opgedaan. Alleen de meest volle-

dige democratie kan een politieke opvoeding tot stand brengen, die noodzakelijk is voor de vorming van leidende kaders.

Maar de inwendige democratie is slechts één van de elementen van het fundamentele organisatieprincipe van het bolsjewisme. Met de totale inwendige democratie moet men de totale eenheid van actie naar buiten verbinden. Dat vloeit voort uit onze opvatting van de partij als een instrument tot strijd, tot actie. De partij houdt op een gids voor de arbeidersklasse te zijn, als haar eenheid van actie gebroken wordt; zij verschijnt dan als bestaande uit meerdere fracties, die elkaar bestrijden, die ieder hun eigen discipline hebben. Zij verliest dan iedere aantrekkingskracht op de arbeiders, die hun toewijding zullen verliezen en die slechts de noodzakelijke offers aan de partij zullen brengen, als deze zich aan hen voordoet als een instrument, dat in staat is slagen aan de bourgeoisie toe te brengen en de arbeidersklasse naar de overwinning te leiden. Het gebrek aan volledige eenheid van actie maakt ze even weinig geschikt voor de revolutionaire strijd als de afwezigheid van inwendige democratie.

Is de betekenis van discipline en eenheid van actie, dat de leden van de minderheid in de partij, aangaande zekere kwesties moeten handelen, spreken of schrijven tegen hun eigen overtuiging in? Neen, in de eerste plaats omdat wij weten, dat men de partij niet doelmatig kan dienen door te handelen of te spreken zonder overtuiging. Vervolgens omdat het in strijd is met onze mening over het vormen van kaders. Wat wij vragen van de kameraden, die in een minderheid zijn aangaande één of andere kwestie is: de mening van de partij te respecteren, evenals de partij de hunne respecteert, wat zeggen wil: niet te handelen zolang de kwestie niet geregeld is en het handelen over te laten aan de kameraden van de meerderheid van de partij.

Dit over de theorie van het democratisch centralisme. Nu de praktijk. Wat gebeurt er in het geval van ernstige meningsverschillen, die wortelen in de praktische activiteit, zoals nu het geval is in de Hollandse partij aangaande de vakbondskwestie? De inwendige democratie treedt nu in het werk. Een ernstige discussie ontspint zich in de hele partij, uitgaande van de huidige praktijk en de Marxistische theorie, met oog op het verenigen van de hele partij op een gemeenschappelijk standpunt. Deze discussie is niet alleen voor de leiding bestemd, zij omvat alle leden van de organisatie. Bij meningsverschillen moet men niet de partij de rug toedraaien, maar integendeel trachten haar te beïnvloeden onder inachtneming van de discipline. Want ieder van ons vormt zich een mening, niet om zijn eigen weg te volgen, maar om de partij te helpen haar weg te bepalen. Dat is een punt kameraad Oosterwijk, dat we heel belangrijk vinden: als men bij meningsverschillen zich niet juist vastberaden tot de partij richt, betekent dat in zeker opzicht een wanbegrip aangaande de noodzaak van de partij als wezenlijk instrument voor de revolutionaire strijd, een gebrek aan eerbied voor de partij en haar rol in de geschiedenis en een gebrek aan eerbied voor de leden, die bij de aanwezigheid van inwendige democratie meer of minder vlug gewonnen moeten worden voor de mening, die gij verdedigt, als ge overtuigd zijt van de juistheid ervan. Dit gebrek aan respect voor de partij en het wanbegrip aangaande haar historische rol openbaren zich ook door het feit, dat men zijn eigen mening belangrijker vindt dan de eenheid van actie van de partij, dat men de laatste doorbreekt ondanks het standpunt, dat gemeenschappelijk door de gehele partij is ingenomen en zulks, terwijl ieder in staat gesteld wordt, zoals bij de Hollandse partij het geval is, de partij voor zijn inzichten te winnen.

Hierom is het o.i. een ernstig feit, dat gij in het vakbondsorgaan van de O.V.B., dat gelezen wordt door arbeiders, die geen lid van de partij zijn, een artikel gepubliceerd hebt, waarin het standpunt van de partij, aangaande de vakbondseenheid aangevallen wordt. Dat is een ernstig feit, want het toont een tendenz om zich van de partij en van de Internationale te verwijderen, om alleen een partij te willen zijn, wat op een werkelijke breuk met de revolutionaire wereldbeweging kan uitlopen. Wij stellen je heel ernstig de volgende vragen: Heb je al het mogelijke gedaan om in een geschreven en mondelinge discussie de partij voor je standpunt te winnen?

1
B

G E H E I M.

Verbinding: No.12

22 Februari 1950.

Doss.15/185

Onderwerp: Uitgebreide C.C.-zitting van de R.C.P.

Datum ontvangst bericht: 16 Februari 1950

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan: I.D. Amsterdam

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

6.152
21-1231-0712
23 FEB. 1950
ACD/00457

OP KAART
ACD/IV B
DAT: 27-6-50
PAR: 49P

Op 11 en 12 Februari 1950 is te Amsterdam in hôtel "Oporto" aan het Damrak een "uitgebreide Centraal Comité-zitting" gehouden van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.).

Aanwezig waren:

✓ Maurice FERARES	uit Amsterdam,
✓ Theo WIERINGH	" "
✓ Harry COMBRINK	" "
✓ B. LUTERAAN	" "
✓ Nol MAASSEN	" "
✓ KRUISHEER	" "
✓ ZIJLSTRA	" "
✓ Peter DRENTH	" Groningen,
✓ Hugo Hermann DRENTH, geboren te Haste (Dld.) 23 Februari 1916, ambtenaar, wonende Frankenstraat 55 b te 's-Gravenhage,	
✓ Albertus Johannes VAN DER ZWAN, geboren te Leiden 22 Januari 1912, chauffeur-monteur, wonende Trakweg 27 te 's-Gravenhage,	
✓ EYKMANS	uit Schiedam,
✓ Cor COMBRINK	" Delft,
✓ Ab HOFLAND	" Rotterdam,
✓ KRUITHOF	" Rotterdam,
✓ Max PLEKKER	" Amsterdam,
✓ Sal SANTEN	" "
✓ Theo VAN TIJN	" "
✓ ARONIUS	" "
✓ F. BREDERVELD	" Schiedam en
✓ Nelis OOSTERWIJK	" Rotterdam.

Op de zitting van 12 Februari 1950 was tevens aanwezig het lid van het Europees Internationaal Secretariaat (E.I.S.) van de 4e Internationale: Pierre FRANCK.

Franck was op 11 Februari 1950 om plm. 23.30 uur van het C.S. te Amsterdam afgehaald door Sal Santen. Hij is sinds 1923 "Trotzkyist" en was destijds de le secretaris van TROTZKY.

Omstreeks 20.00 uur op eerstgenoemde datum werd de zitting met een begroetingswoord geopend door Sal Santen, die vervolgens het woord gaf aan Theo VAN TIJN voornoemd. Van Tijn hield een inleiding over Yougo-Slavië, waarin hij de verschillen aanwees tussen dat land en de Stalinistische landen. In Yougo-Slavië, aldus Van Tijn, is een waarlijke

-volksdemocratie-

volksdemocratie. Daar is de burgerlijke macht weggevaagd. Spreker meende, dat de 4e internationale zich geheel dient te stellen achter Yougo-Slavië.

Op de rede van Van Tijn volgde een gedachtenwisseling, waaraan door diverse personen werd deelgenomen.

Harry Combrink becritiseert Yougo-Slavië, omdat de vakbeweging in dat land de Trotzkyisten uitmaakt voor agenten van het fascisme.

Hugo H.Drenth Windt het standpunt van Combrink "sectarisch". Als propaganda-materiaal van Yougo-Slavië, waarin een ongunstige passage voorkomt voor Trotzkyisten, door ons wordt verspreid, moeten wij daarop bij uitreiking commentaar leveren.

Kruisheer deelt het standpunt van H.Combrink.

Cor Combrink zegt, dat de partij zo spoedig mogelijk betrekkingen aan moet knopen met Yougo-Slavië.

Eykmans juicht samenwerking met Yougo-Slavië toe, omdat zulks voor de partij een wijd perspectief opent.

Nol Maassen is het eens met het standpunt van H.H. Drenth.

Max Flekker acht het standpunt van H.Combrink slechts een gevoelskwesitie. Hij is voor samenwerking met Yougo-Slavië, doch met benoud van critiek.

Sal Santen betoogt, dat de partij verplicht is om aan de kant van Yougo-Slavië te gaan staan. Door met dat land samen te werken krijgen wij er contacten mee en leren wij hun standpunt kennen.

Peter DRENTH is van mening, dat als de beschikking wordt verkregen over propaganda-materiaal, dit vooraf moet worden verspreid onder E.V.C.-leden.

B.Luteraan, als laatste over dit onderwerp het woord voerende, wil deze verspreiding uitbreiden tot C.P.N.- en N.V.V.-leden.

Op deze zitting wordt het hieronder volgende adres opgegeven, waar propaganda-materiaal kon worden gevraagd, voorlopig nog alleen in de Engelse, Franse en Duitse taal, doch spoedig ook in de Nederlandse taal:

TERAZYE 31
BEOGRAD

Yougo-Slavië,

Omstreeks 23.00 uur wordt de zitting onderbroken.

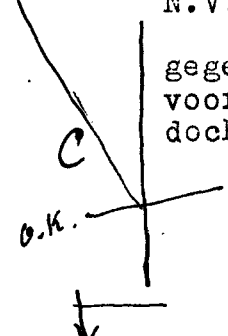
Op 12 Februari 1950 om plm. 10.00 uur werd de uitgebreide C.C.-zitting voortgezet. Op deze zitting voerde allereerst het woord: Pierre Franck voornoemd. Hij bracht de groeten over van het Internationale Secretariaat van de 4e Internationale en van de Franse partij.

In verband met de kwestie Nelis Oosterwijk in de Nederlandse sectie van de 4e Internationale (R.C.P.) overhandigt spreker een brief van het Internationaal Secretariaat over zijn standpunt in dezen. (Als bijlage gaat een afschrift van deze brief hierbij).

Vervolgens voerde het woord Hugo Hermann Drenth voornoemd. Drenth gaf een overzicht van de ontwikkeling der vakbeweging in Nederland van de opkomst af der revolutionaire partijen (R.S.P., O.S.P., R.S.A.P. en R.C.P.). Hij becritiseerde de communisten wegens hun politieke intriges in de E.V.C. Overgaande op de kwestie Oosterwijk veroordeelt hij diens afwijzende houding inzake een fusie tussen O.V.B. en N.V.V. Er was een mogelijkheid om in een massa-organisatie opgenomen te worden en die kans had moeten worden benut.

-Drenth-

*Op 12 in 00/1128
uitbreiden*

*afschrift in
P.D. 4032*

↑ Drenth achtte de handelingen van Oosterwijk laakbaar en nadelig voor de partij. "Ik ben persoonlijk van mening", aldus Drenth, "dat Oosterwijk klasseverraad heeft gepleegd".

Vervolgens werden in discussie gebracht:

1e. een standpunt van de meerderheid van het C.C., waarin wordt betoogd, dat verder lidmaatschap van de R.C.P. voor Oosterwijk alleen mogelijk is, als hij openlijk verklaart, dat hij de politiek van de R.C.P. geheel ondersteunt;
2e. een minderheidsstandpunt, waarin wordt verklaard, dat de verkeerde houding van Oosterwijk wordt erkend, doch dat het Centraal Comité heeft verzuimd om nauw contact te onderhouden met de afd. Rotterdam van de R.C.P. Dit contact moet allereerst worden versterkt en dan zal deze kwestie wel in goede banen worden geleid.

Discussianten:

1. Sal Santen: "Als het meerderheidsstandpunt wordt aangenomen, leg ik mijn functie van organisatie-secretaris neer".

2. N.Oosterwijk: "Ik ontken de partijdiscipline te hebben verbroken. Ik heb belangrijk werk verricht in de O.V.B. De scheuring in de vakbeweging is niet op mijn instigatie ontstaan. De grote voorvechter voor eenheid in de vakbeweging H.H.Drenth, heeft toch ook niet kunnen voorkomen, dat in Den Haag diverse scheuringen hebben plaats gehad in de E.V.C."

3. Harry Combrink: "De O.V.B. moet fuseren met het N.V.V. Sal Santen moet niet rammelen met zijn portefeuille. Hij heeft zich democratisch neer te leggen bij besluiten met meerderheid van stemmen genomen".

4. Max Plekker: "Oosterwijk heeft in de O.V.B. niets bereikt. Zijn stem is daar niet doorslaggevend en hij heeft geen sterke fractie kunnen vormen".

5. Zijlstra: "Het N.V.V. heeft weinig invloed in de Amsterdamse haven. Het N.V.V. en de havenarbeiders daar verdragen elkaar als "water en vuur". Als er in Rotterdam geen eenheid komt inzake de aan te nemen houding wat betreft de lossing van wapens, dan is Amsterdam ook niet bereid om het spijt af te bijten. De E.V.C. en de O.V.B. moeten in Rotterdam samenwerken, daar de zogenaamde comité's niets zullen bereiken. Die comité's zijn niet spontaan geweest. De C.P.N. heeft daartoe opdracht gegeven en de besturen aange-steld".

6. Cor Combrink: "Ik veroordeel Toon VAN DEN BERG. Hij heeft bewust gescheurd. Doordat Oosterwijk hem steunt, maakt hij het ons onmogelijk om propaganda te maken voor de partij".

7. F.BREDERVELD: "Het gedrag van Oosterwijk is steeds tegen het partijbelang gericht geweest".

8. Max Plekker: "De politiek in de vakbeweging is het bouwen van revolutionaire fracties. Politiek in de vakbeweging is geen geklets. Dat moet tot Oosterwijk doordringen".

9. Theo van Tijn: "De O.V.B. is een nietige vakbond, waarin de R.C.P. niets heeft te zoeken".

10. Nol Maassen: "Oosterwijk heeft disciplinebreuk gepleegd".

11. Eykmans: "De O.V.B. moet zich maar oriënteren op het N.V.V."

12. Pierre Franck deelt mede, dat van de zijde van de Yougo-Slavische ambassade arbeiders, die lid zijn van de vakbond C.G.T., worden uitgenodigd voor een 14-daags verblijf in Yougo-Slavië.

Een ieder, die zich laat kiezen om deel uit te maken van een dergelijke delegatie wordt echter onmiddellijk door de C.G.T. geroyeerd.

TITO was eens een Komintern man, maar daar hij een voorstander is van een krachtige Balkanfederatie is hij nu in de ban. We zijn blij, dat Tito geen nieuwe internationale heeft gesticht. Hij loopt dan ook de 4e Internationale niet in de weg. Het scheldwoord Trotzkyist moet niet zo ernstig worden genomen. Het is een oude communistische gewoonte. De Yougo-Slavische bevolking wordt zelf ook voor Trotzkyisten uitgemaakt. Wat betreft de kwestie Oosterwijk. Als hij zich neerlegt bij het meerderheidsstandpunt, dan kan hij nog in de partij blijven. Hij moet daar ook zelf niet uit weghollen, maar zich bij een voor hem ongunstige stemming neerleggen.

Zijn in het Frans gehouden rede werd vertaald door Theo van Tijn en Sal Santen.

Na de rede werd gestemd over het meerderheidsstandpunt. Van het Centraal Comité stemden 7 voor en 6 tegen. Van de adviserenden, dat zijn degenen, die aan de uitgebreide C.C.-zitting deelnamen: 5 leden voor en 2 tegen. Pierre Franck onthield zich van stemming.

Oosterwijk wilde hierop uit de vergadering weglopen, doch Franck hield hem tegen. Oosterwijk het woord krijsende deelde mee, dat het z.i. het beste was, dat hij de partij verliet. De uitdrukking "klasseverrader" had hem zeer gegriemd. Tenslotte deelde Oosterwijk mee, dat hij zich nog drie weken wilde beraden.

Pierre Franck: "Het uitmaken voor klasseverrader is te ver gezocht. Zo scherp moet de kwestie niet gesteld worden. Tracht Oosterwijk voor de partij te behouden en Oosterwijk moet als een goed lid zich bij een besluit van de meerderheid neerleggen".

Sal Santen betoogde, dat het besluit van de meerderheid niet ernstig moet worden genomen.

Harry Combrink verzette zich tegen een dergelijke gedachtengang en vond het idioot om na een stemming weer een compromis te sluiten.

Sal Santen verklaarde vervolgens, dat hij zijn functie van organisatiesecretaris neerlegt. Zijn functie in het C.C. zal hij blijven vervullen.

Tenslotte kwam op deze zitting ter sprake het deelnemen van de R.C.P. aan de verkiezing van leden voor de Provinciale Staten.

In de volgende plaatsen, aldus Sal Santen, zal worden deelgenomen: Amsterdam, Haariem, Den Helder, Rotterdam, Dordrecht, Leiden, Den Haag, Groningen, Wildervank, Utrecht, Deventer, Hoogeveen, terwijl reeds samenwerking is toegezegd te Noordwolde (Friesland) van de oud C.P.N.-er MOOY. Ook Roorda gaat mee doen met de R.C.P.

In plaatsen, waar we geen eigen mensen hebben, zullen we meedoen met de Oude S.D.A.P.

De te Eindhoven wonende leden, die zijn toegetreden tot de P.v.d.A., moeten zich disciplinair t.o.v. de P.v.d.A. betonen.

Nadat enige leden over deze kwestie nog enige opmerkingen hadden gemaakt, werd om p.m. 1730 uur de zitting opgeheven.

Bij dit schrijven wordt gevoegd een arschrijf van de inhoud van het intern orgaan "Het Kompas" van Januari 1950, bevattende de enige artikelen uit het orgaan van het Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsorganisaties (O.V.B.).

Deze artikelen zijn voor de R.C.P. belangrijk geweest in het bepalen van haar houding inzake de kwestie Oosterwijk. (einde)

↑ kant. in P.D. 1946
↓
O.D. afschrift R.C.P. Deventer a-Verkiezing

4/3

Aan: KA/RA
Van: H.B.

Hierbij verzoek ik U de aanwezigheid van Franck, Pierre Henri, geb. 24-10-1905 te Parijs, wonende te Parijs, op de zitting van het Centraal Comité der R.C.P. (Nederlandse Sectie der IVe Internationale) op 11 en 12-2-1950 te Amsterdam, aan Expresso te willen berichten.

EV, 16-3-1950

6.152
01.21-6.144
6.144
01.24-6.152

du...

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

17 Juni 1950.

Doss.15/206

Onderwerp: Fusie-besprekingen tussen R.C.P. en Soc. Unie

21 JUNI 1950
ACD/04641

Datum ontvangst bericht: 15 Juni 1950

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

OP KAART
ACD/IV B
DAT: 15/7-50
PAR: 298

Van gewoonlijk goed geïnformeerd persoon werd het volgende vernomen:

Korte tijd geleden hebben fusie-besprekingen plaats gevonden tussen de Revolutionnair Communistische Partij (RCP) en de Socialistische Unie.

De besprekingen werden van de zijde van de R.C.P. gevoerd door:

x! Theo VAN TIJN, geboren te Amsterdam 28 Juni 1927, wonende te Amsterdam en

x! Salomon SANTEN, geboren te Amsterdam 3 Augustus 1915, wonende te Amsterdam en van de zijde van de Socialistische Unie door:

x! Carlos PRONK, geboren te Rotterdam 30 Augustus 1905, wonende te Rotterdam.

Op de eerste bespreking is door PRONK een ontwerp fusie-program ingediend. De R.C.P. ging met dit ontwerp fusie-program niet accoord en bracht er de nodige wijzigingen in aan. Bij de volgende bespreking ging PRONK direct accoord met de van de zijde der R.C.P. gemaakte bedenkingen t.a.v. het program en deelde hij mede, dat de Socialistische Unie zich bereid verklaarde met de R.C.P. te fuseren.

Het Central Comité-lid van de R.C.P.:

x! Maurice (Mozes) FERARES, geboren te Amsterdam 5 Januari 1922, wonende te Amsterdam, aan wie verslag van de besprekingen was uitgebracht, vond het vreemd, dat PRONK zonder beraad met de leden van de Soc.Unie en ROORDA uit Friesland namens de Soc.Unie accoord ging met het gewijzigde fusie-program.

Hij had hierover een onderhoud met PRONK. Laatstgenoemde deelde mee, dat hij en van de leden en van ROORDA volmacht had om namens de Soc.Unie tot fusie met de R.C.P. te geraken.

In R.C.P.-kringen is men van mening, dat de fusie binnen een maand zal plaats vinden. (einde)

NOTA
Van: KA-RA

UNGELEKT

Op 24.3.1950 werd aan Expresse brief CFH/50, 044 (84457) geschreven waarin hem de inhoud van de brief van HB aan KA-RA dd. 16.3.50 werd medegedeeld.

23.5.1950.

Binding: / N^o.
o.693

Handwritten: 72 d a m m

Ond.: Besl. ledenvergadering R.C.P.
Datum ontvangsbericht: 7 Juli 1950
Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar
Waardering bericht: betrouwbaar
Tevens bericht gezonden aan: /
Medewerkende instanties: gene
Ondernomen acties: gene.

6,152
01.24-6.144

6,144
01.24-6.152

6,152
05,12
13 JULI 1950
ACD/ 09/142

OP KAART
ACD/IV D
DAT: 14/8.57
PAR: 8/3

10 Juli 1950

Verslag van de besloten ledenvergadering
van de Revolutionnair Communistische Partij, (R.C.P.)
afdeling Rotterdam, gehouden op Maandag, 3 Juli 1950
ten huize van Hofland, Albert, geb. 14-9-1916 te Rot-
terdam, (bekend).

Aanwezig: *10 pers.*

Breederveld, Frans, geb. 29-6-1906 te Vlaardinger-Am-
bacht, (bekend)

Eikmans, Bernardus Valentinus Christianus, geb. 13-6-
1914 te Winterswijk, (bekend)

Versloot, Harmen, geb. 12-10-1883 te Schiedam, (bekend)

Schimmer, Adonis Marinus, geb. 22-2-1922 te Rotterdam,
(bekend)

Schimmer, Hendrikus, geb. 7-5-1923 te Rotterdam, (bekend)

XI Winterberg, Arie, geb. 5-3-1880 te Utrecht, (bekend)

Siteur, Pieter, geb. 1-9-1895 te Rotterdam, (bekend)

Oosterwijk, Cornelis, geb. 6-11-1906 te Rotterdam, (be-
kend)

Combrink, Hendrikus Johannes, geb. 25-2-1913 te Hof van
Delft, (bekend)

Hofland, Albert, voornoemd.

Hofland, A., opent te 20.20 uur de vergadering
en zegt, dat slechts één punt, n.l. de fusie met de
Socialistische Unie, besproken zal worden.

Combrink, H.J., voornoemd, zegt dat de bespre-
king tussen de leiding van de R.C.P. en die van de
S.U., goed en naar beider tevredenheid verloopt en
dat reeds aan een beginselprogramma wordt gewerkt.

De voorstellen hieromtrent worden door het
Politiek Bureau uitgewerkt en zullen binnenkort aan
de afdelingsbesturen worden toegezonden.

In principe is reeds aangenomen, dat na de
fusie het partijbestuur zal bestaan uit: 7 leden,
n.l. 4 leden van de S.U. en 3 leden van de R.C.P.

Tijdens de besprekingen en de daaruit voort-
vloeiende discussie in "de Tribune" en "de Stem",
zijn verzoeken binnengekomen van de Socialistische
Beweging (S.B.) en de oud S.D.A.P. om contact op te
nemen.

Sp. zegt, dat de gangbare mening is, dat van

-den-

↑ den Berg, Anton, geb. 23-3-1903 te Rotterdam, (bekend) partijloos is.

Niettegenstaande dat, was het van den Berg, A., die Pronk, Carlos, geb. 30-8-1905 te Rotterdam, (bekend) opbelde en informeerde of de Socialistische Unie het nog al eens kon worden met de R.C.P. en wat hij er van dacht.

afschijft in P.D. A.v.d. Berg.

De Oud-S.D.A.P. en de S.B., zijn reeds bereid aan de voorlopige voorwaarden te voldoen, indien een fusiebespreking zal volgen.

Reeds nu kan worden aangenomen, dat de S.B. en de Oud-S.D.A.P. tot inzicht zijn gekomen, dat, als een fusie tussen de S.U. en de R.C.P. tot stand komt, zij helemaal geen redenen van bestaan meer hebben.

Wij kunnen en willen niemand terugwijzen, ook van den Berg, A. niet.

Frases als "Waarachtig socialisme" zal hij niet meer kunnen verkopen.

Hij zal zijn betoog klaar en duidelijk moeten houden en zal zich niet met een waarachtig socialisme en een slag om de arm van de zaak af kunnen maken.

↑ Spr. zegt, dat vele Oud-O.S.P.-ers blijk van hun waardering hebben gegeven van de op handen zijnde fusie tussen de S.U. en de R.C.P.

Spr. zegt overtuigd te zijn, dat de fusie een keerpunt zal zijn in de Nederlandse arbeidersbeweging.

Over de kwestie tot het vormen van een Landelijk Comité is men in principe overeengekomen, dat dit zal bestaan uit 26 leden, indien de S.B. niet terugkrabbelt n.l.

14 leden van de S.U.

10 leden van de R.C.P., en

2 leden van de S.B.)

Spr. zegt, dat de afdelingsvergaderingen in de toekomst goed bezocht dienen te worden, daar de voorstellen, die naar voren komen in het Landelijk Comité verdedigd zullen moeten worden, zodat er een meerderheidsbesluit vallen kan en moet, als dit besluit met het R.C.P.-program in overeenstemming is.

"Wij moeten er op werken, dat onze voorstellen bij stemming de meerderheid behalen".

Hofland, A., voornoemd, vraagt of het I.E.C. de fusie met de S.U. heeft goedgekeurd.

Oosterwijk, C., voornoemd, zegt, dat in het te ontwerpen nieuwe program zal worden opgenomen, "de onvoorwaardelijke verdediging van de Sovjet-Unie"

Spr. meent, dat deze formule anders dient te worden gesteld, daar de massa dit niet zal kunnen verwerken. Hiervoor zal volgens spreker in de plaats moeten komen, "De onvoorwaardelijke verdediging van de Russische proletarische revolutie".

Wij kunnen de Russische aggressie op Zuid-Korea nooit verdedigen.

Combrink, H.J., zegt, indien de S.B. wil fuseren ook met haar bestuur dient te worden gesproken, dus ook met van den Berg, A.

Spr. zegt dat de R.C.P. niets doet zonder overleg met het I.E.C. en dat de fusie de volledige instemming heeft van dit comité.

Versloot, H., voornoemd vraagt of het wel juist is nu reeds de S.B. in de fusie op te nemen.

De opdracht van het I.E.C. is "Steeds waakzaam te zijn" en "Het Trotskyisme als leidraad te houden."

In deze geest zullen wij moeten werken en handelen. Spr. zegt het met de opvatting van Oosterwijk, C., eens te zijn en dit hij het partijbestuur te zullen verdedigen.

Spr. zegt, dat binnenkort een landelijke vergadering zal worden gehouden en daarna een fusiecongres met de S.U.

Hofland, A., dankt Combrink, H.J., voor zijn uiteenzetting en sluit te 22.45 uur de vergadering.
EINDE.

K

VERTROUWELIJK

No. 2379-14/50.

Verbinding No. 13.

RCP-ledenvergadering.

Adam

6.152
01.27-6.144
6.144
01.27-6.152

6.152
01.12
14 JULI 1950
ACD/ 09225
2 Juli 1950

Datum ontvangst bericht: 11 Juli 1950.
 Waardering bericht: betrouwbaar
 Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar.

OPKAVRI
A D/ YB
DA: 8/8.50
PARI 80

Op Woensdagavond 5 Juli 1950 werd door de Afdeling Amsterdam der RCP een ledenvergadering gehouden, waarbij in totaal 10 mensen aanwezig waren. Dit geschiedde in café "Oporto" aan het Damrak.

Het voorgenomen onderwerp "Korea" werd van de baan geschoven, daar de fusie-besprekingen met de Socialistische Unie belangrijker werden genoemd. Een ontwerp-program voor de Socialistische Unie werd voorgelegd. Er ontstond enige wrevel, omdat Korea op de agenda stond en nu werd afgeschoven, waardoor men niet geprepareerd was op bestudering van het ontwerp-program.

XI Theo van TIJN zette toen uiteen, dat het niet de bedoeling was om dit ontwerp-program te bespreken; hiervoor zou een andere vergadering dienen. Hij wilde zijn indrukken geven over de plaats gehad hebbende besprekingen met de leiding der Socialistische Unie. Hij vertelde, dat het een zoeken en tasten was geweest, doch steeds er op gericht mislukking te voorkomen. De Socialistische Unie is een vergaarbak van linkse sociaal-democraten en teleurgestelde CPN-ers. Het uittreden van ROORDA uit de CPN geschiedde niet zo zeer om principiële redenen dan wel uit een persoonlijk conflict van hem met Paul de GROOT. ROORDA is nog steeds een hartstochtelijk verdediger van de Sowjet-Unie. Toch hebben "we" ze beantwoord en op vele punten werd gelijk gekregen. Op punten waarop geen overeenstemming kon worden bereikt werd besloten deze punten op gemeenschappelijke vergaderingen met beider leden te bespreken. Van TIJN vertelde te hebben meegeholpen aan de totstandking van het ontwerp-program. Op 1 Juli jl. werd dit program in Rotterdam goedgekeurd.

Spreker leest het program voor en zegt zelf vele dingen anders gesteld te willen zien, maar toch was z.i. de hele zaak door de RCP te verantwoorden. Volgens hem zal deze "kwakzalverij" een ontwikkelingsproces zijn van een half, misschien een heel jaar. Dan "hebben we er allemaal Trotskisten van gemaakt".

"We zaten in een isolement en krijgen nu de gelegenheid voor een groter schare onze denkbeelden uiteen te zetten, op vergaderingen en in de krant". Spreker voorziet nog wel moeilijkheden, daar het zeker is dat nu ook de Socialistische Beweging gaat meedoen en dat er een harde strijd te wachten staat tegen Toon van den BERG en consorten. De critiek op Van den BERG moet vooreerst zacht worden gezegd en als "wij" eenmaal in de meerderheid zijn, dan slikt hij "onze" besluiten maar, anders gaat hij er onverbiddelijk uit.

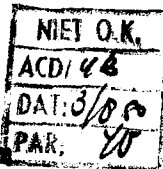
Op deze vergadering werd nog een gedemobiliseerd soldaat uit Indonesië (Pelgrim? Pelgrom?) in de gelederen der RCP welkom geheten.

afschrijven 30/7
P.D. A.v.d. Berg
an O.D. 1380

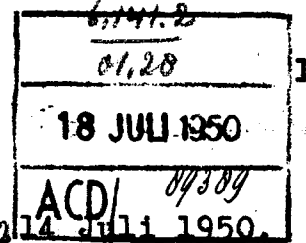
Verbinding No. 13.

No. 2407-14/50.

RCP-ledenvergadering op 11 Juli
te 20 uur in "Oporto", Amsterdam
G E H E I M.

6,152
05.12
6,152
01.27-6,144
6,144
01.27-6,152

Datum ontvangst bericht: 13 Juli 1950
Waardering bericht: betrouwbaar
Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Op bovengenoemde datum en plaats waren 18 personen aanwezig om te luisteren naar de fusie-argumenten van de RCP met de Socialistische Unie. De vergaderingsvoorzitter merkte laconiek op dat nu de RCP opdoekt, de mensen harder lopen dan eerst. Nu de leden een paar dagen de tijd hadden gehad om het ontwerp-program te bestuderen, wilde hij dit punt voor punt doornemen. Hem werd eerst gevraagd of er nog veranderingen in dit ontwerp-program konden worden aangebracht, hetgeen met "neen" beantwoord werd.

XI Over het algemeen vonden de aanwezigen de conceptie nogal slap en vaag, hetgeen Theo van TIJN niet ontkende; hij gaf een uiteenzetting hoe dit ontwerp tot stand was gekomen en vertelde er bij dat het geheel de goedkeuring had weggedragen van een vertegenwoordiger der 4e Internationale, die het zelfs knap werk had gevonden. Overtuigend werd naar voren gebracht door van TIJN dat het geel een tactische manoeuvre was om tot fusie te komen. Dit herbergt in zich het in de toekomst in contact treden met grotere groepen arbeiders, waardoor meer trozistische beïnvloeding mogelijk wordt. Als dit geschipper lukt dan betekent het een grote stap vooruit in de ontwikkeling van de Revolutionnaire Communistische Partij.

Dit bleken de leden wel "door" te hebben; toch werden er nog enige vragen gesteld.

"Blijft ons contact met de 4e Internationale bestaan?"

"Hoe gaat het met de organisatorische verhoudingen?"

XI Sal SANTEN stelde voor om deze vragen even te beantwoorden. De laatste vraag ruimde hij van de baan door te verwijzen naar een komende, speciaal daaraan gewijde, ledenvergadering, waarop hij hoopte allen aanwezig te zien.

Ook over het contact met de 4e Internationale komen nog nadere interne mededelingen. Vóór alles wilde spreker er evenwel op wijzen, dat de RCP-ers in het begin volkomen loyaal de besluiten van de Socialistische Unie hebben uit te voeren. Bij de praktische politiek echter mag het overgangsprogramma van de 4e Internationale niet worden verwaarloosd. Ons trozisme blijft bestaan. Het is niet van belang om zich blind te staren op de 4e Internationale. Evenwel werd bedongen dat de RCP-ers het recht hebben en krijgen om zich voor de 4e Internationale uit te spreken. En dit moet zo gezien worden, dat na verloop van tijd dit recht ruimschoots moet worden gehanteerd.

Met

Met algemene stemmen werd daarna het ontwerp-program
aanvaard.

NOG ENIGE MEDEDELINGEN, GEDAAN DOOR SAL. SANTEN.
=====

In Sliedrecht was een groepering onder leiding van
zekere DE JONG, welke in de verkiezingstijd het pro-
gram der RCP steunde. Sliedrecht is niet groot; aan-
sluiting bij de RCP durfde de groep niet te doen.
Nu de Socialistische Unie met andere groepen wilde
fuseren, heeft de Sliedrechtse groep zich en bloc
daarbij aangesloten.

In Noordwolda was de groep MOOIJ, grotendeels kamera-
den uit de RSAP van vóór 1940. In begin van 1945 ging
dit groepje over naar de CPN, hetgeen niet beviel.
Na het uittreden van ROORDA uit de CPN zocht de groep
MOOIJ contact met hem, met gevolg dat het nu is opge-
nomen in de Socialistische Unie.

In de VLAM-beweging rookt het nu. Deze beweging is
zonder ruggegraat. Leden van de Socialistische Bewe-
ging in de Vlam zijn het niet eens met de uitspraak
van Jef LAST, dat er geen behoefte aan een nieuwe po-
litieke partij is. Evenwel moeten we met diezelfde
Socialistische Beweging oppassen, want elementen als
LANGKEMPER, BOSMAN, Toon van den BERG en Wietze SMID
zijn trozskistenvreters. We moeten weten wat de bedoe-
ling van deze heren is; nu zij zagen dat de RCP tot
fusie neigde, willen ze plotseling ook in de Socialis-
tische Unie. Misschien zit er muziek in. Vooral niet
bang zijn. Ook Toon van den BERG aanvaardden, omdat
hij als z.g. anti-politicus zich hiermee toch op poli-
tiek glad ijs begeeft. Vooral waar hij vrij veel in-
vloed heeft onder de Rotterdamse haven- en bouwvakar-
beiders.

Mlaag

VERTROUWELIJK

14 Juli 1950

Verbinding: No.12

Doss.15/210

Onderwerp: Uitnodiging buitengewoon partijcongres v.d. R.C.P.

Datum ontvangst bericht: 13 Juli 1950

6.144
01.27 - 6.152

6.152
05.26

6.152
01.27 - 6.144

18 JULI 1950
ACD/ 00423

Hierbij wordt toegezonden afschrift van een schrijven gericht aan de leden van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.).

In dit schrijven worden de leden van de partij uitgenodigd tot bijwoning van een buitengewoon partijcongres te houden op Zondag 16 Juli 1950 in gebouw "De Brakke Grond", Nes 53-55 te Amsterdam.

Dit congres zal zich moeten uitspreken over de fusie tussen de R.C.P. en de Socialistische Unie c.s. (einde)

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ-Nederlandse Sectie van de Vierde
Internationale.

Amsterdam 10 Juli 1950.

Aan de leden van de R.C.P.

Waarde Makers,

Bij deze nodigen wij jullie uit ter bijwoning van een buitenge-
woon Partij-Congres op Zondag 16 Juli a.s. in gebouw "De Brakke Grond"
Nes 53-55 te Amsterdam des morgens om 10 uur.

Dit buitenwoon Congres zal zich moeten uitspreken over de fusie tus-
sen onze partij en de Socialistische Unie.

Het is onnodig te zeggen dat dit Congres van buitengewone grote bete-
kenis is, niet alleen voor onze partij, maar voor alle socialisten in
Nederland. Immers de aaneensluiting van een aantal socialistische
groepen in Nederland zoals de reeds in de Socialistische Unie aanwe-
zige Oude S.D.A.P., de Onafhankelijke Communistische Groep uit Fries-
land en thans de R.C.P., de Socialistische Beweging, de groep uit
Sliedrecht en de groep Onafhankelijke Socialisten uit Noordwolde is
een eerste uitdrukking van het proces van heroriëntering dat zich in
de Nederlandse arbeidersbeweging aan het voltrekken is.

Wij wekken alle leden van onze partij op om ons Congres bij te wonen
temeer, daar naar wij hopen dit Congres de voorloper is van het fusie
Congres met de andere groeperingen en dus onze partij in zijn huidige
vorm zal ophouden te bestaan. Wij weten dat dit een grote en belang-
rijke stap is en nemen deze beslissing graag in aanwezigheid van ALLE
leden der Partij.

Kameraden die ver weg wonen kunnen Zaterdag reeds komen. Voor slaap-
plaatsen zal gezorgd worden.

Het Congres is niet openbaar. Alleen toegankelijk dus voor leden der
Partij.

Gebouw "De Brakke Grond" Nes 53-55 is van het Centraal Station te be-
reiken met de tramlijnen 24-25-16-4-5-9.

Hopelijk tot Zondag

Laat niemand ontbreken

Met Kam. Groeten

Maurice.

Haag

VERTROUWELIJK

6.152
01.136

6.144
01.136

Verbinding: No.12

14 Juli 1950.

Doss.15/209

Onderwerp: Ontwerp program voor de op te richten Socialistische Unie
(R.C.P. en Soc.Unie)

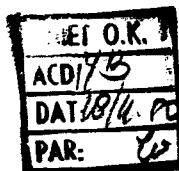
18 JULI 1950

Datum ontvangst bericht: 13 Juli 1950

ACD/ 09424

Hierbij wordt toegezonden een afschrift van een schrijven inhoudende een "Ontwerp-Program voor de Socialistische Unie".

Dit ontwerp-program is een voorstel van de gemeengde program-commissie van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.) en de Socialistische Unie (S.U.). (einde)

ONTWERP - PROGRAM VOOR DE SOCIALISTISCHE UNIE.

Voorstel van de gemengde program-commissie van de R.C.P. en de Soc.Unie

1. De Socialistische Unie is van mening, dat de vernouwingen in Nederland de stichting van een nieuw, konsekvent socialistische politieke organisatie noodzakelijk hebben gemaakt. Zij gaat er daarbij van uit, dat noch de Partij van de Arbeid, noch de Communistische Partij Nederland voldoen aan de eisen, welke aan een dergelijke organisatie moeten worden gesteld. De Socialistische Unie wil deze nieuwe politieke organisatie zijn, die de functie van partij vervult.

Reeds vóór de oorlog had de SDAP zich van een eertijds revolutionaire socialistische partij tot een burgerlijke hervormingspartij ontwikkeld. Van een radicaal aantasten van het kapitalisme is bij de P.v.d.A. allang geen sprake meer en het socialistische doel schijnt naar een verre toekomst verschoven. Haar politiek van compromissen met het kapitalisme (waardoor zij dit in wezen helpt handhaven) leidde tot een nauwe samenwerking met kapitalistische partijen. Deze voor de verwezenlijking van het socialisme noodlottige politiek heeft wel haar scherpste uitdrukking gevonden in het deelnemen van de P.v.d.A. aan regeringen, die zich stellen op de basis van het kapitalisme en haar medeverantwoordelijkheids voor alle daden van deze regeringen: koloniale oorlog, aanvaarding van het Marshallplan en de daaraan verbonden politieke voorwaarden, de daaruit voortvloeiende aanvaarding van het Atlantisch Pact, handhaving van de loonstop bij gelijktijdig loslaten van de prijsstop en geleidelijke opheffing van de dividendstop, aanvaarding van de wet op de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie, waarbij de vakbeweging ondergeschikt wordt gemaakt aan de kapitalistische staat en het recht van vereniging en dat van staking worden geschonden. Een dergelijke partij heeft zich dermate gebonden aan de kapitalistische maatschappij, dat zij in plaats van een stuwende, een remmende factor in de strijd voor het socialisme is geworden. Dit politieke verval vindt zijn uitdrukking in het verwerpen van de klassenstrijd en, theoretisch, in het bestrijden van het Marxisme.

De politiek van de CPN voldoet evenmin aan de eisen, die aan een socialistische politiek behoren te worden gesteld. In plaats van een principiële socialistische politiek te voeren, wordt ook bij de CPN de te voeren politiek bepaald door een beginselloos opportunisme. Dit bleek reeds onmiddellijk na de oorlog uit het verheerlijken van het nationalisme onder gelijktijdige verdoezeling van het internationalisme, de bereidheid om onder prediking van de klassenvrede in het belang van het kapitalistische herstel, deel uit te maken van een burgerlijk-nationale regering. Zij heeft het evenals de P.v.d.A. niet verstaan om de na de oorlog algemeen bestaande afkeer van de vooroorlogse kapitalistische verhoudingen en wil tot maatschappelijke verandering, socialistische politieke vorm te geven. Toen de strijdwil van de arbeidersklasse ten gevolge van deze politiek verminderde en een toenemende versplintering en ontmoediging intraden, werd een avonturistische zwenking gemaakt en het gemis aan een konsekvent-socialistische lijn gecamoufleerd achter een ultra-radical taal en de gevaarlijke demagogie van schijn-acties, welke mislukking van tevoren vaststond.

Deze politiek zoals ze ook door de meeste communistische partijen in andere landen wordt gevoerd, is geenszins het gevolg van toevallige dwalingen, maar vloeit onvermijdelijk voort uit de omstandigheid, dat de politiek van deze communistische partijen volkomen ondergeschikt is gemaakt aan de vermeende nationale belangen van de Sovjet-Unie. Dit maakt ook interne discussie en critiek gevaarlijk voor de leiding en heert geleid tot het wegwerken van betrouwbare en bekwame leden en hun vervanging door principeloze jaborers, waardoor de CPN zich hoe langer hoe meer van de werkende massa's isoleert. Dientengevolge werd de democratie in de partij vernietigd; om naar eigen onverantwoordelijke politiek te verbergen, beantwoordt de leiding elke critiek met

de scherpste laster, verdachtmaking en terreur. Daarmee voldoet de politiek van de CPN niet en kan ook niet meer voldoen aan de eis van een zelfstandige, met behulp van de marxistische methode bepaalde politiek, die de reële economische, sociale, politieke zowel als ideologische verhoudingen, nationaal en internationaal tot uitgangspunt noemt.

Onder deze omstandigheden kan de CPN niet meer het instrument zijn voor de verdieping van het klassebewustzijn der arbeiders, noch een instrument voor de emancipatie van de werkende massa's, maar is zij evenals de P.v.d.A. geworden tot een rem en een belemmering op de weg naar het socialisme.

2. De stichters van de Socialistische Unie, voortkomende uit verschillende socialistische groeperingen, of tot nu toe politiek daklozen, overtuigd van de noodzaak van een nieuwe en konsekvent-socialistische politieke organisatie, hebben hiertoe de grondslag gelegd door zich te verenigen in een nieuwe beweging, welke in het verzamelproces van alle socialisten en ter symbolisering van dit proces de naam: "SOCIALISTISCHE UNIE" draagt. Zij zijn er van overtuigd, dat dit voorbeeld stimulerend zal werken op vele andere socialistische groeperingen, stromingen en personen en nodigen deze uit de Socialistische Unie te versterken. Zij zijn er tevens van overtuigd, dat zich in en rondom de P.v.d.A. en de CPN vele socialisten, hoewel dikwijls met groeiende tegenzin, verzameld hebben; door haar propaganda en voorbeeld in de praktische strijd van alledag zal de Socialistische Unie deze kameraden van de noodzaak van haar bestaan en de juistheid van haar politiek weten te overtuigen. Zij richt zich verder tot alle arbeiders van Nederland en voorts tot allen, die zich in dienst van het socialisme willen stellen.

3. De Socialistische Unie strijdt voor de verwezenlijking van het socialisme, dat ze beschouwt als een maatschappij-vorm, waarin de uitbuiting van de ene mens door de andere heeft opgehouden en waarin geen onderdrukking en onderdrukkingsorganen meer zullen bestaan. Terbereiking van dit doel erkent zij de noodzaak van:

- a) het socialistische internationalisme
- b) het vestigen van de politieke macht door het werkende volk, verenigd in democratische zelf-besturende organen.
- c) de afschaffing van het privaatbezit der productiemiddelen en de onteigening van het groot-grondbezit, hun socialisatie door de gemeenschap, die zich in de overgangsfase bedient van een nieuw staatsapparaat, gevormd door de democratische organisatie van het werkende volk.

4. De Socialistische Unie wijst het kapitalistische stelsel en elke politieke samenwerking met de vertegenwoordiging daarvan af en plaatst zich op het standpunt van de klassenstrijd. Zij vertegenwoordigt de dagelijkse en de toekomstige belangen van alle werkers. Haar gehele politiek en taktiek zijn gericht op de versterking van het klassebewustzijn en socialistisch bewustzijn van de arbeidersklasse. Zij stelt hiertoe een program van deel- en overgangseisen op.

5. De Socialistische Unie bedient zich van de Marxistische theorie en praktijk, verder ontwikkeld in voortdurend contact met de levende werkelijkheid en wel onderscheiden van de caricaturen, door de officiële arbeidersleidingen van het Marxisme gemaakt.

6. De Socialistische Unie is bereid tot samenwerking met alle andere arbeidersorganisaties, waar en wanneer ten aanzien van één of meer vraagstukken gemeenschappelijk optreden mogelijk is. Zij streeft naar de vorming van een zo breed mogelijk eenheidsfront.

7. De Socialistische Unie erkent de noodzaak en het belang van het bestaan van vakorganisaties ter verdediging van de rechten en het levenspeil der arbeidersklasse, als fase in de opvoeding tot socialistisch bewustzijn en als uitdrukking van de solidariteit van alle arbeiders. Om deze doeleinden het beste te kunnen dienen, zijn alle leden van de Socialistische Unie, die daartoe in staat zijn actieve vakbondsleden. De Socialistische Unie strijdt in de vakbeweging voor democratie en voor de onafhankelijkheid van de vakbeweging van de kapitalistische staat. Zij spreekt geen voorkeur uit voor één der bestaande vakorganisaties, maar streeft naar de verwezenlijking der vakbondseenheid.

De Socialistische Unie erkent op grond van de ervaring, het in de vakbondsactiviteit gelegen gevaar voor afglijden naar opportunisme, reformisme of syndicalisme. In verband met de structuurcrisis van het kapitalisme, die geen opwaartse ontwikkeling meer toelaat, stelt de Socialistische Unie de noodzaak van een structurele verandering van de maatschappij in een socialistische, uitdrukkelijk voorop.

8. De Socialistische Unie beschouwt de strijd der koloniale volkeren voor hun zelf-beschikkingsrecht en hun onafhankelijkheid als een belangrijk onderdeel van de strijd tegen alle onderdrukking en uitbuiting. Zij steunt de onafhankelijkheidsbewegingen (in de eerste plaats in die gebieden, welke onder het gezag staan van de Nederlandse staat) onvoorwaardelijk en zal door deze steun en haar propaganda de strijd voor de nationale emancipatie aan die voor de sociale emancipatie verbinden.

Met betrekking tot de door de UNO voorgestelde plannen tot "ontwikkeling van achterlijke gebieden" spreekt de Socialistische Unie als haar mening uit, dat alleen een socialistische wereldeconomie deze gebieden snel tot ontwikkeling en de betrokken volkeren tot grotere welvaart zal kunnen brengen.

9. De Socialistische Unie is zich er van bewust, dat de strijd voor het socialisme een internationale strijd is, omdat de kapitalistische economie een wereldeconomie is, waardoor in de strijd tegen het socialisme de verschillende nationale kapitalistische machtsgroepen zich onderling verbinden; voorts omdat de opbouw van het socialisme de gemeenschappelijke inspanning van een aantal volkeren, beschikkend over een belangrijk productieapparaat, vereist. Zij rekent daarom de vestiging van de Verenigde Socialistische Staten van Europa en van de wereld tot één van haar voornaamste doeleinden.

10. De Socialistische Unie beseft, dat de vestiging van het socialisme een internationale zaak is en dat de uitwisseling van ervaringen door en de onderlinge steun van, de arbeiders, socialisten en koloniale volkeren van de verschillende landen noodzakelijk zijn voor het voeren van een niet-nationalistische politiek. Zij besluit daarom contact op te nemen en materiaal uit te wisselen met alle daarvoor in aanmerking komende buitenlandse en internationale organisaties. Zij volgt met sympathie en ondersteunt die tendenzen in de buitenlandse socialistische beweging, welke het herstel van de internationale eenheid der arbeidersbeweging in een arbeidersinternationale kunnen bevorderen.

11. De Socialistische Unie is van oordeel, dat de Sovjet-Unie geen kapitalistisch of imperialistisch land is. De revolutie van October 1917 en de daarop gevolgde hervormingen hebben geleid tot de nationalisatie van de grond en alle voornaamste productiemiddelen en hebben de vestiging van een planhuishouding mogelijk gemaakt. Deze economische grondslagen van de USSR worden naar buiten beschermd door het staatsmonopolie van de buitenlandse handel. De economische bouw van de Sovjet-Unie verschilt daardoor grondig van die van de kapitalistische

landen en heeft een ontwikkeling van de productieve krachten mogelijk gemaakt in een periode, waarin het kapitalisme in een hevige economische crisis gewikkeld was en op een voor het kapitalisme ongekenne schaal. De Socialistische Unie is van mening, dat deze economische grondslagen van de USSR tegen elke poging tot herstel van het kapitalisme beschermd moeten worden.

De geringe hoogte der productieve krachten na 1917 (erfenis van het Tsaristische verleden) en de daardoor bestaande armoede; het mislukken van de socialistische omwenteling in een aantal belangrijke Europese en Aziatische landen na de Eerste Wereldoorlog, waardoor internationale steun bij de ontwikkeling der productieve krachten op grote schaal uitbleef en de USSR in een kapitalistische omsingeling geraakte - dit alles zijn factoren, die hebben geleid tot het ontstaan van een machtige partij- en staatsbureaucratie, die de aanvankelijke na de October-revolutie aanwezige politieke en sociale democratie vernietigde. Deze bureaucratie voert een politiek, die de belangen van de internationale socialistische omwenteling ondergeschikt maakt aan de vermeende nationale belangen van de USSR. Deze politiek heeft de communistische partijen in conflict gebracht met de belangen van de eigen en internationale arbeidersklasse. Deze politiek, die belemmerd werkt op de vooruitgang van de socialistische strijd in de wereld levert daardoor tegens een gevaar op voor de USSR zelf.

De Socialistische Unie wenst zich niet afhankelijk te maken van de bevelen van de leiding der Communistische Partij van de USSR. Zij beseft, dat de beste verdediging van de USSR is gelegen in het ontwikkelen van het socialistisch bewustzijn der internationale arbeidersklasse, waardoor het kapitalisme wordt verzwakt en uiteindelijk in het vestigen van het socialisme in andere landen, waaronder Nederland, waardoor de USSR uit de kapitalistische omsingeling zal worden verlost en tevens elke basis voor de bureaucratie in de USSR zal komen te vervallen.

12. De Socialistische Unie heeft kennis genomen van het conflict tussen de CP der USSR en de CP van Joego-Slavië. Zij constateert, dat in dit conflict de leiding der Kominform is overgegaan tot een campagne tegen Joego-Slavië, waarbij dit eens geprezen land voor "fascistisch", "terroristisch" etc. wordt uitgemaakt. De Socialistische Unie verwerpt deze methode en is van mening, dat de Joego-Slavische CP. als deel van de internationale arbeidersbeweging, het democratische recht moet hebben haar mening te uiten. De Socialistische Unie neemt zich voor de Joego-Slavische argumenten te bestuderen en in Joego-Slavië zelf een onderzoek naar de toestanden en ontwikkeling in te stellen.

13. De Socialistische Unie is zich er van bewust, dat het kapitalisme door de wetten der kapitalistische economie zelf onvermijdelijk de weg van oorlog wordt opgedreven. Zij constateert, dat stromingen in het wereldkapitalisme, in de eerste plaats in het Amerikaanse, actief bezig zijn een nieuwe oorlog voor te bereiden door een grootscheepse bewapening (welke mede ten doel heeft een nieuwe economische crisis van het kapitalisme te verschuiven), door militaire bondgenootschappen (Atlantisch Pact) en door het systematisch kweken van oorlogsstemming. Het is duidelijk, dat bij de naar oorlog drijvende stromingen de neiging bestaat door reactionaire methoden de democratische rechten uit te schakelen.

De Socialistische Unie is zich tevens er van bewust, dat de oorlogspropaganda en de militaire voorbereidingen als eerste doel hebben ook in de internationale arbeidersklasse een oorlogsstemming te kweken en daardoor haar strijd voor het socialisme, evenals de bevrijdingsstrijd der koloniale volkeren te verlammen en te breken. Het imperialisme is niet in staat de nieuwe wereldoorlog te ontketenen, voordat het enige zekerheid heeft, dat de arbeidersklasse en de koloniale volkeren onder de leuze van de "verdediging van het vaderland"

zullen volgen, dwz. voordat aan de bewegingen van de internationale arbeidersklasse en de koloniale volkeren zeer zware nederlagen zouden zijn toegebracht. De strijd tegen de oorlog en tegen de bewapening wordt daarom het beste gevoerd door versterking en stimulering van de beweging der arbeidersklasse en der koloniale volkeren. De oorlog volkomen onmogelijk te maken en de zware last der bewapening voorgoed van de schouders der volkeren af te wentelen, is pas mogelijk, wanneer in grote en belangrijke nu nog kapitalistische gebieden, dit kapitalisme ten val zal zijn gebracht. De Socialistische Unie beschouwt de algemene afkeer tegen een nieuwe oorlog als een machtige hefboom in de mobilisatie van de brede volksmassa's tegen het kapitalisme. Om deze afkeer in positieve banen te leiden zal zij er steeds weer op wijzen, dat kapitalisme onvermijdelijk tot oorlog moet leiden en een werkelijk duurzame vrede slechts mogelijk is in een socialistische samenleving. De Socialistische Unie voert dus een principiële strijd tegen de bewapening en stelt tegenover elk bewapeningsprogram een program voor sociale voorzieningen en openbare werken. De vertegenwoordigers van de Socialistische Unie in openbare lichamen zullen om deze redenen tegen elke uitgave voor bewapening stemmen en aandringen op opheffing van de geheime diplomatie.

klag

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

Doss.15/208

14 Juli 1950

18 JULI 1950

Onderwerp: Schrijven inhoudende verslag v.d. voorbereidende besprekingen tussen R.C.P. en de Soc.Unie

Datum ontvangst bericht: 13 Juli 1950

Hierbij wordt toegezonden afschrift van een schrijven van het Centraal Comité der Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.), gericht aan de leden van het Centraal Comité en de afdelingsbesturen der R.C.P.

In dit schrijven wordt verslag uitgebracht over de voorbereidende besprekingen, die hebben plaats gevonden i.v.m. de a.s. fusie tussen de R.C.P. en de Socialistische Unie c.s.
(einde)

NIET O.K.
ACD/IV B
DAT: 14/8-50
PAR: 498

A f s c h r i f t

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale.

Amsterdam 11 Juli 1950

Aan de leden van het C.C. en de afdelingsbesturen.

Waarde Makers,

Hieronder volgt een verslag van de zitting van de gemengde commissie Soc-Unie-R.C.P. inzake de vorm en de leiding van de gefuseerde organisatie. De commissie bestond uit vier leden. Voor de R.C.P. hadden zitting de kam. H.Combrink en M.Ferares.

Besloten werd om tot het eerste Congres na de fusie een leiding samen te stellen uit 29 leden. Dit met het oog op het feit, alle stromingen zo goed mogelijk te doen vertegenwoordigen. Dit Centraal Bestuur zou men kunnen vergelijken met ons C.C. De stromingen zijn als volgt vertegenwoordigt: O.S.D.A.P. 5, Groep Roorda 5, R.C.P. 10, Onafhankelijke Socialisten (div. Unieleiden, die voordien niet georganiseerd waren) 7, Sliedrecht 1, Groep Mooy 1. Hierbij moet worden opgemerkt dat ook voor de Socialistische Beweging plaatsen beschikbaar moeten worden gesteld. Deze organisatie besloot pas later met de fusie mee te doen. De commissie stelde voor om de volgende personen voor de R.C.P. aan te wijzen: Santen, H.Combrink, Ferares, v.d. Kolk, Luteraan, H.Drenth, Oosterwijk, P.Drenth plus een C.C.-lid nog uit Groningen en een uit Drenthe. Daar wij geen C.C.-leden meer hebben in die provincies, werden voorgesteld de kam.Breederveld uit Schiedam, C.Combrink uit Delft of A.Hofland uit Rotterdam te laten deelnemen. Ons Congres zal hierover een beslissing moeten nemen.

De dagelijkse leiding zal uit 7 personen bestaan voor de R.C.P. worden voorgesteld Santen, Ferares, v.d. Kolk.

De dagelijkse leiding is collectief verantwoordelijk voor alle politieke en organisatorische werkzaamheden en wordt dus niet in functie gekozen.

Kam.v.d.Kolk zal uitvoerend redacteur van het blad worden. De dagelijkse leiding is collectief verantwoordelijk voor de inhoud van de krant.

Kam.Luteraan zal redacteur van het interne discussie-orgaan worden.

Kam.Ferares zal de administratie van het Centraal orgaan op zich nemen.

De naam van de organisatie zal SOCIALISTISCHE UNIE zijn.

De naam van het Centraal Orgaan "De Socialist".

Besloten werd, dat de krant voorlopig 14 daags zal blijven, weliswaar met een groter formaat, om na een bevredigende actie in het najaar een weekblad uit te geven.

Dit zijn de voorstellen van de gemengde commissie, die zo snel mogelijk op de afdelings-ledenvergaderingen besproken moeten worden.

Met Kam.Groeten

Maurice.

Verbinding: *Nu*

No. 735

Onderwerp: besl. ledenvergadering R.C.P.

Datum ontvangstbericht: 18 Juli 1950

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan: ✓

Medewerkende instanties: gene

Ondernomen acties: gene

6.152
05.12
6.144
01.12 - 6.152
NIET O.K.
ACD/IV B
DAT: 14/8-50
PAR: 980

6.11
01.11 - 6.147
20 JULI 1950
ACD/ 00525

6.144
01.136

19 Juli 1950

Kort verslag van de besloten ledenvergadering van de Revolutionnaire Communistische Partij (R.C.P.), afd. Rotterdam, gehouden op Vrijdag 14 Juli 1950 te 20.00 uur, ten huize van Hofland, Albert, geb. 14-9-1916 te Rotterdam (bekend).

Aanwezig: Hofland, A., voornoemd;
Siteur, Pieter, geb. 1-9-1895 te Rotterdam, (bekend);
Sterk, Arie, geb. 18-10-1906 te Vlissingen, (bekend);
Schimmer, Adonis Marinus, geb. 22-2-1922 te Rotterdam, (bekend);
Versloot, Harmen, geb. 12-10-1883 te Schiedam, (bekend);
Winterberg, Arie, geb. 5-3-1880 te Utrecht, (bekend);
Schimmer, Hendrikus, geb. 7-5-1923 te Rotterdam, (bekend);
Breederveld, Frans, geb. 29-6-1906 te Vlaardinger-Ambacht, (bekend); en
Eikmans, Bernardus Valentinus Christiaan, geb. 13-6-1914 te Winterswijk.

Hofland, A., voornoemd opent te 20.30 uur de vergadering en zegt, dat met het oog op de a.s. fusie met de S.U., het P.B. een dringend beroep op alle afdelingen doet om zo spoedig mogelijk alle financiële zaken af te handelen, en de in kas zijnde gelden op te zenden.

Spr. zegt, dat de extra bijdrage, welke voor de afdeling Rotterdam op f. 100.-- was gesteld, op f. 15.-- na binnen is.

Spr. leest vervolgens het "ontwerp-program" voor de Socialistische Unie (afschrift aangehecht) in zijn geheel voor en geeft hierop een korte toelichting.

Hierna is er gelegenheid tot discussie Over het algemeen is men van mening,

- dat -

dat het ontwerp-program kan worden aanvaard met uitzondering van punt 11, dat volgens Versloot, H., Siteur, P., Schimmer, A.M., en Sterk, Arie (allen voornoemd), wel enige moeilijkheden zal blijken te geven.

Sterk, A., voornoemd, zegt, dat bij de opstelling van punt 11, de bedoeling van de fusie te veel uit het oog verloren is.

Met de opstelling van een program moet rekening worden gehouden met de massa, die over het algemeen anti Russisch is.

Principieel kan een revolutionnair dit punt aanvaarden, doch een R.C.P.-er kan dat nooit.

Spr. die de mogelijkheid niet uitgesloten acht, dat de Sovjet-Unie Joego-Slavië zal binnenvallen, vraagt, wat zal dan onze houding moeten zijn en meent dat punt 11 meer succes zal oogsten als er in uitkomt dat wij alles in het werk zullen stellen de Russische arbeiders te verlossen van de dictatuur van het Stalinisme.

Spr. stelt voor punt 11 in zijn geheel te schrappen.

Hofland, A., zegt, dat punt 11 niet bedoelt de "Kremlin klik", doch de grondbeginselen van het socialisme, zoals het gebracht is door de Octoberrevolutie, te verdedigen.

Spr. wijst op de vooruitgang in de Sovjet-Unie onder de dictatuur van het Kremlin en zegt, dat deze vooruitgang tegen het vestigen van een kapitalistische staatsvorm moet worden beschermd en verdedigd.

Spr. stelt dan ook voor te stemmen of punt 11 al dan niet geschrapt zal worden.

Bij hand opsteken blijkt, dat met 5 stemmen voor en 4 tegen punt 11 gehandhaafd moet blijven.

Spr. zegt, dat wat betreft de reiskosten naar het Congres van a.s. Zondag in Amsterdam, de afdelingskas slechts 1 man kan vrijhouden en sluit te 23.15 uur de vergadering. (EINDE)

8

ONTWERP - PROGRAM VOOR DE SOCIALISTISCHE UNIE.

Voorstel van de gemengde program-commissie van de R.C.P. en de Soc. Unie.

1. De Socialistische Unie is van mening, dat de verhoudingen in Nederland de stichting van een nieuwe, konsekvent-socialistische, politieke organisatie noodzakelijk hebben gemaakt. Zij gaat er daarbij van uit, dat noch de Partij van de Arbeid, noch de Communistische Partij Nederland voldoen aan de eisen, welke aan een dergelijke organisatie moeten worden gesteld. De Socialistische Unie wil deze nieuwe politieke organisatie zijn, die de functie van partij vervult.

Reeds voor de oorlog had de SDAP zich van een eertijds revolutionaire socialistische partij tot een burgerlijke hervormingspartij ontwikkeld. Van een radicaal aantasten van het kapitalisme is bij de P.V.D.A. allang geen sprake meer en het socialistische doel schijnt naar een verre toekomst verschoven. Haar politiek van compromissen met het kapitalisme (waardoor zij dit in wezen helpt handhaven) leidde tot een nauwe samenwerking met kapitalistische partijen. Deze voor de verwezenlijking van het socialisme noodlottige politiek heeft wel haar scherpste uitdrukking gevonden in het deelnemen van de P.V.D.A. aan regeringen, die zich stellen op de basis van het kapitalisme, en haar medeverantwoordelijkheid voor alle daden van deze regeringen: koloniale oorlog, aanvaarding van het Marshallplan en de daaraan verbonden politieke voorwaarden, de daaruit voortvloeiende aanvaarding van het Atlantisch Pact, handhaving van de loonstop bij gelijktijdig loslaten van de prijsstop en gedeeltelijke opheffing van de dividendstop, aanvaarding van de wet op de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie, waarbij de vakbeweging ondergeschikt wordt gemaakt aan de kapitalistische staat en het recht op vereniging en dat van staking worden geschonden. Een dergelijke partij heeft zich dermate gebonden aan de kapitalistische maatschappij, dat zij in plaats van een stuwende, een remmende factor in de strijd voor het socialisme is geworden. Dit politieke verval vindt zijn uitdrukking in het verwerpen van de klassenstrijd en, theoretisch, in het bestrijden van het Marxisme.

De politiek van de CPN voldoet evenmin aan de eisen, die aan een socialistische politiek behoren te worden gesteld. In plaats van een principiële socialistische politiek te voeren, wordt ook bij de CPN de te voeren politiek bepaald door een beginsel van opportunistische. Dit bleek reeds onmiddellijk na de oorlog uit het verheerlijken van het nationalisme onder gelijktijdige verdoezeling van het internationalisme, de bereidheid om onder prediking van de klassenvrede in het belang van het kapitalistische herstel, deel uit te maken van een burgerlijk-nationale regering. Zij heeft het evenals de P.V.D.A. niet verstaan om de na de oorlog algemeen bestaande afkeer van de vooroorlogse kapitalistische verhoudingen en wil tot maatschappelijke verandering, socialistische politieke vorm te geven. Toen de strijdwil van de arbeidersklasse ten gevolge van deze politiek verminderde en een toenemende versnippering en ontmoediging intraden, werd een avonturistische zwenking gemaakt en het gemis aan een konsekvent-socialistische lijn gecamoufleerd achter een ultra-radicalen taal en de gevaarlijke demagogie van schijn-acties, welke mislukking van te voren vaststond.

Deze politiek zoals ze ook door de meeste communistische partijen in andere landen wordt gevoerd, is geenszins het gevolg van toevallige dwalingen, maar vloeit onvermijdelijk voort uit de omstandigheid, dat de politiek van deze communistische partijen volkomen ondergeschikt is gemaakt aan de vermeende nationale belangen van de Sovjet-Unie. Dit maakt ook interne discussie en critiek gevaarlijk voor de leiding en heeft geleid tot het wegwerken van betrouwbare en bekwame leden en hun vervanging door principeloze jaborers, waardoor de CPN zich hoe langer hoe meer van de werkende massa's isoleert. Dientengevolge werd de democratie in de partij vernietigd; om haar eigen onverantwoordelijke politiek te verbergen, beantwoordt de leiding elke critiek met de scherpste laster, verdachtmaking en terreur.

Daarmee voldoet de politiek van de CPN niet, en kan ook niet meer voldoen, aan de eis van een zelfstandige, met behulp van de Marxistische methode bepaalde politiek, die de reële economische, sociale, politieke zowel als ideologische verhoudingen, nationaal en internationaal tot uitgangspunt neemt.

Onder deze omstandigheden kan de CPN niet meer het instrument zijn voor de verweking van het klassebewustzijn der arbeiders, noch een instrument voor de emancipatie van de werkende massa's, maar is zij evenals de P.V.D.A. geworden tot een rem en een belemmering op de weg naar het socialisme.

2. De stichters van de Socialistische Unie, voortkomende uit verschillende socialistische groeperingen, of tot nu toe politiek daklozen, overtuigd van de noodzaak van een nieuwe en consequent-socialistische politieke organisatie, hebben hiertoe de grondslag gelegd door zich te verenigen in een nieuwe beweging, welke in het verzamelproces van alle socialisten en ter symbolisering van dit proces de naam: "SOCIALISTISCHE UNIE" draagt. Zij zijn er van overtuigd, dat dit voorbeeld stimulerend zal werken op vele andere socialistische groeperingen, stromingen en personen en nodigen dese uit de Socialistische Unie te versterken. Zij zijn er tevens van overtuigd, dat zich in en rondom de P.V.D.A. en de CPN, vele socialisten, hoewel dikwijls met groeiende tegenzin, verzameld hebben; door haar propaganda en voorbeeld in de praktische strijd van alle dag zal de Socialistische Unie deze kameraden van de noodzaak van haar bestaan en de juistheid van haar politiek weten te overtuigen. Zij richt zich verder tot alle arbeiders van Nederland, en voorts tot allen, die zich in dienst van het socialisme willen stellen.

3. De Socialistische Unie strijdt voor de verwezenlijking van het socialisme, dat ze beschouwt als een maatschappij-vorm, waarin de uitsluiting van de ene mens door de andere heeft ongehouden en waarin geen onderdrukking en onderdrukkingsorganen meer zullen bestaan. Ter bereiking van dit doel erkent zij de noodzaak van:

- a) het socialistische internationalisme
- b) het vestigen van de politieke macht door het werkende volk, verenigd in democratische zelf-besturende organen.
- c) de afschaffing van het privaathet der productiemiddelen en de onteigening van het groot-grondbezit, hun socialisatie door de gemeenschap, die zich in de overgangsfase bedient van een nieuw staatsapparaat, gevormd door de democratische organisatie van het werkende volk.

4. De Socialistische Unie wijt het kapitalistische stelsel en elke politieke samenwerking met de vertegenwoordiging daarvan af, en plaatst zich op het standpunt van de klassenstrijd. Zij vertegenwoordigt de dagelijkse en de toekomstige belangen van alle werkers. Haar gehele politiek en taktiek zijn gericht op de versterking van het klassebewustzijn en socialistisch bewustzijn van de arbeidersklasse. Zij stelt hiertoe een program van deel- en overgangseisen op.

5. De Socialistische Unie bedient zich van de Marxistische theorie en praktijk, verder ontwikkeld in voortdurend contact met de levende werkelijkheid, en wel onderscheiden van de caricaturen, door de officiële arbeidersleidingen van het Marxisme gemaakt.

6. De Socialistische Unie is bereid tot samenwerking met alle andere arbeidersorganisaties, waar en wanneer ten aanzien van één of meer vraagstukken gemeenschappelijk optreden mogelijk is. Zij streeft naar de vorming van een zo breed mogelijk eenheidsfront.

7. De Socialistische Unie erkent de noodzaak en het belang van het bestaan van vakorganisaties ter verdediging van de rechten en het levenspeil der arbeidersklasse, als fase in de opvoeding tot socialistisch bewustzijn en als uitdrukking van de solidariteit van alle arbeiders. Om deze doeleinden het beste te kunnen dienen, zijn alle leden van de Socialistische Unie, die daartoe in staat zijn, actieve vakbondsle-

den. De Socialistische Unie strijdt in de vakbeweging voor democratie en voor de onafhankelijkheid van de vakbeweging van de kapitalistische staat. Zij spreekt geen voorkeur uit voor één der bestaande vakorganisaties, maar streeft naar de verwezenlijking der vakbondseenheid.

De Socialistische Unie erkent op grond van de ervaring, het in de vakbondsactiviteit gelegen gevaar voor afglijden naar opportunisme, reformisme of syndicalisme. In verband met de structuurcrisis van het kapitalisme, die geen opwaartse ontwikkeling meer toelaat, stelt de Socialistische Unie de noodzaak van een structurele verandering van de maatschappij in een socialistische, uitdrukkelijk voorop.

8. De Socialistische Unie beschouwt de strijd der koloniale volkeren voor hun zelf-beschikkingsrecht en hun onafhankelijkheid als een belangrijk onderdeel van de strijd tegen alle onderdrukking en uitbuiting. Zij steunt de onafhankelijkheidsbewegingen (in de eerste plaats in die gebieden, welke onder het gezag staan van de Nederlandse staat) onvoorwaardelijk, en zal door deze steun en haar propaganda de strijd voor de nationale emancipatie aan die voor de sociale emancipatie verbinden.

Met betrekking tot de door de UNO voorgestelde plannen tot "ontwikkeling van achterlijke gebieden" spreekt de Socialistische Unie als haar mening uit, dat alleen een socialistische wereldeconomie deze gebieden snel tot ontwikkeling en de betrokken volkeren tot grotere welvaart zal kunnen brengen.

9. De Socialistische Unie is zich er van bewust, dat de strijd voor het socialisme een internationale strijd is, omdat de kapitalistische economie een wereldeconomie is, waardoor in de strijd tegen het socialisme de verschillende nationale kapitalistische machtsgroepen zich onderling verbinden; voorts omdat de opbouw van het socialisme de gemeenschappelijke inspanning van een aantal volkeren, beschikkend over een belangrijk productieapparaat, vereist. Zij rekent daarom de vestiging van de Verenigde Socialistische Staten van Europa en van de wereld tot één van haar voornaamste doeleinden.

10. De Socialistische Unie beseft, dat de vestiging van het socialisme een internationale zaak is, en dat de uitwisseling van ervaringen door, en de onderlinge steun van, de arbeiders, socialisten en koloniale volkeren van de verschillende landen noodzakelijk zijn voor het voeren van een niet-nationalistische politiek. Zij besluit daarom contact op te nemen en materiaal uit te wisselen met alle daarvoor in aanmerking komende buitenlandse en internationale organisaties. Zij volgt met sympathie en ondersteunt die tendenzen in de buitenlandse socialistische beweging, welke het herstel van de internationale eenheid der arbeidersbeweging in een arbeidersinternationale kunnen bevorderen.

11. De Socialistische Unie is van oordeel, dat de Sovjet-Unie geen kapitalistisch of imperialistisch land is. De revolutie van October 1917 en de daarop gevolgde hervormingen hebben geleid tot de nationalisatie van de grond en alle voornaamste productiemiddelen en hebben de vestiging van een planhuishouding mogelijk gemaakt. Deze economische grondslagen van de USSR worden naar buiten beschermd door het staatsmonopolie van de buitenlandse handel. De economische bouw van de Sovjet-Unie verschilt daardoor grondig van die van de kapitalistische landen en heeft een ontwikkeling van de productieve krachten mogelijk gemaakt in een periode, waarin het kapitalisme in een hevige economische crisis gewikkeld was, en op een voor het kapitalisme ongekende schaal. De Socialistische Unie is van mening, dat deze economische grondslagen van de USSR tegen elke poging tot herstel van het kapitalisme beschermd moeten worden.

De geringe hoogte der productieve krachten na 1917 (erfenis van het Tsaristische verleden) en de daardoor bestaande armoede; het mislukken van de socialistische overname in een aantal belangrijke Europese en Aziatische landen na de Eerste Wereldoorlog, waardoor internationale steun bij de ontwikkeling der productieve krachten op grote schaal uitbleef en de USSR in een kapitalistische omsingeling geraakt

- dit alles zijn factoren, die hebben geleid tot het ontstaan van een machtige partij- en staatsbureaucratie, die de aanvankelijke na de October-revolutie gemaakte politieke en sociale democratie vernietigde. Deze bureaucratie voert een politiek, die de belangen van de internationale socialistische omwenteling ondergeschikt maakt aan de vermeende nationale belangen van de USSR. Deze politiek heeft de communistische partijen in conflict gebracht met de belangen van de eigen en internationale arbeidersklasse. Deze politiek, die belemmerend werkt op de vooruitgang van de socialistische strijd in de wereld levert daardoor tevens een gevaar op voor de USSR zelf.

De Socialistische Unie wenst zich niet afhankelijk te maken van de bevelen van de leiding der Communistische Partij van de USSR. Zij beseft, dat de beste verdediging van de USSR is gelegen in het ontwikkelen van het socialistisch bewustzijn der internationale arbeidersklasse, waardoor het kapitalisme wordt verzwakt, en uiteindelijk in het vestigen van het socialisme in andere landen, waaronder Nederland, waardoor de USSR uit de kapitalistische omsingeling zal worden verlost en tevens elke basis voor de bureaucratie in de USSR zal komen te vervallen.

12. De Socialistische Unie heeft kennis genomen van het conflict tussen de CP der USSR en de CP van Joego-Slavië. Zij constateert, dat in dit conflict de leiding der Kominform is overgegaan tot een campagne tegen Joego-Slavië, waarbij dit eens geprezen land voor "fascistisch", "terroristisch", etc. wordt uitgemaakt. De Socialistische Unie verwerpt deze methode en is van mening, dat de Joego-Slavische CP, als deel van de internationale arbeidersbeweging, het democratische recht moet hebben haar mening te uiten. De Socialistische Unie neemt zich voor, de Joego-Slavische argumenten te bestuderen en in Joego-Slavië zelf een onderzoek naar de toestanden en ontwikkeling in te stellen.

13. De Socialistische Unie is zich er van bewust, dat het kapitalisme door wetten der kapitalistische economie zelf onvermijdelijk de weg van oorlog wordt opgedreven. Zij constateert, dat stromingen in het wereldkapitalisme, in de eerste plaats in het Amerikaanse, actief bezig zijn een nieuwe oorlog voor te bereiden door een grootscheepse bewapening (welke mede ten doel heeft een nieuwe economische crisis van het kapitalisme te verschuiven), door militaire bondgenootschappen (Atlantisch Pact) en door het systematisch kweken van oorlogsstemming. Het is duidelijk, dat bij deze oorlog drijvende stromingen de neiging bestaat door reactionaire methoden de democratische rechten uit te schakelen.

De Socialistische Unie is zich tevens er van bewust, dat de oorlogspropaganda en de militaire voorbereidingen als eerste doel hebben ook in de internationale arbeidersklasse een oorlogsstemming te kweken en daardoor haar strijd voor het socialisme, evenals de bevrijdingsstrijd der koloniale volkeren, te verlammen en te breken. Het imperialisme is niet in staat de nieuwe wereldoorlog te ontketenen, voor zolang het enige zekerheid heeft, dat de arbeidersklasse en de koloniale volkeren onder de leuze van de "verdediging van het vaderland" zullen volgen, dwz. voordat aan de bewegingen van de internationale arbeidersklasse en de koloniale volkeren zeer zware nederlagen zouden zijn toegebracht. De strijd tegen de oorlog en tegen de bewapening wordt daarom het beste gevoerd door versterking en stimulering van de bewegingen van de arbeidersklasse en der koloniale volkeren. De oorlog volkomen onmogelijk te maken en de zware last der bewapening voorgoed van de schouders der volkeren af te wettelen, is pas mogelijk, wanneer in grote en belangrijke nu nog kapitalistische gebieden, dit kapitalisme ten val zal zijn gebracht. De Socialistische Unie beschouwt de algemene afkeer tegen een nieuwe oorlog als een machtige hefboom in de mobilisatie van de brede volksmassa's tegen het kapitalisme. Om deze afkeer in positieve banen te lijdten zal zij er steeds weer op wijzen, dat kapitalisme onvermijdelijk tot oorlog moet leiden en een werkelijk duurzame vrede slechts mogelijk is in een socialistische samenleving. De Socialistische Unie voert dus een principiële strijd tegen de bewapening en stelt tegenover elk bewapeningsprogramma een programma voor sociale vooruitgang en openbare werken. De vertegenwoordigers van de Socialistische Unie in andere landen zullen om deze redenen tegen elke uitgave voor bewapening stemmen en aandringen op opheffing van de geheime diplomatie.

Verbinding: No.12

21 Juli 1950.

Doss.15/212

Onderwerp: Buitengewoon Congres R.C.P.

Datum ontvangst bericht: 17 Juli 1950

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

6-15-50
6-15-50
6-17-50
6-17-50

24 JULI 1950
ACD/ <i>de Vries</i>
OPKAART
ACD/ <i>de Vries</i>
DAT: 25-7-50
PAR: 538

Op Zondag 16 Juli 1950 hield de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.) een buitengewoon partijcongres in het gebouw "De brakke Grond" aan de Nes te Amsterdam.

Aanwezig plm. 35 personen.

Onder de aanwezigen werden opgemerkt:

4617 x1
12752 x1
1096 x1
12 x1
4996 x1
8099 x1
4032 x1
6740 x1
8729 x1
9244 x1
1832 x1
P1 x1
1808 x1
2075 x1
2131 x1
2002 x1

- Barend LUTERAAN, geboren te Amsterdam 3 Juli 1878, wonende te Amsterdam en twee stiefzonen
- Nob MAASSEN (Arnold MAASSEN), geboren te Amsterdam 18 Augustus 1922, wonende te Amsterdam) en diens broer (verdere personalia onbekend) wonende te Amsterdam,
- Salomon SANTEN, geboren te Amsterdam 3 Augustus 1915, wonende te Amsterdam,
- Hendricus Johannes COMBRINK, geboren te Hof van Delft 25 Februari 1913, wonende te Amsterdam,
- Mozes FERARES, geboren te Amsterdam 5 Januari 1922, wonende te Amsterdam,
- Cornelis COMBRINK, geboren te Hof van Delft 9 December 1918, wonende te Delft,
- Cornelis OOSTERWIJK, geboren te Rotterdam 6 November 1906, wonende te Rotterdam,
- Albert HOFLAND, geboren te Rotterdam 14 September 1916, wonende te Rotterdam,
- Harmen VERSLOOT, geboren te Schiedam 12 October 1883, wonende te Rotterdam,
- Pieter SITEUR, geboren te Rotterdam 1 September 1895, wonende te Rotterdam,
- Arie STERK, geboren te Vlissingen 18 October 1906, wonende te Rotterdam,
- Peter Wilhelm Heinrich DRENTH, geboren te Haste (Dld.) 31 Maart 1913, wonende te Groningen,
- Bernardus Valentinus Christianus EYKMANS, geboren te Winterswijk 13 Juni 1914, wonende te Schiedam,
- Flip GRAVE, wonende te Eindhoven,
- Hugo Hermann DRENTH, geboren te Haste (Dld.) 23 Februari 1916, van beroep ambtenaar, wonende Hellingweg 18 te 's-Gravenhage (nieuw adres),
- Albertus Johannes VAN DER ZWAN, geboren te Leiden 22 Januari 1912, van beroep chauffeur-monteur, wonende Trekweg 27 te 's-Gravenhage en
- Henricus Johannes Theodorus COMBRINK Sr, geboren te Schiedam 27 Mei 1884, van beroep los werkmán, wonende Van der Hoopstraat 35 te 's-Gravenhage.

Om plm. 11.00 uur werd het congres geopend door A. MAASSEN voornoemd. Maassen heette de aanwezigen welkom en bracht aan het congres de groeten over van Max PLEKKER,

Volgens plan in Ferarres

die verhinderd was om het congres bij te wonen, daar hij verpleegd wordt in een sanatorium.

Vervolgens kreeg het woord B.LUTERAAN voornoemd, die op dit congres de functie van voorzitter vervulde. Luteraan las de inhoud van een brief voor van het Internationaal Secretariaat van de 4e Internationale. In deze brief gaf het I.S. aan de R.C.P. (Ned.sectie van de 4e Internationale) toestemming om tot fusie over te gaan met de socialistische groeperingen in Nederland, onder voorwaarde, dat de R.C.P. in het laatste nummer van het orgaan "De Tribune" een politieke verklaring zal doen opnemen, bevattende de beweegredenen, die tot een fusie noodzaakten.

Vervolgens werd het woord verleend aan Sal SANTEN. Santen gaf een overzicht van de politieke activiteit van de R.C.P. in de laatste vijf jaren. De partij, aldus spreker, is klein gebleven, doch de door haar gevoerde politiek bleek steeds de juiste te zijn en zij heeft niet gefaald. Maar nu er de mogelijkheid is om te fuseren met andere groeperingen, moeten we geen sectarische groep blijven, doch handelen in Trotskistische geest en de basis van onze partij verbreden. Onze partijleden zijn goed gevormd en geschoold. In de nieuwe partij zullen zij uit eigen kracht door hun kennis in leidende functies worden benoemd. Wij doen bij een fusie in werkelijkheid geen afstand van onze betrekkingen met de 4e Internationale, doch zullen alle stukken in het geheim onder onze leden doen circuleren. Wij zullen in de nieuwe partij ons vooral moeten bezighouden met de groep van ROORDA In deze groep zitten veel arbeiders. In de Socialistische Unie zijn te veel bureaucraten.

Ook de oppositiegroep van "De Vlam" in Rotterdam (A.VAN DEN BERG c.s.) is voor ons van belang voor het houden van contact in de havens.

Echter op dit congres, aldus Santen, zullen we nog niet tot een fusie kunnen besluiten, want twee dagen geleden heeft de R.C.P. een brief gekregen van de Socialistische Unie uit Rotterdam, waarin wordt teruggekomen op haar aanvankelijke aanvaarding van het ontwerp-program, daar op ledenvergaderingen van de Soc.Unie bezwaren zijn gemaakt tegen dit program, dat men te eng vond. De leden eisen een program op breder basis. Bij deze brief was een nieuw ontwerp-programme gevoegd. Dit nieuwe program is na oppervlakkige bestudering wegens tijdgebrek toch reeds gebleken door en door reformistisch te zijn. Het bevat bepalingen gericht tegen de belangen van de arbeidersklasse. Dit program is er alleen op gericht omtot een bundeling te komen van anti-kapitalistische krachten, o.a. Bellamy-partij, Christen Vredesbeweging etc.

In de op het laatste ogenblik vóór dit congres gehouden bijeenkomst van de gemengde programcommissie is men op basis van dit laatste program niet tot overeenstemming gekomen. De fusiebesprekingen worden voorlopig uitgesteld. Later zal getracht worden om een nieuw ontwerp-programme samen te stellen, waarop samenwerking mogelijk is.

Spreker betreurde deze gang van zaken en stelde een resolutie voor, waarin scherp wordt gepestesteed tegen deze z.i. onbehoorlijke gang van zaken.

H.H.DRENTH betoogde hierop, dat de R.C.P. niet te scherp moet zijn. Laten wij, aldus spreker, wat water bij de wijn doen en trachten om toch tot een fusie te komen. Na de fusie krijgen wij in de nieuwe partij met ons kader en onze geschoolde mensen toch de leiding in handen en

leiden de leden in de door^{on}gewenste richting.

M.Ferares verklaarde voor verdere besprekingen te zijn, doch waarschuwde er goed om te denken, dat wij een arbeiderspartij willen zijn en zij slechts een anti-kapitalistische partij. Toch moet getracht worden om een program samen te stellen, waarop gewerkt kan worden.

B.Luteraan merkte op, dat het resultaat van alle besprekingen tot op heden nihil is. Wij kunnen toch alleen op een zuiver marxistisch program een partij bouwen, anders kunnen we net zo goed of nog beter tot de P.v.d.A. toetreden.

Sal Santen: De strijd om het program is nu al ontbrand. Wij moeten ons niet op de hak laten nemen. Het is beter deze kwestie eerst uit te vechten, vóórdat de fusie heeft plaatsgevonden.

A.Sterk en H.Versloot vinden het vreemd, dat het ontwerp-program niet eerst in de afdelingen van de R.C.P. aan het oordeel van de leden was onderworpen.

Santen, deze opmerking beantwoordende, zeide dat dit door de verwerping door de Socialistische Unie nu niet meer nodig is.

Eykman's meende, dat de fusiebesprekingen toch moeten worden hervat.

Combrink Sr uit Den Haag sloot zich hierbij aan.

H.H.Drenth merkte op, dat er middelen moeten worden gevonden om verdere onderhandelingen vruchtbaar te doen verlopen.

S.Santen wijzigde hierop de resolutie in een gematigder vorm.

In stemming gebracht, wordt de resolutie aangenomen met twee stemmen tegen (A.J.v.d.Zwan en A.Sterk).

Aan het einde van dit congres informeerde H.D.Drenth of het bestuur van de R.C.P. nog stappen had ondernomen inzake het verraden van de verblijfplaats van SNEEVLIET tijdens de bezetting door Stan POPPE van Spartacus.

Dit verraad was zonneklaar bewezen door stukken berustende bij het Bureau voor Oorlogsdocumentatie te Amsterdam.

Sal Santen beantwoordde deze vraag met mede te delen, dat de R.C.P. een brief zal zenden aan de partijleiding van Spartacus, waarin wordt voorgesteld een gemengde commissie te benoemen, die de houding van Stan POPPE in deze kwestie zal beoordelen.

Om 17.00 uur werd het congres, dat van 13.00 - 14.00 uur had gepauseerd, gesloten. (einde)

*Volgens R'aam
4. 1938*

*afschrijft -
P.D. C.J.H. Poppe.*

401

VERTROUWELIJK

binding No.13.

No. 2514-14/50.

Betreft: fusie RCP met
Socialistische Unie

6.144
6.152
6.152
6.144

NIET O.K.
ACD/
DAT. 27-7-50
PAR: [handwritten]

28 JULI 1950 d
ACD/ [handwritten]

26 Juli 1950.

Datum ontvangst bericht: 25 Juli 1950
Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar
Waardering bericht: betrouwbaar

Op Zaterdag 15 Juli 1950, te 20 uur, was in zaal 3 van café Oporto te Amsterdam, het Centraal-Comité van de RCP bijeengeroepen, waarbij als enig punt op de agenda stond de fusie met de Socialistische Unie (hierna te noemen SU).

Om 10 uur 's morgens van de volgende dag zou in "De Brakke Grond", alhier, een buitengewoon partijcongres van de RCP plaats vinden, eveneens gewijd aan deze fusie.

In RCP-kringen dacht men de hele zaak al in kunnen en kruiken te hebben, toen men bemerkte dat er een kink in de kabel was gekomen. Nl. op het laatste moment was er van de SU bericht binnen gekomen dat een deel harer aanhangers, nl. de afdelingen Rotterdam en Den Haag, de ontworpen voorlopige werkbasis, het concept-program, had verworpen. De SU kwam tevens met een nieuw program, op breder grondslag; de RCP kon dit zo zonder meer niet aanvaarden. En genade voor deze handelwijze bestond in genen dele.

In deze gedrukte stemming kwam het C.C. bijeen; het werd nu moeilijk, aan de vooravond van het buitengewoon congres, een beslissing te nemen. Cor COMBRINK vertelde deze gang van zaken en adviseerde te wachten totdat Sal SANTEN en Theo van TIJN, alsmede Barend LUTERAAN, terugkwamen van een bespreking met de SU, welke met spoed om 5 uur daaraan voorafgaand werd gehouden. Het wachten was dus op deze drie heren. In die tijd vonden onderlinge discussies plaats, welke er op neerkwamen, dat de pas Vrijdagavond 14 Juli ontvangen brief van de SU eigenlijk op een ultimatum neerkwam, erger nog, een provocatie. En ieder zat in zak en as.

Tegen half tien ('s avonds) kwamen LUTERAAN en SANTEN met bedrukte gezichten aanstappen. Theo van TIJN was er niet bij. Die was, zo werd verklaard, er "compleet misselijk" van geworden. Niemand zei wat; papieren kwamen op tafel en allereerst las Cor COMBRINK een brief voor van de 4e Internationale uit Parijs, ondertekend door Walter, waarin stond dat het Internationaal Secretariaat verbaasd was dat de RCP er nog zo'n goed program had doorheen-gesleept. Als voorbeeld voor de andere secties zou de 4e Internationale dit program laten afdrucken in het Franse Trotskistenorgaan. Verder was dit secretariaat er van overtuigd, dat de Hollanders trouw aan hun beginselen van de 4e Internationale zouden blijven.

Et

*Frank
Houwaard
Noordewind
Appelman*

Hierna volgde een dramatisch zwijgen. Alles wachtte op verklaringen van de zo pas teruggekomenen, wier gezichten op onweerstand. Eindelijk kwam er nieuws uit hun monden. Zij hadden in Rotterdam om 5 uur een bespreking gehad met het bestuur der SU. Er waren harde noten gekraakt over de zo laat ontvangen brief. Deze gang van zaken werd weliswaar betreurd door de Unieleiden BRAND, HOUWAARD, NOORDEWIND en APPELMAN, maar in het belang van het zuivere socialisme mocht dit geen naam hebben. Ook ROORDA was daar aanwezig, hij deed verrast, zei van niets te weten, maar in de loop van het gesprek haalde hij een kant-en-klaar nieuw program uit z'n zak, dat hij vlug doorlas. Rotterdam en Den Haag hadden het concept-program veel te sectarisch gevonden; zij oordeelden het nodig om een program op breder grondslag samen te stellen, een program, waarop ook mensen uit KERK EN VREDE en de BELLAMYBEWEGING bereid zouden zijn te fuseren, en dat ook aantrekkingskracht zou hebben op halfzachte CPN-ers en PvdA-ers.

In deze zitting werd toen het nieuwe program, 5 velletjes dik, doorgenomen, flink besproken, als reformistisch bestempeld en heftig onaanvaardbaar geacht.

(Zie voor dit program "De Stem", No.10 dd. 22 Juli 1950, (Richtlijnen voor een Socialistisch Program)

Er werd nu besloten deze gang van zaken bloot te leggen op het partijcongres de dag daarop, en de SU aansprakelijk te stellen voor dit "oponthoud"; het nieuwe program diende te worden verworpen door het congres; men bleef bereid te fuseren op het ontwerp-programma, zoals dit door beide organisaties in elkaar was gezet. Toch neigde men wel nog naar nadere besprekingen, omdat een dichtgeslagen deur geen kans meer bood uit het isolement te geraken.

Geprobeerd zal worden met ROORDA in zee te gaan en zich pogen te ontdoen van mensen, die niets achter zich hebben. Het gaat niet om ROORDA zelf maar om z'n aanhang.

Verder werd meegedeeld dat de SU in Amsterdam beweerde 20 leden te hebben, hetgeen door de RCP in twijfel wordt getrokken. Het organisatie-apparaat van de SU zou nog een janboel zijn, terwijl op het orgaan "De Stem" al een schuld van f 1000.- zou rusten.

=====

En onder deze omstandigheden kwam het buitengewoon partijcongres op Zondag 16 Juli 1950 bijeen in "De Brakke Grond", waarbij 34 personen tegenwoordig waren, waaronder 21 Amsterdammers.

*Volgde
de gang van zaken*

Sal SANTEN legde de nieuwe situatie bloot. Nieuwe gezichtspunten deden zich bij de discussies niet voor. Besloten werd te handelen als op de zitting van het C.C. tot uiting was gekomen. Met 2 stemmen tegen werd het nieuwe program afgewezen. Deze twee stemmen kwamen van STERK uit Rotterdam en Herman DRENTH uit Den Haag, die beiden van mening waren dat de RCP t.a.v. de SU spoepeler diende te zijn en tegen elke prijs een fusie diende te forceren. De rest kwam later wel, zeiden ze. Dit zou dan een kwestie van tactiek, overleg en geduld moeten zijn.

=====

Een op 9 Juli jl. gedateerd briefje van Mozes FERARES bracht bij de leden van het C.C. de tekst van een ontwerp-resolutie, welke in het Politiek Bureau der RCP op die dag werd behandeld. Deze ontwerp resolutie was een voorbeeld van een tomeloze conspiratie jegens de SU. In hoofdzaak kwam het er op aan, dat de partij de fusie met vertrouwen tegemoet zag. De RCP had een brug geslagen naar een belangrijk deel van de Friese proletarische voorhoede, door te begrijpen daartoe een omweg te moeten maken via een kleinburgerlijke leiding, wier ontwikkeling naar de revolutionnaire partij nog zeer problematisch was. Nu zou de partij een dergelijke brug moeten slaan naar de voorhoede der Rotterdamse arbeiders, via de Socialistische Beweging.

====

Al met al: "De bedrieger bedrogen".

=====

No.13.1

F3.

No.: 73594

17-11-'49.

Aan: B.II.
Van: B.IV.

167
INTGEBOEKT

Een besluit als door de Engelse R.C.P. genomen is door de R.C.P. in Nederland nog nimmer ter sprake gebracht.

De leden der R.C.P. in Eindhoven zijn, in overleg met het Centraal Comité der Partij, in de 1e helft van 1949 toegetreden tot de P.v.d.A. (15 leden in totaal); dit is geschied omdat de R.C.P.'ers in Eindhoven geheel geïsoleerd stonden en er een mogelijkheid was binnen de P.v.d.A. afd. Eindhoven oppositie te voeren.

Een besluit om meerdere leden der R.C.P. te laten toetreden tot de P.v.d.A. is tot op heden niet genomen, evenmin zijn voorstellen in die richting ingediend. In 1948 werd een voorstel van de afd. Den Haag in die richting door het Centraal Comité der R.C.P. afgewezen.

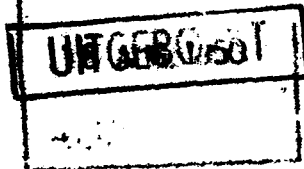
Het geringe aantal leden der R.C.P. in Nederland maakt het omwaarschijnlijk, dat de R.C.P. teneinde beter haar doel te kunnen bereiken, zou opgaan in de P.v.d.A. Een voorstel ^{om} van de R.C.P. op te heffen en individuele toetreding tot de P.v.d.A. te vragen, heeft naar mijn mening in Nederland geen enkele kans op succes, gezien de mentaliteit der leidinggevende figuren in de R.C.P.

Ook in Nederland trekt de R.C.P. één lijn met de C.P.N. bij het verwekken van arbeidsonrust en het steunen van anti-kapitalistische acties. Dit voornamelijk ter voorkoming van prestige-verlies tegenover de bij haar aangesloten arbeiders. Meestal wil in dergelijke gevallen de R.C.P. verder gaan dan de C.P.N. -----

43.

Aan K.A.R.A.
Van H.B.

No.: B 90008
AV 3

CO 90008

Ontv. bew: _____

Rappel : _____

Antwoord : 94543

De Revolutionair Communistische Partij (Nederlandse
Sectie der IVe Internationale) ontving van het Interna-
tionaal Secretariaat der IVe Internationale te Parijs een
schrijven met betrekking tot de voorgenome fusie van de
Socialistische Unie met de R.C.P., welk schrijven was
ondertekend door Walter.

Ik verzoek U omtrent genoemde Walter inlichtingen
in te willen winnen.

(B IV)

H.B., 4 Augustus 1950

4

RAPPORT
Van: KA-R.A.
Aan: Hoofd B (B IV)
No. F. 210.
ONDERWERP: WALTER.

NIET O.K.
ACD/46
DAT: 27.10.50
PAR: Rm

6.152
01.12

~~6-10 06-284~~
09.24
11 OCT. 1950
ACD/94543

In antwoord op ons schrijven No. 90008 dd. 9-8-50 n.a.v.
Uw rapport No. 90008 dd. 4-8-50, deelt EXPRESSE ons mede,
dat zijn dienst niet in staat is betrokkene te identificeren
aan de hand van de weinige gegevens, die wij over hem ver-
strekt hebben.

10-10-50, H

B.

Ontwerp-Politieke Resolutie voor het Derde Congres der Revolutionnaire Communistische Partij (R.C.P.) - Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale

I. Op internationaal gebied kenmerkt zich de ontwikkeling in het afgelopen jaar,

a. economisch,

door een wankel evenwicht in de economische verhoudingen, met duidelijke tekenen van verslechting: het opeenhopen van onverkoopte voorraden op het gebied van verbruiksgoederen in de Verenigde Staten; voortschrijdende langzame inflatie in Amerika en de daarvan afhankelijke gebieden; toenemende werkloosheid, soms op catastrofale schaal, zoals in België, Italië en West-Duitsland; uitzichtloosheid van het Marshallplan ten aanzien van de dreiging van een wereldcrisis, doordat de concurrentie tussen Amerika en Europa, en tussen de Europese bourgeoisieën onderling behoorlijke planning der wereld-economie uitsluit; tenslotte het feit, dat de zware industrie in Amerika en de Marshall-landen slechts op gang blijft door de enorme bewapening, welke enerzijds de inflatie in de hand werkt, anderzijds geen blijvende uitkomst kan bieden zonder oorlog, waarvoor de sociale verhoudingen echter niet gunstig zijn. Door deze elementen heeft de huidige betrekkelijke stabiliteit een geforceerd en wankel karakter, en bestaat er een permanente crisis-dreiging.

b. politiek,

door eenzelfde uiterst wankel evenwicht. De verhouding U.S.A. - U.S.S.R. heeft zich ten zeerste verscherpt in de strijd om Duitsland en Berlijn, en in de strijd om China en andere gebieden in het Verre Oosten. Heeft Amerika in West-Duitsland zekere voordelen behaald tegen de U.S.S.R. en het stalinisme, en tegen de West-Europese arbeidersklasse, door het verslaan van de strijdgolven in Frankrijk en Italië, iets definitiefs is hier noch op het gebied van de klassestrijd, noch in de koude oorlog, voor Amerika gewonnen. In het Verre Oosten aan de andere kant, heeft het oplossen van de vrijheidsstrijd der koloniale volkeren tot een verzwakking van het imperialisme, en in China, Viet Nam, Malakka en andere gebieden tot een directe versterking van het stalinisme geleid.

Het stalinisme maakt zelf een diepe crisis door. De Yoego-Slavische kwestie dwingt tot tegenmaatregelen van de kant van Kremlin; het offensief van Wallstreet dwingt het stalinisme zijn rijken te zuiveren; bovenal echter wordt de crisis veroorzaakt doordat de verraderlijke politiek van het stalinisme het aanzien geeft aan oppositionele stromingen, waartegen het stalinisme op de meest brute manier moet optreden. De "linkse koers" heeft weliswaar een inéén storting voorkomen, maar aan de crisisverschijnselen geen einde gemaakt, zoals uit de huidige golf van "zuiveringen" blijkt.

c. De perspectieven,

zijn in hoofdzaak dezelfde als die, welke het Tweede Congres vaststelde, omdat ook de factoren van het wankel evenwicht nog aanwezig zijn: de mogelijkheid van een economische inéénstorting van de kunstmatige voorspoed in Amerika is meer nabij gekomen; de uitweg naar de oorlogsvorbereiding, sinds het Tweede Congres door Amerika begaan, loopt dood zonder een oorlog. Deze is echter gebonden aan politieke verhoudingen, welke op het moment een imperialistische oorlog tegen de Sowjet-Unie onmogelijk maken. Het Amerikaanse imperialisme ziet in een oorlog de enige uitkomst; en bereidt deze thans actief voor; is het op het gebied van oorlogsproductie, daarbij geholpen door de inschakeling van West-Europa met het Ruhrgebied, en Japan verreweg de meerdere van de Sowjet-Unie, de strijdvaardigheid van de arbeidersbeweging en van de koloniale volkeren belet, ondanks het stalinistische verraad, het uitbreken van de Derde Wereldoorlog.

Slechts de Vierde Internationale kan de arbeidersklasse en de koloniale volkeren tot een succesvol offensief tegen de oorlog, vóór de sociale revolutie, leiden.

Tegelijkertijd bestaan er kansen, dat de crisis van het stalinisme in de komende periode op internationale schaal heftiger wordt. De mindere afhankelijkheid van het China van Mao Tse Toeng van het Kremlin kan daar tot soortgelijke gebeurtenissen als in Yoego-Slavië leiden. Uit niets blijkt, dat het stalinisme op internationale schaal bezig is het verloren vertrouwen te herwinnen. De ontwikkeling van die crisis zal in grote mate afhangen van de interne verhoudingen in de Sowjet-Unie, en van de capaciteit van de secties van de Vierde Internationale om het vertrouwen van belangrijke delen der arbeidersklasse te winnen.

II. Nederland.

Economisch.

is de Nederlandse bourgeoisie opgenomen in het wankele internationale evenwicht, met dezelfde tendenz naar verslechting; zij is daarbij echter bijzonder kwetsbaar doordat de pijler van haar parasitaire bestaan door de Indonesische revolutie ernstig is aangetast. Door de dollar-schaarste in Europa hebben de producten van de Nederlandse lichte industrie en gespecialiseerde landbouw een zeker afzetgebied in Europa, terwijl het lichte herstel van het Ruhrgebied profijt oplevert voor Rotterdam. Door deze omstandigheden is Nederland in bijzondere mate afhankelijk van de stabiliteit van de Europese economie, welke op haar beurt geheel van Amerika afhangt. Zonder Indonesië blijft de Nederlandse bourgeoisie echter elke duurzame levensmogelijkheid ontberen. Dit, en de pogingen in Indonesië haar zelfstandigheid te herwinnen, leiden tot een neergang in de economische situatie. De koloniale oorlog en de ontwikkeling van de internationale economische verhoudingen in een ongunstige zin kunnen de huidige langzame verslechting der economische situatie in dit land in de toekomst een buitengewoon snelle vaart verlenen. De druk op de levensomstandigheden der arbeidersklasse wordt voortdurend verzwaard; door "economische ordening" en zware belastingdruk betaalt de kleinburgerij een zware tol voor de moeilijke situatie der grote bourgeoisie. De inflatie-tendenzen, en het kennelijke overwicht, dat in het Europese verkeer de Benelux-partner op Nederland heeft, en de aanvaarding door Nederland van voorwaarden, die een deel van de moeilijkheden van de Belgische industrie op kosten van Nederland oplossen, leidt tot verdere verslechting van de economische situatie, en maakt met name massale werkloosheid tot een dreigend gevaar.

1. politieke verhoudingen in Nederland,

worden gekenmerkt door de factoren, welke het land aan zijn politiek-economische ligging ontleent, op een bijzondere wijze verscherpt door het alles-overheersende belang van de Indonesische kwestie voor de Nederlandse economie en voor de politieke verhoudingen.

De volledige inschakeling van het Nederlandse gebied in het Amerikaanse machtsbereik, door Nederlands economische afhankelijkheid, en door zijn deelname aan de West-Europese Unie (Pact van Brussel) en het Noord-Atlantisch Pact, dwingen de politieke partijen, die voor deze politiek verantwoordelijk zijn, tot een gemeenschappelijke politiek tegenover de arbeidersklasse, welke de militarisatie én de kosten van de economische Unies (Benelux, Marshall-landen) moet opbrengen. In dezelfde richting van verscherpte uitbuiting en onderdrukking dwingen haar de koloniale oorlog, welke zware lasten legt op de schouders van het proletariaat en van het kleinburgerdom. De P.B.O., de hernieuwing van het ambtenarenverbod, de burgerlijke staat van beleg en andere dergelijke maatregelen betekenen een aanval op de democratische rechten van de arbeidersklasse, en zijn wapenen van de bourgeoisie tegen verzet van het proletariaat tegen de verscherpte uitbuiting.

Door de bijzondere ontwikkeling op vakbondsgebied, uit de crisis van het sta-

linisme zich in Nederland op een eigen wijze. De radicalisatie na de oorlog uitte zich in Nederland door een versterking van de C.P.N., maar vooral door een stormachtige groei van de E.V.C., welke op een bepaald moment op alle knooppunten van de klassenstrijd een overweldigende aanhang had. De crisis van het stalinisme uitte zich in Nederland ook speciaal op vakbondsgebied, door de snelle neergang van de E.V.C. na het stalinistische verraad aan de grote zeelieden- en havenarbeidersstaking in 1946, en vooral na de fusie-comedie in hetzelfde jaar. De stroming van het stalinisme af, leidde daar, waar het stalinisme een sterke greep op het apparaat had, tot desertie en versterking van het N.V.V., daar waar de stalinistische invloed in de E.V.C. niet overheersend was tot een scheuring, als in Rotterdam. In alle gevallen had het stalinistische verraad demoralisatie ten gevolge. De R.C.P. is er tot nu toe niet in geslaagd deze stroming van het stalinisme af op te vangen, deels door zich niet snel genoeg te herorienteren, deels door politieke fouten van partijleden. De leiding werd daardoor overgelaten aan centralisten (Rotterdam), of de arbeiders werden aan zichzelf overgelaten, en zochten een rustpunt in het N.V.V. Andere resoluties handelen over de wijze van optreden ten aanzien van deze factoren.

Op partij-politiek gebied uit zich de crisis van het stalinisme tot dusver in deserties en "zuiveringen". De "linkse koers" heeft, juist door de afbraak van de E.V.C. in Nederland nog maar weinig effect gehad. De "zelfcritieken" hebben de C.P.N. nog geen nieuwe stabiliteit kunnen geven, maar waren aanleiding tot nieuwe deserties en "zuiveringen". Nieuwe ontwikkelingen in het internationale stalinisme als vervolg op de Yoego-Slavische kwestie zouden tot consolidatie en versterking van georganiseerde fracties in de C.P., en dus tot scheuringen kunnen leiden.

Zowel de economische als de politieke strijd van de arbeidersklasse wordt beheerst door de Indonesische kwestie. Een voortduren van de koloniale oorlog, of een verlies van de Indonesische roof, zouden een omwenteling in de Nederlandse economische en politieke verhoudingen veroorzaken. De verslechting van de levensomstandigheden, het directe lijfsgevaar der Nederlandse soldaten in Indonesië, zullen de fundamenteën van het politieke leven op de duur ondermijnen. De traditionele bindingen aan de confessionele partijen en vakbonden, vooral in het Rooms-Katholieke Zuiden, zullen de catastrofale gevolgen van een verlies der Indonesische meerwaarde-bronnen, of van een permanent geworden koloniale oorlog, op den duur niet kunnen overleven. Op de duur zal het gevolg van de Indonesische revolutie zijn, dat tot nu toe sociaal-rustige gebieden, ontsloten zullen worden voor de massale klassenstrijd. De stroming van het stalinisme af, en in het bijzonder de afbraak van de E.V.C., werkten ten gunste van het reformisme. De verscherping van de economische en politieke verhoudingen, vooral door de Indonesische kwestie zal echter niet toelaten dat de P.v.d.A. lange tijd als "rustplaats" van de arbeidersklasse zal kunnen dienen. Integendeel, het vollopen van de reformistische vakbonden zal, na verloop van tijd, tot verzet van de daarin georganiseerde arbeiders tegen hun levensomstandigheden en tegen de bureaucratie leiden. In de P.v.d.A. zelf zullen op den duur dergelijke verschijnselen niet kunnen uitblijven, vooral wanneer door de druk van de Indonesische kwestie ook de kleinburgerij tot fellere oppositie zal overgaan. De onoplosbaarheid van de Indonesische kwestie, het centrale probleem van de Nederlandse bourgeoisie en haar regering, kan tenslotte tot regeringscrises en het cristalliseren van uiterst rechtse tendensen leiden, welke ook van die kant tot de afbrokkeling van de P.v.d.A. zullen bijdragen.

De oplossing van het Indonesische probleem-welke geen andere kan zijn dan de volledige onafhankelijkheid en de terugtrekking van de troepen - begint hoe langer hoe meer in het bewustzijn van de arbeidersklasse voorwaarde te worden voor de oplossing van de problemen van haar levenspeil. Doordat het probleem van het

beëindigen van de koloniale oorlog zich stelt als probleem No 1. , komt de strijd op een hoog politiek peil te liggen. De strijd tegen de koloniale oorlog, en voor het Indonesië-los-van-Holland-nul bergt een strijd voor de omverwerping van de regering als laatste consequentie in zich. De ervaringen van de economische strijd waarin de arbeidersklasse zich geplaatst ziet tegenover het gehele machtsapparaat van de bourgeoisie, werken in dezelfde richting.

De grote omvang van deze taken staat in geen enkele verhouding tot de desorganisatie en verdeeldheid, waarin stalinisten en reformisten de arbeidersklasse hebben gebracht. Deze beide factoren (het bewustzijn van de enorme taken, en de absolute noodzaak van de massale en algemene strijd, - en de verraderlijke leidingen) zijn de oorzaken van de lange windstilte in de klassestrijd in Nederland. Nergens is het schreeuwende gebrek aan een revolutionaire leiding ten aanzien van een verscherpende situatie zo groot, als in het Nederland-van--de-koloniale oorlog.

III. Vooruitzichten en taken der R.C.P.

De verdeeldheid en de demoralisatie in de Nederlandse arbeidersbeweging, en de enorme taken waarvoor de Indonesische revolutie haar stelt, maken in de huidige situatie de propaganda en strijd voor de strijdeenheid, het eenheidsfront der arbeidersorganisaties tot centrale oriëntering van de tactiek der Partij. De absolute noodzaak van de massale en algemene strijd, op leuzen die geldigheid hebben voor de gehele arbeidersklasse of voor zeer grote sectoren daarvan, dient tot basis voor onze propaganda voor het eenheidsfront. Op economisch gebied zijn deze leuzen neergelegd in de vakbondsresolutie. De meest brandende politieke en economische leuzen, op grond waarvan we de propaganda voor de eenheid moeten voeren zijn:

1. VERDEDIGT DE DEMOCRATISCHE RECHTEN VAN DE ARBEIDERSKLASSE EN HAAR ORGANISATIES ! WEG MET DE P . B . O . ! VOOR HET ONBEPERKTE STAKINGSRECHT ! VRIJHEID VAN DE VAKBONDEN VAN DE STAAT ! enz.
2. VERDEDIGT HET LEVENSPLEIL VAN DE ARBEIDERSKLASSE ! WEG MET DE LOONSTOP ! VOOR EEN MINIMUM-LOONVLOER VAN f 60.--, BESCHERMD DOOR DE GLIJDENDE LOONSCHAAL ! GEEN HUURVERHOOGING ! VERDELING VAN DE WOONRUIMTE DER BOURGEOISIE , DE WONINGBOUW ONDER CONTROLE DER ARBEIDERSKLASSE ! GLIJDENDE URENSCHAAL ! VOLLE UITBETALING VAN HET LOON BIJ WERKLOOSHEID !
3. INDONESIA LOS VAN HOLLAND, NU ! DE TROEPEN TERUG !
4. WEG MET DE OORLOGSCOALITIE ! VOOR EEN ARBEIDERS- EN BOERENREGERING !

Overal waar daartoe aanleiding bestaat, zal de partij de stalinistische, reformistische en centristische pogingen, om de totstandkoming van de strijdeenheid te saboteren, aan de kaak moeten stellen.

b. Overal waar de partij de gevangene dreigt te worden van het isolement van stalinistische of centristische organisaties, moet zij zich weer bij de massa's voegen. De partij als geheel, en de pg.'s in de bedrijven, in de vakbonden of in andere organisaties, in het bijzonder, zullen nauwkeurig moeten nagaan, waarheen de massa's zich begeven, en zij zullen waar dat mogelijk is niet moeten aarzelen, zich aan het hoofd van oppositiebewegingen te stellen, en de leiding aan stalinisme, reformisme en centrisme te betwisten. De partij zal van de crisis van het stalinisme moeten profiteren door op groter of kleiner schaal, op basis van de bovenaangegeven oriëntatie, oppositionele arbeiders om zich te verzamelen, en nieuwe kaders tot zich te trekken.

Ten aanzien van een eventuele ontwikkeling van opposities in de C.P. met

enige arbeidersbasis, zal de Partij zeer waakzaam moeten zijn. Zij zal tegen deze stromingen zeer soepel moeten zijn, en alles moeten proberen om deze groeperingen of delen ervan te winnen voor de Vierde Internationale.

Grote aandacht zal de partij moeten besteden aan het werken in het N.V.V. Ook de P.v.d.A. zal nauw moeten worden gadeslagen. Door haar waakzaamheid zal de partij moeten voorkomen, dat het stalinisme, gebruik makend van de verscherping der economische en politieke verhoudingen, niet wederom grote massa's tot zich zal trekken.

IV. Besluit.

Het is moeilijk te bepalen, in welk tempo de internationale economische en politieke factoren, en in welk tempo deze in Nederland, zich zullen gaan ontwikkelen. Zeker is, dat al deze factoren werkzaam zijn in de zin van een verscherping van de klassenstrijd. Het alles beheersende probleem is dat van de selectie der strijdkaders. In dit langzame en moeizame proces, dat zich, nu het dieptepunt van scheuring, verdeeldheid en demoralisatie niet ver kan zijn, zal gaan voltrekken, zal de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale een grote rol kunnen spelen. Voegen wij ons bij de massa's! Ton en wij ons de beste strijders tegen verdeeldheid en demoralisatie! Laat onze leuzen, overal waar mogelijk is, zowel in verkiezingen als in andere acties, aan de arbeidersklasse de oplossing van haar problemen aan de hand doen! En vooral: laten wij daar, waar wij over kaderelementen beschikken, niet aarzelen onze oriëntering in de praktijk te brengen, en ons aan het hoofd van de strijd te stellen. Voeren wij deze oriëntatie op juiste wijze uit, dan moeten in het komende jaar de kaders van de R.C.P. zich versterken, dan moeten wij de grondslag kunnen leggen voor de verovering van de leiding van de meerderheid der Nederlandse arbeidersklasse, voor de socialistische revolutie! Voorwaarts!

O-O-O-O-O-O-O-O

DE INDONESISCHE REVOLUTIE. VOORUITZICHTEN EN TAKEN.

Resolutie, aangeboden aan het Derde Congres der R.C.P.

I. Scheiding tussen bourgeoisie en proletariaat.

De ontwikkeling in Indonesië bevestigt tot in details de analyse van het Tweede Congres der R.C.P. Uitgaande van deze thesen is het mogelijk de gebeurtenissen te ontleden en de toekomstige ontwikkelingen te voorspellen.

Onder de dreiging van de eerste militaire actie zocht de opkomende inheemse bourgeoisie in Indonesië nauwere aaneensluiting bij de volksmassa's. Dit kwam tot uitdrukking in de vervanging van het Derde Kabinet-Sjahrir in Juni 1947 door het Kabinet-Sjarifoeddin. De scheuring in de Socialistische Partij, waarbij Sjahrir een nieuwe partij vormde, en de vorming van het P.N.I. - Masjoemi - Kabinet (Hatta) in Januari 1948, duidde het punt aan, waarop na de eerste koloniale oorlog de coalitie met de leiders van het proletariaat en de arme boeren verbroken werd, terwille van een nieuwe overeenkomst met het imperialisme (Renville) de aanvaarding van de Van-Mook-Lijn, en de terugtrekking der Republikeinse troepen uit door de Nederlanders nog onbezette gebieden tengevolge van de Renville-overeenkomst, toonden de strijdende massa's het karakter van hun leiding, waaronder die der stalinisten, in de praktijk.

Na hun uitsluiting uit de regering gingen de P.K.I. en de onder haar invloed staande partijen in een vrij gematigde oppositie, daartoe gedwongen door de radicalisatie van de volksmassa's, en door de "linkse" koerswijziging van het Krem-

lin, dat de Indonesische revolutie als een pion in zijn schaakspel tegen de U.S.A. beschouwt, besloot, - toen in Juni 1948 de regering-Hatta een verdrag met de Sowjet-Unie weigerde, en deze zich duidelijk op het Amerikaanse imperialisme o-rienteerde - tot een scherpe koerswending. De fusie van de P.K.I. met de partij van Sjarifoeddin en Setyadjit, de zending van Moeso en de gelijktijdige "zelfkri-tiek", kondigde een stalinistische staatsgreep aan. Na de jarenlange verraderlij-ke politiek der stalinisten, volgde de opstand van Madioen als een avontuur, hoe-zeer een verscherpte strijd van het proletariaat en de massa der arme boeren tegen de regering Hatta ook in de lijn der ontwikkeling lag. De opstand te Madioen was echter op bureaucratisch commando, zonder voldoende voorbereiding, en op een on-voldoend program te voorschijn geroepen, had het karakter van een avontuur, door-kruiste daarom de werkelijke beweging van de arbeiders en arme boeren, en gaf de regering Hatta de gelegenheid, de gehele beweging van arbeiders en arme boeren zware slagen toe te brengen. Deze vroegtijdige opstand was niettemin een strijd van de arbeid ersklasse, en bezegelde in feite de scheiding van de inheemse bour-geoisie en de volksmassa's, zonder dat - zowel door de organische zwakte van deze bourgeoisie als door het beperkte karakter van de opstand - een beslissing in de-ze strijd viel. Wel heeft deze avonturistische koers der stalinisten, die de ar-beidersklasse evenals de rechtse koers, die daaraan vooraf ging, duur te staan, nimmer gekomen, het prestige van het stalinisme onder de volksmassa's ten eerste zwakt.

II. De tweede koloniale oorlog en zijn gevolgen in Indonesië.

a. De positie der Republikeinse leiders.

De feitelijke scheiding tussen de inheemse bourgeoisie en de massa's van ar-beiders en arme boeren, isoleerde de Republikeinse regering, en maakte haar vrij-wel machteloos tegen de aanval van het Nederlandse imperialisme. Evenmin echter veroorloofde de uitermate zwakke economische positie van de inheemse bourgeoisie haar, de Nederlandse eisen van militaire controle over het grondgebied, controle op de buitenlandse handel en afschaffing van de buitenlandse dienst van de Repu-bliek, te aanvaarden, omdat dat gelijk zou staan met haar volkomen eliminatie. Niet in staat, zelfstandig een compromis te bereiken, noch om serieuze weerstand te bieden tegen de imperialisten, bleef haar geen andere mogelijkheid dan zich volledig te baseren op het Amerikaanse imperialisme. De leidende Republikeinse functionarissen boden geen weerstand tegen hun arrestatie; in plaats van zich te baseren op het verzet van de volksmassa's tegen het imperialisme, steunen zij op de besluiten van de Veiligheidsraad, die slechts voorzien in een schijn-herstel - en een werkelijke liquidatie - van de Republiek. De gevangenneming van de Repu-blikeinse leiders, en hun bereidheid de strijd der volksmassa's tegen de imperi-alistische legers te verraden, hebben aan hun leidende positie in de Indonesische vrijheidsstrijd, definitief een einde gemaakt.

b. De guerillastrijd

De aanval van het Nederlandse imperialisme op 18 December 1948 had het uit-gesproken doel, de Republiek volledig te vernietigen. In de Republiek betekende deze overval op zichzelf reeds de complete nederlaag van de voorstanders van een compromis met het imperialisme. De gewapende strijd tegen de imperialisten, doet de leiding op de meest besliste momenten van de arbeidersklasse en de massa der arme boeren overgaan. Der leiding der guerilla's berust thans deels bij ver-billende Republikeinse noodregeringen, waarin vroegere, burgerlijke leiders een grote rol spelen, deels bij direct met de massa verbonden onverzoenlijke strij-ders, als Tan Malakka. De noodregering op Sumatra heeft zich (program van de re-gering Sjarifoeddin) gesteld op basis van de volledige onafhankelijkheid van Java, Sumatra, en Madura. Hetzelfde program garandeert echter de onaantastbaarheid van

de buitenlandse bezittingen.

Een nieuwe differentiëring binnen de guerilla-strijdkrachten is op deze wijze onvermijdelijk. Het proletariaat, gesteund door de massa der arme boeren, vecht voor de volkomen onafhankelijkheid en politieke eenheid van de gehele archipel, en voor de onteigening van de buitenlandse bezittingen en plantages. Van het grootste belang is het, dat op basis van deze overgangseisen, op basis van de theorie van de permanente revolutie, zich een proletarische leiding vormt, die gedurende en door de guerilla-gevechten de leiding van de Republikeinse strijdkrachten en van de bevrijde gebieden op zich neemt. Een dergelijk program van onafhankelijkheid en eenheid van geheel Indonesië, verbonden aan de eisen van de sociale revolutie zal ook de beste, en op den duur enige wijze zijn, om de volksmassa's te mobiliseren voor de strijd tegen het imperialisme.

III. De ontbinding van het leger der imperialisten.

De opstand der Indonesische massa's, en het voortgaande verzet der guerillas vergen een militaire krachtsinspanning, die verre uitgaat boven die, waartoe het Nederlandse leger op den duur in staat is. Haar beperkte krachten en de fantastische lengte der ravitailleringlijnen, veroorzaken een enorme slijtage aan manschappen en materieel. Het niet-nakomen van de aflossingsbeloften door het opperbevel, de moeilijkheid of onmogelijkheid om op grote schaal nieuwe lichten onder de wapenen te roepen, te trainen, uit te rusten en te transporteren, maken de toestand der Nederlandse troepen in Indonesië op den duur onhoudbaar. Het uitblijven van definitieve successen tegen de guerilla's, en het gebrek aan aflossing en verzorging werken sterke defaitistische neigingen onder de expeditionaire legermacht in de hand. Het leger, voor een zeer groot deel uit dienstplichtige proletariërs bestaande begint - en dat in toenemende mate naarmate de oorlog langer gerekt wordt - in de nederlaag van het imperialisme de kortste weg naar huis te zien, en uit het klasse-karakter van de oorlog argumenten te putten, welke tot het groeien van het revolutionaire defaitisme in het Nederlandse leger moeten leiden.

Dit gistingsproces in de Nederlandse troepen, geremd door hun volkomen isolément van het Nederlandse proletariaat, door de vreemde omgeving en de enorme moeilijkheid van massale desertie in deze omgeving, geremd ook door de straffe militaire discipline en de politiek der traditionele arbeiderspartijen, zal niettemin één der machtigste factoren van een Indonesische overwinning vormen. Een juiste proletarische en internationalistische oriëntering in het kamp der Republikeinen en de kristallisatie van de revolutionair-defaitistische tendenzen in het leger, zullen tot dit proces machtig kunnen bijdragen. Van de allergrootste betekenis zal hiervoor echter zijn het massale verzet tegen de koloniale oorlog in het Nederlandse achterland.

IV. De Indonesische kwestie in Nederland. Omwenteling in de Nederlandse politieke verhoudingen.

De dwangpositie van de Nederlandse bourgeoisie inzake Indonesië, zoals geconstateerd in de resolutie van het Tweede Congres der R.C.P., heeft niet nagelaten zich te verscherpen. De voorspelling, dat "zij geen ander perspectief heeft, dan van de oorlog, een oorlog, die thans een slepende vorm heeft aangenomen", is gebleken volkomen juist te zijn. Zij is noch in staat in leven te blijven zonder de uitbuiting van Indonesië, noch bereid deze uitbuiting te delen met Amerika en de Republikeinse bourgeoisie, evenmin echter bij machte het verzet der Republikeinse massa's te breken. De voortgezette koloniale oorlog zal de Nederlandse economie volledig uitputten, de tegenstellingen in de boezem van de Nederlandse bourgeoisie ten zeerste verscherpen, en een voor dit land ongekende impuls ge-

ven aan de klassenstrijd.

De onoplosbaarheid van het Indonesische probleem voor de bourgeoisie - niets dan een bijzonder aspect van de doodscrisis van het kapitalisme - zal aanleiding geven tot een verregaande verdeeldheid in haar rijen. Die delen, welke niet in de eerste plaats steunen op de uitbuiting der Indonesische arbeidskracht, zullen steun zoekend bij de kleine burgerij, in toenemende mate aansturen op een compromis, dat zowel een goeddeels toegeven aan Amerika's wensen als aan die van de Inheemse bourgeoisie zal inhouden. De koloniale maatschappijen, en de grote, met het Engelse kapitaal verbonden ondernemingen (Shell, Unilever) zullen veeleer trachten de gehele Indonesische roef te behouden, en Amerika voor de keus te plaatsen, ofwel zich volledig achter de Nederlandse bourgeoisie te plaatsen, ofwel een ineenstorting van strategisch belangrijke posities in het "Marshall-front" te wiskeren.

De gehele Nederlandse bourgeoisie is genoodzaakt, de uitbuiting van de Nederlandse arbeidersklasse zowel als de druk op het kleinburgerdom tot het uiterste te verscherpen, om de kosten van de koloniale oorlog op te brengen, en de winsten der koloniale maatschappijen te garanderen. Behalve door de enorme uitwerking op het proletariaat, zal dit door de druk op de kleine burgerij, van doorslaggevend belang in de Nederlandse politiek worden. Een voortgezette koloniale oorlog zal leiden tot een crisis in de traditionele arbeiderspartijen, en in de confessionele partijen en vakbonden, en een omwenteling in de Nederlandse politieke verhoudingen veroorzaken. Een verlies van de Indonesische meerwaarde-bronnen zal echter dezelfde uitwerking hebben. Het Nederlandse kapitaal, dat voornamelijk als woeker- en parasitair koloniaal kapitaal leefde, vormt een der zwakste schakels in het wereld-imperialisme, en valt daarom als één der eersten ten offer aan de doodscrisis daarvan. Dit zal op den duur de situatie in Nederland tot in de verste uithoeken en onder de achtelijkste lagen der bevolking, grondig revolutionneren.

V. Vooruitzichten in de Nederlandse klassestrijd en de taken der R.C.P.

De Indonesische opstand treft de Nederlandse bourgeoisie in haar slagader. Nederland, dat tot nu toe in vergelijking met andere Europese landen een periode van een periode van betrekkelijke klassevrede heeft gekend, zal daardoor onvermijdelijk in de revolutionaire maalstroom meegezogen worden. Slechts de steun van het Amerikaanse imperialisme en van de landen van het Pact van Brussel, de verraderlijke politiek der traditionele arbeiderspartijen en het bestaan van de confessionele vakbonden en partijen, hebben deze strijd tot dusverre grotendeels verhindert. De ontwikkeling van de wereldeconomie zal voor een belangrijk deel het tempo van de revolutionering van Nederland bepalen. Zonder enige twijfel zal de Indonesische kwestie een doorslaggevende rol spelen.

De reformistische partij is volkomen mede-plichtig aan de koloniale oorlog. De stalinisten, na de politiek van de regering in feite ondersteund te hebben (Inggadjati) namen na een felle "zelfkritiek" een linkse draai, karakteriseerden hun bondgenoten van gisteren (Soekarno, Hatta enz.) als fascistena tijdens de opstand te Madioen, om thans een dubbelzinnige rol te spelen, door weliswaar de terugtrekking der troepen te eisen en het "recht op volkomen afscheiding van Nederland te erkennen, echter te weigeren, de leuze "Indonesië los van Holland, Nu ! te voeren, en duidelijk de weg terug naar de rechtse koers open te houden.

Slechts de Revolutionaire Communistische Partij heeft een duidelijk en standvastige revolutionaire koers gevolgd, zich baserend op de opvattingen van de permanente revolutie. Slechts de R.C.P. heeft als verdedigster van de Indonesische revolutie en van de belangen der Nederlandse arbeidersklasse, een onbevlekt banier.

De taken van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale blijven dezelfde als die geformuleerd in de stellingen van ons Tweede Congres: De directe solidariteitsactie met Indonesië, door de organisatie van de boycot en de actie voor het terugtrekken der troepen; de voortdurende propaganda van het "Indonesië los van Holland, Nu !"; de verbinding van de economische strijd der arbeidersklasse met de strijd tegen de koloniale oorlog; het propageren van de leuze: weg met de oorlogskoalitie, vóór een regering van arbeiders en arme boeren.

Tot één der eerste taken van de Nederlandse Sectie der Vierde Internationale behoort thans het leggen van verbindingsen met de Indonesische vrijheidsbeweging en, in samenwerking met de Internationale en de Secties van het Verre Oosten, het stichten van de Indonesische Sectie. Niet minder belangrijks een concreet inzicht van de partij in de revolutionering van het Nederlandseleger.

Door in het algemeen de Indonesische kwestie te beschouwen als kern-probleem van de Nederlandse politiek en als hoofdfactor in het revolutioneringsproces der Nederlandse massa's, haar gehele politiek daarop te richten en onverzoenlijk alle tendenzen tot ontbinding van het Nederlandse kapitalisme te bevorderen, zal de Nederlandse Partij haar deel bijdragen in de vrijheidsstrijd van het Indonesische volk, en tot de bevrijding van de Nederlandse en internationale arbeidersklasse.

MINISTERIE VAN
ALGEMENE ZAKEN

's-Gravenhage, 8 Augustus 1949

No.: B. 61108
Bijl.: Gene
IV. RD.3
Betr.: Rappel

INGEBOLKT

DIENSTGEHEIM

a/68204

Hiermede moge ik U mijn schrijven d.d. 10 Mei 1949
no. 61108 in herinnering brengen, waarin ik U verzocht
mij te willen doen inlichten omtrent leden van de
R.C.P., die lid zijn geworden van de P.v.d.A.

Met spoedige beantwoording zult U mij zeer ver-
plichten.

HET HOOFD VAN DE DIENST,
Namens deze,

Aan de Heer
Hoofdcommissaris van Politie
te EINDHOVEN.

J.G.Crabbendam.

MINISTERIE VAN ALGEMENE ZAKEN

's-Gravenhage, 10 Mei 1949.

B.
No. 61108.

Onderwerp: R.C.P.

G E H E I M

a/8204

IV. RD.3

Hierbij moge ik U berichten, dat mij uit zeer betrouwbare bron werd gemeld, dat de te Eindhoven wonende leden van de R.C.P. (totaal 15 man), onder leiding van Philippus GRAVE, geb. 28-2-1908 te Onstwedde, wonende Kreugelstraat 44 te Eindhoven, lid zijn geworden van de P.v.d.A., teneinde in deze Partij een oppositiegroep te vormen en stemming te verwekken.

Het orgaan "De Tribune" wordt in Eindhoven thans in gesloten couvert bezorgd.

Ik moge U verzoeken mij - indien mogelijk - uitvoerig te willen berichten omtrent de leden der R.C.P., die lid zijn geworden van de P.v.d.A..

HET HOOFD VAN DE DIENST,
namens deze:

Aan de Heer
Hoofdcommissaris van Politie
te
EINDHOVEN.

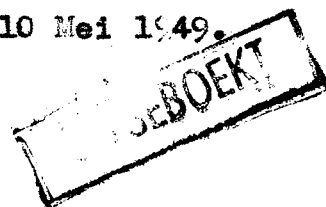
J.G. Crahbendam.

MINISTERIE VAN ALGEMENE ZAKEN

B.
No. 61108.
Onderwerp: R.C.P.

GEHEIM

's-Gravenhage, 10 Mei 1949.

IV. RD.3

af 63372

Hierbij moge ik U mededelen, dat uit zeer betrouwbare bron bericht werd ontvangen, dat thans te Schiedam 65 personen geabonneerd zijn op "De Tribune", orgaan der Revolutionnair Communistische Partij; hieronder zouden zich ook leden der C.P.N. bevinden.

Ik moge U verzoeken een onderzoek naar deze abonné's te willen doen instellen en mij t.z.t. de resultaten hiervan te berichten.

In verband met de komende gemeenteraadsverkiezingen moge ik U tevens verzoeken speciale aandacht aan de activiteit der R.C.P. in Uwe gemeente ten aanzien van deze verkiezingen, te willen besteden, daar deze partij van plan is te Schiedam deel te nemen aan de verkiezingen. De werkzaamheden ten behoeve dezer deelname zouden door de R.C.P.-ers te Schiedam ter hand worden genomen.

Te Uwer informatie diene dat EIKMANS, Bernardus Valentius Christiaan, geb. 13-6-1914 te Winterswijk, wonende Huijsmansstraat 42E te Schiedam en BREEDERVELD, Frans, geb. 22-6-1906 te Vlaardingen, wonende Mariastraat 12B te Schiedam, thans zeer actieve leden der R.C.P. zijn. Laatstgenoemde is belast met het verzamelen der benodigde handtekeningen voor de candidaatstelling.

HET HOOFD VAN DE DIENST,
namens deze:

J.G. Crabbendam.

Aan de Heer
Commissaris van Politie
te
SCHIEDAM.

UITGEBOEKT

10 Mei

• 9.

B. 61108.

~~XXXXXXXX~~

G E H E I M

IV. RD.2

Revolutionnair Communistische Partij.

In aansluiting op mijn schrijven no.44598 d.d. 25 Augustus 1948 en ter voldoening aan het gestelde in Uw schrijven d.d. 1 September 1948, heb ik de eer Uwe Excellentie het volgende te berichten.

Te Eindhoven zijn 15 leden van de R.C.P. na overleg met het Centraal Comité der Partij toegetreden als lid van de P.v.d.A..

Het conflict in Indonesië wordt door hen uitgebuit om stemming te verwekken in de P.v.d.A., wat reeds tot gevolg zou hebben gehad, dat de afdeling Eindhoven van de P.v.d.A. een motie heeft aangenomen, waarin afkeuring werd uitgesproken over het gevoerde beleid inzake Indonesië.

Leider van deze groep R.C.P.-ers is GRAVE, Philippus, geboren 28 Februari 1908 te Onstwedde, wonende te Eindhoven, Kreugelstraat 44.

HET HOOFD VAN DE DIENST:

Mr.L.Eindhoven.

Aan Zijne Excellentie
de Minister President
te
's-GRAVENHAGE.

P.I.D. Noy 127/49 (D)

Onderwerp: Het orgaan der R.C.P. "De Tribune"

Antwoord op: No. 61108 dā 10 Mei 1949.

Volgno.

2 JUNI 1949

ACD/63372

In antwoord op Uw bovenaangehaalde brief deel ik U mede, dat alhier de navolgende abonne's op het blad "De Tribune" bekend zijn.

- 8356
- *L. Dubois, Hagastraat 4 Schiedam (kart.kaart in uw bezit)
 - *E. Breederveld, Mariastraat 12b (id)
 - *B.V.C. Eikmans, Huysmansstraat 42e (id)
 - *G. Hogenbirk, Havendijk 33b (id)

Van deze personen is bekend, dat zij tot de Revolutionnair Communistische Partij horen.

- ind. D. / 261
En P.D. Labruyere
9D 3254
2962 →
- H. van Eijk, J.A.Alb.Thymstraat 46b (kart.kaart in uw bezit)
 - H. v.d. Gaag, J.A.Alb.Thymstraat 46b (id)
 - A. Labruyere, Frans Halsplein 26b (id)
 - J. Leenvaart, Heenvlietsestraat 35 (id)
 - J. Reygersberg, Thomas a Kempisstraat 28b (id)
 - A. Smaling, Frans Halsplein 30 (id)
 - C.J. Veenendaal, Visserstraat 35 (id)

Deze personen zijn lid van de Communistische Partij Nederland.

- G. Krabbendam, van Leeuwenhoekstraat 65
- J. v. Mourik, Singel 187,
- H. de Ronde, Julianalaan 30
- J.H.A.M. Simons, Fabristraat 68
- wed.A.C.Zondag-Weergang, J.A.Alb. Thymstraat 4a

Deze personen zijn communistisch georiënteerd, doch nadere inlichtingen zijn van hen nog niet bekend. Dekartotheekkaarten gaan hierbij.

- (M)
- H.J. Geeratz, Nic. Beetsstraat 68b (kart.kaart in uw bezit)
 - J. van Rosmalen, van Ruysdaellaan 7b id
 - D. Overheul, Huysmansstraat 55 id

Van deze personen is gebleken, dat zij Revolutionnair communistisch georiënteerd zijn, omdat zij de kandidatenlijst van de R.C.P. hebben ondertekend.

Meer abonne's op De Tribune zijn alhier nog niet bekend. Het onderzoek wordt voortgezet.

Schiedam 1 Juni 1949.

Bijl. 5 kart.kaarten.

**GEMEENTEPOLITIE
SLIEDRECHT**

Men wordt beleefd verzocht bij de
beantwoording van dit schrijven de
datum en het nummer te vermelden

No. 1057.

SLIEDRECHT, 24 Juni 1949.

Bijlage

GEHEIM

(K) *Handwritten initials*

Volgno.
29 JUNI 1949
ACD/65107

Naar aanleiding van Uw brief van 10 Mei 1949 no. 60913, onderwerp R.C.P., deel ik U mede, dat hier niets is gebleken of en zo ja welke personen uit deze gemeente contact gehad hebben of hebben met de Revolutionnaire Communistische Partij (Nederlandse Sectie der IVE Internationale).

Wel is in dit verband mijn aandacht gevestigd op Pieter Verweerd, geboren 23-10-81, wonende te Sliedrecht, Van den Houten Willemsplein 1. Verweerd komt in de I.D. voor. Van activiteit op politiek gebied is ten aanzien van hem niets gebleken.

De R.C.P. deed in deze gemeente niet mee aan de gemeenteraadsverkiezingen. Het is evenmin gebleken dat hiertoe pogingen zijn aangewend.

DE KORPSCHIEF,

Handwritten signature

Aan de C.V.D.,
Javastraat 68,
's-Gravenhage.

BS
No. 65270.

Von B. IV

Aan: K.A.-R.A. (via H.B.)
Van: B.IV.

4 Juli 1949.

Bijgaand doe ik U toekomen een rapport betreffende de R.C.P.
Ik moge U verzoeken dit rapport ter informatie te willen doen
toezenden aan de Amerikaanse, Engelse en Belgische Dienst.

B IV 3 s.w. beging aang *O.D. 167*
MINISTERIE VAN
ALGEMENE ZAKEN

No.: BX 65270
Bijl.: Eén
IV. RD.6
Betr.: R.C.P.

UITGEBOKT

's-Gravenhage, 4 Juli 1949.

GEHEIM

Bijgaand moge ik U - te Uwer informatie - doen toekomen
een rapport betreffende de Revolutionnair Communistische
Partij - Nederlandse Sectie der IVe Internationale.

HET HOOFD VAN DE DIENST
Namens dese,

Aan:

H.C.v.P. Amsterdam
H.C.v.P. 's-Gravenhage
H.C.v.P. Rotterdam
H.C.v.P. Groningen
H.C.v.P. Eindhoven

L.L. van Laere.

G E H E I M .

Volgno.

22 AUG. 1949

ACD/60204

Ⓛ h

Datum: 18 Aug. 1949.

Verbinding : 67.
Uw kenmerk : 61108.
Oms kenmerk : 614/49.

Naar aanleiding van Uw schrij-
van d.d. 10 Mei 1949, no.61108 en Uw rappèl-
schrijven van 8 Augustus 1949, heb ik de eer
U het navolgende te berichten.

Volgens betrouwbare inlichtingen is één
persoon van de R.C.P. lid geworden van de P.v.
d.A. en wel de bij U bekend zijnde:

* FILIPPUS GRAVE, geboren te Onstwedde, 28 Febru-
ari 1908, gehuwd, Nederlander, wonende te Eind-
hoven, Kreugelstraat 44.

PD 1808

" e i n d e "

Verbinding:

No: 1103

Onderwerp: Ledenvergadering R.C.P.

Datum ontvangst bericht: 12-9-1949

Betrouwbaarheid berichtgever: Betrouwbaar.

Waardering bericht: Betrouwbaar.

Tevens bericht gezonden aan: ...

Medewerkende instanties : Gene.

Ondernomen actie: Gene.

UITTREKSEL	
Uit	: 01 262
Ag. no.:	69277
Voor	: 01 167

13 September 1949.

Kort verslag van de ledenvergadering van de Revolutionnaire Communistische Partij (4e Internationale), gehouden op Vrijdag 9 September 1949, te 20 uur, ten huize van Hofland, Albert, geb. 14-9-1916 te Rotterdam (bekend), wonende West Varkenoordseweg 33/19 te Rotterdam.

Aanwezig 12 personen.

Hofland, A., voornoemd, opent de vergadering, zegt in een overzicht van de bespreking, welke is gehouden in de bijeenkomst van 5 Juli j.j., dat toen reeds uitvoerig de "verkiezingssoef" is besproken en wenst op dit punt niet verder in te gaan.

Daar de propaganda voor de partij en de krant veel te wensen overlaat, stelt spr. voor, de inhoud van de krant wat meer actueel te maken en artikelen op te nemen, welke meer in het brandpunt van de belangstelling staan.

Het winter-programma zal moeten worden geopend met een intensief huisbezoek bij de leden, daarna een huis aan huis colportage met de krant en éénmaal per week een straat-colportage.

Spr. leest hierna de agenda voor en geeft het woord aan Santen, Salomon, geb. 3-8-1915 te Amsterdam.

Santen, S., voornoemd, zegt, dat ook de redactie van "De Tribune" een verandering - voor wat de inhoud betreft - voorstaat, zoals door Hofland, A. is voorgesteld. Door het Centraal Comité is besloten, dat voor de actieve R.C.P.-leden cursussen zullen worden gegeven over het partijwerk in de vakbeweging.

De afdeling Rotterdam zal zelf het organiseren van deze cursussen kunnen ter hand nemen, met dien verstande, dat Schiedam en Delft hierbij zullen worden betrokken.

(Aan Hofland, A. wordt opgedragen met de afdeling Schiedam en Delft te bespreken op welke avonden deze cursussen kunnen worden gehouden).

Spr. zegt, dat in Amsterdam de cursus waarschijnlijk op Zondag zal worden gehouden.

- Gezien -

Gezien de teleurstellende uitslag voor ons van de in het voorjaar gehouden verkiezingen, zal men elke gelegenheid moeten aangrijpen om hierin bij de verkiezingen in 1950 verbetering te brengen.

Het voorstel van de voorzitter van het N.V.V. Kuipers aan het O.V.B. om met pak en zak over te komen naar het N.V.V., zegt spr. in het belang van de R.C.P. te ondersteunen.

Spr. zegt zich te kunnen voorstellen, dat Smid, Wietse en van den Berg, Anton (beiden bekend) hier niet "intrappen".

Wij als R.C.P.-ers zullen de arbeiders moeten overtuigen van het belang van deze fusie.

Spr. meent, dat Oosterwijk, Cornelis (bekend), als bestuurder van het O.V.B. hiervoor de aangewezen persoon is. Zo goed als in Joego-Slavië de mogelijkheid bestaat de massa er van te overtuigen, dat het arbeidersbelang boven het communistisch partijbelang gaat, moet het ons mogelijk zijn de arbeiders er van te overtuigen, dat het belang C.P.N. belang in de E.V.C. de boventoon voert.

Spr. zegt, dat de afd. Amsterdam besloten heeft, wanneer het nodig blijkt - bij belangrijke regeringsbeslissingen - het standpunt in deze van de R.C.P. niet per manifest, doch volgens oud gebruik door kalken bekend te maken. Dit besluit is vooral ook genomen, omdat iedereen het zal kunnen lezen en de kosten aanmerkelijk minder zijn.

De klacht van afd. Rotterdam, dat het Centraal Comité besluiten heeft genomen, waarmede zij het niet eens is, wijst spr. af.

De schuld ligt geheel bij Rotterdam, daar men de vergaderingen van het C.C. te weinig bezoekt.

Oosterwijk, Cornelis (bekend), zegt, dat wij, nadat Rotterdam achtereen overstroemd was met verkiezings pamfletten van de andere partijen, wij op het laatste nippertje met een beperkt aantal stroombiljetten kwamen niet eens genoeg om alle bouwwerken te voorzien.

Het enthousiasme der verspreiders was door deze stagnatie tot het nulpunt gedaald.

Spr. trekt heftig van leer tegen het voorstel om het O.V.B. met het N.V.V. te doen fuseren, en zegt, dat dit volgens de leer van Trotzky nooit kan worden goedgekeurd.

Het belang van de R.C.P. zou ten eerste worden geschaad. Spr. stelt voor dit standpunt te herzien en de handleiding van Trotzky nog eens grondig te bestuderen.

Ten aanzien van de cursussen, zegt spr. zijn volle steun en medewerking toe, doch verzoekt deskundige leiders te benoemen.

Voor wat betreft de cursussen van het O.V.B., zegt spr., dat de te bespreken onderwerpen door de leden van de R.C.P. zoveel mogelijk zullen worden vastgesteld.

Het kalken en schilderen zal, wanneer dat nodig blijkt, ook door de leden van de afd. Rotterdam als propaganda-middel worden gebruikt.

Hierna ontstaat een heftige discussie tussen XXXX Santen, S. en Oosterwijk, C., over de kwestie O.V.B.-N.V.V., waarbij Oosterwijk zegt te twijfelen aan de verstandelijke vermogens van Santen

Nadat de woordenstrijd wat is geluwd, zegt Oosterwijk, C. door veel uitstedsigheid i.v.m. zijn werkzaamheden in de vakorganisatie verschillende P.B.- en C.G. vergaderingen te hebben gemist. Hij zal zorgen, dat steeds 2 leden aanwezig zullen zijn.

Eikmans, Bernardus Valentinus Christianus, geb. 13-6-1914 te Winterswijk, wonende te Schiedam, zegt ten opzichte van de aan de orde gestelde fusie O.V.B. - N.V.V. geheel de meening van Oosterwijk, C. te delen.

Kruidhof, Engel Harm, geb. 20-9-1905 te Groningen (bekend), en Oosterwijk, C. bespreken nog eens ~~xxxxxxx~~ zijn uitvoerig het artikel in "Nieuwe Strijd" "Weten Waarheen" van 1-8-1949, waardoor Oosterwijk, C. door Kruidhof, E.H. in het gelijk wordt gesteld.

Hofland, A. vraagt opgave tot deelname voor het huisbezoek bij de leden en zegt, dat in October a.s. een begin zal worden gemaakt met de cursussen.

Spr. sluit hierna te 24 uur de vergadering. Einde.

Aanwezig waren:

Kruidhof, E.H., voornoemd;

Santen, S., voornoemd;

Versloot, Harmen, geb. 12-10-1883 te Schiedam (bekend);

Breederveld, Frans, geb. 29-6-1906 te Vlaardinger-Ambacht (bekend);

Schimmer, Hendrikus, geb. 7-5-1923 te Rotterdam (bekend);

Schimmer, Adonis Marinus, geb. 22-2-1922 te Rotterdam (bekend);

Eikmans, B.V.C., voornoemd;

Delleman, Antoine Hendrikus, geb. 22-8-1920 te
....., wonende te 's-Gravenhage;

Hofland, A., voornoemd;

Hofland, Gerard, geb. 29-8-1882 te 's-Gravenhage (bekend); en:

Oosterwijk, C.

Een afschrift van de convocatie is aangehecht.

N.B. Verzoekt wordt in desernijds schrijven No: 864, d.d. 5-7-1949, de naam "Antoine" aan te vullen als volgt:

Delleman, Antoine Hendrikus, geb. 22-8-1920 te ...
....., wonende te 's-Gravenhage, Herderinne-
straat 9.

den Haag

I

G E H E I M.

Verbinding: No.12

14 September 1949.

Doss.15.3

Onderwerp: Bestuursvergadering R.C.P.

Datum ontvangst bericht: 10 September 1949

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

Volgno.
17 SEP. 1949
ACD/69921

10

Op Dinsdag, 6 September 1949, is te 's-Gravenhage een bestuursvergadering gehouden van de afdeling Den Haag van de Revoluтиennair Communistische Partij (R.C.P.).

Op deze vergadering is besloten om:

2075 XI

Hugo Hermann DRENTH, geboren te Haste 23 Februari 1916, ambtenaar, wonende Frankenstraat 55b en

1997 XI

Antoine Hendrikus DOLLEMAN, geboren te 's-Gravenhage 22 Augustus 1920, ambtenaar, wonende Frankenstraat 55b te 's-Gravenhage, in verband met hun werkzaamheden als lid van het Centraal Comité (C.C.) van de R.C.P. te ontheffen van hun afdelingsbestuursafunties.

Als organisatie-secretaris van de afd. Den Haag werd hierop benoemd:

1995 XI

Willem Frederik DOLLEMAN, geboren te 's-Gravenhage 2 Mei 1921, van beroep pottenbakker, wonende Vreeswijkstraat 689 te 's-Gravenhage; als politiek-secretaris:

1998 XI

Andries DOLLEMAN, geboren te 's-Gravenhage 23 November 1919, ambtenaar, wonende Vreeswijkstraat 689 te 's-Gravenhage; als economisch secretaris:

2131 XI

Albertus Johannes VAN DER ZWAN, geboren te Leiden 22 Januari 1912, van beroep schoolknecht, wonende Trekweg 27 te 's-Gravenhage. (einde)

3

No. 6169-14/49.

Bijlage: 1.

G E H E I M.

A' dums

B

Volgno.

19 SEP. 1949

ACD/6999'

16 September 1949.

Hierbij wordt U toegezonden, om te behouden, afschrift van een ontwerp-resolutie der R.C.P., welke nogmaals de gang van zaken in de E.V.C. -sedert diens ontstaan analyseert. Dit ontwerp werd gemaakt naar aanleiding van de bekende laatste E.V.C.-resolutie (congres 1949).

De R.C.P.-leiding is, voor wat deze stad betreft, erg voorzichtig geweest met het in circulatie brengen dezer ontwerp-resolutie; ze werd alleen ter kennisneming, met plicht tot terugzending, aan de bestuursleden geadresseerd.

=====
No.13.↑

F.4.

I.a.a. ID 'R-dam.

ONTWERP-RESOLUTIE VAN DE R.C.P.

De situatie in de Nederlandse Vakbeweging en de
taak der R.C.P.-ers.

De openlijke aanval van de stalinistische leiding op de linkervleugel van de E.V.C. heeft een gevaarlijke situatie in de Nederlandse vakbeweging doen ontstaan.

W A T T E D O E N ?

Alvorens dit te kunnen beantwoorden moet nog eens de balans van de ontwikkeling der Nederlandse vakbeweging worden opgemaakt.

Het nieuwe element in de Nederlandse vakbeweging van na de oorlog, de E.V.C., had zijn voornaamste invloed in de grote steden en voornamelijk in die bedrijven, welke in de proletarische klassenstrijd de belangrijkste sector vormen, zoals: metaal- en havenbedrijven, bouwvak, transport en textiel. De E.V.C. ontwikkelde zich in een enorm snel tempo, aanvankelijk sneller dan het N.V.V.; de meest klassebewuste arbeiders werden lid van deze organisatie. Als gevolg hiervan adviseerde de R.C.P. aan de arbeiders, zelfs voorkeur te verlenen bij hun organiseren boven elke andere organisatie.

Aanvankelijk was de democratie in de E.V.C. tamelijk gewaarborgd omdat de stalinisten nog geen gelezenheid hadden gekregen, haar directe aanhang, waarvan vele arbeiders voor het eerst politiek georganiseerd waren, in een dusdanig keurslijf van kadaverdiscipline te persen en als zodanig te laten optreden, zoals de laatste tijd het geval is. De elementaire weerstand van de arbeiders tegen elke vorm van dictatuur van de vakbondsfunctionarissen, was in de E.V.C. bijzonder sterk aanwezig en hiermee moesten de stalinisten, welke, doordat zij in Nederland een politieke massabasis hadden gekregen en met behulp van corrupte methodes de leiding van de E.V.C. hebben kunnen veroveren, ernstig rekening houden.

Aan de stormachtige groei van de E.V.C. kwam echter spoedig een einde.

Dit werd veroorzaakt door de rechtse koers van het stalinisme, welke, waar zij stakingen niet kon verhinderen, deze geïsoleerd lieten voeren, hetgeen desillusie en ontmoediging bij het meest strijdbare deel van deze arbeiders tot gevolg had. De stalinistische leiding van de E.V.C. toonde zich niet alleen onbekwaam om leiding aan de strijd van de arbeidersklasse te geven. Zij bracht deze tevens in de grootste verwarring door haar propaganda voor productieverhoging en tariefstelsel en tegen stakingen en solidariteitsbetoon met de strijd van de Indonesische massa's.

De aantrekkingskracht om tot de E.V.C. toe te treden, ingevolge haar betere standpunt in de klassenstrijd, verviel hiermee.

Dit alles liep parallel met de politieke stabilisering van de bourgeoisie, die zich gesterkt wist, geen belangrijke proletarische organisatie met een revolutionaire leiding tegenover zich te vinden. De politieke- en organisatievrijheid werden beknot en aanvallen op de lonen van de arbeiders reeds weer ingezet.

De stalinistische E.V.C.-bureaucraten, welke met een permanente rebellie in de E.V.C. te maken hadden, moesten tot de meest ondemocratische methoden hun toevlucht nemen om hun posities te kunnen handhaven. Geboren sectariërs en kleinburgers, bangst door de politieke druk van de bourgeoisie op het stalinisme en de E.V.C., distancieerden zich door middel van scheuring, gebruik makend van de eerlijke ontevredenheid van de arbeiders, inplaats van deze arbeiders in die strijd te leiden, waarbij het misdadige karakter en de misdadige uitwerking van het stalinisme voor de arbeiders duidelijk gemaakt had kunnen worden.

Een nieuw stuk vakbeweging, ontstaan in Rotterdam, bleef praktisch tot deze stad beperkt en isoleerde daar de meest gezonde arbeiders van de door het stalinisme beïnvloede delen der arbeidersklasse en gaf aan anti-politieke en sectarische kleinburgerlijke elementen de kans, de leiding te veroveren, waardoor de afgesplinterde delen perspectiefloos dreigen te komen verkeren in het slop van een vijfde vakcentrale.

Het verraad der stalinisten leidde tot veel verlies aan de invloed van de E.V.C. en in tal van plaatsen en bedrijven een dusdanige terugloop van leden, dat de bij haar aangesloten arbeiders in vele gevallen geïsoleerd kwamen te staan.

Het volkomen ondersteunen van de regeringspolitiek, inclusief de loonstop, door het N.V.V. was oorzaak, dat vele E.V.C.-ers wel in hun organisatie bleven, maar zich uit het actieve organisatieleven terug trokken. De stalinisten trachtten, na hun befaamde zelfcritiek, door het voeren van een avonturierspolitiek hun invloed op de arbeidersklasse te behouden. Deze politiek komt veel overeen met die van de "draaiende" stakingen in Frankrijk, welke echter niet in staat is gebleken, hun posities te stabiliseren, waardoor zij naar andere middelen moesten zoeken om hun isolement te verbreken. Zij hebben zich dan ook uitgesproken voor het werken in het N.V.V., maar zien om de volgende redenen geen kans dit ook in de praktijk door te voeren. De nieuwe koers van het stalinisme bevat vele elementen uit de "derde periode" van het stalinisme en haar critiek op de P.v.d.A. en het N.V.V. ligt op hetzelfde politieke niveau als de toenmalige terminologie van het "sociaal-fascisme". Men kweekt bij de eigen arbeiders een sterke weerzin om lid van het N.V.V. te worden, door leden van het N.V.V., alleen reeds om hun lidmaatschap, als verraders te brandmerken.

De enige juiste weg om de C.P.N.-arbeiders in het N.V.V. te brengen, een werkelijke revolutionaire eenheidsfront-politiek, wordt echter door de opvatting, dat de leiders van het N.V.V. leden van de vijfde colonne zijn, onmogelijk gemaakt.

Verder zijn in vele gevallen de E.V.C.-leiders niet bereid aan de liquidatie van de E.V.C. mede te werken, omdat hun beentjes daarmee gemoeid zijn; deze mensen zouden weer als bedrijfsarbeiders e.d. emplooi moeten zoeken. Hier komt bij, dat het bestaan van de E.V.C. aan het stalinisme bepaalde voordelen oplevert, zoals b.v. de kortelings gehouden Rusland-vergaderingen, die niet anders waren als een goed opgezette ondersteuning van de verkiezingscampagne van de C.P.N., de inhoud van de E.V.C.-Gids, e.d.

WAT IS DAN DE DRINGENDE REDEN, DAT DE STALINISTEN ZO GROF TEGEN DE OPPOSITIE OPTREDEN?

In alle leden- en kadervergaderingen van de E.V.C. worden de stalinisten bij monde van de meest klassebewuste arbeiders steeds opnieuw geconfronteerd met haar politiek van verraad. Door deze kritiek komt er ruimte voor een werkelijk revolutionaire partij van de Vierde Internationale, welke een dodelijk gevaar betekent voor het stalinisme, en dreigen zij ook bij het door hen beheerste deel der arbeidersklasse hun invloed te verliezen.

Reeds door het voortbestaan van deze kritiek is nimmer een e.v. liquidatie van de E.V.C. op een voor de stalinisten gunstige wijze mogelijk zolang deze oppositie-elementen sterk in de E.V.C. vertegenwoordigd zijn, omdat deze aan de hand van de ontwikkeling het ware karakter van het stalinisme, welke de arbeidersklasse tracht te gebruiken als een pion op het schaakbord van de strijd tussen de Sovjet-bureaucratie en de wereldbourgeoisie, ontmaskeren. Dit zijn de gronden waarom de liquidatie van de E.V.C.-oppositie een reële noodzaak voor de stalinisten is geworden.

WAT IS HIERTEGEN DE HOUDING VAN DE NIET-STALINISTEN IN DE E.V.C.?

Het is nuttig, de verschillende tendenzen in de oppositie en de door haar voorgestane tactiek aan een nadere beschouwing te onderwerpen.

Hierbij moet voorop gesteld worden, dat, door de zwakte der R.C.P., zich in de E.V.C. geen revolutionaire fractie, welke de oppositie verbond, heeft ontwikkeld, waardoor het voor de stalinisten mogelijk is geworden de openlijke politieke uitsluiting aan de orde te stellen.

De meeste niet stalinistische leiders in de E.V.C. werden stuk voor stuk geliquideerd. Zij die op dat moment nog niet aan de beurt waren, meenden dat het, als ze maar volkomen organisatorisch en ijverig de vakbeweging dienden, voor hen het wel zou loslopen. Zij waren slechts dan "consequente" opposanten als hun eigen functie werd bedreigd. En zelfs dan nog werden zij in vele gevallen door hun kleinburgerlijkheid verhinderd, het stalinisme volkomen te ontmaskeren en koersten zij op het anti-politieke kompas, waarmee ze hoogstens naar de O.V.B. konden zien, maar ongeschikt bleven om de arbeiders te leiden.

Revolutionaire opposanten waren daardoor dikwijls gedwongen, enige afstand van deze figuren te bewaren om zichzelf niet te compromiteren. Het geval SCHENK (B.N.O.P.) is hieraan synoniem. Voor zover deze figuren thans nog in de E.V.C. aanwezig zijn, voelen zij eveneens hun einde naderen en zijn bereid tot verzet, maar tot het laatste toe angstig voor de zo noodzakelijke fractievorming. Hoewel dit de enige weg is die resultaten kan afwerpen omdat het de enige manier is om aan het verzet een brede basis te geven.

Het grootste deel van de opposanten wordt gevormd door de oud-N.A.S.-leden, e.d., welke veelal zeer anti-politiek zijn ingesteld. Het is bewonderenswaardig zo gaaf als deze arbeiders zich, ondanks alle knoeierijen in hun naaste omgeving, hebben weten te houden.

Hun anti-politieke instelling evenwel kwam in de aanvangsperiode van de E.V.C. vrijwel niet tot uiting, daar de E.V.C. toen in hun ogen een juiste klassenpolitiek voerde, terwijl toch ook toen reeds de C.P.N.-ers in de E.V.C. hun partij-politiek in de organisatie brachten. Het onderkennen van de verraderlijke politiek van het stalinisme enerzijds, anderzijds het langs on-democratische wegen wegwerken van functionarissen, plaatste het anti-politieke element in hen zich opnieuw op de voorgrond. Hieruit zien we, dat deze arbeiders in wezen geen bezwaar hebben tegen "politiek in de vakbeweging", mits die politiek een proletarische klasse-politiek is.

Het stalinisme toont ook hier zijn funeste uitwerking, doordat thans grote groepen arbeiders worden teruggestoten in reeds lang overwonnen opvattingen.

Hebben deze oud-N.A.S.-arbeiders zich bij het conflict over de fusie tussen N.V.V. en E.V.C. laten leiden door de revolutionairen, leden en sympathiserenden van de R.C.P., welke het standpunt propageerden: wel fusie, maar op basis van de klassenstrijd, enz. en tegen de Stichting van de Arbeid, dan hebben zij dat destijds gedaan omdat zij wel inzagen, dat op de voorwaarden van de R.C.P. nimmer een fusie tot stand zou komen. Thans verdedigen zij weer in het algemeen hun standpunt: nooit fusie met het N.V.V.

Als zij zich verdiepen in de perspectieven van de oppositie zien zij de mogelijkheid groeien van een nieuwe "zuivere" vakorganisatie, d.w.z. een vakorganisatie, die gedoemd zal blijven, een sectarisch vakbondje te blijven. Tot fractiewerk zijn de besten thans bereid, maar daar zij niet beschikken over een landelijk partij-apparaat en niet de mogelijkheid zien, de oppositie te veralgemenen, zijn zij bij iedere nieuwe schanddaad der stalinisten bereid hun gevoel als kompas te gebruiken en willen zij scheuren. Als verzachtende omstandigheid moet hierbij worden genoemd, dat het gedwongen samenwerken met de stalinisten als een ondragelijke last wordt gevoeld, door de methode welke deze zich veroorloven.

DE ARBEIDERS WENDEN ZICH TOT DE R.C.P. EN NIET TOT DE O.V.B.

Het is bij dit alles opmerkelijk, dat de arbeiders zich wel wenden tot de R.C.P.-E.V.C.-ers en niet tot de O.V.B.-leiding. Onophoudelijk moet men horen, dat deze arbeiders het scheuren van Rotterdam als een in de steek laten van de oppositiestellingen in de E.V.C. zien.

Ook het afwijzen van de samenwerking met de E.V.C. inzake Indonesië en de Amsterdamse havenstaking wordt door hen scherp veroordeeld. Daarentegen neemt de O.V.B. het negatieve standpunt in van: eindelijk worden de laatste gezonde E.V.C.-ers wijs en scheuren af, wat dan hun stellingname moet bewijzen, dat de E.V.C. verder afbrokkelt.

Als men daar echter het uitzonderlijk belang van het gevecht in de E.V.C. inzag, dan zou men de nodige documentatie brengen zoals de Tribune doet, over de on-democratische voorbereiding van het E.V.C.-congres en op die manier de opposanten helpen, de congres-documenten te ontmaskeren en de oppositie toe te roepen voor hun rechten te vechten.

De werkelijke revolutionairen in de O.V.B. bevinden zich in een moeilijk parket. Eensdeels zien zij het reële gevaar, dat de O.V.B. met de oppositie uit de E.V.C. zal worden versterkt en zodoende voorlopig als kleine vijfde vakbeweging

bestendigd wordt.

Anderdeels kunnen zij moeilijk openlijk de oppositie toetoeppen: vecht voor je plaats in de E.V.C.

Omdat dit hen in grote moeilijkheden zou brengen met T.v.d. Berg c.s. In de fase blijkt nog eens overduidelijk, hoezeer door de scheuring in Rotterdam de vroegere Rotterdamse E.V.C.-afdeling -thans O.V.B.- los is komen te staan van de oppositie-arbeiders in de E.V.C., waarvan zij vroeger een zo belangrijk deel vormde, hetgeen een ernstig nadeel is, zowel voor de oppositie als voor die Rotterdamse afdeling.

Revolutionairen in de O.V.B. hebben thans tot taak, het ontstaan van de O.V.B. kritisch te bespreken, waarbij er op gewezen moet worden, dat destijds niet de oppositie de afdeling Rotterdam in de steek heeft gelaten, maar Rotterdam de oppositie; dat thans pas de bodem rijp is voor een breed verzet tegen het stalinisme als politieke factor in de vakbeweging en dat het, inplaats van weg te lopen, beter was geweest, mede te werken met de oppositionele arbeiders in het land aan de vorming van een tegen de stalinistische druk bestand zijnde fractie.

Ook wat betreft het verstek laten gaan bij het aanbod van de E.V.C.-leiding voor samenwerking inzake de ondersteuning van de strijd der Indonesiërs en de houding van de O.V.B.-leiding bij de Amsterdamse havenstaking en andere stakingen, moet door hen gezegd worden, dat dit optreden veel van de nog aanwezige sympathie voor de Rotterdamse-oud-afdeling E.V.C. verloren heeft doen gaan.

Verder moeten deze arbeiders er voor waken, dat geen fouten worden gemaakt, indien nog vóór het E.V.C.-congres bepaalde delen uit de E.V.C. worden gezet.

Deze door de stalinisten afgesneden groepen moeten ~~zich~~ niet zo spoedig mogelijk naar de O.V.B. worden getrokken, maar eerder zelfs geadviseerd worden, zich voorlopig te bepalen tot het versterken van de E.V.C.-oppositie.

DE TAAK DER R.C.P.-ERS IN DE E.V.C.

De R.C.P. heeft reeds lang ingezien, dat de teruggang van de E.V.C. de revolutionairen dreigt te isoleren van de werkelijke massa-organisaties en zij heeft in haar laatste congres nogmaals uitdrukkelijk gewezen op de noodzakelijke heroriëntering op het N.V.V. Men kan echter niet zo gemakkelijk van vakbeweging veranderen als van een paar schoenen en wie dat wel kan heeft in de werkelijkheid niet in de vakbeweging gezeten als een revolutionair, dat wil zeggen als een spil van een kleinere of grotere groep arbeiders, doch slechts de ledenkaartenbak gevuld.

De meest politiek geschoolde leden van de partij, en voorzover ze niet in de vakbeweging werkten, zagen de noodzaak van heroriëntatie zeer scherp, maar wat de doorvoering betreft te schematisch. Men kan al is men nog zo'n kleine aanvoerder, zijn troepen niet zonder leiding in de steek laten. Men moet de frontverlegging met hen bespreken en als een deel van de troep een bepaald slop niet wil ~~verlaten~~ verlaten, zich alleen met de besten naar andere stellingen doorslaan.

Om echter tot b.v. de economische secretaris van de partij te zeggen dat het goed, neen, zelfs nodig was dat hij het voorbeeld zou moeten geven van deze heroriëntatie, zonder zich te bekommeren om zijn plaats in de vakbeweging, is van deze schematische opvatting een voorbeeld. Er is echter geen enkele reden om bij de huidige ontwikkeling in de E.V.C., gezien de beduidend geringer geworden betekenis van deze organisatie, ons door overdreven tactisch optreden of zelfs door zwijgen eventueel te handhaven; integendeel, alleen reeds om de geringer geworden betekenis van de E.V.C. is het dreigende roeyement in vele gevallen geen ramp, maar geeft de mogelijkheid de heroriëntering door te voeren. Na het uitvoeren van de thans gaande zijnde "zuiveringen" in de E.V.C. zal deze organisatie steeds minder aantrekkingskracht blijken te hebben en gaat steeds meer overeenkomst met de R.V.O. uit de 3e periode der Komintern vertonen. Daarbij het, onafhankelijk van de plaats waar men staat, steeds de taak van een revolutionnair de aanrandingen der democratische rechten van de leden van de vakorganisaties te verdedigen tegen de vakbondsbureaucratie. Dit is thans in de E.V.C. alleen reeds een reden tot roeyement. Op de R.C.P.-leden in de E.V.C. rust in deze een byzondere verplichting. Kunnen wij ons neerleggen bij een geruisloos verwijderen van revolutionnaire klassebewuste arbeiders uit de E.V.C., zonder alles te doen om dit te verhinderen en dus de arbeiders hiertegen te mobiliseren?

Indien wij ons in deze strijd niet laten gelden, d.w.z. gezamenlijk met andere arbeiders in dit verband van een fractie optreden, dan zouden wij het vertrouwen van die arbeiders verliezen en het vertrouwen van de stalinistische arbeiders niet mee winnen. Verder zouden wij een kostbare kans voorbij laten gaan de eerlijke arbeidersleden van de C.P.N., in tegenstelling met hun leiding te brengen en in het algemeen te kort schieten in onze verplichting het stalinisme als de syphillis van de arbeidersklasse te ontmaskeren. Keus is er dus niet; plicht is thans de oppositie zo breed mogelijk te organiseren.

KOMT ER EEN NIEUWE VAKBOND ?

Maar, zullen wellicht kameraden tegenwerpen, zal het resultaat hiervan geen nieuwe vakbeweging zijn? En is dit gevaar nog niet groter? Wij menen dat de zaak zo niet juist is gesteld. Als men erkent dat er geen andere mogelijkheid is als de oppositie op zo breed mogelijke basis te organiseren en dat kan alleen -het zij met nadruk gezegd- alléén op de basis van de eis op het recht lid te kunnen zijn van de E.V.C. voor elke arbeider, ongeacht zijn godsdienstige of politieke overtuiging en dus onder verwerping van de huidige voorgestelde resolutie, dan moeten wij ons daarbij afvragen: hoe bezweren wij het gevaar van een nieuwe vakorganisatie?

Zonder ons standpunt van oriëntatie op het N.V.V. thans al te nadrukkelijk op de voorgrond te stellen (anders zou ons de leiding der oppositie ontgaan), met het gevaar van scheuringen, moeten wij steeds een bepaald voorbehoud maken tegen een wellicht noodlottigerwijs ontstaan van een nieuwe vakbeweging.

Individuele

Individuele besprekingen met de meest bewuste opposanten moeten.....moeten wij er op wijzen, dat, zolang het stalinisme en het reformisme de overheersende tendenzen in de arbeidersbeweging zijn, er geen mogelijkheid voor het ontstaan voor een massavakbeweging, met een revolutionaire leiding, is. Om de grote massa in beweging te krijgen moeten wij dus steeds opnieuw trachten in te treden in de grote bestaande vakorganisaties (in Nederland voor alles in het N.V.V. Indien ons tegen wordt geworpen, dat het niet mogelijk is deze massa in de strijd te brengen, moeten de bewijzen van het tegendeel worden aangevoerd (Londense havenstaking, massa-stakingen in Engeland en Amerika tijdens en na de oorlog, H.T.M. in Den Haag, enz.). Tevens moeten de anti-politieke tendenzen tactisch door ons worden weerlegd. Zo'n strijd heeft thans meer dan ooit een politieke betekenis. Het verzet tegen de C.P.N.-politiek in de E.V.C. vindt zijn oorzaak in het feit, dat de arbeiders inzien dat dit een slechte politiek is, welke aan de zaak der arbeidersklasse slechts nadelen brengt. En omdat deze politiek van het stalinisme niet aansluit bij hetgeen in de arbeidersklasse leeft en dus ook niet door deze wordt gedragen, moeten de E.V.C.-bureaucraten van corrupte methoden gebruik maken om die politiek aan de arbeiders van deze organisatie op te kunnen leggen. Daartoe moeten de klassebewuste arbeiders, welke dit bemoeilijken, worden verwijderd. Een vakbondsleiding welke grotendeels zou bestaan uit leden van een revolutionaire partij als de R.C.P. zou tot deze methode nooit overgaan, maar ook nooit behoeven over te gaan.

Samenvattend betekent het bovenstaande dus, dat de R.C.P.-ers zich nooit mogen vereenzelvigen met achterlijke anti-politieke opvattingen van bepaalde delen der arbeidersklasse, maar zij moeten de belangrijke les uit de historie der arbeidersbeweging, dat:

- 1e. kleine revolutionaire vakbonden de meest bewuste arbeiders van de massa afscheiden;
- 2e. revolutionaire partijvorming een noodwendigheid is om de strijd met succes te kunnen voeren, leren.

Daarom moet ons fractiewerk gecombineerd worden met De Tribune en zo mogelijk het winnen van partijleden. De Tribune moet op haar beurt aan het ~~hi~~ opklaringsproces van deze arbeiders de nodige aandacht schenken. Maar, zullen enkele partijgenoten geneigd zijn te zeggen, hiermede is een nieuwe vakbeweging nog niet onmogelijk gemaakt. Inderdaad. Wil men deze echter verhinderen door b.v. in de E.V.C. te zwijgen, m.a.w. dat men er mee accoord zal gaan dat de beste elementen uit de E.V.C. worden gezet, zonder dat deze enige leiding hebben? Zo is het ontstaan van een nieuwe splintervakbeweging zeker niet te verhinderen. Ook bij het beste optreden van onze Rotterdamse partijgenoten was misschien de O.V.B. opgericht. Ons optreden t.a.v. de mogelijkheid van het ontstaan van nieuwe brokken vakbeweging moet er op gericht zijn deze niet vooraf te propageren en als zij toch ontstaan, dan te vechten voor de bereidheid met andere vakorganisaties samen te werken om langs deze weg uit het isolement te worden verlost.

Er

Er zijn enkele mogelijkheden welke in dit stadium der ontwikkeling nog niet kunnen worden gezegd. Echter de posities welke de door het stalinisme beheerste vakbeweging nog inneemt, doet bij de N.V.V.-bureaucratie de bereidheid ontstaan, E.V.C.-opposanten op te nemen, zoals thans blijkt uit de uitlating aan het adres van de O.V.B., door Kupers op het N.V.V.-congres gedaan.

De ontwikkeling van de klassebeweging verloopt niet altijd zoals wij dat gaarne zien. Er kan en moet echter onder alle omstandigheden op de basis van het program van de 4e Internationale worden opgetreden.

DE ORGANISATIE VAN HET OPPOSITIE-WERK DOOR DE PARTIJ.

Onze middelen laten geen vrijgestelde economisch secretaris toe, die het werk in de afdelingen zou kunnen organiseren. Des te meer moet het werk van de partij door alle leden worden gedragen. Ieder afdelingsbestuur en elke plaatselijke economische secretaris is verantwoordelijk het fractiewerk te organiseren, de opposanten tot elkaar te brengen, enz. Alle feiten welke zich plaatselijk of in eigen bedrijfsbond voordoen, moeten direct worden doorgegeven aan het centrale punt voor dit werk in de partij, het economisch secretariaat. Op brieven van het partijbestuur en de economisch secretaris moet direct geantwoord worden. Dit alles gebeurt nog onvoldoende. Men moet trachten artikelen over de problemen van zijn vakorganisatie voor De Tribune te schrijven of minstens zorgen, dat men een extra exemplaar van zijn vakblad in handen krijgt en dit voor zover het belangrijke mededelingen bevat, rood aangestreept, met zo mogelijk van een kort commentaar voorzien, aan de economisch secretaris te zenden.

De Tribune moet een afspiegeling zijn (zonder tot een vakbondsorgaan te worden) van de strijd der arbeiders in de vakbonden voor organisatie, democratie en goede vakbondspolitiek.

Er is ondanks alle theoretische verklaringen en resoluties nog steeds een onderschatting van het vakbondswerk in de partij. Het wordt in vergelijking met de politieke werkzaamheid van de partij nog te veel als een tweede-rangs zaak behandeld, terwijl het de sleutel voor de opbouw van de partij is.

Een symptoom in dit verband is b.v., dat de eerste Tribune, welke na de publicatie van de E.V.C.-resolutie verscheen, geen vakbondsartikel voor de kop van de krant werd gekozen, maar een nabeschouwing over de verkiezingen. Wat beroerde de arbeiders en dus ook onze lezers het meest? Ook de opmerking van een onzer beste en meest geschoolde partijgenoten, dat het artikel van kameraad Bakker onbetaamelijk lang was, gaf daar blijk van. Het is waar - de arbeiders lezen korte stukken gemakkelijker. Vaak worden er echter zeer uitgebreide politieke artikelen of resoluties gepubliceerd, welke voor eenvoudige arbeiders alleen met de grootste moeite en inspanning zijn te begrijpen. Artikelen over de ontwikkeling van de E.V.C. en andere bonden (aan welke wij zeer zeker meer aandacht moeten gaan besteden) leest men als beschouwingen over vertrouwde zaken met meer interesse en met groter gemak.

De

De Tribune moet dus t.a.v. het economisch werk bevatten: documentatie, ontmaskering van ondemocratische handelingen en corrupte methodes en over verraad aan de onverzoenlijke klassenstrijd, propagandistische beschouwingen om de arbeiders te bevrijden van a-politieke en kleinburgerlijke opvattingen, en over de noodzaak van de revolutionaire partij, agitatie, stellingname voor een goede vakbondspolitiek teneinde binding met de beste vakbondswerkers te verkrijgen.

Tenslotte is het nodig er op te wijzen, dat het op deze basis mogelijk is, mede aan de oppositie, plaatselijk zowel als landelijk, richting te geven.

Mocht het echter onmogelijk blijken de oppositie na een uitsluiting uit de E.V.C., naar breder vaarwater te sturen, dan moeten onze leden zich niet in de meest verantwoordelijke functies laten opsluiten. Deze functies echter bij voorbaat afwijzen zou gelijk staan met een weigering aan de arbeiders, leiding te geven en alleen maar uitdrukking geven aan onze onbekwaamheid de arbeiders te helpen mogelijkheden te overwinnen.

Met de inspanning van al onze krachten zullen wij, bij een goede samenwerking, de R.C.P. een stap voorwaarts brengen en de leiding van de arbeidersklasse kunnen veroveren.

=====

G E H E I M.

Verbinding: No.12

Doss.15/169

Onderwerp: cursussen R.C.P. - Oude S.D.A.P.

Datum ontvangst bericht: 29 September 1949

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

5 October 1949

Volgno.

7 OCT. 1949

ACD/71209

Op Dinsdag, 27 September 1949, is te 's-Gravenhage een bestuursvergadering gehouden van de afdeling Den Haag van de Revolutionnair Communistische Partij.

Op deze vergadering kwam ter sprake een voorstel van de afd. Den Haag van de Oude S.D.A.P. om gezamenlijk in het komende winterseizoen cursussen voor de leden te organiseren.

Op deze cursussen zullen de actuele politieke vraagstukken worden belicht en van commentaar voorzien.

Het ligt in het voornemen deze cursussen op Dinsdagavond om de 14 dagen te doen plaatsvinden, waarbij afwisselend een spreker van een der twee partijen het woord zal voeren.

Het R.C.P.-bestuur besloot instemming met het voorstel van de Oude S.D.A.P. te betuigen. (einde)

4/3

luit rappelmap R8h

Aan: B.IIIa

Van: B.IV

RD.3

No.: 60913

CO.

at 76487

Hierbij verzoek ik U te gelegener tijd het navolgende te willen opnemen met de Corpschef van Politie te Winschoten:

Bij schrijven dd. 10-5-1949 no.60913 werd de Corpschef verzocht ons te willen inlichten omtrent het contact van de R.C.P., met te Winschoten-wonende personen.

Uit zeer betrouwbare bron werd ons bericht, dat een dergelijk contact zou bestaan.

Bij rappelschrijven dd. 8-8-1949 no.60913 werd de Corpschef aan ons eerder genoemd schrijven herinnerd.

Tot op heden is echter nog geen antwoord ontvangen.

27-9-1949.

Antwoord op Uw schrijven
dd.10-5-'49, no. 60913.-

OD 167

Volgno.

30 DEC. 1949

ACD, 76487

Uit het ingesteld onderzoek is niet gebleken, dat de Revolutionnair-Communistische-Partij contact heeft gekregen met te Winschoten wonende personen, zodat nog geen inlichtingen hierover kunnen worden verstrekt.

Een en ander zal nader worden onderzocht en bij verkrijging van gegevens hieromtrent zullen deze onmiddellijk worden gerapporteerd.

Winschoten, 28-12-1949.

Haag

FOTO
No. 1508-

13

1

1508
1508
7 JAN. 1950
ACD/77446

VERTROUWELIJK

6 Januari 1950

Verbinding: No.12

Doss.15/176

Onderwerp: Schrijven van het C.C. van de R.O.P. betreffende scholing

Datum ontvangst bericht: 3 Januari 1950.

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondetronen actie:---

- X | Door Theo VAN TIJN, lid van het Centrale Comité der revolutionnaire Communistische Partij (R.O.P.), wonende te Amsterdam, is aan het Haagse afdelingsbestuur van genoemde partij een schrijven gezonden, waarin hij aandringt op het organiseren van scholingscursussen.
- En afschrift van bedoelde brief gaat hierbij. (einde)

Amsterdam 28 December 1949.

Aan het Bestuur van de afdeling
Den Haag der RCP.

Waarde Makkers,

Dank
Van Herman vernam ik, dat ik een brief van jullie zou ontvangen, met opgave van redenen waarom de geregelde openbare scholingscursussen, zoals door het laatste CC in principe aanvaard, door jullie voor ongeschikt voor de afdeling Den Haag worden gehouden.

Tot dusverre ontving ik geen bericht.

Ik moet dus afgaan op de zeer korte en terloopse mededelingen van Herman.

De enige reden, die hij mij gaf was, dat de afdeling de kosten, welke een dergelijke cursus met zich mee zou brengen, niet zou kunnen dragen. Als ik hem goed begrepen heb, zouden jullie eventueel voelen voor een maandelijke scholingsbijeenkomst, welke dus het permanente karakter van een aaneengesloten serie cursussen zou missen. Ook hierover ontving ik echter tot dusverre geen bericht.

Ik neem aan, dat Herman's mededelingen niet al te onvolledig zijn en ga dus daarvan uit.

Welnu, ik geloof niet, dat de redenen, hierboven genoemd, aanvaardbaar zijn. De voordelen van een regelmatige scholing, in een serie verenigd, zijn vele. De praktijk van de afdeling Amsterdam heeft dit bewezen.

In de eerste plaats financieel. Tot dusver hebben de scholingen niet alleen zichzelf betaald, (door middel van een collecte) maar zelfs een overschot opgeleverd, dat wij bestemd hebben voor bestrijding van reisgelden voor scholingen buiten de stad. Het overschot zal nog groter zijn, wanneer de afdeling Amsterdam bij de vierde cursus niet meer een algemene gestencilde aanschrijving maakt, maar met een mededeling in de krant volstaat. Verder levert de geregelde cursus nog een geheel ander en groot financieel voordeel op. De gelden voor persoons en contributie, alsmede van verkochte kranten, worden -- zonder speciale aanmaning onzerzijds -- meer en meer op de cursus afgerekend. Daar, waar de afrekeningen onregelmatig, of zelfs niet plaatsvonden, -- of waar de mensen bij een bezoek midden in de week geen persoonsgeld meer hadden -- wordt nu regelmatig afgedragen. Daardoor is de opbrengst voor de maand December van het persoons, zonder verhoging der intekeningen, voor het eerst boven de f.100,- gekomen. De kameraden, belast met de inning der gelden, kunnen nu al hun tijd besteden aan de dubieuze posten, daar de geregelde betalende nu niet meer bezocht behoeven te worden.

Ik zwijg verder van de verhoogde verkoop van brochures.

Ik weet, dat deze gunstige resultaten op financieel gebied veel minder sprekend zullen zijn in Den Haag, als in Amsterdam, al was het alleen naar, omdat we in Den Haag op een veel kleiner aantal bezoekers moeten rekenen, dan bij ons. (Kan de cursus misschien niet in een ruime huiskamer plaatsvinden?) Maar de financiële voordelen zullen niet ontbreken, zelfs niet wanneer de collecte de kosten niet dekt, of wanneer uitsluitend partijgenoten aanwezig zijn, die al huuiterste (behoren-) bij-(te) dragen voor het persoons en men van een collecte afziet. Het geregelde, op van te voren vaststaande tijdstippen plaats hebbende contact met de eigen partijgenoten, is financieel hoogst voordelig.

Dit zijn de financiële zaken. Voor een politieke partij staan zij nooit op de voorgrond. In principe regelen wij niet onze behoeften naar de financiën, maar onze financiën naar de behoeften. Natuurlijk zijn daarbij grenzen. Deze grenzen zijn evenwel rekbaar naar de mate

-dat-

dat de activiteit van de partij zich naar buiten uitbreidt. Deze activiteit inperken of nalaten, omdat een goed stuk propaganda zijn geld niet opbrengt, is defaitisme en ongeoorloofd.

De serie cursussen nu zijn een dergelijk werk van propaganda, dat financieel geen te grote offers vraagt en zelfs al zou het zijn geld niet onmiddellijk opbrengen (wat ik, zie hierboven, niet van mening ben), een politiek stuk kapitaal oplevert, dat met geen geld te betalen is.

De politieke voordelen zijn de volgende:

- a. een geregeld contact met de leden van de afdeling, voor zover zij ook maar enigszins wat waard zijn voor de organisatie. Bij een goede cursus vraagt de partij niets van ze, maar biedt ze wat: de eigenlijke functie van de partij. Op basis van dit contact kan ook langzamerhand het dagelijkse politieke en organisatorische werk over meer handen verdeeld worden.
- b. het politieke inzicht van de leden wordt ongemeen gescherpt. Dit echter alleen, wanneer de cursus een serie lessen beslaat, daarom tamelijk diepgaand kan zijn en een reële bijdrage gaat vormen in de levensopvatting van de mensen. Iedereen legt men een basis, waarop een goed begrip voor de actuele problemen, die men in een losse cursus kan behandelen, gefundeerd moet zijn.

Daarbij is een serie cursussen een werk van studie, een voortgezette studie, die door een probleem op alle mogelijk manieren te benaderen, pas een werkelijk inzicht kan geven. De inhoud van de Marxistische leer, die theorie en praktijk tot slechts twee kanten van eenzelfde zaak (bewust politiek ingrijpen) maakt, behoeft een goede inleider voor elke dorheid en houdt de interesse levendig. De ervaring is, dat een aantal arbeiders, waaronder vanzelfsprekend het merendeel van de partijgenoten, ernstige behoefte heeft aan reële studie.

c. Propagandistisch, naar buiten, is de cursus zeer waardevol. Wat onze partij en in grote mate de afdeling een laag mist, dat is een manier om sympathiserenden in het partijleven te introduceren. De partij leidt geen ander bestaan, dan als krant, d.w.z. als redactie. De partij als partij, levende en strijdende afdelingen, moet nog gebouwd worden. De cursussen zijn een uitstekende en voor zover ik zie, voorlopig bijna de enige middelen, om de invloed, die wij door jaren werken in de vakbond, in de verkiezingen en op andere wijze gewonnen hebben, in kapitaal om te zetten. Zonder de mogelijkheid om geïnteresseerden naar de afdeling mee te nemen, zoals bij een cursus, vergeten wij te cogsten, daar waar we gezegd hebben.

Dit is waar, onafhankelijk van het feit, of wij op de eerste cursus al vrienden meenemen, ja of nee. De mogelijkheid daartoe en het geregeld adverteren daarvan, is de enige basis, om partijgenoten zover te krijgen, dat zij anderen gaan meebrengen. Het is een van de weinige mogelijkheden voor iemand, die het plan opvat om met ons in contact te treden, dit plan te verwerkelijken.

Er heerst in onze partij, wij weten het, een zeker scepticisme. Sommige p.g.'s schamen zich in stilte, een ander met de partij in contact te brengen. De ervaringen van de eerste paar cursussen, in die zij goed zijn, zullen hun snel over dit gevoel heenbrengen.

Ik mag om te besluiten, een paar cijfers voor Amsterdam noemen. De eerste cursus werd bezocht door ongeveer 22 mensen, waaronder 4 of 5 buitenstaanders. De tweede cursus had reeds ongeveer 30 bezoekers, waaronder een buitenstaander meer. Alle bezoekers van de eerste keer, waren de tweede maal aanwezig. Hoge getallen? Zal het voor Den Haag zijn van 5 tot 10 bezoekers, met 0 tot 1 buitenstaander? De ervaring zal het leren. Bij een scholing, die een voortgezette studie en ernstige discussie vergt, is het voor het ontwikkelen van de cursus misschien eerder een voordeel. Een behoorlijke huiskamer is even goed als een zaaltje. Alle gunstige factoren, financieel en organisatorisch, politiek, intern en naar buiten, zullen ook bij een dergelijke kleine studieclub zich doen gelden.

Tenslotte moge ik de kameraden, indien zij voor mijn argumenten bereid zijn te zwichten, verzoeken haast te maken. De winter is bij uitstek een geschikte tijd. Voor ernstige studie is de zondag, als de doofheid van het werk eraf is, de geschikste dag. Men kan geen zomerzondag van de mensen eisen. In de winter geven zij gaarne een zondagmorgen, als hun wat geboden wordt.

Ik hoop dat jullie deze brief zullen bespreken en na bespreking voor zover nodig beantwoorden. De zaak is belangrijk genoeg.

Met kameraadschappelijke groeten,

w.g. Theo.

Aan A.C.D.
Van B IV.

13-2-1950: 15 FEB. 1950.

6.153	82
15.15	
ACD/79943	

Verzoeken bijgaande stukken, handelende over het Congres van
het Comité van Revolutionnaire Marxisten (voorloper van de R.C.P.)
op 23 en 24 December 1945 na agendering te doen bergen in G.D.167.

[Handwritten signature]

AFSCHRIJF

A g e n d a

voor het Congres van het C.R.M. op 23 en 24 December 1945

1. Opening en verkiezing Presidium
 2. Politieke Stellingen Inleider: E.F. Mulder
 3. Partij-resolutie Inleider: H. Drenth
 4. Koloniale-resolutie Inleider: Rudi Jansz
 5. Stellingen inzake de U.S.S.R. : S. Santen
 6. Economische Stellingen Inl.: H. Combrink
- Daarna huishoudelijke zitting, uitsluitend toegankelijk voorleden.

Afschrift.

SAMENSTELLING PARTIJBESTUUR

Dagelijks secretariaat: S. Santen
H. Combrink
E.P. Mulder

Politiek secretaris
Economisch secretaris
Organisatie-secretaris.

Overige partijbestuurders: M. Perthus
R. Pelgrom
G. de Wilde
W. Tiekeman
H. Drenth
R. Jansz.

Voorstel C.C. inzake controle-commissie.

1. Wouter Zeytveld Amsterdam
2. Nel de Boer-Slecht "
3. Ferry Verkley "

Afschrift

ONTWERP- CONTRIBUTIEREGELING

Klasse I: Werkloosen 5 cent.

Klasse II:	<u>Gehuwden</u>	Bedrag:	Klasse III:	<u>Ongehuwden.</u>
a.	tot f. 20.--	f. 0.15		f. 0.25
b. f. 20.--	" f. 30.--	f. 0.25		f. 0.45
c. f. 30.--	" f. 45.--	f. 0.40		f. 0.70
d. f. 45.--	" f. 60.--	f. 0.60		f. 1.--
e. boven	f. 60.--	f. 0.85		f. 1.50

Klasse IV: Huisvrouwen f. 0.10

Ongehuwden, die niet meer bij ouders thuis zijn, vallen in de schaal van de gehuwden.

De plaatselijke Org.-secretaris kan in bijzondere gevallen een gemotiveerd voorstel doen aan den landelijken Org.-secretaris om een lid in een daarbij aangegeven andere Contributie-klasse in te deelen.

AFSCHRIJF

Congres C.R.N. op 23 en 24 December 1945 te Amsterdam.

Er werd een telegram gezonden naar de Weduwe Tretsky, waarbij haar de oprichting van de R.C.P. werd medegedeeld.

Als gast was aanwezig een Amerikaan (Peeters?) als vertegenwoordiger van het Int. Secretariaat. Heeft nog het woord gevoerd en bracht de groeten van de secties der 4e Intern. uit de landen Noord- en Zuid-Amerika, China, India, Indië-China en andere landen.

Benigt beseldigd bestuurder van de R.C.P. is Ernst Mulder (als samenstelling van het Partijbestuur).

Van de contributie is 50% bestemd voor het Part. Best. en de andere 50% voor de Plaatselijke afdeling.

Binnenkort zal een conferentie worden belegd, speciaal voor het Anti-Imperialistisch Strijdecomité en te komen tot meer activiteit, het stichten van meerdere afdelingen enz. Thans bestaan nog maar alleen de afdelingen Amsterdam en Den Haag
Van de R.C.P. is daarvoor meer speciaal aangewezen de partijbestuurder R. Pelgrom te Amsterdam (Oudraden-communist.)

Het ledental van de R.C.P. zou reeds veel hoger zijn, indien men geschikte contacten had in plaatsen waar vroeger afdeling van de R.S.A.P. gevestigd waren. Het streven is thans die contacten, tot stand te brengen.

Vermeedelijk onstreeks Feb. a.s. zal de naam van het weekergaan (De Rode October) worden gewijzigd in die van "De Tribune", zijnde de oude naam van het G.P.N. dagblad. Gewacht wordt tot na het congres van de G.P.N. in Januari a.s. Men verwacht dan dat de bestaande oppositiegroep in de G.P.N. zich dan zal afscheiden en overgaan naar de R.C.P. Gaat voornamde naamverandering door dan zal de R.C.P. het cultureel tijdschrift dat zij het licht wil doen zien, titelen "De Rode October", in het andere geval krijgt dit den naam van "De permanente revolutie".

Daar de R.C.P. in verband met haar optreden, moeilijkheden van regeeringswege verwacht, is besloten in haar organen, zoveel mogelijk onder schuilnamen te schrijven. De partijbestuurder Gerrit de Wilde schrijft onder den naam Scheerl. De naam van den partijbestuurder M. Parthus is een pseudoniem voor Piet 't Hart te Rotterdam. De bestuurder van de afdeling Den Haag Andries Delleman, schrijft onder den naam Bakker.

✓ voor de 4e Internationale.

AFSCHRIFT

HUISHOUDELIJK REGLEMENT VAN DE REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ

Vastgesteld op het eerste congres te Amsterdam op 23 en 24 Dec. '45

NAAM VAN DE PARTIJ

art. 1. De partij draagt de naam: Revolutiennair Communistische Partij (R.C.P.), Nederlandse sectie van de Vierde Internationale

DOEL

art. 2. Het doel der Partij is neergelegd in haar beginselverklaring.

MIDDELEN

art. 3. De partij tracht dit doel te bereiken door de volgende middelen:

- door het wekken van klassebewustzijn en het bevorderen van de politieke scheling van de arbeidersklasse
- door uitgave van partij-organen en verspreiding van brochures en vlugschriften
- door het beleggen van openbare en cursusvergaderingen, het organiseren van demonstraties en het uitoefenen van buiten-parlementaire druk
- door het bevorderen en steunen van de economische strijd der arbeidersklasse
- door deelname aan de verkiezingen voor de openbare lichamen en
- door het aanwenden van alle andere voor dit doel geschikte middelen.

LIDMAATSCHAP DER PARTIJ

art. 4. Lid van de partij kan ieder zijn, die de beginselverklaring, de resoluties en de reglementen der partij onderschrijft zich aan alle besluiten en opdrachten der partij onderwerpt en ze in de praktijk uitvoert, regelmatig de contributies betaalt en zich niet schuldig maakt aan met het partijbelang strijdige handelingen.

art. 5. Aanmelding voor lidmaatschap geschiedt bij den organisatie-secretaris der betreffende afdeling door invulling van een aanmeldingsformulier. Deze zendt het formulier onmiddellijk door aan het partij-secretariaat. De huishoudelijke vergadering van de afdeling heeft het recht, daarbij een advies over te leggen. Het lidmaatschap gaat in door de verstrekking van het bewijs van lidmaatschap, afkomstig van het partij-secretariaat en een Partij-boekje tegen betaling van 10 cent, inhoudende beginselverklaring en huishoudelijk reglement. Bewoners van plaatsen, waar geen afdeling is gevestigd, geven zich voor het lidmaatschap op bij het partij-secretariaat en heten verspreide leden.

art. 6. Het Partij-bestuur heeft het recht, na overleg met de betreffende afdeling te hebben gepleegd, in bepaalde gevallen voorwaardelijke aanneming te bewerkstelligen of bepaalde personen als lid te weigeren. Bij aanmelding van groepen (bijv. uit andere partijen) beslist het partij-bestuur.

INDELING DER PARTIJ

art. 7. De partij is samengesteld uit afdelingen, secties en Verspreide leden.

art. 8. De leden der partij vormen afdelingen en secties, die in elke gemeente, deel ener gemeente of in een combinatie van gemeenten gevestigd kunnen zijn.

art. 9. Zedra in een gemeente 3 leden woonachtig zijn, wordt aldaar een afdeling gevormd. In bijzondere gevallen zij kan hiervan in overleg met het P.B. worden afgeweken.

art. 10. Van de oprichting ener afdeling wordt met opgave van leden en bestuursleden kennis gegeven aan het partij-secretariaat.

art. 11. De hoogste instantie in een partij-afdeling is de Algemene

Ledenvergadering, die als regel minstens eenmaal per maand wordt gehouden.

- art. 12. Het afdelingsbestuur wordt gekozen in een algemene ledenvergadering en is collectief voor alle partijwerkzaamheden, voorzover het zijn afdeling betreft, verantwoordelijk. De afdeling regelt de periodieke aftreding van haar bestuur.
- art. 13. Het afdelingsbestuur wordt als volgt samengesteld.

Politiek secretaris (Voorzitter)

Organisatie-secretaris (Verantwoordelijk voor het organisatorisch functioneren der afdeling en voor de financiën).

Economisch secretaris (Verantwoordelijk voor het economische werk en het vakverenigingswerk).

Deze vormen de dagelijkse leiding der afdeling. Grote afdelingen kunnen dit bestuur eventueel met meer functionarissen aanvullen, die echter voor een bepaalde taak verantwoordelijk moeten zijn, zoals krant, partij-uitgeverij, propaganda, enz. Als regel bestaat het afdelingsbestuur uit een oneven aantal leden. De dagelijkse leiding wordt in functie gekozen.

- art. 14. De afdelingen kunnen ieder als lid toelaten, die minstens 16 jaar oud is, echter met inachtneming van het bepaalde in art. 5 en 6.
- art. 15. Alle afdelings-functionarissen zijn verplicht, aan het politieke en/of organisatie-secretariaat alle mededelingen te verschaffen, die gewenst worden, alsmede gevraagde rapporten, lijsten en staten tijdig in te leveren. De daarvoor aangewezen functionarissen moeten binnen 7 dagen alle vragen en opdrachten en inlichtingen van de administratie der partij-organen of van de partij-uitgeverij beantwoorden.

DE DISTRICTEN

- art. 16. Op ieder congres maakt het partij-bestuur de indeling der districten bekend. Het behoeft hiervoor de goedkeuring van het congres. Voor tussentijdse wijzigingen is het P.B. verantwoording schuldig aan het eerstvolgende congres.
- art. 17. Het districtsbestuur wordt gekozen op de eerste Districtsvergadering na het congres. Ieder lid kan aan de discussies deelnemen op de algemene districtsvergadering. Stemrecht t.a.v. de te nemen besluiten hebben de gedelegeerden van de afdelingen.
- art. 18. De Districts-bijeenkomsten en het Districts-bestuur leiden het politieke en organisatorische werk in hun district. Zij houden zich onder meer bezig met het werk op het platteland en de uitbouw van de partij in hun district.
- art. 19. Het Districts-bestuur houdt vergaderingen na bijeenroeping door den Districts-secretaris. De districts-conferentie wordt gehouden na bijeenroeping door den districts-secretaris, of op verzoek van een aantal afdelingen, dat minstens een derde deel der leden in het district omvat.
- art. 20. In grotere plaatsen kan de afdeling overeenkomstig het bepaalde in art. 8 in secties worden gesplitst. Iedere sectie benoemt een sectieleider, of zo nodig een sectiebestuur, dat verantwoordelijk is voor het werk in zijn sectie en daarvan verantwoording aflegt aan de afdelingsledenvergadering. De afdelingsledenvergadering is de hoogste instantie ter plaatse, alwaar bindende beslissingen over politieke vraagstukken van plaatselijke en algemene aard, met inbegrip van de vaststelling van de groslijst voor de gemeenteraadsverkiezingen, worden genomen. Afdelingsbestuurders hebben te allen tijde recht van toegang tot de leden- en bestuursvergaderingen van de secties hunner afdeling.

DE PARTIJ-CONFERENTIE

- art. 21. Na het congres is de partij-conferentie de hoogste instantie in de partij. Zij vindt plaats, indien de omstandigheden dit nodig maken. De partij-conferentie wordt door het P.B. uitgeschreven, terwijl een aantal afdelingen, dat minstens een vierde van het aantal leden vertegenwoordigt, bevoegd is, het uitschrijven van een conferentie aan het P.B. op te dragen.

- art. 22. De conferentie bepaalt zich tot de behandeling van vraagstukken van politiek en tactiek en treedt slechts in spoed- of noodgevallen in de rechten van het congres.
- art. 23. De afdelingen beraden zich over de conferentie-agenda, beneemen de delegatie en verstrekken het mandaat. Het aantal gedelegeerden wordt door het P.B. bepaald aan de hand van de getalsterkte van de afdeling volgens de laatste maandstaat. Het P.B. wijst de plaats aan, waar de conferentie wordt gehouden.

HET CONGRES EN DE AFGEVAARDIGDEN

- art. 24. Het congres is het hoogste gezag in de partij. Het P.B. is verplicht eens per jaar een congres te organiseren. Alle afdelingen van de partij worden op het congres uitgenodigd. Alleen de afgevaardigden hebben stemrecht. Het aantal afgevaardigden wordt door het P.B. bepaald. Iedere afdeling vertegenwoordigt het aantal stemmen, hetwelk de laatste officieel verstrekte opgave inhoudt.
- art. 25. Het P.B. beslist, gehoord het congres, over het al dan niet openbaar zijn der zittingen. Toegang tot de huishoudelijke zitting hebben behalve de afgevaardigden alleen partijfunctionarissen en - leden, wier aanwezigheid door het P.B. wenselijk wordt geacht. Ieder moet in het bezit zijn van een door zijn afdelingsbestuur en/of het P.B. gewaarmerkte toegangkaart.
- art. 26. Het gewone en het buitengewone congres worden door het P.B. bijeengeroepen op een door diezelfde instantie bepaald tijdstip en plaats. Een aantal afdelingen, minstens een vierde gedeelte der leden vertegenwoordigende, kan het P.B. opdragen, een buitengewoon congres bijeen te roepen.
- art. 27. Voor het gewone congres worden de afdelingen in de gelegenheid gesteld, hun voorstellen tien weken van te voren in te dienen. Deze voorstellen moeten acht weken voor het congres binnen zijn bij het partij-secretariaat. Zes weken voor het congres wordt de voorlopige beschrijvingsbrief aan de afdelingen gezonden, waarna nog 14 dagen tijd wordt gegeven voor het indienen van amendementen. Minstens 14 dagen voor het congres worden de afdelingen in het bezit gesteld van de volledige beschrijvingsbrief. Voor het Buitengewone congres geldt de Buitengewone agenda. Voor dit congres kan van de in dit artikel aangegeven termijnen worden afgeweken.
- art. 28. De congresdelegatie wordt in de afdelingsvergadering aangewezen
- art. 29. Verspreide leden kunnen hun voorstellen indienen in een afdeling nabij hun woonplaats gelegen. Bij de congresvoorbereiding treden zij in de rechten van een gewoon lid van zo'n afdeling.

DE STEMMING OP HET CONGRES

- art. 30. De congres-leiding is gerechtigd verschillende voorstellen door een speciale commissie te laten bestuderen en die commissie een rapport aan het congres te doen voorleggen.
- art. 31. De stemming geschiedt mondeling. Bij de stemming over personen beslist de volstrekte meerderheid. Is deze bij de eerste stemming niet bereikt, dan is een tweede stemming vereist tussen die personen, die de meeste stemmen op zich verenigd hebben.
- art. 32. Het partij-bestuur is gerechtigd een aantal voorstellen gelijktijdig in stemming te brengen. Bereikt zo'n collectieve stemming geen meerderheid, dan worden de voorstellen gesplitst en/of afzonderlijk in stemming gebracht.
- art. 33. Stemmingen over de groelijsten vinden plaats door middel van voor iedere verkiezing slechts eenmaal in te leveren stembiljet, waarop de stemgerechtigden de kandidaten nummersgewijs volgens de aanwijzingen van het stembiljet plaatsen in de door hen gewenste volgorde.

DE KOSTEN

art. 34. De afgevaardigden komen in de regel voor rekening van de afdeling. De kosten voor 1 vertegenwoordiger per afdeling worden alsdan naar een door het P.B. vast te stellen regeling omgeslagen over alle vertegenwoordigende afdelingen.

DE PARTIJLEIDING

art. 35. De partijleiding berust bij het partijbestuur, hetwelk jaarlijks door het gewone congres wordt benoemd. De afdelingen hebben het recht bepaalde personen aan de door het P.B. te stellen voordracht toe te voegen. Deze voordracht van het P.B. vindt plaats in de voorlepipie beschrijvingsbrief.

art. 36. Het P.B. bestaat uit minstens 9 leden, te weten:

- een politiek-secretaris,
 - een organisatie-secretaris,
 - een economisch secretaris
- 6 of meer leden.

Zie aanvulling van dit artikel op laatste pagina.

De eerste drie vormen de dagelijkse leiding, die in functie gekozen wordt en die verantwoordelijk is voor de politieke en organisatorische werkzaamheden, de politieke inhoud van de krant en de partij-organen. Ieder lid van het P.B. is voor een onderdeel van het partij-werk verantwoordelijk.

art. 37. Het P.B. komt als regel eens per maand en het D.B. eens per week bijeen.

PARTIJ-DEMOCRATIE

art. 38. De partij is samengesteld op de grondslag van het democratisch-centralisme, waarvan de voornaamste regels zijn:

- a. De verkiezing van de hogere instanties geschiedt door de lagere. De discussie over event. functionarissen is vrij.
- b. De verkiezingen vinden plaats op de ledenvergaderingen, de conferenties, de districtsvergaderingen en op het congres.
- c. Periodiek zijn de hogere instanties verplicht verantwoording af te leggen aan de lagere.
- d. Onvervaardelijke erkenning van de besluiten van de hogere instanties door de lagere, doorvoering van de partij-discipline en correcte uitvoering van de besluiten.
- e. Besluiten worden genomen door de partij-instanties: de afdelingsvergadering, de afdelingsbestuursvergadering, de districtsconferentie, het partij-bestuur, het dagelijks bestuur, de partijconferentie en het congres.
- f. Het P.B. is verplicht, t.a.v. diep-ingrijpende voorstellen de lagere instanties in te schakelen.
- g. Bij een nieuwe wending of onverwachte ontwikkeling in de situatie staat de discussie over de programmatiese basis binnen het partijverband vrij. Het P.B. is verplicht voor een intern discussiebulletin te zorgen. Alle principiële discussie-artikelen op bevestigende basis moeten binnen één maand de leden met of zonder betaling verstrekt worden. Het recht van georganiseerd afwijkend politiek optreden binnen de partij op basis van onze algemene opvattingen van het Revolutionnaire Marxisme is goedgekeurd, mits de strengste discipline naar buiten en uitvoering der genomen besluiten wordt gehandhaafd.
- h. Bij voorbereiding van een partij-conferentie of een partij-congres is de discussie over alle vraagstukken vrij en ook tijdens de conferentie en het congres tot op het ogenblik, dat het besluit genomen is.
- i. in speed- en noodgevallen neemt het P.B. of het D.B. een beslissing, die disciplinair geldt. Nadere verantwoording aan de ledenvergadering of de conferentie of het congres is verplicht.

PARTIJ-DISCIPLINE

art. 39. Leden, die hun verplichtingen tegenover de partij niet nakomen en/of in strijd handelen met het partijbelang, komen

in aanmerking voor de hieronder genoemde maatregelen (art. 40). :

- art. 40. De maatregelen kunnen bestaan uit tijdelijke schorsing, waarvan het P.B. de duur bepaalt, en uit roeyement. Roeyement geschiedt niet, dan na overleg met de afdeling, waarvan de betrokkene lid is.
- art. 41. Roeyering of schorsing door het P.B. zonder instemming van de afdeling kan alleen geschieden, indien het betrokken lid de discipline verbreekt en naar buitenuit afzonderlijk optreedt.
- art. 42. In afwachting van de besluiten van het P.B. is een door de afdeling voor schorsing of roeyement voorgedragen lid ontheven van zijn rechten, behoudens dat, bedoeld in art. 43.
- art. 43. Geroyeerden en geschorsten kunnen zich op het congres bereepen. Verwerpt na het bereep het congres de schorsing of het roeyement, dan wordt de betrokkene weer als lid toegelaten. Geroyeerden of geschorsten kunnen zich onmiddellijk na de maatregelen van het P.B. of de afdeling in het discussiebulletin in een verdedigingschrijven tot de leden richten en hebben het recht op een weerwoord. Ze hebben het recht, deze bulletins, hun zaak betreffende, te ontvangen.

INTERNATIONALE VERBINDINGEN

- art. 44. De partij is aangesloten lid der Vierde Internationale. Het P.B. is verplicht, aan alle werkzaamheden der Vierde Internationale naar vermogen deel te nemen en alle verplichtingen aan deze na te leven.
- art. 45. Het P.B. is naar mogelijkheid verplicht, alle resoluties en mededelingen van de Vierde Internationale ter kennis van de leden te brengen.

PARLEMENTAIRE VERTEGENWOORDIGING

- art. 46. De partij neemt deel aan de verkiezingen der openbare lichamen. Deelneming aan verkiezingen voor de uitvoerende macht (gedeputeerde staten, wethouders, enz.) is echter uitgesloten.
- art. 47. Ieder lid heeft het recht een candidatuur voor de partij te aanvaarden, indien hij aan de volgende eisen voldoet: Voor de Tweede Kamer moet hij/hij minstens een jaar, voor de Provinciale Staten en de Gemeenteraad minstens een half jaar lid zijn van de partij. Van deze maatregel kan alleen in zeer bijzondere gevallen met toestemming van het P.B. worden afgeweken.
- art. 48. De kandidaten-lijsten voor de Tweede Kamer werden door het congres vastgesteld, die voor de Provinciale Staten door de betreffende districten en die der gemeenteraden door de afdelingsvergaderingen. In noodgevallen voorziet een referendum voor de verkiezingen van Tweede Kamer en Provinciale Staten.
- art. 49. Door de besturende instantie wordt voor de uitvoering van art. 48 tijdig het advies van het D.B. der Partij ingewonnen.
- art. 50. Alle parlementaire vertegenwoordigers staan onder controle van het P. B. en zijn aan het congres verantwoording verschuldigd. Gemeenteraadsleden zijn bevendien verantwoording verschuldigd aan de afdeling in de gemeente, waar zij een zetel bezetten.

COMMISSIES VAN BIJSTAND P.B.

- art. 51. Het P.B. kan zich door al dan niet permanente commissies doen bijstaan. Deze commissies worden door het P.B. benoemd.

PARTIJ-ORGANEN

- art. 52. De redactie van het partij-organen wordt door het P.B. benoemd. De uitoefening van haar taak geschiedt onder controle van het P.B.
- art. 53. De uitgifte van plaatselijke of gewestelijke organen behoeft de goedkeuring van het P.B.
- art. 54. Over klachten aangaand redactie en administratie beslist het P.B.
- art. 55. De redactie van andere partij-geschriften wordt eveneens aangewezen door het P.B. na overleg met de betrokken afdeling.

- art. 56. Het congres of de conferentie bespreekt het beleid van de gevoerde redactie van alle partij-uitgaven.
- art. 57. De administratie en uitvoering van partij-organen kan worden overgedragen aan derden.
- art. 58. Tenzij door inwerkingtreden van art. 57 anders wordt bepaald drijft de partij een boek- en brochurehandel, genaamd uitgeverij "Prometheus". Het beheer wordt geregeld door het P.B.

GELDMIDDELEN

- art. 59. De geldmiddelen bestaan uit contributies, vrijwillige bijdragen en andere inkomsten.
- art. 60. De contributie wordt van jaar tot jaar vastgesteld.
- art. 61. De afdelingspenningmeesters (organisatie-secretarissen) en verspreide leden sturen de contributie op de eerste van iedere maand aan de partij-administratie op.
- art. 62. De afdelingen voeren een regelmatige controle op hun geldmiddelen. Het congres wijst een controle-commissie aan op de geldmiddelen der Partij. De controle vindt eenmaal in de drie maanden plaats.

OVERGANGS- en SLOTBEPALINGEN

- art. 63. Het P.B. interpreteert de toepassing van het reglement en neemt beslissingen, ingeval het reglement niet voorziet, onder nadere verantwoording aan de partij.
- art. 64. Dit reglement is geldig van congres tot congres. Komt het op het gewone congres niet in behandeling, dan geldt het automatisch voor een nieuwe periode.

Aanvulling op artikel 36: Het partij-bestuur heeft het recht, andere dan door het congres benoemde leden aan dit bestuur toe te voegen, onder nadere verantwoording aan het congres. Het is verplicht, de afdelingen hiervan onmiddellijk in kennis te stellen.

1.

Aanmeldingen van de afd. Den Haag op de Ontwerp Stellingen.

1. Pag. 5 Regel 17.

Als volgt te lezen: " Zich bewust van haar zwakte peegt de N.V.B. het heuden van verkiezingen tegen te gaan, waarbij ze wordt ondersteund door de soc. democraten en die burgerlijke partijen, welke" enz.

Toelichting: Uit de oorspronkelijke tekst kan men lezen dat ook de anti-revolutionairen, rond "Trouw" zich tegen snelle verkiezingen uitspreken. Het tegendeel is waar. Daarom is het nodig onderscheid te maken tussen burgerlijk partijen die voor en die welke tegen snelle verkiezingen zijn

2. Hoofdstuk: "De rol der soc.-dem."

a. Dit hoofdstuk bestaat voor 3/4 uit vakverenigingskwesties die in de Economische Resolutie thuis horen. Te dien opzichte kan in dit hoofdstuk met een hoest volstaan worden: "Zie voor de rol der reformistische vakverenigingsleiders de Econ.Resolutie".

Aldus komt te vervallen op pag 5 en 6 van "In het N.V.V....." t/m ".... D.U.W."

b. De Alinea: Ten aanzien van..." t/m "... door een compromis". kan eveneens geschrapt worden, daar dit behandeld wordt in de Res. over de Kol.bevr. strijd.

c. Het is de mening van de afd. dat in dit hoofdstuk een principiële critiek op het reformisme behandeld moet worden. Eveneens moeten punten als

- a. Samenwerking en fusie met de N. V. B. en de C. D. U.
- b. Kwestie der domkés's
- c. annexatie
- d. regering enz.

in dit hoofdstuk behandeld worden.

3. Pag. 7 Regel 17

Als volgt te lezen: "Het enige, door haar belangrijk geachte werk, is het organiseren van papieracties, zoals het slap opgezette referendum voor snelle verkiezingen, hetgeen...." enz.

4. Het verwonderd de afdeling dat in de politieke stellingen bij de behandeling der arbeidersorganisaties geen aandacht wordt geschonken aan de Communistenbond "Spartacus". Dit in de eerste plaats omdat deze organisatie bestaat uit mensen die in het verleden deel van dezelfde organisatie waren als de 1 eden van het G.R.M., ten tweede om de aandacht welke wij aan deze organisatie besteed hebben, ten derde omdat de gevaarlijk ultra-linkse politiek en het sectarisme, dat deze organisatie eigen/ is, een voornaam uitgangspunt vormt bij de bestrijding van het sectarisme in eigen rijen. Ook aan het "socialistische" weekblad "De Vlam" moet e.i. enige aandacht geschonken worden, daar dit blad een belangrijk aantal goedwillende socialisten om zich verzameld heeft.

5. Betreffende: "De voornaamste taken van het G.R.M. in de toekomst" Taak 2. Als volgt te lezen: Het verdedigen van de burgerlijk-democratische rechten der arbeiders, als uitgangspunt voor revolutionaire klasseacties.

6. De afdeling spreekt haar teleurstelling uit over de oppervlakkigheid der ontwerpstellingen.

RESOLUTIE OVER DE KOLONIALE BEVRIJDINGSSTRIJD

De R.C.P. is geen pacifistische partij. Zij maakt onderscheid tussen vooruitstrevende en reactionnaire oorlogen. Als vooruitstrevend beschouwt zij de oorlogen der onderdrukte koloniale en half-koloniale volkeren tegen hun imperialistische onderdrukkers en rekent het tot haar onvoorwaardelijke plicht aan de overwinning van deze, met alle haar ten dienste staande middelen, mee te werken. Als reactionnair en contra-revolutionnair ziet zij alle pogingen der imperialisten deze vrijheidsoorlogen neer te slaan en zij streeft naar de nederlaag der imperialistische onderdrukkers in deze conflicten.

Zij begroet daarom de opstand der Indonesische massa's tegen het Nederlandse imperialisme en verklaart zich volkomen solidair met hun strijd. Zij verplicht haar leden in hun vak- en andere organisaties aan te dringen op directe steun aan de strijd der Indonesiers door het opwekken tot en onderzetten van solidariteitstakingen en andere acties.

Zij verklaart zich scherp tegen de verzeeningspogingen der Nederlandse bezitters en hun agenten in de arbeidersbeweging. De Nederlandse koloniale onderdrukkers beschikken noch over een belangrijke vloot, noch over voldoende materiaal, noch over voldoende bewapende manschappen om binnen afzienbare tijd met enige kans op succes de bewapende opstand der Indonesische volkeren neer te slaan. Daarbij zou een mobilisatie voor dat doel door het Nederlandse proletariaat met sterke tegenzin worden ontvangen en een opstand in eigen land voor de imperialisten tot een reeel gevaar maken. Dat zijn de voornaamste beweegredenen, waarom zij pogen met de nationalistische beweging tot een accordé te komen, welk accordé het wezen van de koloniale overheersing echter niet raakt. Tegelijkertijd streven zij naar de ontwapening van de Indonesische volksmassa's, terwijl zij zichzelf keorts-achtig bewapenen, om straks een definitief eind aan het zelfstandigheidsstreven der Indonesiers te maken. Reeds eerder werden toezeggingen gedaan de koloniale status door democratische hervormingen geleidelijk in zelfstandigheid te doen overgaan (1903, 1918 en 1922). Indonesië heeft echter alleen als koloniale aantrekkelijkheid voor de Nederlandse bourgeoisie: de noodzakelijke voorwaarde voor een effectieve uitbuiting is juist de koloniale status. Daarom zal elke poging Indonesië aan Nederland te verbinden, de propaganda voor de vorming van een Nederlands gemeenbest, gepaard moeten gaan met de handhaving van deze status.

Terwijl de Nederlandse bourgeoisie het heeft voorgesteld, alsof de oorlog tegen Japan een bevrijdingsoorlog was, slaat zij de vrijheidsbeweging neer en schendt de Nederlandse grondwet door Nederlandse burgers op te roepen, om als soldaat naar Indonesië te vertrekken.

De R.J.P. beschouwt elke opwekking van z.g. arbeiderspartijen en -groepen, als B.D.A.P., C.P.N. en "De Vlam"-beweging tot het bereiken van een compromis, als zijnde in het belang der Nederlandse bourgeoisie en brandmerkt dergelijke opwekkingen als verraad aan de zaak van het Indonesische volk, als verraad ook aan de zaak van het socialisme. Het verraad van B.D.A.P. en C.P.N. is volkomen. Heeft de sociaal-democratie door haar ondersteuning van de Schermerhorn-Dreesregering daadwerkelijk partij gekozen in de onderdrukking der Indonesische volksmassa's, ook de schijnbaar oppositionele C.P.N. heeft in feite de zijde gekozen van de Nederlandse bourgeoisie. In haar propaganda spreekt zij uit, dat Indonesië vooral niet verloren zou mogen gaan voor "Holland" (de rubber- en oliespeculanten), omdat "wij" dan zo arm zouden worden. Deze politiek is kleinburgerlijk-chauvinisme, gebaseerd op de uitbuiting van tientallen miljoenen Indonesiers (dekt daarom ook de N.S.B.-leus: "Indië verloren, rampspoed geboren") en vloeit met Lenin's revolutionaire politiek over de onafhankelijkheid der koloniale volkeren.

Waar de machtsverhoudingen volkomen in het voordeel der Indonesische massa's zijn omgeslagen en deze niet bereid zijn een compromis aan te gaan, zien de Nederlandse imperialisten zich gedwongen een beroep te doen op de wapenen van het Engelse imperialisme. ten einde de balans ten voordele van een compromis te doen overhellen. De Engelse imperialisten, die een overwinning van de volkeren van

Indonesië vrezen als een gevaar voor "eigen" koloniën, hebben aan dit beroep gehoor gegeven en treden ook hier op als politie-agent van het wereldkapitaal. De "Socialistische" Labour-regering blijkt slechts agente van het imperialisme te zijn. Noeh de koloniale volkeren, noeh de arbeiders hebben van haar iets te verwachten. Zij heeft sonter rekening te houden met de grote ontevredenheid, die haar contra-revolutiennair optreden, zowel onder de volkeren van Indië als onder het Engelse proletariaat, teweegbrengt en werpt slechts haar legers in de strijd, om de weegschaal ten gunste van een compromis te doen overslaan. De R.C.P. protesteert met klein tegen de misdadige interventie der Labour-regering, zoals zij ook protesteert tegen het gewapend optreden der eigen bourgeoisie. Zij begroet de solidariteitsstakingen der Australische, Nieuw-Zeelandse, Indiase en Engelse havenarbeiders en wekt de werkers van Nederland op dit voorbeeld te volgen. Slechts de moedige steun van de andere onderdrukte volkeren, in de eerste plaats van Indië en van het wereldproletariaat kunnen de volkomen overwinning der Indonesiers garanderen.

De R.C.P. ontzegt de Nederlandse bourgeoisie het recht, Soekarno en Hatta als fascist en "collaborateurs" te brandmerken. De Nederlandse imperialisten hebben nooit gearzeld en aarzelen ook thans niet van "collaborateurs" gebruik te maken en doen zelf een beroep op en maken gebruik van de Japanse wapens om de opstand neer te slaan. De R.C.P. zal elke aanslag op de regering der Republiek Indonesië van de zijde der imperialisten met alle middelen bestrijden daar het er in werkelijkheid om te doen is, de opstand te treffen.

Lopen de belangen der Indonesische volksmassa's en die der opkomende bourgeoisie, welke zich door haar meerdere scholing aan het hoofd van de opstand wist te plaatsen, om de bevrijding van het Nederlandse juk parallel, de uiteindelijke belangen van beide groepen zijn in wezen verschillend. Vechten de arbeiders en arme boeren zowel voor hun politieke als sociale emancipatie, de opkomende bourgeoisie wenst een zelfstandige klasse te worden, waarvoor het Nederlandse koloniale juk een rem betekent. Zij zal, om zich tegenover de volksmassa's te kunnen handhaven, niet aarzelen een beroep te doen op het imperialisme. In deze omstandigheden is de vorming van een onafhankelijke Indonesische communistische partij, die zich tegen de ontwapening der volksmassa's keert, de opstand peegt uit te breiden tot geheel Azië en zich een socialistisch Azië tot doel stelt, eerste noodzaak. De R.C.P. beschouwt het als haar plicht, onze Indonesische kameraden daarbij ten volle te steunen.

De bevrijding van het imperialistische juk door de volkeren van Indonesië is een belangrijke stappe van de wereldrevolutie. Zij betekent een ernstige verzwakking van het imperialisme en is eerste voorwaarde voor de Indonesische arbeiders en arme boeren om hun eigen strijd, de socialistische, te kunnen voeren. De R.C.P. beschouwt daarom als haar voornaamste leuzen: "Indonesië los van Holland, Nu!" "Handen af van Indonesië!" en "Voor de volkomen onafhankelijkheid van Indonesië!". Zij laakt ten scherpste de Communistenbond "Spartacus", die deze eerste en laatste leus niet wenst te voeren uit ultralinkse, schijnbaar radicale overwegingen. Deze greep laat daardoor in feite de opstandige Indonesische massa's in de steek, zoals wel blijkt uit haar uittreden uit het Anti-Imperialistisch Strijdcomité en het ~~zij~~ onvoldoende ondersteunen van de opstand in haar orgaan "Spartacus".

De R.C.P. beschouwt het als haar plicht het op initiatief van het Indonesisch Strijdcomité gevormde Anti-Imperialistisch Strijdcomité met alle middelen te ondersteunen. (wordt nog aangevuld met een resolutie over het Amerikaanse Imperialisme inzake Indonesië.)

De R.C.P. begroet het initiatief van het Europees Centrum der IVE Internationale ter ondersteuning van de koloniale opstanden in Indonesië en Indo-China, heeft met vreugde kennis genomen van de activiteit der Franse en Engelse kameraden in de strijd tegen de koloniale onderdrukkers.

De R.C.P. strijdt onverzoenlijk tegen elke rasdiscriminatie en vedt zich brederlijk verbonden met de onderdrukte en voor hun vrijheid strijdende koloniale volkeren der wereld. Zij bewondert de moed der Indonesische massa's. Hun strijd is haar strijd.

DE REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ

1. De tweede imperialistische wereldoorlog heeft Nederland definitief uit de sleur van zelfgenoegzaamheid en kleinburgerlijke legaliteit gerukt. Weliswaar was het Nederlandse kapitalisme reeds voor 1940 politiek en economisch volkomen afhankelijk van de grote imperialistische mogendheden en werd het sinds 1933 door de ingetreden wereldcrisis hevig geschokt, het kon zich door de uitbuiting van Indonesië en in mindere mate van West-Indië een werklozenleger van 400.000 permitteren en een zekere politieke stabiliteit handhaven. Verarmd thans door de Duitse bezetting, de fantastische kosten der moderne oorlogsvoering, het verdwijnen van Centraal Europa als afnemer van grondstoffen, welke via Nederlandse havens werden verzcheept, de vernieling van belangrijke delen van het industrie-apparaat en van steden, het (naar wij vurig hopen definitief) verdwijnen van Indonesië als bron van uitbuiting, het grootendeels uitschakelen van Nederland als handelscentrum, is het Nederlandse kapitalisme tot in zijn grondvesten geschokt.
2. Mede als gevolg van zijn parasitaire koloniale politiek beschikt het Nederlandse kapitalisme over een betrekkelijk zwak productie-apparaat. Het is niet in staat met de hoog-ontwikkelde industriële landen (in de eerste plaats Amerika, aan welk het door een grote schuldenlast is geketend) te concurreren, noch de gehele Nederlandse arbeidersklasse in het productie-apparaat te betrekken. Het zal daarom pogen door handhaving van het zo drastisch verlaagde levenspeil der Nederlandse arbeiders zijn winsten te garanderen en de kosten der oorlogsvoering op de schouders der grote massa van nietsbezitters af te wentelen.
3. Bevreesd voor een radicalisering der arbeidersklasse tengevolge van de toegenomen klassetegenstellingen, poegt de Nederlandse bourgeoisie deze in haar democratische rechten te beperken. Tenzelfdertijd wordt de invloed der vier grote trusts (Bataafse, AKU, Unilever en Philips) door rechtstreekse deelneming aan het uitvoerend orgaan der bourgeoisie (De Nederlandse Staat) vergroot.
4. Het is onder deze omstandigheden de taak der Nederlandse arbeidersklasse onvermoeid te strijden voor herstel van haar democratische rechten, het houden van ONMIDDELIJKE verkiezingen, verhoging van haar levenspeil, controle over de productie ter uitschakeling van de invloed der trusts enz.
5. Waar echter een belangrijke verbetering van het levenspeil der Nederlandse arbeidersklasse binnen het raam van het kapitalisme, dat zich slechts ten koste van de uitbuiting der arbeiders en de onderdrukte koloniale volkeren enigermate zou kunnen herstellen, niet meer mogelijk is, zal de vernietiging van het kapitalisme, in samenwerking met de arbeiders der overige Europese landen en de vestiging van de Verenigde Socialistische Staten van Europa en van de gehele wereld, de enige weg zijn, die haar voor verpaupering en ondergang in een derde atomatische wereldoorlog behoedt.
6. Om de arbeidersklasse te bevrijden uit de chaos van het kapitalisme is een revolutionaire partij noodzakelijk. Een partij, die de arbeidersklasse en de arme boeren voegaat en leidt bij hun strijd voor lotsverbetering en democratische rechten, hen door opklaring en door het stellen van overgangseisen voor desillusies behoedt en op het beslissende moment de strijd om de macht aan de orde wet te stellen.
7. Als een dergelijke partij kan de S.D.A.P. niet worden beschouwd. In de plaats van de onverzoenlijke klassenstrijd komt zij op voor verzoening met de bourgeoisie en is bereid haar bestaan als arbeiderspartij op te offeren terwille van de samenwerking met kleinburgerlijke, de klassenstrijd verwerpende elementen. Zij neemt deel aan het onderdrukkingsapparaat der bourgeoisie, staat vijandig tegenover de vrijheidsstrijd der Indonesische bevolking, heeft in de plaats der internationale solidariteit van alle verdrukten de reactionaire, arbeidersvijandige "vaderlandsverdediging" gesteld, enz. enz.

8. De politiek der C.P.N. is in wezen gelijk aan die der S.D.A.P. Ofschoon zij onder haar leden en aanhang ongetwijfeld vele eerlijke revolutionnaire arbeiders telt, is haar leiding volkomen gecorrumpéerd en tot elk verraad bereid. Hunkerend naar minister-zetels, vijandig tegenover de onverzoonlijke strijd der Indoneziërs (welke zij slechts gedeeltelijk ondersteunt, om Indië voor de bourgeoisie te "reddén"), chauvinistisch en afhankelijk van de bekrompen nationaal-bolsjewistische grillen der Stalin-bureaucratie, is zij noch in staat, noch bereid, de Nederlandse arbeidersklasse te leiden in de strijd tegen het kapitalisme.
9. De Internationale Socialistische Beweging (I.S.B.) onderscheidt zich slechts door een wat radicalere fraseologie van de verderlijke, reformistische politiek van S.D.A.P. en C.P.N. Zonder enige aanhang onder de arbeidersklasse kan zij als een te verwaarlozen factor worden beschouwd. Haar leiding, welke voornamelijk uit afvalligen der revolutionnaire arbeidersbeweging bestaat, mist elk vertrouwen bij het Nederlandse proletariaat.
10. De voor-oorlogse R.S.A.P., welke ondanks haar fouten (gebondenheid aan het N.A.S., nationaal-beperkte opvattingen omtrent de taken en problemen der internationale arbeidersklasse) als de revolutionnaire partij van het Nederlandse proletariaat moest worden beschouwd, heeft in haar oude vorm (ondanks haar moedige voortzetting van de strijd onder de Duitse bezetting in het M.L.L.-front) de oorlog niet overleefd. Zij is uiteen gevallen in de Communistenbond "Spartacus" en het Comité van Revolutionnaire Marxisten, bij welke laatste groepering zich de actieve leden der voormalige groep van Bolsjewiki-Leninisten hebben aangesloten.
11. De Communistenbond "Spartacus" kenmerkt zich door een typisch-sectarische, ultra-linkse politiek en heeft de weg van Lenin verlaten. Anti-parlementair, behept met kleinburgerlijk-anarchistische opvattingen omtrent het wezen van de revolutionnaire partij en de vakbeweging uitgaande van de reactionnaire, kwasi-revolutionnaire theorieën omtrent het wezen van de bevrijdingsstrijd der onderdrukte koloniale volkeren, is deze groep er in een record-tijd in geslaagd, het vertrouwen van vele revolutionnaire arbeiders, welke in haar de voortzetting der R.S.A.P. zagen, te verliezen.
12. Het Comité van Revolutionnaire Marxisten en haar orgaan "De Rode October" stellen zich op de basis van het Bolsjewisme-Leninisme. De vorming van een revolutionnaire partij, gebaseerd op de beginselen van Marx, Engels, Lenin en Trotski, welke de Nederlandse arbeidersklasse leidt in haar strijd tegen het kapitalisme, beschouwt het als een der eerste en voornaamste taken van de revolutionnaire Marxisten in Nederland. Het uitstellen hiervan na het volkomen verraad van S.D.A.P. en C.P.N. betekent in werkelijkheid: het crediet van deze reformistische partijen bij het Nederlandse proletariaat verlengen.
13. Bijeen in een landelijk congres te Amsterdam op 23 en 24 December, besluiten de in het C.R.M. verenigde Revolutionnaire Marxisten over te gaan tot de stichting van de Revolutionnaire Communistische Partij. Zij roepen alle revolutionnaire Kameraden in Nederland op, deze tot de voorrede te maken van het Nederlandse proletariaat.
14. De R.C.P. is een bolsjewistische Partij. Zij kent geen papieren leden. De in haar verenigde kameraden, welke zich als vrijwilligers in de oorlog tegen het kapitalisme beschouwen, dienen zich geheel te geven voor de zaak der arbeidersklasse. Haar vorm is democratisch-centralistisch. Is eenmaal een besluit genomen, dan dient dit onvoorwaardelijk door elk lid te worden uitgevoerd.
15. De R.C.P. is een internationalistische partij. Zij voelt zich ten nauwste verbonden met de onderdrukten van alle andere landen. Zij beschouwt de strijd der Nederlandse arbeidersklasse als onderdeel van de strijd der arbeiders der gehele wereld, voor welke een wereldpartij der socialistische revolutie onontbeerlijk is. Zij begroet de Vierde Internationale, welke in de jaren der onlangs geëindigde tweede imperialistische oorlog onvermoed en onvoorwaardelijk streefde voor de verbredering van alle arbeiders in de strijd tegen de hel van het imperialisme, als deze Wereldpartij. Zij deelt haar beginselen en besluit zich als haar Nederlandse Sectie te vormen.

Uitgeverij "Prometheus"
N. 2. Voorburgwal 242 Amsterdam C

Kameraden,

Het verheugt ons, dat wij thans definitieve geluiden kunnen laten horen omtrent onze partij-uitgeverij. Met ingang van 1 Januari 1946 zal hij op volle kracht gaan werken. In verband met dit feit zullen wij U regelmatig onze circulaires doen toekomen omtrent de stand van zaken en de voorhanden litteratuur. Dit is de eerste.

ORGANISATIE

Het komt ons zeer gewenst voor, dat overal waar dit enigszins kan een kameraad speciaal aangewezen wordt als agent voor de uitgeverij, zo mogelijk gescheiden van het agentschap van "De Rede October".

De agentschappen zullen bij al onze zendingen onmiddellijk een rekening toegezonden krijgen, welke in elk geval binnen 14 dagen moet worden voldaan. Deze regeling is absoluut noodzakelijk voor een gezonde financiële opbouw. De kameraad van het agentschap is daarvoor verantwoordelijk. Het is daarom van groot belang, dat de agentschappen niet meer bestellen dan zij vermoeden binnen 14 dagen te kunnen verkopen.

Zodra de financiële positie van de Uitgeverij het toelaat zal de korting voor het agentschap worden verhoogd, opdat ook deze een zelfstandige positie in de afdelingen kan innemen.

In diverse afdelingen komt het voor, dat brochures o.d. geplaatst kunnen worden bij kiosken, boekhandelaars etc. Per 1 Januari a.s. moeten wij een opgave van deze ondernemingen ontvangen hebben onder vermelding van de condities o.d. waarop deze ons materiaal afnemen. Na 1 Januari zullen deze afnemers regelrecht door ons versierd worden. De agentschappen bestellen dus uitsluitend datgene, wat zij zelf nodig hebben voor eigen verkeer.

BROCHURES

Het ligt in onze bedoeling zo snel en zo veel mogelijk met populaire brochures uit te komen in de geest van "Wat willen de Communisten" en onze revolutionaire communistische politiek bij de massa te propageren. Kort na het congres zal reeds een brochure over de Indonesische kwestie verschijnen, waarvan een grote oplage verkecht zal moeten worden. Kameraden, deze brochures kunnen een belangrijke stimulans voor onze organisatie vormen.

BOEKEN

De uitgeverij "Prometheus" zal zich mede bezig houden met in- en verkoop van nieuwe en tweedehands boeken. Reeds hebben wij een aantal goede boeken beschikbaar, waarvan wij hieronder een specificatie laten volgen:

Gustav Mayer: "Friedrich Engels"

een biografie van het leven van F. Engels
Een nieuw boek, dat gedurende de oorlog ondergedoken is geweest en welverdiend een zeer goede recentie had.

Prijs: ingenaaid f. 11.50. Gebonden: f 15.50
twee delen in zeer goede vooroorlogse band.

Leo Trotski: "De levende gedachten van Karl Marx".

Een geheel nieuw boekje met een korte samenvatting van de Marxistische leer.

Gebonden in voeroorlogse band f 3.--

Karl Kautski: "Aus der Frühzeit des Marxismus"

(een briefwisseling met Friedrich Engels)

Ingenaaid f 4,25

Gebonden f 5.90 eveneens in voeroorlogse band.

GOED NIEUWS!!!

Bovendien hebben wij thans toezegging van onze Amerikaanse kameraden ontvangen, dat wij alle door hen uitgegeven boeken en brochures in elk kwantum "zolang veerradig - van hen kunnen betrekke". Een catalogus van al dit - uiteraard Engelse - materiaal is naar ons onderweg en wij hopen binnenkort U een overzicht te doen toekomen van wat verkrijgbaar is. DE EERSTE ZENDING BOEKEN EN BROCHURES IS REEDS ONDERWEG.

Zodra wij deze ontvangen hebben zullen wij hiervan mede-

deling doen in "De Rode October". Kameraden, geeft thans reeds Uw ogen en oren de keet naar mogelijkheden en dit alles te plaatsen. Maar dit is nog niet alles.

De "Socialist Workers Partij, onze Amerikaanse sectie heeft bevandien toegesegd ons wekelijks haar orgaan "The Militant" en maandelijks haar theoretisch tijdschrift "Fourth International" toe te zenden. Wij nemen hierop abonnementen aan voor resp. f 0.25 en f 0.80 per nummer.

WERFT HIERVOOR ABONNEMENTS. Deze organen geven een zeer goed beeld van de ontwikkeling van de klassenstrijd in Amerika en van de steeds toenemende invloed van de S.W.P.

Correspondentie met onze Engelse kameraden van de R.C.P. over haar orgaan "Socialist Appeal" en "Workers International News" haar theoretisch tijdschrift wordt momenteel gevoerd, terwijl wij thans ook zeer binnenkort bericht hopen te ontvangen van onze Belgische en Franse secties over "La Lutte Ouvrière" en "La Verite" en verder entrent Quatrieme Internationale " het officiële publicatie orgaan van het Europees Executief Comité van de vierde internationale.

Dit is en mee te beginnen een respectabele lijst. Het is zeker voldoende, en onze Uitgeverij de eerste noodzakelijke steet te geven en haar de financiën te verschaffen, die noodzakelijk zijn voor een verdere ontpleoing van haar activiteit.

Tenslotte vermelden wij nog, dat aan een spaarsysteem voor de boeken en andere publicaties na het congres ernstig aandacht besteed zal worden, opdat ook onze minst draagkrachtige leden zich in het bezit van onze uitgaven zullen kunnen stellen.

OP VOOR ONZE UITGEVERIJ.

namens de

"Uitgeverij Prometheus"

Wout Tielman

N.B. Op het congres is al dit materiaal ter inzage en veel ervan is onmiddellijk te koop.

B.

Ontwerp-Politieke Resolutie voor het Derde Congres der Revolutionnaire Communistische Partij (R.C.P.) - Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale

I. Op internationaal gebied kenmerkt zich de ontwikkeling in het afgelopen jaar,

a. economisch,

door een wankel evenwicht in de economische verhoudingen, met duidelijke tekenen van verslechting: het opeenhopen van onverkoopte voorraden op het gebied van verbruiksgoederen in de Verenigde Staten; voortschrijdende langzame inflatie in Amerika en de daarvan afhankelijke gebieden; toenemende werkloosheid, soms op catastrofale schaal, zoals in België, Italië en West-Duitsland; uitzichtloosheid van het Marshallplan ten aanzien van de dreiging van een wereldcrisis, doordat de concurrentie tussen Amerika en Europa, en tussen de Europese bourgeoisieën onderling behoorlijke planning der wereldeconomie uitsluit; tenslotte het feit, dat de zware industrie in Amerika en de Marshall-landen slechts op gang blijft door de enorme bewapening, welke enerzijds de inflatie in de hand werkt, anderzijds geen blijvende uitkomst kan bieden zonder oorlog, waarvoor de sociale verhoudingen echter niet gunstig zijn. Door deze elementen heeft de huidige betrekkelijke stabiliteit een geforceerd en wankel karakter, en bestaat er een permanente crisis-dreiging.

b. politiek,

door eenzelfde uiterst wankel evenwicht. De verhouding U.S.A. - U.S.S.R. heeft zich ten zeerste verscherpt in de strijd om Duitsland en Berlijn, en in de strijd om China en andere gebieden in het Verre Oosten. Heeft Amerika in West-Duitsland zekere voordelen behaald tegen de U.S.S.R. en het stalinisme, en tegen de West-Europese arbeidersklasse, door het verslaan van de strijdgolven in Frankrijk en Italië, iets definitiefs is hier noch op het gebied van de klassestrijd, noch in de koude oorlog, voor Amerika gewonnen. In het Verre Oosten aan de andere kant, heeft het oplossen van de vrijheidsstrijd der koloniale volkeren tot een verzwakking van het imperialisme, en in China, Viet Nam, Malakka en andere gebieden tot een directe versterking van het stalinisme geleid.

Het stalinisme maakt zelf een diepe crisis door. De Yoego-Slavische kwestie dwingt tot tegenmaatregelen van de kant van Kremlin; het offensief van Wallstreet dwingt het stalinisme zijn rijken te zuiveren; bovenal echter wordt de crisis veroorzaakt doordat de verraderlijke politiek van het stalinisme het aanzien geeft aan oppositionele stromingen, waartegen het stalinisme op de meest brute manier moet optreden. De "linkse koers" heeft weliswaar een ineenstorting voorkomen, maar aan de crisisverschijnselen geen einde gemaakt, zoals uit de huidige golf van "zuiveringen" blijkt.

c. De perspectieven,

zijn in hoofdzaak dezelfde als die, welke het Tweede Congres vaststelde, omdat ook de factoren van het wankel evenwicht nog aanwezig zijn: de mogelijkheid van een economische ineenstorting van de kunstmatige voorspoed in Amerika is meer nabij gekomen; de uitweg naar de oorlogsvorbereiding, sinds het Tweede Congres door Amerika begaan, loopt dood zonder een oorlog. Deze is echter gebonden aan politieke verhoudingen, welke op het moment een imperialistische oorlog tegen de Sowjet-Unie onmogelijk maken. Het Amerikaanse imperialisme ziet in een oorlog de enige uitkomst; en bereidt deze thans actief voor; is het op het gebied van oorlogsproductie, daarbij geholpen door de inschakeling van West-Europa met het Ruhrgebied, en Japan verreweg de meedere van de Sowjet-Unie, de strijdvaardigheid van de arbeidersbeweging en van de koloniale volkeren belet, ondanks het stalinistische verraad, het uitbreken van de Derde Wereldoorlog.

Slechts de Vierde Internationale kan de arbeidersklasse en de koloniale volkeren tot een succesvol offensief tegen de oorlog, vóór de sociale revolutie, leiden.

Tegelijkertijd bestaan er kansen, dat de crisis van het stalinisme in de komende periode op internationale schaal heftiger wordt. De mindere afhankelijkheid van het China van Mao Tse Toeng van het Kremlin kan daar tot soortgelijke gebeurtenissen als in Yoego-Slavië leiden. Uit niets blijkt, dat het stalinisme op internationale schaal bezig is het verloren vertrouwen te herwinnen. De ontwikkeling van die crisis zal in grote mate afhangen van de interne verhoudingen in de Sowjet-Unie, en van de capaciteit van de secties van de Vierde Internationale om het vertrouwen van belangrijke delen der arbeidersklasse te winnen.

II. Nederland.

Economisch.

is de Nederlandse bourgeoisie opgenomen in het wankele internationale evenwicht, met dezelfde tendenz naar verslechting; zij is daarbij echter bijzonder kwetsbaar doordat de pijler van haar parasitaire bestaan door de Indonesische revolutie ernstig is aangetast. Door de dollar-schaarste in Europa hebben de producten van de Nederlandse lichte industrie en gespecialiseerde landbouw een zeker afzetgebied in Europa, terwijl het lichte herstel van het Ruhrgebied profijt oplevert voor Rotterdam. Door deze omstandigheden is Nederland in bijzondere mate afhankelijk van de stabiliteit van de Europese economie, welke op haar beurt geheel van Amerika afhangt. Zonder Indonesië blijft de Nederlandse bourgeoisie echter elke duurzame levensmogelijkheid ontberen. Dit, en de pogingen in Indonesië haar zelfstandigheid te herwinnen, leiden tot een neergang in de economische situatie. De koloniale oorlog en de ontwikkeling van de internationale economische verhoudingen in een ongunstige zin kunnen de huidige langzame verslechting der economische situatie in dit land in de toekomst een buitengewoon snelle vaart verlenen. De druk op de levensomstandigheden der arbeidersklasse wordt voortdurend verzwaard; door "economische ordening" en zware belastingdruk betaalt de kleinburgerij een zware tol voor de moeilijke situatie der grote bourgeoisie. De inflatie-tendenzen, en het kennelijke overwicht, dat in het Europese verkeer de Benelux-partner op Nederland heeft, en de aanvaarding door Nederland van voorwaarden, die een deel van de moeilijkheden van de Belgische industrie op kosten van Nederland oplossen, leidt tot verdere verslechting van de economische situatie, en maakt met name massale werkloosheid tot een dreigend gevaar.

1. politieke verhoudingen in Nederland,

worden gekenmerkt door de factoren, welke het land aan zijn politiek-economische ligging ontleent, op een bijzondere wijze verscherpt door het alles-overheersende belang van de Indonesische kwestie voor de Nederlandse economie en voor de politieke verhoudingen.

De volledige inschakeling van het Nederlandse gebied in het Amerikaanse machtsbereik, door Nederlands economische afhankelijkheid, en door zijn deelname aan de West-Europese Unie (Pact van Brussel) en het Noord-Atlantisch Pact, dwingen de politieke partijen, die voor deze politiek verantwoordelijk zijn, tot een gemeenschappelijke politiek tegenover de arbeidersklasse, welke de militarisatie én de kosten van de economische Unies (Benelux, Marshall-landen) moet opbrengen. In dezelfde richting van verscherpte uitbuiting en onderdrukking dwingen haar de koloniale oorlog, welke zware lasten legt op de schouders van het proletariaat en van het kleinburgerdom. De P.B.O., de hernieuwing van het ambtenarenverbod, de burgerlijke staat van beleg en andere dergelijke maatregelen betekenen een aanval op de democratische rechten van de arbeidersklasse, en zijn wapenen van de bourgeoisie tegen verzet van het proletariaat tegen de verscherpte uitbuiting.

Door de bijzondere ontwikkeling op vakbondsgebied, uit de crisis van het sta-

linisme zich in Nederland op een eigen wijze. De radicalisatie na de oorlog uitte zich in Nederland door een versterking van de C.P.N., maar vooral door een stormachtige groei van de E.V.C., welke op een bepaald moment op alle knooppunten van de klassenstrijd een overweldigende aanhang had. De crisis van het stalinisme uitte zich in Nederland ook speciaal op vakbondsgebied, door de snelle neergang van de E.V.C. na het stalinistische verraad aan de grote zeelieden- en havenarbeidersstaking in 1946, en vooral na de fusie-comedie in hetzelfde jaar. De stroming van het stalinisme af, leidde daar, waar het stalinisme een sterke greep op het apparaat had, tot desertie en versterking van het N.V.V., daar waar de stalinistische invloed in de E.V.C. niet overheersend was tot een scheuring, als in Rotterdam. In alle gevallen had het stalinistische verraad demoralisatie ten gevolge. De R.C.P. is er tot nu toe niet in geslaagd deze stroming van het stalinisme af op te vangen, deels door zich niet snel genoeg te herorienteren, deels door politieke fouten van partijleden. De leiding werd daardoor overgelaten aan centristen (Rotterdam), of de arbeiders werden aan zichzelf overgelaten, en zochten een rustpunt in het N.V.V. Andere resoluties handelen over de wijze van optreden ten aanzien van deze factoren.

Op partij-politiek gebied uit zich de crisis van het stalinisme tot dusver in deserties en "zuiveringen". De "linkse koers" heeft, juist door de afbraak van de E.V.C. in Nederland nog maar weinig effect gehad. De "zelfcritieken" hebben de C.P.N. nog geen nieuwe stabiliteit kunnen geven, maar waren aanleiding tot nieuwe deserties en "zuiveringen". Nieuwe ontwikkelingen in het internationale stalinisme als vervolg op de Yoego-Slavische kwestie zouden tot consolidatie en versterking van georganiseerde fracties in de C.P., en dus tot scheuringen kunnen leiden.

Zowel de economische als de politieke strijd van de arbeidersklasse wordt beheerst door de Indonesische kwestie. Een voortduren van de koloniale oorlog, of een verlies van de Indonesische roef, zouden een omwenteling in de Nederlandse economische en politieke verhoudingen veroorzaken. De verslechting van de levensomstandigheden, het directe lijfsgevaar der Nederlandse soldaten in Indonesië, zullen de fundamenteën van het politieke leven op de duur ondermijnen. De traditionele bindingen aan de confessionele partijen en vakbonden, vooral in het Rooms-Katholieke Zuiden, zullen de catastrofale gevolgen van een verlies der Indonesische meerwaarde-bronnen, of van een permanent geworden koloniale oorlog, op den duur niet kunnen overleven. Op de duur zal het gevolg van de Indonesische revolutie zijn, dat tot nu toe sociaal-rustige gebieden, ontsloten zullen worden voor de massale klassenstrijd. De stroming van het stalinisme af, en in het bijzonder de afbraak van de E.V.C., werkten ten gunste van het reformisme. De verscherping van de economische en politieke verhoudingen, vooral door de Indonesische kwestie zal echter niet toelaten dat de P.v.d.A. lange tijd als "rustplaats" van de arbeidersklasse zal kunnen dienen. Integendeel, het vollopen van de reformistische vakbonden zal, na verloop van tijd, tot verzet van de daarin georganiseerde arbeiders tegen hun levensomstandigheden en tegen de bureaucratie leiden. In de P.v.d.A. zelf zullen op den duur dergelijke verschijnselen niet kunnen uitblijven, vooral wanneer door de druk van de Indonesische kwestie ook de kleinburgerij tot fellere oppositie zal overgaan. De onoplosbaarheid van de Indonesische kwestie, het centrale probleem van de Nederlandse bourgeoisie en haar regering, kan tenslotte tot regeringscrises en het cristalliseren van uiterst rechtse tendensen leiden, welke ook van die kant tot de afbrokkeling van de P.v.d.A. zullen bijdragen.

De oplossing van het Indonesische probleem-welke geen andere kan zijn dan de volledige onafhankelijkheid en de terugtrekking van de troepen - begint hoe langer hoe meer in het bewustzijn van de arbeidersklasse voorwaarde te worden voor de oplossing van de problemen van haar levenspeil. Doordat het probleem van het

beëindigen van de koloniale oorlog zich stelt als probleem No 1. , komt de strijd op een hoog politiek peil te liggen. De strijd tegen de koloniale oorlog, en voor het Indonesië-los-van-Holland-nul bergt een strijd voor de omverwerping van de regering als laatste consequentie in zich. De ervaringen van de economische strijd waarin de arbeidersklasse zich geplaatst ziet tegenover het gehele machtsapparaat van de bourgeoisie, werken in dezelfde richting.

De grote omvang van deze taken staat in geen enkele verhouding tot de desorganisatie en verdeeldheid, waarin stalinisten en reformisten de arbeidersklasse hebben gebracht. Deze beide factoren (het bewustzijn van de enorme taken, en de absolute noodzaak van de massale en algemene strijd, - en de verraderlijke leidingen) zijn de oorzaken van de lange windstilte in de klassestrijd in Nederland. Nergens is het schreeuwende gebrek aan een revolutionaire leiding ten aanzien van een verscherpende situatie zo groot, als in het Nederland-van--de-koloniale oorlog.

III. Vooruitzichten en taken der R.C.P.

De verdeeldheid en de demoralisatie in de Nederlandse arbeidersbeweging, en de enorme taken waarvoor de Indonesische revolutie haar stelt, maken in de huidige situatie de propaganda en strijd voor de strijdeenheid, het eenheidsfront der arbeidersorganisaties tot centrale oriëntering van de tactiek der Partij. De absolute noodzaak van de massale en algemene strijd, op leuzen die geldigheid hebben voor de gehele arbeidersklasse of voor zeer grote sectoren daarvan, dient tot basis voor onze propaganda voor het eenheidsfront. Op economisch gebied zijn deze leuzen neergelegd in de vakbondsresolutie. De meest brandende politieke en economische leuzen, op grond waarvan we de propaganda voor de eenheid moeten voeren zijn:

1. VERDEDIGT DE DEMOCRATISCHE RECHTEN VAN DE ARBEIDERSKLASSE EN HAAR ORGANISATIES ! WEG MET DE P . B . O . ! VOOR HET ONBEPERKTE STAKINGSRECHT ! VRIJHEID VAN DE VAKBONDEN VAN DE STAAT ! enz.
2. VERDEDIGT HET LEVENSPLEIL VAN DE ARBEIDERSKLASSE ! WEG MET DE LOONSTOP ! VOOR EEN MINIMUM-LOONVLOER VAN f 60.--, BESCHERMD DOOR DE GLIJDENDE LOONSCHAAL ! GEEN HUURVERHOOGING ! VERDELING VAN DE WOONRUIMTE DER BOURGEOISIE , DE WONINGBOUW ONDER CONTROLE DER ARBEIDERSKLASSE ! GLIJDENDE URENSCHAAL ! VOLLE UITBETALING VAN HET LOON BIJ WERKLOOSHEID !
3. INDONESIA LOS VAN HOLLAND, NU ! DE TROEPEN TERUG !
4. WEG MET DE OORLOGSCOALITIE ! VOOR EEN ARBEIDERS- EN BOERENREGERING !

Overal waar daartoe aanleiding bestaat, zal de partij de stalinistische, reformistische en centristische pogingen, om de totstandkoming van de strijdeenheid te saboteren, aan de kaak moeten stellen.

b. Overal waar de partij de gevangene dreigt te worden van het isolement van stalinistische of centristische organisaties, moet zij zich weer bij de massa's voegen. De partij als geheel, en de pg.'s in de bedrijven, in de vakbonden of in andere organisaties, in het bijzonder, zullen nauwkeurig moeten nagaan, waarheen de massa's zich begeven, en zij zullen waar dat mogelijk is niet moeten aarzelen, zich aan het hoofd van oppositiebewegingen te stellen, en de leiding aan stalinisme, reformisme en centrisme te betwisten. De partij zal van de crisis van het stalinisme moeten profiteren door op groter of kleiner schaal, op basis van de bovenaangegeven oriëntatie, oppositionele arbeiders om zich te verzamelen, en nieuwe kaders tot zich te trekken.

Ten aanzien van een eventuele ontwikkeling van opposities in de C.P. met

enige arbeidersbasis, zal de Partij zeer waakzaam moeten zijn. Zij zal tegen deze stromingen zeer soepel moeten zijn, en alles moeten proberen om deze groeperingen of delen ervan te winnen voor de Vierde Internationale.

Grote aandacht zal de partij moeten besteden aan het werken in het N.V.V. Ook de P.v.d.A. zal nauw moeten worden gadeslagen. Door haar waakzaamheid zal de partij moeten voorkomen, dat het stalinisme, gebruik makend van de verscherping der economische en politieke verhoudingen, niet wederom grote massa's tot zich zal trekken.

IV. Besluit.

Het is moeilijk te bepalen, in welk tempo de internationale economische en politieke factoren, en in welk tempo deze in Nederland, zich zullen gaan ontwikkelen. Zeker is, dat al deze factoren werkzaam zijn in de zin van een verscherping van de klassenstrijd. Het alles beheersende probleem is dat van de selectie der strijdkaders. In dit langzame en moeizame proces, dat zich, nu het dieptepunt van scheuring, verdeeldheid en demoralisatie niet ver kan zijn, zal gaan voltrekken, zal de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale een grote rol kunnen spelen. Voegen wij ons bij de massa's! Ton en wij ons de beste strijders tegen verdeeldheid en demoralisatie! Laat onze leuzen, overal waar mogelijk is, zowel in verkiezingen als in andere acties, aan de arbeidersklasse de oplossing van haar problemen aan de hand doen! En vooral: laten wij daar, waar wij over kaderelementen beschikken, niet aarzelen onze oriëntering in de praktijk te brengen, en ons aan het hoofd van de strijd te stellen. Voeren wij deze oriëntatie op juiste wijze uit, dan moeten in het komende jaar de kaders van de R.C.P. zich versterken, dan moeten wij de grondslag kunnen leggen voor de verovering van de leiding van de meerderheid der Nederlandse arbeidersklasse, voor de socialistische revolutie! Voorwaarts!

O-O-O-O-O-O-O-O

DE INDONESISCHE REVOLUTIE. VOORUITZICHTEN EN TAKEN.

Resolutie, aangeboden aan het Derde Congres der R.C.P.

I. Scheiding tussen bourgeoisie en proletariaat.

De ontwikkeling in Indonesië bevestigt tot in details de analyse van het Tweede Congres der R.C.P. Uitgaande van deze thesen is het mogelijk de gebeurtenissen te ontleden en de toekomstige ontwikkelingen te voorspellen.

Onder de dreiging van de eerste militaire actie zocht de opkomende inheemse bourgeoisie in Indonesië nauwere aaneensluiting bij de volksmassa's. Dit kwam tot uitdrukking in de vervanging van het Derde Kabinet-Sjahrir in Juni 1947 door het Kabinet-Sjarifoeddin. De scheuring in de Socialistische Partij, waarbij Sjahrir een nieuwe partij vormde, en de vorming van het P.N.I. - Masjoemi - Kabinet (Hatta) in Januari 1948, duidde het punt aan, waarop na de eerste koloniale oorlog de coalitie met de leiders van het proletariaat en de arme boeren verbroken werd, terwille van een nieuwe overeenkomst met het imperialisme (Renville) de aanvaarding van de Van-Mook-Lijn, en de terugtrekking der Republikeinse troepen uit door de Nederlanders nog onbezette gebieden tengevolge van de Renville-overeenkomst, toonden de strijdende massa's het karakter van hun leiding, waaronder die der stalinisten, in de praktijk.

Na hun uitsluiting uit de regering gingen de P.K.I. en de onder haar invloed staande partijen in een vrij gematigde oppositie, daartoe gedwongen door de radicalisatie van de volksmassa's, en door de "linkse" koerswijziging van het Krem-

lin, dat de Indonesische revolutie als een pion in zijn schaakspel tegen de U.S.A. beschouwt, besloot, - toen in Juni 1948 de regering-Hatta een verdrag met de Sowjet-Unie weigerde, en deze zich duidelijk op het Amerikaanse imperialisme o-rienteerde - tot een scherpe koerswending. De fusie van de P.K.I. met de partij van Sjarifoeddin en Setyadjit, de zending van Moeso en de gelijktijdige "zelfkri-tiek", kondigde een stalinistische staatsgreep aan. Na de jarenlange verraderlij-ke politiek der stalinisten, volgde de opstand van Madioen als een avontuur, hoe-zeer een verscherpte strijd van het proletariaat en de massa der arme boeren tegen de regering Hatta ook in de lijn der ontwikkeling lag. De opstand te Madioen was echter op bureaucratisch commando, zonder voldoende voorbereiding, en op een on-voldoend program te voorschijn geroepen, had het karakter van een avontuur, door-kruiste daarom de werkelijke beweging van de arbeiders en arme boeren, en gaf de regering Hatta de gelegenheid, de gehele beweging van arbeiders en arme boeren zware slagen toe te brengen. Deze vroegtijdige opstand was niettemin een strijd van de arbeid ersklasse, en bezegelde in feite de scheiding van de inheemse bour-geoisie en de volksmassa's, zonder dat - zowel door de organische zwakte van deze bourgeoisie als door het beperkte karakter van de opstand - een beslissing in de-ze strijd viel. Wel heeft deze avonturistische koers der stalinisten, die de ar-beidersklasse evenals de rechtse koers, die daaraan vooraf ging, duur te staan, te gekomen, het prestige van het stalinisme onder de volksmassa's ten eerste zwakt.

II. De tweede koloniale oorlog en zijn gevolgen in Indonesië.

a. De positie der Republikeinse leiders.

De feitelijke scheiding tussen de inheemse bourgeoisie en de massa's van ar-beiders en arme boeren, isoleerde de Republikeinse regering, en maakte haar vrij-wel machteloos tegen de aanval van het Nederlandse imperialisme. Evenmin echter veroorloofde de uitermate zwakke economische positie van de inheemse bourgeoisie haar, de Nederlandse eisen van militaire controle over het grondgebied, controle op de buitenlandse handel en afschaffing van de buitenlandse dienst van de Repu-bliek, te aanvaarden, omdat dat gelijk zou staan met haar volkomen eliminatie. Niet in staat, zelfstandig een compromis te bereiken, noch om serieuze weerstand te bieden tegen de imperialisten, bleef haar geen andere mogelijkheid dan zich volledig te baseren op het Amerikaanse imperialisme. De leidende Republikeinse functionarissen boden geen weerstand tegen hun arrestatie; in plaats van zich te baseren op het verzet van de volksmassa's tegen het imperialisme, steunen zij op de besluiten van de Veiligheidsraad, die slechts voorzien in een schijn-herstel - en een werkelijke liquidatie - van de Republiek. De gevangenneming van de Repu-blikeinse leiders, en hun bereidheid de strijd der volksmassa's tegen de imperi-alistische legers te verraden, hebben aan hun leidende positie in de Indonesische vrijheidsstrijd, definitief een einde gemaakt.

b. De guerillastrijd

De aanval van het Nederlandse imperialisme op 18 December 1948 had het uit-gesproken doel, de Republiek volledig te vernietigen. In de Republiek betekende deze overval op zichzelf reeds de complete nederlaag van de voorstanders van een compromis met het imperialisme. De gewapende strijd tegen de imperialisten, doet de leiding op de meest besliste momenten van de arbeidersklasse en de massa der arme boeren overgaan. Der leiding der guerilla's berust thans deels bij ver-billende Republikeinse noodregeringen, waarin vroegere, burgerlijke leiders een grote rol spelen, deels bij direct met de massa verbonden onverzoenlijke strij-ders, als Tan Malakka. De noodregering op Sumatra heeft zich (program van de re-gering Sjarifoeddin) gesteld op basis van de volledige onafhankelijkheid van Java, Sumatra, en Madura. Hetzelfde program garandeert echter de onaantastbaarheid van

de buitenlandse bezittingen.

Een nieuwe differentiëring binnen de guerilla-strijdkrachten is op deze wijze onvermijdelijk. Het proletariaat, gesteund door de massa der arme boeren, vecht voor de volkomen onafhankelijkheid en politieke eenheid van de gehele archipel, en voor de onteigening van de buitenlandse bezittingen en plantages. Van het grootste belang is het, dat op basis van deze overgangseisen, op basis van de theorie van de permanente revolutie, zich een proletarische leiding vormt, die gedurende en door de guerilla-gevechten de leiding van de Republikeinse strijdkrachten en van de bevrijde gebieden op zich neemt. Een dergelijk program van onafhankelijkheid en eenheid van geheel Indonesië, verbonden aan de eisen van de sociale revolutie zal ook de beste, en op den duur enige wijze zijn, om de volksmassa's te mobiliseren voor de strijd tegen het imperialisme.

III. De ontbinding van het leger der imperialisten.

De opstand der Indonesische massa's, en het voortgaande verzet der guerillas vergen een militaire krachtsinspanning, die verre uitgaat boven die, waartoe het Nederlandse leger op den duur in staat is. Haar beperkte krachten en de fantastische lengte der ravitailleringlijnen, veroorzaken een enorme slijtage aan manschappen en materieel. Het niet-nakomen van de aflossingsbeloften door het opperbevel, de moeilijkheid of onmogelijkheid om op grote schaal nieuwe lichten onder de wapenen te roepen, te trainen, uit te rusten en te transporteren, maken de toestand der Nederlandse troepen in Indonesië op den duur onhoudbaar. Het uitblijven van definitieve successen tegen de guerilla's, en het gebrek aan aflossing en verzorging werken sterke defaitistische neigingen onder de expeditionaire legermacht in de hand. Het leger, voor een zeer groot deel uit dienstplichtige proletariërs bestaande begint - en dat in toenemende mate naarmate de oorlog langer gerekt wordt - in de nederlaag van het imperialisme de kortste weg naar huis te zien, en uit het klasse-karakter van de oorlog argumenten te putten, welke tot het groeien van het revolutionaire defaitisme in het Nederlandse leger moeten leiden.

Dit gistingsproces in de Nederlandse troepen, geremd door hun volkomen isolément van het Nederlandse proletariaat, door de vreemde omgeving en de enorme moeilijkheid van massale desertie in deze omgeving, geremd ook door de straffe militaire discipline en de politiek der traditionele arbeiderspartijen, zal niettemin één der machtigste factoren van een Indonesische overwinning vormen. Een juiste proletarische en internationalistische oriëntering in het kamp der Republikeinen en de kristallisatie van de revolutionair-defaitistische tendenzen in het leger, zullen tot dit proces machtig kunnen bijdragen. Van de allergrootste betekenis zal hiervoor echter zijn het massale verzet tegen de koloniale oorlog in het Nederlandse achterland.

IV. De Indonesische kwestie in Nederland. Omwenteling in de Nederlandse politieke verhoudingen.

De dwangpositie van de Nederlandse bourgeoisie inzake Indonesië, zoals geconstateerd in de resolutie van het Tweede Congres der R.C.P., heeft niet nagelaten zich te verscherpen. De voorspelling, dat "zij geen ander perspectief heeft, dan van de oorlog, een oorlog, die thans een slepende vorm heeft aangenomen", is gebleken volkomen juist te zijn. Zij is noch in staat in leven te blijven zonder de uitbuiting van Indonesië, noch bereid deze uitbuiting te delen met Amerika en de Republikeinse bourgeoisie, evenmin echter bij machte het verzet der Republikeinse massa's te breken. De voortgezette koloniale oorlog zal de Nederlandse economie volledig uitputten, de tegenstellingen in de boezem van de Nederlandse bourgeoisie ten zeerste verscherpen, en een voor dit land ongekende impuls ge-

ven aan de klassenstrijd.

De onoplosbaarheid van het Indonesische probleem voor de bourgeoisie - niets dan een bijzonder aspect van de doodscrisis van het kapitalisme - zal aanleiding geven tot een verregaande verdeeldheid in haar rijen. Die delen, welke niet in de eerste plaats steunen op de uitbuiting der Indonesische arbeidskracht, zullen steun zoekend bij de kleine burgerij, in toenemende mate aansturen op een compromis, dat zowel een goeddeels toegeven aan Amerika's wensen als aan die van de Inheemse bourgeoisie zal inhouden. De koloniale maatschappijen, en de grote, met het Engelse kapitaal verbonden ondernemingen (Shell, Unilever) zullen veeleer trachten de gehele Indonesische roef te behouden, en Amerika voor de keus te plaatsen, ofwel zich volledig achter de Nederlandse bourgeoisie te plaatsen, ofwel een ineenstorting van strategisch belangrijke posities in het "Marshall-front" te wiskeren.

De gehele Nederlandse bourgeoisie is genoodzaakt, de uitbuiting van de Nederlandse arbeidersklasse zowel als de druk op het kleinburgerdom tot het uiterste te verscherpen, om de kosten van de koloniale oorlog op te brengen, en de winsten der koloniale maatschappijen te garanderen. Behalve door de enorme uitwerking op het proletariaat, zal dit door de druk op de kleine burgerij, van doorslaggevend belang in de Nederlandse politiek worden. Een voortgezette koloniale oorlog zal leiden tot een crisis in de traditionele arbeiderspartijen, en in de confessionele partijen en vakbonden, en een omwenteling in de Nederlandse politieke verhoudingen veroorzaken. Een verlies van de Indonesische meerwaarde-bronnen zal echter dezelfde uitwerking hebben. Het Nederlandse kapitaal, dat voornamelijk als woeker- en parasitair koloniaal kapitaal leefde, vormt een der zwakste schakels in het wereld-imperialisme, en valt daarom als één der eersten ten offer aan de doodscrisis daarvan. Dit zal op den duur de situatie in Nederland tot in de verste uithoeken en onder de achtelijkste lagen der bevolking, grondig revolutionneren.

V. Vooruitzichten in de Nederlandse klassestrijd en de taken der R.C.P.

De Indonesische opstand treft de Nederlandse bourgeoisie in haar slagader. Nederland, dat tot nu toe in vergelijking met andere Europese landen een periode van een periode van betrekkelijke klassevrede heeft gekend, zal daardoor onvermijdelijk in de revolutionaire maalstroom meegezogen worden. Slechts de steun van het Amerikaanse imperialisme en van de landen van het Pact van Brussel, de verraderlijke politiek der traditionele arbeiderspartijen en het bestaan van de confessionele vakbonden en partijen, hebben deze strijd tot dusverre grotendeels verhinderd. De ontwikkeling van de wereldeconomie zal voor een belangrijk deel het tempo van de revolutionering van Nederland bepalen. Zonder enige twijfel zal de Indonesische kwestie een doorslaggevende rol spelen.

De reformistische partij is volkomen mede-plichtig aan de koloniale oorlog. De stalinisten, na de politiek van de regering in feite ondersteund te hebben (Inggadjati) namen na een felle "zelfkritiek" een linkse draai, karakteriseerden hun bondgenoten van gisteren (Soekarno, Hatta enz.) als fascistena tijdens de opstand te Madioen, om thans een dubbelzinnige rol te spelen, door weliswaar de terugtrekking der troepen te eisen en het "recht op volkomen afscheiding van Nederland te erkennen, echter te weigeren, de leuze "Indonesië los van Holland, Nu ! te voeren, en duidelijk de weg terug naar de rechtse koers open te houden.

Slechts de Revolutionaire Communistische Partij heeft een duidelijk en standvastige revolutionaire koers gevolgd, zich baserend op de opvattingen van de permanente revolutie. Slechts de R.C.P. heeft als verdedigster van de Indonesische revolutie en van de belangen der Nederlandse arbeidersklasse, een onbevlekt banier.

De taken van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale blijven dezelfde als die geformuleerd in de stellingen van ons Tweede Congres: De directe solidariteitsactie met Indonesië, door de organisatie van de boycot en de actie voor het terugtrekken der troepen; de voortdurende propaganda van het "Indonesië los van Holland, Nu !"; de verbinding van de economische strijd der arbeidersklasse met de strijd tegen de koloniale oorlog; het propageren van de leuze: weg met de oorlogskoalitie, vóór een regering van arbeiders en arme boeren.

Tot één der eerste taken van de Nederlandse Sectie der Vierde Internationale behoort thans het leggen van verbindings met de Indonesische vrijheidsbeweging en, in samenwerking met de Internationale en de Secties van het Verre Oosten, het stichten van de Indonesische Sectie. Niet minder belangrijks een concreet inzicht van de partij in de revolutionering van het Nederlandseleger.

Door in het algemeen de Indonesische kwestie te beschouwen als kern-probleem van de Nederlandse politiek en als hoofdfactor in het revolutioneringsproces der Nederlandse massa's, haar gehele politiek daarop te richten en onverzoenlijk alle tendenzen tot ontbinding van het Nederlandse kapitalisme te bevorderen, zal de Nederlandse Partij haar deel bijdragen in de vrijheidsstrijd van het Indonesische volk, en tot de bevrijding van de Nederlandse en internationale arbeidersklasse.

MINISTERIE VAN
ALGEMENE ZAKEN

's-Gravenhage, 8 Augustus 1949

No.: B. 61108
Bijl.: Gene
IV. RD.3
Betr.: Rappel

INGEBOLKT

DIENSTGEHEIM

a/68204

Hiermede moge ik U mijn schrijven d.d. 10 Mei 1949
no. 61108 in herinnering brengen, waarin ik U verzocht
mij te willen doen inlichten omtrent leden van de
R.C.P., die lid zijn geworden van de P.v.d.A.

Met spoedige beantwoording zult U mij zeer ver-
plichten.

HET HOOFD VAN DE DIENST,
Namens deze,

Aan de Heer
Hoofdcommissaris van Politie
te EINDHOVEN.

J.G.Crabbendam.

MINISTERIE VAN ALGEMENE ZAKEN

's-Gravenhage, 10 Mei 1949.

B.
No. 61108.

Onderwerp: R.C.P.

G E H E I M

a/8204

IV. RD.3

Hierbij moge ik U berichten, dat mij uit zeer betrouwbare bron werd gemeld, dat de te Eindhoven wonende leden van de R.C.P. (totaal 15 man), onder leiding van Philippus GRAVE, geb. 28-2-1908 te Onstwedde, wonende Kreugelstraat 44 te Eindhoven, lid zijn geworden van de P.v.d.A., teneinde in deze Partij een oppositiegroep te vormen en stemming te verwekken.

Het orgaan "De Tribune" wordt in Eindhoven thans in gesloten couvert bezorgd.

Ik moge U verzoeken mij - indien mogelijk - uitvoerig te willen berichten omtrent de leden der R.C.P., die lid zijn geworden van de P.v.d.A..

HET HOOFD VAN DE DIENST,
namens deze:

Aan de Heer
Hoofdcommissaris van Politie
te
EINDHOVEN.

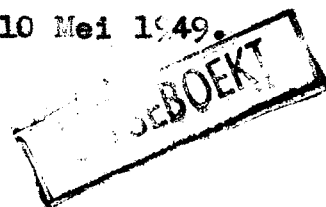
J.G. Crahbendam.

MINISTERIE VAN ALGEMENE ZAKEN

B.
No. 61108.
Onderwerp: R.C.P.

GEHEIM

's-Gravenhage, 10 Mei 1949.

IV. RD.3

af 63372

Hierbij moge ik U mededelen, dat uit zeer betrouwbare bron bericht werd ontvangen, dat thans te Schiedam 65 personen geabonneerd zijn op "De Tribune", orgaan der Revolutionnair Communistische Partij; hieronder zouden zich ook leden der C.P.N. bevinden.

Ik moge U verzoeken een onderzoek naar deze abonné's te willen doen instellen en mij t.z.t. de resultaten hiervan te berichten.

In verband met de komende gemeenteraadsverkiezingen moge ik U tevens verzoeken speciale aandacht aan de activiteit der R.C.P. in Uwe gemeente ten aanzien van deze verkiezingen, te willen besteden, daar deze partij van plan is te Schiedam deel te nemen aan de verkiezingen. De werkzaamheden ten behoeve dezer deelname zouden door de R.C.P.-ers te Schiedam ter hand worden genomen.

Te Uwer informatie diene dat EIKMANS, Bernardus Valentius Christiaan, geb. 13-6-1914 te Winterswijk, wonende Huijsmansstraat 42E te Schiedam en BREEDERVELD, Frans, geb. 22-6-1906 te Vlaardingen, wonende Mariastraat 12B te Schiedam, thans zeer actieve leden der R.C.P. zijn. Laatstgenoemde is belast met het verzamelen der benodigde handtekeningen voor de candidaatstelling.

HET HOOFD VAN DE DIENST,
namens deze:

J.G. Crabbendam.

Aan de Heer
Commissaris van Politie
te
SCHIEDAM.

UITGEBOEKT

10 Mei

• 9.

B. 61108.

~~XXXXXXXX~~

G E H E I M

IV. RD.2

Revolutionnair Communistische Partij.

In aansluiting op mijn schrijven no.44598 d.d. 25 Augustus 1948 en ter voldoening aan het gestelde in Uw schrijven d.d. 1 September 1948, heb ik de eer Uwe Excellentie het volgende te berichten.

Te Eindhoven zijn 15 leden van de R.C.P. na overleg met het Centraal Comité der Partij toegetreden als lid van de P.v.d.A..

Het conflict in Indonesië wordt door hen uitgebuit om stemming te verwekken in de P.v.d.A., wat reeds tot gevolg zou hebben gehad, dat de afdeling Eindhoven van de P.v.d.A. een motie heeft aangenomen, waarin afkeuring werd uitgesproken over het gevoerde beleid inzake Indonesië.

Leider van deze groep R.C.P.-ers is GRAVE, Philippus, geboren 28 Februari 1908 te Onstwedde, wonende te Eindhoven, Kreugelstraat 44.

HET HOOFD VAN DE DIENST:

Mr.L.Eindhoven.

Aan Zijne Excellentie
de Minister President
te
's-GRAVENHAGE.

P.I.D. Noy 127/49 (D)

Onderwerp: Het orgaan der R.C.P. "De Tribune"

Antwoord op: No. 61108 dā 10 Mei 1949.

Volgno.

2 JUNI 1949

ACD/63372

In antwoord op Uw bovenaangehaalde brief deel ik U mede, dat alhier de navolgende abonne's op het blad "De Tribune" bekend zijn.

- 8356
- *L. Dubois, Hagastraat 4 Schiedam (kart.kaart in uw bezit)
 - *E. Breederveld, Mariastraat 12b (id)
 - *B.V.C. Eikmans, Huysmansstraat 42e (id)
 - *G. Hogenbirk, Havendijk 33b (id)

Van deze personen is bekend, dat zij tot de Revolutionnair Communistische Partij horen.

- ind. D. 1261
en P.D. Labruyere
9D 3254
2962 →
- H. van Eijk, J.A.Alb.Thymstraat 46b (kart.kaart in uw bezit)
 - H. v.d. Gaag, J.A.Alb.Thymstraat 46b (id)
 - A. Labruyere, Frans Halsplein 26b (id)
 - J. Leenvaart, Heenvlietsestraat 35 (id)
 - J. Reygersberg, Thomas a Kempisstraat 28b (id)
 - A. Smaling, Frans Halsplein 30 (id)
 - C.J. Veenendaal, Visserstraat 35 (id)

Deze personen zijn lid van de Communistische Partij Nederland.

G. Krabbendam, van Leeuwenhoekstraat 65

J. v. Mourik, Singel 187,

H. de Ronde, Julianalaan 30

J.H.A.M. Simons, Fabristraat 68

wed.A.C.Zondag-Weergang, J.A.Alb. Thymstraat 4a

Deze personen zijn communistisch georiënteerd, doch nadere inlichtingen zijn van hen nog niet bekend. Dekartotheekkaarten gaan hierbij.

(M) { H.J. Geeratz, Nic. Beetsstraat 68b (kart.kaart in uw bezit)

J. van Rosmalen, van Ruysdaellaan 7b id

D. Overheul, Huysmansstraat 55 id

Van deze personen is gebleken, dat zij Revolutionnair communistisch georiënteerd zijn, omdat zij de kandidatenlijst van de R.C.P. hebben ondertekend.

Meer abonne's op De Tribune zijn alhier nog niet bekend. Het onderzoek wordt voortgezet.

Schiedam 1 Juni 1949.

Bijl. 5 kart.kaarten.

**GEMEENTEPOLITIE
SLIEDRECHT**

Men wordt beleefd verzocht bij de
beantwoording van dit schrijven de
datum en het nummer te vermelden

No. 1057.

SLIEDRECHT, 24 Juni 1949.

Bijlage

GEHEIM

(K) *Handwritten initials*

Volgno.
29 JUNI 1949
ACD/65107

Naar aanleiding van Uw brief van 10 Mei 1949 no. 60913, onderwerp R.C.P., deel ik U mede, dat hier niets is gebleken of en zo ja welke personen uit deze gemeente contact gehad hebben of hebben met de Revolutionnaire Communistische Partij (Nederlandse Sectie der IVE Internationale).

Wel is in dit verband mijn aandacht gevestigd op Pieter Verweerd, geboren 23-10-81, wonende te Sliedrecht, Van den Houten Willemsplein 1. Verweerd komt in de I.D. voor. Van activiteit op politiek gebied is ten aanzien van hem niets gebleken.

De R.C.P. deed in deze gemeente niet mee aan de gemeenteraadsverkiezingen. Het is evenmin gebleken dat hiertoe pogingen zijn aangewend.

DE KORPSCHIEF,

Handwritten signature

Aan de C.V.D.,
Javastraat 68,
's-Gravenhage.

BS
No. 65270.

Von B. IV

Aan: K.A.-R.A. (via H.B.)

4 Juli 1949.

Van: B.IV.

Bijgaand doe ik U toekomen een rapport betreffende de R.C.P.

Ik moge U verzoeken dit rapport ter informatie te willen doen
toezenden aan de Amerikaanse, Engelse en Belgische Dienst.

B IV s.w. beging aang *O.D. 167*

MINISTERIE VAN
ALGEMENE ZAKEN

No.: BX 65270
Bijl.: Eén
IV. RD.6
Betr.: R.C.P.

UITGEBOKT

's-Gravenhage, 4 Juli 1949.

GEHEIM

Bijgaand moge ik U - te Uwer informatie - doen toekomen
een rapport betreffende de Revolutionnair Communistische
Partij - Nederlandse Sectie der IVe Internationale.

HET HOOFD VAN DE DIENST
Namens dese,

Aan:

L.L.van Laere.

H.C.v.P. Amsterdam
H.C.v.P. 's-Gravenhage
H.C.v.P. Rotterdam
H.C.v.P. Groningen
H.C.v.P. Eindhoven

G E H E I M .

Volgno.

22 AUG. 1949

ACD/60204

④ h

Datum: 18 Aug. 1949.

Verbinding : 67.
Uw kenmerk : 61108.
Oms kenmerk : 614/49.

Naar aanleiding van Uw schrij-
van d.d. 10 Mei 1949, no.61108 en Uw rappèl-
schrijven van 8 Augustus 1949, heb ik de eer
U het navolgende te berichten.

Volgens betrouwbare inlichtingen is één
persoon van de R.C.P. lid geworden van de P.v.
d.A. en wel de bij U bekend zijnde:

* FILIPPUS GRAVE, geboren te Onstwedde, 28 Febru-
ari 1908, gehuwd, Nederlander, wonende te Eind-
hoven, Kreugelstraat 44.

PD 1808

" e i n d e "

Verbinding:

No: 1103

Onderwerp: Ledenvergadering R.C.P.

Datum ontvangst bericht: 12-9-1949

Betrouwbaarheid berichtgever: Betrouwbaar.

Waardering bericht: Betrouwbaar.

Tevens bericht gezonden aan: ...

Medewerkende instanties : Gene.

Ondernomen actie: Gene.

UITTREKSEL	
Uit	: 01 262
Ag. no.:	69877
Voor	: 01 167

13 September 1949.

Kort verslag van de ledenvergadering van de Revolutionnaire Communistische Partij (4e Internationale), gehouden op Vrijdag 9 September 1949, te 20 uur, ten huize van Hofland, Albert, geb. 14-9-1916 te Rotterdam (bekend), wonende West Varkenoordseweg 33/19 te Rotterdam.

Aanwezig 12 personen.

Hofland, A., voornoemd, opent de vergadering, zegt in een overzicht van de bespreking, welke is gehouden in de bijeenkomst van 5 Juli j.j., dat toen reeds uitvoerig de "verkiezingssof" is besproken en wenst op dit punt niet verder in te gaan.

Daar de propaganda voor de partij en de krant veel te wensen overlaat, stelt spr. voor, de inhoud van de krant wat meer actueel te maken en artikelen op te nemen, welke meer in het brandpunt van de belangstelling staan.

Het winter-programma zal moeten worden geopend met een intensief huisbezoek bij de leden, daarna een huis aan huis colportage met de krant en éénmaal per week een straat-colportage.

Spr. leest hierna de agenda voor en geeft het woord aan Santen, Salomon, geb. 3-8-1915 te Amsterdam.

Santen, S., voornoemd, zegt, dat ook de redactie van "De Tribune" een verandering - voor wat de inhoud betreft - voorstaat, zoals door Hofland, A. is voorgesteld. Door het Centraal Comité is besloten, dat voor de actieve R.C.P.-leden cursussen zullen worden gegeven over het partijwerk in de vakbeweging.

De afdeling Rotterdam zal zelf het organiseren van deze cursussen kunnen ter hand nemen, met dien verstande, dat Schiedam en Delft hierbij zullen worden betrokken.

(Aan Hofland, A. wordt opgedragen met de afdeling Schiedam en Delft te bespreken op welke avonden deze cursussen kunnen worden gehouden).

Spr. zegt, dat in Amsterdam de cursus waarschijnlijk op Zondag zal worden gehouden.

- Gezien -

Gezien de teleurstellende uitslag voor ons van de in het voorjaar gehouden verkiezingen, zal men elke gelegenheid moeten aangrijpen om hierin bij de verkiezingen in 1950 verbetering te brengen.

Het voorstel van de voorzitter van het N.V.V. Kuipers aan het O.V.B. om met pak en zak over te komen naar het N.V.V., zegt spr. in het belang van de R.C.P. te ondersteunen.

Spr. zegt zich te kunnen voorstellen, dat Smid, Wietse en van den Berg, Anton (beiden bekend) hier niet "intrappen".

Wij als R.C.P.-ers zullen de arbeiders moeten overtuigen van het belang van deze fusie.

Spr. meent, dat Oosterwijk, Cornelis (bekend), als bestuurder van het O.V.B. hiervoor de aangewezen persoon is. Zo goed als in Joego-Slavië de mogelijkheid bestaat de massa er van te overtuigen, dat het arbeidersbelang boven het communistisch partijbelang gaat, moet het ons mogelijk zijn de arbeiders er van te overtuigen, dat het belang C.P.N. belang in de E.V.C. de boventoon voert.

Spr. zegt, dat de afd. Amsterdam besloten heeft, wanneer het nodig blijkt - bij belangrijke regeringsbeslissingen - het standpunt in deze van de R.C.P. niet per manifest, doch volgens oud gebruik door kalken bekend te maken. Dit besluit is vooral ook genomen, omdat iedereen het zal kunnen lezen en de kosten aanmerkelijk minder zijn.

De klacht van afd. Rotterdam, dat het Centraal Comité besluiten heeft genomen, waarmede zij het niet eens is, wijst spr. af.

De schuld ligt geheel bij Rotterdam, daar men de vergaderingen van het C.C. te weinig bezoekt.

Oosterwijk, Cornelis (bekend), zegt, dat wij, nadat Rotterdam achtereen overstroemd was met verkiezings pamfletten van de andere partijen, wij op het laatste nippertje met een beperkt aantal stroombiljetten kwamen niet eens genoeg om alle bouwwerken te voorzien.

Het enthousiasme der verspreiders was door deze stagnatie tot het nulpunt gedaald.

Spr. trekt heftig van leer tegen het voorstel om het O.V.B. met het N.V.V. te doen fuseren, en zegt, dat dit volgens de leer van Trotzky nooit kan worden goedgekeurd.

Het belang van de R.C.P. zou ten zeerste worden geschaad. Spr. stelt voor dit standpunt te herzien en de handleiding van Trotzky nog eens grondig te bestuderen.

Ten aanzien van de cursussen, zegt spr. zijn volle steun en medewerking toe, doch verzoekt deskundige leiders te benoemen.

Voor wat betreft de cursussen van het O.V.B., zegt spr., dat de te bespreken onderwerpen door de leden van de R.C.P. zoveel mogelijk zullen worden vastgesteld.

Het kalken en schilderen zal, wanneer dat nodig blijkt, ook door de leden van de afd. Rotterdam als propaganda-middel worden gebruikt.

Hierna ontstaat een heftige discussie tussen XXXX Santen, S. en Oosterwijk, C., over de kwestie O.V.B.-N.V.V., waarbij Oosterwijk zegt te twijfelen aan de verstandelijke vermogens van Santen

Nadat de woordenstrijd wat is geluwd, zegt Oosterwijk, C. door veel uitstedsigheid i.v.m. zijn werkzaamheden in de vakorganisatie verschillende P.B.- en C.G. vergaderingen te hebben gemist. Hij zal zorgen, dat steeds 2 leden aanwezig zullen zijn.

Eikmans, Bernardus Valentinus Christianus, geb. 13-6-1914 te Winterswijk, wonende te Schiedam, zegt ten opzichte van de aan de orde gestelde fusie O.V.B. - N.V.V. geheel de meening van Oosterwijk, C. te delen.

Kruidhof, Engel Harm, geb. 20-9-1905 te Groningen (bekend), en Oosterwijk, C. bespreken nog eens ~~xxxxxxx~~ zijn uitvoerig het artikel in "Nieuwe Strijd" "Weten Waarheen" van 1-8-1949, waardoor Oosterwijk, C. door Kruidhof, E.H. in het gelijk wordt gesteld.

Hofland, A. vraagt opgave tot deelname voor het huisbezoek bij de leden en zegt, dat in October a.s. een begin zal worden gemaakt met de cursussen.

Spr. sluit hierna te 24 uur de vergadering. Einde.

Aanwezig waren:

Kruidhof, E.H., voornoemd;

Santen, S., voornoemd;

Versloot, Harmen, geb. 12-10-1883 te Schiedam (bekend);

Breederveld, Frans, geb. 29-6-1906 te Vlaardinger-Ambacht (bekend);

Schimmer, Hendrikus, geb. 7-5-1923 te Rotterdam (bekend);

Schimmer, Adonis Marinus, geb. 22-2-1922 te Rotterdam (bekend);

Eikmans, B.V.C., voornoemd;

Delleman, Antoine Hendrikus, geb. 22-8-1920 te
....., wonende te 's-Gravenhage;

Hofland, A., voornoemd;

Hofland, Gerard, geb. 29-8-1882 te 's-Gravenhage (bekend); en:

Oosterwijk, C.

Een afschrift van de convocatie is aangehecht.

N.B. Verzoekt wordt in desernijds schrijven No: 864, d.d. 5-7-1949, de naam "Antoine" aan te vullen als volgt:

Delleman, Antoine Hendrikus, geb. 22-8-1920 te ...
....., wonende te 's-Gravenhage, Herderinne-
straat 9.

den Haag

I

G E H E I M.

Verbinding: No.12

14 September 1949.

Doss.15.3

Onderwerp: Bestuursvergadering R.C.P.

Datum ontvangst bericht: 10 September 1949

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

Volgno.
17 SEP. 1949
ACD/69921

B

Op Dinsdag, 6 September 1949, is te 's-Gravenhage een bestuursvergadering gehouden van de afdeling Den Haag van de Revoluтиennair Communistische Partij (R.C.P.).

Op deze vergadering is besloten om:

2075 XI

Hugo Hermann DRENTH, geboren te Haste 23 Februari 1916, ambtenaar, wonende Frankenstraat 55b en

1997 XI

Antoine Hendrikus DOLLEMAN, geboren te 's-Gravenhage 22 Augustus 1920, ambtenaar, wonende Frankenstraat 55b te 's-Gravenhage, in verband met hun werkzaamheden als lid van het Centraal Comité (C.C.) van de R.C.P. te ontheffen van hun afdelingsbestuursafunties.

Als organisatie-secretaris van de afd. Den Haag werd hierop benoemd:

1995 XI

Willem Frederik DOLLEMAN, geboren te 's-Gravenhage 2 Mei 1921, van beroep pottenbakker, wonende Vreeswijkstraat 689 te 's-Gravenhage; als politiek-secretaris:

1998 XI

Andries DOLLEMAN, geboren te 's-Gravenhage 23 November 1919, ambtenaar, wonende Vreeswijkstraat 689 te 's-Gravenhage; als economisch secretaris:

2131 XI

Albertus Johannes VAN DER ZWAN, geboren te Leiden 22 Januari 1912, van beroep schoolknecht, wonende Trekweg 27 te 's-Gravenhage. (einde)

3

No. 6169-14/49.

Bijlage: 1.

G E H E I M.

A' dums

B

Volgno.

19 SEP. 1949

ACD/6999'

16 September 1949.

Hierbij wordt U toegezonden, om te behouden, afschrift van een ontwerp-resolutie der R.C.P., welke nogmaals de gang van zaken in de E.V.C. -sedert diens ontstaan analyseert. Dit ontwerp werd gemaakt naar aanleiding van de bekende laatste E.V.C.-resolutie (congres 1949).

De R.C.P.-leiding is, voor wat deze stad betreft, erg voorzichtig geweest met het in circulatie brengen dezer ontwerp-resolutie; ze werd alleen ter kennisneming, met plicht tot terugzending, aan de bestuursleden geadresseerd.

=====
No.13.↑

F.4.

I.a.a. ID 'R-dam.

ONTWERP-RESOLUTIE VAN DE R.C.P.

=====

De situatie in de Nederlandse Vakbeweging en de
taak der R.C.P.-ers.

De openlijke aanval van de stalinistische leiding op de linkervleugel van de E.V.C. heeft een gevaarlijke situatie in de Nederlandse vakbeweging doen ontstaan.

W A T T E D O E N ?

=====

Alvorens dit te kunnen beantwoorden moet nog eens de balans van de ontwikkeling der Nederlandse vakbeweging worden opgemaakt.

Het nieuwe element in de Nederlandse vakbeweging van na de oorlog, de E.V.C., had zijn voornaamste invloed in de grote steden en voornamelijk in die bedrijven, welke in de proletarische klassenstrijd de belangrijkste sector vormen, zoals: metaal- en havenbedrijven, bouwvak, transport en textiel. De E.V.C. ontwikkelde zich in een enorm snel tempo, aanvankelijk sneller dan het N.V.V.; de meest klassebewuste arbeiders werden lid van deze organisatie. Als gevolg hiervan adviseerde de R.C.P. aan de arbeiders, zelfs voorkeur te verlenen bij hun organiseren boven elke andere organisatie.

Aanvankelijk was de democratie in de E.V.C. tamelijk gewaarborgd omdat de stalinisten nog geen gelezenheid hadden gekregen, haar directe aanhang, waarvan vele arbeiders voor het eerst politiek georganiseerd waren, in een dusdanig keurslijf van kadaverdiscipline te persen en als zodanig te laten optreden, zoals de laatste tijd het geval is. De elementaire weerstand van de arbeiders tegen elke vorm van dictatuur van de vakbondsfunctionarissen, was in de E.V.C. bijzonder sterk aanwezig en hiermee moesten de stalinisten, welke, doordat zij in Nederland een politieke massabasis hadden gekregen en met behulp van corrupte methodes de leiding van de E.V.C. hebben kunnen veroveren, ernstig rekening houden.

Aan de stormachtige groei van de E.V.C. kwam echter spoedig een einde.

Dit werd veroorzaakt door de rechtse koers van het stalinisme, welke, waar zij stakingen niet kon verhinderen, deze geïsoleerd lieten voeren, hetgeen desillusie en ontmoediging bij het meest strijdbare deel van deze arbeiders tot gevolg had. De stalinistische leiding van de E.V.C. toonde zich niet alleen onbekwaam om leiding aan de strijd van de arbeidersklasse te geven. Zij bracht deze tevens in de grootste verwarring door haar propaganda voor productieverhoging en tariefstelsel en tegen stakingen en solidariteitsbetoon met de strijd van de Indonesische massa's.

De aantrekkingskracht om tot de E.V.C. toe te treden, ingevolge haar betere standpunt in de klassenstrijd, verviel hiermee.

Dit alles liep parallel met de politieke stabilisering van de bourgeoisie, die zich gesterkt wist, geen belangrijke proletarische organisatie met een revolutionaire leiding tegenover zich te vinden. De politieke- en organisatievrijheid werden beknot en aanvallen op de lonen van de arbeiders reeds weer ingezet.

De stalinistische E.V.C.-bureaucraten, welke met een permanente rebellie in de E.V.C. te maken hadden, moesten tot de meest ondemocratische methoden hun toevlucht nemen om hun posities te kunnen handhaven. Geboren sectariërs en kleinburgers, bangst door de politieke druk van de bourgeoisie op het stalinisme en de E.V.C., distancieerden zich door middel van scheuring, gebruik makend van de eerlijke ontevredenheid van de arbeiders, inplaats van deze arbeiders in die strijd te leiden, waarbij het misdadige karakter en de misdadige uitwerking van het stalinisme voor de arbeiders duidelijk gemaakt had kunnen worden.

Een nieuw stuk vakbeweging, ontstaan in Rotterdam, bleef praktisch tot deze stad beperkt en isoleerde daar de meest gezonde arbeiders van de door het stalinisme beïnvloede delen der arbeidersklasse en gaf aan anti-politieke en sectarische kleinburgerlijke elementen de kans, de leiding te veroveren, waardoor de afgesplinterde delen perspectiefloos dreigen te komen verkeren in het slop van een vijfde vakcentrale.

Het verraad der stalinisten leidde tot veel verlies aan de invloed van de E.V.C. en in tal van plaatsen en bedrijven een dusdanige terugloop van leden, dat de bij haar aangesloten arbeiders in vele gevallen geïsoleerd kwamen te staan.

Het volkomen ondersteunen van de regeringspolitiek, inclusief de loonstop, door het N.V.V. was oorzaak, dat vele E.V.C.-ers wel in hun organisatie bleven, maar zich uit het actieve organisatieleven terug trokken. De stalinisten trachtten, na hun befaamde zelfcritiek, door het voeren van een avonturierspolitiek hun invloed op de arbeidersklasse te behouden. Deze politiek komt veel overeen met die van de "draaiende" stakingen in Frankrijk, welke echter niet in staat is gebleken, hun posities te stabiliseren, waardoor zij naar andere middelen moesten zoeken om hun isolement te verbreken. Zij hebben zich dan ook uitgesproken voor het werken in het N.V.V., maar zien om de volgende redenen geen kans dit ook in de praktijk door te voeren. De nieuwe koers van het stalinisme bevat vele elementen uit de "derde periode" van het stalinisme en haar critiek op de P.v.d.A. en het N.V.V. ligt op hetzelfde politieke niveau als de toenmalige terminologie van het "sociaal-fascisme". Men kweekt bij de eigen arbeiders een sterke weerzin om lid van het N.V.V. te worden, door leden van het N.V.V., alleen reeds om hun lidmaatschap, als verraders te brandmerken.

De enige juiste weg om de C.P.N.-arbeiders in het N.V.V. te brengen, een werkelijke revolutionaire eenheidsfront-politiek, wordt echter door de opvatting, dat de leiders van het N.V.V. leden van de vijfde colonne zijn, onmogelijk gemaakt.

Verder zijn in vele gevallen de E.V.C.-leiders niet bereid aan de liquidatie van de E.V.C. mede te werken, omdat hun beentjes daarmee gemoeid zijn; deze mensen zouden weer als bedrijfsarbeiders e.d. emplooi moeten zoeken. Hier komt bij, dat het bestaan van de E.V.C. aan het stalinisme bepaalde voordelen oplevert, zoals b.v. de kortelings gehouden Rusland-vergaderingen, die niet anders waren als een goed opgezette ondersteuning van de verkiezingscampagne van de C.P.N., de inhoud van de E.V.C.-Gids, e.d.

WAT IS DAN DE DRINGENDE REDEN, DAT DE STALINISTEN ZO GROF TEGEN DE OPPOSITIE OPTREDEN?

In alle leden- en kadervergaderingen van de E.V.C. worden de stalinisten bij monde van de meest klassebewuste arbeiders steeds opnieuw geconfronteerd met haar politiek van verraad. Door deze kritiek komt er ruimte voor een werkelijk revolutionaire partij van de Vierde Internationale, welke een dodelijk gevaar betekent voor het stalinisme, en dreigen zij ook bij het door hen beheerste deel der arbeidersklasse hun invloed te verliezen.

Reeds door het voortbestaan van deze kritiek is nimmer een e.v. liquidatie van de E.V.C. op een voor de stalinisten gunstige wijze mogelijk zolang deze oppositie-elementen sterk in de E.V.C. vertegenwoordigd zijn, omdat deze aan de hand van de ontwikkeling het ware karakter van het stalinisme, welke de arbeidersklasse tracht te gebruiken als een pion op het schaakbord van de strijd tussen de Sovjet-bureaucratie en de wereldbourgeoisie, ontmaskeren. Dit zijn de gronden waarom de liquidatie van de E.V.C.-oppositie een reële noodzaak voor de stalinisten is geworden.

WAT IS HIERTEGEN DE HOUDING VAN DE NIET-STALINISTEN IN DE E.V.C.?

Het is nuttig, de verschillende tendenzen in de oppositie en de door haar voorgestane tactiek aan een nadere beschouwing te onderwerpen.

Hierbij moet voorop gesteld worden, dat, door de zwakte der R.C.P., zich in de E.V.C. geen revolutionaire fractie, welke de oppositie verbond, heeft ontwikkeld, waardoor het voor de stalinisten mogelijk is geworden de openlijke politieke uitsluiting aan de orde te stellen.

De meeste niet stalinistische leiders in de E.V.C. werden stuk voor stuk geliquideerd. Zij die op dat moment nog niet aan de beurt waren, meenden dat het, als ze maar volkomen organisatorisch en ijverig de vakbeweging dienden, voor hen het wel zou loslopen. Zij waren slechts dan "consequente" opposanten als hun eigen functie werd bedreigd. En zelfs dan nog werden zij in vele gevallen door hun kleinburgerlijkheid verhinderd, het stalinisme volkomen te ontmaskeren en koersten zij op het anti-politieke kompas, waarmee ze hoogstens naar de O.V.B. konden zien, maar ongeschikt bleven om de arbeiders te leiden.

Revolutionaire opposanten waren daardoor dikwijls gedwongen, enige afstand van deze figuren te bewaren om zichzelf niet te compromiteren. Het geval SCHENK (B.N.O.P.) is hieraan synoniem. Voor zover deze figuren thans nog in de E.V.C. aanwezig zijn, voelen zij eveneens hun einde naderen en zijn bereid tot verzet, maar tot het laatste toe angstig voor de zo noodzakelijke fractievorming. Hoewel dit de enige weg is die resultaten kan afwerpen omdat het de enige manier is om aan het verzet een brede basis te geven.

Het grootste deel van de opposanten wordt gevormd door de oud-N.A.S.-leden, e.d., welke veelal zeer anti-politiek zijn ingesteld. Het is bewonderenswaardig zo gaaf als deze arbeiders zich, ondanks alle knoeierijen in hun naaste omgeving, hebben weten te houden.

Hun anti-politieke instelling evenwel kwam in de aanvangsperiode van de E.V.C. vrijwel niet tot uiting, daar de E.V.C. toen in hun ogen een juiste klassen-politiek voerde, terwijl toch ook toen reeds de C.P.N.-ers in de E.V.C. hun partij-politiek in de organisatie brachten. Het onderkennen van de verraderlijke politiek van het stalinisme enerzijds, anderzijds het langs on-democratische wegen wegwerken van functionarissen, plaatste het anti-politieke element in hen zich opnieuw op de voorgrond. Hieruit zien we, dat deze arbeiders in wezen geen bezwaar hebben tegen "politiek in de vakbeweging", mits die politiek een proletarische klasse-politiek is.

Het stalinisme toont ook hier zijn funeste uitwerking, doordat thans grote groepen arbeiders worden teruggestoten in reeds lang overwonnen opvattingen.

Hebben deze oud-N.A.S.-arbeiders zich bij het conflict over de fusie tussen N.V.V. en E.V.C. laten leiden door de revolutionairen, leden en sympathiserenden van de R.C.P., welke het standpunt propageerden: wel fusie, maar op basis van de klassenstrijd, enz. en tegen de Stichting van de Arbeid, dan hebben zij dat destijds gedaan omdat zij wel inzagen, dat op de voorwaarden van de R.C.P. nimmer een fusie tot stand zou komen. Thans verdedigen zij weer in het algemeen hun standpunt: nooit fusie met het N.V.V.

Als zij zich verdiepen in de perspectieven van de oppositie zien zij de mogelijkheid groeien van een nieuwe "zuivere" vakorganisatie, d.w.z. een vakorganisatie, die gedoemd zal blijven, een sectarisch vakbondje te blijven. Tot fractiewerk zijn de besten thans bereid, maar daar zij niet beschikken over een landelijk partij-apparaat en niet de mogelijkheid zien, de oppositie te veralgemenen, zijn zij bij iedere nieuwe schanddaad der stalinisten bereid hun gevoel als kompas te gebruiken en willen zij scheuren. Als verzachtende omstandigheid moet hierbij worden genoemd, dat het gedwongen samenwerken met de stalinisten als een ondragelijke last wordt gevoeld, door de methode welke deze zich veroorloven.

DE ARBEIDERS WENDEN ZICH TOT DE R.C.P. EN NIET TOT DE O.V.B.

Het is bij dit alles opmerkelijk, dat de arbeiders zich wel wenden tot de R.C.P.-E.V.C.-ers en niet tot de O.V.B.-leiding. Onophoudelijk moet men horen, dat deze arbeiders het scheuren van Rotterdam als een in de steek laten van de oppositiestellingen in de E.V.C. zien.

Ook het afwijzen van de samenwerking met de E.V.C. inzake Indonesië en de Amsterdamse havenstaking wordt door hen scherp veroordeeld. Daarentegen neemt de O.V.B. het negatieve standpunt in van: eindelijk worden de laatste gezonde E.V.C.-ers wijs en scheuren af, wat dan hun stellingname moet bewijzen, dat de E.V.C. verder afbrokkelt.

Als men daar echter het uitzonderlijk belang van het gevecht in de E.V.C. inzag, dan zou men de nodige documentatie brengen zoals de Tribune doet, over de on-democratische voorbereiding van het E.V.C.-congres en op die manier de opposanten helpen, de congres-documenten te ontmaskeren en de oppositie toe te roepen voor hun rechten te vechten.

De werkelijke revolutionairen in de O.V.B. bevinden zich in een moeilijk parket. Eensdeels zien zij het reële gevaar, dat de O.V.B. met de oppositie uit de E.V.C. zal worden versterkt en zodoende voorlopig als kleine vijfde vakbeweging

bestendigd wordt.

Anderdeels kunnen zij moeilijk openlijk de oppositie toetoeppen: vecht voor je plaats in de E.V.C.

Omdat dit hen in grote moeilijkheden zou brengen met T.v.d. Berg c.s. In de fase blijkt nog eens overduidelijk, hoezeer door de scheuring in Rotterdam de vroegere Rotterdamse E.V.C.-afdeling -thans O.V.B.- los is komen te staan van de oppositie-arbeiders in de E.V.C., waarvan zij vroeger een zo belangrijk deel vormde, hetgeen een ernstig nadeel is, zowel voor de oppositie als voor die Rotterdamse afdeling.

Revolutionairen in de O.V.B. hebben thans tot taak, het ontstaan van de O.V.B. kritisch te bespreken, waarbij er op gewezen moet worden, dat destijds niet de oppositie de afdeling Rotterdam in de steek heeft gelaten, maar Rotterdam de oppositie; dat thans pas de bodem rijp is voor een breed verzet tegen het stalinisme als politieke factor in de vakbeweging en dat het, inplaats van weg te lopen, beter was geweest, mede te werken met de oppositionele arbeiders in het land aan de vorming van een tegen de stalinistische druk bestand zijnde fractie.

Ook wat betreft het verstek laten gaan bij het aanbod van de E.V.C.-leiding voor samenwerking inzake de ondersteuning van de strijd der Indonesiërs en de houding van de O.V.B.-leiding bij de Amsterdamse havenstaking en andere stakingen, moet door hen gezegd worden, dat dit optreden veel van de nog aanwezige sympathie voor de Rotterdamse-oud-afdeling E.V.C. verloren heeft doen gaan.

Verder moeten deze arbeiders er voor waken, dat geen fouten worden gemaakt, indien nog vóór het E.V.C.-congres bepaalde delen uit de E.V.C. worden gezet.

Deze door de stalinisten afgesneden groepen moeten ~~zich~~ niet zo spoedig mogelijk naar de O.V.B. worden getrokken, maar eerder zelfs geadviseerd worden, zich voorlopig te bepalen tot het versterken van de E.V.C.-oppositie.

DE TAAK DER R.C.P.-ERS IN DE E.V.C.

De R.C.P. heeft reeds lang ingezien, dat de teruggang van de E.V.C. de revolutionairen dreigt te isoleren van de werkelijke massa-organisaties en zij heeft in haar laatste congres nogmaals uitdrukkelijk gewezen op de noodzakelijke heroriëntering op het N.V.V. Men kan echter niet zo gemakkelijk van vakbeweging veranderen als van een paar schoenen en wie dat wel kan heeft in de werkelijkheid niet in de vakbeweging gezeten als een revolutionair, dat wil zeggen als een spil van een kleinere of grotere groep arbeiders, doch slechts de ledenkaartenbak gevuld.

De meest politiek geschoolde leden van de partij, en voorzover ze niet in de vakbeweging werkten, zagen de noodzaak van heroriëntatie zeer scherp, maar wat de doorvoering betreft te schematisch. Men kan al is men nog zo'n kleine aanvoerder, zijn troepen niet zonder leiding in de steek laten. Men moet de frontverlegging met hen bespreken en als een deel van de troep een bepaald slop niet wil ~~verlaten~~ verlaten, zich alleen met de besten naar andere stellingen doorslaan.

Om echter tot b.v. de economische secretaris van de partij te zeggen dat het goed, neen, zelfs nodig was dat hij het voorbeeld zou moeten geven van deze heroriëntatie, zonder zich te bekommeren om zijn plaats in de vakbeweging, is van deze schematische opvatting een voorbeeld. Er is echter geen enkele reden om bij de huidige ontwikkeling in de E.V.C., gezien de beduidend geringer geworden betekenis van deze organisatie, ons door overdreven tactisch optreden of zelfs door zwijgen eventueel te handhaven; integendeel, alleen reeds om de geringer geworden betekenis van de E.V.C. is het dreigende roeyement in vele gevallen geen ramp, maar geeft de mogelijkheid de heroriëntering door te voeren. Na het uitvoeren van de thans gaande zijnde "zuiveringen" in de E.V.C. zal deze organisatie steeds minder aantrekkingskracht blijken te hebben en gaat steeds meer overeenkomst met de R.V.O. uit de 3e periode der Komintern vertonen. Daarbij het, onafhankelijk van de plaats waar men staat, steeds de taak van een revolutionnair de aanrandingen der democratische rechten van de leden van de vakorganisaties te verdedigen tegen de vakbondsbureaucratie. Dit is thans in de E.V.C. alleen reeds een reden tot roeyement. Op de R.C.P.-leden in de E.V.C. rust in deze een byzondere verplichting. Kunnen wij ons neerleggen bij een geruisloos verwijderen van revolutionnaire klassebewuste arbeiders uit de E.V.C., zonder alles te doen om dit te verhinderen en dus de arbeiders hiertegen te mobiliseren?

Indien wij ons in deze strijd niet laten gelden, d.w.z. gezamenlijk met andere arbeiders in dit verband van een fractie optreden, dan zouden wij het vertrouwen van die arbeiders verliezen en het vertrouwen van de stalinistische arbeiders niet mee winnen. Verder zouden wij een kostbare kans voorbij laten gaan de eerlijke arbeidersleden van de C.P.N., in tegenstelling met hun leiding te brengen en in het algemeen te kort schieten in onze verplichting het stalinisme als de syphillis van de arbeidersklasse te ontmaskeren. Keus is er dus niet; plicht is thans de oppositie zo breed mogelijk te organiseren.

KOMT ER EEN NIEUWE VAKBOND ?

Maar, zullen wellicht kameraden tegenwerpen, zal het resultaat hiervan geen nieuwe vakbeweging zijn? En is dit gevaar nog niet groter? Wij menen dat de zaak zo niet juist is gesteld. Als men erkent dat er geen andere mogelijkheid is als de oppositie op zo breed mogelijke basis te organiseren en dat kan alleen -het zij met nadruk gezegd- alléén op de basis van de eis op het recht lid te kunnen zijn van de E.V.C. voor elke arbeider, ongeacht zijn godsdienstige of politieke overtuiging en dus onder verwerping van de huidige voorgestelde resolutie, dan moeten wij ons daarbij afvragen: hoe bezweren wij het gevaar van een nieuwe vakorganisatie?

Zonder ons standpunt van oriëntatie op het N.V.V. thans al te nadrukkelijk op de voorgrond te stellen (anders zou ons de leiding der oppositie ontgaan), met het gevaar van scheuringen, moeten wij steeds een bepaald voorbehoud maken tegen een wellicht noodlottigerwijs ontstaan van een nieuwe vakbeweging.

Individuele

Individuele besprekingen met de meest bewuste opposanten moeten.....moeten wij er op wijzen, dat, zolang het stalinisme en het reformisme de overheersende tendenzen in de arbeidersbeweging zijn, er geen mogelijkheid voor het ontstaan voor een massavakbeweging, met een revolutionaire leiding, is. Om de grote massa in beweging te krijgen moeten wij dus steeds opnieuw trachten in te treden in de grote bestaande vakorganisaties (in Nederland voor alles in het N.V.V. Indien ons tegen wordt geworpen, dat het niet mogelijk is deze massa in de strijd te brengen, moeten de bewijzen van het tegendeel worden aangevoerd (Londense havenstaking, massa-stakingen in Engeland en Amerika tijdens en na de oorlog, H.T.M. in Den Haag, enz.). Tevens moeten de anti-politieke tendenzen tactisch door ons worden weerlegd. Zo'n strijd heeft thans meer dan ooit een politieke betekenis. Het verzet tegen de C.P.N.-politiek in de E.V.C. vindt zijn oorzaak in het feit, dat de arbeiders inzien dat dit een slechte politiek is, welke aan de zaak der arbeidersklasse slechts nadelen brengt. En omdat deze politiek van het stalinisme niet aansluit bij hetgeen in de arbeidersklasse leeft en dus ook niet door deze wordt gedragen, moeten de E.V.C.-bureaucraten van corrupte methoden gebruik maken om die politiek aan de arbeiders van deze organisatie op te kunnen leggen. Daartoe moeten de klassebewuste arbeiders, welke dit bemoeilijken, worden verwijderd. Een vakbondsleiding welke grotendeels zou bestaan uit leden van een revolutionaire partij als de R.C.P. zou tot deze methode nooit overgaan, maar ook nooit behoeven over te gaan.

Samenvattend betekent het bovenstaande dus, dat de R.C.P.-ers zich nooit mogen vereenzelvigen met achterlijke anti-politieke opvattingen van bepaalde delen der arbeidersklasse, maar zij moeten de belangrijke les uit de historie der arbeidersbeweging, dat:

- 1e. kleine revolutionaire vakbonden de meest bewuste arbeiders van de massa afscheiden;
- 2e. revolutionaire partijvorming een noodwendigheid is om de strijd met succes te kunnen voeren, leren.

Daarom moet ons fractiewerk gecombineerd worden met De Tribune en zo mogelijk het winnen van partijleden. De Tribune moet op haar beurt aan het ~~hi~~ opklaringsproces van deze arbeiders de nodige aandacht schenken. Maar, zullen enkele partijgenoten geneigd zijn te zeggen, hiermede is een nieuwe vakbeweging nog niet onmogelijk gemaakt. Inderdaad. Wil men deze echter verhinderen door b.v. in de E.V.C. te zwijgen, m.a.w. dat men er mee accoord zal gaan dat de beste elementen uit de E.V.C. worden gezet, zonder dat deze enige leiding hebben? Zo is het ontstaan van een nieuwe splintervakbeweging zeker niet te verhinderen. Ook bij het beste optreden van onze Rotterdamse partijgenoten was misschien de O.V.B. opgericht. Ons optreden t.a.v. de mogelijkheid van het ontstaan van nieuwe brokken vakbeweging moet er op gericht zijn deze niet vooraf te propageren en als zij toch ontstaan, dan te vechten voor de bereidheid met andere vakorganisaties samen te werken om langs deze weg uit het isolement te worden verlost.

Er

Er zijn enkele mogelijkheden welke in dit stadium der ontwikkeling nog niet kunnen worden gezegd. Echter de posities welke de door het stalinisme beheerste vakbeweging nog inneemt, doet bij de N.V.V.-bureaucratie de bereidheid ontstaan, E.V.C.-opposanten op te nemen, zoals thans blijkt uit de uitlating aan het adres van de O.V.B., door Kupers op het N.V.V.-congres gedaan.

De ontwikkeling van de klassebeweging verloopt niet altijd zoals wij dat gaarne zien. Er kan en moet echter onder alle omstandigheden op de basis van het program van de 4e Internationale worden opgetreden.

DE ORGANISATIE VAN HET OPPOSITIE-WERK DOOR DE PARTIJ.

Onze middelen laten geen vrijgestelde economisch secretaris toe, die het werk in de afdelingen zou kunnen organiseren. Des te meer moet het werk van de partij door alle leden worden gedragen. Ieder afdelingsbestuur en elke plaatselijke economische secretaris is verantwoordelijk het fractiewerk te organiseren, de opposanten tot elkaar te brengen, enz. Alle feiten welke zich plaatselijk of in eigen bedrijfsbond voordoen, moeten direct worden doorgegeven aan het centrale punt voor dit werk in de partij, het economisch secretariaat. Op brieven van het partijbestuur en de economisch secretaris moet direct geantwoord worden. Dit alles gebeurt nog onvoldoende. Men moet trachten artikelen over de problemen van zijn vakorganisatie voor De Tribune te schrijven of minstens zorgen, dat men een extra exemplaar van zijn vakblad in handen krijgt en dit voor zover het belangrijke mededelingen bevat, rood aangestreept, met zo mogelijk van een kort commentaar voorzien, aan de economisch secretaris te zenden.

De Tribune moet een afspiegeling zijn (zonder tot een vakbondsorgaan te worden) van de strijd der arbeiders in de vakbonden voor organisatie, democratie en goede vakbondspolitiek.

Er is ondanks alle theoretische verklaringen en resoluties nog steeds een onderschatting van het vakbondswerk in de partij. Het wordt in vergelijking met de politieke werkzaamheid van de partij nog te veel als een tweede-rangs zaak behandeld, terwijl het de sleutel voor de opbouw van de partij is.

Een symptoom in dit verband is b.v., dat de eerste Tribune, welke na de publicatie van de E.V.C.-resolutie verscheen, geen vakbondsartikel voor de kop van de krant werd gekozen, maar een nabeschouwing over de verkiezingen. Wat beroerde de arbeiders en dus ook onze lezers het meest? Ook de opmerking van een onzer beste en meest geschoolde partijgenoten, dat het artikel van kameraad Bakker onbetaamelijk lang was, gaf daar blijk van. Het is waar - de arbeiders lezen korte stukken gemakkelijker. Vaak worden er echter zeer uitgebreide politieke artikelen of resoluties gepubliceerd, welke voor eenvoudige arbeiders alleen met de grootste moeite en inspanning zijn te begrijpen. Artikelen over de ontwikkeling van de E.V.C. en andere bonden (aan welke wij zeer zeker meer aandacht moeten gaan besteden) leest men als beschouwingen over vertrouwde zaken met meer interesse en met groter gemak.

De

De Tribune moet dus t.a.v. het economisch werk bevatten: documentatie, ontmaskering van ondemocratische handelingen en corrupte methodes en over verraad aan de onverzoenlijke klassenstrijd, propagandistische beschouwingen om de arbeiders te bevrijden van a-politieke en kleinburgerlijke opvattingen, en over de noodzaak van de revolutionaire partij, agitatie, stellingname voor een goede vakbondspolitiek teneinde binding met de beste vakbondswerkers te verkrijgen.

Tenslotte is het nodig er op te wijzen, dat het op deze basis mogelijk is, mede aan de oppositie, plaatselijk zowel als landelijk, richting te geven.

Mocht het echter onmogelijk blijken de oppositie na een uitsluiting uit de E.V.C., naar breder vaarwater te sturen, dan moeten onze leden zich niet in de meest verantwoordelijke functies laten opsluiten. Deze functies echter bij voorbaat afwijzen zou gelijk staan met een weigering aan de arbeiders, leiding te geven en alleen maar uitdrukking geven aan onze onbekwaamheid de arbeiders te helpen mogelijkheden te overwinnen.

Met de inspanning van al onze krachten zullen wij, bij een goede samenwerking, de R.C.P. een stap voorwaarts brengen en de leiding van de arbeidersklasse kunnen veroveren.

=====

G E H E I M.

Verbinding: No.12

Doss.15/169

Onderwerp: cursussen R.C.P. - Oude S.D.A.P.

Datum ontvangst bericht: 29 September 1949

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

5 October 1949

Volgno.

7 OCT. 1949

ACD/71209

Op Dinsdag, 27 September 1949, is te 's-Gravenhage een bestuursvergadering gehouden van de afdeling Den Haag van de Revolutionnair Communistische Partij.

Op deze vergadering kwam ter sprake een voorstel van de afd. Den Haag van de Oude S.D.A.P. om gezamenlijk in het komende winterseizoen cursussen voor de leden te organiseren.

Op deze cursussen zullen de actuele politieke vraagstukken worden belicht en van commentaar voorzien.

Het ligt in het voornemen deze cursussen op Dinsdagavond om de 14 dagen te doen plaatsvinden, waarbij afwisselend een spreker van een der twee partijen het woord zal voeren.

Het R.C.P.-bestuur besloot instemming met het voorstel van de Oude S.D.A.P. te betuigen. (einde)

4/3

luit rappelmap R8h

Aan: B.IIIa

Van: B.IV

RD.3

No.: 60913

CO.

at 76487

Hierbij verzoek ik U te gelegener tijd het navolgende te willen opnemen met de Corpschef van Politie te Winschoten:

Bij schrijven dd. 10-5-1949 no.60913 werd de Corpschef verzocht ons te willen inlichten omtrent het contact van de R.C.P., met te Winschoten-wonende personen.

Uit zeer betrouwbare bron werd ons bericht, dat een dergelijk contact zou bestaan.

Bij rappelschrijven dd. 8-8-1949 no.60913 werd de Corpschef aan ons eerder genoemd schrijven herinnerd.

Tot op heden is echter nog geen antwoord ontvangen.

27-9-1949.

Antwoord op Uw schrijven
dd.10-5-'49, no. 60913.-

OD 167

Volgno.

30 DEC. 1949

ACD, 76487

Uit het ingesteld onderzoek is niet gebleken, dat de Revolutionnair-Communistische-Partij contact heeft gekregen met te Winschoten wonende personen, zodat nog geen inlichtingen hierover kunnen worden verstrekt.

Een en ander zal nader worden onderzocht en bij verkrijging van gegevens hieromtrent zullen deze onmiddellijk worden gerapporteerd.

Winschoten, 28-12-1949.

Haag

FOTO
No. 1508-

13

1

1508
1508
7 JAN. 1950
ACD/77446

VERTROUWELIJK

6 Januari 1950

Verbinding: No.12

Doss.15/176

Onderwerp: Schrijven van het C.C. van de R.O.P. betreffende scholing

Datum ontvangst bericht: 3 Januari 1950.

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondetronen actie:---

- X | Door Theo VAN TIJN, lid van het Centrale Comité der revolutionnaire Communistische Partij (R.O.P.), wonende te Amsterdam, is aan het Haagse afdelingsbestuur van genoemde partij een schrijven gezonden, waarin hij aandringt op het organiseren van scholingscursussen.
- En afschrift van bedoelde brief gaat hierbij. (einde)

Amsterdam 28 December 1949.

Aan het Bestuur van de afdeling
Den Haag der RCP.

Waarde Makkers,

—Dank!
Van Herman vernam ik, dat ik een brief van jullie zou ontvangen, met opgave van redenen waarom de geregelde openbare scholingscursussen, zoals door het laatste CC in principe aanvaard, door jullie voor ongeschikt voor de afdeling Den Haag worden gehouden.

Tot dusverre ontving ik geen bericht.

Ik moet dus afgaan op de zeer korte en terloopse mededelingen van Herman.

De enige reden, die hij mij gaf was, dat de afdeling de kosten, welke een dergelijke cursus met zich mee zou brengen, niet zou kunnen dragen. Als ik hem goed begrepen heb, zouden jullie eventueel voelen voor een maandelijke scholingsbijeenkomst, welke dus het permanente karakter van een aaneengesloten serie cursussen zou missen. Ook hierover ontving ik echter tot dusverre geen bericht.

Ik neem aan, dat Herman's mededelingen niet al te onvolledig zijn en ga dus daarvan uit.

Welnu, ik geloof niet, dat de redenen, hierboven genoemd, aanvaardbaar zijn. De voordelen van een regelmatige scholing, in een serie verenigd, zijn vele. De praktijk van de afdeling Amsterdam heeft dit bewezen.

In de eerste plaats financieel. Tot dusver hebben de scholingen niet alleen zichzelf betaald, (door middel van een collecte) maar zelfs een overschot opgeleverd, dat wij bestemd hebben voor bestrijding van reisgelden voor scholingen buiten de stad. Het overschot zal nog groter zijn, wanneer de afdeling Amsterdam bij de vierde cursus niet meer een algemene gestencilde aanschrijving maakt, maar met een mededeling in de krant volstaat. Verder levert de geregelde cursus nog een geheel ander en groot financieel voordeel op. De gelden voor persoons en contributie, alsmede van verkochte kranten, worden -- zonder speciale aanmaning onzerzijds -- meer en meer op de cursus afgerekend. Daar, waar de afrekeningen onregelmatig, of zelfs niet plaatsvonden, -- of waar de mensen bij een bezoek midden in de week geen persoonsgeld meer hadden -- wordt nu regelmatig afgedragen. Daardoor is de opbrengst voor de maand December van het persoons, zonder verhoging der intekeningen, voor het eerst boven de f.100,- gekomen. De kameraden, belast met de inning der gelden, kunnen nu al hun tijd besteden aan de dubieuze posten, daar de geregelde betalende nu niet meer bezocht behoeven te worden.

Ik zwijg verder van de verhoogde verkoop van brochures.

Ik weet, dat deze gunstige resultaten op financieel gebied veel minder sprekend zullen zijn in Den Haag, als in Amsterdam, al was het alleen naar, omdat we in Den Haag op een veel kleiner aantal bezoekers moeten rekenen, dan bij ons. (Kan de cursus misschien niet in een ruime huiskamer plaatsvinden?) Maar de financiële voordelen zullen niet ontbreken, zelfs niet wanneer de collecte de kosten niet dekt, of wanneer uitsluitend partijgenoten aanwezig zijn, die al huuiterste (behoren-) bij-(te) dragen voor het persoons en men van een collecte afziet. Het geregelde, op van te voren vaststaande tijdstippen plaats hebbende contact met de eigen partijgenoten, is financieel hoogst voordelig.

Dit zijn de financiële zaken. Voor een politieke partij staan zij nooit op de voorgrond. In principe regelen wij niet onze behoeften naar de financiën, maar onze financiën naar de behoeften. Natuurlijk zijn daarbij grenzen. Deze grenzen zijn evenwel rekbaar naar de mate

-dat-

dat de activiteit van de partij zich naar buiten uitbreidt. Deze activiteit inperken of nalaten, omdat een goed stuk propaganda zijn geld niet opbrengt, is defaitisme en ongeoorloofd.

De serie cursussen nu zijn een dergelijk werk van propaganda, dat financieel géén te grote offers vraagt en zelfs al zou het zijn geld niet onmiddellijk opbrengen (wat ik, zie hierboven, niet van mening ben), een politiek stuk kapitaal oplevert, dat met geen geld te betalen is.

De politieke voordelen zijn de volgende:

- a. een geregeld contact met de leden van de afdeling, voor zover zij ook maar enigszins wat waard zijn voor de organisatie. Bij een goede cursus vraagt de partij niets van ze, maar biedt ze wat: de eigenlijke functie van de partij. Op basis van dit contact kan ook langzamerhand het dagelijkse politieke en organisatorische werk over meer handen verdeeld worden.
- b. het politieke inzicht van de leden wordt ongemeen gescherpt. Dit echter alleen, wanneer de cursus een serie lessen beslaat, daarom tamelijk diepgaand kan zijn en een reële bijdrage gaat vormen in de levensopvatting van de mensen. Iedereen legt men een basis, waarop een goed begrip voor de actuele problemen, die men in een losse cursus kan behandelen, gefundeerd moet zijn.

Daarbij is een serie cursussen een werk van studie, een voortgezette studie, die door een probleem op alle mogelijk manieren te benaderen, pas een werkelijk inzicht kan geven. De inhoud van de Marxistische leer, die theorie en praktijk tot slechts twee kanten van eenzelfde zaak (bewust politiek ingrijpen) maakt, behoeft een goede inleider voor elke dorheid en houdt de interesse levendig. De ervaring is, dat een aantal arbeiders, waaronder vanzelfsprekend het merendeel van de partijgenoten, ernstige behoefte heeft aan reële studie.

c. Propagandistisch, naar buiten, is de cursus zeer waardevol. Wat onze partij en in grote mate de afdeling een laag mist, dat is een manier om sympathiserenden in het partijleven te introduceren. De partij leidt geen ander bestaan, dan als krant, d.w.z. als redactie. De partij als partij, levende en strijdende afdelingen, moet nog gebouwd worden. De cursussen zijn een uitstekende en voor zover ik zie, voorlopig bijna de enige middelen, om de invloed, die wij door jaren werken in de vakbond, in de verkiezingen en op andere wijze gewonnen hebben, in kapitaal om te zetten. Zonder de mogelijkheid om geïnteresseerden naar de afdeling mee te nemen, zoals bij een cursus, vergeten wij te cogsten, daar waar we gezegd hebben.

Dit is waar, onafhankelijk van het feit, of wij op de eerste cursus al vrienden meenemen, ja of nee. De mogelijkheid daartoe en het geregeld adverteren daarvan, is de enige basis, om partijgenoten zover te krijgen, dat zij anderen gaan meebrengen. Het is een van de weinige mogelijkheden voor iemand, die het plan opvat om met ons in contact te treden, dit plan te verwerkelijken.

Er heerst in onze partij, wij weten het, een zeker scepticisme. Sommige p.g.'s schamen zich in stilte, een ander met de partij in contact te brengen. De ervaringen van de eerste paar cursussen, in die zij goed zijn, zullen hun snel over dit gevoel heenbrengen.

Ik mag om te besluiten, een paar cijfers voor Amsterdam noemen. De eerste cursus werd bezocht door ongeveer 22 mensen, waaronder 4 of 5 buitenstaanders. De tweede cursus had reeds ongeveer 30 bezoekers, waaronder een buitenstaander meer. Alle bezoekers van de eerste keer, waren de tweede maal aanwezig. Hoge getallen? Zal het voor Den Haag zijn van 5 tot 10 bezoekers, met 0 tot 1 buitenstaander? De ervaring zal het leren. Bij een scholing, die een voortgezette studie en ernstige discussie vergt, is het voor het ontwikkelen van de cursus misschien eerder een voordeel. Een behoorlijke huiskamer is even goed als een zaaltje. Alle gunstige factoren, financieel en organisatorisch, politiek, intern en naar buiten, zullen ook bij een dergelijke kleine studieclub zich doen gelden.

Tenslotte moge ik de kameraden, indien zij voor mijn argumenten bereid zijn te zwichten, verzoeken haast te maken. De winter is bij uitstek een geschikte tijd. Voor ernstige studie is de zondag, als de doofheid van het werk eraf is, de geschikste dag. Men kan geen zomerzondag van de mensen eisen. In de winter geven zij gaarne een zondagmorgen, als hun wat geboden wordt.

Ik hoop dat jullie deze brief zullen bespreken en na bespreking voor zover nodig beantwoorden. De zaak is belangrijk genoeg.

Met kameraadschappelijke groeten,

w.g. Theo.

Aan A.C.D.
Van B IV.

13-2-1950: 15 FEB. 1950.

6.153	82
15.15	
ACD/79943	

Verzoeken bijgaande stukken, handelende over het Congres van
het Comité van Revolutionnaire Marxisten (voorloper van de R.C.P.)
op 23 en 24 December 1945 na agendering te doen bergen in G.D.167.

[Handwritten signature]

AFSCHRIJF

A g e n d a

voor het Congres van het C.R.M. op 23 en 24 December 1945

1. Opening en verkiezing Presidium
 2. Politieke Stellingen Inleider: E.F. Mulder
 3. Partij-resolutie Inleider: H. Drenth
 4. Koloniale-resolutie Inleider: Rudi Jansz
 5. Stellingen inzake de U.S.S.R. : S. Santen
 6. Economische Stellingen Inl.: H. Combrink
- Daarna huishoudelijke zitting, uitsluitend toegankelijk voorleden.

Afschrift.

SAMENSTELLING PARTIJBESTUUR

Dagelijks secretariaat: S. Santen
H. Combrink
E.P. Mulder

Politiek secretaris
Economisch secretaris
Organisatie-secretaris.

Overige partijbestuurders: M. Perthus
R. Pelgrom
G. de Wilde
W. Tiekeman
H. Drenth
R. Jansz.

Voorstel C.C. inzake controle-commissie.

1. Wouter Zeytveld Amsterdam
2. Nel de Boer-Slecht "
3. Ferry Verkley "

Afschrift

ONTWERP- CONTRIBUTIEREGELING

Klasse I: Werkloosen 5 cent.

Klasse II:	<u>Gehuwden</u>	Bedrag:	Klasse III:	<u>Ongehuwden.</u>
a.	tot f. 20.--	f. 0.15		f. 0.25
b. f. 20.--	" f. 30.--	f. 0.25		f. 0.45
c. f. 30.--	" f. 45.--	f. 0.40		f. 0.70
d. f. 45.--	" f. 60.--	f. 0.60		f. 1.--
e. boven	f. 60.--	f. 0.85		f. 1.50

Klasse IV: Huisvrouwen f. 0.10

Ongehuwden, die niet meer bij ouders thuis zijn, vallen in de schaal van de gehuwden.

De plaatselijke Org.-secretaris kan in bijzondere gevallen een gemotiveerd voorstel doen aan den landelijken Org.-secretaris om een lid in een daarbij aangegeven andere Contributie-klasse in te deelen.

AFSCHRIJF

Congres C.R.M. op 23 en 24 December 1945 te Amsterdam.

Er werd een telegram gezonden naar de Weduwe Tretsky, waarbij haar de oprichting van de R.C.P. werd medegedeeld.

Als gast was aanwezig een Amerikaan (Peeters?) als vertegenwoordiger van het Int. Secretariaat. Heeft nog het woord gevoerd en bracht de groeten van de secties der 4e Intern. uit de landen Noord- en Zuid-Amerika, China, India, Indië-China en andere landen.

Benigt beseldigd bestuurder van de R.C.P. is Ernst Mulder (als samenstelling van het Partijbestuur).

Van de contributie is 50% bestemd voor het Part. Best. en de andere 50% voor de Plaatselijke afdeling.

Binnenkort zal een conferentie worden belegd, speciaal voor het Anti-Imperialistisch Strijdecomité en te komen tot meer activiteit, het stichten van meerdere afdelingen enz. Thans bestaan nog maar alleen de afdelingen Amsterdam en Den Haag
Van de R.C.P. is daarvoor meer speciaal aangewezen de partijbestuurder R. Pelgrom te Amsterdam (Oudraden-communist.)

Het ledental van de R.C.P. zou reeds veel hoger zijn, indien men geschikte contacten had in plaatsen waar vroeger afdeling van de R.S.A.P. gevestigd waren. Het streven is thans die contacten, tot stand te brengen.

Vermeedelijk onstreeks Feb. a.s. zal de naam van het weekergaan (De Rode October) worden gewijzigd in die van "De Tribune", zijnde de oude naam van het G.P.N. dagblad. Gewacht wordt tot na het congres van de G.P.N. in Januari a.s. Men verwacht dan dat de bestaande oppositiegroep in de G.P.N. zich dan zal afscheiden en overgaan naar de R.C.P. Gaat voornamde naamverandering door dan zal de R.C.P. het cultureel tijdschrift dat zij het licht wil doen zien, titelen "De Rode October", in het andere geval krijgt dit den naam van "De permanente revolutie".

Daar de R.C.P. in verband met haar optreden, moeilijkheden van regeeringswege verwacht, is besloten in haar organen, zoveel mogelijk onder schuilnamen te schrijven. De partijbestuurder Gerrit de Wilde schrijft onder den naam Scheerl. De naam van den partijbestuurder M. Parthus is een pseudoniem voor Piet 't Hart te Rotterdam. De bestuurder van de afdeling Den Haag Andries Delleman, schrijft onder den naam Bakker.

✓ voor de 4e Internationale.

AFSCHRIFT

HUISHOUDELIJK REGLEMENT VAN DE REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ

Vastgesteld op het eerste congres te Amsterdam op 23 en 24 Dec. '45

NAAM VAN DE PARTIJ

art. 1. De partij draagt de naam: Revolutiennair Communistische Partij (R.C.P.), Nederlandse sectie van de Vierde Internationale

DOEL

art. 2. Het doel der Partij is neergelegd in haar beginselverklaring.

MIDDELEN

art. 3. De partij tracht dit doel te bereiken door de volgende middelen:

- door het wekken van klassebewustzijn en het bevorderen van de politieke scheling van de arbeidersklasse
- door uitgave van partij-organen en verspreiding van brochures en vlugschriften
- door het beleggen van openbare en cursusvergaderingen, het organiseren van demonstraties en het uitoefenen van buiten-parlementaire druk
- door het bevorderen en steunen van de economische strijd der arbeidersklasse
- door deelname aan de verkiezingen voor de openbare lichamen en
- door het aanwenden van alle andere voor dit doel geschikte middelen.

LIDMAATSCHAP DER PARTIJ

art. 4. Lid van de partij kan ieder zijn, die de beginselverklaring, de resoluties en de reglementen der partij onderschrijft zich aan alle besluiten en opdrachten der partij onderwerpt en ze in de praktijk uitvoert, regelmatig de contributies betaalt en zich niet schuldig maakt aan met het partijbelang strijdige handelingen.

art. 5. Aanmelding voor lidmaatschap geschiedt bij den organisatie-secretaris der betreffende afdeling door invulling van een aanmeldingsformulier. Deze zendt het formulier onmiddellijk door aan het partij-secretariaat. De huishoudelijke vergadering van de afdeling heeft het recht, daarbij een advies over te leggen. Het lidmaatschap gaat in door de verstreking van het bewijs van lidmaatschap, afkomstig van het partij-secretariaat en een Partij-boekje tegen betaling van 10 cent, inhoudende beginselverklaring en huishoudelijk reglement. Bewoners van plaatsen, waar geen afdeling is gevestigd, geven zich voor het lidmaatschap op bij het partij-secretariaat en heten verspreide leden.

art. 6. Het Partij-bestuur heeft het recht, na overleg met de betreffende afdeling te hebben gepleegd, in bepaalde gevallen voorwaardelijke aanneming te bewerkstelligen of bepaalde personen als lid te weigeren. Bij aanmelding van groepen (bijv. uit andere partijen) beslist het partij-bestuur.

INDELING DER PARTIJ

art. 7. De partij is samengesteld uit afdelingen, secties en Verspreide leden.

art. 8. De leden der partij vormen afdelingen en secties, die in elke gemeente, deel ener gemeente of in een combinatie van gemeenten gevestigd kunnen zijn.

art. 9. Zedra in een gemeente 3 leden woonachtig zijn, wordt aldaar een afdeling gevormd. In bijzondere gevallen zij kan hiervan in overleg met het P.B. worden afgeweken.

art. 10. Van de oprichting ener afdeling wordt met opgave van leden en bestuursleden kennis gegeven aan het partij-secretariaat.

art. 11. De hoogste instantie in een partij-afdeling is de Algemene

Ledenvergadering, die als regel minstens eenmaal per maand wordt gehouden.

- art. 12. Het afdelingsbestuur wordt gekozen in een algemene ledenvergadering en is collectief voor alle partijwerkzaamheden, voorzover het zijn afdeling betreft, verantwoordelijk. De afdeling regelt de periodieke aftreding van haar bestuur.
- art. 13. Het afdelingsbestuur wordt als volgt samengesteld.

Politiek secretaris (Voorzitter)

Organisatie-secretaris (Verantwoordelijk voor het organisatorisch functioneren der afdeling en voor de financiën).

Economisch secretaris (Verantwoordelijk voor het economische werk en het vakverenigingswerk).

Deze vormen de dagelijkse leiding der afdeling. Grote afdelingen kunnen dit bestuur eventueel met meer functionarissen aanvullen, die echter voor een bepaalde taak verantwoordelijk moeten zijn, zoals krant, partij-uitgeverij, propaganda, enz. Als regel bestaat het afdelingsbestuur uit een oneven aantal leden. De dagelijkse leiding wordt in functie gekozen.

- art. 14. De afdelingen kunnen ieder als lid toelaten, die minstens 16 jaar oud is, echter met inachtneming van het bepaalde in art. 5 en 6.
- art. 15. Alle afdelings-functionarissen zijn verplicht, aan het politieke en/of organisatie-secretariaat alle mededelingen te verschaffen, die gewenst worden, alsmede gevraagde rapporten, lijsten en staten tijdig in te leveren. De daarvoor aangewezen functionarissen moeten binnen 7 dagen alle vragen en opdrachten en inlichtingen van de administratie der partij-organen of van de partij-uitgeverij beantwoorden.

DE DISTRICTEN

- art. 16. Op ieder congres maakt het partij-bestuur de indeling der districten bekend. Het behoeft hiervoor de goedkeuring van het congres. Voor tussentijdse wijzigingen is het P.B. verantwoording schuldig aan het eerstvolgende congres.
- art. 17. Het districtsbestuur wordt gekozen op de eerste Districtsvergadering na het congres. Ieder lid kan aan de discussies deelnemen op de algemene districtsvergadering. Stemrecht t.a.v. de te nemen besluiten hebben de gedelegeerden van de afdelingen.
- art. 18. De Districts-bijeenkomsten en het Districts-bestuur leiden het politieke en organisatorische werk in hun district. Zij houden zich onder meer bezig met het werk op het platteland en de uitbouw van de partij in hun district.
- art. 19. Het Districts-bestuur houdt vergaderingen na bijeenroeping door den Districts-secretaris. De districts-conferentie wordt gehouden na bijeenroeping door den districts-secretaris, of op verzoek van een aantal afdelingen, dat minstens een derde deel der leden in het district omvat.
- art. 20. In grotere plaatsen kan de afdeling overeenkomstig het bepaalde in art. 8 in secties worden gesplitst. Iedere sectie benoemt een sectieleider, of zo nodig een sectiebestuur, dat verantwoordelijk is voor het werk in zijn sectie en daarvan verantwoording aflegt aan de afdelingsledenvergadering. De afdelingsledenvergadering is de hoogste instantie ter plaatse, alwaar bindende beslissingen over politieke vraagstukken van plaatselijke en algemene aard, met inbegrip van de vaststelling van de groslijst voor de gemeenteraadsverkiezingen, worden genomen. Afdelingsbestuurders hebben te allen tijde recht van toegang tot de leden- en bestuursvergaderingen van de secties hunner afdeling.

DE PARTIJ-CONFERENTIE

- art. 21. Na het congres is de partij-conferentie de hoogste instantie in de partij. Zij vindt plaats, indien de omstandigheden dit nodig maken. De partij-conferentie wordt door het P.B. uitgeschreven, terwijl een aantal afdelingen, dat minstens een vierde van het aantal leden vertegenwoordigt, bevoegd is, het uitschrijven van een conferentie aan het P.B. op te dragen.

- art. 22. De conferentie bepaalt zich tot de behandeling van vraagstukken van politiek en tactiek en treedt slechts in spoed- of noodgevallen in de rechten van het congres.
- art. 23. De afdelingen beraden zich over de conferentie-agenda, beneemen de delegatie en verstrekken het mandaat. Het aantal gedelegeerden wordt door het P.B. bepaald aan de hand van de getalsterkte van de afdeling volgens de laatste maandstaat. Het P.B. wijst de plaats aan, waar de conferentie wordt gehouden.

HET CONGRES EN DE AFGEVAARDIGDEN

- art. 24. Het congres is het hoogste gezag in de partij. Het P.B. is verplicht eens per jaar een congres te organiseren. Alle afdelingen van de partij worden op het congres uitgenodigd. Alleen de afgevaardigden hebben stemrecht. Het aantal afgevaardigden wordt door het P.B. bepaald. Iedere afdeling vertegenwoordigt het aantal stemmen, hetwelk de laatste officieel verstrekte opgave inhoudt.
- art. 25. Het P.B. beslist, gehoord het congres, over het al dan niet openbaar zijn der zittingen. Toegang tot de huishoudelijke zitting hebben behalve de afgevaardigden alleen partijfunctionarissen en - leden, wier aanwezigheid door het P.B. wenselijk wordt geacht. Ieder moet in het bezit zijn van een door zijn afdelingsbestuur en/of het P.B. gewaarmerkte toegangkaart.
- art. 26. Het gewone en het buitengewone congres worden door het P.B. bijeengeroepen op een door diezelfde instantie bepaald tijdstip en plaats. Een aantal afdelingen, minstens een vierde gedeelte der leden vertegenwoordigende, kan het P.B. opdragen, een buitengewoon congres bijeen te roepen.
- art. 27. Voor het gewone congres worden de afdelingen in de gelegenheid gesteld, hun voorstellen tien weken van te voren in te dienen. Deze voorstellen moeten acht weken voor het congres binnen zijn bij het partij-secretariaat. Zes weken voor het congres wordt de voorlopige beschrijvingsbrief aan de afdelingen gezonden, waarna nog 14 dagen tijd wordt gegeven voor het indienen van amendementen. Minstens 14 dagen voor het congres worden de afdelingen in het bezit gesteld van de volledige beschrijvingsbrief. Voor het Buitengewone congres geldt de Buitengewone agenda. Voor dit congres kan van de in dit artikel aangegeven termijnen worden afgeweken.
- art. 28. De congresdelegatie wordt in de afdelingsvergadering aangewezen
- art. 29. Verspreide leden kunnen hun voorstellen indienen in een afdeling nabij hun woonplaats gelegen. Bij de congresvoorbereiding treden zij in de rechten van een gewoon lid van zo'n afdeling.

DE STEMMING OP HET CONGRES

- art. 30. De congres-leiding is gerechtigd verschillende voorstellen door een speciale commissie te laten bestuderen en die commissie een rapport aan het congres te doen voorleggen.
- art. 31. De stemming geschiedt mondeling. Bij de stemming over personen beslist de volstrekte meerderheid. Is deze bij de eerste stemming niet bereikt, dan is een tweede stemming vereist tussen die personen, die de meeste stemmen op zich verenigd hebben.
- art. 32. Het partij-bestuur is gerechtigd een aantal voorstellen gelijktijdig in stemming te brengen. Bereikt zo'n collectieve stemming geen meerderheid, dan worden de voorstellen gesplitst en/of afzonderlijk in stemming gebracht.
- art. 33. Stemmingen over de groelijsten vinden plaats door middel van voor iedere verkiezing slechts eenmaal in te leveren stembiljet, waarop de stemgerechtigden de kandidaten nummersgewijs volgens de aanwijzingen van het stembiljet plaatsen in de door hen gewenste volgorde.

DE KOSTEN

art. 34. De afgevaardigden komen in de regel voor rekening van de afdeling. De kosten voor 1 vertegenwoordiger per afdeling worden alsdan naar een door het P.B. vast te stellen regeling omgeslagen over alle vertegenwoordigende afdelingen.

DE PARTIJLEIDING

art. 35. De partijleiding berust bij het partijbestuur, hetwelk jaarlijks door het gewone congres wordt benoemd. De afdelingen hebben het recht bepaalde personen aan de door het P.B. te stellen voordracht toe te voegen. Deze voordracht van het P.B. vindt plaats in de voorlepipie beschrijvingsbrief.

art. 36. Het P.B. bestaat uit minstens 9 leden, te weten:

- een politiek-secretaris,
 - een organisatie-secretaris,
 - een economisch secretaris
- 6 of meer leden.

Zie aanvulling van dit artikel op laatste pagina.

De eerste drie vormen de dagelijkse leiding, die in functie gekozen wordt en die verantwoordelijk is voor de politieke en organisatorische werkzaamheden, de politieke inhoud van de krant en de partij-organen. Ieder lid van het P.B. is voor een onderdeel van het partij-werk verantwoordelijk.

art. 37. Het P.B. komt als regel eens per maand en het D.B. eens per week bijeen.

PARTIJ-DEMOCRATIE

art. 38. De partij is samengesteld op de grondslag van het democratisch-centralisme, waarvan de voornaamste regels zijn:

- a. De verkiezing van de hogere instanties geschiedt door de lagere. De discussie over event. functionarissen is vrij.
- b. De verkiezingen vinden plaats op de ledenvergaderingen, de conferenties, de districtsvergaderingen en op het congres.
- c. Periodiek zijn de hogere instanties verplicht verantwoording af te leggen aan de lagere.
- d. Onvervaardelijke erkenning van de besluiten van de hogere instanties door de lagere, doorvoering van de partij-discipline en correcte uitvoering van de besluiten.
- e. Besluiten worden genomen door de partij-instanties: de afdelingsvergadering, de afdelingsbestuursvergadering, de districtsconferentie, het partij-bestuur, het dagelijks bestuur, de partijconferentie en het congres.
- f. Het P.B. is verplicht, t.a.v. diep-ingrijpende voorstellen de lagere instanties in te schakelen.
- g. Bij een nieuwe wending of onverwachte ontwikkeling in de situatie staat de discussie over de programmatiese basis binnen het partijverband vrij. Het P.B. is verplicht voor een intern discussiebulletin te zorgen. Alle principiële discussie-artikelen op bevestigende basis moeten binnen één maand de leden met of zonder betaling verstrekt worden. Het recht van georganiseerd afwijkend politiek optreden binnen de partij op basis van onze algemene opvattingen van het Revolutionnaire Marxisme is goedgekeurd, mits de strengste discipline naar buiten en uitvoering der genomen besluiten wordt gehandhaafd.
- h. Bij voorbereiding van een partij-conferentie of een partij-congres is de discussie over alle vraagstukken vrij en ook tijdens de conferentie en het congres tot op het ogenblik, dat het besluit genomen is.
- i. in speed- en noodgevallen neemt het P.B. of het D.B. een beslissing, die disciplinair geldt. Nadere verantwoording aan de ledenvergadering of de conferentie of het congres is verplicht.

PARTIJ-DISCIPLINE

art. 39. Leden, die hun verplichtingen tegenover de partij niet nakomen en/of in strijd handelen met het partijbelang, komen

in aanmerking voor de hieronder genoemde maatregelen (art. 40). :

- art. 40. De maatregelen kunnen bestaan uit tijdelijke schorsing, waarvan het P.B. de duur bepaalt, en uit roeyement. Roeyement geschiedt niet, dan na overleg met de afdeling, waarvan de betrokkene lid is.
- art. 41. Roeyering of schorsing door het P.B. zonder instemming van de afdeling kan alleen geschieden, indien het betrokken lid de discipline verbreekt en naar buitenuit afzonderlijk optreedt.
- art. 42. In afwachting van de besluiten van het P.B. is een door de afdeling voor schorsing of roeyement voorgedragen lid ontheven van zijn rechten, behoudens dat, bedoeld in art. 43.
- art. 43. Geroyeerden en geschorsten kunnen zich op het congres bereepen. Verwerpt na het bereep het congres de schorsing of het roeyement, dan wordt de betrokkene weer als lid toegelaten. Geroyeerden of geschorsten kunnen zich onmiddellijk na de maatregelen van het P.B. of de afdeling in het discussiebulletin in een verdedigingschrijven tot de leden richten en hebben het recht op een weerwoord. Ze hebben het recht, deze bulletins, hun zaak betreffende, te ontvangen.

INTERNATIONALE VERBINDINGEN

- art. 44. De partij is aangesloten lid der Vierde Internationale. Het P.B. is verplicht, aan alle werkzaamheden der Vierde Internationale naar vermogen deel te nemen en alle verplichtingen aan deze na te leven.
- art. 45. Het P.B. is naar mogelijkheid verplicht, alle resoluties en mededelingen van de Vierde Internationale ter kennis van de leden te brengen.

PARLEMENTAIRE VERTEGENWOORDIGING

- art. 46. De partij neemt deel aan de verkiezingen der openbare lichamen. Deelneming aan verkiezingen voor de uitvoerende macht (gedeputeerde staten, wethouders, enz.) is echter uitgesloten.
- art. 47. Ieder lid heeft het recht een candidatuur voor de partij te aanvaarden, indien hij aan de volgende eisen voldoet: Voor de Tweede Kamer moet hij/hij minstens een jaar, voor de Provinciale Staten en de Gemeenteraad minstens een half jaar lid zijn van de partij. Van deze maatregel kan alleen in zeer bijzondere gevallen met toestemming van het P.B. worden afgeweken.
- art. 48. De kandidaten-lijsten voor de Tweede Kamer werden door het congres vastgesteld, die voor de Provinciale Staten door de betreffende districten en die der gemeenteraden door de afdelingsvergaderingen. In noodgevallen voorziet een referendum voor de verkiezingen van Tweede Kamer en Provinciale Staten.
- art. 49. Door de besturende instantie wordt voor de uitvoering van art. 48 tijdig het advies van het D.B. der Partij ingewonnen.
- art. 50. Alle parlementaire vertegenwoordigers staan onder controle van het P. B. en zijn aan het congres verantwoording verschuldigd. Gemeenteraadsleden zijn bevendien verantwoording verschuldigd aan de afdeling in de gemeente, waar zij een zetel bezetten.

COMMISSIES VAN BIJSTAND P.B.

- art. 51. Het P.B. kan zich door al dan niet permanente commissies doen bijstaan. Deze commissies worden door het P.B. benoemd.

PARTIJ-ORGANEN

- art. 52. De redactie van het partij-organ wordt door het P.B. benoemd. De uitoefening van haar taak geschiedt onder controle van het P.B.
- art. 53. De uitgifte van plaatselijke of gewestelijke organen behoeft de goedkeuring van het P.B.
- art. 54. Over klachten aangaand redactie en administratie beslist het P.B.
- art. 55. De redactie van andere partij-geschriften wordt eveneens aangewezen door het P.B. na overleg met de betrokken afdeling.

- art. 56. Het congres of de conferentie bespreekt het beleid van de gevoerde redactie van alle partij-uitgaven.
- art. 57. De administratie en uitvoering van partij-organen kan worden overgedragen aan derden.
- art. 58. Tenzij door inwerkingtreden van art. 57 anders wordt bepaald drijft de partij een boek- en brochurehandel, genaamd uitgeverij "Prometheus". Het beheer wordt geregeld door het P.B.

GELDMIDDELEN

- art. 59. De geldmiddelen bestaan uit contributies, vrijwillige bijdragen en andere inkomsten.
- art. 60. De contributie wordt van jaar tot jaar vastgesteld.
- art. 61. De afdelingspenningmeesters (organisatie-secretarissen) en verspreide leden sturen de contributie op de eerste van iedere maand aan de partij-administratie op.
- art. 62. De afdelingen voeren een regelmatige controle op hun geldmiddelen. Het congres wijst een controle-commissie aan op de geldmiddelen der Partij. De controle vindt eenmaal in de drie maanden plaats.

OVERGANGS- en SLOTBEPALINGEN

- art. 63. Het P.B. interpreteert de toepassing van het reglement en neemt beslissingen, ingeval het reglement niet voorziet, onder nadere verantwoording aan de partij.
- art. 64. Dit reglement is geldig van congres tot congres. Komt het op het gewone congres niet in behandeling, dan geldt het automatisch voor een nieuwe periode.

Aanvulling op artikel 36: Het partij-bestuur heeft het recht, andere dan door het congres benoemde leden aan dit bestuur toe te voegen, onder nadere verantwoording aan het congres. Het is verplicht, de afdelingen hiervan onmiddellijk in kennis te stellen.

1.

Aanmeldingen van de afd. Den Haag op de Ontwerp Stellingen.

1. Pag. 5 Regel 17.

Als volgt te lezen: " Zich bewust van haar zwakte peegt de N.V.B. het heuden van verkiezingen tegen te gaan, waarbij ze wordt ondersteund door de soc. democraten en die burgerlijke partijen, welke" enz.

Toelichting: Uit de oorspronkelijke tekst kan men lezen dat ook de anti-revolutionairen, rond "Trouw" zich tegen snelle verkiezingen uitspreken. Het tegendeel is waar. Daarom is het nodig onderscheid te maken tussen burgerlijk partijen die voor en die welke tegen snelle verkiezingen zijn

2. Hoofdstuk: "De rol der soc.-dem."

a. Dit hoofdstuk bestaat voor 3/4 uit vakverenigingskwesties die in de Economische Resolutie thuis horen. Te dien opzichte kan in dit hoofdstuk met een heel veelstaand worden: "Zie voor de rol der reformistische vakverenigingsleiders de Econ.Resolutie".

Aldus komt te vervallen op pag 5 en 6 van "In het N.V.V....." t/m ".... D.U.W."

b. De Alinea: Ten aanzien van..." t/m "... door een compromis". kan eveneens geschrapt worden, daar dit behandeld wordt in de Res. over de Kol.bevr. strijd.

c. Het is de mening van de afd. dat in dit hoofdstuk een principiële critiek op het reformisme behandeld moet worden. Eveneens moeten punten als

- a. Samenwerking en fusie met de N. V. B. en de C. D. U.
- b. Kwestie der domkés's
- c. annexatie
- d. regering enz.

in dit hoofdstuk behandeld worden.

3. Pag. 7 Regel 17

Als volgt te lezen: "Het enige, door haar belangrijk geachte werk, is het organiseren van papieracties, zoals het slap opgezette referendum voor snelle verkiezingen, hetgeen...." enz.

4. Het verwonderd de afdeling dat in de politieke stellingen bij de behandeling der arbeidersorganisaties geen aandacht wordt geschonken aan de Communistenbond "Spartacus". Dit in de eerste plaats omdat deze organisatie bestaat uit mensen die in het verleden deel van dezelfde organisatie waren als de 1 eden van het G.R.M., ten tweede om de aandacht welke wij aan deze organisatie besteed hebben, ten derde omdat de gevaarlijk ultra-linkse politiek en het sectarisme, dat deze organisatie eigen/ is, een voornaam uitgangspunt vormt bij de bestrijding van het sectarisme in eigen rijen. Ook aan het "socialistische" weekblad "De Vlam" moet e.i. enige aandacht geschonken worden, daar dit blad een belangrijk aantal goedwillende socialisten om zich verzameld heeft.

5. Betreffende: "De voornaamste taken van het G.R.M. in de toekomst" Taak 2. Als volgt te lezen: Het verdedigen van de burgerlijk-democratische rechten der arbeiders, als uitgangspunt voor revolutionaire klasseacties.

6. De afdeling spreekt haar teleurstelling uit over de oppervlakkigheid der ontwerpstellingen.

RESOLUTIE OVER DE KOLONIALE BEVRIJDINGSSTRIJD

De R.C.P. is geen pacifistische partij. Zij maakt onderscheid tussen vooruitstrevende en reactionnaire oorlogen. Als vooruitstrevend beschouwt zij de oorlogen der onderdrukte koloniale en half-koloniale volkeren tegen hun imperialistische onderdrukkers en rekent het tot haar onvoorwaardelijke plicht aan de overwinning van deze, met alle haar ten dienste staande middelen, mee te werken. Als reactionnair en contra-revolutionnair ziet zij alle pogingen der imperialisten deze vrijheidsoorlogen neer te slaan en zij streeft naar de nederlaag der imperialistische onderdrukkers in deze conflicten.

Zij begroet daarom de opstand der Indonesische massa's tegen het Nederlandse imperialisme en verklaart zich volkomen solidair met hun strijd. Zij verplicht haar leden in hun vak- en andere organisaties aan te dringen op directe steun aan de strijd der Indonesiers door het opwekken tot en onderzetunen van solidariteitstakingen en andere acties.

Zij verklaart zich scherp tegen de verzeeningspogingen der Nederlandse bezitters en hun agenten in de arbeidersbeweging. De Nederlandse koloniale onderdrukkers beschikken noch over een belangrijke vloot, noch over voldoende materiaal, noch over voldoende bewapende manschappen om binnen afzienbare tijd met enige kans op succes de bewapende opstand der Indonesische volkeren neer te slaan. Daarbij zou een mobilisatie voor dat doel door het Nederlandse proletariaat met sterke tegenzin worden ontvangen en een opstand in eigen land voor de imperialisten tot een reeel gevaar maken. Dat zijn de voornaamste beweegredenen, waarom zij pogen met de nationalistische beweging tot een accordé te komen, welk accordé het wezen van de koloniale overheersing echter niet raakt. Tegelijkertijd streven zij naar de ontwapening van de Indonesische volksmassa's, terwijl zij zichzelf keortsachtig bewapenen, om straks een definitief eind aan het zelfstandigheidsstreven der Indonesiers te maken. Reeds eerder werden toezeggingen gedaan de koloniale status door democratische hervormingen geleidelijk in zelfstandigheid te doen overgaan (1903, 1918 en 1922). Indonesië heeft echter alleen als koloniale aantrekkelijkheid voor de Nederlandse bourgeoisie: de noodzakelijke voorwaarde voor een effectieve uitbuiting is juist de koloniale status. Daarom zal elke poging Indonesië aan Nederland te verbinden, de propaganda voor de vorming van een Nederlands gemeenbest, gepaard moeten gaan met de handhaving van deze status.

Terwijl de Nederlandse bourgeoisie het heeft voorgesteld, alsof de oorlog tegen Japan een bevrijdingsoorlog was, slaat zij de vrijheidsbeweging neer en schendt de Nederlandse grondwet door Nederlandse burgers op te roepen, om als soldaat naar Indonesië te vertrekken.

De R.J.P. beschouwt elke opwekking van z.g. arbeiderspartijen en -groepen, als B.D.A.P., C.P.N. en "De Vlam"-beweging tot het bereiken van een compromis, als zijnde in het belang der Nederlandse bourgeoisie en brandmerkt dergelijke opwekkingen als verraad aan de zaak van het Indonesische volk, als verraad ook aan de zaak van het socialisme. Het verraad van B.D.A.P. en C.P.N. is volkomen. Heeft de sociaal-democratie door haar ondersteuning van de Schermerhorn-Dreesregering daadwerkelijk partij gekozen in de onderdrukking der Indonesische volksmassa's, ook de schijnbaar oppositionele C.P.N. heeft in feite de zijde gekozen van de Nederlandse bourgeoisie. In haar propaganda spreekt zij uit, dat Indonesië vooral niet verloren zou mogen gaan voor "Holland" (de rubber- en oliespeculanten), omdat "wij" dan zo arm zouden worden. Deze politiek is kleinburgerlijk-chauvinisme, gebaseerd op de uitbuiting van tientallen miljoenen Indonesiers (dekt daarom ook de N.S.B.-leus: "Indië verloren, rampspoed geboren") en vloeit met Lenin's revolutionaire politiek over de onafhankelijkheid der koloniale volkeren.

Waar de machtsverhoudingen volkomen in het voordeel der Indonesische massa's zijn omgeslagen en deze niet bereid zijn een compromis aan te gaan, zien de Nederlandse imperialisten zich gedwongen een beroep te doen op de wapenen van het Engelse imperialisme. ten einde de balans ten voordele van een compromis te doen overhellen. De Engelse imperialisten, die een overwinning van de volkeren van

Indonesie vrezten als een gevaar voor "eigen" kolonien, hebben aan dit beroep gehoor gegeven en treden ook hier op als politie-agent van het wereldkapitaal. De "Socialistische" Labour-regering blijkt slechts agente van het imperialisme te zijn. Noeh de koloniale volkeren, noeh de arbeiders hebben van haar iets te verwachten. Zij heeft sonter rekening te houden met de grote ontevredenheid, die haar contra-revolutiennair optreden, zowel onder de volkeren van Indie als onder het Eggelse proletariaat, teweegbrengt en werpt slechts haar legers in de strijd, om de weegschaal ten gunste van een compromis te doen overslaan. De R.C.P. protesteert met klein tegen de misdadige interventie der Labour-regering, zoals zij ook protesteert tegen het gewapend optreden der eigen bourgeoisie. Zij begroet de solidariteitsstakingen der Australische, Nieuw-Zeelandse, Indiase en Engelse havenarbeiders en wekt de werkers van Nederland op dit voorbeeld te volgen. Slechts de moedige steun van de andere onderdrukte volkeren, in de eerste plaats van India en van het wereldproletariaat kunnen de volkomen overwinning der Indonesiers garanderen.

De R.C.P. ontzegt de Nederlandse bourgeoisie het recht, Soekarno en Hatta als fascist en "collaborateurs" te brandmerken. De Nederlandse imperialisten hebben nooit gearzeld en aarzelen ook thans niet van "collaborateurs" gebruik te maken en doen zelf een beroep op en maken gebruik van de Japanse wapens om de opstand neer te slaan. De R.C.P. zal elke aanslag op de regering der Republiek Indonesia van de zijde der imperialisten met alle middelen bestrijden daar het er in werkelijkheid om te doen is, de opstand te treffen.

Lopen de belangen der Indonesische volksmassa's en die der opkomende bourgeoisie, welke zich door haar meerdere scholing aan het hoofd van de opstand wist te plaatsen, om de bevrijding van het Nederlandse juk parallel, de uiteindelijke belangen van beide groepen zijn in wezen verschillend. Vechten de arbeiders en arme boeren zowel voor hun politieke als sociale emancipatie, de opkomende bourgeoisie wenst een zelfstandige klasse te worden, waarvoor het Nederlandse koloniale juk een rem betekent. Zij zal, om zich tegenover de volksmassa's te kunnen handhaven, niet aarzelen een beroep te doen op het imperialisme. In deze omstandigheden is de vorming van een onafhankelijke Indonesische communistische partij, die zich tegen de ontwapening der volksmassa's keert, de opstand peegt uit te breiden tot geheel Azie en zich een socialistisch Azie tot doel stelt, eerste noodzaak. De R.C.P. beschouwt het als haar plicht, onze Indonesische kameraden daarbij ten volle te steunen.

De bevrijding van het imperialistische juk door de volkeren van Indonesie is een belangrijke stappe van de wereldrevolutie. Zij betekent een ernstige verzwakking van het imperialisme en is eerste voorwaarde voor de Indonesische arbeiders en arme boeren om hun eigen strijd, de socialistische, te kunnen voeren. De R.C.P. beschouwt daarom als haar voornaamste leuzen: "Indonesie los van Holland, Nu!" "Handen af van Indonesie!" en "Voor de volkomen onafhankelijkheid van Indonesie!". Zij laakt ten scherpste de Communistenbond "Spartacus", die deze eerste en laatste leus niet wenst te voeren uit ultralinkse, schijnbaar radicale overwegingen. Deze greep laat daardoor in feite de opstandige Indonesische massa's in de steek, zoals wel blijkt uit haar uittreden uit het Anti-Imperialistisch Strijdcomité en het ~~zij~~ onvoldoende ondersteunen van de opstand in haar orgaan "Spartacus".

De R.C.P. beschouwt het als haar plicht het op initiatief van het Indonesisch Strijdcomité gevormde Anti-Imperialistisch Strijdcomité met alle middelen te ondersteunen. (wordt nog aangevuld met een resolutie over het Amerikaanse Imperialisme inzake Indonesie.)

De R.C.P. begroet het initiatief van het Europees Centrum der IVE Internationale ter ondersteuning van de koloniale opstanden in Indonesie en Indo-China, heeft met vreugde kennis genomen van de activiteit der Franse en Engelse kameraden in de strijd tegen de koloniale onderdrukkers.

De R.C.P. strijdt onverzoenlijk tegen elke rasdiscriminatie en vedt zich brederlijk verbonden met de onderdrukte en voor hun vrijheid strijdende koloniale volkeren der wereld. Zij bewondert de moed der Indonesische massa's. Hun strijd is haar strijd.

DE REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ

1. De tweede imperialistische wereldoorlog heeft Nederland definitief uit de sleur van zelfgenoegzaamheid en kleinburgerlijke legaliteit gerukt. Weliswaar was het Nederlandse kapitalisme reeds voor 1940 politiek en economisch volkomen afhankelijk van de grote imperialistische mogendheden en werd het sinds 1933 door de ingetreden wereldcrisis hevig geschokt, het kon zich door de uitbuiting van Indonesië en in mindere mate van West-Indië een werklozenleger van 400.000 permitteren en een zekere politieke stabiliteit handhaven. Verarmd thans door de Duitse bezetting, de fantastische kosten der moderne oorlogsvoering, het verdwijnen van Centraal Europa als afnemer van grondstoffen, welke via Nederlandse havens werden verzocht, de vernieling van belangrijke delen van het industrie-apparaat en van steden, het (naar wij vurig hopen definitief) verdwijnen van Indonesië als bron van uitbuiting, het grotendeels uitschakelen van Nederland als handelscentrum, is het Nederlandse kapitalisme tot in zijn grondvesten geschokt.
2. Mede als gevolg van zijn parasitaire koloniale politiek beschikt het Nederlandse kapitalisme over een betrekkelijk zwak productie-apparaat. Het is niet in staat met de hoog-ontwikkelde industriële landen (in de eerste plaats Amerika, aan welk het door een grote schuldenlast is geketend) te concurreren, noch de gehele Nederlandse arbeidersklasse in het productie-apparaat te betrekken. Het zal daarom pogen door handhaving van het zo drastisch verlaagde levenspeil der Nederlandse arbeiders zijn winsten te garanderen en de kosten der oorlogsvoering op de schouders der grote massa van nietsbezitters af te wentelen.
3. Bevreesd voor een radicalisering der arbeidersklasse tengevolge van de toegenomen klassetegenstellingen, poegt de Nederlandse bourgeoisie deze in haar democratische rechten te beperken. Teseftertijd wordt de invloed der vier grote trusts (Bataafse, AKU, Unilever en Philips) door rechtstreekse deelneming aan het uitvoerend orgaan der bourgeoisie (De Nederlandse Staat) vergroot.
4. Het is onder deze omstandigheden de taak der Nederlandse arbeidersklasse onvermoeid te strijden voor herstel van haar democratische rechten, het houden van ONMIDDELIJKE verkiezingen, verhoging van haar levenspeil, controle over de productie ter uitschakeling van de invloed der trusts enz.
5. Waar echter een belangrijke verbetering van het levenspeil der Nederlandse arbeidersklasse binnen het raam van het kapitalisme, dat zich slechts ten koste van de uitbuiting der arbeiders en de onderdrukte koloniale volkeren enigermate zou kunnen herstellen, niet meer mogelijk is, zal de vernietiging van het kapitalisme, in samenwerking met de arbeiders der overige Europese landen en de vestiging van de Verenigde Socialistische Staten van Europa en van de gehele wereld, de enige weg zijn, die haar voor verpaupering en ondergang in een derde atomatische wereldoorlog behoedt.
6. Om de arbeidersklasse te bevrijden uit de chaos van het kapitalisme is een revolutionaire partij noodzakelijk. Een partij, die de arbeidersklasse en de arme boeren voegaat en leidt bij hun strijd voor lotsverbetering en democratische rechten, hen door opklaring en door het stellen van overgangseisen voor desillusies behoedt en op het beslissende moment de strijd om de macht aan de orde wet te stellen.
7. Als een dergelijke partij kan de S.D.A.P. niet worden beschouwd. In de plaats van de onverzoenlijke klassenstrijd komt zij op voor verzoening met de bourgeoisie en is bereid haar bestaan als arbeiderspartij op te offeren terwille van de samenwerking met kleinburgerlijke, de klassenstrijd verwerpende elementen. Zij neemt deel aan het onderdrukkingsapparaat der bourgeoisie, staat vijandig tegenover de vrijheidsstrijd der Indonesische bevolking, heeft in de plaats der internationale solidariteit van alle verdrukten de reactionaire, arbeidersvijandige "vaderlandsverdediging" gesteld, enz. enz.

8. De politiek der C.P.N. is in wezen gelijk aan die der S.D.A.P. Ofschoon zij onder haar leden en aanhang ongetwijfeld vele eerlijke revolutionnaire arbeiders telt, is haar leiding volkomen gecorrumpceerd en tot elk verraad bereid. Hunkerend naar ministerzetsels, vijandig tegenover de onverzoonlijke strijd der Indonesiers (welke zij slechts gedeeltelijk ondersteunt, om Indonésie voor de bourgeoisie te "reddén"), chauvinistisch en afhankelijk van de bekrompen nationaal-bolsjewistische grillen der Stalin-bureaucratie, is zij noch in staat, noch bereid, de Nederlandse arbeidersklasse te leiden in de strijd tegen het kapitalisme.
9. De Internationale Socialistische Beweging (I.S.B.) onderscheidt zich slechts door een wat radicalere fraseologie van de verderlijke, reformistische politiek van S.D.A.P. en C.P.N. Zonder enige aanhang onder de arbeidersklasse kan zij als een te verwaarlozen factor worden beschouwd. Haar leiding, welke voornamelijk uit afvalligen der revolutionnaire arbeidersbeweging bestaat, mist elk vertrouwen bij het Nederlandse proletariaat.
10. De voor-oorlogse R.S.A.P., welke ondanks haar fouten (gebondenheid aan het N.A.S., nationaal-beperkte opvattingen omtrent de taken en problemen der internationale arbeidersklasse) als de revolutionnaire partij van het Nederlandse proletariaat moest worden beschouwd, heeft in haar oude vorm (ondanks haar moedige voortzetting van de strijd onder de Duitse bezetting in het M.L.L.-front) de oorlog niet overleefd. Zij is uiteen gevallen in de Communistenbond "Spartacus" en het Comité van Revolutionnaire Marxisten, bij welke laatste groepering zich de actieve leden der voormalige groep van Bolsjewiki-Leninisten hebben aangesloten.
11. De Communistenbond "Spartacus" kenmerkt zich door een typisch-sectarische, ultra-linkse politiek en heeft de weg van Lenin verlaten. Anti-parlementair, behept met kleinburgerlijk-anarchistische opvattingen omtrent het wezen van de revolutionnaire partij en de vakbeweging uitgaande van de reactionnaire, kwasi-revolutionnaire theorieën omtrent het wezen van de bevrijdingsstrijd der onderdrukte koloniale volkeren, is deze groep er in een record-tijd in geslaagd, het vertrouwen van vele revolutionnaire arbeiders, welke in haar de voortzetting der R.S.A.P. zagen, te verliezen.
12. Het Comité van Revolutionnaire Marxisten en haar orgaan "De Rode October" stellen zich op de basis van het Bolsjewisme-Leninisme. De vorming van een revolutionnaire partij, gebaseerd op de beginselen van Marx, Engels, Lenin en Trotski, welke de Nederlandse arbeidersklasse leidt in haar strijd tegen het kapitalisme, beschouwt het als een der eerste en voornaamste taken van de revolutionnaire Marxisten in Nederland. Het uitstellen hiervan na het volkomen verraad van S.D.A.P. en C.P.N. betekent in werkelijkheid: het crediet van deze reformistische partijen bij het Nederlandse proletariaat verlengen.
13. Bijeen in een landelijk congres te Amsterdam op 23 en 24 December, besluiten de in het C.R.M. verenigde Revolutionnaire Marxisten over te gaan tot de stichting van de Revolutionnaire Communistische Partij. Zij roepen alle revolutionnaire Kameraden in Nederland op, deze tot de voorrede te maken van het Nederlandse proletariaat.
14. De R.C.P. is een bolsjewistische Partij. Zij kent geen papieren leden. De in haar verenigde kameraden, welke zich als vrijwilligers in de oorlog tegen het kapitalisme beschouwen, dienen zich geheel te geven voor de zaak der arbeidersklasse. Haar vorm is democratisch-centralistisch. Is eenmaal een besluit genomen, dan dient dit onvoorwaardelijk door elk lid te worden uitgevoerd.
15. De R.C.P. is een internationalistische partij. Zij voelt zich ten nauwste verbonden met de onderdrukten van alle andere landen. Zij beschouwt de strijd der Nederlandse arbeidersklasse als onderdeel van de strijd der arbeiders der gehele wereld, voor welke een wereldpartij der socialistische revolutie onontbeerlijk is. Zij begroet de Vierde Internationale, welke in de jaren der onlangs geëindigde tweede imperialistische oorlog onvermoed en onvoorwaardelijk streed voor de verbredering van alle arbeiders in de strijd tegen de hel van het imperialisme, als deze Wereldpartij. Zij deelt haar beginselen en besluit zich als haar Nederlandse Sectie te vormen.

Uitgeverij "Prometheus"

N. 2. Voorburgwal 242 Amsterdam C

Kameraden,

Het verheugt ons, dat wij thans definitieve geluiden kunnen laten horen omtrent onze partij-uitgeverij. Met ingang van 1 Januari 1946 zal hij op volle kracht gaan werken. In verband met dit feit zullen wij U regelmatig onze circulaires doen toekomen omtrent de stand van zaken en de voorhanden litteratuur. Dit is de eerste.

ORGANISATIE

Het komt ons zeer gewenst voor, dat overal waar dit enigszins kan een kameraad speciaal aangewezen wordt als agent voor de uitgeverij, zo mogelijk gescheiden van het agentschap van "De Rede October".

De agentschappen zullen bij al onze zendingen onmiddellijk een rekening toegezonden krijgen, welke in elk geval binnen 14 dagen moet worden voldaan. Deze regeling is absoluut noodzakelijk voor een gezonde financiële opbouw. De kameraad van het agentschap is daarvoor verantwoordelijk. Het is daarom van groot belang, dat de agentschappen niet meer bestellen dan zij vermoeden binnen 14 dagen te kunnen verkopen.

Zodra de financiële positie van de Uitgeverij het toelaat zal de korting voor het agentschap worden verhoogd, opdat ook deze een zelfstandige positie in de afdelingen kan innemen.

In diverse afdelingen komt het voor, dat brochures o.d. geplaatst kunnen worden bij kiosken, boekhandelaars etc. Per 1 Januari a.s. moeten wij een opgave van deze ondernemingen ontvangen hebben onder vermelding van de condities o.d. waarop deze ons materiaal afnemen. Na 1 Januari zullen deze afnemers regelrecht door ons versierd worden. De agentschappen bestellen dus uitsluitend datgene, wat zij zelf nodig hebben voor eigen verkeer.

BROCHURES

Het ligt in onze bedoeling zo snel en zo veel mogelijk met populaire brochures uit te komen in de geest van "Wat willen de Communisten" en onze revolutionaire communistische politiek bij de massa te propageren. Kort na het congres zal reeds een brochure over de Indonesische kwestie verschijnen, waarvan een grote oplage verkecht zal moeten worden. Kameraden, deze brochures kunnen een belangrijke stimulans voor onze organisatie vormen.

BOEKEN

De uitgeverij "Prometheus" zal zich mede bezig houden met in- en verkoop van nieuwe en tweedehands boeken. Reeds hebben wij een aantal goede boeken beschikbaar, waarvan wij hieronder een specificatie laten volgen:

Gustav Mayer: "Friedrich Engels"

een biografie van het leven van F. Engels
Een nieuw boek, dat gedurende de oorlog ondergedoken is geweest en welverdiend een zeer goede recentie had.

Prijs: ingenaaid f. 11.50. Gebonden: f 15.50
twee delen in zeer goede vooroorlogse band.

Leo Trotski: "De levende gedachten van Karl Marx".

Een geheel nieuw boekje met een korte samenvatting van de Marxistische leer.

Gebonden in voeroorlogse band f 3.--

Karl Kautski: "Aus der Frühzeit des Marxismus"

(een briefwisseling met Friedrich Engels)

Ingenaaid f 4,25

Gebonden f 5.90 eveneens in voeroorlogse band.

GOED NIEUWS!!!

Bovendien hebben wij thans toezegging van onze Amerikaanse kameraden ontvangen, dat wij alle door hen uitgegeven boeken en brochures in elk kwantum "zolang veertradig - van hen kunnen betrekke". Een catalogus van al dit - uiteraard Engelse - materiaal is naar ons onderweg en wij hopen binnenkort U een overzicht te doen toekomen van wat verkrijgbaar is. DE EERSTE ZENDING BOEKEN EN BROCHURES IS REEDS ONDERWEG.

Zodra wij deze ontvangen hebben zullen wij hiervan mede-

deling doen in "De Rode October". Kameraden, geeft thans reeds Uw ogen en oren de keet naar mogelijkheden en dit alles te plaatsen. Maar dit is nog niet alles.

De "Socialist Workers Partij, onze Amerikaanse sectie heeft bevandien toegesegd ons wekelijks haar orgaan "The Militant" en maandelijks haar theoretisch tijdschrift "Fourth International" toe te zenden. Wij nemen hierop abonnementen aan voor resp. f 0.25 en f 0.80 per nummer.

WERFT HIERVOOR ABONNEMENTS. Deze organen geven een zeer goed beeld van de ontwikkeling van de klassenstrijd in Amerika en van de steeds toenemende invloed van de S.W.P.

Correspondentie met onze Engelse kameraden van de R.C.P. over haar orgaan "Socialist Appeal" en "Workers International News" haar theoretisch tijdschrift wordt momenteel gevoerd, terwijl wij thans ook zeer binnenkort bericht hopen te ontvangen van onze Belgische en Franse secties over "La Lutte Ouvrière" en "La Verite" en verder entrent Quatrieme Internationale " het officiële publicatie orgaan van het Europees Executief Comité van de vierde internationale.

Dit is en mee te beginnen een respectabele lijst. Het is zeker voldoende, en onze Uitgeverij de eerste noodzakelijke steet te geven en haar de financiën te verschaffen, die noodzakelijk zijn voor een verdere ontpleoing van haar activiteit.

Tenslotte vermelden wij nog, dat aan een spaarsysteem voor de boeken en andere publicaties na het congres ernstig aandacht besteed zal worden, opdat ook onze minst draagkrachtige leden zich in het bezit van onze uitgaven zullen kunnen stellen.

OP VOOR ONZE UITGEVERIJ.

namens de

"Uitgeverij Prometheus"

Wout Tielman

N.B. Op het congres is al dit materiaal ter inzage en veel ervan is onmiddellijk te koop.

61107

↓
REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ-Nederlandse sectie van de Vierde Internationale.

Weekbericht no. 7

Amsterdam, 25 April 1949

Aan de leden van de afdeling Amsterdam.

ONZE VERKIEZINGSACTIE

De verkiezingsactie loopt in geen enkel opzicht zoals ze werkelijk lopen moet. De enveloppenactie die ons een flink stuk op weg moet helpen naar het gestelde doel de F. 1500.-, staat er treurig voor. In onze afdeling zijn ongeveer 250 enveloppen uitgezet door kam.Pl.^{alle} en tot dusver zijn hiervan slechts een goede 50 binnengekomen. Deze gang van zaken is te meer betreurenswaardig, daar uit het gemiddeld gegeven bedrag per envelop blijkt, dat onze actie door de lezers van de Tribune goed is ontvangen. Kameraden die schuldig zijn aan de nog niet afgekende 200 enveloppen, moeten deze hetzij leeg hetzij gevuld uiterlijk Woensdagavond mee nemen naar de afdelingsvergadering.

afschrijf
zie minutenboek

↑
HET TRIBUNEFONDS

Op het jongste Partij-Congres werd de situatie van de Tribune uitvoerig besproken en aan de hand van het overzicht van kam. Vijol werd vastgesteld, DAT DE PARTIJ DE KRANT MOET GAAN BETALEN. Het persfonds dat reeds lang bestaat doch in de praktijk nooit gewerkt heeft zal worden gereorganiseerd. Een interne campagne werd op het Congres ingezet. Het doel van deze actie is het bijeenbrengen van 85 gulden per week voor de veiligstelling van de Tribune. Wat Amsterdam aangaat, een aantal kameraden verplichtten zich reeds voor een bedrag van ... gulden per maand. Hiermee is onze afdeling reeds een eind opgeschoten in de richting van de voor haar gestelde norm n-1- 162 gulden per maand. Het is de plicht van alle leden der partij een bedrag af te staan voor het Tribunefonds ook al is dit bedrag nog zo klein. Het afdelingsbestuur zal zowel voor dit persfonds als ook voor de inning van de contributie een speciale kameraad aanwijzen. De kam. die zich nog niet voor een bepaald bedrag garant stelden worden in de komende dagen bezocht.

LEDENVERGADERING

Het is een hele tijd gebruikelijk geweest dat wij eens in de week een bijeenkomst hadden. Deze regelmaat gaan wij vanaf Woensdag 27 April a.s. herstellen. Scholing, bespreking actuele politieke vraagstukken, vakbondskwesties, organisatie van het partijwerk enz., zullen wij weer met regelmaat gaan behandelen. A.S. Woensdagavond om 8 uur is er vergadering bij p.g. Combrink, Leidsekruisstraat 32-II. De agenda is zeer uitgebreid en wij verzoeken alle kameraden tijdig aanwezig te zijn. Aan de orde komen Verslag Congres, reorganisatie afd. bestuur, Verkiezingsactie, Colportage, enz. enz.

De vrachtauto die wij tijdens de verkiezingen kunnen krijgen kost van 8 tot 10 uur 's avond F. 8.- per avond. In 14 dagen zou dat reeds 100 gulden zijn. Weet niemand hier een andere oplossing voor? Heeft niemand een kennis die dit goedkoper wil doen?

afschrijf
zie minutenboek

↑
De colportage op Vrijdagmiddag in de haven wordt weer aangepakt. Kam. die a.s. Vrijdagmiddag vrij zijn, verwachten wij. Woensdagavond afspreken.

1 Mei vergadering

Alhoewel de tijd van voorbereiding zeer kort is, houden wij toch een 1 Mei-vergadering. Als sprekers zullen optreden Nol Bos, Th. v.d. Kolk en C. v.d. Brink. Dan zullen de kameraden in de gelegenheid zijn om een redevoering te horen van Leo Trotzky op grammofoonplaten. Verder declamatie. Waar de vergadering wordt gehouden zullen wij nog in een afzonderlijke circulaire aan p.g. en Tribunelezers bekend maken. Ieder lid neemt iemand mee!
Toegangsprijs 25 cent.

Het afdelingsbestuur.

167

OPGELEGD

Volgno.
12 JAN 1948
ACD/27347

Ⓡ BUREAU B
14-1-48

G E H E I M.

Congresverslag van de Revolutionnaire Communistische Partij (R.C.P.).

In het gebouw "de Valk" aan de Valkburgerstraat te Amsterdam, werd op 25, 26 en 27 December 1947 door de Revolutionnaire Communistische Partij (R.C.P.) een congres gehouden.

De zaal was versierd met de partijvlag en foto's van LENIN en TROTSKY.

Alvorens tot het eigenlijke congresverslag over te gaan, volgt hieronder een opgave van de leden van het nieuw gekozen Centraal Comité (C.C.).

kv kv

Sal SANTEN, Harry COLBRINK, Wout TIELEMAN, Theo VAN RIJN, Ernst P. MULDER, B. POSTHUMA, Maurice FERARIS, C. OOSTERWIJK, H. H. DRENTH, Willy DE BOER, Ab. HOPLAND, A. J. DOELLEMAN en Peter DRENTH Jr.

Hieruit werd het volgende Dagelijks Bestuur samengesteld:

Sal SANTEN, Harry COLBRINK, Wout TIELEMAN, Theo VAN RIJN, Ernst MULDER, B. POSTHUMA en M. FERARIS, uit welks midden het Politiek Bureau werd gevormd bestaande uit:

Pol. Secretaris: Sal SANTEN;

Org. Secretaris: Ernst MULDER;

Agit. Prop: B. POSTHUMA.

De eerste congresdag werd door 45 personen bijgewoond. Als gasten woonden het congres bij:

kv

1. Ernest GERMAIN, van Belgische nationaliteit, lid van het Internationaal Secretariaat (I.S.) van de 4e. Internationale.

2. Iemand, die werd voorgesteld als ROBERT, van Canadese nationaliteit.

Naar uit vertrouwelijke uitlatingen werd vernomen zou laatstgenoemde echter zijn een vooraanstaand bestuurder van de Amerikaanse Socialist Workers Party (S.W.P.), genaamd:

kv kv

MORRELL (voor de juiste schrijfwijze kan niet worden ingestaan), die met zijn echtgenote reeds ruim een jaar Europa bereist. Als reden voor de naamsverwisseling kwam naar voren de vrees, dat, indien in Amerika bekend zou worden, een Amerikaans partijbestuurder een congres had bezocht van een buitenlandse communistische partij, dit tot een verbod van de Amerikaanse partij zou leiden, terwijl voor de betrokkenen moeilijkheden van de zijde van het "Committee for Un-American activities" te wachten waren.

kv

Het congres werd op 25 December 1947 om 11.00 uur geopend door de Organisatie-secretaris: Ernst MULDER, die de aanwezigen welkom heette en vervolgens het woord gaf aan de Belgische gast Ernest GERMAIN.

Germain bracht de groeten over van het Internationaal Secretariaat van de 4e. Internationale.

kv

Vervolgens kreeg het woord de politiek secretaris: Sal SANTEN.

In zijn rede verdedigde Santen de door hem opgestelde stellingen en wijdde daarover uit. Voor de inhoud van die rede moge worden verwezen naar de hoofdstukken I, II en III, voorkomende in de brochure "Stellingen ter voorbereiding van het congres."

Aan de op de rede van S. Santen volgende discussie werd deelgenomen door:

Kv I Max PLEKKER, die er zich over bevreemde, dat men de leus "Weg met de regering, BEEL" had prijsgegeven.

Kv I Hugo Hermann DRENTH, bestreed de gedachte, dat er binnenkort een derde wereldoorlog zal losbarsten, omdat z.i. de arbeiders niet bereid zijn om te vechten tegen de Sowjet-Unie.

Kv I Cornelis OOSTENWIJK (Rotterdam), miste in de stellingen een analyse over de toestand van het kapitalisme in Nederland. Volgens hem bleek uit het afsluiten van handelsverdragen met de Sowjet-Unie, dat Nederland zich toch ook naar het Oosten richt. Hij betoogde, dat de "Tribune", tijdens de laatste stakingen, verzuimd had om goede voorlichting te geven en ook thans niet voldoende de actie der bouwvakarbeiders ondersteunt. Hij verwachtte veel van samengaan met de linkse socialistische groeperingen.

Kv I BREDERVELD (Schiedam), betreurde het, dat in de stellingen niets staat over het fascisme. Hij meende, dat niet voldoende aandacht is gewijd aan de stakingen in Frankrijk.

Kv I EIMMANS (Schiedam), onderstreepte het betoog van Brederveld en vond, dat de Franse partij tijdens de stakingen ook gefaald had.

Kv I Theo WIERINGH, meende dat het vruchtbaarder zou zijn de discussie over dit onderwerp na het congres voort te zetten in "het Kompas" en diende een desbetreffend voorstel in. Dit voorstel werd aangenomen.

Hierna voerde Ernst GERMAIN het woord.

Hij zeide, dat de discussie op dit congres op een hoog peil stond. Wij moeten waakzaam blijven. We staan voor een zwenking, betoogde hij, want wij er komen nieuwe stakingen. Laten wij ons vooral oriënteren op de individuele leden van communistische partijen. De Franse partij heeft zich in de stakingen heldhaftig geweed. Niet vergeten moet worden, dat die partij uit 500 leden bestaat, waarvan er hoogstens 200 arbeiders zijn en de rest intellectuelen. Van deze 200 arbeiders hadden meer dan 100 in diverse stakingscomité's zitting, waarvan alleen in Parijs al meer dan 50.

De winst van de Renaultstaking was meer dan 50 leden en die leden werden gewonnen door het lid, dat in de staking de leiding had gehad.

De partij in Frankrijk is tengevolge van de houding, aangenomen ten aanzien van de staking, gegroeid en heeft thans 3000 leden.

Kv I Wout BIELEMAN zeide in antwoord op de rede van GERMAIN, dat het kapitalisme nog steeds zijn evenwicht niet had hervonden en vooral in Frankrijk in een deplorabele toestand is geraakt tengevolge van het opteren van de dollarleningen.

Kv I Harry COMBRINK becritiseerde de houding van de communist THOREZ, die in de staking had gefaald, doch zijn politiek nog niet wijzigde.

In Nederland, betoogde hij, is de communistische partij "de derde periode" ingetreden, die van strijd tegen de socialisten, naar raden als KOEBJEMANS, POLAK en Theun DE VRIES worden in die partij opzij gezet en worden verwezen naar een commissie, die zal onderzoeken, of zij nog langer lid kunnen blijven van de C.P.N.

Ernst MULDER sloot deze discussie en wakte de aanwezigen op tot "Opvoering van de klassestrijd".

Kv I Tenslotte gaven Theo VAN TIJH en H.H. DRENTH een inleiding over respectievelijk de meerderheids- en minderheidsresolutie, inzake de "Verdediging der Sowjet-Unie". Hiervoor moge worden verwezen naar het Kompas No.27, waarin beide

-resoluties-

resoluties zijn vermeld. Hierna werd om 18.30 uur de zitting gesloten. De volgende dag om + 10.00 uur werd met de discussies omtrent de laatstgenoemde stellingen begonnen.

W. TIELEMAN en H. COMBRINK meenden, dat in 1933 de K.P.D. (Communistische Partij Duitsland) de verdediging der Sowjet-Unie had opgegeven terwille van de bourgeoisie.

Ernest GERMAIN, het woord krijgende, meende, dat deze discussie beter kon worden uitgesteld, omdat het Internationaal Secretariaat (I.S.) nieuwe resoluties over deze kwestie had opgesteld, die zo spoedig mogelijk aan de Nederlandse sectie van de 4e. Internationale zouden worden toegezonden.

Overeenkomstig dit voorstel werd besloten.

Over het beginselprogram der Partij, dat werd ingeleid door H. COMBRINK (zie Kompas No. 28) werd algemene overeenstemming verkregen, behoudens een opmerking van OOSTERWIJK, dat met geen woord gerept is over de Militie.

Vervolgens leidde Wout TIELEMAN, het door hem samengestelde "Program van Actie" in, waaraan hij nog toevoegde, dat alsnog zal verschijnen het standpunt van de partij t.a.v. het openbaar onderwijs.

H.H. DRENTH meende, dat het onjuist is om te verklaren, dat de Amerikaanse bourgeoisie zich koortsachtig voorbereidt op een oorlog tegen de Sovjet-Unie. Dit is z.i. nog geenszins het geval.

Na enige discussie werd besloten, dat het program van actie en het beginselprogram onder de loupe zouden worden genomen door een redactiecommissie, bestaande uit de C.C.-leden:

H. COMBRINK, W. TIELEMAN, Sal SANTEN, Theo VAN RIJN en "Helis" OOSTERWIJK.

Op de derde dag van het congres voerde allereerst het woord:

KW

Berend POSTHEMA: Hij noemde zich een man van de praktijk in de vakbeweging. Hij besprak de economische structuur en het werk, dat de R.C.P. in deze moet verrichten. (zie "Stellingen bldz. 20).

Hij betoogde, dat de partij inzake het vakverenigingswerk veel fouten had gemaakt. Wij moeten, betoogde hij, geen voorkeur hebben voor één vakorganisatie, doch dienen in alle vakbonden vertegenwoordigd te zijn en in al die bonden moeten onze leden vooraanstaan in de strijd. Het stemmen tegen de fusie was verkeerd. Wij moeten alsnog trachten, dwars tegen de leiding van E.V.C. en N.V.V. in, de fusie te verwezenlijken. Maar eerst stellen wij een vastonlijnd plan op.

Politiek is, volgens POSTHEMA, de partij de kinderziekten te boven en over het algemeen hebben de leden zich tot goede politieke werkers ontwikkeld, hoewel Rotterdam faalde, daar het nog steeds nodig is, dat een lid uit Amsterdam naar Rotterdam moet reizen om daar de contributie te innen. Wij moeten ons nu vooral inzetten voor het bouwen van cellen en kernen in de bedrijven en daarbij speciaal letten op oppositie-communisten, die wij tot ons moeten trekken. Wij moeten alle mogelijkheden, die worden geboden om het kapitalisme te vernietigen, aangrijpen en speciaal aandacht schenken aan de uitbouw van de partij in het bijzonder bij de hoogovens en de industrie centra.

De financiële toestand, verklaarde POSTHEMA is zeer ongunstig. Er wordt nauwelijks geen contributie afgedragen. De krant ging bergafwaarts, maar dat zijn we binnenkort te boven als we de krant verbinden aan de massa in de bedrijven, besloot spreker zijn rede.

EIKMANS (Schiedam) merkte op, dat in de krant te veel getheoriseerd wordt. Hij vond, dat partijleden, die in de E.V.C. slechts ondergeschikte bestuursfuncties vervullen, beter uit dat bestuur kunnen treden, omdat zij dan beter in staat zullen zijn, om directe acties te steunen, daar zij dan niet gebonden zijn aan bestuursbesluiten.

Wij bereiken niets met massa's, doch moeten een kernpartij worden, verankerd in de massa.

KV | In de loop van de middag kreeg Mies LINDBENBURG (Delft) het woord. Zij was kennelijk zwanger en verklaarde, dat er een "klein MOLLEMANNETJE" op komst is.

Zij verheugde zich over het gewijzigde partijstandpunt inzake de fusie E.V.C.-N.V.V. Het werk in de partij moet beter verdeeld worden, opdat niet al het werk op een man wordt geladen.

KV | Cor COMBRINK (Delft), meende, dat de partij de scholing krachtig ter hand moest nemen, speciaal voor het werk in de E.V.C.-elubs en dat de krant leesbaar moest zijn voor de arbeiders.

Max PLEKKER (Amsterdam) verwacht veel van het stichten van havencellen.

KV | Peter DRENTH Jr. (Groningen) verklaarde, dat de partij in Groningen geen voet aan de grond krijgt en dat de schuld gedeeltelijk aan het partijbestuur te wijten is, dat de omvang van de stakingen te overdreven voorstelt en door het dilettantistisch optreden schaadt.

KV | VAN DE WUJST (Amsterdam), merkte op, dat van de 4218 man in het dokbedrijf aldaar, slechts één man lid was van de R.C.P. en dat was hij zelf. Hij verklaarde actie te hebben gevoerd voor het stilleggen van het werk aan de oorlogsschepen, doch door het E.V.C.-bestuur in de steek te zijn gelaten. Dat bestuur wist hem alleen maar te zeggen: "Als je geen zin erin hebt, dan doe je het niet."

KV | Maurice BERARDS (Amsterdam): Wij stellen ons nu in voor de strijd in de rijen van de C.P.N., E.V.C. en het N.V.V. Hij verwachtte daarvan een grotere groei van de partij.

Theo VAN TIJN zeide, dat het aan het stakingscomité te Amsterdam verboden is door de E.V.C. om de staking te doen uitbreiden tot andere bedrijven. Dit zal de nederlaag betekenen voor die staking.

E.GERMAIN betoogde, dat het het moeilijkste is om in stakingen de "goede leuzen" te vinden, teneinde de arbeiders achter zich te krijgen. Aan het vinden van de juiste leuzen moet veel zorg besteed worden.

Sel SANTS betoogde, dat leidende partij-functionarissen in gebreke waren gebleven om actief voor de partij te werken en hij verweet de Haagse afdeling, dat zij de verzorging van "Het Kompas" niet krachtig genoeg ter hand had genomen. Ook wordt de partijleiding te weinig ingelicht omtrent stakingen.

KV | Antoine DOLLEMAN zeide, dat de uitgeverij de volgende plannen heeft:

"Uitgifte brochures en boeken en het oprichten van een boekenspaarfonds."

I.COMBRINK betoogde, dat de koersverandering in de C.P.N. geen nadeel betekent voor de R.C.P. Veel leden van de C.P.N. staan aan onze zijde, dit bleek wel uit de 40.000 tegenstanders van de fusie.

KV | Hendricus VAN DE HEUVEL (Zutphen) verweet het partijbestuur, dat zij het agrarisch probleem geheel had verwaarloosd-

loosd. Hij verwachtte van het bestuur een blad alleen gewijd aan het agrarisch standpunt.

KVI ZIJLSTRA (Amsterdam) deelde mede, dat de boycotactie gefaald had, omdat er groepen havenarbeiders zijn, die een toelage ontvangen van f.50.-- per mand, die daarom bereid zijn tot alle werkzaamheden en iedere boycotactie zullen torpederen.

Cornelis OOSTERWIJK, die terugkwam van een kadervergadering van de E.V.C., verklaarde, dat de congresbezoekers er geen spijt van behoeven te hebben, dat zij die vergadering niet bezocht hadden. BLOKZIJL had gesproken en was wel erg radicaal in zijn mond, doch daar bleef het dan ook bij. Wel was hem gebleken, dat Rotterdam aan de spits staat, wat betreft het voeren van oppositie in de E.V.C. Over stakings- en weerstandskassen had hij gehoord, dat daarin geen cent aanwezig was.

Een laatste kreeg het woord:

KVI MOLLEMAN, die verzocht om weer tot de partij te mogen terugkeren en dat hij zich aan de partij-discipline onderwierp.

Na een vermanend woord werd die toetreding met algemene stemmen goedgekeurd.

Aan het slot van het congres werd de leden gelegenheid gegeven, inzage te nemen in het financieel verslag van de partij, omdat dit verslag niet gepubliceerd kon worden, daar dan moeilijkheden met de belastingen te wachten waren. Het financieel verslag wordt hierbij gevoegd.

Verzonden op 9 Januari 1948

aan: C.V.D.

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ.

Kasoverzicht van 1 Januari 1946 tot 1 December 1947.

Inkomsten:

Uitgaven:

Jan. 1 '46	Saldo	f.	131,18	Tribune	f.	<u>26333,16</u>
	Diverse acties	"	9672,77	Diverse onkosten,		
	1000 gulden actie	"	950,28	reiskosten, drukwerk,		
	Extra Tribune "	"	1958,10	diverse acties en		
	Kalender	"	495,15	brochures	"	2317,18
	Rode October	"	339,17	Lonen	"	9920,--
	Prometheus	"	806,69	30 November		
	Tribune	"	21472,93	Saldo	"	249,58
	Persfonds	"	1672,25			
	<u>Contributie</u>	"	<u>1321,40</u>			
			<u>f. 38819,92</u>			<u>f. 38819,92</u>

Huidige weekinkomsten en uitgaven der Tribune.

Inkomsten:

Uitgaven:

610 postabonn., waar 510				Drukkosten	f.	182,--
van binnenkomen	f.	56,--		Posterijen	"	3,65
375 weekabonné's	"	<u>57,50</u>		Spoorwegen	"	5,--
				Frank.bij abbonem.	"	5,15
				Kwitanties	"	0,75
				Bandjes	"	3,--
Saldo (tekort per week)	"	101,50		Postzegels	"	10,--
				Diverse	"	5,45
			<u>f. 215,--</u>			<u>f. 215,--</u>
			=====			=====

Verzonden op 9 Januari 1948
aan: C.V.D.

Inlichtingendienst.
GRONINGEN.

GEHEIM.

No. 17/48

08 167

Co 29501

B

Veigno.
21 6.FEB.1948
ACD/29501

OPG.

1916

ll
Ⓢ

R A P P O R T.

BUREAU
10-2-48

Naar aanleiding van het schrijven no. 26859 van de Centrale Veiligheidsdienst te 's-Gravenhage d.d. 16 Januari 1948 houdende een verzoek om inlichtingen aangaande zekere Appie HOLZMAN kan worden gerapporteerd, dat de naam HOLZMAN niet voorkomt in de Burgerlijke Stand te Groningen. Tevens is het zeker, dat te Groningen geen persoon genaamd HOLZMAN geabonneerd is op de "TRIBUNE", terwijl bij informatie bij het bestuur der Revolutionnair Communistische Partij afd. Groningen is gebleken, dat er te Groningen geen HOLZMAN lid is van genoemde partij.

Verzoeken nadere inlichtingen ten einde alsnog een uitgebreid onderzoek mogelijk te maken. - - - - -

GRONINGEN, 12 Februari, 1948..

24 Februari 8.

B. 29501.

~~XXX~~
~~XXX~~

GEHEIM.

IV. TZ.3.

17/48.

12 Februari 1948.

Appie Holzman.

UITGEBOKT

OPGELEGD

Naar aanleiding van het gestelde in de laatste alinea van Uw bovenvermeld schrijven moge ik U berichten, dat gebleken is, dat de naam Holzman abusievelijk aan mijn dienst werd gemeld.
Bedoeld werd A. Hofland te Rotterdam.

HET HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST
Namens deze:

Aan de Heer Hoofddirecteur
van Politie,

J.G. Crabbendam.

ROTTERDAM.

C. V. D.
=====

KB

Breda, 27 Februari

Volgno.

1948 MRZ. 1948

ACD/30502

BUREAU B

4.3.48

No: 92/-48-Geheim.

Co. 30502

Onderwerp: "Congres der IVe Internationale".

Bijlagen : één.

30472

Hierbijgaand heb ik de eer U.H.E.G. te doen toekomen, een gisteren, 26 dezer, van "Spil" ontvangen schrijven, B.D.A./1.067/W.31- d.d.23 Februari 1948, waarin verwezen wordt naar blz.10, par.2 tot 6 van het Belgisch Maandbericht, No:1 over Januari 1948 - handelende over bovenvermeld onderwerp - welk Maandbericht ik U, bij d.z.schrijven No:91/-48-Geheim, d.d.27 Februari 1948, mede deed geworden.

Ik moge U verzoeken, wel de bijzondere aandacht aan de inhoud van de aangeduide vermeldingen in bedoeld Maandbericht te doen besteden, en mij, eventueel te dezer zake te Uwer kennis komende nadere inlichtingen, te willen doen berichten.

A a n
De Heer Hoofd van de C.V.D.
J a v a s t r a a t, 68.
's-G R A V E N H A G E.
=====

W.

B.
D.A./I.087/W3I

23 Februaril948.

In ons memobericht van Januari 1948, blz. 10, par. 3 tot 6 worden enkele inlichtingen verstrekt aangaande het a.s. Congrès van de IVE Internationale dat in Holland zou doorgaan.

Garne vernam ik alle inlichtingen die U in verband met bedoeld Congres zoude bezitten, o.m. wat betreft ~~de~~ plaats en datum.

Op internationaal gebied wordt opgemerkt, dat met betrekking tot het a.s. Wereldcongres der IVe Internationale, het Internationaal Secretariaat de volgende beslissingen heeft bekend gemaakt aan het Centraal Comité in België:

"Officieel zal in de couranten en trotskistische brochures worden bekend gemaakt, dat het Congres zal worden gehouden in Frankrijk op een nader te bepalen datum. Alles zal in het werk worden gesteld om de aandacht te vestigen op het belang van dit congres en op de plaats, waar het zal worden gehouden, terwijl zelfs de namen van leidende trotskisten, die er aan deel zullen nemen, zullen worden vermeld.

Op de vastgestelde datum zal het eigenlijk congres officieel en in het geheim worden gehouden in Nederland; de plaats mag eerst op het laatste ogenblik worden bekend gemaakt aan de deelnemers, teneinde eventuele indiscreties te vermijden. De namen der eigenlijke deelnemers moeten geheim blijven, vooral voor die landen, waar represaille maatregelen kunnen worden genomen tegen de gedelegeerden.

De twee officieel aangewezen gedelegeerden der Belgische sectie zijn "Germain" en Georges Verescken.

Daar Germain lid is van het Europees Secretariaat, zullen zijn onkosten worden gedragen door het Secretariaat, terwijl die van Verescken zullen worden bestreden uit de ophrengst der intekenlijsten die bij de trotskistische verenigingen circuleren.

8 April

8.

B. 30502.

UITGEBEKT
GEHEIM.

XXXX
XXXX

OPENBEG

IV. TZ.2.

92/48.

27 Februari 1948.

Congres der IVE Internationale.

Naar aanleiding van het gestelde in bovenvermeld schrijven, deel ik U mede, dat door de R.C.P., Nederlandse Sectie der IVE Internationale, als afgevaardigden naar het Internationaal Congres te Parijs zijn aangewezen:

- 1) Salomon SANTEN, geb. 3 Augustus 1915 te Amsterdam, Nederlander, Schoenmaker, wonende Henriëtte Ronnerplein 3 II, politiek secretaris der R.C.P.
- 2) Wouter Jan TIELEMAN, geb. 23 Maart 1920 te Melissant, Nederlander, ambtenaar Ned. Beheers Instituut, wonende Oltmanstraat 14 te 's-Gravenhage, lid van het dagelijks bestuur der R.C.P.
- 3) Moses FERARES, geb. 5 Januari 1922 te Amsterdam, toonkunstenaar, wonende Prinsengracht 820 II te Amsterdam. Lid van het Politiek Bureau der R.C.P. belast met agitatie en propaganda.

Wout Tieleman is op 27 Maart j.l. des avonds per trein naar Frankrijk gereisd, terwijl Santen en Ferares op 23 of 25 Maart naar Parijs zouden zijn vertrokken.

HET HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST
Namens deze

J.G.Crabbendam.

Aan de Heer B. Wijnhuizen,
P. Avontuurstraat 24,
te
B R E D A.

10 Februari

8.

B.X.29110.

~~XXX~~
~~XXX~~

G E H E I M.

IV. TZ.2.

UITGEBODEN

EGD

H.Combrink en E.P.Mulder.

Naar aanleiding van het telefoongesprek van de Lt.Kol.Kokje met een der ambtenaren van mijn dienst d.d. 4 Februari 1948, moge ik U het volgende berichten:

COMBRINK, Henricus Johannes, geb.25 Februari 1913 te Hof van Delft, wonende Orteliusstraat 176 III te Amsterdam, en

MULDER, Ernst Pieter, geb.28 December 1912 te Wulpe (D.), wonende Nieuwe Kerkstraat 38 te Amsterdam, bekleeden in de Revolutionnair-Communistische Partij belangrijke bestuursfuncties.

De Revolutionnair Communistische Partij is de Nederlandse Sectie der 4e Internationale, indertijd door Leon Trotzky gesticht na zijn vlucht uit Rusland. De R.C.P. beschouwt zich als de legitieme voortzetting van de vóór 1940 bestaande Revolutionnair-Socialistische Arbeiders Partij.

Het geformuleerde doel van de secties der 4e Internationale is "De socialistische overwinning van het wereldproletariaat en de bevrijding van de door het imperialisme onderdrukte volken", m.a.w.: wereldrevolutie, overname van de macht door het proletariaat en volledige socialisatie. Het middel daartoe wordt gevonden in de "radicale klassestrijd", in de praktijk zich uitende in een ongebreidelde stakingspolitiek.

De R.C.P. stelt zich aldus o.a. op het standpunt van onverzoenlijkheid tegenover de bezittende klasse en het nimmer deelnemen aan enig programma, dat niet de volstrekte afbraak der bestaande maatschappij met alle dienstige middelen ten doel heeft.

Combrink en Mulder schrijven beiden in het orgaan der R.C.P. "De Tribune", waarin vooral heftig wordt geageerd tegen het regeringsbeleid inzake Indonesië, onder dekking van de oude leus van Henk Sneevliet: "Indië los van Holland, nu!".

Eind Augustus 1947 werd in "De Tribune" aangespoord om het vertrek van de "Kota Inten" en de "Kota Baroe" naar Indonesië te verhinderen, welke aansporing nadien voortdurend werd herhaald met oproepingen tot staking en boycot.

HET HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST
Namens deze:

Aan de Heer Hoofd der Afd.3 B
van de Generale Staf,
te
'S-GRAVENHAGE.

J.G.Crabbendam.

10 FEB. 1948

ACD/29/107

No. 1088-14/48 ID.

G e h e i m.

Amsterdam, 7 Februari 1948.

BUREAU B
4-2-48

R.C.P.

X | Onder zijn pseudoniem Th. van der Kolk verzond Elias Theodorus van TIJN, geboren te Amsterdam, 17 November 1924, aan zijn "waarde makkers" een convocatie voor een te houden huis-houdelijke vergadering op Donderdag 5 Februari, 's avonds om 8 uur in het partijlokaal. Om het geldgebrek te accentueren werden de kameraden verzocht hun contributieboekje mee te brengen. De agenda vermeldde:

1. Verslag tweede congres R.C.P.
2. de situatie in de afdeling; organisatie-kwesties
3. De f 2000.- actie
4. Ons werk in de haven.

Tegelijk met deze uitnodiging werd aan de leden een circulaire gezonden, waarin een ernstig woord wees op de actueel abominabele financiën; zulks vanwege een schuld bij de drukker van DE TRIBUNE van f 1000.- . Tegelijkertijd wordt er op gewezen, dat de partij een nieuwe actie moet voeren om de congresbesluiten uit te voeren, waartoe een f 2000.- actie wordt aangekondigd. Ieder lid krijgt een steunlijst, waarop hij trachten moet f 5.- ingetekend te krijgen. Dus Zaterdag en Zondag op stap. Nieuwe inzamelingsacties zullen volgen. Alle afdelingen hebben een bepaald bedrag los te peuteren, nl.:

st

Amsterdam	f 500.-	Zutphen	f 25.-
Rotterdam	" 350.-	Utrecht	" 25.-
Den Haag	" 300.-	Dordrecht	" 25.-
Groningen	" 100.-	Delft	" 25.-
Eindhoven	" 50.-	Diversen	" 600.-

JXXII | De steunlijsten blijven in circulatie tot 20 Februari 1948. Dick VERVOORN, schuilnaam voor Ernst MULDER, geboren te Welper, 28 December 1912, wijst er nog op, dat bij overschrijving van de f 5.- er niet mee behoeft te worden opgehouden.

De vergadering ging ditmaal door. Er waren 9 bezoekers aanwezig. Theo van TIJN was er niet omdat hij juist deze avond moest proefdraaien als filmoperateur in KRITERION, alhier.

X | Salomon SANTEN, geboren te Amsterdam, 3 Augustus 1915, opende de bijeenkomst en joeg punt 1 van de agenda onder de hamer door met de mededeling, dat een congresverslag niet nodig was omdat alle aanwezigen dit congres hadden bijgewoond.

Uit

zie PD 1916

Uit de behandeling van het tweede agendapunt komt duidelijk naar voren, dat het in de R.C.P. nog geen botertje tot de boom is. Het is partijgenoot Bareld POSTEMA, geboren te Haren, 23 Januari 1909, nog niet mogen gelukken om in de hoofdstad een woning te krijgen. Een bijna gelukke poging werd wreed gestoord. Nu woont hij al een paar weken bij Ernst MULDER in. Dat kan natuurlijk niet zo voortduren. Daar een paar weken werken in Amsterdam voor de R.C.P.

X | volgens POSTEMA geen zin had, zou hij toch weer naar Groningen terugmoeten. Dit geval, gepaard met dat van Theo van TIJN, die studeert en voor zijn examen staat, dus druk werk heeft, is oorzaak, dat al het partijwerk stagneert.

Ook is hierdoor -hierbij werd agendapunt 4 betrokken- praktisch een stilstand gekomen in het voorbereidende werk voor de havenkrant.

X | Sal SANTEN zegde toe, dat hij inzag, dat zo iets niet mag blijven voortduren. Hij zal, door deze précaire situatie gedwongen, in samenwerking met Willy de BOER, geboren te Amsterdam, 25 Februari 1919, tijdelijk deze twee kameraden vervangen en stelde de aanwezigen gerust. De mensen mogen niet door tegenslag de moed verliezen, men moet vertrouwen blijven stellen in de partij; de aanwezigen moeten de andere leden er toe brengen zich actief voor het partijwerk in te zetten en er op aan dringen de vergaderingen te bezoeken. Over het algemeen -en dit was ook de mening van de aanwezigen- heerst er een downstemming onder de arbeiders.

Toen punt 3 aan de beurt was bleek het niet nodig daar lang over te spreken. Men begreep direct waar het om ging.

Er heerste een begrafenisstemming.

VERZONDEN AAN: Hfd. CVD, Haag.
HC., Asd.

F.3.

0167
B

OPGELEGD

Volgno.
18. MRZ. 1948
31575
BUREAU B
19.3.48

No. 1915-14/48 ID.

G e h e i m

Amsterdam, 16 Maart 1948.

Flitsen uit de R.C.P.

- U X | Indirect werd van Max PLEKKER, geboren te Amsterdam, 3 October 1924, meubelmaker, celleider van en colporteur voor de R.C.P., vernomen, dat hij bij een op Zaterdag 6 Maart jl. door hem gehouden colportagetocht door de Spaarndammerbuurt, alhier, in zijn eentje, in totaal zes TRIBUNE's had verkocht;
- ✓ X | dat de Afdeling Amsterdam der R.C.P. moeilijke tijden door-
maakt, maar dat het in Rotterdam goed gaat, dank zij de acti-
viteit van de E.V.C.-Bouwvak-bestuurder Nelis OOSTERWIJK;
- ✓ X | dat het in Amsterdam zo staat, dat de uit Groningen gekomen
Bareld POSTEMA, geboren te Haren, 23 Januari 1909, eindelijk
een woning in Amsterdam heeft, maar nu voor de R.C.P. niets
doet; dat hij down is doordat men hem van deze Afdeling te
hoog heeft opgegeven en dat nu in de praktijk blijkt, dat hij
er alleen voor staat;
- ✓ X | dat zekere JACOBS (vermoedelijk Johannes Christiaan Jacobus
JACOBS, geboren te Amsterdam, 19 April 1915, bode), die in
Amsterdam voor het ophalen der contributie zorg droeg en de
TRIBUNE's bij de vaste abonné's bezorgde, dit werk sinds half
✓ X | Januari jl. in de lap heeft laten hangen; dat Salomon SANTEN
daarom eens met hem ging praten met resultaat, dat JACOBS
liet weten dat hij er helemaal geen trek meer in had;
dat dit laatste werk sedert genoemde maand helemaal stil
ligt en daarvoor nog geen plaatsvervanger is gevonden kunnen
worden;
- ✓ | dat Max PLEKKER, de enige die nog een beetje werkte, nu
het ziekenhuis in moet om zijn mangelen te laten pellen;
- ✓ X | dat Theo van TIJN nog steeds druk bezig is met zijn studie;
dat het voornemen om de "havenkrant" te laten uitkomen
tot dusver niet verwezenlijkt is kunnen worden.

VERZONDEN AAN: Hfd. CVD., Haag.
H.C. Asd.

F.3.

I.D.
D E N H A A G .

Doss.15/22.

G E H E I M .

BUREAU B

B-2-48

Veld OPGELEGD

5 FEB. 1948

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.A.C.D.).

18787

Van betrouwbare zijde werd vernomen, dat de leden van het Centraal Comité van de Revolutionnair Communistische Partij:

KV |

Maurice FERARES uit Amsterdam en

KV |

Wouter Jan TIELEMAN, geboren te Melissant, 23 Maart 1920, wonende Oltmansstraat 14 alhier, van het partijbestuur de opdracht kregen om zich te Rotterdam te vestigen. Zij kregen de aanzegging om de E.V.C. oppositie aldaar, speciaal in de bedrijfsgroep Overheid te stimuleren.

Tieleman werd ook nog opgedragen er voor te zorgen, dat dat een gestencilde havencourant uitkomt en voor de verspreiding daarvan zorg te dragen.

M.Ferares moet in het bijzonder zijn aandacht schenken aan de consolidatie van de partij te Rotterdam.

Verzonden op 3 Februari 1948

aan: C.V.D.

2 Maart

OPGELEED

B.28787.

IV. TZ.3.

GEHEIM.

R.C.P.

UITGEBOKT

Hiermede heb ik de eer U te berichten, dat mij van betrouwbare doch niet gecontroleerde zijde werd medegedeeld, dat de leden van het Centraal Comité van de R.C.P.: Maurice FERAREZ, geb. 5 Januari 1922 te Amsterdam, wonende aldaar, Prinsegracht 820 II, toonkunstenaar, en Wouter Jan TIELEMAN, geb. 23 Maart 1920 te Melissant, wonende Oltmansstraat 14 te 's-Gravenhage, van het partijbestuur opdracht zouden hebben ontvangen om zich te Rotterdam te vestigen. Hun zou zijn aangezegd om de E.V.C.-oppositie aldaar, vooral in de bedrijfsgroep Overheid te stimuleren. Voorts zou Tieleman nog opdracht hebben ontvangen zorg te dragen dat een gestencilde havencourant wordt uitgegeven en de verspreiding daarvan op zich te nemen.

M.Ferarez moet voornamelijk aandacht schenken aan de consolidatie van de partij te Rotterdam.

Ik moge U verzoeken mij wel in kennis te willen doen stellen met de eventuele vestiging van de genoemde personen te Rotterdam, terwijl ik tevens gaarne op de hoogte zal worden gehouden van hun politieke actie aldaar.

HET HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST
Namens deze:

nie antw: 33707

L.L.van Laere.

Aan de Heer Hoofdcommissaris
van Politie,
te
ROTTERDAM.

SPOED

G E H E I M.

OPGELEGD

Volgno.

- 5. APR. 1948

ACD 32602

VIERDE INTERNATIONALE.

Van betrouwbare zijde werd het volgende vernomen:

XI Wouter Jan TIELEMAN, geboren te Melissant, 30 Juni 1918, ass.accountant, wonende Oltmansstraat 14 alhier, ontving op 25 Maart 1948 uit Parijs van zijn Franse verloofde een telegram, waarin zij hem mededeelde, dat zij niet op die datum naar Nederland terugkeerde, doch nog enige dagen in Parijs bleef en op Dinsdag, 30 Maart 1948, zou komen.

Tieleman liet zich toen ontvallen, dat haar terugkomst op die datum hem niet gelegen kwam, omdat hij zelf naar Frankrijk (Parijs) zou gaan voor het bijwonen van het Europees congres van de "4e.Internationale".

Diezelfde avond heeft Tieleman naar zijn verloofde (naam onbekend) te Parijs getelefoneerd en haar gezegd, daar te blijven, omdat hij zelf naar haar toe zou komen.

Op Zaterdag, 27 Maart 1948, des avonds, is hij met de trein naar Frankrijk vertrokken.

XI Van dezelfde zijde werd vernomen, dat Sal SANTEN eveneens naar Frankrijk is vertrokken. De datum van diens vertrek is niet bekend.

XI Maurice FERARES zou op 23 of 25 Maart 1948 naar Frankrijk zijn gereisd. Omtrent de juiste datum spreken personen, die van het vertrek op de hoogte kunnen zijn, elkaar tegen.

Het congres te Parijs zou drie weken duren.

Verzonden op 2 April 1948

aan: C.V.D.

afz. I D' a' Dam

B

R.C.P. OM TE BEHOUDEN

DE PARTIJBOUWER

NO. 1

1948

INTERN ORGANISATIEBULLETIN DER REVOLUTIONNAIR COMM. PARTIJ

20 APR. 1948

BUREAU B

22 APR 1948

12 April

ACC 33720

Waarde Makkers,

Het is zeker niet overdreven, wanneer wij zeggen, dat de Vierde Internationale, niet alleen de machtige politieke ervaringen, maar tevens ook alle moeilijkheden der eerste drie internationales heeft geerfd.

Het is deze politieke ervaring, ontstaan uit de honderd jaar strijd der arbeidersklasse tegen haar onderdrukkers, die alleen door onze partij en onze internationale erkend en benut wordt.

Het is ons doel niet hier uitvoerig op de revolutionnaire strijd der arbeidersklasse, sinds het verschijnen van het COMMUNISTISCH MANIFEST in te gaan. Onze bedoeling is een discussie te openen over de concrete taken van de partij op dit moment.

Als wij wezen op de erfenis, die onze partij bij haar geboorte heeft mee gekregen, dan deden wij dat om nogmaals de belangrijkheid en absolute noodzaak van haar bestaan te onderstrepen. En als wij onderscheid maakten tussen de politieke erfenis en de omzetting daarvan in de praktijk d.w.z., ons politiek standpunt een organisatorische uitdrukking geven, dan zitten we midden in het probleem, dat ons dagelijks bezighoudt: "Hoe verbreken wij de isolatie waarin onze partij op dit moment verkeert."

Schematisch dit probleem stellen, zou betekenen, de werkelijkheid over het hoofd zien. De zaak dialectisch stellen en dus alle factoren, die de oorzaak zijn van ons isolement ontleden, de tegenstellingen blootleggen en daarna onze koers bepalen, is voor ons de enige methode.

Laten wij voorlopig, de politieke en politiek-economische oorzaken buiten beschouwing laten, laten wij be, innen met de organisatorische mogelijkheden binnen onze partij, aan een onderzoek te onderwerpen.

Natuurlijk is een eindoordel over de directe ontwikkelingsmogelijkheden van onze partij slechts mogelijk, als men haar ziet in het raam van de positie der Nederlandse arbeidersklasse.

Op ons tweede Partijcongres hebben we gesproken over de opbouw van onze partij, door vergroting van onze invloed in de vakbeweging, door het werk in de bedrijven. Wij hebben besluiten genomen en beloften gedaan. Zowel de leden als de leiding. Wij hebben over de Tribune gesproken, over de contributie, de scholing het persfonds en de colportage, kortom we hebben de hele zaak weer eens fijn besproken.

Wij moesten thans na vier maanden tot de conclusie komen, dat van alle goede voornemens slechts weinig is terecht gekomen. Van de kant der afdelingen valt niet te ontkennen, dat in enkele gevallen een zekere verbetering is ingetreden. Doch over het geheel zijn de beloften en besluiten niet uitgevoerd. Wij zullen allerminst ontkennen, dat deze situatie niet ten nauwste verband houdt met de nonactiviteit en het uit het D.B. wegvallen van de kameraden Postema en Vervoorn, die als economisch en organisatiesecretarissen geen uitvoering aan de hen door het congres opgedragen taken hebben gegeven. In dit opzicht is het dus gebrekkig blijven functioneren van ons partij apparaat een tekortkoming van de leiding. Als partij kunnen we echter geen aanspraak stil blijven staan. De uitgebreide C.C. zitting van 27 maart j.l. heeft twee andere kameraden aangewezen om een begin te maken met de uitvoering van onze congresbesluiten.

WAT IS ONZE TAAK THANS ?

Het belangrijkste wapen, dat de revolutionnaire partij bezit, dat is haar orgaan. De Tribune is in Nederland, het enige blad, dat de arbeidersklasse de juiste weg in de klassestrijd wijst. Nog groter verslechtering van de uitgave van de Tribune, laten we zeggen, als maandblad, v. zou haar het grootste deel van haar waarde als agitatie en propaganda middel doen verliezen. De Tribune als maandblad, zou een theoretisch blad worden, dat slechts achteraf de belangrijke politieke gebeurtenissen zou kunnen becommentarieren. Reeds de publicatie eens in de twee weken, in plaats van wekelijks deed haar waarde als strijdblad aanzienlijk dalen. Daar wij absoluut de mogelijkheid hebben om met een WEEKBLAD uit te komen, mits leden en leiding hun taak verstaan, is een maandblad gelukkig voor ons geen perspectief.

INLICHTINGDIENST.

ROTTERDAM.

I.D. No: 151.

GEHEIM.

BUREAU B

21 APR 1948

Volgno. 76460
20 APR. 1948

ACD 33707

Rotterdam, 15 April 1948.

In antwoord op Uw schrijven No: 28787, d.d.-
2 Maart 1948, betreffende een eventuele vestiging te
Rotterdam van de R.C.P.-leden Ferarez, Maurice, en
Tieleman, Wouter Jan, kan worden bericht dat Tieleman,
Wouter Jan, geboren 23-3-1920 te Melissant, journalist,
politiek-secretaris der R.C.P., wonende Oltmansstraat 14
te 's-Gravenhage, omstreeks Februari 1948 lid is gewor-
den van de plaatselijke bedrijfsgroep Overheid der Een-
heids-Vak-Centrale, (thans genaamd Onafhankelijke-Vak-
Beweging, O.V.B.). Hij heeft in de E.V.C. pogingen aan-
gewend de oppositie te versterken, heeft daarvoor enkele
besprekingen gevoerd met leden van de "Plaatselijke Raad"
der E.V.C., doch alles zonder resultaat. Van hem is o.m.
nog bekend, dat hij in de besloten algemene ledenverga-
dering der E.V.C., d.d. 25 Maart j.l., waar het besluit
van de "Plaatselijke Raad" om zich tot zelfstandige vak-
organisatie uit te roepen met vrijwel alle stemmen werd
goedgekeurd, een motie indiende, waarin hij voorstelde de
eenheid onder de arbeidersklasse te bewaren, d.w.z. geen
zelfstandige vakorganisatie te stichten, doch oppositie
te blijven voeren tegen de C.P.M. in de E.V.C. (bedoelde
motie werd zonder commentaar ter zijde gelegd).

Van de uitgifte van een, in Uw schrijven genoem-
de, "havencourant" is niets kunnen blijken.

Voor zover dezerzijds bekend, is Tieleman, W.J.,
voornoemd, nog steeds woonachtig te 's-Gravenhage.

Van een vestiging of verblijf van Ferarez, M.,
voornoemd, kon niets worden vastgesteld.

Verzonden aan : Centrale Veiligheids Dienst
te
's-Gravenhage.

Amsterdam, 13 April 1948.

Aan de afdelingsbesturen der R.C.P. (ter behandeling in de ledenvergaderingen
waarde Makkers,

In aansluiting op de Partijbouwer, die wij naar alle partijgenoten stuurden, willen wij hier ter instructie aan de afdelingsbestuurder enige lijnen, aangeven, welke wij in de komende weken denken te volgen ter verbetering van het functioneren van ons partijapparaat. Wij staan bij de opbouw van onze partij op dit moment voor enorme moeilijkheden, die slechts overwonnen kunnen worden door het verzamelen van alle krachten, waarover wij kunnen beschikken. Het is een feit, dat vele partijwerkzaamheden zeer nauw aan elkaar verwant zijn, toch zou het onzinnig zijn te trachten alle problemen tegelijk op te lossen. Wij zullen ons dus voorlopig bij één beperken en in het verloop van de ontwikkeling ook de andere problemen onze speciale aandacht schenken. Dit wil echter geenszins zeggen, als wij direct over onze krant gaan spreken, dat b.v. in het verloop van een actie voor de krant, de andere taken van de partij, zoals de scholing, het vakverenigingswerk, de contributie en kwitantie inning enz. verwaarloost mogen worden. Integendeel!!!! Onze krant is het allerbelangrijkste op dit moment en daarom verdient zij onze speciale aandacht.

De basis van de krant is sinds het bestaan van de partij in haar eerste jaar enorm veel slechter geworden. Als wij bijvoorbeeld eens de stand van 1 Mei 1946 met die van 1 Mei 1948 vergelijken, dan krijgen wij het volgende voorbeeld. 1 Mei 1946 colportage 2178 ex. abonné's 2024. Dat was dus reeds een jaar na de oorlog (zie Het Kompas van Mei 1946) en thans colportage plus minus 100 (dit is aan de zeer hoge kant geschat) abonné's plus minus 1150. Dat een verder voortgaan op deze weg onherroepelijk zeer ernstige gevolgen kan hebben, is overbodig te zeggen. **WIJ MOETEN HANDELEN EN WEL SNEL !!!!!!!** De gedwongen inkrimping der oplaag heeft een grote versmalling van ons politiek arbeidsveld met zich meegebracht, waardoor ook de financiële basis van de krant uiterst wankel werd.

ONMIDDELIJK MOET PLAATSELIJK ALLE MOGELIJKHEDEN BESTUDEERD WORDEN, DIE ONS UIT HET DIEPTEPUNT MOETEN HALEN. Een zeer nauwe samenwerking tussen leden-afdelingsbestuur en dagelijks partijbestuur is een eerste gebod. De tijd, die nodig is om weer een zeker peil te bereiken met onze oplaag, zullen we moeten overbruggen en alles in het werk stellen om althans de krant financieel veilig te stellen. **DE ENVELOPPEN-ACTIE**, die de tweede ronde vormt van onze twee duizend gulden actie moet met alle beschikbare krachten worden uitgevoerd. Er is geen andere keus voor ons kameraden!!!! Zij moet een succes worden! De enveloppen komen nog deze week in de afdelingen en moeten onmiddellijk bij alle week en kwartaal abonné's uitgezet worden. Deze enveloppen een week in huis houden is een misdad tegenover de partij en de kameraden, die hard voor de partij werken. Na een week moeten de enveloppen weer afgehaald worden. Tot 1 Mei worden alle organisatorische maatregelen genomen ter voorbereiding van ons grootscheepse offensief, colportage en propaganda groepen moeten opnieuw gevormd worden, met aan het hoofd zoveel mogelijk als het kan de leden van C.C. en afdelingsbestuur. In alle afdelingen moeten nog voor de 1ste Mei grondig voorbereide ledenvergaderingen worden gehouden. Alle afdelingsbestuurders moeten bij de niet actieve partijgenoten op huisbezoek gaan.

Als eerste concrete taken voor de maand Mei stellen we.
Ongeslagen per afdeling verkoopt ieder lid van de partij 5 Tribunes extra!
van alle kranten, die in Mei verschijnen.
Bovendien moet iedere partijgenoot minstens één nieuwe abonné winnen!
De afdelingsbestuurders zijn hier persoonlijk verantwoordelijk voor.!!!
Niemand kan zich aan deze taken onttrekken. Allen aan de slag voor het te laat is.

Leve DE TRIBUNE

Met Kam. Groeten,
Maurice Ferarez,
Prinsengracht 820 II Amsterdam C.

I.D.
D E N H A A G.

Doss.15/123.

G E H E I M.

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.) 35282

Volgno. OPGELEGD

12. MAI 1948

De Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.) gaf een intern organisatie-bulletin (gestencild blaadje) uit, genaamd "De Partijbouwer".

X) Tevens deed het Centraal Comité-lid Maurice FERARES aan de afdelingsbesturen der R.C.P. een schrijven toekomen, waarin de leden richtlijnen worden verstrekt ter verbetering van het functioneren van het partij-apparaat.

Een afschrift van "de Partijbouwer" en van bedoeld schrijven gaat hierbij.

Verzonden op 8 Mei 1948

aan: C.V.D.

12 April

Waarde Makkers,

Het is zeker niet overdreven, wanneer wij zeggen, dat de Vierde Internationale, niet alleen de machtige politieke ervaringen, maar tevens ook alle moeilijkheden der eerste drie internationales heeft geerfd.

Het is deze politieke ervaring, ontstaan uit de honderd jaar strijd der arbeidersklasse tegen haar onderdrukkers, die alleen door onze partij en onze internationale erkend en benut wordt.

Het is ons doel niet hier uitvoerig op de revolutionnaire strijd der arbeidersklasse, sinds het verschijnen van het COMMUNISTISCHE MANIFEST in te gaan. Onze bedoeling is een discussie te openen over de concrete taken vande partij op dit moment.

Als wij wezen op de erfenis, die onze partij bij haar geboorte heeft meegekregen, dan deden wij dat om nogmaals de belangrijkheid en absolute noodzaak van haar bestaan te onderstrepen. En als wij onderscheid maakten tussen de politieke erfenis en de omzetting daarvan in de praktijk d.w.z. ons politiek standpunt een organisatorische uitdrukking geven, dan zitten we midden in het probleem, dat ons dagelijks bezighoudt: "Hoe verbreken wij de isolatie, waarin onze partij op dit moment verkeert." Schematisch dit probleem stellen, zou betekenen, de werkelijkheid over het hoofd zien. De zaak dialectisch stellen en dus alle factoren, die de oorzaak zijn van ons isolement ontleden, de tegenstellingen blootleggen en daarna onze koers bepalen, is voor ons de enige methoden.

Laten wij voorlopig de politieke en politiek-economische oorzaken buiten beschouwing laten. Laten wij beginnen met de organisatorische mogelijkheden binnen onze partij, aan een onderzoek te onderwerpen.

Natuurlijk is een eindoordeel over de directe ontwikkelingsmogelijkheden van onze partij slechts mogelijk, als men haar ziet in het raam van de positie der Nederlandse arbeidersklasse.

Op ons tweede Partijcongres hebben we gesproken over de opbouw van onze partij, door vergroting van onze invloed in de vakbeweging, door het werk in de bedrijven. Wij hebben besluiten genomen en beloften gedaan. Zowel de leden als de leiding. Wij hebben over de Tribune gesproken, over de contributie, de scholing, het persfonds en de colportage, kortom we hebben de hele zaak weer eens fijn besproken.

Wij moeten thans na vier maanden tot de conclusie komen, dat van alle goede voornemens slechts weinig is terechtgekomen. Van de kant der afdelingen valt niet te ontkennen, dat in enkele gevallen een zekere verbetering is ingetreden. Doch over het geheel zijn de beloften en besluiten niet uitgevoerd. Wij zullen allerminst ontkennen, dat deze situatie niet ten nauwste verband houdt met de nonactiviteit en het uit het D.B. wegvallen van de kameraden Postema en Vervoorn, die als economisch en organisatiesecretarissen geen uitvoering aan de hen door het congres opgedragen taken hebben gegeven. In dit opzicht is het dus gebrekkig blijven functioneren van ons partij apparaat een tekortkoming van de leiding. Als partij kunnen we echter geen ogenblik stil blijven staan. De uitgebreide C.C.-zitting van 27 en 28 Maart j.l. heeft twee andere kameraden aangewezen om een begin te maken met de uitvoering van onze congresbesluiten.

WAT IS ONZE TAAK THANS ?

Het belangrijkste wapen, dat de revolutionnaire partij bezit, dat is haar orgaan. De Tribune is in Nederland, het enige blad, dat de arbeiders-

-derklasse-

dersklasse de juiste weg in de klassestrijd wijst. Nog groter verslechtering van de uitgave van de Tribune, laten wij zeggen, als maandblad b.v. zou haar het grootste deel van haar waarde als agitatie en propaganda middel doen verliezen. De Tribune als maandblad, zou een theoretisch blad worden, dat slechts achteraf de belangrijke politieke gebeurtenissen zou kunnen becritiseren. Reeds de publicatie eens in de twee weken, inplaats van wekelijks deed haar waarden als strijdblad aanzienlijk dalen. Daar wij absoluut de mogelijkheid hebben om met een WEEKBLAD uit te komen, mits leden en leiding hun taak verstaan, is een maandblad gelukkig voor ons geen perspectief. Ons perspectief is opbouw en niet afbraak. Slechts zij, die verzuurd in cynisme, elk persoonlijk politiek perspectief missen en geen vertrouwen hebben in de arbeidersklasse denken aan afbraak. Ook degenen, die met hun mond ons programma aanhangen, lid van de partij zijn, doch in de praktijk werkeloos toezien, zijn van deze plaats af gewaarschuwd. **DE REVOLUTIE DULD GEEN TOESCHOUWERS !!**

Als wij thans met elkaar over onze krant spreken, dan constateren we niet alleen feiten, die nog zeer ongunstig zijn op dit moment, maar dan beraden we ons tevens, over de mogelijkheden om de situatie te verbeteren. Hier is de situatie: Een steeds teruglopend aantal abon- né's. Practisch geen straat colportage. Totaal geen huis aan huis colportage. Practisch geen werk met de krant in de bedrijven. Het niet verzamelen van proefadressen.

Geen mens kan beweren, dat deze werkzaamheden met onze krant, **DIE DE ENIGE BASIS VOOR HAAR BESTAAN EN VERBETERING VORMT**, niet kunnen worden uitgevoerd. Als toch deze eenvoudige zaken niet worden uitgevoerd, dan bewijst dit toch, dat men de belangrijke rol van ons orgaan als **VOORNAAMSTE agitatie en propagandamiddel van onze partij niet begrijpt.** Speciaal tot de kameraden, die in de illegaliteit duizenden malen hun leven voor die krant hebben gewaagd, zeggen wij: Nimmer kunt ge toestaan, dat de krant, die ge als een brandende fakkel van het socialisme in de moeilijkste jaren hebt hooggehouden, thans gedooft zou worden door onverantwoordelijkheid, slordigheid en nonactiviteit." Daarom kameraden in de afdelingen **BLAAST VERZAMELEN**, voor de Tribune. Reorganiseer de colportage ploegen. Verplicht iedere kameraad Vijf Tribunes te verkopen, in de bedrijven en in zijn omgeving. Reorganiseer en begin!!!!

Wij verwachten binnen veertien dagen de eerste uitslag bij de redactie van de Partijbouwer M. Ferarez, Prinsegracht 820 II Amsterdam c. M.F.

DE SCHOLING.

Als we thans ons volle gewicht gaan gooien op de opbouw van de partij in organisatorische zin (werk met de krant, vakbonds en bedrijfswerk) dan dienen wij tevens de allergrootste aandacht te gaan besteden aan de politieke opbouw van ons partijkader. In de komende weken en maanden zullen ongetwijfeld grote aandacht moeten gaan besteden aan de resoluties, die door het onlangs gehouden wereldcongres van de Vierde Internationale zijn aangenomen. In het Kompas en in cursusvergaderingen zullen we een intense discussie gaan ontwikkelen rond de problemen, die op het congres aan de orde zijn geweest.

Parallel hiermee zullen wij de elementaire Marxistische scholing opnieuw ter hand nemen.

Alle inlichtingen hierover en ook de aanvraag voor inleiders kunnen worden verkregen bij kam.Th.v.d.Kolk, James Wattstraat 3 Amsterdam O.

Verlagen van alle partijbijeenkomsten moeten de radactie van de Partijbouwer gezonden worden ter publicatie. Nieuw bloed moet door alle organen van de partij stromen!!!!

HEEFT IEDER AL EEN EXEMPLAAR VAN DE BORCHURE "SYNDICALISME EN COMMUNISME" VAN TROZKY

!

xl
v. T. G.
K. W. V.

Handwritten initials: *SB*

Voigno. <i>urval 180</i>
18.MAI 1948
<i>ACB/25595</i>

font wijziging

Zoals bekend, werd het weekblad "De Tribune" van de Revolutionnair Communistische Partij gedrukt bij de drukkerij "Gramo" te Rotterdam.

Bedoelde drukkerij verzorgt ook al het drukwerk van de Onafhankelijke Vakbeweging (O.V.B.) te Rotterdam.

De voorzitter van de O.V.B., A.VAN d.BERG te Rotterdam, deelde de directie van de drukkerij mede, dat hij geen opdrachten van de O.V.B. meer zou ontvangen, indien op haar persen nog langer het blad "De Tribune" werd gedrukt.

Deze houding van Van d.Berg is een gevolg van de tegenwerking, die de O.V.B. ondervindt van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.), die het uittreden van de Rotterdamse afdeling van de Eenheidsvakcentrale ten strengste afkeurt.

Het resultaat van de hierboven vermelde mededeling van A.v.d.Berg is, dat de drukkerij het bestuur van de R.C.P. heeft verzocht haar weekblad bij een ander te laten drukken.

Het bestuur van de R.C.P. heeft thans de handelsdrukkerij, G.BAKKER, gevestigd Waldeck Pyrmontkade 2m. alhier, opdracht gegeven "de Tribune" te drukken.

Het eerste aldaar gedrukte exemplaar is van 8 Mei 1948. De volledige personalia van G.Bakker zijn nog niet bekend, doch zullen zo spoedig mogelijk worden medegedeeld.

*op kaart
van ministerie
die stuk
35901*

Verzonden op 15 Mei 1948
aan: C.V.D.

afschrift van no. 979

I.D.
D E N H A A G .

Doss.15/126.

85595 - Co
G E H E I M .

(R)

Volgno.

~~OPGELEG~~

22.MAI1948

ACC. 35981

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

De personalia van de in dezerzijds schrijven, Doss.
15/126 van 15 Mei 1948 genoemde G.BAKKER, luiden als volgt:
Gerbert BAKKER, geboren te Zutphen, 9 October 1905,
van beroep drukker, wonende en zaakdoende Waldeck Pymont-
kade 2m. alhier.

Verzonden op 21 Mei 1948

aan: C.V.D.

I.D.
D E N H A A G .

Doss.15/127.

G E H E I M .

Ⓟ vs

V...

- 2 JUNI 1948

ACD 136828

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

Van betrouwbare zijde is vernomen, dat het weekblad "De Tribune" van de Revolutionnair Communistische Partij niet meer te 's-Gravenhage wordt gedrukt.

Thans wordt het gedrukt bij de drukkerij "Renova", Burgemeester Rampstraat 3 te Haarlem.

Verzonden op 31 Mei 1948

aan: C.V.D.

MINISTERIE VAN ALGEMENE ZAKEN

's-Gravenhage, 2 Maart 1949.

No.: B. 36828

Betr.: Rappel.

IV: RD.3

GEHEIM

UITGEBODEN

2/56772

Hiermede moge ik U mijn schrijven no. 36828 d.d. 9 Juli 1948 in herinnering brengen, waarin ik U verzocht mij te willen doen inlichten omtrent de drukkerij "Renova", Burg.Kampstraat 3 te Haarlem. Met spoedige beantwoording zult U mij ten eerste verplichten.

HET HOOFD VAN DE DIENST,
namens deze:

Aan de Heer
Hoofdcommissaris van Politie
te
Haarlem.

J.G.Crabbeendam.

B. 36828

IV. RD.3

GEHEIM

9 Juli 8.

~~XXX~~
~~XXX~~
UITGEBORI

2/56772

R.C.P.

Hiermede heb ik de eer U te berichten, dat van betrouwbare zijde werd vernomen, dat "De Tribune", het weekblad van de Revolutionnair Communistische Partij niet meer te 's-Gravenhage wordt gedrukt, doch bij de drukkerij "Renova", Burgemeester Rampstraat 3 te Haarlem.

Ik moge U verzoeken naar de juistheid van het vorenstaande een onderzoek te willen doen instellen en mij met het resultaat in kennis te doen stellen. Zo mogelijk, zal ik tevens gaarne vernemen hoe groot de oplage van genoemd weekblad momenteel is.

HET HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST,
namens deze:

De Heer Hoofdcornmissaris van Politie
te

Haarlem.

J. G. Grabbendam

h. h. van haas.

C. V. D.
=====

KTB

Breda, 27 Mei 1948.

No:274/-48-Geheim.

Volgno,

Onderwerp: "Congres der IVe Internationale".

- 3 JUNI 1948

Bijlagen : twee.

ACD/ 36963

Met verwijzing naar Uw schrijven, No:30502-Geheim, d.d.8 April 1948, betreffende bovenvermeld onderwerp, hetwelk door mij in afschrift aan "Spil" werd medegedeeld, heb ik de eer U.H.E.G.hierbijgaand te doen toekomen, een gisteren van "Spil" ontvangen antwoord-schrijven, No:B.D.A./1.067/W.72, d.d. 20 Mei 1948, met een als bijlage daarbij gevoegd exemplaar van het nummer van 30 April 1948 van "La Lutte Ouvrière", in welk blad het te Parijs gehouden congres wordt behandeld en naar de inhoud waarvan ik moge verwijzen.

Ofschoon niet op dit onderwerp betrekking hebbende, gelieve U hierbijgaand tevens aan te treffen een exemplaar van "La Lutte Ouvrière" van 17 April 1948.-

Opgenomen 5. Pers. 23/6

W.

A a n
De Heer Hoofd van de C.V.D.
J a v a s t r a a t, 68.
's-G R A V E N H A G E.

B.
DA/1.067/W72.

Brussel, 20 Mei 1948.

UW NOTA VAN 8.4.48.

Hierbijgevoegd een exemplaar van "La Lutte ouvrière" van 30/4/48 orgaan van de Belgische Sectie van de IVe Internationale, waarin U zekere inlichtingen zult vinden aangaande het IIdo Internationaal Congres van deze IVe Internationale.

Ik bezit geen andere inlichtingen dienaangaande.

25 Augustus

8.

44598
één.

~~SECRET~~

~~SECRET~~

UITGEBOKT

Revolutionnaire Communistische
Partij.

GEHEIM

Hierbij heb ik de eer Uwe Excellentie een rapport aan te
bieden, naar de inhoud waarvan ik korthedshalve moge verwijzen.

HET HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST,
namens deze!

Zijne Excellentie de
Minister-President
te
's-GRAVENHAGE.

J.G.Crabbendam.

CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST.

R A P P O R T.

De afdeling 's-Gravenhage van de Revolutionnair Communistische Partij heeft het plan opgevat enige leden der R.C.P. te laten toetreden tot de Partij van de Arbeid met het doel in deze partij contact te zoeken met eventuele opposanten en die oppositie zoveel mogelijk aan te wakkeren, teneinde een scheuring in de P.v.d.A. te bewerkstelligen.

Oorspronkelijk werden hiervoor aangewezen:

- x | 1) Antoine Hendrik Dolleman, geb. 22-8-1920 te 's-Gravenhage, ambtenaar bij de Postcheque- en Girodienst, wonende Frankenstraat 55B te 's-Gravenhage;
- 4 | 2) Reinardus Mathijs van der Horst, geb. 2-10-1920 te 's-Gravenhage, ambtenaar bij het Bureau van Bevolking, wonende François Valentijnstraat 39 te 's-Gravenhage; en
- x | 3) Gerlof van der Schaaf, geb. 27-5-1927 te Barendrecht, wonende Soesterbergsestraat 126 te 's-Gravenhage.

Het Centraal Comité der R.C.P. heeft echter op een daartoe strekkend voorstel der afdeling 's-Gravenhage afwijzend beschikt, welke beschikking door de afdeling 's-Gravenhage voorlopig werd aanvaard.

De afdeling 's-Gravenhage der R.C.P. zal echter pogingen in het werk stellen om een meerderheid in het Centraal Comité te verkrijgen ten gunste van haar voorstel.

24-8-'48.

45202

co. 44598 ~~6-2~~

CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST

's-GRAVENHAGE, 25 Augustus 1948.

Javastraat 68
XK {
XK {

No. 44598
Bijlagen: één.

Ophefven

Dict.: Typ.:

GEHEIM.

Mr. L. Einthoven

Uw schrijven No.

Gronn vtm hoop B.

dd.

Onderwerp: **Revolutionnair Communistische
Partij.**

Hierbij heb ik de eer Uwe Excellentie een
rapport aan te bieden, naar de inhoud waarvan ik
korthedshalve moge verwijzen.

HET HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST.
Namens deze,

Z.E.de Minister-President
te

J.G.Crabbendam.

's- GRAVENHAGE.

Op een, enige weken geleden, gehouden bestuursvergadering van de afdeling 's-Gravenhage van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.), werd een voorstel aangenomen, waarin werd bepaald, dat het nodig werd geacht, dat enige leden van de R.C.P. als lid zouden toetreden tot de Partij van de Arbeid (P.v.d.A.). Deze leden moet worden opgedragen, dat zij contact zoeken met eventuele opposante groepen of personen in de P.v.d.A. en vervolgens die oppositie zoveel mogelijk moeten aanwakkeren, teneinde tot een scheuring in de P.v.d.A. te geraken.

Een dergelijke scheuring zou mogelijk ledenwinst voor de R.C.P. ten gevolge hebben.

De volgende drie personen werden door het afdelingsbestuur voor vermelde werkzaamheden aangewezen:

1. Antoine Hendrikus DOLLEMAN, geboren te 's-Gravenhage, 22 Augustus 1920, ambtenaar bij de Postcheque- en Girodienst, wonende Frankstraat 55b. alhier.
2. Reinardus Mathijs VAN DER HORST, geboren te 's-Gravenhage 2 October 1920, ambtenaar B.V.B., wonende François Valentijnstraat 39 alhier.
3. Gerlof VAN DER SCHAAF, geboren te Barendrecht, 27 Mei 1927, zonder beroep, wonende Soesterbergstraat 126 alhier.

Bovenvermeld voorstel is ter goedkeuring gezonden naar het Centraal Comité (C.C.) van de Revolutionnair Communistische Partij.

Een dezer dagen besliste het Centraal Comité afwijzend op het voorstel. De afwijzing motiveerde zij door mede te delen, dat het C.C. voor bedoelde partigenoten andere werkzaamheden in de partij (R.C.P.) op het oog had.

De afdeling 's-Gravenhage heeft vooralsnog het besluit van het C.C. aanvaard, doch zal pogingen in het werk stellen om een meerderheid in het C.C. te verkrijgen ten gunste van haar voorstel.

Verzonden op 19 Augustus 1948
aan: C.V.D.

C.V.P.

[Handwritten signature]

445202

bureau van Be-
volking)

C

KABINET VAN DEN
MINISTER-PRESIDENT

's-Gravenhage, 1 September 1948
Plein 1813, No

Volgno.

1 SEP. 1948

ZEER GEHEIM.

ACD/45202

Naar aanleiding van Uw brief dd. 25 Augustus, Nr. 44598, betreffende de Revolutionnaire Communistische Partij, verzoek ik U mij mededeling te willen doen, indien de in de bijlage genoemde leden van de R.C.P. of andere leden dezer partij zouden toetreden tot de Partij van de Arbeid.

DE MINISTER-PRESIDENT,

Voor deze:

De Raadadviseur in Algemene Dienst,

Aan het Hoofd van de Centrale Veiligheidsdienst,
Javastraat 68,
's-Gravenhage.

Bureau HOOFDCOMMISSARIS

INLICHTINGDIENST

Nr. I.D. 4901-14/48.

Uw brief:

Onderwerp:

R.C.P.

Bijlagen: -

GEHEIM

Volgno.

20 SEP. 1948

ACD/46/63

Namens het Politiek Bureau van de Revolutionnair Communis-
 x)tische Partij, werd door Mozes FERAREZ (5.1.1922) aan de
 leden van en sympathiserenden met deze partij, op 11 Sep-
 tember jl. een vertrouwelijk schrijven gericht van de vol-
 gende inhoud:

"Waarde Makkers,

"In verband met noodzakelijke bezuinigingsmaatregelen,
 "die het mogelijk maken "De Tribune" regelmatig te doen
 "verschijnen, nam het Politiek Bureau van onze partij enige
 "tijd geleden het besluit, dat kam. SANTEN niet langer
 "vrijgestelde van onze Partij kon blijven. Gezien de func-
 "tie, die kam.SANTEN in onze partij bekleedt, valt het hem
 "echter niet mee een patroon te vinden, te minder daar hij
 "bij de Tweede Kamerverkiezingen candidaat van onze partij
 "is geweest.

"Niet alleen kan de Partij zijn weekloon niet meer opbren-
 "gen, maar zij heeft nog een achterstand van ruim f 200.-
 "bij de betaling van zijn salaris. Kam. SANTEN, die met zijn
 "gezin natuurlijk niet van de wind kan leven, ondervindt
 "hiervan reeds de meest onaangename gevolgen.

"Gezien de ernst van de situatie heeft het Politiek Bureau
 "aan Kam.SANTEN de belofte gedaan om onmiddellijk een be-
 "roep te doen op de partijgenoten en de naaste sympathise-
 "renden om aan de nood, die thans in zijn gezin heerst, di-
 "rect een einde te maken en hem in de gelegenheid te stel-
 "len enkele weken zonder zorgen naar werk uit te zien.

"Wij hopen, daar het hier een byzondere daad van solidari-
 "teit geldt, dat de kameraden zonder dralen het grootst
 "mogelijke bedrag zullen offeren, zodat wij binnen enkele
 "dagen de belofte, die wij met een gerust hart namens de
 "partij en haar vrienden hebben gedaan, kunnen inlossen.
 "Laat daarom de ingesloten postwissel niet enkele dagen
 "liggen, maar vult hem in en stuurt hem ons direct toe.

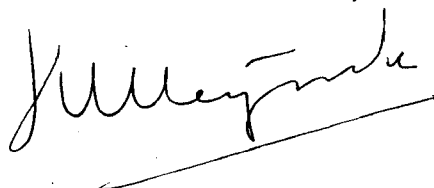
Met kam;groeten,"

VERZONDEN AAN: Hfd. CVD., Haag.
 HC., Asd.

F.3.

Aan

GEZIEN:
 De Hoofdcommissaris van Politie
 namens deze
 De Commissaris van Politie,

J.R. J. W. van der ...

GEHEIM.

Verbinding: No.12

19 Februari 1949.

Doss.15/154

Onderwerp: Resolutie afd. Delft der R.C.P.

Datum ontvangst bericht: 17 Februari 1949

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

Volgno.

26 FEB. 1949

ACD/56332

B

De afdeling Delft van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.) heeft een geschrift samengesteld, waarin aan het Partijbestuur van de R.C.P. in overweging wordt gegeven om contact op te nemen met de oppositionele groep in de Stalinistische Partij (C.P.S.).

Bedoeld geschrift, bevattende tevens het antwoord van het politiek bureau der R.C.P., gaat hierbij. (Einde)

3

Delft 18 Nov. 1948

1. inleiding
2. uitwerking
3. conclusie

I. INLEIDING.

Volgens ons heeft de partijleiding het probleem Tito te eenzijdig bekeken en daardoor niet voldoende de grote gevolgen ervan voorzien. De strategische kant is n.l. niet voldoende tot zijn recht gekomen. Voor de communistische landen, Kominform of niet, kan het geen enkele aantrekkingskracht hebben om als strategische "glacis" te dienen voor Rusland. Zij zullen de neiging hebben de grenzen van het "glacis" vooruit te schuiven. Zou er geen verband bestaan tussen de breuk van de Kominform en Tito en de wederopleving van de guerillastrijd in Griekenland? Zijn de ware oorzaken van de twist wel openbaar gemaakt? Kan Tito niet gecist hebben dat ook in Italië een volksdemocratie gesticht zou worden? We zien in China het einde van Tsang Kai Sjak nadere en een Sowjet-China in zicht komen, dat veel punten van overeenkomst met Sowjet-Rusland zal vertonen, daar de problemen in beide landen voornamelijk agrarisch zijn. Maar natuurlijk zal dit nieuwe China nationalistisch zijn, d.w.z. zich niet voor het wagentje van Rusland laten spannen, maar imperialistisch zal het niet zijn, omdat het niet kapitalistisch meer is. Het zal zich dus ook niet voor het wagentje van Amerika laten spannen, maar een zeer machtige factor voor het behoud van de vrede zijn. Mocht het zich toch bedreigd voelen, dan zal het neiging hebben de communistische gedachte ook in de naburige landen te propageren. Of dit nu gebeurt uit idealisme of eigenbelang, kan ons koud laten, evenals in het geval Tito. Hoofdzaak is, dat het gebeurt. Landen, die dezelfde belangen hebben, vinden elkaar dus wel, ook onder het kapitalisme, daar hoeven we ons nooit zorgen over te maken. Wij vinden het dan ook verkeerd, dat kam. Santen in zijn antwoord op de circ. no. 2 van de oppositie van de C.P.N. zich zo bezorgd toont over het al of niet internationalisme van die groep. Laten we ons toch nooit verbeelden dat grote groepen mensen zich laten leiden een abstract principe. Dit overkomt alleen enkelingen. Het enige wat we van de mensen mogen eisen is, dat ze hun eigen belang inzien. Een van de kanten van het Stalinisme is, dat het het groot-Russisch nationalisme vertegenwoordigt, met Moskou als heilige stad. De reactie hierop van andere naties is hun eigen nationalisme, daar de meeste mensen nu eenmaal niet abstract denken. Zij denken: "Waarom zou ik me vanuit Rusland laten regeren? Ik ben Nederlander." Maar deze gedachte zou niet bij hen opkomen, als ze erg tevreden waren met de leiding van Moskou. De ware oorzaak van hun nationalisme is deze ontevredenheid. Dit soort nationalisme heeft niets te maken met het burgerlijk nationalisme, zoals zich dat uit in de wens om "Indië" voor het vaderland te behouden, maar is de wens tot zelfbeschikking, zoals bij de koloniale volkeren.

II. UITWERKING

Overzicht van de historische oorzaken van deze nationale oppositie.

Hoe kunnen zij ontstaan? Doordat het Stalinisme te veel naar links ging? Kunnen we Tito verwijten dat hij naar rechts gaat? Komt de crisis in Duitsland, Zweden, Zwitserland en andere landen uit een verscherpt nationalisme of chauvinisme voort? Hoe moeten wij in Nederland tegenover de oppositie staan?

De crisis van het Stalinisme. Na de wereldoorlog zagen wij een grote verandering in de machtsverhoudingen van Europa. Rusland zag zijn invloedssfeer naar het westen verschuiven. / door

F zie knipsel uit "De Tribune" van 19.10.48, geborgen in OD 1261.

In Oost-Europa voltrok zich een grote verandering. De stalinisten van landen zagen zich van oppositie-partijen regeringspartijen worden. Wilde het stalinisme zich in die landen handhaven, dan was het gedwongen de kapitalistische politiek te weerstaan, en op hun bureaucratistische wijze economische voorwaarden scheppen ten gunste van hun partij. In het begin probeerden zij met het kapitalisme in vrede te leven. Maar de historische ontwikkeling liet het stalinisme niet met rust. Zoals Trotzky schreef: "Het socialisme in één land verwezenlijken is een utopie" en werd door de historie in flarden gescheurd. De kapitalistische klasse in Polen, Tsjecho-Slowakije, Yoego-Slavië, Bulgarije, Hongarije en Roemenië zag zich van haar politieke positie beroofd; haar economische macht was sterk beknot. Waar leidde dat toe? Zij werden gedwongen zich naar het Oosten te keren en dat betekende nog meer verzwakking van het kapitalisme in die landen, nog meer afhankelijk van Rusland. Zij voelden dat hun hele basis er aan zou gaan als zij daaraan meewerkten, dus wendden zij zich weer naar het Westen. Maar dat zou betekenen: grote economische en strategische nadelen voor het Stalinisme, vastere omsingeling van Rusland. Er kwamen opposities van het kapitalisme, en het stalinisme was gedwongen steun te zoeken bij de arbeidersklasse. Zij schiepen dus een bureaucratisch apparaat, steunend op de arbeidersbeweging. Zij waren gedwongen de fabrieken te nationaliseren en grote landbouwhervormingen toe te passen. Maar het Stalinisme, niet tevreden, eiste van deze landen productie om zodoende zijn eigen posities te versterken en te consolideren. Zij eisten van de Kominform directe onderwerping, goed kneedbare elementen, die zonder tegenstrubbelen hun politiek uitvoeren. Maar dat betekent voor de volksdemocraten een gevaarlijk spel: onpopulair te worden bij eigen volk, en telkens wanneer de leveranties aan de Stalin-bureaucratie tegenvallen, bedreiging met ongenade. Daarbij geldt voor de Oost-Europese landen, dat zij een sterk nationaal gevoel hebben en er weinig voor voelen om onder de Russische bureaucratie te leven en voor hen te werken. Deze landen zijn door de eeuwen heen onderdrukt geweest en hebben een veel sterker nationaal bewustzijn als onze West-europese landen. De drang van deze arbeidersklasse gaat dan ook naar nationale vrijheid en zelfbeschikkingsrecht. Maar dat zou de val van de Stalinbureaucratie tengevolge hebben, dus onderdrukt die dat met alle geweld. Maar de positie van de Stalinbureaucratie wordt steeds hopelozere, het perspectief van Trotzky wordt bewaarheid. Haar politiek in West-Europa bewijst, dat zij de revolutie vroest, omdat het dan uit is met haar heerschappij. Maar Tito heeft de Stalinbureaucratie verweten, dat zij gedegeneerd is. Heeft Tito dat gedaan, omdat hij Trotskist is? Nee, maar uit zelfbehoud, omdat hij erg afhankelijk ligt met zijn land. Griekenland is een dolk op de borst van de Balkan: daarom eiste hij ook een Balkanfederatie om met meer kracht op te treden in Griekenland, Oostenrijk en Italië, om zich economisch sterker te maken, want Rusland heeft Yoego-Slavië niets te bieden, maar wel iets te halen. Is het dan een wonder, dat Tito eisen stelt omtrent Klagenfurt en Triëst, louter uit zelfbehoud? Daarom wil hij een krachtadiger politiek van de Kominform, gebaseerd op nationale zelfstandigheid en verwijt hij de Kominform, dat zij gedegeneerd is. Dat geldt voor alle volksdemocratische en Europese landen. In Duitsland zijn zij gedwongen de arbeidersklasse er onder te houden en de leiders komen daar in een hopeloze positie. In België vertoont het anti-Stalinisme zich als nationaal-communisme. De massa keert zich af van deze Stalinistische politiek en eist ontbinding van Kominform en is voor een zelfstandige politiek op nationale basis, aangepast aan wederzijdse ervaringen van de communistische partijen. Is dat in tegenspraak met onze beginselen? Zijn wij niet voor nationaal zelfbeschikkingsrecht? Geven wij ook niet de Indonesiërs alle steun bij hun nationale bevrijding? Proberen wij niet op een bepaalde basis met hen samen te werken? Heeft Trotzky niet gezegd dat onze proletarische bevrijding tijdelijk parallel zou lopen met deze nationale bevrijdingen? Wij moeten internationale opre-

pen doen voor een Eenheidsfront met deze nationaal-communisten, voor de verdediging van Tito. Geen smeekbeden om op Trotskistisch program te komen staan, hoe zouden we dat kunnen verwachten? Wij moeten sectarisme en doctrinaire geest van ons af weten te gooien. Zouden wij onze historische kans voorbij laten gaan?

III. CONCLUSIE

Onze conclusie is dus, dat het optreden van nationaal opposities tegen de Stalinistische leiding toegejuicht moeten worden, dat we met deze groepen contact moeten zoeken en, indien enigszins mogelijk tot fusie overgaan, met als enige voorwaarden, dat ze op de basis van de klassestrijd staan en het democratisch centralisme aanvaarden. Deze fusies zullen dienen te geschieden op nationale basis, daar we niet van deze mensen mogen eisen dat ze onze internationale leiding nu maar ineens als hun internationale leiding zullen aanvaarden. Deze nationale partijen zullen heus wel internationaal contact zoeken en zich een internationale leiding kiezen.

W.G.

G.C. (Car Combrink)

H.L. (H. Langenberg)

M.L. (Mies Lindenberg)

x/ x/ x

HOE MOET ONZE HOUDING ZIJN TEGENOVER OPPOSITIE- GROEPEN IN DE STALINISTISCHE PARTIJEN.

Het probleem, dat onze Delftse kameraden in discussie gebracht hebben onder het opschrift "Laten de Trotskisten hun historische kans voorbij gaan" is wat de argumenten en omstandigheden aangaat wel anders, dan in het verleden, maar in wezen is dit probleem, dat we net zo goed "Nationalisme of internationalisme" of nog beter "Socialisme in één land of internationale revolutie" kunnen noemen, zo oud als het Trotskisme. In het verschil ligt zelf de oorzaak van haar bestaan. Wanneer onze D. kameraden menen, dat het niet goed is dat kam. S. in zijn antwoord aan de C.P. oppositie, hen een lesje in het Leninisme geeft en onze D. vrienden schrijven: "Laten we ons toch nooit verbeelden, dat grote groepen mensen zich laten leiden door een abstract principe (bedoeld is hier "het internationalisme der arbeidersklasse") dan bewijst dit niet alleen dat het internationalisme voor hen geen levende realiteit is, maar ook dat zij zich in de war laten brengen door smoesjes van stalinisten.

Als de in oppositie komende elementen in het stalinisme een nationalistische politiek voorstaan, dan is dat niet uit een diepgewortelde vaderlandsliefde, maar dan is dat een consequentie van het stalinisme zelf (o.a. 1946 VOOR VADERLAND DEMOCRATIE EN SOCIALISME) Dit nationalisme is een gevolg van de verwarring en verdwazing die het stalinisme onder de arbeiders heeft gebracht. Deze verwarring ontstond als gevolg van de dubbele rol die de stalinistische leidingen speelden en nog spelen n.l. als agenten der eigen bourgeoisie en als agenten van het Kremlin.

Als er nu groepen in de stalinistische partijen zijn, die weigeren de taak van hun leiding (agenten van het Kremlin) langer te aanvaarden (zij het nog vaak onbewust van de werkelijke oorzaken) dan houden deze groepen op Stalinistisch te zijn en is het onze taak hen op het juiste pad, het Marxistisch-Leninistische te brengen.

Onafhankelijkheid van het Kremlin, kan indien onze politiek opvoedend en juist geschied, deze groepen tot revolutionaire groepen maken, die de betekenis en de oorzaken van hun breuk met het Kremlin GEGRIJPEN. Daarom moeten wij ons in eerste instantie richten tegen de foutieve basis van hun bestaan, n.l. de nationalistische erfenis uit hun stalinistisch verleden.

Dit nationalisme was de basis van "OPBOUWEN ORGANISEREN EN PRODUCEREN" Internationaal vormt deze theorie het fundament van de stalinistische contra-revolutie.

Stagen wij er niet in, onze invloed in deze groepen te vestigen, dan zullen zij of tot het centrisme of de soc-dem. vervallen. In dit stadium is onze taak: voorlichting geven. Er kan een periode komen dat onze partij geheel of gedeeltelijk zal moeten toetreden als georganiseerde fractie. Daar ik slechts als mijn taak beschouwde de conclusies van onze D.kam. te beantwoorden heb ik geen analyse gemaakt van de oorzaken van het ontstaan van opposities in het stalinisme. De kam. ontvangen over dit zeer belangrijke onderwerp nog verschillende stukken voor het congres. Mochten zij echter door dezenniet overtuigd worden van hun onjuist standpunt, dan zullen wij de discussie over hun artikel voortzetten.

M.F.

Kam.

Er is een grote vraag naar artikelen, brochures en boeken van Trotzky in Duitsland. Hij die dergelijk materiaal in het Duits bezit en het af-wil staan, desnoods tegen betaling verzoeken wij even op te geven wat hij kan missen. Helpt mee aan de opbouw van onze Duitse sectie.

Binnen enkele dagen verschijnt het tweede nummer van DIE INTERNATIONALE het theoretisch orgaan van de Duitse Sectie de prijs is VIJFTIG cent. Dit nummer bevat een aantal belangrijke artikelen door Duitse kameraden geschreven. Dit blad heeft 16 pagina's. Slechts 100 exemplaren zijn voor Holland gereserveerd geeft dus onmiddellijk op indien ge een exemplaar wenst.

Gezien de vrij hoge prijs van het Russische Kompas (0,35) is dit nummer gratis.

M.F.

Verbinding: No.13

No. 2664 -14/49.

20 April 1949.

Onderwerp: Mededelingen uit de R.C.P.

=====
 Datum ontvangst bericht: 19 April 1949
 Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar
 Waardering bericht: betrouwbaar
 Tevens bericht gezonden aan: ID's Haag en Rotterdam.
 Medewerkende instanties: gene
 Ondernomen actie: gene
 =====

21 APR. 1949
 ACD 60363

Een op Woensdag 6 April jl. te houden huishoudelijke vergadering van de afdeling Amsterdam der RCP, werd wegens gebrek aan belangstelling verschoven naar Zondag 10 April jl.; toen waren er 7 mensen.

Theo van TIJN (Asd., 28.6.1927!) las de politieke resolutie voor, die er in ging als koek, maar op één punt niet erg werd verteerd. Er staat nl. een passage in, waartegen een vies gezicht werd getrokken, en wel deze:

"De RCP is er tot nu toe niet in geslaagd deze stroming van het stalinisme af op te vangen, deels door "zich niet snel genoeg te heroriënteren, deels door "politieke fouten van partijleden."

Er zal nu gepoogd worden een formulering te vinden die niet zo cru klinkt.

De inmiddels gewipte Ernst MULDER zal wel de schuld krijgen van deze fouten.

Mien SNEEVLIET bedankte voor de eer om als ledepop dienst te doen bij de verkiezingen; ook vond men achteraf de candidaatstelling van Lyda PLEKKER onder Moos FERARES (beiden leefden ongeveer 4 jaar met elkaar) wat stuitend.

Daardoor verschijnt FERARES weer op het eerste plan, terwijl Max PLEKKER is ingeblazen om als no. 2 op de lijst te fungeren, want hij is toch als diamantbewerker voorlopig uitgeschakeld van werk. Als derde man zal aangezocht worden een zekere GROOTVELD, bouwvakarbeider (deze is zeer waarschijnlijk identiek met: Ceasar Jacobus GROOTVELD, geboren te Amsterdam, 24 Juni 1896, timmerman, die in 1948 ondertekenaar was van de RCP-candidatenlijst en zich kortelings bereid verklaarde verkiezingsborden te timmeren voor de actie der RCP in de gemeenteraadsverkiezingen).

De Fransman GABRIEL, zou als vertegenwoordiger van de 4e Internationale, een groot artikel in de pen hebben voor DE TRIBUNE over Indonesië.

Nog zij vermeld, dat op Zaterdag 16 en Zondag 17 April 1949 te Amsterdam, in gebouw DE LEEUW, het 3e congres der RCP werd gehouden.

(verslag hierover zal t.z.t. worden ingezonden; hierbij zal dan tevens een afschrift worden gevoegd van de bovengenoemde politieke resolutie).

V.7.

F4.

*afgebr
 m
 m...*

*B.V.
 OK*

Volvo.
- 3 MRT 1949
56772

Bericht op Uw no.
36828 d.d. 9.7.'48.

Ⓢ

✓

o.k.
o.k.
o.k.
o.k.

De krant "de Tribune" wordt sedert April 1948 gedrukt bij de Boek-Courant en Handelsdrukkerij E. Zwart, Koudenhorn 44, Haarlem. Aanvankelijk zou de krant bij drukkerij "Renova", Burg. Rampstraat 5 te Haarlem gedrukt worden, doch aangezien dit geen commerciële drukkerij is (belasting vrij etc.), droeg Evert Zwart, Haarlem 27.4.1909, Nederlander, typograaf, Badhuisstraat 17, dit aan zijn eigen drukkerij op. Zwart is n.l. tevens procuratiehouder van "Renova" sedert 15.5.1940.

Nadat 's Maandags de tekst vanuit Amsterdam wordt toegezonden door M. Ferarez, Nw. Prinsengracht 47 II (Redactie en Administratie adres) verlaat het krantje Vrijdag's morgens tussen 9 en 11 uur de drukkerij in een oplaag van 2500 tot 2700 stuks per 14 dagen, per transportrijwiel met bakkersmand voorop. Daarna wordt de krant gevouwen en van een omslagband voorzien bij de Boekbinderij van Pieter Brand, Haarlem 16.11.1900, Nederlander, Burgwal 109, Haarlem. Vanuit de binderij wordt de krant (met ongeadresseerde adresbandjes) per trein naar de Redactie te Amsterdam gezonden.

Gedurende de verkiezingsperiode 1948 was de oplaag verhoogd tot 5000 exemplaren. Naast de "Tribune" drukt E. Zwart ook een Duitse uitgave van de krant, genaamd "Unser Weg" in een oplaag van 800 stuks per maand (16 pagina's).

Omtrent deze krant volgen t.z.t. nadere bijzonderheden.

Ten aanzien van genoemde drukkerijen en personen zij nog het volgende vermeld:

opdrift
o.D. 161

Boek-Courant en Handelsdrukkerij E. Zwart bestaat sinds 1 Januari 1936 (voordien genaamd N.V. Drukkerij Gebr. Nobels en Jansen). E. Zwart is lid van de Vrije Socialisten en intiem vrend met Gerhard Riinders, Amsterdam 21.7.1876, Burg. Rampstraat 5 Haarlem, in feite wonende aan het adres Narcissenlaan 16, Heemstede. Hij is de uitgever van het blad de "Vrije Socialist". (Zie omtrent deze persoon rapport I.D. 133/1947 (G. Oversteegen), waarin meerdere bijzonderheden vermeld staan).

"Renova" is in deze gemeente gevestigd sedert Januari 1936, voordien was het bedrijf te Amsterdam. Eigenaresse is Anna Maria Vrolijk, Amsterdam 27.5.1882, Nederlandse, gescheiden van Van Guilik (geen nadere gegevens bekend), Narcissenlaan 16, Heemstede. Voordien was zij evenals Riinders te Zandvoort woonachtig, Kostverlorenstraat 101.

Op 12.5.1938 werd het bedrijf: "Drukkerij-bibliotheek voor Ontspanning en Ontwikkeling (B.O.O.)" en uitgeverij van het blad "De Dageraad" en "de Vrije Socialist". Op 6 Juli 1938 trad A.M. Vrolijk uit de zaak en de onderneming werd als culturele instelling voor de propaganda bestemd. Op 15.5.'40 werd "Renova" in verband met de bezetting wederom een handelsdrukkerij met A.M. Vrolijk als directrice. E. Zwart werd procuratiehouder. De huidige positie van "Renova" is tot dusverre niet bekend.

Het meubilair en ander toebehoren behoort aan "H.G.M." te Amsterdam. (Naam van persoon of instelling).

Ten aanzien van P. Brand zij niets bijzonders te vermelden.

26 Februari 1949.

Aan de:
Centrale Veiligheidsdienst
Javastraat 68
's-Gravenhage.

POLITIE
te
GRAVENHAGE.

B 5511

296
21 NOV.

LICHTINGENDIENST.
ss. 15/65.

G E H E I M.

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

P. J. van Halbeek
45 -

In kringen van Revolutionnair Communisten hier ter stede doet het gerucht de ronde, dat het centraal comité van de Revolutionnair-Communistische partij (R.C.P.) het denkbeeld heeft opgevat om gratis trozkyistische lectuur te gaan verspreiden in de kampen van Duitsche krijgsgevangenen. Deze kampen zouden gevestigd zijn te Hoek van Holland - IJmuiden en Den Helder.

In Engeland zou de verspreiding van dergelijk lectuur door de Engelsche sectie van de 4e. Internationale in de krijgsgevangenkampen reeds geruimen tijd geschieden.

verzonden op 19 November 1946.

aan: het Hoofd van den centralen Veiligheidsdienst, alhier.

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

Van betrouwbare zijde werd medegedeeld, dat de financiële toestand van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.) zorgelijk is.

De uitgaven van het weekblad "De Tribune" veroorzaakt wekelijks een verlies.

Gedrukt worden + 5000 exemplaren per week, terwijl er ongeveer 2500 verkocht worden.

Thans wordt in overweging genomen, om de vrijgestelden van de partij:

- Ernst MULDER;
- Wouter TIELEMAN;
- Willy DE BOER en
- Sal SANTEN (Nol BOS)

voor halve dagen een betrekking te laten zoeken, opdat de uitgaven ten behoeve van de salarissen worden verlaagd.

De agitatie en propaganda-leider van de Haagsche afdeeling van bovengenoemde partij.

Rudolf Hugo SCHOONEMAN,

geboren te 's-Gravenhage, 19 December 1924, chem. student, wonende Grootte Marktstraat 23, alhier, heeft voor zijn partijfunctie bedankt, daar hij verhuisd is naar Amsterdam. Die verhuizing is een gevolg van het feit, dat zijn vader de studietoelage heeft ingetrokken, daar zijn zoon niet studeerde.

R.H.Schooneman woont thans ten huize van zijn ouders aan de Linnaeusstraat te Amsterdam. Het huisnummer is niet bekend.

Eveneens bedankte voor zijn bestuursfunctie in de Haagsche afdeeling:

Petrus Johannes DE RODE,

geboren te 's-Gravenhage, 12 September 1909, chauffeur, wonende Multatulistraat 43, alhier.

De Rode is namelijk als chauffeur in dienst bij de N.V. A.T.O. Hij rijdt op het traject naar Praag, waardoor hij telkens 6 dagen onderweg is en derhalve niet in staat is zijn bestuursfunctie te vervullen.

ID a'damster
berichten

in het

Ver. Meerboom
G.H.

Verzonden op 14 December 1946.
aan: het Hoofd van den Centralen Veiligheidsdienst, alhier.

namen opgegeven?

J U S T I T I E
te

'S-GRAVENHAGE.

INLICHTINGEDIENST.

Doss. 15/68.

G E H E I M.

donner 2 8076

167

4 DEC.

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

Het Hoofdbestuur van de Revolutionnair communistische Partij (R.C.P.) zond aan de afdeulingsbesturen van de Partij een verslag met als opschrift:

"Het Bondsbestuur der Leninbond op 28 en 29 September in vergadering bijeen."

Men koos dit geheel gefingeerde opschrift, daar men er van overtuigd was, dat de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.) als zij haar eigen naam zou gebruiken, door den zeer revolutionnair inhoud van het geschrift, moeilijkheden van de zijde der Justitie zou ondervinden.

Het verslag moet worden beschouwd als een weergave van het standpunt, ingenomen door het centraal comité der R.C.P., ten opzichte van de houding in te nemen door militairen en arbeiders in de Indonesische kwestie.

Dit standpunt zal op het a.s. congres der R.C.P. een punt van bespreking uitmaken.

Een afschrift van genoemd verslag gaat hierbij.

*Mr. P. de Waard
Mr. v.d. Mast
Mr. ...*

Verzonden op 3 December 1946.

aan: het Hoofd van den centralen veiligheidsdienst, alhier.

*Afschrift aan
G511 B*

*Mr. ~~de Waard~~
Is het ons niet met te
maken van een ...?*

Het bondsbestuur der Leninbond op 28 en 29 september in vergadering bijeen:

1. bekrachtigt de noodzaak onvoorwaardelijk te strijden voor de volledige onafhankelijkheid der Republiek Indonesia,
 - a. ter verzwakking van het imperialisme, in de eerste plaats het Nederlandse,
 - b. ter ondersteuning van het nationaal-revolutionaire streven der Indonesische massa's, als etappe in de totstandkoming van de sociale revolutie.

2. onderstreept de noodzaak te strijden voor de nederlaag der eigen bourgeoisie in de oorlog tegen de Indonesische massa's:
 - a. omdat de Nederlandse bourgeoisie een REACTIONNAIRE oorlog voert;
 - b. omdat de strijd der Indonesische arbeiders- en boerenmassa's VOOR--UITSTREVENDE is;
 - c. omdat een NEDERLAAG der eigen bourgeoisie de gunstigste perspectieven biedt voor de revolutionaire strijd der Nederlandse arbeidersklasse;
 - d. omdat een OVERWINNING der Republiek Indonesia, welke niet tot stand kan komen zonder de steun van het wereldproletariaat, het permanente karakter der Indonesische revolutie ook voor de Indonesische massa's duidelijk maakt, de positie der verzoeningsgezinde, tot "samenwerking" met de imperialisten - d.w.z. tot onderwerping van de Indonesische massa's aan de imperialisten - bereid zijnde burgerlijk-nationalistische sjahrir-regering ondermijnt en de vorming van een arbeiders- en boerenregering (in de Leninistische, niet in Stalinistische zij van het woord) op de agenda der geschiedenis stelt.

3. begroet de strijd der Nederlandse arbeidersklasse voor de zaak der Indonesische republiek, welke tot uiting kwam gedurende de massale proteststakingen op 24 en 25 september.

4. wijst op het gevaar van de "radicalere" politiek der C.P.N. in het koloniale vraagstuk, welke slechts tot doel heeft de strijdlust en de ontevredenheid van arbeiders, arme boeren en soldaten op te vangen en ten bate van de bourgeoisie te legaliseren, terwijl de CPN de bourgeoisie wil laten voelen, dat zij zonder de hulp van haar Stalinistische agenten niet kan regeren. Tegelijkertijd drukt deze "linkse" politiek de zig-zags van het Kremlin uit, dat met behulp van zijn buitenlandse partijen de anti-Russische politiek der imperialisten wil doorkruisen. Het is de taak der Leninbond elke zwenking der Stalinisten nauwkeurig te ontleden, teneinde de arbeidersklasse voor desillusies te behouden. Elke Stalinistische zwenking naar links werd steeds gevolgd door den nog scherper naar rechts. Zo zal het ook thans zijn.

5. nauwelijks een week nadat het politiek bureau der CPN stopzetting van troepenverzoeken naar Indonesia door de regering Beel eiste, heeft deze partij de koers gewijzigd en eist thans: "Weg met de regering Beel". Voor een democratische regering". De vage formulering "voor een democratische regering" houdt in, dat de CPN bereid is met elke regering genoeg te nemen, mits zij daarin zelf vertegenwoordigd is. Aanknopen bij de algemene ontevredenheid met de huidige regering, zal onze leus moeten zijn: "Weg met de regering van sociaalkapitalisten en communisten". "Er moet een linkse regering komen", was de opvatting, die men tijdens de proteststaking voortdurend ontmoette. Ongetwijfeld zal een regering van de P.v.d.A. en de C.P.N. de arbeidersklasse bedriegen en de koloniale oorlog voortzetten-
 voor een regering

BEEL, die haar kiezers be-
 driegt; on-
 middellij-
 ke verkiezingen

voortzetten. door de totstandkoming van een dergelijke regering zullen de arbeidersmassa's echter spoediger de rol van de p.v.d.A. en de C.P.N. doorzien en de weg der revolutie betreden. De eis: voor een regering van socialisten en communisten" mag echter onze propaganda voor BUITENparlementaire actie in geen enkel opzicht verzwakken, noch mag zij/een dusdanige vorm worden gevoerd, dat zij tot parlementaire illusies aanleiding zou kunnen geven. voortdurend zullen wij er op moeten wijzen, dat de regering Beel onwettig is, nu elke van haar maatregelen tegen de wil van de meerderheid der kiezers is.

6. De massale ontevredenheid der soldaten vormt voor de bourgeoisie een groot gevaar. Het pacifisme is een typisch kleinburgerlijke reactie hierop. In zijn bestaan bedreigd, doch niet in staat de strijd van Indonesiers, arbeiders, arme boeren en soldaten te combineren en te ontwikkelen tot een gemeenschappelijke strijd tegen het imperialisme, kiest het kleinburgerdom de nadelen, verbonden aan de individuele dienstweigering, als het kleinste kwaad, boven de ellende en risico's van het soldaat zijn. Slechts zo zijn de pacifistische tendenzen, welke in de propaganda van de C.P.N. en groepen als "de vlam" naar voren komen, te verklaren. Het pacifisme ontwapent de arbeidersklasse en is in deze periode van massale ontevredenheid van arbeiders en soldaten meer dan ooit een wapen ten dienste der bourgeoisie.

7. Het massale onderduiken van arbeiderssoldaten heeft heel andere oorzaken. In die zin is zij slechts een gevolg van pacifistische propaganda, als zij het ontbreken van een revolutionaire leiding weerspiegelt. De arbeidersjongens wensen niet voor de imperialisten te vechten, zoeken een ufweg en zijn in de eerste plaats geneigd naar de pacifistische propaganda van de C.P.N. te luisteren, nu hun geen ander, revolutionair perspectief wordt gesteld. Het verschil tussen de bedoelingen der klein-burgerlijke pacifisten en die van de ondergedoken arbeiderssoldaten manifesteert zich direct, als wij zien, dat de laatsten niet de "veiligheid" hebben gezocht, doch koortsachtig zoeken naar wegen door middel van demonstraties, uitbreiding van hun acties enz. de imperialisten een spaak in het wiel te steken. Het spreekt vanzelf, dat deze jongens daarbij in onmiddellijke tegenstelling komen met hen, die hen tot dienstweigering opwekten, in de eerste plaats de C.P.N. Dit biedt voor onze bond de meest gunstige perspectieven. Wij zullen deze jongens er door geduldige en opklarende propaganda van moeten overtuigen, dat individuele dienstweigering en onderduiken geen doeltreffend wapen in de strijd tegen het kapitalisme is, de meest strijdbare elementen van de soldaten en Indonesiers isoleert en de mogelijkheden het imperialisme ten val te brengen (en slechts de val van het imperialisme kan een eind aan de koloniale oorlog maken) verzwakt. Tegelijkertijd zullen wij echter hen, die reeds onderduiken zijn, met raad en daad tegen het gevaar van arrestatie moeten beschermen.

8. Het is de plicht der bond, elk contact met soldaten uit te breiden en nieuwe contacten te leggen, daarbij echter de voorschriften van een strikte illegaliteit in acht nemend.

9. De geweldige verarming der Nederlandse arbeidersklasse en het wegvallen van Indonesië voor de bourgeoisie als koloniaal uitbuitingsobject, de noodzaak voor de bourgeoisie als koloniaal uitbuitingsobject de nietsbezittende massa's geweldige lasten op te leggen voor het voeren van de koloniale-roofoorlog, de onwil der arbeiders- en boerensoldaten om tegen Indonesië te vechten, hebben in Nederland een voor-revolutionair stadium doen ontstaan, dat alle kenmerken in zich draagt, een plotseling en spoedig revolutionair karakter te krijgen. De protestdemonstraties en stakingen van arbeiders en soldaten zijn
-daarvan-

daarvan een duidelijk symptoom.

10. De L.B. wijst sabotage in een oorlog tussen twee imperialistische kampen als een ondoeltreffend wapen van de hand, dat slechts door kleinburgerlijke "revolutionairen" gepropageerd wordt, omdat zij geen vertrouwen hebben in de kracht der onderdrukte massa's en soldaten. Als hij in een dergelijke oorlog de nederlaag van de eigen bourgeoisie als het kleinste kwaad ziet, dan is dit niet om de overwinning van de andere imperialisten te bevorderen, doch alleen en uitsluitend omdat de nederlaag der eigen bourgeoisie de gunstigste kansen biedt voor een revolutionaire situatie in eigen land, welke ook ongetwijfeld de revolutionaire tendenzen in het "vijandige" kamp versterkt.

11. In de huidige oorlog tegen Indonesië wenst de Lenin Bond echter niet slechts de nederlaag van de eigen bourgeoisie, hij wenst tegelijkertijd de overwinning van de republiek Indonesië. Hieruit vloeit voort, dat de sabotage in DEZE oorlog een geheel ander karakter heeft en de overwinning van de Indonesische republiek kan bevorderen.

12. Op grond van het in bovengenoemde thesen omschrevene, dient de propaganda van onze bond onder de soldaten het volgende karakter te hebben:

a. hij keert zich onomwonden tegen elk pacifisme, waaronder ook de individuele dienstweigering en onderduiken;

b. hij propageert het massaal weigeren der soldaten naar Indonesië te vertrekken, mits deze in dienstverband blijven, zich niet laten ontwapenen EN IN DE MOGELIJKHEID VERKEREN HUN ACTIES UIT TE BREIDEN TOT DE OVERIGE TROEPENCONTINGENTEN EN DE ARBEIDERSKLASSE. Elke actie, welke de zekerheid in zich draagt geïsoleerd te blijven en daardoor de zelfopoffering van een kleine, moedige groep betekent, moet ontraden worden. Een volgende keer zou de zelfde groep wonderen kunnen verrichten. In dat geval is het de plicht der soldaten naar Indonesië te vertrekken, hun revolutionair-defaitistische propaganda voort te zetten tot het ogenblik is aangebroken, dat massaal kan worden opgetreden tegen die officieren, die de zijde der soldaten niet wensen te kiezen en gewapend over te lopen naar de zijde der Indonesische massa's.

c. Het is de plicht der revolutionaire soldaten elke steun, welke zij de Indonesische massa's kunnen geven te verlenen, met inbegrip van militaire steun. Komen zij tegenover Nederlandse troepen te staan, dan zullen zij echter vóór alles moeten pogen, ook hen tot overlopen te bewegen.

d. Elke neiging, de Indonesiers als "minderwaardig" te zien, is het gevolg der lasterlijke propaganda der bourgeoisie en meet ten scherpste worden tegengegaan.

e. Het is de plicht v.d. Lenin Bond, de soldaten niet onkundig te laten omtrent het burgerlijke karakter der sjahrir-regering, die niet alleen bereid is de Indonesische massa's aan de imperialisten uit te leveren, doch ook revolutionaire Nederlandse soldaten zal opofferen, als zij daarmee een rot compromis kan bevorderen. Daarom zullen troepenonderdelen, die de zijde der Indonesiers kiezen, weliswaar hun onafhankelijk ten opzichte van de sjahrir-regering moeten bewaren, doch zijde aan zijde met de Indonesische soldaten, arbeiders en arme boeren moeten vechten en propaganda maken voor het revolutionaire internationalisme en voor het vormen van raden, de onmiddellijke invrijheidsstelling van Tan Malakka, Yoesof en andere gearresteerde revolutionairen eisen en opkomen voor de vorming van een door de soldaten, arbeiders en arme boeren te kiezen arbeiders- en boerenregering.

f. zolang de kans op massaal verzet der soldaten nog niet is aangebroken. benadele men de oorlog der imperialisten op alle mogelijke manieren door sabotage. De "motorpech" aan de klipfontein is daarvan een sprekend voorbeeld. Men houde echter steeds voor ogen, dat het leven van een soldaat meer waard is dan een zoekgeraakt geweer.

g. zonder ondersteuning van de zijde der arbeidersklasse, zou elk verzet der soldaten op een nederlaag moeten uitlopen. Het is daarom plicht, voortdurend de solidariteit van soldaten en arbeiders te bevorderen, een permanent contact te onderhouden, zodat de kansen van een gemeenschappelijk optreden gewaarborgd blijven.

h. Dit alles is echter slechts mogelijk, indien de soldaten georganiseerd optreden. Daarvoor is het vormen van cellen noodzakelijk. Elke cel heeft zijn vertrouwensman, welke onbekend is aan de overige soldaten, doch regelmatig in verbinding staat met de andere vertrouwensmannen. Uit de vertrouwensmannen kan een centrale leiding gekozen worden.

13. Bij haar strijd voor onvoorwaardelijke steun aan de Indonesische republiek vindt de Nederlandse arbeidersklasse als voornaamste hindernissen op haar weg: de Partij van de Arbeid, de communistische partij Nederland en de door deze partijen geïnstrueerde bureaucraten van N.V.V. en E.V.C. Ofschoon alle communistische- en sociaal-democratische arbeiders in Amsterdam enthousiast de 24-urige proteststaking ondersteunden, plaatste het N.V.V. zich er scherp tegenover, terwijl de E.V.C.-leiding enige dagen tevoren had verklaard, bij stakingen voor Indonesië de kassen gesloten te zullen houden. Strijd voor de zaak der Indonesiërs en tegen de oorlog der kapitalisten kan slechts dan doeltreffend zijn, als in de vakbonden scherp stelling wordt genomen tegen het verraad der leiders, terwijl de funeste rol van de P.v.d.A. en de C.P.N. daarbij aan de kaak moet worden gesteld. De dubbelhartige rol der C.P.N.-leiding, die de proteststaking ondersteunt en tegelijkertijd in de E.V.C. tegenovergestelde instructies geeft, moet bij elke arbeider bekend zijn. De houding van de E.V.C.- en N.V.V.-arbeiders gedurende de proteststaking biedt de gunstigste perspectieven voor de strijd tegen de bureaucraten.

14. In tegenstelling met demonstraties vóór de oorlog, konden wij tijdens de proteststaking waarnemen, dat de arbeiders niet op de vlucht gingen voor de politie, doch deze herhaaldelijk met stenen ontving. Er dient reeds thans propaganda voor gemaakt te worden, dat de arbeiderssoldaten bij toekomstige demonstraties arbeiders tegen aanvallen der politie beschermen.

15. De Indonesische revolutie zal een slepend karakter dragen, totdat de proletarische revolutie haar te hulp komt. Het enthousiasme der Indonesische massa's, haar grote numerieke meerderheid, plaatsen het technisch hogerstaande Nederlandse imperialisme, dat kan steunen op de Engelse en Amerikaanse imperialisten, voor grote moeilijkheden, nu het niet kan rekenen op de Nederlandse arbeiders, arme boeren en soldaten. Zelfs indien spoedig een compromis met de Sjahir-regering tot stand komt, zullen de Indonesische massa's zich niet laten gebruiken voor de oude, koloniale uitbuitingsmethoden en zal de strijd steeds weer ontbranden. De noodzaak, gedurende een lange periode grote troepencontingenten naar Indonesië te zenden en van de Nederlandse volksmassa's daarbij de grootste offers te vragen voor het imperialistische avontuur, dwingt de imperialisten tot maatregelen tegen de arbeidersbeweging, die - ondanks de huidige verraderlijke leidingen - een voortdurende bedreiging voor hen vormt.

16. De strijdbaarheid der Nederlandse arbeidersklasse op dit ogenblik -vormt-

vormt een rem bij het nemen van deze reactionnaire maatregelen. De bourgeoisie zal echter elke gelegenheid aangrijpen, de arbeidersbeweging te verzwakken, daarbij haar eerste slagen richtend naar uiterst links. Objectief vindt zij daarbij in de eerste plaats de steun van de reformistische en stalinistische leidingen, die elke strijd der arbeidersklasse pogen tegen te gaan, en, zo deze toch plaats vindt, een zo onschuldig mogelijk karakter te geven. Zowel de grote zeelieden en haven- als de algemene proteststakingen bieden daarvan een duidelijk voorbeeld. De havenarbeiders en zeelieden waren thans veel gemakkelijker te vinden geweest voor het weigeren van werk, dan tegen de Indonesiërs gericht is, indien zij niet zo kort geleden een door de Stalinisten bevorderde nederlaag hadden geleden. Het is de plicht v.d. Lenin Bond, daar voortdurend op te wijzen en de arbeidersklasse op te wekken, met hand en tand haar democratische rechten te verdedigen. Tegelijkertijd moet het ons echter duidelijk zijn, dat de vraag, of de arbeidersklasse dan wel de bourgeoisie zegevierend uit de strijd te voorschijn komt, ten nauwste verbonden is met de vraag, of wij er in de voor ons liggende periode in slagen een revolutionaire massapartij te vormen, die het vertrouwen geniet van de arbeiders, arme boeren en soldaten. Blijft de leiding van de arbeidersklasse in handen van de C.P.N. en P.v.d.A., dan is een nederlaag zeker en gaat zij een periode van zwarte reactie gemoet.

X 17. Bij elke gelegenheid blijkt, dat grote groepen arbeiders en soldaten met warme sympathie tegenover onze bond staan. Wij zijn er echter nog niet ingeslaagd, deze sympathie om te zetten in versterking van onze organisatie. De oorzaken hiervan zijn in de eerste plaats te zoeken in het onvoldoend functioneren van de bond als geheel en een zeker pessimisme ten opzichte van de mogelijkheden, die wij thans hebben.

18. Het is daarom de taak van de bond, zich geheel te werpen op het werven van nieuwe leden, deze in een actief afdelingsleven te brengen en hun scholing onmiddellijk en regelmatig ter hand te nemen. Tegelijkertijd vormen nieuwe arbeidersleden de beste bron voor het in contact komen met nieuwe lagen der arbeidersklasse.

19. Ziet het als zijn plicht in de geest van deze resolutie de strijd tegen het Nederlandse imperialisme te versterken, alle krachten aan de opbouw van de bond te geven en zo de voorwaarden te scheppen voor een overwinning der Republiek Indonesia, zowel als van de Nederlandse arbeidersklasse.

20. Zelfs de meest gunstige perspectieven, zowel voor de Nederlandse als de Indonesische niets-bezittende massa's zouden uiteindelijk verloren gaan zonder steun van het wereldproletariaat. De Lenin Bond bekrachtigt daarom zijn verbondenheid met de Internationale Lenin Bond, aan welksdoelstelling - de bevrijding van het wereldproletariaat en de koloniale volkeren van het juk van het imperialisme - onze bond als deel der internationale in Nederland zijn krachten geeft.

gaat over tot de orde van de dag.

"VOOR EEN REGERING VAN SOCIALISTEN EN COMMUNISTEN?"

critiek op de Indonesie-resolutie van het Bondsbestuur.

Het spontane verzet der Nederlandse arbeiders en soldaten tegen het
-zenden-

zenden van dienstplichtigen naar Indonesië, is de tweede grote naoorlogse strijd der Nederlandse arbeidersklasse tegen haar bourgeoisie en is tevens het tweede praktische bewijs van de rotheid van de stalinistische partij.

In beide gevallen, tijdens de grote zeelieden en havenarbeidersstaking evenzeer als tijdens de huidige politieke stakingen, tracht de C.P.N. het terrein der klassenstrijd te vervangen door dat der parlementaire politiek; in beide gevallen tracht zij de strijd der arbeiders te concentreren om parlementaire leuzen. Niet zij bij de eerste staking de economische eisen der stakers vallen terwille van toelating tot de Rijksbemiddelaarscolleges, thans tracht zij de solidariteit van het Nederlandse proletariaat met de Indonesische revolutie om te zetten in een actie om in de regering zitting te nemen.

Ongetwijfeld is het een juiste bolsjewistische tactiek de strijd der arbeidersklasse ook op parlementair gebied te voeren, maar het lijdt evenmin twijfel, dat de bourgeoisie en haar handlangers in de arbeidersklasse, de klasseacties altijd trachten af te leiden door parlementaire spiegelgevechten, en, indien nodig, af te dammen door incorporatie der arbeidersorganisaties in haar organen.

Het is de taak der bolsjewistische partij, haar politieke activiteit scherp af te bakenen van die van de bourgeoisie en haar handlangers in het proletariaat en wel door haar leuzen steeds een duidelijke klasse-inhoud te geven.

De leuze "op voor een regering van socialisten en communisten" kan onder de huidige omstandigheden in Nederland geen Leninistische leuze meer zijn. Het aanheffen van deze leuze is des te vreemder, daar het de bond zelf is, die bij een vorige gelegenheid een andere leuze met een scherp klassekarakter heeft geformuleerd.

gerecht heeft de Leninistische beweging de volksfrontpolitiek der stalinisten gebrandmerkt als contra-revolutionnair, omdat in de huidige rijpe fase van het kapitalisme de arbeidersklasse eigen klasseorganisaties met duidelijke klassepolitiek behoeft.

En het is juist daarom, dat wij voor de eerste na-oorlogse verkiezingen front/gemaakt tegen de fusie van de S.D.A.P. met het haven-, industrie- en Koloniale kapitaal. tegen de twee-klassepartij hebben wij de revolutionaire leuze van het klassefront gesteld: voor een verkiezings- en strijdblok van E.V.C., C.P.N. en N.V.V., terwijl de C.P.N. haar volksfrontpolitiek voortzette.

Als S.D.A.P. + C.P.N. + kapitaal-volksfront en dus verwerpelijk is, waarom is P.v.d.A. + C.P.N. dan een revolutionaire strijdleus? of wil men ontkennen, dat het kapitaal zijn heil heeft gezocht in de P.v.d.A. en daar zelfs leidende posities inneemt. (Logemann, Jonkman, Oud, d'Ailly e.a.) waarom dan wil het bondsbestuur de Lenin Bond onder de huidige omstandigheden de leus: P.v.d.A. en C.P.N. aan de regering aanheffen, terwijl juist de nieuwe ontwikkeling, gecombineerd met onze eis van nieuwe verkiezingen, aan onze klasseleus: voor een verkiezings- en strijdblok van E.V.C., N.V.V. en C.P.N. kracht bijzet?

Is het, om na de P.v.d.A. thans ook de C.P.N. in de ogen der arbeiders te discrediteren? volksfrontpolitiek, alliantie met het z.g. democratische deel der bourgeoisie om een eenheidsfront te maken tegen de "zwartste reactie", hetzij fascistisch of koloniaal, is politiek van het kleinste kwaad, is nederlaagstrategie, die de arbeiders voor lange tijd ontgoochelt en moedeloos maakt. En de prijs voor het aan de kaak stellen van het stalinisme is te hoog, wanneer de C.P.N.-leiding in haar val het proletariaat zou meeslepen.

Onze taak is het niet de C.P.N. de behulpzame hand te bieden op haar verraderlijke weg, om later van de daken te kunnen schreeuwen hoe verraderlijk zij is, neen, onze taak is het de C.P.N. voort te

-zwepen-

zwepen naar het klassedoel, tot zij uit hoofde van haar stalinistisch karakter niet meer verder kan en de arbeiders haar als een lege huls zullen laten liggen.

Daarom, in plaats van de klasseloze leuze "voor een regering van socialistten (!) en communisten" de revolutionaire leuze van "voor een verkiezings- en strijdblok C.P.N., E.V.C. en N.V.V., voor onmiddellijke verkiezingen". Nooit mogen hierbij de parlementaire leuzen de buiten-parlementaire strijd verhinderen of belemmeren.

De stellingname van de beide kameraden, die in deze kwestie in het bondsbestuur een minderheidsstandpunt innemen, is volkomen begrijpelijk. Zij konden, door verblijf elders, de discussie in het bondsbestuur niet bijwonen en plaatsen zich op het standpunt, dat de bond tijdens de parlementsverkiezingen innam, n.l. op dat van het "blok C.P.N., E.V.C. en N.V.V." Ook in het bondsbestuur kwam deze kwestie aan de orde. Het is goed, dat wij hier het probleem verder kunnen bespreken.

Na de verkiezingen hebben wij over het "arbeidersblok" niet meer gesproken. Wij hebben er evenmin in onze krant overgeschreven. Uit het gelid kwam geen enkele stem naar voren, die wees op de noodzaak onze propaganda voor een blok van C.P.N., N.V.V. en E.V.C. voort te zetten, dat was geen toeval.

Lange tijd heb ik mij afgevraagd: "was het stellen van het verkiezings- en actieblok van C.P.N. en vakbonden wel juist? En zo ja, waar zit de fout?" Opportunistisch kon ons streven, de twee-klassepartij, de P.v.d.A. te torpederen door er een klassenfront tegenover te stellen, zeker niet genoemd worden. De praktijk stelt ons, gelukkig, in staat menige fout tijdig te ontdekken en te corrigeren en vast te stellen, wat de oorzaken daarvan waren.

In Nederland, waar de S.D.A.P. en de C.P.N. voor de oorlog niet meer dan 30% der stemmen behaalden, werd de leus: voor een regering van socialistten en communisten nooit gevoerd. Hadden deze partijen de meerderheid gevormd, of hadden wij destijds aan de mogelijkheid gedacht, de katholieke arbeiders door middel van deze leus van de R.K.S.P. los te weken, de kwestie was ongetwijfeld het onderwerp geweest van discussies in de S.D.A.P. Daar was echter geen sprake van. Ook in de arbeidersklasse werd het probleem niet gesteld. De communistische partij stelde, terecht, vast dat het ministerialisme verraad was aan de zaak der arbeidersklasse, verwaarloosde het echter met leuzen te komen, die het de arbeiders en boeren duidelijk maakten, dat dit verraad te doorzien.

Na de "bevrijding" was de leus "voor een regering van socialistten en communisten", zoals deze in andere landen door de Internationale Leninbond werd gevoerd, voor het overgrote deel der kameraden, ook in de leiding, volkomen nieuw. Nieuw was voor ons ook de situatie, toen de S.D.A.P. zich oploste in een twee-klassepartij, die zich weliswaar nog socialistisch noemde, doch de klassenstrijd volkomen had afgezworen. Hoe hieraan het hoofd te bieden, hoe de P.v.d.A. in de praktijk te ontmaskeren? Wij dachten dat te kunnen doen door het stellen van het "blok". Wij zullen C.P.N. en E.V.C. nu buiten beschouwing laten. De N.V.V.-bureaucraten, zelf in doorsnee lid van de P.v.d.A. waren in ieder geval niet bereid aan de tot-stand-koming van het "blok" mede te werken. Dat wisten wij. De zaak was het gelid te overtuigen en de leiding te dwingen. Laten wij aannemen, dat onze invloed binnen enige jaren zo sterk is in het N.V.V., dat ondanks alle geknoei van de bonzen onze leuzen worden aanvaard. Dat betekent, dat onze bond zo sterk is, dat wij zelf aan de verkiezingen deelnemen. Er zit iets geforceerd in het stellen van het "arbeidersverkiezingsblok". De praktijk heeft ons geleerd, dat grote delen der arbeiders en arme boeren het verraad der sociaal demonstranten niet hebben doorzien, vooral op het platte land. Daar waar het ten dele wel het geval is, zoals in Amsterdam, hebben de arbeiders juist gereageerd. Zij hebben het

-met-

met de C.P.N. geprobeerd.

De kiezers van de P.V.d.A. zijn voor een belangrijk deel socialistische kiezers. Het verraad van hun partij zal ze ongetwijfeld meer naar links drijven. Zij zullen niet door onze leuzen overtuigd worden, slechts door de praktijk der P.V.d.A.

Tijdens de proteststaking te Amsterdam hebben we voor het eerst uit de massa zelf de eis van een linkse regering horen verkondigen. "Beel moet weg, er moet een linkse regering komen", werd herhaaldelijk geroepen. De C.P.N. misbruikt dit verlangen, door de eis te stellen van een "democratische regering". De stalinistische leiders zijn bereid Beel te accepteren, als zij zelf maar in een dergelijke regering vertegenwoordigd zijn. Wat verstond de massa onder een linkse regering? Een regering zonder de katholieken. De meeste arbeiders denken, dat de P.V.d.A. wel een andere politiek zou voeren, als er maar geen katholieken in de regering zaten.

De enige manier, om de massa's zowel van het verraad van de P.V.d.A. als van de C.P.N. te overtuigen, is haar gemeenschappelijk optreden in een regering. Rondom de leus: "voor een regering van de P.V.d.A. en de C.P.N." zijn de massa's te mobiliseren. Wanneer wij deze leus aanheffen, wordt het de C.P.N.-leiding ontzettend moeilijk, haar deelneming aan een eventuele Beel-regering te rechtvaardigen. Komen wij daarentegen met de leus: "voor een verkiezingsblok van de C.P.N., E.V.C. en N.V.V.", dan zullen talrijke arbeiders niet begrijpen, waarom wij de P.V.d.A. uitsluiten. Er is veel eerder een linkse meerderheid te verwachten van P.V.d.A. en de C.P.N. dan een linkse meerderheid zonder de P.V.d.A.

Natuurlijk, de P.V.d.A. is een partij van het klasseverraad. Maar is de C.P.N. dat soms niet? Accoord, de P.V.d.A. is een twee-klassenpartij, die de klassenstrijd heeft afgezworen. Maar ook de sociaal-revolutionairen vormden een twee-klassenpartij, met een zeer klein-burgerlijk en verward program. Ongetwijfeld hebben de bolsjewisten niet nagelaten, daar op te wijzen. Maar toch eisten zij, dat dede kapitalisten uit de regering zouden worden verjaagd en de mensjewiki en de sociaal-revolutionairen de macht in handen zouden nemen.

Het spreekt vanzelf, dat wij destijds gewaarschuwd hebben voor de opheffing van de S.D.A.P. als klasse-partij. Maar zij is nu eenmaal opgeheven en de P.V.d.A. is er voor in de plaats gekomen, die een belangrijk deel der vroegere sociaal-democratische kiezers achter zich heeft. Dachten de kameraden, dat er een revolutie in Nederland mogelijk was zonder de steun van een belangrijk deel der 33%, die op de P.V.d.A. stemden?

Wij hadden duizendmaal liever gewild, dat de C.P.N. een revolutionaire partij was, die zich scherp keerde tegenover elk ministerialisme. Maar dat is nu eenmaal niet zoo. Hoe kunnen wij haar ahang er van overtuigen, dat de C.P.N. niet meer deugt? Door in elk nummer van onze krant de staf te breken over "communisten", die de lessen van Marx en Engels over de burgerlijke staat "vergeten" zijn? Dat overtuigt een klein deel, de meest revolutionaire arbeiders. De grote meerderheid is slechts te overtuigen door de praktijk. En dus zeggen wij: "Goed, jullie beweren het socialisme te kunnen verwezenlijken langs democratische weg, door middel van ministerzetels. Toon het aan!" Het-zelfde dienen wij ten opzichte van de P.V.d.A. te zeggen.

Wij willen niet ontkennen, dat het kapitaal zijn heil gezocht heeft in de P.V.d.A. Maar 33% der bevolking, die niet het kapitaal vertegenwoordigen, zien het niet! Dat is de zaak.

Onze politiek zou volksfrontpolitiek zijn, als wij de leus van de C.P.N., die een regering wil met Beel, ondersteunden. Maar is geen sprake van. Integendeel, wij zeggen voortdurend: "De kapitalisten uit de regering!"

laten wij aannemen, dat de volgende keer een regering van C.P.N. en de P.V.d.A. tot stand zou komen. Wat zou een onzer leuzen zijn, om de klassenstrijd in de P.V.d.A. te bevorderen en de arbeiders rondom KLASSEleuzen te activeren? "Schermhoorn, Joekes en Oud zullen nooit een socialistisch program willen verwezenlijken. gooit ze de regering uit!"

Wij hebben met het "actie- en verkiezingsblok van C.P.N., E.V.C. en N.V.V. te ver gegrepen. Wij zullen de stalinisten en de reformisten aan de hand van de praktijk moeten ontmaskeren, niet aan de hand van onze recepten. Het stellen van het "blok" was geen verraad aan de zaak van de klassenstrijd. Maar het was toch een fout, die verwarring in onze rijen heeft gebracht en, ten dele, de stagnatie in de partij na de verkiezingen heeft beïnvloed. Het maken van fouten is geen misdaad, als men maar bereid is, ze gemeenschappelijk te corrigeren. Het volharden in fouten, het verheimelijken ervan, betekent de ondergang van een revolutionnaire partij.

Als ik niet eerder deze kwestie aan de orde stelde, dan slechts omdat mij pas bij de proteststakingen duidelijk is geworden, waar de schoen wrong. Het is ongetwijfeld zo, dat ik in dit artikel niet alle kanten van het probleem heb belicht. Een vruchtbare discussie kan daarom slechts leerzaam zijn en volkomen in het belang van onze bond.

P.P.

V A R E N O F D U I K E N ?

varen of duiken; dit is de vraag, die vele soldaten zichzelf op het ogenblik stellen en die wij NU moeten beantwoorden, want iedere week zetten nieuwe troepenschepen koers naar Indonesië. De tactiek van de bond, neergelegd in diverse manifesten is: Niet individueel dienstweigeren, NIET onderduiken. Neen, veeleer moet men naar Indonesië gaan, ten einde de Indonesiers te leren, dat Nederland niet alleen uit koloniale rovers bestaat. Tegen onderduiken wordt principieel stelling genomen: "Het kapitalisme verslaat men niet in de gevangenis of vanuit een onderduikadres".

In de eerste plaats dit: men hoeft niet te blijven zitten op het onderduikadres, doch men kan zich organiseren en actie voeren. Ten tweede schijnt men over het hoofd gezien te hebben, dat men ten einde onderduikers in de gevangenis te krijgen ze eerst moet pakken. Dit laatste wordt wel buitengewoon vergemakkelijkt door de door de bond wel voorgestane militaire staking in de kazernes. In optocht naar één der half lege N.S.B.-kampen of indien de jongens zich verzetten een bloedbad is hiervan het resultaat.

De militaire staking wordt evenwel alleen maar voorgestaan, als "alle kazernes" weigeren. Maar dit natuurlijk nooit te verwachten is, gezien het grote aantal reactionairen of onverschilligen, ook onder de dienstplichtigen (het katholieke zuiden, de trouwmensen) betekent een dergelijk advies, dat de jongens naar Indonesië moeten gaan. "Als er geen andere keus blijft dan onderduiken of naar Indonesië gaan, ga dan naar Indonesië". Onderduiken wordt ook afgeraden, daar de jongens dan niet kunnen trouwen. Net of dit wel het geval is, als zij naar Indonesië gaan om onze parolen in daden om te zetten.

Of hij wordt door een van de beide partijen doodgeschoten, of indien hij inderdaad de mogelijkheid had tot overlopen kan hij praktisch nooit meer naar Nederland terug. Dit beroep op eigen belang was in dit geval wel volkomen misplaatst. Men realiseert zich blijkbaar totaal niet welk een geweldige opoffering men vraagt, wanneer men aanraadt, naar Indonesië te gaan om daar te saboteren of over te lopen.

Het argument, dat onderduiken versnippering betekent (de onderduikers zitten geïsoleerd op diverse adressen) houdt geen steek. Ook bij een normale werkstaking zitten de arbeiders gescheiden in hun huizen. Als we deze parallel verder trekken zouden we gewone stakingen-

-gen-

gen moeten afkeuren en alleen voor sit-downstakingen moeten zijn. Natuurlijk is onderling contact voor stakers gemakkelijker dan voor ondergedoken militairen, de practijk heeft evenwel bewezen, dat het mogelijk is. Levendig kan ik me ook de reactie van diverse havenarbeiders op onze oproepen voorstellen: "Waarom moeten wij het weer opknappen, waarom verdommen de jongens het zelf niet, als wij staken, worden ze wel over Hamburg naar Indonesië gevoerd. Ze gaan toch als zij er niets zelf aan doen".

Als zij dan nog bemerken, dat wij aan het naar Indonesië gaan de voorkeur geven boven onderduiken komt het mij voor, dat onze gehele politiek boven hun pet gaat. We adviseren n.b. practisch de soldaten naar Indonesië te gaan (weliswaar om zich daar te verbroederen enz.) terwijl we tegelijkertijd de bootwerkers en zeelieden oproepen om ze niet te vervoeren!

Bij dit alles heb ik nog afgezien van het feit, dat m.i. een politiek ongeschoolde arbeidersjongen in Indonesië vrijwel niets kan doen, dat van belang is voor de strijd tegen het imperialisme en voor het socialisme.

Men heeft mij wel eens tijdens een discussie gezegd, dat de kapitalisten het onderduiken wel graag zouden zien en het als een natuurlijke selectie beschouwden; de voor hen onwillige elementen zouden zodoende geïsoleerd worden. En generaal Kruls dan met zijn generaal Pardon? Hij wist dat in het vreemde land en in een Hollands-vijandige omgeving de onderlinge kameraadschap, de "lotsverbondenheid", de drang tot zelfbehoud aan het front ook de meest onwilligen tot (voor hen) "goede" soldaten maakt.

Bovendien; de algemene tendenz tot weigering was nog nooit zo sterk, het was de bourgeoisie zelf, die tijdens de bezetting deze tendenz hielp vormen, het onderduiken populair maakte. Inderdaad, we moeten niet achter de onderduikers aanlopen met onze eisen, maar we moeten ons ook niet isoleren van hen, ons opsluiten in een ivoren toren, door parolen te geven, die een veel te grote stap betekenen. Alzodanig beschouw ik het parool van de militaire staking; het is in de huidige situatie niet meer dan een uitvlucht om niet zonder meer behoeven te schrijven: "op naar Indonesië, al kan er dan ook achter worden gezet: "ter verbroedering en sabotage".

Ik zie daarom onze taak als volgt: grondige discussie in de afdelingen over dit alles om tot een beter en meer concreet antwoord te komen op de brandende vraag: wat moeten wij doen?

P.M. jr.

O N D E R D U I K E N ?

Het artikel van kam. P.M. jr. is een duidelijke weergave van de verwarring, die bij enkele kameraden, het is gelukkig een zeer kleine minderheid, bestaat ten opzichte van onze taken inzake Indonesië. Tegelijkertijd is het in volkomen tegenstelling met de opvattingen der internationale omtrent de houding van de revolutionaire Marxist tegenover het leger der kapitalisten. Het ademt pacifisme en pessimisme.

Als kam. M. er op wijst, dat wij zowel tegenstanders zijn van individuele dienstweigering als van onderduiken, heeft hij gelijk. Men zou goeddoen zich af te vragen hoe het komt, dat de meest bekrompen en bedorven "arbeidersleiders" zoals wij die in de C.P.N. en in groepen als "de vlam" kunnen vinden, thans een zo uitgesproken pacifistisch standpunt innemen, terwijl zij gedurende de afgelopen wereld-oorlog de vurigste sociaal-chauvinisten waren.

De Nederlandse bourgeoisie nam aan de tweede wereldoorlog in werkelijkheid slechts deel, om haar kolonien niet te verliezen. De leuzen, die zij gebruikte, als "oorlog tegen het fascisme" enz. enz. waren puur bedrog. Daarover zijn we het eens. Als de C.P.N., de vlam e.d. de IMPERIALISTISCHE oorlog ondersteunden, pleegden zij niet alleen-

leen direct verraad aan de arbeidersklasse, zij verrieden ook de koloniale volkeren, om wier bezit werd gevochten.

te Hoe is het/verklaren, dat dezelfde sociaal-chauvinisten zich thans tegen een-oorlog tegen Indonesie uitspreken? zit er geen inconsequentie in ons standpunt als wij zeggen, dat de stalinistische, centralistische en reformistische leiders de afgelopen oorlog goedkeurden en propageerden, omdat zij lakeien van de bourgeoisie zijn EN VOORSTANDERS VAN DE KOLONIALE ONDERDRUKING, terwijl dezezelfde lakeien nu in meerdere of mindere mate zeggen te sympathiseren met de strijd der Indonesiers en soms, door het ondersteunen van onderduikers, de koloniale oorlog der bezitters bemoeilijken?

De zaak is niet zo ingewikkeld als zij lijkt. Het valt de bourgeoisie thans niet zo gemakkelijk de arbeiders te bedriegen als in de afgelopen jaren het geval was. Toen kon zij wijzen op de gruweldaden der nazi's, toen kon zij het bovendien door voorkomen of ondersteuning van HAAR imperialistische oorlog tevens steun aan de Sowjet Unie betonen tekende. Thans is het ROOFkarakter van de oorlog voor de massa's veel duidelijker. Bovendien is de bourgeoisie niet in staat een grootscheepse krijg te voeren. De enige wijze, waarop zij er in zou kunnen slagen Indonesie te behouden, is door een bedriegelijk "vergelijk", dat zij slechts tot stand kan brengen met behulp van haar lakeien in Indonesie, als sjahrir. Zij heeft daarbij ook de hulp nodig van haar lakeien in ~~Indonesie~~ Nederland. De taal van "de vlam" moge "radicaler" zijn dan die van "Het vrije volk", "De waarheid" mag op haar beurt weer "radicaler" zijn dan "De vlam", zij hebben alle drie één ding gemeen, zij zijn voor "samenwerking" met Indonesie, zij zijn voor een compromis, zij beweren alle drie dat "wij" Indonesie niet kunnen missen... Het "radicalisme" van hun politiek wordt bepaald door de graad van bedrog, die zij tegenover hun aanhang nodig hebben. "Als wij geweld gebruiken, zijn wij Indonesie voor goed kwijt", stamelen zij elkaar na. Hun politiek dekt die der bourgeoisie volkomen. Natuurlijk zijn er ook nuanceringen, ook bij de bezitters. De "idealisten" worden als woordvoerders gebruikt, de "harden", de generaals, voor de praktische oorlogsvoering. Ook de sociaal-chauvinisten kennen hun nuanceringen, de "idealisten" en de "practici". De vlam behoort tot de typisch "idealistische" stroming. Zij vertegenwoordigt het kleinburgerdom, dat geen uitweg meer ziet en, wild geworden, vreselijk radicale fratsen maakt. Zij is niet in staat de strijd der arbeiders, soldaten en Indonesiers te combineren tot een gemeenschappelijke strijd tegen het imperialisme. Zij zoekt haar heil in geweldloosheid, pacifisme enz. Op het ogenblik, dat de bourgeoisie zou toeslaan op ieder, die haar oorlog bemoeilijkt (bijv. op het ogenblik, dat zij wel klaar zou zijn voor een grootscheepse oorlog) zouden de heren storm c.s. verschrikt in hun schulp kruipen en... zich bij de nieuwe behoeften der bourgeoisie aanpassen.

De P.V.D.A. behoort tot de partij van de "practici". Haar leiding is te splitsen in vertegenwoordigers der arbeiders-aristocratie en vertegenwoordigers van het kleinburgerdom, die, nu zij hun politiek in de PRACTIJK brengen, duidelijk aantonen wat er van het "idealisme" overblijft.

"De waarheid" sligert van links naar rechts, al naar gelang van de instructies van Moskou en de drang van de massa's. In één ding is zij consequent. Zij waakt er angstvallig voor haar "radicalisme" in de praktijk te brengen, door bijv. de strijd der arbeidersklasse te stimuleren. Zij suggereert de noodzaak van onderduiken en gaat zo de werkelijke acties uit de weg.

Onze stellingname is volkomen verschillend. Wij zijn voor de volle honderd procent solidair met de koloniale volkeren. Wij weten, dat deze zich niet werkelijk vrij kunnen vechten, als zij niet ondersteund worden door het wereldproletariaat, als zij zelf de sociale revolutie in hun land niet doorvoeren. De overwinning der onderdrukte massa's, zowel in de kolonien als in de kapitalistische landen, zal

pas definitief zijn op het ogenblik, dat het IMPERIALISME is vernietigd en plaats heeft moeten maken voor de socialistische wereldrepublicken. Hoe denkt men het imperialisme te vernietigen? door de arbeidersjongens te ontwapenen en te zeggen: "ga niet in dienst?" In deze tijd van atoombom, het vliegende fort en de v-wapens spreken de wapens, of dreiging met wapens, in ELK conflict een woordje mee. De Indonesiërs ervaren het in de praktijk. Ook de Rotterdamse havenarbeiders merkten er iets van, evenals de demonstrerende arbeiders op het Waterloo plein. En wij zouden de kop in het zand steken en zeggen: "duik onder!"? Wij vragen kam M:

1. Hoe denkt hij het kapitalisme te verslaan, als het leger betrouwbaar is voor de bourgeoisie, d.w.z. als de meest revolutionaire soldaten zijn ondergedoken?

2. Welke voordelen ziet hij in onderduiken? wordt de strijd van Indonesië er in belangrijke mate mee gesteund? betekent het steun voor de arbeidersklasse, die bij elke belangrijke actie de bajonetten der bourgeoisie op haar borst zal voelen?

Kam. M. beweert, dat ook ondergedokenen zich kunnen organiseren en actie voeren. Accoord. Maar wie zijn gevaarlijker voor de bezitters, georganiseerde en actie-voerende soldaten, of onderduikers, die voortdurend arrestatie moeten vrezen en bovendien ontwapend zijn? Natuurlijk moeten onderduikers eerst gepakt worden, voor men ze kan opsluiten. En het is onze plicht, ze met alle middelen te helpen om aan arrestatie te ontkomen. Maar wij moeten daarbij durven zeggen: "als je zonder te groot risico terug kan in dienst, ga! daar kan je belangrijker werk doen dan thuis".

Inderdaad, onze propaganda moet er opgericht zijn, de soldaten te bewegen, massaal te weigeren aan boord te gaan. Wij zeggen er echter bij: blijft soldaat, laat je niet ontwapenen, maakt van dit middel slechts gebruik als je er van overtuigd bent, dat niet een geïsoleerde groep wordt opgeofferd, maar jullie weigering het uitgangspunt is van een gecombineerde actie van soldaten en arbeiders. Propageren wij op deze wijze een bloedbad? Dacht M., dat een proletarische revolutie zou kunnen slagen zonder een gecombineerde actie van arbeiders, arme boeren en soldaten? Bloedbaden kunnen slechts voorkomen worden, naarmate de revolutionaire strijd doelbewuster is, naarmate van de zekerheid, waarmee de leiding optreedt. Wij propageren geen bloedbaden, integendeel, wij waarschuwen voortdurend; weest voorzichtig, handelt niet ondoordacht, weest geduldig en wacht het ogenblik af, dat je de overtuiging hebt de meerderheid der soldaten achter je te krijgen. Daarvoor moeten wij echter BIJ de soldaten zijn.

"Onderduiken wordt ook afgeraden, daar de jongens dan niet kunnen trouwen." wat een flauwe kul! In tegenstelling met wat "de waarheid" doet, menen wij wel verplicht te zijn, op de consequenties te wijzen, die aan onderduiken verbonden zijn. Wij doen dat niet om de jongens kopschuw te maken en zeggen erbij: "Had onderduiken enige zin, wij zouden jullie ook aanraden alle narigheid er van te aanvaarden." Het is echter misdadig, wat "de waarheid" doet. Zij suggereert: "duik onder" en laat de jongens voor de consequenties zitten.

"Of hij wordt door een der beide partijen doodgeschoten, of, indien hij inderdaad de mogelijkheid had over te lopen, kan hij praktisch nooit meer naar Nederland terug." Dit wat het advies betreft, massaal de kant der Indonesiërs te kiezen, als daar de mogelijkheid toe aanwezig is. M. ziet de Indonesische volksmassa's blijkbaar voor idioten aan, die geen onderscheid weten te maken tussen Hollandse soldaten, die voor de imperialisten vechten en Hollandse soldaten, die zich aan hun zijde scharen. Massaal overlopen der soldaten naar de kant der Indonesiërs stelt onmiddellijk de kwestie der revolutie aan de orde. Het zou immers een overwinning der Indonesiërs geweldige kansen geven, terwijl de nederlaag der eigen bourgeoisie onvermijdelijk wordt! Als wij in een dergelijk geval bij voorbaat aannemen, dat de soldaten nooit meer naar Holland terug zouden kunnen (iets wat niet

-prettig-

prettig voor ze is, maar Nederland is de wereld niet), dan gaan wij van de NEDERLAAG van de revolutie uit, terwijl onze gehele politiek, ook ten opzichte van soldaten, het perspectief der OVERWINNING moet stellen.

Het argument, dat arbeiders ook bij een normale werkstaking in hun huizen zouden zitten (iets wat dan zou pleiten voor onderduiken) bewijst uitsluitend de absolute onervarenheid en onkunde van kam.M. Anders niet. Heeft hij nooit van stakingsvergaderingen gehoord? En van posters? En van demonstraties? En van acties? Elke staking heeft de tendenzen van een burgeroorlog, heeft Trotzky eens gezegd. Hij vergelijkt de posters met het Rode Leger enz. zou dat niet voor de acties der soldaten gelden? Als wij als BOND onze richtlijnen vaststellen, gaan wij niet van sentimentele motieven uit. Wat bevordert de revolutie, wat leidt van haar af? dat is wat wij ons afvragen. Dat onze leuzen ook offers kunnen betekenen, legt ons in de eerste plaats de plicht op, ZELF HET GOEDE VOORBEELD TE GEVEN. Als onze leuzen werkelijk een revolutionnaire situatie in het leger tengevolge zouden hebben, maar de versterking en de uitbreiding van de partij, het werken in de vakbeweging enz. volkomen door ons zou worden verwaarloosd, zodat wij niet in staat zouden zijn de strijd der soldaten te combineren met de strijd der arbeidersklasse, dan zou ons werk slechts kwajongenswerk zijn geweest. Kam. M. begrijpt zijn partijtaken volkomen. Het is derhalve niet op hem bedoeld, als ik zeg, dat kameraden het schaamrood op de kaken moesten krijgen als ze bedenken, dat zij van de soldaten revolutionnaire consequenties eisen maar zelf, uit een of andere teleurstelling, de partijwerkzaamheden verwaarlozen. Revolutionnair kan men niet half zijn. Als demonstraties, aan wierstandkoming wij meewerkten tot gevolg hebben, dat iemand wordt doodgeschoten, legt het ons nog duizend maal meer de plicht op te tonen, DAT WIJ IN DE EERSTE PLAATS BEREID ZIJN offers te brengen. Anders is ons werk kinderspel en nog wel misdadig kinderspel, dat mensenlevens in gevaar brengt!

Het is niet zo moeilijk, havenarbeiders die zeggen: "waarom moeten wij het weer opknappen, waarom gaan de soldaten dan", een antwoord te geven. Wij kunnen ze er op wijzen, dat een soldaat onder de krijgstucht staat en voor heel andere consequenties geplaatst wordt dan zij. Maar wij moeten ze er op wijzen, dat diezelfde soldaten gebruikt kunnen worden, als de arbeiders voor hun eigen lot staken, zoals in Rotterdam en Amsterdam. Hoe zouden wij een beroep op de solidariteit van de soldaten kunnen doen, als zij zich in de steek gelaten voelen? Het argument van "Hamburg" is al niet veel. Hoe kunnen wij eisen, dat Duitse arbeiders solidair zijn, als wij zelf het voorbeeld niet geven? De bourgeoisie zal straks trachten, diezelfde Hamburgse arbeiders voor onderkruipersdoeleinden te gebruiken, als er weer een havenstaking zou uitbreken. Hoe zouden wij van hen solidariteit kunnen vragen, als wij zelf niet solidair zijn?

"we adviseren n.b. praktische de soldaten naar Indonesië te gaan, weliswaar om zich daar te verbreederen enz., terwijl we te gelijkertijd de bootwerkers en zeelieden oproepen ze niet te vervoeren!", verwijt M. wat een argumentatie! WIJ WILLEN NIET, dat soldaten tegen de Indonesische republiek vechten. vandaar ons beroep op de arbeiders, ze niet te vervoeren. Wij willen de strijd der arbeiders en soldaten combineren, omdat er geen ander revolutionnair perspectief is. vandaar ons advies NIET ONDER TE DUIKEN. Het is waarlijk niet zo ingewikkeld. van de 100 arbeiders zullen het 99 begrijpen. Het wordt tijd, dat kam M. het ook gaat begrijpen.

dat de bourgeoisie het onderduiken graag ziet, is een dwaasheid. zij wil oorlogvoeren en heeft daarvoor soldaten nodig. Maar wel ziet de bourgeoisie duizend maal liever, dat de meest klassebewuste arbeidersjongens onderduiken, dan dat ze haar leger onveilig maken.

-dat-

23 December 6.

B.8072

G E H E I M.

een

R.

MB.

R.C.P.

*Afschrift van kol. Liethoven
Gronau v. den Hoofd Bureau B*

Hierbij heb ik de eer U afschrift aan te bieden van een verslag, door het Hoofdbestuur van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.) gezonden aan de afdelingsbesturen van de partij.

Het opschrift van het verslag "Het Bondsbestuur der LeninBond op 28 en 29 September in vergadering bijeen" is geheel gefingeerd, daar men er van overtuigd was, dat de R.C.P., als zij haar eigen naam zou gebruiken, door den zeer revolutionnair inhoud van het geschrift, moeilijkheden van de zijde der Justitie zou ondervinden.

Het verslag moet worden beschouwd als een weergave van het standpunt, ingenomen door het Centraal Comité der Revolutionnair Communistische Partij, ten opzichte van de houding in de Indonesische kwestie, in te nemen door militairen en arbeiders.

Dit standpunt zal op het a.s. congres der Revolutionnair Communistische Partij een punt van bespreking uitmaken.

Het Hoofd van den
CENTRALEN VEILIGHEIDSDIENST
namens dezen:
de Luitenant-Kolonel

J.G.
J.G. Crabbendam.

MIN: den Heer Hoofd der Afd. III B
van den Generalen Staf
Juliana-kazerne
te
's-GRAVENHAGE.

*Min. v. Binnen. Zaken
Justitie*

INLICHTINGENDIENST.
Doss. 15/67.

G E H E I M.

80/5
167
4 DEC.

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

Naar van betrouwbare zijde is vernomen, zijn de leden van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.), die een drie maanden geduurd hebbende kaderscholing in Frankrijk hebben doorgemaakt, in ons land teruggekeerd.

Het lid van het centraal comité der R.C.P.:

Handwritten: 15/12/67
Wouter Jan TIELEMAN, geboren te Melissant, 23 maart 1920, journalist, die genoemde scholingscursus meemaakte, heeft na zijn terugkeer uit Frankrijk zijn werkzaamheden als bezoldigd bestuurder van de partij nog niet kunnen hervatten, daar hij lijdende is aan scabies.

Hij verblijft thans ten huize van zijn moeder aan de Oltmansstraat 14, alhier.

Handwritten: 11/12/67
Handwritten: 17
Handwritten: maandelijkse
Genoemde Tieleman was de eerste, die na de bevrijding contacten opnam met de Engelsche sectie van de 4e. Internationale en tot heden krijgt hij de Engelsche bladen ter verspreiding toegezonden, nl. de "Socialist Appeal" verschijnend om de 14 dagen en het blad "Workers International News".

Handwritten: 11/12/67
vonden op 3 december 1946.

Handwritten: 11/12/67
aan: het Hoofd van den centralen veiligheidsdienst, alhier.

INLICHTINGENDIENST. 4e. INTERNATIONALE. (Revolutionnair Communistische
Partij).

Doss. 15/72.

"Door de "4e. Internationale" wordt uitgegeven een orgaan, genaamd "Neuer Spartakus". Dit blad is tot heden drie keer verschenen. Het wordt in Zwitserland gedrukt. Daar de drukker echter niet betrouwbaar wordt geacht, stelt men pogingen in het werk om een "betrouwbaren" drukker te vinden.

Door de Sectie Nederland van de 4e. Internationale (de Revolutionnair Communistische Partij) is thans aan de 4e. Internationale een voorstel gedaan om het blad in Nederland te doen drukken.

De Sectie Nederland kan namelijk voor een bedrag van f.3600,== een drukkerij overnemen van Antonius SAS, geboren te 's-Gravenhage, 4 Februari 1887, boekdrukker, wonende en zaakdoende Van Ravensteijnstraat 233, alhier.

Sas is geen lid van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.), doch sympathiseert wel met de ideeën van die Partij.

De drukkerij zou worden gebezigd tot het drukken van alle partij-uitgaven, zoowel nationaal als internationaal.

Het blad "Neuer Spartakus" wordt clandestien verspreid in Duitschland. Hannover zou een bolwerk zijn van de 4e. Internationale.

Een Duitsch vakvereenigingsleider (naam onbekend), die vóór en tijdens den oorlog (ondergedoken) in Nederland verbleef, doch inmiddels clandestien naar Duitschland terugkeerde, heeft zich bereid verklaard voor de 4e. Internationale als verbindingsman tusschen Nederland en Duitschland op te treden en voor de verspreiding van "Neuer Spartakus" te zorgen.

In verband met het feit, dat bovengenoemde plannen // slechts aan zeer weinigen bekend zijn, wordt in het belang van den berichtgever de uiterste discretie verzocht."

Volgno.
8-1-'47
ACD/9326.

D B U C K E R I J		17/1/47
	Nummer:	Datum:

Verzonden op 7 Januari 1947.

aan: het Hoofd van den Centralen Veiligheidsdienst, alhier.

P O L I T I E
te
's-GRAVENHAGE.

BUREAU B <i>262</i> (B:16/1)	
Nummer:	
Datum:	<i>23-1-47</i>

Volgno.
<i>21 JAN '47</i>
<i>ACD/9791</i>

INLICHTINGEDIENST.
Doss. 15/73.

G E H E I M.

R *(X)*

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

In het bestuur van de afdeling 's-Gravenhage van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.) heeft een mutatie plaats gehad.

D. Ploegs
ZWI

Hugo Hermann D R E N T H,
geboren te Haste, 23 Februari 1916, barbiersbediende, wonende Frankenstraat 55b. alhier, heeft zijn functie van Politiek-secretaris afgestaan aan:

P. P. O. O.
ZWI

Wouter Jan TIELEMAN,
geboren te Melissant, 23 Maart 1920, journalist, wonende Oltmansstraat 14 te 's-Gravenhage.

Drenth blijft bestuurslid, doch hem moet nog een functie toegewezen worden.

beta. dep.
inlichting

Omtrent Tieleman kan nog worden gemeld, dat hij bij het Beheersinstituut alhier, een betrekking heeft gekregen als assistent-accountant tegen een maandloon van f.350,=

Een derde gedeelte van dat bedrag staat hij af voor de partij.

Hr. Neervoort
24-1-47
[Signature]

W zonden op 20 Januari 1947.

aan: het Hoofd van den Centralen Veiligheidsdienst, alhier.

BUREAU B		Volgno. 6 FEB. 47 ACD/10460
Nemmer:	No. 145.	
Datum:	6-2-'47 1st February, 1947	

Dear Flaubert,

I believe that sometime in October Gaston asked you about the Dutch R.C.P. and the collection of outstanding subscriptions. The following addresses were given:-

Organisation Secretary - Amsterdam, Bonistraat 15 III.

Economic Secretary - Amsterdam, Kerkstraat 50 II.

We have had indications of dissension amongst orthodox Communists in Belgium and of large movements of C.P. members to the Tretskyists in that country. I should therefore, be pleased to know whether similar action is taking place in your country; alternatively, to know the general trend of R.C.P. relations with the orthodox C.P.N. }

Declarations of R.C.P. policy by responsible leaders are of great interest to us.

I wonder if you could help.

Yours,

Stanislaw.

Yours : No. 143, 1 st. Febr. 1947.

Subject : R.C.P.

167

Dear Stanislaw,

With reference to your above mentioned letter, addressed to Flaubert, I beg to inform you that nothing is known of large movements of the Dutch C.P.-members to the R.C.P. (Trotzkyists).

The R.C.P. strongly disapproves the C.P.N.-policy.

Yours

BEATRICE.

167

21 februari

7.

N.10339

aan.

H.

MB.

DEER EXCELLENTIE.

*Afz. van Th. G. Eindhoven
Gronne wten Hoofd B*

**Verslag conferentie Revolutionnaire
Communistische Partij.**

Hierbij heb ik de eer Uwer Excellentie

afschrift aan te bieden van een verslag van een op 25 en 26 Ja-
nuari 1947 te Amsterdam gehouden conferentie van de Revoluti-
onnaire Communistische Partij, naar den inhoud waarvan ik moe-
de verrijzen.

C.V.D.

Aan:

Z. E. den Min. van Binnenl. Zaken.

" " " Justitie.

Den Heer Hoofd Sectie III M.I.D., Marinestaf.

" " " O.S.I.I.B.

ZEER GEHEIM

Verslag van een op Zaterdag 25 Januari en Zondag 26 Januari 1947 in het gebouw "De Leeuw" te Amsterdam gehouden conferentie van de Revolutionnaire Communistische Partij (R.C.P.).

Salomon SANTIEN, geb. te Amsterdam, 8-8-1915, wonende te Amsterdam (Nol Bos) opende op 25 Januari 1947 om 20 uur de bijeenkomst, welke door 40 personen werd bijgewoond.

Hij gaf een overzicht van de acties van de 4e Internationale in verschillende landen en belichtte de houding van de politieke partijen in Nederland, zich daarbij bepalend tot die partijen, die zeggen de belangen der arbeiders te behartigen. De Partij van den Arbeid is volgens spreker geen arbeiderspartij, doch zou nauw verbonden zijn met de bourgeoisie en dus niet meer als een socialistische partij beschouwd kunnen worden.

De Communistische Partij Nederland vervulde volgens spreker een contra-revolutionnaire rol in Nederland. "Zij verkoopt veel linksche phrases, doch is in werkelijkheid absoluut niet genegen, die belofte in te lossen, integendeel zij drukt stakingen de kop in en hangelt naar ministerszetels, daarbij dan parlementairen weg bewandelende in plaats van te trachten op revolutionnaire wijze aan de macht te komen. De toestand in ons land is nu nagenoeg gelijk aan die in Duitschland in 1923. Ook daer hebben de communisten toen hun kans om aan de macht te komen, voorbij laten gaan", aldus spreker.

Hij wakte voorts de partijgenooten op, om alle krachten in te spannen het partijprogramma in de Eenheidsvakcentrale te doen verwerkelijken. Hij oefende critiek uit op Marinus Paulus PELGROM, geboren te Rotterdam, 4 December 1902, wonende Kloveniersburgwal 93 te Amsterdam, die zijn partij-opdrachten t.o.v. de voorlichting van partijgenooten en geestverwanten inzake de Indonesische kwestie had verwaarloosd en ook verzuimd had voldoende contacten te leggen in Indië, waar meer dan de helft der bewoners achter "partijgenoot Tan MALAKKA" zou staan.

Tenslotte behandelde spreker de prijzen- en loonpolitiek. Volgens hem is "de glijdende loonschaal" voor de arbeiders de juiste oplossing om uit de huidigege impasse te geraken. De leuze van de E.V.C. om de loonen met 10% te verhogen was z.i. reeds verouderd, dit moet minstens 25% worden.

Bij de hierop volgende gedachtenwisseling, vroeg Albert DOLEMAN, die een boerderij bezit te Zelhem, welke mening het partijbestuur heeft, t.a.v. de verdeling van land in de door de Russen bezette zone van Duitschland. Sal Santen verklaarde, dat het partijbestuur die verdeling toejuicht.

Rienus PELGROM

Rienus Pelgrom was het niet eens met het partijstandpunt t.a.v. de glijdende loonschaal, doch vond de leuze van de C.P.N. "Prijzen omlaag en loonen omhoog" juist.

Mozes FERARES (Vijol) geb. te A'dam 5-1-1922, won. te Amsterdam, was voor een "glijdende loonschaal" en tegen de leuze van de E.V.C. (voor 10% loonsverhoging). Hij oefende critiek uit op de partij, omdat zij zich niet voldoende actief gedraagt in de Indonesië -kwestie en nog geen positief standpunt heeft ingenomen ten aanzien van den thans begonnen strijd die naar spreker ' verwachting nog wel 5 jaar zal duren.

Wouter Jan TIELEMAN, geb. te Melissant 23-3-1920, won. te Amsterdam betoogde; dat de arbeiders eerst aan het verstand moest worden gebracht; wat feitelijk een "glijdende loonschaal" is, daar hiervan door hen niets wordt begrepen.

De kapitalisten begrijpen het echter best en zijn er zeer beangst voor. Hij verzocht het bestuur daarover in de partij-organen een uitgebreide discussie te doen ontstaan.

Henricus Johannes COMBRINK, geb. te Delft 25-2-1913, won. te Delft, zeide dat het in de arbeiderswereld thans schijnbaar rustig is; in werkelijkheid echter zijn de omstandigheden voor een revolutie zeer gunstig. Ik heb, zeide spreker, een reis door Nederland gemaakt en heb met eigen ogen gezien, hoe groot de armoede en de verbittering onder de arbeiders is. Wij moeten zeer waakzaam zijn, want de revolutie kan onverwacht uitbreken, evenals dat destijds in Rusland gebeurde.

Flip GRAVE (Bloks) E.V.C.-bestuurder uit Eindhoven, verklaarde zich tegen de leuze van de E.V.C. voor 10% loonsverhoging.

Om 23 uur van eerstgenoemde datum word de conferentie verdaagd.

Op Zondag 26 Januari 1947 om 10 uur werd de conferentie voortgezet.

Ernst Pieter MULDER, geb. te Gulpen 23-12-1912, on. te Amsterdam, de organisatie-secretaris, opende de conferentie. Hij vergeleek de partij met een kaartclub, waarin echter veel "gepast" wordt, m.a.w. vele leden voeren de hun verstrekte opdrachten niet uit en laten al het werk op een klein aantal getrouwen neerkomen. Dit is goed tot uiting gekomen bij de staking in de havenbedrijven van Antwerpen, waaraan door gebrek aan werklust van partij-genooten niet de benodigde steun kon worden verleend. "Wij moeten, betoogde spreker, ons overal midden in den strijd werpen en vooral onze aandacht besteden aan het opwekken en steunen van oppositiegroepen in de Communistische Partij Nederland, die wij tot ons standpunt moeten overhalen, er echter wel voor zorgend, dat zij lid blijven van de C.P.N.

Ook het werk in de E.V.C. is zeer belangrijk en moet nog harder aangepakt worden. Hij wekte verder de partijgenooten op, om op het a.s. congres der E.V.C. Anton VAN DEN BERG, geb. te Rotterdam 23-3-1903, won. te Rotterdam, te herkiezen als 2en voorzitter, teneinde te voorkomen, dat Maarten BOELLAERT, geb. te Haarlemmermeer, 20-2-1906, won. te Amsterdam, die de E.V.C.-leiding op die plaats wenschte, als zoodanig wordt gekozen, daar zulks voor de revolutionaire arbeiders een verzwakking zou beteekenen.

Over de kwestie van het roeyement van Nelis MOLLEMAN, geb. te Amsterdam 30-11-1914, won. te Amsterdam, zeide spreker, dat Molleman een baantje in de E.V.C. (Hij is lid van den Landelijken Raad, bedrijfspgroep Fabrickmatige v/d E.V.C. geworden) verkoos boven de principes van de partij.

Ook oefende hij critiek uit op het partij-lid VALKS, secretaris van den Plaatselijken Raad van de E.V.C. te Eindhoven, die op het afgelopen congres van de E.V.C. stemde voor de fusie N.V.V.-E.V.C. teneinde zijn baantje te kunnen behouden.

"Het weekblad "De Tribune", aldus spreker, moet een bedrijfskrant worden, waarin alle arbeiders hun grieven en klachten kunnen uiten. Er zijn echter groote financiële moeilijkheden, alleen door de "raak de bel" actie, is de krant kunnen blijven bestaan. Een groote actie voor het werven van partijgenooten en abonné 's staat voor de deur.

Mulder verzocht den partijgenooten, daaraan hun krachten te geven.

Vervolgens had wederom een gedachtenwisseling plaats.

Ferares uit Amsterdam, wilde, dat de partij "straatdemonstraties" voor zou schrijven.

Hugo Herman DRENTH, geb. te Haste (D) 23-2-1916, won. te 's-Gravenhage, was tegen de ondersteuning van de candidatuur van Anton van den Berg, die toch ook blijkbaar een dubbele rol heeft gespeeld in de E.V.C. Ook oefende hij critiek op Leonardus TER LAARE, geb. te Amsterdam, 14-3-1899, won. te Amsterdam, die nu zijn heil zou zoeken bij de "Rijswijksche Werkloozen kas" een vakbond aangesloten bij een strikt neutrale vakcentrale (N.V.C.) om een baantje te krijgen.

Sal Santen verwachtte van Moesa HAMZAH, geb. te Palembang 4-11-1920, won. te Amsterdam, meer voorlichting inzake de Indonesische kwestie en spoorde hem tot de grootst mogelijke activiteit aan.

Theo VAN TIJN, student in de geschiedenis aan de Amsterdamsche Universiteit, verklaarde, dat hij met H. Combrink en S. Santen de scholing krachtig aan zou pakken.

J.A. PENDERS, geb. te Rotterdam 14-12-1913, won. te Rotterdam, verklaarde, dat het partijwerk in Rotterdam conigs-

zins was verwaarloosd, daar het kader al zijn krachten gaf aan het werk in de E.V.C.

De economisch secretaris:

A.DOLLEMAN deelde mede, dat hij den nacht, voorafgaande aan de demonstratie te Utrecht van de E.V.C., met een zestal "goede" partijgenooten te Utrecht zou zijn, ten einde die stad vol te plakken met plakaten van "De Tribune" en om voor en na de demonstratie met genoemd blad te colporteren.

Tot slot verzoekt Flip Grave het partijbestuur om looze partijgenooten aan het werk te krijgen bij PHILIPS te Eindhoven, daar hij hiervan veel voor de partij verwachtte.

Om 17 uur van genoemden datum was de discussie beëindigd.

13690.

13 Maart

7.

B.X. 11997.

R. MN. 2x. GEHEIM.

Revolutionnair Communis-
tische Partij.

Hiermede heb ik de eer U te berichten, dat
mij van betrouwbare zijde werd medegedeeld, dat het bestuur
der afdeling Amsterdam van de Revolutionnair Communistische
Partij als volgt is samengesteld:
Politiek Secretaris: Th. van TIJN;
Economisch " : H. VONK;
Organisatie " : W. de BOER;

IK zou U verzoeken mij te willen doen berichten of
het bovenstaande als juist kan worden beschouwd.

Aan:
Den Heer Hoofdcamm.
van Politie te
A M S T E R D A M.

coll. NK.

Het Hoofd van den
CENTRALEN VEILIGHEIDSDIENST
Namens dezen:

J.G. Crabbendam.

167

19 Maart

7.

B.X. 11998

GEHEIM

dr. R.P.

R. C.W. 2x

Revolutionnair Communistische Partij.

Volgens een van betrouwbare zijde ontvangen mededeeling
gou de afdeeling Zutphen der Revolutionnair Communistische Partij
8 leden tellen. J. de Boer, geboren te Amsterdam, 21 November 1917,
wonende te Zutphen, Marschweg 337, beroep: Distributieambtenaar,
zou als Politiek Secretaris van bovengenoemde partij optreden.

Ik moge U verzoeken mij in kennis te doen stellen met
de personalia van de overige bestuursleden, terwijl ik het tevens
op prijs zal stellen de namen der leden te mogen vernemen.

Het Hoofd van den
CENTRALEN VEILIGHEIDSDIENST
namens dezen:

Aan den Heer Commissaris van Politie
te
Z u t p h e n

J.G. Crabbendam

coll.: *dk*

0/167 to

21720

23 September 7.

B.X.11998

GEHEIM

IV. ED.3

Revolutionnair Communistische
Partij.

Hiermede moge ik U mijn brief van 19 Maart 1947 B.X.
11998 in herinnering brengen, waarin U inlichtingen werden ver-
zoekt omtrent de bestuursleden van de afdeling Zutphen van de
Revolutionnair Communistische Partij en waarop ik tot op heden
geen antwoord mocht ontvangen.

Ik moge U verzoeken de afdoening van mijn genoemd
schrijven wel te willen doen bevorderen.

Het Hoofd van de
CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST,
namens deze!

De Heer Commissaris
van Politie
te ZUTPHEN.

L.L.van Laere.

POLITIE
te
's-Gravenhage.

INLICHTINGDIENST.

Doss. 15/82.

BUREAU B

Nummer:

Dag: E H E I M. 18-3-47

Volgno.

14 MAART '47

ACD/12147

Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.).

Door den economisch secretaris van de afdeling 's-Gravenhage van de Revolutionnair Communistische Partij: Andries DOLLEMAN, geboren te 's-Gravenhage, 23 November 1919, van beroep boekhouder, wonende Linnaeusstraat 256 te 's-Gravenhage, is het volgende schrijven gezonden aan de afdelingen van genoemde partij:

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ Aan de afdelingen.
ECONOMISCH SECRETARIAAT.

Den Haag, 27 Februari 1947.

W.P.

Na het congres van de E.V.C. heeft het Politiek Bureau zich opnieuw met de vraag van het vakbewegingswerk bezig gehouden. Terwijl voordien al de aandacht van onze partijgenoten bezig gehouden werd met de strijd tegen de aanvaarding van het Fusie-rapport, moeten wij thans, nu het Fusie-rapport aanvaard is en de Blokzijls dit gedeelte van de strijd dus gewonnen hebben, met alle kracht de strijd tegen de bureaucraten voortgezet worden, daarbij de arbeiders aantonend aan de hand van de dagelijkse praktijk, dat de Blokzijls verraad pleegden.

In hoofdzaak zal onze strijd er op gericht zijn:

- a. Het pogen van het monopolie-kapitaal, de vakorganisaties aan de staat te koppelen, waarbij het zich bedient van instellingen als de Stichting van de Arbeid en de Bedrijfschappen, te ontmaskeren en op te komen voor de zelfstandigheid der arbeidersorganisaties.
- b. Stelling te nemen tegen het rekken van de Fusie door de leiders van het N.V.V., die nog niet tevreden zijn met de capitulatie van de E.V.C. en met het opwerpen van steeds nieuwe hindernissen het zelfstandige bestaan van de E.V.C. bedreigen, slechts haar liquidatie willen en daarbij dapper ondersteunt worden door de satellieten van de C.P.W. in de E.V.C. We moeten de eis gaan populairiseren, dat de fusie nu spoedig, binnen een termijn van drie maanden beslecht is, zodat verdere afbrokkeling van de E.V.C. voorkomen kan worden en wij op deze wijze aan de arbeiders bewijzen, dat het zowel N.V.V. - als E.V.C.-bureaucraten er om te doen is de E.V.C., als massa-verzamelbekken van geradicaliseerde en strijdbare arbeiders te vernietigen.
- c. Het stel van de vakbondsdemocratie in E.V.C. en N.V.V. Daarbij moeten we scherp de gangtermethodes aan het licht brengen, zoals die thans b.v. toegepast worden in Rotterdam bij de bouwvakken. Hierover brengt de Tribune regelmatig feiten, welke de partijgenoten ook in de Bedrijfsgroepen aan de orde moeten stellen. Vooral de Bedrijfsgroepen Bouwvak moeten in dit speciale geval operatieterrein van onze partijgenoten zijn. HET MOET PROTESTEN REGENEN BIJ DE LANDELIJKE BOUWVAK EN BIJ HET HOOFDBESTUUR, HET MOET SYMPATHIEBETUIGINGEN REGENEN BIJ DE ROTTERDAMSE BOUWVAK.
- d. De eenheid van de massa-vakbonden te bewaren, scheu-

-ring-

Tri laatske
blad.

ring en uiteen splinteren in kleine, sectarische organisaties moet vooral scherp bestreden worden. In dit verband moeten wij meedelen, dat de sectariers en ultra-linksen van Spartacus, Socialisme van Onder Op, Bellamy-beweging, De Vlam en de Nederl. Organisatie van Werkers (Gedeeltelijk bestaande uit de vooroorlogse, semi-fascistische Rijswijkse Werklozenkas!) reeds een bespreking met elkaar hadden en daar de grondslagen bezig zijn te leggen voor "het opvangen van de duizenden, die de E.V.C. verlieten". Het verhaal mag nog zo schoon gecamoufleerd zijn, in wezen komt hun handelswijzen neer op een pogen tot een sectarische vakbeweging te komen. Terwijl wij de plicht hebben hier tegen stelling te nemen, ook binnen de E.V.C. moeten de partijgenoten er tegelijke tijd echter voor waken, dat de goede oppositionele arbeiders uit dat kamp, niet van ons afgestoten worden.

Onze strijd blijft er op gericht de vakbondsfunctionarissen te vervangen door betrouwbare revolutionaire arbeiders. e. Het kapitalistische karakter van de productieverhoging aan te tonen. Terwijl de arbeiders opgedragen wordt zich verdubbeld in te spannen voor "herstel van het vaderland", voor "bestrijding van de gevolgen van de oorlog" zeggen wij tot hen: Het vaderland is een kapitalistische onderdrukkingsstaat en de imperialistische oorlog was de oorlog der kapitalistische bourgeoisie, waarvoor de arbeiders geen enkele verantwoording hebben. Wij stellen de strijd voor verbetering van het levenspeil aan de orde als een strijd tussen kapitaal en arbeid. De arbeidersklasse heeft haar eigen middelen om zich een beter bestaan te verschaffen en om het kapitalisme te vernietigen.

f. De laster tegen het Trotskisme te ontmaskeren, is een zeer belangrijk onderdeel van onze strijd. In de eerste plaats belangrijk, omdat wij aan moeten tonen, ter rechtvaardiging van het bestaan van onze partij, dat wij juist de beste bestrijders van het fascisme zijn, omdat wij consequent aansturen op de vernietiging van het kapitalisme en op de overname van de macht door het proletariaat. Ten tweede, omdat de strijd, die het Stalinisme noodzakelijk moet voeren om te trachten onze invloed te weren, ontaard in laster en verdachtmaking, hetgeen elke revolutionaire vakbondsarbeider tot het overdenken moet brengen van de noodzakelijkheid tegen dit arbeidersvijandig drijven binnen de Nederlandse arbeidersbeweging, een gesloten blok te vormen. WIJ MOETEN HET ER OP AAN GAAN LEGGEN HEN LID TE MAKEN VAN ONZE PARTIJ, DE ENIGE PARTIJ, WELKE EEN PROGRAM BEZIT, DAT IN STAAT IS VOOR GOED EEN EINDE TE MAKEN AAN HET KAPITALISTISCH WANBEHEER EN AAN DE VERRADERLIJKE ROLLEN VAN DE REFORMISTISCHE EN STALINISTISCHE BUREAUCRATEN.

(Over alle bovenvermelde punten verschijnt in "de Tribune" de volgende week een resolutie van het politiek bureau) Maar, partijgenoten, op dit ogenblik komt er een andere vraag van belang naar voren, speciaal voor de Nederlandse arbeidersbeweging.

Dat is het volgende (en wij verzoeken bijzondere aandacht): De "SOBSI" (Centrale van Indonesische Vakverenigingen) heeft, volgens het Indonesisch persbureau ANTARA, aan de E.V.C. een schrijven gericht, waarin de Indonesische kameraden-

raden verzoeken "weer een actie te beginnen en voort te zetten in de geest van de E.V.C.-actie van September 1946". Zij schrijven: "WIJ HOPEN, DAT DE ACTIES VAN DE NEDERLANDSE ARBEIDERS HET ZOU KUNNEN BEWERKSTELLIGEN, DAT DE NEDERLANDSE TROEPEN TERUG GETROKKEN WORDEN. WANNEER DIT VERWEZENLIJK IS, DAN IS HIERMEDE PAS BEWEZEN, DAT DE NEDERLANDSE ARBEIDERS HET GOED MENEN MET STEUNEN VAN REPUBLIEK INDONESIA".

Deze Indonesische brief is niet mis te verstaan. In de eerste plaats blijken de Indonesiërs in de veronderstelling, dat de E.V.C. de bekende Septemberstaking tegen troepen-transporten georganiseerd heeft, terwijl iedereen in Nederland weet, dat de leiding van de E.V.C. de staking openlijk de rug toekeerde en niet bereid bleek uitbreiding aan de actie te geven. Aan de hand van dit Indonesische schrijven moeten wij trachten de arbeider te mobiliseren voor de gevraagde actie. Inderdaad hebben de Indonesiërs volkomen gelijk, wanneer zij zeggen, dat slechts een actie als in September, maar dan UITGEBREIDEN VOORTGEZET het gewenste resultaat kan boeken. Het is onze plicht voortdurend hierop te werken. En als de E.V.C.-leiding BLOKZIJK afvaardigt de naar het vakverenigingscongres der Indonesiërs in Akropol a.s. DAN ZAL BLOKZIJK EERST NOG MOETEN BEWIJZEN, DAT HET NIET GAAT ALS PARADEPAARD, DOEH ALS STRIJDER VOOR DE INDONESISCHE REVOLUTIE. Dat kan pas, wanneer de E.V.C. een nieuwe September-actie begint. We zullen ook niet-partijgenoten E.V.C.-ers opwekken onze actie te steunen. Beseft echter, kameraden, gij moet de motor zijn! Aan de slag in je bedrijfsgroepen en in je besturen, voor de leuze: GEEN MAN EN GEEN CENT VOOR DE KOLONIALE OORLOG! WEIGERT TROEPEN TRANSPORTEN NAAR INDONESIË ! Eist van de leiding staking tegen de troepen- en wapentransporten onder deze leuze!

Partijgenoten, de praktijk van de klassenstrijd moet de arbeiders overtuigen van de juistheid van de politiek van onze partij. Schroomt niet als als R.C.P.-er naar voren te treden. Als je als vertegenwoordiger van de strijdende arbeiderklasse optreedt, dan kan de partij daar slechts bij groeien. Geen bekrompen taktiek, omdat wij niet ontdekt zouden mogen worden. Open en klaar moeten wij de arbeiders de dingen zeggen. Dat is de beste waarborg voor de winst, die we dan angetwijfeld zullen gaan boeken.

Met kameraadschappelijke partijgroet,

A. Dolleman.

A. Dolleman
Linnaeusstraat 256
Den Haag.

Personalia:

~~Verzonden op 13 Maart 1947.~~

~~aan: het Hoofd van den Centralen Veiligheidsdienst, alhier.~~

19 Maart

7.

B.l. 147.

008.

H.

TZ.5x

ZEER GEHEIM.

Revolutionair Communistische Partij (R.C.P.).

Hierdoor heb ik de eer U afschrift te doen toekomen van een brief, welke door den Economisch Secretaris van de afdeling 's-Gravenhage der R.C.P. aan de afdelingen dier partij werd verzonden, naar den inhoud waarvan ik nog verwijzen.

Coll.: 3.8

Verzonden aan:

De H.C. van Politie te Amsterdam,
" " " " Rotterdam,
" " " " Utrecht,
" " " " Groningen.

HET HOOFD VAN DEN GENERALEN
VEILIGHEIDSDIENST
Rijns dezer:

J.G. Grabbendam.

12537

GEHEIM.

14 Maart

7.

B.X.11999.

R. MN. 2x.

Revolutionnair Communis-
tische Partij.

Hiermede heb ik de eer U te berichten, dat van
betrouwbare zijde werd vernomen, dat de afdeling Delft van de
Revolutionnair Communistische Partij uit 8 leden zou bestaan.
Het bestuur der afdeling zou gevormd worden door:

Rothman schied 67
M. COMBRINK, verdere personalia onbekend, die als politiek secre-
taris op zou treden.

LANGENBERG, verdere personalia onbekend, die economisch secre-
taris zou zijn en tevens bestuurslid van de bedrijfsgroep Me-
taal der E.V.C.

Mies LINDENBURG, als organisatie-secretaresse.

Ik moge U verzoeken mij in kennis te doen stellen met
de personalia van de genoemde bestuursleden, alsmede met de
namen der overige leden der afdeling.

Het Hoofd van den
CENTRALEN VEILIGHEIDSDIENST
Namens dezen:

J.G.Crabbendam.

Aan:
Den Heer Commissaris van
Politie te D E L F T.

Coll: *dk.*

P O L I T I E
te
s-GRAVENHAGE.

INLICHTINGEDIENST.

Doss. 15/80.

08 167

BUREAU	
G E H E I M	
	21-3-47

Volgno.
18 MAART 47
ACD/12342

REVOLUTIONNAIR-COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.)

Hieronder volgt een opgave van eenige plaatsen in Nederland, waar afdelingen van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.) zijn gevestigd, alsmede de namen en adressen van de actiefste bestuursleden dier afdelingen.

V
/ PD 12?

- ✓ ~~KNT~~ - Delft: M.COMBRINK, wonende Rotterdamscheweg 67;
- Dordrecht: B.DE ROODE, C.van Beverenstraat 10 rd.;
- Eindhoven: J.SPRUIJT, Wilgenroosstraat 1;
- ✓ Groningen: P.DRENTH, Zaagmuldersweg 146;
- Leiden: H.TIEMENS, Levendaal, hoek Kraaijerstraat;
- Rotterdam: (Rechter Maasoever): J.VAN DEN HEUVEL, Buitenhofstraat 34c W.;
- ✓ Rotterdam: (Linker Maasoever) G.HOFLAND, Kameliastraat 56a;
- ✓ Schiedam: F.BREDERVELD, Mariastraat 12;
- ✓ Zutphen: J.DE BOER, Marsweg 337;

✓ P/3600

Tenslotte zij nog vermeld, dat het bij de stichting van de Revolutionnair-Communistische Partij (R.C.P.) in de bedoeling lag, de partij onder te verdeelen in districten, de districten in afdelingen en de afdelingen in cellen. De cellen zouden dan worden aangeduid met een nummer, bijv.: cel 1, cel 2, cel 3 enz.

Door het te geringe ledenaantal heeft men dit echter tot heden niet uitgevoerd.

Verzonden op 6 Maart 1947.

aan: het Hoofd van den Centralen Veiligheidsdienst, alhier.

24-MAART

ACD/12538

11999
BUREAU B

Delft, 21 Maart 1947

Nummer:

Datum:

27-3-47

In antwoord op Uw schrijven dd. 14 Maart 1947,

Nr. B.X. 11999, Geheim, betreffende R.C.P., bericht de I.D. Delft U dat de personalia van Combrink, Langenberg en Lindenburg als volgt luiden:

P.D. 12, 02140 COMBRINK, Hendrikus Johannes, geboren te Hof van Delft, 25 Februari 1913, journalist, vermoedelijk wonende te Amsterdam, Stuijvesant 19 I. Hij verklaarde op 5 Maart 1946 tegenover de Fransche politie, dat hij economisch secretaris van de R.C.P. Nederland was. Hij stond tot 1939 in het bevolkingsregister van Delft ingeschreven, doch verbleef nadien veelal te Delft aan het adres Rotterdamsheweg 67.

Zie omtrent Combrink de berichten van de I.D. Delft nrs. 9/45, 150/46, 182/46, nr. 225/46 en Uw berichten Bureau B. 1263/VII'46 M.N. Geheim, dd. 30 April 1946 en Bureau B, nr. 243/VII' Geheim, dd. 6 October 1945.

P.D. 1477 LANGENBERG, Hermanus Theodorus, geboren te Zutphen, 22 Maart 1900 fabrieksarbeider, wonende Koningin Emmalaan 109 te Delft.

Zie omtrent hem het bericht nr. 150/46 van de I.D. Delft.

M.V. LINDENBURG, Maria Anna, geboren te Delft, 24 September 1912, leerares, wonende Raamstraat 4 te Delft. Zij is Dra. in de klassieke letteren. In den nacht van 21 op 22 Mei 1946, werd zij door de Politie te Delft op straat aangehouden in verband met het aanplakken van biljetten waarin door de R.C.P. tot algemeene werkstaking werd aangespoord.

Hierbij waren behulpzaam de navolgende personen:

M.V. VROOM, Jan Pieter de, geboren te 's-Gravenhage, 23 December 1919, bankwerker, wonende Cort van der Lindenstraat 50 te Delft.

M.V. COMBRINK, Cornelis, geboren te Delft, 9 December 1918, wonende Theresiastraat 18 te Delft.

M.V. STEIJGER, Catharina Wilhelmina, geboren te Delft, 10 September 1914

~~KNV~~ gescheiden van A.Nieuwenhuijze, wonende Theresiastraat 15 te Delft en

~~KNV~~ COMBRINK, Petronella Wilhelmina, geboren te Delft, 8 Maart 1917, ~~KNV~~ echtgenote van A.Staak, wonende Theresiastraat 21 te Delft.

Verder bericht I.D.Delft U dat in bericht I.D.Delft, nr.150/46 de naam genoemd wordt van o.a. BRULS, Mattheus Hendricus, geboren te Delft, 18 December 1913, wonende Botaniestraat 9 te Delft. Bruls was reeds voor Mei 1940 een zeer persoonlijk vriend van H.J.Combrink voornoemd en kwam veel op vergaderingen van de R.S.A.P.en aangenomen kan worden dat hij de gedachte van die partij wel was toegedaan.

Omtrent de overige leden is te Delft niets kunnen blijken. Dezerzijds zal echter getracht worden de personalia van de overige leden te verkrijgen, waarna bij gunstig resultaat, deze alsnog aan U zullen worden opgegeven.

I.D.Delft

Aan den Heer Hoofd van den C.V.D.

Javastraat 68

's-Gravenhage.

REVOLUTIONNAIR-COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

In het bestuur van de afdeling 's-Gravenhage van de Revolutionnair-Communistische Partij (R.C.P.) hebben eenige mutaties plaats gehad en bedoeld bestuur is thans als volgt samengesteld:

Politiek Secretaris:

2075 *Hand*
Hugo Hermann DRENTH, geboren te Haste (Dld.), 23 Februari 1916, barbiersbediende, wonende Frankenstraat 55b te 's-Gravenhage;

Economisch Secretaris:

1998
Andries DOLLEMAN, geboren te 's-Gravenhage, 23 November 1919, boekhouder, wonende Linnaeusstraat 256 te 's-Gravenhage;

Organisatie Secretaris:

1995
Willem Frederik DOLLEMAN, geboren te 's-Gravenhage, 2 Mei 1921, kruidenier, wonende Vreeswijkstraat 689 te 's-Gravenhage;

Uitgeverij "Prometheus":

1997
Antoine Hendrikus DOLLEMAN, geboren te 's-Gravenhage, 22 Augustus 1920, ambtenaar Postchèque- en Girodienst, wonende Frankenstraat 55b te 's-Gravenhage;

Colportage-leider:

2131
Albertus Johannes VAN DER ZWAN, geboren te Leiden, 22 Januari 1912, chauffeur-monteur, wonende Trekweg 27 te 's-Gravenhage;

Agitatie-Propaganda:

217.320
1e. Reinardus Mathijs VAN DER HORST, geboren te 's-Gravenhage, 2 October 1920, ambtenaar ter gemeente-secretarie, alhier, wonende Trekweg 153 te 's-Gravenhage;

1996
2e. Leentje SCHENK, geboren te Zaandam, 29 November 1913, echtgenote van Adries DOLLEMAN, zonder beroep, wonende Linnaeusstraat 256 te 's-Gravenhage.

Verzonden op 3 April 1947.

aan: het Hoofd van den Centralen Veiligheidsdienst, alhier.

BUREAU D	
Nummer:	
Datum:	10-4-'47

*allen hand
A.D. o. G. h. k. h.
H*

169
17 April

7

B.13394.
66a.

LEER OMHEEM.

H. NH.10

Ledenvergadering R.G.P.

Hierbij heb ik de eer U afschrift aan te bieden van een op 2 April 1947 te Amsterdam gehouden ledenvergadering van de Revolutionnaire Communistische Partij, naar den inhoud waarvan ik nog verwijzen.

C.V.D.

~~Verzonden aan:~~
Hoofdcamissaris van Politie te
Rotterdam, Den Haag, Utrecht,
Groningen.

Coll. ^{de} Z.E.den Min.van Binnl.Zaken
" - Justitie
Hoofd Sectie III M.I.D., Marinestaf
Hoofd G.S.III B.

ZIET--GEHEIM.

VERSLAG van een op Woensdagavond, 2 April 1947 in perceel Nieuwe Heerengracht 51 te Amsterdam gehouden ledenvergadering van de Revolutionnaire Communistische Partij (R.C.P.). Aanwezig waren 14 personen.

Ernst Peter MULDER, geboren te Welper, 28 December 1912, voorzitter der R.C.P., voerde het woord over de mislukte fusie N.V.V.-E.V.C. en over de internationale situatie. Alles in den geest zooals "DE TRIBUNE" een en ander ziet. Hij wees er ook op, dat de R.C.P. helaas te weinig in de bedrijven verankerd lag om een stimulans te kunnen zijn voor de door haar gedachte politiek in de E.V.C. Hij was verder van meening, dat Amerika een omsingelingspolitiek voerde ten opzichte van de Sowjet-Unie; hij verwachtte derhalve in de toekomst een radicale houding van de communistische partijen, zoowel in Frankrijk, België als in Nederland.

Een aanwezige bedrijfs(haven) arbeider was op deze bijeenkomst erg welkom en gehoopt werd dat hij bereid zou zijn om in de haven een kern van menschen te vormen, die op den grondslag van de R.C.P., politiek bereid zouden zijn om gezamenlijk de E.V.C. te stuwen in radicaler vormen. Voor de uitvoering van het voorbereidende werk daartoe wordt binnenkort een avond vastgesteld, waar deze actie, in samenwerking met het afdelingsbestuur Amsterdam, zal worden uitgestippeld.

In Rotterdam, waar de R.C.P. beweert wat meer in de melk te brokkelen te hebben, zal op 1 Mei a.s. een vergadering plaats vinden in samenwerking met de E.V.C., aldaar, "tenminste als Berend BLOKZIJL, geen spaak in het wiel steekt". In Amsterdam zal deze dag in een openbare bijeenkomst gevierd worden in gebouw "BELIE VUE", waar Herman LANGENDIJK dan zal spreken en waar voor afleiding zal worden gezorgd door Niek ENGELSCHMAN en Anne FOLKERS. (Langendijk is het pseudoniem van: Hugo Herman DRENTH, geboren te Haste (Dld), 23 Februari 1916, wonende te 's-Gravenhage, lid van het Centraal Comité der R.C.P. Niek Engelschman is verm. identiek aan den tooneelspeler: Nico ENGELSCHMAN, geboren te Amsterdam, 12 November 1913, wonende te Amsterdam.

Nog werd vernomen dat de redacteur van "DE TRIBUNE" Solomon SANTEN, geboren te Amsterdam, 3 Augustus 1915 zich momenteel te Parijs bevindt.

Harm WOLF, geboren te Recklinghausen, 15 December 1914, behoorende tot de "Rudolf Rooker Stichting", thans Nederlandschen Bond van Vrije Socialisten", is ook lid geworden van de R.C.P.

Typ:MN.
Coll:DR.

INLICHTINGDIENST
AMSTERDAM.

No. 1501-14/47 ID.

C. Heim.

BUREAU D	
Nummer:	
Datum:	10-4-47

Volgno.
8 APR. '47
ACD/13354

Amsterdam, 5 April 1947.

Uw Gehuis

Nedery van uw

Op Woensdagavond, 2 April 1947, vond in perceel Nieuwe Heerengracht 51, ^{in de Koningstraat} ~~een ledenvergadering plaats van de Revolutionair Communistische Partij (R.C.P.), waarbij 14 partijgenooten aanwezig waren.~~

Aanwezig waren 14 personen.

*berg
Bijlage
Amst*

Ernst Peter MULDER, geboren te Welper, 28 December 1912, voorzitter der R.C.P., voerde het woord over de mislukte fusie N.V.V.-E.V.C. en over de internationale situatie. Alles in den geest zoals "DE TRIBUNE" een en ander ziet. Hij wees er ook op, dat de R.C.P. helaas te weinig in de bedrijven verankerd lag om een stimulans te kunnen zijn voor de door haar gedachte politiek in de E.V.C. Hij was verder van meening, dat Amerika een omsingelingspolitiek voerde ten opzichte van de Sowjet-Unie; hij verwachtte derhalve in de toekomst een radicale houding van de communistische partijen, zowel in Frankrijk, België als in Nederland.

Een aanwezige bedrijfs(haven)arbeider was op deze bijeenkomst erg welkom en gehoopt werd dat hij bereid zou zijn om in de haven een kern van mensen te vormen, die op den grondslag van de R.C.P., politiek bereid zouden zijn om gezamenlijk de E.V.C. te stuwen in radicaler vormen. Voor de uitvoering van het voorbereidende werk daartoe wordt binnenkort een avond vastgesteld, waar deze actie, in samenwerking met het afdelingsbestuur Amsterdam, zal worden uitgestippeld.

*Feb. te Rotterdam
19-12-19 18
Amsterdam*

In Rotterdam, waar de R.C.P. beweert wat meer in de melk te brokkelen te hebben, zal op 1 Mei a.s. een vergadering plaats vinden in samenwerking met de E.V.C., aldaar, "tenminste als Berend BLOKZIJL geen spaak in het wiel steekt." In Amsterdam zal deze dag in een openbare bijeenkomst gevierd worden in gebouw "BELLEVUE", waar Herman LANGENDIJK dan zal spreken en waar voor afleiding zal worden gezorgd door Niek ENGELSCHMAN en Anne FOLKERS. ((Langendijk is het pseudoniem van: Hugo Herman DRENTH, geboren te Haste (Dld.), 23 Februari 1916, wonende te 's-Gravenhage, lid van het Centraal Comité der R.C.P. Niek Engelschman is verm. identiek aan den tooneelspeler: Nico ENGELSCHMAN, geboren te Amsterdam, 12 November 1913, wonende alhier; Anne FOLKERS is onbekend.)).

*personalie
Bijlage*

Nog werd vernomen dat de redacteur van 'DE TRIBUNE', Salomon SANTEN, geboren te Amsterdam, 3 Augustus 1915 —meermalen opgegeven— momenteel in Parijs zit. ⁱⁿ ~~buindel~~

1066

Harm WOLF, geboren te Recklinghausen, 15 December 1914, waarover meerdere malen werd gerapporteerd in verslagen van de "Rudolf Rocker Stichting", thans "Nederlandsche Bond van Vrije Socialisten," is ook lid geworden van de R.C.P. ~~van de~~

*1100
personalie
Bijlage*

VERZONDEN AAN: Hfd. C.V.D., Haag. / *op laars!*

*betreffende de
manuscripten
volgens de
manuscripten*

INLICHTINGENDIENST
AMSTERDAM

No. I.D. 1063-14/47.

Uw brief: BX 11997 dd.13.3.47.

Onderwerp: R.C.P.

Bijlagen:

Geheim.

Amsterdam, 14 April 1947-

BUREAU E	
	16-4-47

Volgno.
16 APR. 1947
ACD/13690.

In antwoord op Uw bovenaangehaalden brief wordt medege-
deeld, dat het dezerzijds niet onwaarschijnlijk wordt geacht,
dat de daarin vermelde samenstelling der Amsterdamse lei-
ding van de R.C.P. juist is.

Tot dusverre is van hen hier het volgende bekend:

- a. Theo van TIJN schijnt een student te zijn, die als pseu-
doniem: L.v.d.KOLK, voert; hij werd in 1946 door het
partijbestuur voorgesteld als lid van het Centraal Co-
mité; thans zou hij belast zijn met de scholing der par-
tijleden;
- b. Hermanus Cornelis VONK, geboren te Gouda, 1 Januari
1903, typograaf, wonende alhier, is de man, die als
verbindingsman fungeerde in de landelijke leiding der
E.V.C.-oppositie, en, die in Werkend Nederland van 2
December 1946 de daarin gepubliceerde motie van het
personeel van Bhrman ondersteunde; bekend is, dat hij
minstens vanaf Januari 1946 lid is der R.C.P. en toen
ten tijde propaganda maakte voor DE RODE OCTOBER. Ver-
leden jaar maakte hij ook nog deel uit van het bestuur
van de plaatselijke bedrijfsgroep Grafische Industrie
der E.V.C. Hij is geabonneerd op DE TRIBUNE. Zijn ge-
gevens werden reeds eerder doorgegeven;
- c. Willy de BOER, geboren te Amsterdam, 25 Februari 1919,
electricien, wonende alhier, werd, evenals de sub a.
genoemde, indertijd voorgesteld als lid van het Centraal
Comité. In DE TRIBUNE -op welk blad hij is geabonneerd-
dd. 1 Maart jl., tekende hij namens Amsterdam het her-
denkingswoord ter gelegenheid van het overlijden van
Rie van Zuilekom.

Deze politieke groepering blijft de aandacht houden. Bij
het bekend worden van nadere gegevens zullen deze U on-
middellijk worden doorgezonden.

VERZONDEN AAN: Hfd. C.V.D., Haag.

F.2.

I.D.
DEN HAAG.

Doss.15/93.

B
64-167
GEHEIM.

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

Van betrouwbare zijde werd vernomen, dat het lid van het Centraal Comité:

Wouter Jan TIELEMAN, geboren te Melissant, 23 Maart 1920, ass.accountant en journalist, wonende Oltmansstraat 14 alhier, van 3 tot en met 5 Mei j.l. een bezoek heeft gebracht aan de Franse Sectie van de 4e. Internationale te Parijs.

Het doel van zijn bezoek was om van de Franse Sectie geldelijke steun te ontvangen, teneinde in staat te blijven het weekblad "De Tribune" te doen verschijnen. Het gelukte hem om voor dat doel een bedrag van f.175,-- te ontvangen, welke bedrag door hem is afgedragen.

Verzonden op 10de Mei 1947.
aan: het Hoofd van de C.V.D., alhier.

8

BUREAU B	
Naam:	
Datum:	14-5-47

Volgno.
13 MEI 1947
ACD/15/32

INLICHTINGDIENST
AMSTERDAM

No. I.D. 4755-14/47.

Uw brief: -

Onderwerp:

Huishoudelijke
vergadering R.C.P.

Bijlagen:

GEHEIM.

B 02/67
Amsterdam, 12 Juni 1947

BUREAU B

Volgno.

14 JUNI 1947

ACD/17274

16-6-47
UITGEBEKT

Op Woensdagavond 11 Juni 1947 vond in het gebouwtje aan de Nieuwe Herengracht een huishoudelijke vergadering plaats van de Revolutionnaire Communistische Partij, waarbij 15 leden tegenwoordig waren en waarin nogmaals de kwestie "royement Molleman" werd besproken.

Er was een brief binnengekomen van Molleman, waarin hij mededeelt, de vorige keer onverwachts te zijn weggeroepen om een vergadering van steenarbeiders in Wageningen toe te spreken, waardoor het hem onmogelijk was toen aanwezig te zijn..

Molleman is thans aanwezig.

Hij erkende, dat de diefstal indertijd in Den Haag bij de heer Van Schaale, door de E.V.C.-leiding, met medeweten van Blokzijl, ten uitvoer is gebracht. Het gehele oppositiemateriaal, waaronder de presentielijst der conferentiezoekers en de oppositie-ledenlijst, met alle correspondentie, viel in handen van de E.V.C.. Op deze ledenlijst stond ook hij vermeld. Van Schaale had, na het verlaten van het E.V.C.-kantoor in Amsterdam, vergeten zijn tas mee te nemen; in die tas zaten de contributiestroken, die hij aan Van Schaale had verstrekt om ledennamen op te geven der oppositie. Die tas werd op het E.V.C.-kantoor opengemaakt en Molleman werd op grond van het feit, dat zijn naam ook voorkwam, voor enige dagen geschorst en mocht zich toen niet meer vertonen in het E.V.C.-kantoor. Later kwam Blokzijl bij hem thuis en tijdens die bespreking heeft Molleman de naam van Leo ter Laare genoemd. Dat hij enige weken later werd benoemd als secretaris van de E.V.C.-Chemische - en Middelgrote Bedrijven, vond zijn oorzaak, volgens Molleman, in het feit, dat de E.V.C. groot gebrek had aan geschoolde vakbondsbestuurders; hij aanvaardde deswege deze functie, mede om, gelijk Lenin leerde, "met list en leugen de partij (R.C.P.) van dienst te zijn".

Ernst MULDER (meermalen opgegeven), die als partijbestuurder Molleman beantwoordde, zei niet meer te zullen ingaan op de door Molleman gemaakte fouten inzake o.m. het noemen van Leo ter Laare, maar dat men bovenal politiek niet kon toelateren, dat een partijbestuurder van de R.C.P. de functie overneemt van een in de oppositie zijnd katholiek lid der E.V.C., nl. Jansen uit Maastricht, die niet bereid was om

voor

Aan

voor Blokzijl te buigen. Jansen had dan ook aan Mulder per brief laten weten, dat hij zulks van een oud-R.S.A.P.-er (Molleman) niet had verwacht.

MULDER stelde tevens vast, dat na het roeyement van Molleman van zijn hand artikelen in "Werkend Nederland" verschenen, die volkomen in strijd waren met de politieke lijn van de R.C.P.

Ook het feit, dat Molleman de richtlijnen in het vakbewegingswerk, gegeven door het politiek bureau der R.C.P., niet wenste door te voeren, maakt zijn lidmaatschap van de R.C.P. onmogelijk.

Na stemming besluit de Afdeling Amsterdam het roeyement van Molleman te handhaven.

Daaruitgestotene wordt dan verzocht de zaal te verlaten.

Het is inmiddels half elf geworden; de voorzitter deelt dan mede, dat de celleider, de KNEGT (= Bertus de KNEGT, geboren te Amsterdam, 10 November 1918, metaalbewerker, wonende alhier) door voortdurend verblijf buiten de stad, niet meer in staat is de aan zijn functie verbonden werkzaamheden te verrichten. VELLINGA (= Wiebren VELLINGA, geboren te Amsterdam, 18 November 1899, havencontroleur, wonende alhier) zal deze functie overnemen.

Door ziekte gedwongen kan ook Herman VONK (meermalen opgegeven) niet langer het werk blijven vervullen van economisch secretaris. Hiertoe is bereid gevonden E.ZIJLSTRA (= Eelke ZIJLSTRA, geboren te Amsterdam, 5 Januari 1893, houthavenarbeider, wonende alhier).

Daar niemand tegen deze kandidaten iets heeft in te brengen worden ze beiden opgenomen in het bestuur van de Afdeling Amsterdam.

VERZONDEN AAN: Hfd. CVD., Haag.
H.C. Asd.

F.3.

B.17854 /

OPGELEGD

IV. RD.2

268/47.

27 Juni 1947.

Trotskyisten.

GEHEIM

inv 02/221

Mw O.D. 167

UITGEBOKT

Met verwijzing naar Uw terzijde vermeld schrijven, bericht ik U het volgende:

De huidige activiteit van de Nederlandse Sectie van de IVe Internationale beperkt zich in hoofdzaak tot de Indonesische kwestie en de z.g. glijdende loonschaal.

Omtrent bovengenoemde onderwerpen wordt regelmatig geschreven in het weekblad "De Tribune".

Tijdens de laatste Landelijke Conferentie van de R.C.P., welke op 27 en 28 September j.l. te Amsterdam werd gehouden, was het bestuur van mening, dat de leden van de partij zich moeten inzetten om een grotere invloed in de vakverenigingen te krijgen. Het is te verwachten, dat het bestuur voortdurend op dit onderwerp zal blijven hameren, mede in verband met het feit, dat haar zusterpartij in Frankrijk hierdoor successen heeft behaald.

De hoogste leiding van de R.C.P. berust bij het Centraal Comité, hetwelk bestaat uit de volgende personen:

- S.Santen, politiek secretaris
- E.Mulder, organisatie "
- A.Dolleman, economisch "
- W.J.Tieleman
- W.de Boer
- H.J.Combrink
- Th.van Tijn
- M.Hamzah
- H.Drenth
- N.J.de Boer
- J.Penders.

Voor Nederland heeft de politiek secretaris van de R.C.P., S.Santen, zitting in het International Executive Committee.

HET HOOFD VAN DE CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST,

namens deze:

De Heer B.Wijlhuizen
Piet Avontuurstraat 24
BREDA.

J.G.Crabbendam.

UITTREKSEL

Voor OD 167 Naam R.C.P. organisatie

Origineel in OD 879 Naam Verkade's Fabrieken N.V.

Volg nr. Ag. nr. 19793 Aard van het stuk

..... Afz. I.D. den Haag Datum 24.7.47

Van betrouwbare zijde werd het volgende medegedeeld:

Op Dinsdag, 22 Juli 1947 werd in de morgenuren te Amsterdam in een perceel aan de Keizersgracht vergaderd door de leidende figuren van de C.P.N., de E.V.C., de R.C.P. en het A.N.J.V. en de Perhimpoean Indonesia. Onder meer waren:

PAUL DE GROOT, Henk GORTAAR, GEBLHOED en Djajeng PRATOMO aanwezig.

Er werd besloten tot een proteststaking op Woensdag 23 Juli 1947 over te gaan. Het bestuur van de E.V.C. was niet eenstemmig ten aanzien van een algemeen stakingsbesluit. Het bezwaar, verbonden aan een algemene staking, was het ontbreken van het benodigde geld. De C.P.N. heeft een voorlopige lening gesloten bij verschillende fabriekanten, o.a. VERKADE ten bedrage van f.40.000.-

De in de EVC opgenomen organisatie van Zeelieden en Haven- en Transportarbeiders heeft besloten tot staking over te gaan, en geen werkzaamheden meer te verrichten op schepen, die voor Indie bestemd zijn. Dit bericht werd aan de SOBI en aan het Wereldverbond van Vakverenigingen doorgegeven, met het verzoek, de Nederlandse schepen te boycotten.

De mogelijkheid werd besproken, de ondanks de staking toch uitvarende schepen bestemd voor Indie, te saboteren. Voor dit doel heeft men fosforbrandplaten nodig, die uit Brussel moeten komen.

Deze brandplaten zouden tijdens de reis tot zelfontbranding overgaan.

De stakingsparolen werden vanuit Amsterdam op Dinsdag, 22 Juli 1947, des middags, naar de andere plaatsen doorgegeven. Het, door bovengenoemde besturen genomen besluit, werd doorgegeven aan Brussel en aan Praag, vanwaar het naar Moskou zou worden doorgegeven.

Voor de leden van de Perhimpoean Indonesia bestaat geologenheid, onder te duiken, indien dit nodig zou zijn. Voor dit doel is reeds een fonds gevormd.

De leidende figuren van de C.P.N. hebben eveneens onderduikadressen in Drente, Groningen en Friesland, bij Communistisch georiënteerde boeren.

Er bestaat bij deze personen angst voor een krachtig optreden van de Politie en van de militaire macht.

Uitgetrokken door B&G Afd./Sectie ACD 4 Datum 3.1.48

107/B
20358

VERTROUWELIJK

Aard v. h. stuk	Soort correspondentie (V/O/T)	Lp/Exp Agt-nr.	CENSUR-RAPPORT	Nr. 20358
				Dd. 13.8.47

UITGEOEKT

AZENDER:
E. Altwein.
Bremerhaven S.P.
Kiefernweg 7,
ADRES: Amerik. Zone. (25)
(Cq. plaats v. terpostbezorging)

GEADRESSEERDE:
Herrn S. Sauter
H. Rammstein 311
Amsterdam.

Datum (Cq. datum v. poststempel)
13.8.47

Taal **Duits.**

Vorige rapport **ACD/20363.**

Nadere behandeling van het stuk:
Aangehouden / Voorl. aangehouden / Vrijgegeven
Terug afzender / Bijgevoegd / Gefotografeerd

vrijgegeven.

Instanties, aan welke dit rapport wordt gezonden:
20-107-20358-20358

Kantoor/Groep	Afd./Tafel	Censor	Controle	Datum, waarop gecensureerd:	Medewerking aan:
Vertaling	Brits	Censuurrapport	dd.	8.9.47	20358/1/2.752/2

BUREAU B

Datum: **19-8-47**

ONDERWERP:
Politiek.

INTERNATIONALISTISCH-SOCIALISTISCH CONTACT MET NEDERLAND.

Afzender dankt geadresseerde voor zijn brief.
"Ik was bijzonder blij, met U in contact gekomen te zijn, wat voor ons Internationalisten een kwestie van groot belang is.
Het is noodzakelijk, een werkelijk onafhankelijk Socialisme in Duitsland op te bouwen. De officiële partijen bewandelen dezelfde weg als voor 1933, en ik ben ervan overtuigd, dat de zogenaamde arbeidersleiders bereid zijn, een nieuwe Hitler op het paard te helpen... of zichzelf tot dictatoren te maken in Stal. (sic!)
Met betrekking tot hetgeen U over het American Committee for European Workers Relief (Amerikaans Comité voor Ontprenting van Europese Arbeiders) vertelde: Deze Amerikaanse Kamerad vertelde niets daarover en ik ben verbaasd. Ik zou erg blij zijn, als daar een kans voor ons was, want U weet, hoe de dingen hier staan..

pe:

N.B. Bovenstaande mededeeling werd verkregen uit particuliere correspondentie en de vertrouwelijke aard daarvan dient steeds in acht te worden genomen.
In verband hiermede moet deze mededeeling slechts ter kennis worden gebracht van die officieele instanties, voor welke zij van belang kan worden geacht.

26-8-1947 Gevr. aan vertegenwoordiger off.

Fr. instantie :

URGENT.

167
2

Deux délégués hollandais, les nommés

S.SANTEN 1096

et W.TIELEMAN, 1174

membres du R.C.P. (Parti Revol. Comm.) sont partis à Paris pour y assister au congrès européen Trotskyste. Ils y resteront environ trois semaines.

prière de nous renseigner, si possible, de toute urgence de leurs faits et gestes, la nature des discussions et les déclarations faites par eux à l'occasion de ce congrès.

2-9-1947 Rectificatie, medegedeeld aan vert. off. Fr. instantie:

Congres se tiendra ne pas a Paris, mais quelque part en France, selon source "dans la montagne", ou prennent part les deux delegues mentionnes dans la demande du 26-8.

EEEE

Handwritten notes:
...
...
...

I.D.
D E N H A A G.

Doss.15/104.

G E H E I M.

UITGEBODERT

- 4 SEP 1947

ACD/27759.

Van betrouwbare zijde werd vernomen, dat het Euro-
pees Internationaal Congres van de 4e. Internationale niet
wordt gehouden te Parijs.

De 4e. Internationale zou in een onbekende plaats in
de bergen van Frankrijk voor het houden van dat congres
een villa gehuurd hebben.

Tevens werd omtrent de 4e. Internationale vernomen,
dat de Nederlandse afgevaardigde, Sal SANTEN, de opdracht
heeft gekregen om een verbindingsman voor de 4e. Internatio-
nale te zoeken. Deze man moet een sectie van de 4e. Inter-
nationale stichten in Duitsland, daar gebleken is, dat al-
daar groepen communisten bestaan, die sympathiseren met de
beginzelen van de 4e. Internationale, doch van elkaars be-
staan niet afweten.

Verder moet hij die sectie organiseren, lectuur ver-
spreiden en de scholing ter hand nemen. Ook de Russische
zône van Duitsland moet die verbindingsman bewerken.

Santen is er echter nog niet in geslaagd een geschik-
te figuur te vinden, daar de Nederlandse leden van de 4e.
Internationale, wegens de critieke voedselsituatie in
Duitsland, vooralsnog het aanbod van de hand hebben gewe-
zen.

Verzonden op 2 September 1947
aan: het Hoofd van de C.V.D., alhier.

BUREAU B	
Nummer:	
Datum:	5-9-47

I.D.
D E N H A A G.

Doss.15/107.

B
167
G E H E I M.

Volgno. OPGELEES
19 SEP 1947
ACD/2/300.

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

Hierbij wordt toegezonden een schrijven van bovengenoemde partij, dat aan alle leden van die partij werd toegezonden van het Politiek Bureau.

Bedoeld schrijven is namens het Politiek Bureau der R.C.P. getekend door Dick VERVOORN.

Dick Vervoorn is de schuilnaam voor Ernst MULDER.

Verzonden op 17 September 1947
aan: C.V.D., alhier.

70112

BUREAU D	
	22-9-47

Amsterdam, 16 Augustus 1947.

aan de leden der R.C.P.

LANDELIJKE CONFERENTIE OP
27 EN 28 SEPTEMBER TE AMSTERDAM

Waarde Kameraad,

Reeds enige malen moest onze landelijke Partijconferentie worden uitgesteld. Deze nu was definitief vastgesteld op 30 en 31 Augustus a.s. Wij zijn echter genoodzaakt deze datum te laten vallen, daar dan een internationale conferentie plaats vindt, ter voorbereiding van het wereldcongres der Vierde Internationale, het welk aan het einde van dit jaar of begin volgend jaar zal worden gehouden. Gezien de belangrijke vraagstukken, die op deze internationale conferentie aan de orde komen hebben we gemeend, onmiddellijk na het beëindigen daarvan een landelijke conferentie te moeten organiseren.

Deze vindt plaats op 27 en 28 September te Amsterdam.

Het is van belang, dat alle leden, ook uit de meest afgelegen delen van het land daar aanwezig zijn. Daarom moeten de afdelingen en voor zover er in plaatsen geen afdelingen aanwezig zijn de leden, onmiddellijk beginnen, voorbereidingen tot deelneming aan deze conferentie te treffen. In de eerste plaats betreft dat het bijeenbrengen van de reiskosten. Vormt spaarkassen. Laat de afdelingsbesturen een kameraad aanwijzen, die de gelden int.

Binnenkort zullen meerdere mededelingen volgen. In de afdelingen moeten H.H. vergaderingen worden georganiseerd, waar de agenda van de conferentie wordt besproken.

met kam. groeten,

namens het Politiek Bureau
der R.C.P.

Dick Vervoorn.

INLICHTINGDIENST
AMSTERDAM

No. I.D. 8382-14/47.

Uw brief:

Onderwerp:
Circulaire.

Bijlagen:
GEHEIM.

Amsterdam, 18 September 1947.

Vol. no.

20 SEP. 1947

ACD/21316

OPGELLEGD

BUREAU B

20-9-47

Hieronder volgt in afschrift een dd. 16 Augustus 1947 geda-
teerde circulaire van de R.C.P.

"Aan de leden der R.C.P.

"LANDELIJKE CONFERENTIE OP 27 en 28 SEPTEMBER TE AMSTERDAM.

"Waarde Kameraad,

"Reeds enige malen moest onze landelijke Partijconferentie
"worden uitgesteld. Deze nu was definitief vastgesteld op
"30 en 31 Augustus a.s. Wij zijn echter genoodzaakt deze
"datum te laten vallen, daar dan een internationale confe-
"rentie plaats vindt, ter voorbereiding van het wereldcon-
"gres der Vierde Internationale, hetwelk aan het einde van
"dit jaar of begin volgend jaar zal worden gehouden.

"Gezien de belangrijke vraagstukken, die op deze interna-
"tionale conferentie aan de orde komen hebben we gemeend,
"onmiddellijk na het beëindigen daarvan een landelijke confe-
"rentie te moeten organiseren.

"Deze vindt plaats op 27 en 28 September te Amsterdam.

"Het is van belang, dat alle leden, ook uit de meest afge-
"legen delen van het land daar aanwezig zijn. Daarom moeten
"de afdelingen en voor zover er in plaatsen geen afdelingen
"aanwezig zijn de leden, onmiddellijk beginnen voorbereidingen
"tot deelneming aan deze conferentie te treffen. In de
"eerste plaats betreft dat het bijeenbrengen van de reiskos-
"ten. Vormt spaarkassen. Laat de afdelingsbesturen een kame-
"raad aanwijzen, die de gelden int.

"Binnenkort zullen meerdere mededelingen volgen. In de afde-
"lingen moeten H.H.-vergaderingen worden georganiseerd, waar
"de agenda van de conferentie wordt besproken.

Met kam.groeten,
Namens het Politiek Bureau
der R.C.P.

J. Vervoorn Dick Vervoorn (=Ernst Mulder, geboren
te Welper, 28.12.1912)

VERZONDEN AAN: Hfd. C.V.D., Haag.

F.2.

Aan

den even onder de loupe nemen en dan begin ik met Frankrijk. De politieke gebeurtenissen in dit land volgen elkander snel op. Was het nog voor een half jaar geleden zo, dat onze Franse partijgenoten werden vervolgd en door Stalinisten werden mishandeld, thans spreekt men openlijk op bedrijfsvergaderingen van 2 à 3000 man en op openbare vergaderingen en vindt onze leuze VOOR EEN ALGEMENE WERKSTAKING grote bijval. Toen het broodrantsoen in Frankrijk werd teruggebracht was er een bedrijfsvergadering, waar een Stalinistische spreker voorstelde om een proteststaking van één uur door te voeren, hetgeen met hoongelach werd afgewezen, maar toen een kameraad van de Franse R.C.P. het woord nam en zich voor de algemene werkstaking verklaarde, donderde de zaal van bijvalsbetuigingen. De bourgeoisie in Frankrijk heeft zich na de oorlog, steunende op de sociaal-democraten en communisten, nog staande weten te houden. Nu zij de arbeiders geen brood meer kan geven en de arbeiders voor hun loon praktisch niet veel meer kunnen kopen, verkeert de arbeidende bevolking, al werkende, in een noodtoestand. De Franse huismoeders zijn radeloos en Frankrijk staat binnenkort voor de grootst mogelijke gebeurtenissen, waarvan de schaduw vooruit geworpen wordt en die beslissend zullen zijn voor het lot van geheel West-Europa. In Italië is de toestand zo, dat de arbeidersklasse al is overgegaan tot het bezetten van fabrieken en landerijen en het verzet van de arbeiders tegen de noodtoestand, waarin zij verkeren, dagelijks toeneemt. Duitse kameraden, die, illegaal over de grens gekomen, ons treffen in Parijs bezochten, deelden, behoudens andere dingen waarover ik hier niet kan spreken, mede, dat bij een revolutionaire beweging in Frankrijk, de Duitse arbeiders zich niet onbetuigd zullen laten en dat zij in reite hierop wachten; zij hebben ongetwijfeld hulp nodig. Niet alleen in Frankrijk, Italië, België en Duitsland is de radicalisatie der arbeiders duidelijk merkbaar, maar ook in Engeland en Amerika. Over Nederland zal partijgenoot COMBRINK morgen spreken.

Bij ons treffen in Parijs was een delegatie van Amerikaanse mijnwerkers, die bevestigden, dat de invloed der Stalinistische beweging in Amerika van geen betekenis is en dat de vakbeweging zich daar met de politiek gaat bemoeien. Men wil daar niet in de fout vervallen van het West-Europese Stalinisme. De Stalinisten in Amerika begaan de fout om bij de a.s. verkiezingen te stemmen op de democratisch liberaal kapitalist Henry Wallace.

In Amerika stapelen de producten zich nu reeds op; West-Europa is te arm om die producten genoegzaam te kopen, met het gevolg, dat een crisis, ook in Amerika, niet kan uitblijven. Het Marshall-plan wordt door economen van wereldfaam reeds ter dood veroordeeld en de Labourparty in Engeland wringt zich in duizenderlei bochten om er maar onder uit te komen. Amerika wil wel helpen, maar het moet er aan verdienen; zelfs het rijke Zweden is van Amerikaanse hulp afhankelijk. De kapitalistische klasse staat voor een ineerstorting, die zij ten koste van het levenspeil der arbeiders nog tracht te rekken, welk proces door de strijd en het verzet der arbeiders kan worden verkort en, onder leiding van een revolutionaire partij, de 4e Internationale, kan leiden tot revolutionaire situaties in de toekomst."

Spreker

Spreker komt dan tot de strijd die ook in de 4e Internationale is gevoerd tegen de passiviteit, die haar oorsprong vond in de aanwezigheid van een meerderheid en een minderheid. En dit zowel in Frankrijk als in Engeland, hoewel de problemen verschilden. In Frankrijk was een intellectuele meerderheid, die van mening was, dat een nieuwe tussenpartij voor Frankrijk nodig zou zijn, terwijl de minderheid, uit vooraanstaande arbeiders bestaande, op bolsjewistische grondslag het program van Trotsky praktisch volgde. Het was zelfs zo, dat, toen in Frankrijk de sociaal-democratische jeugd rebelleerde en zich aansloot bij de Franse R.C.P., deze meerderheid haar invloed op de jeugd wilde laten doen gelden. Hiermede is nu radicaal gebroken en de Franse jeugdleider heeft gezegd, als we voor recht en vrijheid opkomen, noemt men ons Trotskisten, welnu, dan willen wij dit zijn.

In Engeland stond de zaak even anders, daar was een minderheid, die van mening was, dat men wel verbonden met elkaar was, maar men zich binnen het raam der Labourparty moest begeben om daar de massa onder het gehoor te brengen van de revolutionnaire gedachte, terwijl de meerderheid pleitte voor een zelfstandige politiek naar buiten.

Men heeft nu tegen de minderheid gezegd, ga je gang, doe je werk en bewijs hiermede wat je tot stand kan brengen, terwijl de meerderheid gewoon doorgaat en naar buiten uit zelfstandig blijft werken.

Ook de oorlogsgeruchten, naar aanleiding van een rapport van het Instituut voor Opinie-Onderzoek, wees spreker af. Amerika is nog lang niet klaar, West-Europa verarmd, en de toenemende radicalisatie van de arbeiders maakt het thans onmogelijk een oorlog te beginnen. Spreker was van mening, dat een natie dan pas tot oorlog overging, wanneer een diepe economische crisis te voorzien was, waarvoor geen uitlaat mogelijk zou zijn en er dan naar expansie wordt gezocht. Momenteel was dit nog niet het geval.

Op vragen, die SANTEN over oorlogsmogelijkheden werden gesteld, antwoordde hij, dat hij een oorlog in de nabije toekomst niet, doch op de lange baan wel mogelijk achtte.

Op vragen, hoe bij een mogelijke revolutionnaire beweging in West-Europa het bureaucratische Rusland daarop zou reageren, sprak spreker de mening uit --ook had men hierover gegevens-- dat het gebeuren in West-Europa tot de arbeiders in Rusland wél zal doordringen en het wezenlijke sein zou kunnen zijn voor het afschudden van het bureaucratische juk in Rusland, hetgeen ~~zodoende tot een wereldrevolutie zou kunnen uitbreiden.~~ Ook in China waren vele ontgoochelde communisten naar het Trotskisme overgegaan, terwijl in Indonesië, volgens beschouwing van Jacques de KADT, wel gerekend kon worden op 1/3 gedeelte der bevolking, dat achter TAN MALAKKA zou staan.

Het werk van de 4e Internationale is vruchtdragender geweest dan ooit de 2e of 3e was. De sociaal-democratie schrompelt ineen, haar rol wordt door de Stalinisten overgenomen, maar, sneller dan wij denken, zal de radicalisatie van de arbeiders plaats vinden, genoodzaakt door de omstandigheden, en zal zij

dan

dan de parolen van de 4e Internationale volgen.
Om dit te verwezenlijken is nodig taai werken, de beginselen
overal uitdragen, een groeiproces, dat overal moet worden
bevorderd.

Om 23.45 was de eerste zitting afgelopen.

Wordt vervolgd.

VERZONDEN AAN: Hfd. C.V.D., Haag.
H.C. Asd.

F.3.

1.

Naam: *de Jong Jan*

In stuk:

Adres: *Marschweg 337 Bentzen*

Nat.: *Nederlanden*

Geb.: *21-11-17* te: *B'dum*

Beroep: *Distr. Ambtenaar*
PD 3600

Inf.: *voor penningw. l.v.*

Zie: *Secr. l.v. afbest. lid.*
R. C. P. 16

N.B. Identiteitspapieren (paspoort, geboorte of huwelijks) een enveloppe worden gesloten en aan dit formulier

GEMEENTE-POLITIE
TE ZUTPHEN

5391/123.

ZUTPHEN, 30 September 1947.

Volgn. OPGELEGD
3 OCT. 1947
ACD / [Handwritten]

A A N

de Heer Hoofd van de Centrale
dienst te

's - G r a v e n h a g e

6-10-47

Naar aanleiding van Uw schrijven dd. 19 Maart 1947,
No. B-X. 11998 heb ik de eer U EdelGestrenge het volgende te be-
richten.

De afdeling Zutphen van de Revolutionnair-Communistische
Partij heeft steeds een kwijnend bestaan gehad. De politieke acti-
viteit bepaalde zich voorheen tot enkele personen.

Na een nauwkeurig ingesteld onderzoek is niet kunnen blij-
ken, dat deze afdeling nog bestaat.

Jan de BOER, geboren 21 November 1917 te Amsterdam, kantoor-
bediende (voorheen Distributieambtenaar), wonende te Zutphen,
Marsweg 337, heeft te kennen gegeven, dat hij bij geen enkele po-
litieke partij meer was aangesloten.
Coll.

De Commissaris van Politie,

[Handwritten signature]

~~ASB~~ 9/10 47 OD 167

No. 8745a-14/47.

G e h e i m.

B

③ / MN

SECRET	
Numm:	
C:	3-10-47

OPGELEGD
3 OCT. 1947
ACD/21745

Amsterdam, 1 October 1947.

VERSLAG Landelijke conferentie der Revolutionnaire Communistische Partij (R.C.P.), gehouden op Zaterdag 27 en Zondag 28 September 1947, in gebouw DE LEEUW te Amsterdam.

DEEL II. (Zondag 28 September 1947, aanvang 10 uur).

Verslag over de politieke toestand in Nederland; spreker Henricus Johannes COMBRINK, geboren te Hof van Delft, 25 Februari 1913.

"Nederland is een van die landen dat bezig is zich het snelst te herstellen van de opgelopen oorlogsschade. De arbeidersklasse in Nederland heeft daartoe niet weinig haar medewerking gegeven, dank zij de bemoeiingen van de P.v.d.A. en de C.P.N., die de arbeiders aanspoorden om harder te werken, want, zo zeiden ze, dan werd het beter voor ons. En het resultaat? Niet alleen de arbeiders, doch diegenen, die voor de oorlog gerekend konden worden tot de meest bezadigden, o.a. ambtenaren, middel- en kleine boeren, zij allen tonen zich de laatste tijd teleurgesteld, en openlijk komt hier en daar het ambtenaren-corps, waarop de Regering voor 1940 altijd kon steunen, in verzet, worden moties op hun vergaderingen aangenomen; zelfs katholieken, waarvan men dit het minst verwachtte, protesteren tegen de te lage lonen. Er wordt in Nederland bijna al net zo veel geproduceerd als voor 1940, alleen worden wij nog bedistribueerd, krijgen van alles net genoeg om te leven, maar het leeuwendeel gaat naar het buitenland. Er is geen land in de wereld of je ziet in de etalages Nederlandse producten liggen. En toch zijn wij arm en blijven we arm, omdat de oorlog in Indonesië schatten geld kost en zal blijven kosten, omdat aan die oorlog nooit een eind komt; guerilla-oorlog zal er blijven en Nederland zal er aan ondergaan, omdat op de duur de Nederlandse werkende bevolking, op wier schouders men deze oorlogskosten wil leggen, uiteindelijk --en wij moeten daaraan medewerken-- zich tegen deze politiek van de Regering gaat verzetten. Met medewerking van de P.v.d.A. en de C.P.N. weet de Regering de strijd der arbeidersklasse nog in te dammen. De P.v.d.A.

kiest

kiest openlijk in deze de zijde der Regering en wijst elke staking, elk verzet der arbeidersklasse, niet alleen vierkant af, doch ronselt desnoods onderkruipers om de strijd te breken. Binnen het raam van deze P.v.d.A. is dan ook een grote crisis uitgebroken, en, ben ik goed ingelicht, dan is er op een partijvergadering een motie aangenomen, waarin men de Ministers van de P.v.d.A. verzoekt uit de Regering te treden. DREES stond op deze vergadering te huilen en VOS krabde achter z'n oren; men heeft de motie toen weer ingetrokken. Feit is echter, dat de door de P.v.d.A. gevoerde politiek deze partij op een versmalde basis heeft geplaatst, een basis, die hoe langer hoe smaller zal worden omdat duizenden ambtenaren, die nog altijd deze partij steunden, haar de rug zullen toekeren.

En de C.P.N. ?

Behand

Zij vervulde heden ten dage de rol van de vroegere S.D.A.P. Haar z.g. Welvaartsplan is niet anders dan een ondersteuning van de Regering; de werkende bevolking heeft er niets aan. Paul de GROOT hengelt naar een Ministerssteek en wil zich oriënteren op het Oosten, in opdracht van Stalin natuurlijk, terwijl hij weet, dat dit toch niet gebeurt omdat Nederland afhankelijk is van Amerika. In de C.P.N. zijn talloze arbeiders georganiseerd, die in de sleutelposities van het bedrijfsleven werkzaam zijn, maar deze arbeiders komen niet in strijd omdat ze door de C.P.N.-E.V.C. geremd worden. Zij zeggen nu tegen de Regering: wij hebben een machtige factor in handen, zonder ons, communisten, gaat het niet, er moet een coalitie komen van K.V.P., P.v.d.A. en C.P.N. Maar, kameraden, in de Regeringen waar al een dergelijke coalitie tot stand kwam --in denk aan Frankrijk en België--, is het daar voor de arbeiders beter geworden ? Neen, nietwaar ! Dit alles is boerenbedrog. En toch, kameraden, heeft de politieke secretaris van de 4e Internationale er met klem op gewezen, dat onze R.C.P. in de afgelopen verkiezingen het juiste parool heeft gegeven; wij zeiden: Kiest Communisten, niet omdat wij daar iets van verwachtten, dat hebben we in onze propaganda er bij gezegd, maar omdat wij de overtuiging hebben, dat het wezen en het karakter van het Stalinisme dan openlijker en duidelijker wordt naar mate het meer verantwoordelijke posities gaat innemen en daarmee de onrust, het wantrouwen en het verzet zal toenemen en de radicalisatie der arbeiders zal verhaasten. Om een voorbeeld te geven. Te weinig hebben we o.m. uitgebuit het feit, dat een communistische wethouder de gas- en electriciteitstarieven verhoogde; er was toen deining en wrevel en ontevredenheid hierover onder de Amsterdamse bevolking.

Samenvattend, de politieke verhoudingen in Frankrijk en Italië, voor het grijpen naar de macht, liggen daar gunstiger dan in Nederland, maar bij het voortduren van grote ontevredenheid, zullen conflicten, zelfs bij katholieke arbeiders niet uitblijven. Nederland staat voor een periode van toenemende klassebotsingen, die steeds meer zullen toenemen naar mate de ontwikkeling in andere landen nog onrustiger wordt. De activiteit van onze partij, de enige revolutionaire partij, zal in de voor ons liggende periode van grote betekenis moeten zijn; er moet hard gewerkt worden in vakbeweging en bedrijf en partijgenoten, die om de een of andere reden niet in een bedrijf werkzaam zijn, moeten uitzien naar werkzaamheden die hen bij een bedrijf inschakelen.

Ik geef toe, onze partij is nog klein en zwak en we moeten niet weinig nalaten wegens financiële redenen, maar dit alles zal door de activiteit van onze partijgenoten worden overwonnen.

Om 14 uur wordt gepauseerd.

Wordt vervolgd.

VERZONDEN AAN: Hfd. C.V.D., Haag.

F.3.

3.

21696
21745

TELECO

Volgno.
4 OCT. 1947
ACD/21794

Co 21696, 21745 B

No. 8745b-14/47 ID.

Geheim.

(K) MW

naar I IV XI
BUREAU B

Nummer:	Amsterdam, 2 October 1947.
Gezond:	6-10-47

VERSLAG Landelijke conferentie der Revolutionnaire Communistische Partij (R.C.P.), gehouden op zaterdag 27 en zondag 28 september 1947, in gebouw DE LEEUW te Amsterdam.

DEEL III. (Zondag 28 September 1947, aanvang 15 uur). SLOT.

Vraagstukken over de organisatie op politiek en organisatorisch gebied (spreker: Ernst MULDER, geboren te Welper, 28 December 1912).

Spreker begint met er op te wijzen, dat het reformistisch front zich niet heeft versmald, doch verbreed. "De C.P.N., hengelen- de naar Ministerssteken, kan men gevoegelijk indelen bij de re- formisten. Aan de ene kant wil ze deelnemen aan de Regering en aan de andere kant doet ze links-in-theorie om haar arbeiders- aanhang niet te verliezen, maar in de praktijk remt ze iedere actie. Terwijl de arbeidersklasse ontevreden is over de te lage lonen en geen uitweg ziet, noch toekomst, en het tekort in de gezinnen toeneemt, komt de C.P.N. met een plan voor harder werken, vecht niet tegen de loonstop, maar werpt zich op het werken-in-premiestelsels, om daardoor de strijdwil der arbeiders af te dammen. Onze partij is nog klein en zwak, onze TRIBUNE verschijnt nog, zij het met de grootst mogelijke inspanning. Partijgenoten, in verschillende acties is goed werk gedaan door verspreiding van extra TRIBUNES en gestencilde manifesten, maar dat is niet voldoende, we moeten vooruit en we staan prac- tisch stil. We moeten tot de bedrijfsarbeiders gaan en met hen spreken over de toestand in hun bedrijf. Wij hebben bijna geen bedrijfsarbeiders in onze partij; wil onze partij een levende factor worden in het bedrijfsleven, dan moeten wij dit in de eerste plaats zoeken in de sleutelbedrijven, nl. de havens en de metaalbedrijven. Van nu af aan zal er voortaan radicaal een einde moeten worden gemaakt aan alle passiviteit in onze partij. In Rotterdam hebben we functionarissen, die niets doen." Hier onderbreekt de stem van de Hagenaar TIELEMAN het betoog met: "Dat is de schuld van Toon van den BERG".

AZB 2h.47
W. J. van der ...

Spreker: "De partij is deze vakbewegingsfunctionarissen nog te klein, ze kijken de kat uit de boom en in plaats van de politiek en de parolen der partij naar voren te brengen op forse wijze, leunen ze nog te veel aan tegen de C.P.N.-functionarissen en belemmeren zodoende de groei onzer beweging."

Dan

Dan roept TIELEMAN weer: "Dan moeten we desnoods over het lijk van Toon van den BERG heen".

"Partijgenoten", herneemt spreker, "niet over het lijk van Toon van den BERG, maar door ondersteuning en uitbreiding van onze organisatie, door taai volhouden en doorzetten, zodat ze weten wat ze achter zich hebben, zullen Toon van den BERG c.s. moediger worden en hun ware gezicht moeten laten zien. Over het algemeen is het zo, dat kameraden, die in de vakbeweging werken, ook het partijwerk moeten doorvoeren. Zonder dat nauwe contact met de partij is het onmogelijk het werk in de vakbeweging moedig door te zetten. Vóór alles moeten we, voor het congres plaats vindt, een minstens kleine bres in de bedrijven krijgen, al is het maar een clubje van voorlopig 5 man, noem het een studiegroep of wat dan ook, als we ze maar bij elkaar kunnen brengen en met dit begin onze politiek in de bedrijven verder kunnen uitdragen."

Hierna volgt discussie.

✓ TIELEMAN, die in de centrale leiding van de R.C.P. zou zitten en met Sal. SANTIEN de bijeenkomst der 4e Internationale in Parijs bezocht, wijst op de moeilijkheden waarvoor een economisch secretaris komt te staan; hij beklaagt zich over het gebrek aan medewerking, speciaal in Rotterdam. De partij kan in Rotterdam niet groeiën door elementen als Toon van den BERG, die nog de vorige week een vergadering van arbeiders, die strijd wilden voeren, adviseerde aan het werk te blijven. Als spreker gesproken heeft van: "over het lijk van Toon van den BERG", dan bedoelt hij hiermede, politiek met Toon van den BERG afrekenen en hem de invloed op de Rotterdamse arbeiders ontnemen.

✓ HARM WOLF (Recklinghausen, 14 September 1914) vraagt om meer partijleven; het gebeurt dikwijls in Amsterdam, dat je elkaar in 6 weken niet ziet; die band moet nauwer worden en er moet minstens 1 x per week een bijeenkomst zijn. Hij is geen bedrijfsarbeider, hij kan dit werk dus niet doen, maar de taak der bedrijfsarbeiders ondersteunen door b.v. het verspreiden van kranten, colporteren, enz. kan iedereen doen en daarmee de partij van grote dienst zijn. Dit werk moet passen en sluiten door organisatie en het elkaar wekelijks treffen bij besprekingen.

✓ MOZES FERAREZ (Amsterdam, 5 Januari 1922) bespreekt de slechte financiële afdracht der contributies; er zijn leden met 40 - 30 en 20 weken schuld. Verschillende steunlijsten voor acties voor Duitsland en Indonesië zag hij nooit meer terug; schrijven hierover? Geen taal of teken meer.....

✓ Hier tikt de voorzitter af en verzoekt FERAREZ bij een andere gelegenheid deze financiële kwesties te bespreken, daar dit te veel tijd vordert (sic!).

✓ COOSTERWIJK (niet uit Amsterdam) geeft het advies om deel te nemen aan de studieclubs der E.V.C., waar meestal Stalinistische les wordt gegeven; het zou wel goed zijn voor de partijgenoten om daar hun mening te zeggen.

MAX

✓ MAX PLEKKER (Amsterdam, 3 October 1924) beklagt zich over de geringe opkomst bij de colportage; de laatste tijd heeft hij 1 of 2 man; hij wil meer medewerking.

✓ ELIAS THEODORUS van TIJN (Amsterdam, 17 November 1924) zegt, dat het in de bedoeling ligt om binnenkort weer politieke scholingscursussen te houden, zodat ieder partijgenoot verschillende vraagstukken zelfstandig kan uitdragen en met andersdenkenden daarover kan spreken.

De voorzitter antwoordde kort, zonder nieuwe gezichtspunten naar voren te brengen; hij sloot deze conferentie om 18 uur.

De bijgaande brochure LENINISMUS GEGEN STALINISMUS is die, waarover wordt gesproken in DEEL I van dit verslag, pagina 1 van rapport No. 8745-14/47 ID. dd. 30 September 1947.

VERZONDEN AAN: Hoofd C.V.D., Haag.
H.C. Asd.

F.3.

by-BII
10-10-47

4.

BUREAU B	
Nummer:	ZEER GEHEIM.
Datum:	10-10-47

Volgno:
9 OCT. 1947
ACD/2197

KORT VERSLAG van een op 27 en 28 September 1947, ge-
houden landelijke conferentie van de Revolutionnaire Commu-
nistische Partij (R.C.P.) in hotel "De Leeuw" aan de Valken-
burgerstraat te Amsterdam.

Aan deze conferentie werd door ongeveer 180 personen,
leden en sympathiserenden, deelgenomen.

Door Sal SANTEN, lid van het Centraal Comité van de
Revolutionnaire Communistische Partij (R.C.P.) werd een over-
zicht gegeven van de vraagstukken, behandeld door de "Vier-
de Internationale" in haar kort geleden, in Frankrijk ge-
houden congres. Aan dit congres had Sal Santen als verte-
genwoordiger van de Nederlandse Sectie van de 4e. Internatio-
nale deelgenomen, waarbij Wouter TIELEMAN, eveneens lid
van het Centraal Comité der R.C.P. hem assisteerde.

Het eerste vraagstuk, waarvoor de "4e. Internationale"
werd geplaatst, betoogde S. Santen, waren de tegenstellingen,
die gerezen waren in de Engelse sectie van de "4e. Interna-
tionale", de Revolutionary Communist Party (R.C.P.). Deze
sectie bestaat uit een zuivere Trotskistische groep, voornam-
elijk arbeiders en een opportunistische groep, waarvan de
meesten kunnen worden gerekend te behoren tot de intellec-
tuellen. De Trotskistische groep was de mening toegedaan,
dat de leden zoveel mogelijk moesten trachten om opgenomen
te worden in de Labour Partij, teneinde daar hun beginse-
len te propageren (cellenbouw), omdat zij dan in de gelegen-
heid zijn militante arbeiders te leren kennen en tot hun
inzichten over te halen. De opportunistische groep wil ech-
ter niet bedekt, doch naar buiten uit de Revolutionary Com-
munist Party doen voortbestaan en weigert mede te doen aan
zogenaamde cellenbouw. Laatstgenoemd standpunt, zeide spre-
ker, behaalde op het congres van de Engelse Partij de meer-
derheid van stemmen.

De trotskistische groep heeft zich niet neergelegd bij
de uitslag van de stemming en is in beroep gegaan bij het
Internationaal Secretariaat (I.S.) van het Executief Comi-
té van de 4e. Internationale. Deze deelde de zienswijze van
de Trotskistische groep en het congres van de 4e. Internatio-
nale heeft het besluit van het Internationaal Secretariaat
gesanctionneerd, zodat, volgens spreker, verwacht kan wor-
den, dat leden van de Engelse R.C.P. over zullen gaan tot
de Labour Party.

Vervolgens behandelde spreker een interne moeilijkheid
in de Franse sectie van de 4e. Internationale, de "Party
Communiste Internationale (P.C.I.).

In deze partij, betoogde spreker, was de leiding in
handen geraakt van personen, die gevaarlijk dicht waren ge-
komen tot een opportunistisch standpunt (nationalisme en
chauvinisme). Tengevolge van de door de partij behaalde suc-
cessen bij het ontketenen van stakingen, waren vele leden
van hun opportunistische dwalingen genezen en hadden zij
zich bij de minderheid gevoegd. De meerderheid, die bevreesd
is bij het komende congres van de Franse sectie tot minder-
heid te geraken en derhalve hun bestuursfuncties te verlie-
zen, heeft nu contact gezocht met verschillende Franse
Jeugdverenigingen. Zij probeert die Jongeren tot toetreding
tot de partij te bewegen, om ze vervolgens haar politieke
inzichten bij te brengen.

Zodoende tracht zij de meerderheid te blijven houden. Ook dit geval is aan het I.S. voorgelegd, dat als haar mening mededeelde, dat toegejuicht moet worden, iedere versterking van secties, vooral wanneer dat betreft het inhalen van jeugdige leden. Zij keurt echter ten strengste af, dergelijke jonge personen te gebruiken (misbruiken) voor het verkrijgen van een oplossing in een partij conflict. Deze zienswijze is door het congres overgenomen.

Een derde aan het congres voorgelegd geval was een Amerikaanse aangelegenheid. Daar, zeide spreker, is in het jaar 1940 in de Socialist Workers Party (S.W.P.) een conflict ontstaan, omdat een groep leden tot de overtuiging was gekomen, dat in de U.S.S.R. niet langer de grondslagen aanwezig waren van een democratische staat en zij derhalve de verdediging van de U.S.S.R. niet langer konden onderschrijven. Deze groep trad uit de S.W.P. en vormde een zelfstandige partij de "Workers Party" (W.P.) genaamd.

In het jaar 1947, vervolgde spreker, heeft de Workers Party ingezien, dat het door haar in 1940 ingenomen standpunt verkeerd is geweest en verzocht zij wederom in de "Socialist Workers Party" te worden opgenomen.

De S.W.P. verwees de W.P. naar het Internationaal Secretariaat (I.S., die na deze "gang naar Canossa" van de W.P. haar toestand om terug te keren in de S.W.P.

Deze rede van Sal Santen werd nogmaals, meer uitgewerkt, door Wout Tieleman behandeld, die daarbij de initialen van de Amerikaanse groepen in de Engelse taal uitsprak. Dit verwekte grote hilariteit onder de aanwezigen, die van die uitspraak niets snapten brulden van het lachen, spreekkoren vormden en uitriepen "Doebbel pie en Es doebbel pie". De voorzitter, Ernst MULDER, greep in en verzocht de spreker: "Spreek godverdomme je moers taal. We zijn een arbeiderspartij".

Vervolgens gaf Sal Santen een overzicht van de toestand in Viet Nam, waar, zoals hem op het congres was gebleken, de gehele opstand wordt beheerst door de 4e Internationale, die daar een zeer sterke sectie vormt. Overal hangen daar de rode vlaggen met het embleem "hamer, sikkel en het cijfer 4". Politieagenten patrouilleren daar, voorzien van rode armbanden met hetzelfde embleem.

Ook in India bestaat, volgens spreker, een grote sectie van de 4e Internationale, die een hevige strijd voert tegen de nieuwe bourgeoisie, die opgekomen is na het vertrek der Engelsen.

Met Indonesië is, zeide spreker, door de arrestatie van de Engelse verbindingsman (militair), die de contacten tussen de Nederlandse sectie en de Indonesische sectie onderhield, het contact geheel verbroken.

Bovenstaande besprekingen hadden de gehele Zaterdagavond en Zondagmorgen in beslaggenomen.

Alvorens tot de behandeling van de politieke toestand in Nederland en de beschouwing over de stand van zaken in de Revolutionnair Communistische Partij werd overgegaan, verzochten verschillende der aanwezigen, in besloten zitting verder te confereren, daar men de vrees koesterde, dat de beschouwingen ter kennis van de overheid zouden komen.

De voorzitter, Ernst Mulder, wimpelde dit verzoek af met de woorden:

"Wij behoeven geen vrees te hebben voor de sympathiserenden. Wij hebben deze zaak haarfijn onderzocht en ons is
-gebleken-

gebleken, dat een der partijbestuurders als "politie-spion" optreedt, want wij kunnen geen scheet laten, of de recherche weet het."

Hieronder volgt een opgave van de personen, die aan de nu volgende besprekingen deelnamen. De volledige personalia van enige van die personen kunnen niet worden verstrekt, terwijl de personalia van anderen reeds meermalen zijn vermeld, zodat wordt volstaan met de familienaam en de plaats van herkomst. De onderwerpen waarover betrokkenen spraken, worden in het kort gememoreerd:

1. H.J.COMBRINK (Amsterdam): "Wij moeten onze propaganda omzetten in daadwerkelijke activiteit".
2. M.FERARES (Amsterdam): "Ook wij zijn voor het aanknopen van handelsbetrekkingen met de U.S.S.R., evenals de C.P.N."
3. Nelis OOSTERDIJK, (Rotterdam): "De Leuze "stemt communisten" is fout, zij moet herzien worden, In het Kompas moet daarover gedebatteerd worden".
4. B.POSTHUMA (Groningen): "De R.C.P. moet er voor zorgen, dat zij de juiste Leninistische politiek volgt".
5. W.TIELEMAN, 's-Gravenhage): Is voor de leuze: "Voor een regering van Socialisten en Communisten" en vraagt om een vastomlijnd plan, inzake socialisatie. Hij oefent critiek uit op Toon VAN DEN BERG uit Rotterdam, die wederom de stakingsbereidheid van de Rotterdamse arbeiders wist te breken en een eventuele staking reeds nu onder de tafel had gewerkt.
6. Sal SANTEN (Amsterdam) "Roept op tot strijd tegen de Bureaucratie, die ten nauwste verbonden is met de strijd tegen het kapitalisme."
7. Harm WOLF (Amsterdam): De Arbeiders weten van het bestaan van de R.C.P. niets af. Wij moeten contact zoeken met arbeiders en ons overal indringen, vooral in de vakverenigingen.
8. Ernst MULDER (Amsterdam): "De basis van de reactionaire partijen is versmald, daar door de verschuivingen in de lonen overheidsambtenaren en werklieden gelijk gesalarieerd zijn. Wij moeten onze beginselen onder hen uitdragen en vindendaar nu een dankbaar gehoor. Wij moeten i.p.v. een agitatiepartij een strijdpartij vormen. Wij moeten grote invloed hebben in de havens".
9. HIJGMAN (Schiedam): "Laten wij er voor oppassen, dat we afzakken tot het peil van een Vlamgroep. Ik ben tegen het werken in andere partijen en ook de leuze "stemt communisten" was verkeerd en heeft verwarring gesticht. De Tribune moet zich aan de dagelijkse feiten houden en actueel zijn".
10. Nelis OOSTERDIJK (Rotterdam): "De C.P.N. verliest haar invloed in de E.V.C. Wij moeten klaar zijn om de weglopers op te vangen en wij moeten trachten de openvallende plaatsen in de E.V.C. te bezetten".
11. STOEL, Rotterdam): "Plakt toch meer de Tribune. Ik heb mijn haringstalletje in Rotterdam, rondom behangen met Tribunes en laat de mensen hun handen afvegen aan propagandamateriaal, daar zij dan onwillekeurig gaan lezen".
12. LANGENBERG (Delft): "De E.V.C. gaat kadercursussen geven. Laten wij zorgen, dat onze leden daaraan deelnemen, doch vooraf moeten zij op de hoogte zijn gebracht van het partijstandpunt, opdat zij bij de aanvang van de E.V.C.-cursus goed beslagen ten ijs komen en de andere deelnemers kunnen bewerken tot het R.C.P.-standpunt".
13. Cor COMBRINK (Delft): "Ik hoor nooit meer iets over

de "E.V.C.-oppositie". Bestaat die niet meer of hebben wij het contact met die groep verloren".

Een vrouw uit Amsterdam, voornaam Lies (familienaam onbekend):

"Waar zijn toch de oude strijders, de R.S.A.P.-ers. Ik zie louter onbekenden".

Harm WOLF (Amsterdam): "Wij moeten ons meer met elkaar bemoeien en vreemdelingen in de partij, zich daar thuis doen gevoelen. Wij moeten een wig drijven in de E.V.C."

M.FERARES (Amsterdam): "Onderhoud toch de contacten met E.V.C.-Functionarissen en laat die mensen niet los, want zij zijn onze inlichtingenbronnen". Hij becritiseert de partijleiding Rotterdam en Delft, die in gebreke zijn gebleven om de contributieschuld te voldoen. De toestand van het Persfonds is hopeloos. We hebben geen overzicht."

Peter DRENTH (Groningen): "Het Centraal Comité van de R.C.P. houdt te weinig contact met de afdelingen. Zij geeft ons geen raad en wij moeten zelfstandig manifesten etc. opstellen."

Ben POSTHUMA (Groningen): "De partij heeft vooralsnog gefaald. Wij zijn een kleine groep gebleven. Dat moet veranderen door verhoogde activiteiten onze koers moet zijn "naar een zuivere bolsjewistische partij".

Theo WIERINGEN (Amsterdam): "De abonnementsgelden voor de Tribune worden niet afgerekend. Dat moet veranderen en een centrale lijn moet worden uitgestippeld".

F.WERKLEY (Amsterdam): "Ik vind het niet goed, dat onze partijbestuurders op kantoren werken. Zij moeten in fabrieken te midden van arbeiders werken."

VAN DER KOLK (Theo VAN TIJN Amsterdam): "Onze partijleden moeten geschoold worden".

H.H.DRENTH ('s-Gravenhage): "De partijleiding verwijt de Haagse afdeling, dat zij destijds de extra bulletin van de Tribune niet heeft aangeplakt. Ik zou daar nog wel eens graag uitvoerig over spreken."

R.VAN DER HORST ('s-Gravenhage): "Laten wij trachten om contacten te krijgen met jeugdverenigingen, om daarin oppositionele groeperingen te verwekken, teneinde een dergelijke beweging tot ons te trekken".

DRENTH (Opa Groningen): Becriitiseert de financiële afwikkelingen van de partij. Indien er tekorten zijn, dan past hij zelf het ontbrekende bij.

Flip GRAVE (Eindhoven): "Scholing is onze belangrijkste taak".

Bets DE ROODE (Amsterdam): "Ik colporteur in de havens, doch moet voortdurend horen: "Ga je Mousen maar stoppen. Laat enige mannen mij helpen met colporteren."

Cor COMBRINK (Delft): "Ik kan mij niet vrijmaken van het idee, dat in de leiding van onze partij een défaitistische geest heerst."

Sal SANTEN (Amsterdam): "Ik ben erover verwonderd, dat er zo weinig vragen zijn gesteld over de Tribune. Wel is gezegd, dat het geen leesbare krant is, maar hoe kan dat anders, daar de arbeiders, bestuurders en leden, niet voldoen aan verzoeken om ook eens wat te schrijven. Dat moet veranderen. Thans is de toestand zo, dat ik de hele krant alleen moet wullen. Ik schrijf er dan maar wat gefingeerde initialen of namen van leden onder, om het nog wat te doen lijken."

Om ± 18 uur sluit de voorzitter, Ernst Mulder, de

-conferentie-

conferentie, na de aanwezigen er op te hebben gewezen, dat nimmer persoonlijke sympathie voor een bestuurder oorzaak mag zijn van zijn aanblijven als partijfunctionaris, als zijn activiteit voor de partij verminderd of verkeerd is.

Verzonden op 8 October 1947

aan: het Hoofd van de C.V.D., alhier.

UITGEBOKT

28 October 7.

B.21975

antw. 22880

IV. RD.3

GEHEIM

Hijman.

Hiermede heb ik de eer U te verzoeken mij te willen doen inlichten omtrent de volledige personalia, politieke oriëntering en verder van belang zijnde gegevens betreffende zekere Hijman, wonende te Schiedam.

Volgens een van betrouwbare zijde ontvangen mededeling was Hijman aanwezig op de Landelijke Conferentie te Amsterdam van de Revolutionnair Communistische Partij.

Uw bericht terzake zie ik met belangstelling tegemoet.

De Heer Commissaris
van Politie
te SCHIEDAM.

HET HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST,
namens deze:

J.G. CRABBENDAM.

I.D.
DEN HAAG.

Doss.15/115.

ZEER GEHEIM.

13

OPGELEGD

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.).

De Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.) houdt op 25, 26 en 27 December 1947 te Amsterdam haar partijcongres.

Een agenda relaterende de daar te behandelen onderwerpen wordt hierbij gevoegd, evenals de "Stellingen" ter voorbereiding van bedoeld congres en het "programma van actie" der Revolutionnair Communistische Partij.

Ook wordt bijgevoegd een Intern Bulletin "Het Kompas" van November 1947 en een extra nummer van "Het Kompas" van November 1947.

Verzonden op 16 December 1947

aan: C.V.D.

BUREAU B

19-12-47

Volgno.
17 DEC 1947
AC 26407.

GEMEENTEPOLITIE — SCHIEDAM

DOSS.: P.I.D.
No. 62/47
TYP.: St/vD

c. 219 jr. 2/10 B.

SCHIEDAM, 4 November 1947.

Aan den Heer Hoofd van de Centrale Veiligheidsdienst te 's-Gravenhage.

del.
⊗

Volgnummer
7 NOV. 1947
ACD/22000

ONDERWERP: Hijgman te Schiedam?
BIJLAGEN: geen

ANTWOORD OP: uw schrijven B.21975 dd 28-10-1947.

BUREAU B

7-11-47

In antwoord op uw boven aangehaald schrijven heb ik de eer UEG. hierdoor medede delen, dat een onderzoek naar de persoon van HIJGMAN wonende Schiedam ? geen resultaat heeft opgeleverd.

De naam HIJGMAN komt niet voor in de bevolkingsregisters der gemeente Schiedam, noch in de politieadministratie.

De Commissaris van Politie.

J.

(J.H. van Veen.)

I.D.

D. E N H A A G.

Doss.15/111.

OR 167

BUREAU B
22-10-47
REGELCO

Volgno.
21 OCT 1947
NO/22348

ZEER GEHEIM.

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ (R.C.P.)
Afdeling 's-Gravenhage.

Op Dinsdag, 14 October 1947, hield de afdeling 's-Gravenhage van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.) een bestuursvergadering.

Op deze vergadering werd een ingekomen schrijven behandeld van:

Andries DOLLEMAN, geboren te 's-Gravenhage, 23 November 1919, van beroep boekhouder, wonende Linnaeusstraat 256 alhier.

In dit schrijven vermeldde Dolleman, die zelf niet ter vergadering was gekomen, dat hij zich genoopt voelde voorlopig tot 1 Januari 1948 te bedanken voor zijn functies in en lidmaatschap van de Revolutionnair Communistische Partij (R.C.P.). Tevens zou hij trachten door het verrichten van overwerk een bedrag van f.80.==, hetwelk hij nog aan de partij schuldig is, wegens niet afgedragen abonnementsgelden, aan te zuiveren.

Door de aanwezige bestuursleden werd heftige critiek geleverd op het gedrag van Dolleman.

Hugo Hermann DRENTH (personalia bekend), economisch secretaris van de afd. 's-Gravenhage van de R.C.P., nam Dolleman echter in bescherming.

Tenslotte werd besloten binnenkort een ledenvergadering te houden, waarop een ander politiek-secretaris zou worden gekozen.

Zoals bekend maakte Dolleman deel uit van het Centraal Comité der R.C.P., terwijl hij politiek-secretaris (voorzitter) was van de afdeling 's-Gravenhage der R.C.P.

Verzonden op 18 October 1947
aan: het Hoofd van de C.V.D., alhier.

"Keer Geleirin"

A. D.

Revolutionnaire Communistische Partij [R.C.P.]

Den Haag.

15/11/5

De Revolutionnaire Communistische Partij [R.C.P.] houdt op 25, 26 en 27 December 1944 te Amsterdam haar partijcongres.

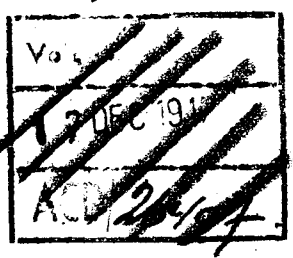
Bijgaand de relatieve agenda betreffende de daar te behandelen onderwerpen wordt hierbij gevoegd, evenals de "Stellingen" ter voorbereiding van bedoeld congres en het "programma van tactiek der Revolutionnaire Communistische Partij."

Ook wordt bijgevoegd een "Intern Bulletin" "Het Kompas" van November 1944 en een extra nummer van "Het Kompas" van November 1944.

9x

Verzonden op
Dec. 1944.

C.V.D.

Bijl. No. 26407

Congres der RCP

25-26-27 December 1947

Agenda:

1. Politieke-Economische resolutie
2. Beginselprogram
3. Program van Actie
4. Russische resolutie
5. Rapport Partij
6. Vakverenigings-en organisatie-resolutie
7. Partij- en Tribunefinanciën
8. Verkiezing Centraal Comité

Inleider

S. Santen

H. Combrink

W. Tieleman

Theo van Tijn

E. P. Mulder

B. Postema

M. Ferrarez

Byl. PCO, 26407.

Prijs 25 cent.

STELLINGEN

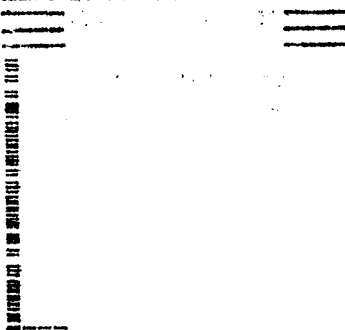
ter voorbereiding van het

C O N G R E S

der

REVOLUTIONNAIR - COMMUNISTISCHE PARTIJ

Nederlandse sectie van de VIERDE INTERNATIONALE

Aangenomen door het CC der RCP

in zijn zitting van 15 en 16 November 1947

1947

INHOUD:

1. Stellingen over de politieke en economische toestand en de taak der Revolutionnair-Communistische Partij.	1
2. Stellingen over de economische strijd en de taak der Partij	20
3. Stellingen over het organisatiewerk	23

Aanbevolen geschriften:

Ontwerp-Beginselprogram der RCP	fl. 0,35
Ontwerp-Program van Actie der RCP	" 0,25
"Het Kompas"-Stellingen over de Sovjet-Unie	" 0,25
Mun Moraal en de Onze door L.D.Trotsky	" 0,30

Bestel Uw boeken, tijdschriften, e.d. bij de uitgeverij der RCP.
Vraagt inlichtingen.

Uitgeverij "PROMETHEUS"

P. Terlingen
Trekweg 35
Den Haag.

INLEIDING

De voor ons liggende resolutie is geheel ingesteld op de geweldige taken, waarvoor de partij in de voor ons liggende periode staat. Na een analyse te hebben gegeven van de internationale situatie en de economische toestand in Nederland, geeft zij de richtlijnen aan voor de politiek van de partij na ons tweede congres. Doch zij doet meer dan dat. Aan de hand van de door de Partij als geheel opgedane ervaring en de verdieping van haar politiek peil, trekt zij de lessen uit de gemaakte fouten. Zij legt de nadruk op de proletarisering van de Partij, het werken in de bedrijven en massa-organisaties en de organisatorische opbouw van onze beweging.

In de resolutie zijn ook de ervaringen van onze kameraden in Frankrijk verwerkt, waar de klassentegenstellingen het scherpst tot uitdrukking komen en duidelijker dan elders de taken van de revolutionnaire klasse-voorhoede kunnen en moeten worden aangegeven.

Het eerste hoofdstuk van deze resolutie, over de internationale situatie, is - op enkele kleine wijzigingen na - ontleend aan de resolutie van de proletarische vleugel PCI, welke op het pas gehouden congres er in geslaagd is, opnieuw (en thans ongetwijfeld definitief) de meerderheid in de Franse partij te veroveren. Ook talrijke definities en passages van het DERDE Hoofdstuk der resolutie zijn gebaseerd op de resolutie der Franse kameraden. Onnodig te zeggen, dat wij niet klakkeloos hebben gecopieerd, doch ons bij de samenstelling ook van die hoofdstukken volledig hebben ingesteld op de taken van de Nederlandse Partij en het Nederlandse proletariaat. De ervaringen der Franse kameraden zijn van zo groot belang voor ons, dat wij ons hiertoe gerechtigd achten.

Het verheugende bij de samenstelling van de voor ons liggende resolutie is vooral, dat zij het product is van collectief werken der leidende kameraden. Vijf leden van het Centraal Comité waren met het ontwerp belast, elk van hen heeft zich daarbij zeer ernstig van zijn taak gekweten. Het geheel, zoals het thans voor ons ligt, kan worden aangeboden na uitvoerige discussies op twee speciale CC-zittingen en weerspiegelt de eensgezinde opvatting van het gehele Centraal Comité.

Belangrijker is echter, dat de resolutie het eigendom der gehele partij wordt. Zes weken scheiden ons nog van het congres. Ernstige bespreking en discussie in de afdelingen is eerste vereiste. Eventuele tegenvoorstellen of aanvullingen dienen zo spoedig mogelijk aan het Politiek Bureau te worden doorgegeven, opdat de afdelingen zich er nog vóór het Congres over kunnen uitspreken.

Wij zijn er ons terdege van bewust, dat de tekortkomingen van partij en leiding nog groot zijn. Ongetwijfeld zal ook de resolutie daarvan de sporen dragen. Doch wij zijn ons er tegelijkertijd van bewust, dat geen enkele andere arbeiderspartij in Nederland, geen enkele andere revolutionnaire stroming in staat is het proletariaat een zo revolutionnair en zo gezond klasse-perspectief te bieden, als in de resolutie geschiedt. Wij zijn geen maniakken of gelegenheids-revolutionnair. De bevrijding van onze klasse beschouwen wij als de meest ernstige taak in ons leven. Ook daarvan draagt de resolutie de sporen. Het is om die reden, dat wij met vertrouwen dit collectief stuk werk de Partij ter discussie en beoordeling aanbieden.

De grote stakingen in Frankrijk en Italië, de ~~verscherpste~~ strijd in België en Nederland, het uitbreken van de openlijke oorlog tussen de Nederlandse imperialisten en de Republiek Indonesia, de eerste massale protesten der Duitse arbeidersklasse sinds 1933, de grote mijnwerkersstaking in Engeland kunnen gekenmerkt worden als een nieuwe etappe in het kader van de objectief revolutionnaire situatie, begonnen bij de beëindiging van de tweede wereldoorlog.

Als wij deze periode als objectief revolutionnaire willen kenmerken, willen wij hiermee aangeven, dat - al is de bourgeoisie erin geslaagd haar economische en politieke positie sinds het einde van de "bevrijding" te verbeteren - het bereikte evenwicht zowel in West-Europa als in de koloniale en semi-koloniale landen uiterst wankelbaar is.

In dit stadium van wankelbaar evenwicht kan het heersende politieke en sociale regime in gevaar worden gebracht door het uitbreken van grote klasse-acties, acties die in het huidige tijdsgewricht niet slechts mogelijk, doch onvermijdelijk zijn.

Men moet begrijpen, dat de ontwikkeling in het kader van een dergelijke nog niet afgesloten revolutionnaire periode niet rechtlijnig is. De "bevrijding" werd gekenmerkt door een machtige revolutionnaire golf, welke door het Stalinisme in de eerste plaats, doch tevens door het reformisme werd ingedamd met behulp van een regeringscoalitie met de bourgeoisie. Sindsdien zijn wij internationaal getuige geweest van een serie klasse-acties van verschillend karakter, van oplevingen en neergang van de strijdbaarheid der arbeiders, van radicalisatie en depressie.

Deze niet rechtlijnige, doch voortdurend onderbroken ontwikkeling is het algemene karakter van objectief revolutionnaire periodes, op wier basis periodes van opleving van de strijd (voor-revolutionnaire en revolutionnaire situatie) afgewisseld kunnen worden door periodes van neergang en zelfs van contra-revolutie, als de revolutionnaire Partij zich niet in staat toont de gunstige ogenblikken te gebruiken.

Maar wat belangrijk blijft in dergelijke periodes is, dat haar karakter het op de voorgrond stellen van ons Overgangsprogram in zijn geheel voorschrijft; de economische acties der massa's stellen, als zij zich uitbreiden, onvermijdelijk politieke en sociale problemen op de agenda; in de loop hiervan verwerven de massa's een ervaring, die de opbouw van de Revolutionnaire Party mogelijk maakt.

Deze cyclus van strijd, welke haast geheel West-Europa omvat en zijn scherpste uitdrukking vindt in Frankrijk, is een nieuw stadium, een nieuwe etappe, in deze periode van wankelbaar evenwicht van de Europese bourgeoisie, waarvan de samenstellende elementen als volgt kunnen worden gedefinieerd:

A. Op economisch terrein

De wereldeconomie lijdt nog steeds onder de gevolgen van de oorlog, die grote hoeveelheden productiekrachten heeft vernietigd en de eenheid der wereldeconomie heeft verstoord.

De allesoverheersende macht van het Amerikaanse imperialisme en zijn expansie verscherpen de ontwrichting van de rest der kapitalistische wereld.

Er is nog geen herstel van de eenheid van de wereldmarkt en de wereldhandel blijft in totaal ongeveer op het peil van het gemiddelde van 1938, dat reeds uiterst laag was.

Noch de Europese, noch de koloniale en semi-koloniale landen hebben tot nu toe hun landbouw en hun industrie op het vooroorlogse peil kunnen brengen; zij kunnen de problemen van hun economie en van de voeding van hun bevolking slechts baas met de voortdurende steun van de Verenigde Staten en het graan, de machineriën en de financiën van het geheel der kapitalistische wereld, waarbij zij zich dan nog moeten baseren op het laagst denkbare levenspeil der werkende massa's.

Wat vooral West-Europa betreft, kan de huidige economische situatie als volgt worden gekenmerkt:

Op verschillende punten heeft het economisch herstel (landbouwproductie, steenkool, industrialisatie, ~~stedieten~~) een top bereikt, die niet overschreden kan worden zonder nieuwe Amerikaanse hulp, die groter en langduriger moet zijn dan in het verleden.

Zonder deze hulp kan geen enkel West-Europees land de situatie met eigen middelen de baas, zelfs voor een beperkte periode. Na de uitputting zelfs van de laatste reeds door Amerika reeds toegestane credieten wordt de toestand niet alleen critiek, maar werkelijk catastrofaal. De "voorschotten" op de Marshall-lening kunnen een dergelijke ontwikkeling niet voorkomen.

Het doel van het Marshall-plan is in wezen in de naaste toekomst de ineensstorting van het Europees kapitalisme te voorkomen en tegelijkertijd Europa als markt voor de Amerikaanse economie veilig te stellen.

Zelfs wij hebben de graad van verarming en ontwrichting van het Europees productieapparaat onderschat.

Maar zelfs in geval van volledige toepassing van het Marshall-plan (jaarlijks 4 à 5 milliard dollar gedurende 4 of 5 jaar), hetgeen nog lang niet zeker is, kan deze hulp geen merkbaar effect voor de Europese economie hebben voor de zomer van 1948.

Bovendien mag men niet uit het oog verliezen, dat de gehele toepassing van het Marshall-plan slechts tot resultaat zou hebben het herstel van het Europese productieapparaat in 4 of 5 jaar op de uiterst lage basis van 1938, waarbij dan buiten beschouwing wordt gelaten het feit, dat de Amerikaanse expansie de voor de Europese productie nog openstaande markt steeds meer zal beperken en dat de crisis van overproductie, welke zeer waarschijnlijk in de Verenigde Staten zal uitbreken, de gehele kapitalistische wereldeconomie zal meeslepen.

B. OP ECONOMISCH EN SOCIAAL TERREIN

Na de eerste wereldoorlog werden de Amerikaanse credieten, die de consolidatie van de Europese economie na 1923 mogelijk maakten, eerst overvloedig op een tijdstip, dat de Europese bourgeoisie door eigen kracht de aanvallen der massa's reeds had afgeslagen en de meest dreigende haarden (Italië, Hongarije, Duitsland, Balkan) had gedoofd en haar regiem had gestabiliseerd.

Nergens in West-Europa en zelfs niet in Griekenland, waar de burgeroorlog voortduurt is de bourgeoisie in staat geweest een stabiel regiem in te stellen en het proletariaat beslissend te slaan.

Integendeel, steeds meer krijgt zij te maken met massale strijd, nu de massa's de passiviteit, waarin de bureaucratische vakbonds- en politieke apparaten der Stalinisten en reformisten hen poogt te houden, gaan doorbreken.

De nieuwe belangrijke factor in deze nieuwe etappe is juist deze golf van klassenstrijd, die sinds April van dit jaar West-Europa doet schokken, de plannen en de bedoelingen der traditionele leidingen omvergooit en geweldige krachten vrij maakt voor de snellere opbouw van de Revolutionnaire Partij.

Deze strijd valt samen met die, welke gedurende dezelfde periode het leven van de arbeidersbeweging in India, China en Japan in de strijd tegen de inheemse bourgeoisie heeft gekenmerkt.

Bovendien is de anti-imperialistische beweging der koloniale volkeren verre van overwonnen of geremd.

In Indonesië was de regering-Sjariffoedin - ongetwijfeld door de druk der massa's - niet langer bereid te capituleren voor de eisen van het Nederlandse imperialisme, waardoor de regering-Beel gedwongen werd tot de openlijke koloniale oorlog over te gaan. De noodzaak voor de Nederlandse bourgeoisie opnieuw tot "vredes"onderhandelingen over te gaan werd niet in de laatste plaats bepaald door de grote strijdgeest der Indonesische volkslegers en massa's en de zwakte van haar eigen militair apparaat, bovendien aangevreten door defaitistische tendenzen.

In Indo-China duurt de oorlog voor het Franse imperialisme voort, zonder dat het tot beslissende successen weet te komen. Tegelijkertijd heeft het te maken met opstanden op Madagascar en gisting in de Afrikaanse koloniën.

In China heeft de burgeroorlog zich belangrijk uitgebreid en de crisis van het regiem van Tsjang-Kai-Tsjek verdiept.

In India poogt het Britse verdeelingsplan, door het uitspelen van de verschillende nationaliteiten tegen elkaar, de greep van het Engelse kapitaal op het land te verewewigen en zal, verre van te leiden tot vreedzame verhoudingen alle tegenstellingen verscherpen en in de boezem van de anti-imperialistische beweging de strijd van het inheemse proletariaat tegen de inheemse bourgeoisie bevorderen.

Slechts in de V.S. kon de bourgeoisie overgaan tot een openlijk offensief tegen het proletariaat door het aannemen van de Taft-Hartley-wet.

Het verraad van de vakbondsbureaucratie van CIO en AFL heeft het mogelijk gemaakt, dat het door de arbeidersbasis gewenste antwoord tot nu toe beperkt en zonder verband was. Toch heeft men voor het eerst in de geschiedenis van de Amerikaanse arbeidersbeweging proteststakingen met een politiek karakter kunnen zien uitbreken en in alle delen van het land initiatieven voor de totetandkoming van een Laborparty kunnen waarnemen.

De Amerikaanse bourgeoisie zich bewust van het gevaar van politieke ~~bewaking~~ der arbeidersklasse, tracht deze stroming te kanaliseren door de ~~stichting~~ van een der de burgerlijke partij onder leiding van haar liberaal-democratische vleugel (Wallace). Bovendien is zij nog niet overgegaan tot de toepassing van de wetten, daar deze vroegtijdig (mijnen) of onmogelijk bleek (Ford).

Het Amerikaanse proletariaat heeft definitief de arena van de klassenstrijd betreden. Aanvankelijk weerloos tegenover de rampen der wereldcrisis, vindt het in 1936 de weg naar massale strijd en de massa-vakbeweging. 1946 was getuige van de grootste stakingsgolf in de geschiedenis van Amerika, welke tot grote overwinningen leidde en het klassebewustzijn der Amerikaanse arbeiders aanzienlijk heeft versterkt. Er is geen twijfel aan dat het politieke tegenoffensief van Washington het politieke bewustzijn der werkende massa's snel zal wekken en het jonge Amerikaanse proletariaat ook op dit terrein in de voorhoede van het wereldproletariaat zal plaatsen.

Het contra-revolutionnaire wereldoffensief der Amerikaanse bourgeoisie - met als einddoel de vernietiging der SU - zal pas kunnen slagen nadat de Amerikaanse arbeidersklasse door nederlagen gedemoraliseerd en haar organisaties door de contra-revolutie vernietigd zouden zijn. Doch de Amerikaanse werkers zijn zelfbewust, grote eigen historische nederlagen hebben zij niet gekend. Hun voorhoede is gewapend met het revolutionnaire program der IVe Internationale, dat alle lessen uit de overwinningen en nederlagen van het Europese proletariaat heeft getrokken.

Het Amerikaanse proletariaat zal niet alleen een voortdurende rem blijken bij de plannen der Amerikaanse imperialisten, doch bovendien door zijn sleutelpositie het wereldproletariaat talrijke gelegenheden bieden zich van nederlagen te herstellen, voor een derde wereldoorlog voor de deur zou staan. Ook voor Amerika is het perspectief niet dat van fascisme en oorlog, doch dat van verscherpte klassebotsingen. De burgeroorlog zal de oorlog voor zijn.

Het onevenwichtig karakter, waarin de West-Europese bourgeoisie zich nog bevindt, komt ook tot uiting in het feit, dat, ofschoon de gehele situatie voor haar meer gebiedend dan ooit een sterk regiem eist, zij nog verplicht is met parlementaire middelen te regeren, door gebruik te maken van de arbeiderspartijen, en vnl. in dit stadium van de sociaal-democratie, die kost wat kost de regeringscoalitie wenst te handhaven. De verkiezingsoverwinning van De Gaulle bewijst echter, dat de bourgeoisie - daar, waar de Stalinistische en reformistische leiders hun invloed op de arbeiders kwijt raken - ernstig de voorbereiding van een "sterk regiem" ter hand neemt. Zij zal echter, in dit stadium van de klassenstrijd, eerder geneigd zijn De Gaulle als schrikbeeld voor de arbeiders dan als dictator te gebruiken, daar zij voor alles bevreesd is voor de burgeroorlog, die het gevolg zou zijn van een dictatoriale staatsgreep.

De tot-stand-koming van de Kominform, noch de verwijdering van de communistische ministers uit de regeringen, als gewent en geëist door het Amerikaanse imperialisme, heeft wezenlijke verandering gebracht in de Stalinistische politiek van klassensamenwerking en hundoel blijft, een plaats te mogen innemen in de burgerlijke regeringen om de pro-Amerikaanse oriëntering der bourgeoisie tegen te werken.

C. OP HET TERREIN DER INTERNATIONALE VERHOUDINGEN

De internationale verhoudingen blijven overheerst door de tegenstelling Amerika - USSR.

Het mislukken van de Moskouse conferentie heeft tot een verscherping tussen de twee kampen geleid.

De Verenigde Staten zijn overgegaan tot een politiek, die tot doel heeft elke pro-Russische invloed te verwijderen en elke uitbreiding van deze invloed te verhinderen in alle delen der wereld, die niet direct onder controle der USSR staan.

Voor dit doel wordt de openlijke geweldpolitiek, als toegepast in Griekenland, Iran, China en Korea, dwz. op de door de sovjet-druk het meest bedreigde punten, gecombineerd met het gebruik van economische en diplomatieke middelen, bestemd om de andere landen economisch en diplomatiek in de sfeer van het Amerikaanse imperialisme te betrekken.

Het Marshall-plan komt overeen met dit tweede aspect van de Amerikaanse politiek; in dien zin vertegenwoordigt het niet de verwerping, doch de voortzetting van de TRUMAN-leer, toegepast in de West-Europese landen.

De ~~Sovjet-bureaucratie~~, die aan het eind van het vorig jaar scheen te ~~zwichten~~ ~~uit~~ weerd thans met dezelfde ~~onverzoenlijkheid~~, door ~~reits~~ van haar weerstand te verminderen en door haar economische en politieke greep op de door haar gecontroleerde landen te versterken. Haar weerstand betekent ongetwijfeld een bemoeilijking voor de stabilisatie van het imperialisme en de oplossing van de huidige economische moeilijkheden.

De stichting van het Internationaal Communistisch Informatiebureau is een onderdeel van deze politiek. Het bureau moet erop toezien, dat de communistische partijen in de afzonderlijke landen met voldoende scherpthe de pro-Amerikaanse politiek doorkruisen.

Al is ongetwijfeld tegelijkertijd de bedoeling aanwezig, het Amerikaanse imperialisme met het internationale spook van het communisme te dreigen, toch is de Stalinistische bureaucratie noch bij machte, noch bereid, de revolutionaire strijd der massa's te organiseren/Zij wil haar greep op deze, via haar partijen, slechts versterken om de pro-Amerikaanse oriëntering der bourgeoisie hetzij te neutraliseren, hetzij te wijzigen in een pro-Russische. Onnodig te zeggen, dat de gebondenheid van het Europese kapitalisme aan het Amerikaanse een dergelijke heroriëntering volkomen uitsluit. Slechts de zegerierende proletarische revolutie zal de overheersing van het Amerikaanse imperialisme kunnen beëindigen.

DE OORLOG STAAT NIET VOOR DE DEUR

De mislukking van de conferentie van drie te Parijs en de steeds scherper wordende tegenstellingen in de Verenigde Staten, hebben de tendenz tot kristallisatie in twee blokken nog vergroot.

De scheuren en tegenstellingen in elk blok zijn echter veelvuldig en het zou onjuist zijn te concluderen, dat de bruggen zijn verbrand, of dat er op de door de Verenigde Staten en de USSR ingenomen basis geen nieuwe mogelijkheden tot koehandel en compromissen zijn.

Ofschoon het perspectief van een wereldoorlog altijd aanwezig blijft in de ontwikkeling van de wereldsituatie en de zekerheid dat deze zou uitbreken, indien zegerierende socialistische revoluties het kapitalistische regiem in de voor ons liggende historische periode niet zou vernietigen, moet worden uitgesproken, mag men hieruit niet de conclusie trekken dat er een direct oorlogsgevaar aanwezig is.

Als men rekening houdt met het geheel der economische, sociale en politieke verhoudingen, die de huidige internationale conjunctuur kenmerken, kan men vaststellen, dat de oorlog niet voor de deur staat:

- a. het Amerikaanse kapitalisme heeft zijn expansie-mogelijkheden nog niet uitgeput;
- b. De uiterste onbestendigheid van de rest van de wereldbourgeoisie, de acties, door het nergens op beslissende wijze geslagen wereldproletariaat ondernomen en te ondernemen, leggen de voorbereiding van een oorlog de grootste moeilijkheden in de weg.
- c. De militaire voorbereiding van een oorlog eist de omschakeling van de vredeseconomie in oorlogseconomie, waartoe de Amerikaanse bourgeoisie - bij de huidige afzetmogelijkheden - niet bereid is.
- d. Voor een oorlog tegen de USSR is de demoralisatie van het wereldproletariaat en de vernietiging van de arbeidersbeweging door het fascisme een noodzakelijke voorwaarde. De burgeroorlog zal daarom de oorlog voor zijn en slechts een verpletterende nederlaag van het proletariaat zou de voorwaarden scheppen voor de mogelijkheid, een wereldoorlog te ontketenen.

Hiervan uitgaande, is men verplicht de conclusie te trekken, dat wij waarschijnlijk voor een betrekkelijk lange periode staan, welke gekenmerkt zal zijn:

- a. door de voorbereiding van de wereldrevolutie door het proletariaat;
 - b. door de voorbereiding van een derde wereldoorlog tegen de SU door het imperialisme.
- Een periode welke zich voorts zal kenmerken door de instabiliteit der bourgeoisie, grote economische en politieke moeilijkheden, stuiptrekkingen, crises.

In de strijd van het proletariaat zullen nieuwe revolutionaire krachten vrijkomen uit de voegdijschap van Stalinisme en reformisme.

Wij zullen deze krachten kunnen groeperen rondom het program van de IVe Internationale voor de opbouw van de Revolutionaire Partij, op voorwaarde, dat onze politiek in overeenstemming is met de werkelijkheid en de historische aisen.

Het gaat erom naarmate de klassenstrijd toeneemt en de Stalinistische greep slapper wordt, onze propagande en onze agitatie meer te politiseren, de massa's zeker en moedig de socialistische en revolutionaire oplossingen aan te geven, de reformistische argu-

~~menten van "socialisten" en Stalinisten onbarmhartig te ontmaskeren en het reactionaire karakter aan te tonen van hun bedriegelijke en demagogische politiek. De bijzondere situatie in Nederland, als gevolg van de koloniale oorlog tegen Indonesië, plaatst dit land vooraan in de nieuwe etappe, waarvoor wij staan.~~

HOOFDSTUK II

DE ECONOMISCHE ZWAKTE VAN HET NEDERLANDSE KAPITALISME

De vóór-oorlogse positie

Vóór de tweede imperialistische wereldoorlog was Nederland een typische schuldeisersstaat. De Nederlandse import overtrof de export voortdurend met grote bedragen. De betalingsbalans bleef slechts in evenwicht, doordat het importsurplus voldaan kon worden uit de rente-opbrengsten van de buitenlandse (vnl. koloniale) beleggingen.

De grote en gemakkelijke winsten, die gedurende een lange periode in de koloniale gebieden te behalen waren, hadden tot gevolg, dat de binnenlandse investeringen zeer beperkt bleven en diensgevolge het Nederlandse industriële apparaat in vele opzichten een achterlijk karakter kreeg.

Mede door het ontbreken van eigen ertsgebieden bleef de Nederlandse industrie vrijwel beperkt tot de z.g. lichte (op de consument gerichte) industrie (textiel, gloeilampen, vetverwerkende industrie), terwijl de zware industrie (die van productiemiddelen: machines, locomotieven, wapenindustrie), met uitzondering van de scheepswerven, die hun eigen historische ontwikkeling hadden, vrijwel geheel ontbrak.

Op het gebied van de voedselvoorziening bleef Nederland in sterke mate aangewezen op import.

De binnenlandse productie van granen en zaden, was door de ineensstorting van de graanprijzen in de tweede helft der 19de eeuw, als gevolg van de export der reusachtige nieuwe productie-gebieden in Noord-Amerika, tot een minimum teruggebracht.

De Nederlandse agrarische productie werd daardoor in sterke mate gericht op de voortbrenging van luxe-producten, welke de hoge kosten, verbonden aan het in Nederland in sterke mate overheersende kleinbedrijf en de gesteldheid der grond, konden opbrengen.

Een groot deel van de bodem wordt hierdoor gewijd aan tuinbouw (fruit, groente, bloembollen, koolgebieden, heester- en bloementeelt), welke voor een groot deel geëxporteerd moeten worden en niet als volksvoedsel kunnen dienen.

Deze factoren deden zich eveneens gelden op het gebied van de slachtveeproductie.

Zowel op het gebied van de grondstoffenvoorziening als voor voedingsmiddelen was Nederland dus voor een belangrijk deel aangewezen op de koloniale bron, zodat de Nederlandse bourgeoisie haar positie als betrekkelijk onafhankelijk imperialisme uitsluitend behield door zijn koloniaal bezit, de kurk, waarop het Nederlandse kapitalisme dreef.

De handhaving vanden koloniale rijk eiste evenwel de handhaving van een verhoudingswijze sterke vloot, hetgeen een belangrijk deel van het nationale inkomen verslond.

De gevolgen van de oorlog.

In Nederland veroorzaakten de oorlog en de bezetting op economisch gebied een enorme terugval.

Aan de industrie werd op velerlei wijze kolossale schade toegebracht. Zowel als gevolg van vernietiging door directe oorlogshandelingen (vooral in Brabant en Limburg), als door het wegvoeren en onbruikbaar maken van een groot deel der industriële uitrusting tegen het einde van de oorlog en de vernietiging van de haveninstallaties van Rotterdam en Amsterdam ging een zeer groot deel van de binnenlandse beleggingen verloren.

De omschakeling van de productie op de oorlogsbehoeften van de bezetter moesten na de oorlog een belangrijke vertraging in de productie van de op vredesbehoeften ingestelde artikelen veroorzaken, terwijl voorts, mede door het wegvoeren van eht overgrote deel der jeugdige fabrieksarbeiders, een grote leemte ontstond in het aankweken van geschoolde arbeiders, hetgeen een vermindering der arbeidsproductiviteit ten gevolge had.

Voorts werd op indirecte wijze door het ongebruikt zijn van een deel der installaties (het wegvallen van de grondstoffen toevoer uit de koloniale gebieden) als door het verouderen en niet vernieuwen der installaties een vermindering der productie capaciteit veroorzaakt.

Tenslotte veroorzaakte het wegvallen van het Duitse achterland, vooral van het Ruhr-gebied een uitermate grote achteruitgang van Rotterdam als transitohaven. Het aantal schepen, dat in Rotterdam gelost en geladen wordt, blijft sterk ten achter bij dat van vóór de oorlog.

Ook op agrarisch gebied had de tweede imperialistische wereldoorlog een ruineuse uitwerking. Naast de directe schade door oorlogshandelingen veroorzaakte het gebrek aan meststoffen en het wegvoeren van arbeidskrachten (zij het hier in mindere mate dan in de industrie) een grote achteruitgang in de opbrengst aan landbouwproducten, terwijl aan de voestapel door het gebrek aan voedingsmiddelen en het versneld slachten, vooral in de laatste oorlogswinter een zware slag werd toegediend.

Kwam het Nederlandse kapitalisme dus door deze oorzaken reeds zwaar gehavend uit de tweede wereldoorlog te voorschijn, de zwaarste slag werd het onmiddellijk daarna door het uitbreken van de koloniale revolutie in Indonesië toegebracht.

De Indonesische revolutie betekende de ineenstorting van het Nederlandse imperialisme, het verlies van haar betrekkelijk zelfstandige positie en de vernietiging van de hoop der Nederlandse kapitalisten op een spoedig herstel van de geleden schade in het moederland.

Het wegvallen van de koloniale bezittingen veroorzaakte het ophouden van de voortdurende rentestroom en de verstoring van het evenwicht in de betalingsbalans, het betekende voorts de uitschakeling van de aanvoer van goedkope grondstoffen en het wegvallen van de mogelijkheden om het tekort aan voedingsmiddelen aan te vullen ten koste van de koloniale massa's. Het openbaarde onbarmhartig de zwakte van het binnenlandse productie-apparaat en de afhankelijkheid van het buitenland voor machineriën, grondstoffen en voedingsmiddelen.

In snel tempo voltrok zich op deze wijze de verandering van het Nederlandse imperialisme van schuldeisers tot schuldenaarsstaat. De tijdens de oorlog afgesloten buitenlandse leningen voor de oorlogsbehoeften werden in steeds sneller tempo opgevoeld door leningen voor de aankoop van levensmiddelen en in steeds sterker mate voor de aankoop van oorlogsbehoeften voor de oorlogvoering in Indonesië, voor de aankoop van machines en grondstoffen voor het herstel van het industriële apparaat. Het Nederlandse imperialisme was genoodzaakt, een zeer groot deel van zijn buitenlandse beleggingen te gelde te maken (verkoop van Amerikaanse fondsen, liquidatie van in het buitenland werkende hypotheekbanken) en buitenlandse investeringen in Nederland op ruime schaal toe te laten.

Gedurende de eerste na-oorlogsjaren slaagde het Nederlandse kapitalisme er met behulp van buitenlandse leningen en verstrekkingen van grondstoffen en brandstoffen in, een zeker herstel te bewerkstelligen en de productie geleidelijk op te voeren.

Naarmate de schuldenlast van het Nederlandse kapitalisme toeneemt en daarmee de jaarlijkse renteverplichtingen stijgen en naarmate de Nederlandse imperialistische bourgeoisie meer onmachtig blijkt, de Indonesische revolutie neer te slaan, wordt de bereidheid van de buitenlandse credietgevers om nieuwe leningen te verstrekken minder en de noodzaak om zich de middelen voor aankoop van grondstoffen en oorlogstuig uit eigen exporten te verschaffen, dringender.

In feite demonstreert zich reeds zeer duidelijk een stagnatie in het economisch herstel. De zwakte der economische positie van de bourgeoisie treedt met scherpste aan de dag bij elke onvoorziene gebeurtenis (harde winter), welke steeds een zware inzinking in de productie teweegbrengt.

De exportmarkt, welke de bezittende klasse aan middelen voor grondstoffenimport moet helpen, is echter ten zeerste beperkt, zoodat bijna alle Europese landen in vrijwel dezelfde omstandigheden verkeren en streven naar een gunstiger verhouding tussen export en import, door te trachten de import drastisch te beperken en de export op te voeren.

~~Het wapen, waarmee de Nederlandse bourgeoisie tracht zich in het gedrang op de exportmarkten te handhaven en te versterken, is dat van de lage prijzen. Het is, om met deze lage prijzen op de exportmarkt te kunnen komen, dat zij er uit alle macht naar streeft, het huidige loonpeil in Nederland, dat ver ten achter is gebleven bij de stijgingen in het buitenland, te handhaven. Door de in het buitenland in het algemeen scherpere inflationistische tendenz en de daarmee gepaard gaande prijsstijgingen, blijft het voor de individuele Nederlandse ondernemer in het algemeen winstgevend zijn productie in het buitenland af te zetten. In het tegengestelde geval wordt de exporterende fabrikant in het algemeen gesteund door exportpremies. Deze factor brengt echter mee, dat het overgrote deel der exportgoederen gezonden wordt naar landen met een zwakke valuta, waardoor de exporten op een zeer wankel basis berusten.~~

Ook in Nederland vertoont de geldcirculatie de laatste tijd een aanzienlijke uitbreiding met een inflationistisch karakter.

Deze inflationistische tendenz wordt in de eerste plaats veroorzaakt door het ongekend grote tekort op de staatsbegroting, welk maar ten dele wordt aangevuld door staatsobligaties, in de tweede plaats door de enorme verlening van credieten aan de industriële ondernemingen, zowel door de Herstelbank als door de grote credietbanken en voorts door de enorme winsten van de kapitalisten, welke belegging zoeken en deze door de trage aanvoer van de industriële uitrusting, slechts ten dele vinden. Deze inflatie, welke zijn oorsprong dus niet vindt in de verhoging van de lonen, zoals de propaganda van de bourgeoisie stelt, maar in de door de bourgeoisie nagestreefde doeleinden, heeft een voortdurend in snelheid toenemend tempo en de sterke tendenz de prijzen te verhogen. Zij versterkt de door de grote winsten veroorzaakte tendenz naar koersverhoging der industriële aandelen en de verrijking der kapitalistische speculanten, aan de andere kant bewerkt ze de voortdurend verdergaande daling van de koopkracht der massa's, hetgeen de oorzaak en het uitgangspunt wordt van de nieuwe golf van klassenstrijd der arbeidersmassa's, die een te heviger vorm zal aannemen door de wanhopige poging der bourgeoisie om door nieuwe aanslagen op het levenspeil der massa's door verlaging van de rantsoenen en verslechtering der levensmiddelen met de tot dusver verkregen credieten uit te komen tot het ogenblik, dat de uitvoering van het Marshall-plan haar een nieuw uitstel van de ondergang zal verlenen.

De uitwerking van het Marshall-plan op de economische situatie zal vnl. afhangen van de voorwaarden, welke aan de uitvoering ervan worden vastgeknoopt. Tot dusver dienen de Amerikaanse leningen voor een groot deel voor de voedselvoorziening van de bevolking en voor de oorlogsuitrustingen. Het staat vast, dat het Amerikaanse Congres waarborgen zal vragen, dat de verstrekte leningen niet tot beconcurrering van de Amerikaanse industriën zullen leiden. De vraag, of de leningen verstrekt zullen worden aan de staat of aan de industriëlen, de vraag, of de VS niet als tegenprestatie openlijk of gecamoufleerd beslag zullen leggen op een deel der koloniën of op de afzetmarkten in Nederland, de vraag of de mogelijkheden tot Amerikaanse investeringen in Nederland niet zullen moeten worden vergroot, het zijn alle vragen, waarvan de beantwoording een grote weerslag zal hebben op het economische en politieke leven van het land.

In geen geval betekenen de Amerikaanse leningen in het kader van het Marshall-plan, waarvan de uitvoering waarschijnlijk pas medio 1948 merkbare gevolgen zal hebben, automatisch een verhoging van de koopkracht der massa's en een verrichting van de klassenstrijd. Aan de andere kant zal een crisis in de VS zelf er een nog groter uitwerking door hebben in de landen, die ervan afhankelijk zijn.

Desondanks is de Amerikaanse hulp aan de West-Europese kapitalismen in die zin uiterst belangrijk, dat zonder deze hulp deze staten zouden staan voor een totale financiële ineenstorting, welke voorafgegaan zou worden door een pijnsnelle inflatie en prijsverhogingen, alsmede een catastrofale ineenstorting van de productie. De Amerikaanse hulp kan de crisis van de Europese economieën echter niet oplossen, omdat ze hun het meest essentiële, een markt niet kan verschaffen, omdat het Amerikaanse imperialisme daaraan zelf de grootst mogelijke behoefte heeft.

In de periode, welke er echter nog verloopt tusschen het huidige tijdstip en dat, waarop het Marshall-plan effectief wordt - indien het uitgevoerd wordt - is nog een toenemende inflatie en verhoging van het prijspeil te verwachten. Dat de daardoor ontstane vermindering van de koopkracht der massa's valt af te leiden, dat een nieuwe periode van klassenstrijd voor de deur staat, waarop de Partij zich moet voorbereiden.

De economische situatie in Nederland toont duidelijk aan, dat de Nederlandse bourgeoisie er niet in geslaagd is de crisis, waarin zij zich als gevolg van de tweede wereldoorlog en de oorlog in Indonesië bevindt, te overwinnen. En met zekerheid kan worden gezegd, dat zij er evenmin in zal slagen, deze in de voor ons liggende periode te overwinnen. Het permanente karakter van de Indonesische revolutie, de toenemende inflatie van de gulden, de achterlijkheid van het industrie-apparaat en de noodzaak voor de werkende massa's, voor een bestaansminimum te strijden, zijn evenveel hindernissen, die de pogingen tot "herstel" in de weg staan.

De nieuwe etappe in de klassenstrijd, waarvan we de kenmerken op internationale schaal, in Frankrijk het duidelijkst, kunnen waarnemen, heeft in Nederland eerst aarzelend haar intrede gedaan. De noodzaak voor de arbeidersklasse, het probleem van de strijd om de macht te stellen, wordt - naast het verraad van Stalinisme en reformisme - tegen- gewerkt door de volgende factoren:

- het feit, dat de katholieke arbeiders in het Zuiden hun steun nog geven aan de KVP;
- de verdeeldheid van de vakbeweging, waarover wij elders spreken;
- de zwakte der revolutionaire partij.

Dat belangrijke delen van het proletariaat evenwel begrijpen, dat de strijd tegen het kapitalisme een machtsstrijd is, bewijst de algemene werkstaking van 24 September 1946 tegen het uitzenden van troepen naar Indonesië.

WAT ZIJN DE ELEMENTEN VAN DEZE NIEUWE ETAPPE?

Belangrijke delen van het proletariaat, welke voor de oorlog door de stabiliteit van hun werk tot de z.g. arbeidersaristocratie gerekend konden worden, - gemeente- en rijksarbeiders, spoorwegpersoneel, e.d. - en voor massale acties niet geworden konden worden, zijn thans van de noodzaak van dergelijke acties niet slechts overtuigd, doch vormen vaak de voorhoede in de strijd. Zij zijn niet meer door voorrechten gescheiden van het overige deel der arbeidersklasse, dat tijdens de grote zeelieden- en havenarbeidersstaking reeds toonde, de noodzaak van massale strijd te begrijpen. Daarmee is niet alleen de basis voor de reformistische politiek komen te vervallen, want het hetzelfde geldt voor de Stalinistische politiek, welke in wezen ook reformistisch is.

De "wederopbouw"- en "loonstop"-politiek der regering, actief gesteund door het reformisme, passief door het Stalinisme, heeft haar bankroet aan de massa's bewezen. Terwijl het de PvdA steeds meer moeite kost, haar regeringspolitiek te verdedigen, hebben de Stalinisten hun theorie, dat stakingen "reactionnair" en in het belang van het kapitaal zouden zijn, moeten laten varen, al pogen zij nog steeds de strijd met alle middelen te remmen.

De burgerlijke theorie van de "noodlottige spiraal van loon- en prijsstijgingen" - gesteund in de eerste plaats door de vakbondsbureaucraten - wordt door de massa's steeds meer als kapitalistisch bedrog gezien.

Het z.g. progressieve karakter der regering-Beel, door PvdA en CPN verdedigd, heeft zich in zijn ware gedaante voor de massa's getoond bij het uitbreken van de oorlog tegen Indonesië. Noch het proletariaat, noch de kleinburgerlijke massa's zijn langer bereid voor deze regering offers te brengen.

Niemand maakt zich langer illusies over de beloofde prijsverlagingen.

De praktische resultaten van 2 jaar klassensamenwerking, van de inschakeling van de PvdA in het staatsapparaat, hebben talrijke parlementaire illusies ondermijnd en de reformistische leugen van een geleidelijke verovering van de staat steeds minder aannemelijk gemaakt.

De gehele ideologie van "eerst produceren" is ondermijnd door de uithongeringpolitiek der regering, de koloniale oorlog.

Op de basis van het falen der "productie-politiek" is het de CP moeilijk geworden, de massa's nieuwe offers te vragen in naam van de "nationale onafhankelijkheid", te meer waar de afhankelijkheid van de Nederlands-bourgeoisie van het Amerikaanse imperialisme een algemeen bekend feit is.

Het toenemend aantal stakingen ~~ende het laatste half jaar, welke meestal~~ tegen de wil der vakbondsbureaus tot stand kwamen, is een symptoom van het toenemend bewustzijn der arbeidersklasse, dat zelfstandige klasseactie niet slechts mogelijk, doch ook noodzakelijk is.

Van groot belang is het feit, dat in de CPN zelf de ontevredenheid der arbeiders met de door de partij gevoerde anti-stakingspolitiek een meer concrete vorm gaat aannemen.

De bourgeoisie maakt een dankbaar gebruik van het reformistische en Stalinistische verraad ter versterking van haar staatsapparaat. Het handhaven van de "loonstop", van de dictatuur der rijksbemiddelaars zou ondenkbaar zijn zonder het reformistische en Stalinistische verraad.

De eerste grote acties der Massa's - havenstaking, algemene staking - hebben alle getoond, dat het Nederlandse proletariaat tot het voeren van massale strijd bekwaam is. Slechts het ontbreken van een revolutionaire leiding heeft het de Stalinisten mogelijk gemaakt, opnieuw de leiding over de massa's te verkrijgen en de strijd te doen doodlopen.

Het is een illusie te denken, dat de arbeidersklasse het verraderlijke karakter van reformisme en Stalinisme zullen begrijpen, alleen en uitsluitend door de propaganda van onze partij. Slechts door klasse-acties zal het proletariaat de ervaring opdoen van de onwil en de onbekwaamheid der traditionele leiders en zich bewust worden van de noodzaak van een nieuwe leiding. Slechts de aanwezigheid van de RCP bij de acties der arbeidersklasse, het opstuwen ervan, het ontmaskeren van de rol der verzoeningsgezinde leiders zal de RCP de plaats geven, die haar toekomt, die van leider der strijdende arbeiders.

Het is eveneens een illusie te denken, dat de arbeidersklasse deze ervaring opdoet in één actie. Een gehele periode van strijd, overwinningen, nederlagen, halve overwinningen, zal nodig zijn voordat de arbeidersklasse en haar voorhoede tot ons program overgaan en ons als leiding erkennen. Ondanks alle verraad hebben de reformisten en vooral de Stalinisten nog een groot crediet onder de werkers, dat zij niet in één dag verspelen. Bovendien is het vermogen vooral van de Stalinisten tot het doen van manoeuvres nog van dien aard, dat zij slechts in de strijd hun greep op de arbeidersklasse kunnen verliezen.

Zij, die van een laag bewustzijn der arbeidersklasse spreken in verband met het stagneren van de strijd, bewijzen slechts hun eigen laag - kleinburgerlijk of kleinburgerlijk beïnvloed - bewustzijn en een volkomen onbegrip voor de grote rol, die de leiding in de strijd van het proletariaat speelt. Eerst dan zal het proletariaat zijn vertrouwen in de traditionele leiders opzeggen, als het tegenover deze een nieuwe, in de strijd beproefde revolutionaire leiding kan stellen. Van ons werk zal in de eerste plaats afhangen, in welk tempo dit proces plaats vindt.

De eerste reactie van de arbeider op het verraad van zijn officiële leiding is die van teleurstelling en non-activiteit, zelfs als hij met onze beweging sympathiseert. Die reactie is gezond, want de RCP zal in de actie moeten bewijzen niet slechts de juistheid van haar program en van haar leuzen, maar eveneens de DOELTREFFENDHEID van haar strijdmethoden. D.w.z., onze leden in de fabrieken en in de vakbeweging en onze Partij als geheel zal slechts aantrekkingskracht op de arbeiders uitoefenen als zij EEN DOELMATIGE STRIJDLEIDING is.

Als de partij zich in de periode tussen het eerste en het tweede congres niet ontwikkelde heeft in overeenstemming met de mogelijkheden die de strijdbaarheid der arbeidersklasse haar bood, dan in de eerste plaats omdat zij zich nog slechts van buitenaf in de actie van het proletariaat wist te mengen en daardoor niet instaat was, de officiële leiders de leiding te betwisten. Zij kon de arbeiders slechts zeggen: zo moeten jullie het doen in plaats van: zo zullen wij het doen. De door de Partij gemaakte fouten dragen daarvan het typische kenmerk. Het door de Partij tijdens de zeelieden- en havenarbeidersstaking uitgegeven manifest ging terecht van de noodzaak uit, de staking uit te breiden, zo nodig tot de algemene werkstaking indien de regering niet mocht toegeven. Doch het was een rechtstreekse oproep tot algemene werkstaking, terwijl de partij in de staking zelf afwezig was, door het ontbreken van banden met de havenarbeiders en zeelieden. Waar de arbeiders nog niet bereid bleken, hetgeen te verwachten was, aan een oproep van onze partij gehoor te geven, had onze taak erin moeten bestaan op de NOODZAAK van uitbreiding te wijzen, de dubbelzinnige houding der officiële leiders te ontmaskeren en de arbeiders op te wekken, in hun vakbonden uitbreiding van de strijd te eisen.

Wij zullen in een ander deel van deze resolutie de belangrijkste door de partij-leiding gemaakte fouten ontleden. Doch thans reeds kunnen wij zeggen, dat zij alle het gevolg waren van het ontbreken van een innig contact met de arbeidersklasse. Het zou dwaasheid zijn te vergen, dat onze Partij er reeds in geslaagd zou zijn voor zichzelf het probleem der leiding op te lossen, terwijl de gehele crisis van het wereldproletariaat juist voortvloeit uit het ontbreken van een leiding. Toch kan met zekerheid worden gezegd, dat voortdurend aandacht is besteed aan de versterking van het CC en het Polbureau. Het zal thans eerste vereiste zijn, de leiding met die kameraden te versterken, die in de afgelopen periode hebben getoond leiding te kunnen geven aan de strijd der arbeidersklasse. Zij zullen ook in staat zijn, de partij te leiden en deze in nauwer contact met het proletariaat te brengen.

De taak van de nieuwe leiding, op het IIIe. Congres gekozen, zal er vooral in moeten bestaan de partij tot een werkelijke arbeiderspartij te maken, die in staat is leiding te geven aan de acties van het proletariaat.

Wij zullen moeten leren, dat de partij zich noch automatisch, noch door uit ongeduld voortvloeiend ultimatum tot revolutionnaire massa-partij kan ontwikkelen. Will de RCP de revolutionnaire partij van het Nederlandse proletariaat worden, dan zal zij daarvoor de basis moeten leggen door de bolsjewisatie van de partij. Ook in dat geval zal de partij in haar geheel nog veel ervaring moeten opdoen, voor zij de reformisten en Stalinisten de leiding zal kunnen ontrukken.

DE CONTRA-REVOLUTIONNAIRE ROL VAN HET STALINISME

Sinds het aan de macht komen van Hitler is het Stalinisme openlijk overgelopen naar het kamp van de bourgeoisie. Het was tijdens de tweede wereldoorlog de voornaamste rem in de verwezenlijking van de omzetting van de oorlog in de burgeroorlog.

In de Russische randstaten, waar de omverwerping van het kapitalisme door de massa's op de dagorde stond, bleek zijn contra-revolutionnaire rol het duidelijkst door het beschermen en handhaven van de kapitalistische orde.

Voor het bestrijden van het Stalinisme als een aan de revolutionnaire strijd der arbeidersklasse vijandige stroming, is een JUST BEGRIP van zijn wezen eerste vereiste. De Stalinistische partijen zijn arbeiderspartijen. Elke steun aan de bourgeoisie bij haar anti-Stalinistische (in wezen anti-communistische) campagne moet daarom ten scherpste veroordeeld worden. De Stalinistische partij is echter een verworden, reformistische arbeiderspartij, die zich van het vooroorlogse reformisme onderscheidt door haar verbondenheid met de Stalin-bureaucratie.

De algemene politiek van de CP moet dan ook verklaard worden uit de verbondenheid der leiding met het Kremlin. Waar de Stalinbureaucratie evenwel sinds jaren de politiek van klassenverzoening voorschrijft en de leidingen der CP ook voor dat doel heeft kunnen corrumperen, is de CP objectief tevens een agentuur der eigen bourgeoisie in de rijen der arbeidersklasse geworden. De verscherping van de tegenstellingen tussen het imperialisme en de USSR zal daarom onherroepelijk leiden tot conflicten tussen de meer nationalistische en de meer Russisch georiënteerde elementen. Wij zullen deze ontwikkeling niet onverschillig mogen volgen, doch moeten begrijpen, dat de proletarische tendenz zich in de eerste plaats uit door de grootste verbondenheid met Rusland.

De Stalinistische partij is een ARBEIDERS partij door zijn oorsprong, zijn sociale basis, welke vnl. uit arbeiders en uit de onderste lagen der kleine bourgeoisie bestaat, in tegenstelling met de door de bourgeoisie geschapen organisaties, welke tot doel hebben de arbeiders tot haar gevangenen te maken.

De Stalinistische Partij is een REFORMISTISCHE partij, omdat zij haar politiek ontwikkelt volgens de gedachte van de klassenverzoening en de illusie wekt alsof een verbetering van de toestand der werkers binnen het kader van het kapitalisme mogelijk zou zijn; zeer karakteristiek is de opvatting, dat het socialisme in Engeland zich "geleidelijk" zou ontwikkelen, evenals de "theorie" van de verwezenlijking van het socialisme in andere landen door een vreedzame verovering van de burgerlijke staat ("nieuwe democratie").

De Stalinistische partij is een reformistische partij omdat zij, evenals de PvdA, een hulpmiddel tot het verspreiden van de burgerlijke ideologie en kleinburgerlijke illusies onder het proletariaat is.

De Stalinistische partij is een reformistische partij van een NIEUW TYPE, omdat zij niet slechts de belangen van de bourgeoisie in de rijen van het proletariaat, doch vooral die van de Kremlin-diplomatie vertegenwoordigt.

De Stalinistische partij heeft geen bovenaardse macht. Haar kracht ligt alleen en uitsluitend in de steun van het meest bewuste deel van het proletariaat, dat zij tracht te misleiden en van de revolutionaire weg af te houden. De strijd van de bourgeoisie tegen het Stalinisme is daarom tegen de arbeidersklasse gericht. De toekomst van het Stalinisme wordt bepaald door de ontwikkeling van de klassenstrijd. Zegeviert het fascisme en wordt de arbeidersbeweging verbrijzeld, dan zal ook het Stalinisme door de bourgeoisie verbrijzeld worden. Werpt het proletariaat evenwel de bourgeoisie omver, dan zal het zich ook van het Stalinisme ontdoen, zoals het Russische proletariaat met mensjewiki en sociaal-revolutionairen afrekende.

Doordat de CPN in de eerste plaats op het industrie-proletariaat steunt, is haar greep op de arbeidersklasse veel wezenlijker dan die van de PvdA. De CP is er evenwel nog niet in geslaagd, zoals in Frankrijk, de plaats van de sociaal-democratie in te nemen. Het zal in de eerste plaats van de ontwikkeling van onze partij afhangen, of de CP daarin zal slagen. In een zo belangrijke plaats als Rotterdam heeft de CP zich nog niet kunnen stabiliseren en zijn de kansen voor onze partij, de erkende voorhoede te worden, gunstiger dan waar ook. Wij zullen dergelijke kansen zeer ernstig moeten trachten te benutten, indien wij ons niet fatalistisch bij de ontwikkeling der CP willen neerleggen.

DE PvdA

De voorspelling van de Partij, dat een tweeklassenpartij, die de PvdA-beoogde te zijn, zich bij het scherper worden der klassentegenstellingen niet zou kunnen handhaven, wordt reeds thans bewaarheid. Het verraad in het Indonesische conflict heeft talrijke arbeiders van haar vervreemd, terwijl de burgerlijke elementen opnieuw hun heil gaan zoeken in uitgesproken burgerlijke partijen.

Wij zullen de ontwikkeling der PvdA nauwkeurig moeten volgen en niet slechts in uitsluitend negatieve zin, doch voortdurend richtlijnen moeten geven, waarom zich een eventuele oppositie in de PvdA kan groepsren.

BALANS VAN DE KLASSENSTRIJD

Zonder overdrijving kan gezegd worden, dat de -- door de Stalinistische leiders bewust bevorderde -- nederlaag van de havenarbeiders en zeelieden een gevoelige nederlaag is geweest, die de strijd der arbeidersklasse voor lange tijd heeft geremd. Hetzelfde geldt trouwens voor de door de EVC-leiding tijdens en na de fusie-onderhandelingen met het NVV, gevoerde politiek, welke het vertrouwen van de arbeiders in de EVC sterk heeft ondermijnd en een algemene ontmoediging tot gevolg had.

Reeds is het proletariaat echter gedwongen en het zal daartoe steeds meer gedwongen worden -- de lage lonen, de infatie, de voedselcrisis, de hoge prijzen, met verscherpte strijde te beantwoorden. Deze strijd wordt begunstigd door het tekort aan arbeidskrachten, het ontbreken van voorraden, enz. Als ondanks deze gunstige en noodzakelijke verhoudingen voor de strijd niet meer acties plaats vonden, dan in de eerste plaats om POLITIEKE redenen, a. het vertrouwen der arbeiders in hun leiding, b. het ontbreken van vertrouwen in enige leiding als gevolg van ondervonden teleurstellingen. Ook hieruit vloeit voort, dat onze partij er slechts in de acties in kan slagen, het vertrouwen der arbeiders te winnen.

Wij zullen moeten begrijpen, dat elke economische strijd in een politieke strijd kan veranderen. Het gebruiken van troepen bij een staking, het weigeren van de regering de loonstop los te laten, enz. stellen onmiddellijk het probleem van de strijd tegen de regering aan de orde. Wij zullen niet kunnen volstaan met de leus: WEG MET BEEL.

ARBEIDERS- EN BOERENREGERING

Het gaat erom, de grote massa van arbeiders en arme boeren, welke nog illusies heeft in de Stalinistische en reformistische partijen, een perspectief te bieden, dat door haar als reëel wordt aanvaard, als motor kan dienen om haar strijd te revolutioneren, het probleem van de macht te stellen en de hulpeloosheid en het verraad van Stalinisme en reformisme te ontmaskeren. "Jullie hebt jullie vertrouwen uitgesproken in CPN en PvdA, niet om de kapitalisten aan het bewind te laten. Dwingt jullie partijen, een regering te vormen zonder de kapitalisten. Doch houdt jullie leiders in de gaten, zorgt ervoor dat ze niet de belangen van het grootkapitaal uitvoeren. Zorgt ervoor, dat zij onder controle van jullie vakbonden, bedrijfscomité's en andere klasse-instellingen staat in plaats van onder

de controle der bourgeoisie. Dwingt deze regeringen een werkelijk begin te maken met de onteigening der grote bezitters zonder schadeloosstelling, dwingt haar een socialistisch program uit te voeren. Strijdt er thans reeds voor, om een dergelijke regering te verwezenlijken, dat jullie leiders de coalitie met de bourgeoisie verbreken. Als jullie de strijd aanbindt voor een arbeiders- en boerenregering, zullen de christelijke en katholieke arbeiders niet langer de reactionnaire partijen van het kapitaal ondersteunen."

In die zin dienen wij de leus: "Voor een regering van socialisten en communisten" te voeren. Wij dienen voortdurend de strijd van de massa's zelf daarbij op de voorgrond te stellen, om elke reformistische illusie te vernietigen. En wij dienen tegelijkertijd de reformistische en Stalinistische leiders aan de kaak te stellen, omdat zij niet bereid zijn de macht in handen te nemen. Wij mogen geen ogenblik de illusie wekken, dat de verradersleiders bereid of in staat zouden zijn hun program uit te voeren. Steeds moet er de klemtoon op gelegd worden: "Jullie hebt hun het vertrouwen geschonken, dwingt ze voor jullie belangen op te komen, die zij steeds verraden." In die zin zullen wij de brug kunnen slaan tussen de massa en onze partij en kunnen voorkomen, dat de strijd van arbeiders en arme boeren doodloopt op het Stalinistisch en reformistisch verraad. Nooit mag daarom uit het oog verloren worden, dat een regering van socialisten en communisten voor ons geen doel is, doch een overgangseuze (en evt. etappe) voor de voorbereiding van de vernietiging van de macht van het kapitaal en de invoering van de proletarische dictatuur.

De gedachte, dat de arbeidersbeweging zich van de macht moet meester maken, door het populariseren van de leus: VOOR EEN ARBEIDERS- EN BOERENREGERING, ONDER CONTROLE DER WERKENDE MASSA'S, blijft een van de voornaamste taken der partij. Wij moeten er echter voor oppassen, deze leus niet te schematisch te stellen, waardoor zij een reformistische betekenis kan krijgen. Nu de katholieke arbeiders de KVP nog steunen zal niet de klemtoon op het verwijderen van de kapitalisten uit de regering, doch op het VERBREKEN van de coalitie met de bourgeoisie moeten worden gelegd.

VERKIEZINGEN

In verband met de noodzaak van de propaganda voor een arbeiders- en boerenregering krijgen de verkiezingen een bijzondere betekenis. Was het deelnemen aan verkiezingen door de partij in de periode van haar consolidatie om technische redenen reeds onmogelijk, in de toekomst zal ernstig overwogen moeten worden waar en of de partij haar eigen kandidaten kan stellen. Is haar dat om financiële redenen vooralsnog absoluut onmogelijk dan zal de partij de arbeidersklasse adviseren, andere arbeiderscandidaten te steunen. Zij zal daarbij echter duidelijk uiteen moeten zetten, waarom zij zelf niet kan deelnemen, haar eigen program met alle scherpte naar voren moeten brengen en het verraad der traditionele partijen aan de kaak stellen. In dat geval kan het steunen van bijv. een CP-candidaat geen illusies wekken. Het is voor de arbeidersklasse niet moeilijk te begrijpen, dat de slechtste arbeiderscandidaat duizend keer beter is dan welke burgerlijke kandidaat ook. Klasse tegen klasse, dat dient ook de inhoud van onze verkiezingspolitiek te zijn.

VERKIEZINGSBLOK VAN VAKBONDEN EN CP

Bij het stellen van deze leus zijn wij van onze waardering van de PvdA als tweeklassenpartij uitgegaan, niet van het feit, dat grote delen der werkende massa's de PvdA nog als een socialistische partij zien. Het stellen van een blok van vakbonden en CP tegenover de PvdA was een illusie, welke slechts de CP ten goede kon komen. Zolang beide partijen de meerderheid van arbeiders en kleinburgers vertegenwoordigen, is het onze taak deze massa's op te wekken hun leiding te dwingen de macht te grijpen. Op deze wijze brengen wij ze in tegenstelling met de reformistische en soms burgerlijke leiders van hun partij. Zouden de massa's zo bewust zijn, dat zij hun vakbondsbureaucraten dwingen met de CP een blok te vormen omdat de PvdA een tweeklassenpartij is, dan zouden zij reeds lang het stadium van het reformisme - en dus van PvdA en CPN - overschreden hebben. Het stellen van de leus van het verkiezingsblok was - waar zij bedoeld was als protest tegen het tweeklassenkarakter der PvdA - geen opportunistische fout. Veeler weerspiegelt zij de onervarenheid van partij en leiding en zal als een kinderziekte-symptoom in de annalen van onze partijgeschiedenis worden opgeschreven.

DE ALGEMENE WERKSTAKING

Op 24 September 1946 stelde het Amsterdamse proletariaat zelf het probleem van de Algemene werkstaking op de agenda der Nederlandse arbeidersklasse. Het gaf daarmee uiting aan het bewustzijn, dat de koloniale oorlog slechts beëindigd kan worden door de **MASSALE BUITENPARLEMENTAIRE ACTIE DER WERKERS**. Het bracht tevens tot uiting zijn wil te strijden tegen de regering-Beel met alle middelen.

Ongetwijfeld heeft de systematische solidariteitscampagne der partij met Indonesië veel bijgedragen tot de tot-standkoming der 24 September-staking. Doch de staking zelf leverde het bewijs, hoe zwak onze partij nog verbonden is met de massa der werkers. Dat feit mag ons echter niet doen terugschrikken voor de noodzaak van de propaganda voor de algemene werkstaking. De voorbereiding daarvan eist echter in de eerste plaats, dat onze partij zich verankert in de massa-beweging der arbeidersklasse.

STRIJD-COMITE'S

Het is de plicht van al onze leden in de bedrijven aan de tot stand-koming van strijdcomité's, niet in de zin als bedoeld door ultra-linkse sectariërs (met een permanent karakter, enz.) doch als instrumenten tot de verwezenlijking van een staking, mee te werken. Is een bewuste strijdleiding aanwezig, dan zal het de vakbondsfunctionarissen honderd maal zo moeilijk vallen een staking tegen te houden of te verraden, terwijl deze zich bij een doelbewuste geleide staking niet zo gemakkelijk van het onthouden van steun aan de staking zullen kunnen afmaken.

ONZE LEUZEN

Te weinig wordt nog de revolutionnaire betekenis van onze leus voor een bestaansminimum, beschermd door de GLIJDENDE LOONSCHAAL, begrepen. Terwijl voor de massa's de noodzaak, hun lonen tegen verdere inflatie te beschermen, steeds duidelijker wordt, is de inflatie in de handen der regering een middel tot voortdurende loonsverlaging, noodzakelijk ter voorkoming van de ineenstorting van het regiem. Het is volkomen onvoldoende, als wij de leus slechts in onze algemene propaganda stellen. Het is in de eerste plaats de taak van onze kameraden in de vakbeweging en in de bedrijven, voor een bestaansminimum beschermd door de glijdende loonschaal te strijden.

ARBEIDERSCONTROLE

De thans door de Stalinisten gesteunde "strijd" voor "medezeggenschap in de bedrijven", welke in wezen de klassensamenwerking tot grondslag heeft, biedt onze leden een gunstige gelegenheid, de propaganda voor de ARBEIDERSCONTROLE OP DE PRODUCTIE te voeren.

Teveel zijn onze kameraden nog bevreesd, de overgangseisen te stellen door het "radicalisme" ervan. Zij vergeten daarbij, dat het overgangsprogram der Internationale de gehele ervaring der arbeidersklasse weerspiegelt - overwinningen en nederlagen - en zijn grote revolutionnaire waarde in de PRACTIJK heeft bewezen.

STRIJD TEGEN DE INFLATIE

In de strijde tegen de inflatie verwerpt de partij met alle scherpheid de "geneesmiddelen", door de bourgeoisie en haar agenten aanbevolen als: "Eerst produceren", enz.. Slechts de omverwerping van het kapitalisme zal aan de inflatie een eind maken. Dat mag ons er echter niet van weerhouden de inflatie - die de arbeidersklasse voortdurend tot de strijd om het bestaan dwingt - dagelijks te bestrijden. Daarbij is een zeer soepele toepassing van onze overgangseisen eerste vereiste. Nu eens zullen wij het zwaartepunt moeten leggen op de militaire credieten, in de eerste plaats in verband met de koloniale, dan weer moet de onteigening van de banken, de arbeiderscontrole op de winsten der kapitalisten, de onteigening der dividenden, enz. het zwaartepunt van onze actie vormen. De inflatie is een zo belangrijk revolutionnerend verschijnsel, dat de aandacht der partij op dit probleem voortdurend gevestigd dient te zijn.

HET VOOR ONS LIGGENDE JAAR

Het voor ons liggende jaar zal ongetwijfeld gekenmerkt worden door scherpe klasse-acties. Het vertrouwen der werkers in de regering-Beel is zodanig ondermijnd, dat de Stalinisten zich niet meer kunnen beroepen op de "progressiviteit" van deze regering om stakingen te voorkomen. Daarbij is ook een verscherping van de politieke tegenstellingen met zekerheid te voorzien.

Slechts onze partij is gewapend met een program, dat de voorwaarden voor de overwinning bieet. Van onze activiteit, van de ernst waarmee wij er toe overgaan onze politiek in de PRACTIJK te brengen, zal het afhangen of wij de plaats zullen veroveren, die een sectie der IVE Internationale behoort in te nemen: aan het hoofd der werkende massa's.

Ongetwijfeld, de partij heeft nog vele tekortkomingen, meer, dan in werkelijkheid noodzakelijk was. Doch slechts wij zijn het geweest, die in Nederland het probleem van de revolutionaire partij hebben gesteld, niet slechts met woorden, doch door ons OPTREDEN. Beschouwen wij de periode tussen het 1ste en 2de congres als dat van de consolidatie der partij, het uitwerken van een program, het komen tot een vaste politieke lijn, het leren uit de gemaakte fouten, het versterken van leiding en gelid. Laat ons begrijpen, dat deze voorbereidende werkzaamheden onontbeerlijk waren om de basis te leggen voor het verdere werk. Doch laat ons thans een stap voorwaarts doen, door de basis te verbreden en de partij te maken tot wat zij moet worden: EEN REVOLUTIONNAIRE MASSAPARTIJ VAN HET NEDERLANDSE PROLETARIAAT.

HOOFDSTUK IV

DE INDOONESISCHE REVOLUTIE, DE KLASSENVERHOUDINGEN IN NEDERLAND EN DE TAKEN VAN DE NEDERLANDSE SECTIE DER VIERDE INTERNATIONALE

1. Het karakter van de Indonesische revolutie.

De revolutie in Indonesië wordt - evenals die in andere heel of half koloniale landen - bepaald door haar permanent karakter. De neergangperiode van het kapitalisme laat niet toe, dat in een dergelijk land zich een nationale bourgeoisie ontwikkelt, die sterk genoeg is om haar eigen emancipatie van feodalisme en imperialisme te verwerken. Enerzijds blijft haar basis in het productie-apparaat smal door de druk van het overheersende imperialisme, anderzijds is de inheemse bourgeoisie niet in staat de revolutionaire energie der massa's, waarop zij in haar strijd voor de nationale burgerlijke staat zou moeten steunen, binnen de grenzen der kapitalistische eigendomsverhoudingen te houden. De inheemse opkomende bourgeoisie is onmachtig haar eigen historische taken - die van de omverwerping der feodale eigendomsverhoudingen, van de agrarische revolutie en de vestiging van de burgerlijk-democratische nationale staat - te vervullen. Integendeel is zij dikwijls door haar oorsprong en organisch gebonden aan de feodale heersers en is zij genoodzaakt in haar strijde tegen de revolutionaire volksmassa's steun te zoeken bij het overheersende imperialisme. De taken van de burgerlijke revolutie vallen ten deel aan het proletariaat gesteund door de massa's der arme boeren. Het proletariaat zal echter, wanneer zij de leiding van de revolutie genomen heeft, haar eigen proletarische taken ten uitvoer brengen.

a. De opkomende inheemse bourgeoisie.

Bij de stichting van de Indonesische Republiek in Augustus 1945, viel de politieke leiding toe aan een groep burgerlijke nationalist, wier voornaamste woordvoerders Soekarno-Sjahrir es. zijn. De economische basis van deze groep is oneindig veel zwakker, dan die van de overeenkomstige groepering in India, die erin geslaagd is, in concurrentie met het Britse kapitalisme een eigen zware en kledingindustrie op te bouwen. Bestaat er in India een inheemse kapitalistische klasse, die zelfstandig de uitbuiting van een groot deel der massa's organiseert en het volledige monopolie daarvan voor zich opeist, in Indonesië tracht zij door middel van de revolutie eerst dit stadium te bereiken. Herhaaldelijk verklaart de Republikeinse regering, dat zij de buitenlandse, dwz. alle voor 1941 bestaande kapitalistische ondernemingen, aan de "rechtmatige eigenaren" terug zal geven. Wat zij eist is niets dan een zo grote soevereiniteit, dat zij in staat zal zijn deze ondernemingen te belasten en met dit en bovendien uit feodale en handelsbronnen verkregen kapitaal, eigen bedrijven te stichten. De politiek van deze groep wordt door dit gebrek aan economische basis bepaald. Tegenover de druk van het Nederlandse imperialisme moet zij steunen op de revolutionaire energie van de grote massa der uitgebuitenen, terwijl zij zich slechts dank zij de militaire en economische druk der Nederlandse en andere imperialisten kan handhaven tegenover de aspiraties der volksmassa's. Juist door het schimmenbestaan, dat zij vindt, kan zij aan geen der beide partijen een beslissende concessie doen. Tegenover de volksmassa's kunnen zij niet zover gaan, dat de

politieke macht op hen zou overgaan en de vestiging van een arbeiders- en boerenregering de kans op verwerving van althans een deel van de door hen voortgebrachte meerwaarde verloren zou gaan. De vorming van het "Volksfront" van Tan Malakka, betekende, dat het perspectief van een arbeiders- en boerenregering reëel werd en noodzaakte de regering Sjahrir deze formatie illegaal te verklaren en de leiders daarvan gevangen te nemen. Aan de andere kant belet juist het feit, dat zij zelfstandig nog niet een industrie heeft kunnen opbouwen hen, tegenover de volksmassa's volledig met de Nederlandse imperialisten samen te gaan. Als groep zou dat voor hen de ondergang betekenen. Zo was het de regering Sjarifoeddin onmogelijk, de instelling van een gezamenlijke gendarmerie, die de terugkeer der koloniale ondernemers in hun, dwz. in alle bedrijven zou betekenen, te aanvaarden. Zij moest, terwille van haar eigen aspiraties, de door de Nederlandse bourgeoisie aan haar opgedrongen oorlog accepteren.

b. De massa van arbeiders en arme boeren.

De Indonesische revolutie wordt gedragen door de grote massa van arbeiders en arme boeren: de arbeiders voeren strijd tegen de koloniale uitbuiting als een strijd tegen alle uitbuiting en hun diepste historische aspiratie is geen andere dan die van het wereldproletariaat; de vestiging van de socialistische maatschappij. Door hun strijd tegen de feodale eigendomsverhoudingen, door het imperialisme in stand gehouden en verdedigd, zijn de arme boeren in hun strijd om de grond, de onontbeerlijke bondgenoten van de arbeidersklasse, een onuitputtelijke reserve van revolutionaire strijders. De verscherpte uitbuiting, waaraan het imperialisme in zijn neergangsperiode deze massa's moet onderwerpen, laat voor hen geen andere weg dan die van de voortdurende opstand over. Een onverzoenlijke houding van de Indonesische volksmassa's, tegenover het Nederlandse en wereldimperialisme vloeit hieruit voort. Voor hen is de revolutie niet geeindigd, alvorens de invloed van het onderdrukkende imperialisme volkomen is vernietigd en de volledige onafhankelijkheid daarvan is bereikt; dwz. voordat het kapitalisme als zodanig is vernietigd.

De sociale samenstelling van de grote revolutionaire massa in Indonesië is echter ongunstig voor de vorming van het politieke bewustzijn, dat aan haar aspiratie de uitweg zal moeten wijzen. Het eigenlijke loonproletariaat vormt slechts een betrekkelijk gering deel van de Indonesische bevolking; erger is, dat het industriële proletariaat daarvan weer een klein gedeelte vormt. Toch dringt het bewustzijn, dat een arbeiders- en boerenregering, steunende op de eigen organen van deze klassen nodig is, meer en meer door. Het is dan ook onder de toenemende druk, die de massa's uitoefenen op de regering, dat Sjarifoeddin de berechting van Tan Malakka cs., - eens als een van zijn voornaamste programapunten geproclameerd, heeft moeten opgeven en hen weer op vrije voeten heeft moeten stellen. Dit biedt een groot perspectief voor de vorming van zelfstandige klasse-organen van arbeiders en arme boeren in Indonesië en voor de strijd voor het socialisme.

c. Indonesische en wereldrevolutie.

Niet alleen de embryonale staat van de burgerlijke klasse in Indonesië en de onmogelijkheid voor haar om daar boven uit te komen, - niet alleen de onblusbaarheid van de revolutionaire energie van de Indonesische massa en de toenemende kracht van de Indonesische revolutionairen, - maar ook de noodzaak de Indonesische revolutie te verbinden aan de wereldrevolutie vloeit voort uit het permanente karakter van de crisis van het kapitalisme en van de koloniale opstanden. De permanentie uit zich niet slechts in het verloop van de revolutie in Indonesië, maar ook in de ruimte, in het verbinden van de Indonesische vrijheidsstrijd met die van andere koloniale volkeren en met die van het wereldproletariaat. De boycotbeweging, die in vele delen van de wereld het proletariaat in de strijd voert, is juist door de zwakke sociale samenstelling van de Indonesische massa's van een beslissende betekenis. Geïsoleerd zal de Indonesische revolutie niet kunnen overwinnen. Zij zal steun moeten krijgen van andere, hoger georganiseerde koloniale volkeren als die van India en Ceylon en van het Europese en wereldproletariaat. De Indonesische revolutie is opgenomen in het wereldrevolutionaire proces en zal met de wereldrevolutie de eindzege behalen of met de gehele wereld een stap nader komen tot de barbarij.

d. na de 24e Juli.

Het uitbreken van de openlijke oorlog in Indonesië heeft de ontwikkeling van het revolutionaire proces in Indonesië en daarbuiten versneld. De laatste, brutale eisen van de Nederlandse imperialisten, die niets minder dan de vernietiging der Republiek inhielden, hebben de politiek van Soekarno-Sjahrir cs., en van allen, die hun verzoeningsgezinde houding ondersteunden, als verraderlijk ontmaskerd. Linggadjati, door hen als het fundament van de Indonesische onafhankelijkheid en van de vreedzame samenwerking van de Republiek en het imperiale Nederland aangeduid, bleek in werkelijkheid het uitgangspunt te zijn voor de frontaanval van de Nederlandse bourgeoisie. Onbarmhartig is hiermee de nederlaagsstrategie van de Indonesische regering en van de officiële arbeidersleiders in Nederland, gebrandmerkt. Dit versterkt de kansen der revolutionaire partij in grote mate.

Aan de andere kant, heeft het feit, dat de regering der Republiek de haar opgedrongen koloniale oorlog moest aanvaarden, bewezen, dat haar mogelijkheden tot manoeuvres belangrijk zijn ingekrompen. Dit geldt niet alleen voor haar houding tegenover de Nederlandse bourgeoisie, maar ook voor haar politiek ten opzichte van de revolutionaire massa's in Indonesië. De aanval van het Nederlandse imperialisme leverde haar op genade en ongenade over aan deze massa's, die in een snel proces van bewustwording betrokken zijn. De vrijlating van Tan Malakka en de zijnen bewijst, dat de drang der massa's naar de vestiging van een arbeiders- en boerenregering door de Indonesische regering op de duur niet meer te stuiten is.

e. De UNO en de boycot.

De Indonesische revolutie is een wereldkwesitie en zowel de bourgeoisie als het wereldproletariaat begrijpen dat. Het ingrijpen van de UNO en de internationale boycotactie bewijzen, dat wat het internationale aspect betreft, de Indonesische revolutie een dergelijke rol speelt als het jonge Sovjet-Rusland na de vorige oorlog.

Voor de heersende klik in Indonesië is het beroep op de UNO een voortzetting van de verzoeningspolitiek in de verhoudingen van de koloniale oorlog en de Stalinistische en reformistische leiders hebben deze mogelijkheid tot voortzetting van hun bedrog dankbaar aangegrepen. De onvoorzwaardelijkheid, waarmede Sjahrir cs. zich neerleggen bij de besluiten van de UNO, is een verraad dat in dezelfde mate groffer wordt, als dat van vóór 24 Juli, als de militaire toestand van de Republiek sinds die tijd ernstiger is geworden en als zodanig hebben de Indonesische volkslegers het bevel "Staakt het vuren" dan ook begrepen. Het optreden van Wall-street in de UNO, onveranderlijk gericht op de onderwerping van de Republiek en slechts het feit, dat de Amerikaanse imperialisten van hun Nederlandse spitsbroeders een Judasloon opeisen, bepaalt de weestand van Van Kleffens. Zoals het bevel "Staakt het vuren" eenzijdig was en bedoeld om aan de Nederlandse imperialisten de gelegenheid te geven door middel van "zilveringsacties" de veroverde gebieden te bezetten, zo zal elk verder optreden van de Keuken der dieven gekenmerkt worden door eenzijdigheid.

Aan de andere kant heeft de arbeidersklasse in vele delen der wereld de zaak van de boycot tot de hare verklaard. Reeds sinds Augustus 1945 gevoerd door de Australische havenarbeiders, heeft zij thans weerklank gevonden onder de arbeiders van Singapore en andere steden van het verre Oosten, zowel als in Amerika en Canada. Ook de Nederlandse Stalinisten hebben de boycot moeten afkondigen. De doorvoering van de boycot is een grootse revolutionaire taak, die op de schouders van de RCP rust. Zij is absoluut noodzakelijk voor de verdediging van de Republiek en biedt grote perspectieven voor de ontwikkeling van de klassenstrijd in Nederland.

2. De Indonesische revolutie en de situatie in Nederland.

a. De dwangpositie van de Nederlandse bourgeoisie.

De Nederlandse bourgeoisie bevond zich sinds de capitulatie van Duitsland en Japan in dezelfde moeilijkheden als de bourgeoisie van de andere Europese landen. Een grote schuldenlast en een ontworichte economie voegden zich bij het feit, dat de arbeidersklasse van Nederland geenszins bereid was, de uitbuitingsmethoden van vóór 1940 zonder meer te accepteren; de revolutie in Indonesië bracht de Nederlandse bourgeoisie in een noodpositie. Al deze factoren zijn verschijnselen van de doodscrisis van het ka-

pitalisme, en zomin als er voor de bourgeoisie op wereldschaal van blijvend herstel of ook maar van blijvend evenwicht sprake kan zijn, zo min is de Nederlandse bourgeoisie in staat een uitweg uit haar moeilijkheden te vinden. Het evenwicht, dat de Nederlandse bourgeoisie heeft weten te bereiken, is even wankelbaar als dat van de andere Europese bourgeoisieën.

De maatregelen, die de Nederlandse regering moet nemen om de Indonesische meerwaardebronnen te heroveren, dreigen telkens weer dit evenwicht te verstoren en zullen niet nalaten, een voor de Nederlandse bourgeoisie funeste werking te hebben. In financieel opzicht is de oorlog in Indonesië haar reeds boven het hoofd gegroeid, waardoor zij voor haar Indonesië-politiek volkomen afhankelijk is van Wall-street en het lot van het Amerikaanse kapitalisme. In algemeen-economisch opzicht betekent het militaire avontuur in Indonesië een buitengewoon zware belasting op de wederopbouw van de productieve krachten in dit land, doordat het de credieten en de arbeidskrachten aan de productieve doelen onttrekt. Het gevolg van dit alles is een steeds toenemende druk op de Nederlandse arbeidersklasse, waarvan de sociale en politieke gevolgen verstrekkend kunnen zijn. Op internationaal gebied is de positie van de Nederlandse bourgeoisie, die van een hulpeloos gevangene, die haar positie slechts dankt aan het feit, dat in het kader van de Amerikaanse beurspolitiek ook aan haar een taak is toegedaacht, het Indonesische avontuur versterkt die afhankelijkheid.

Het is voor de Nederlandse bourgeoisie echter onmogelijk te berusten in het verlies van Indonesië, dat de basis van het Nederlandse kapitalisme vormde. Het feit, dat de wereldbourgeoisie geenszins kan dulden, dat de Indonesische revolutie zich verder ontwikkelt, versterkt de noodzaak voor Beel om snel in te grijpen. Laten de gevolgen van het militaire avontuur zich ernstig aanzien, de gevolgen van een verlies van Indonesië zouden niet minder funest zijn voor de Nederlandse bourgeoisie. De oorlog in was voor haar een noodsporang; haar positie is zwakker, dan zij ooit voor het uitbreken van de Indonesische revolutie geweest is, en dit maakt de kansen voor het Nederlandse proletariaat gunstiger dan ooit.

De Nederlandse bourgeoisie kan in Indonesië niet zoals het Britse imperialisme in India met succes gedaan heeft, haar greep op de economie trachten te behouden door de verantwoordelijkheid voor de politieke onderdrukking af te schuiven op de inheemse bourgeoisie, eenvoudig daarom al niet, omdat deze zich in Indonesië niet als zelfstandige klasse heeft geconsolideerd. Wanneer zij nochtan in Malino en Den Pasar met haar Quislingssamenwerking en heers-politiek inruilde, die zij consequent zal trachten door te zetten tot de volledige opdeling van de Republiek, dan verandert dat voor haar niets aan de noodzaak, elk stukje grond dat zij wil beheersen, eerst door wapengeweld te overerven. Evenmin is zij in staat, ook maar iemand zand in de ogen te strooien omtrent het bestaan van de koloniale uitbuiting in de door het Nederlandse leger bezette gebieden, die vervolgens "zelfstandig binnen de Nederlandse Unie" zijn verklaard.

De Nederlandse bourgeoisie heeft geen Congress-partij tot haar beschikking. Daarom is er voor haar geen ander perspectief dan dat van oorlog, - een oorlog, die thans een slepend karakter heeft gekregen.

b. Het Nederlandse proletariaat en de Indonesische revolutie.

De latente crisis, waarin het Nederlandse kapitalisme zich bevindt, noodzaakt het de uitbuiting van de Nederlandse proletariërs te verscherpen en is de oorzaak van het wegvallen van haar voornaamste politieke basis, de vanuit de Indonesische superwinsten onderhouden arbeidersaristocratie. Wat eens de basis van het reformisme was, komt thans vooraan te staan in de strijd der Nederlandse arbeidersklasse voor lotsverbetering. Dit een der zekerste tekenen van de ontbinding van het Nederlandse kapitalisme en schept de voorwaarden voor het toepassen van alle leuzen van het overgangsprogram.

De Indonesië-politiek van de revolutionaire partij dient uit te gaan van het permanente karakter van de Indonesische revolutie. De basis van haar politiek vormt de leuze: "Indonesië los van Holland, nu!". Alles wat dienstig is om de Indonesische zaak te bevorderen, dient tevens om de val van het Nederlandse en wereldkapitalisme te verhaasten. De organisatie van de solidariteit van de Nederlandse arbeidersklasse is een gebiedende eis. De leuzen van boycot van vervoer naar Indonesië en van de actie voor het terugtrekken der troepen zijn revolutionaire overgangseisen, die blijken te leven in de harten van het Nederlandse proletariaat.

Elk stuk strijd, dat het Nederlandse proletariaat voert voor lotsverbetering, is thans een strijd tegen de gehele kapitalistische klasse en haar regering; daardoor reeds komt elk conflict te staan in het teken van de strijd tegen de regering, en van de strijd tegen haar koloniale politiek. Ook het verzet tegen de Indonesië-politiek van de regering mondt uit in leuzen als: breekt de oorlogsoorlogcoalitie! voor een regering van socialist~~en~~ en communisten!

Zij beschouwt het als haar plicht contact te leggen met Indonesische revolutionairen en de stichting van een Indonesische sectie van de IVe Internationale met alle middelen te bevorderen.

De reformistische partij van de Arbeid, rechtstreeks schuldig aan het besluit van de koloniale oorlog en aan de voorbereiding daarvan, beloefde naar aanleiding daarvan de eerste grote crisis in haar rijen. Onze actie voor het verbreken der oorlogsoorlogcoalitie houdt het uiteenscheuren van de Partij van de Arbeid in.

De politiek van de Stalinistische Partij inzake Indonesië is des te verderfelijker, naar mate groter massa's van arbeiders in de sleutelindustriën hun vertrouwen in haar stellen. Zij is het, die het verzet tegen het wegvoeren der soldaten gebroken heeft, toen zij op 24 September 1946 de arbeiders weer terug naar het werk leidde. Zij was het, die na het uitbreken van de openlijke koloniale oorlog, nadat zij gedwongen was de revolutionaire leuze van de boycot over te nemen, deze actie vervolgens deed mislukken door de arbeiders zonder leiding te laten. De gevoelens van de arbeidersklasse ten aanzien van de vrijheidsstrijd der Indonesiërs zijn echter te elementair, om lage tijd afgeleid te kunnen worden. De strijd voor de ondersteuning der Indonesische vrijheidsstrijd is een hardnekkig gevecht met reformisten en stalinisten om de leiding van de arbeiders. Aan het organiseren van de boycot en aan het totstandkomen van de proteststaking tegen de regering-Beel en voor het terugtrekken der troepen, dient de RCP al haar krachten te geven.

Het verraad van de Stalinisten en reformisten heeft niet in de laatste plaats daarom de arbeiders van de strijd weten af te houden, doordat zij de arbeiders politiek misleiden door hun steun aan de "vooruitstrevende krachten in de regering", door hun steun aan de politiek van oorlogsvorbereiding, die zij een politiek van vreedzaam overleg noemden. Dit vindt na het uitbreken der openlijke koloniale oorlog zijn voortzetting in een pacifistische politiek, gericht op het sluiten van een wapenstilstand bij terugtrekking der troepen tot de stellingen van voor de openlijke koloniale oorlog. Onder het mom van de strijd voor de "vrede", weigeren zij de strijd voor de volledige onafhankelijkheid te voeren.

De RCP steunt in de oorlog met alle middelen de oorlogvoering der Indonesiërs. Het belangrijkste zijn voor haar de massa-actie en de verbroedering van de Nederlandse proletariërs in uniform met de Indonesische vrijheidsstrijders. Het middel der individuele dienstweigering, voortspruitend uit de mentaliteit der pacifisten van stalinistische en centristische pléimage, wijst zij van de hand als schadelijk voor het bereiken van revolutionaire eenheid en verbroedering en als een ontwapening der arbeidersklasse.

De politiek der reformistische en Stalinistische Partij wordt niet bepaald door de belangen van de Indonesische en wereldrevolutie. De PvdA is de regelrechte uitvoerster en propagandiste van de belangen der imperialisten, de CPN (De Waarheid) tracht haar steun aan de eigen bourgeoisie te verbergen achter een steun aan de Indonesische regering.

De RCP ziet in de dwangpositie, waarin de Nederlandse bourgeoisie zich bevindt, evenals in de ontwikkeling in Indonesië, die de juistheid van de theorie der permanente revolutie bevestigt en in de reeds eenmaal getoonde solidariteitszin en strijd lust van de Nederlandse arbeidersklasse de waarborgen voor een revolutionaire ontwikkeling.

HOOFDSTUK V

STELLINGEN OVER DE ECONOMISCHE STRIJD, HET WERK EN DE TAAK DER RCP.

1. De stakingsbeweging en de taak der partij.

Terwijl de bourgeoisie in de na-oorlogse periode steeds meer kapitaal opeenhoopt de winsten reeds het vooroorlogse peil hebben bereikt en in verschillende sectoren reeds hebben overschreden, worstelt het proletariaat om het naakte leven tegen de steeds groter wordende nood en ellende, waarmede het stervende imperialistische stelsel het proletariaat treft.

De gevolgen van de 2e imperialistische wereldoorlog, het toenemende verval van het kapitalistische economische leven, de directe en indirecte verslechteringen van verschillende aard, de afbraak van de sociale rechten, de verlaging van de levensmiddelenrantsóenen, gepaard aan stijgende prijzen van het volksvoedsel, hebben bij de brede massa's der arbeiders een diepgaand verzet ontketend.

Een golf van stakingen, die in aantal nog steeds toenemen, is over ons land gegaan. De hoogtepunten waren, de havenarbeidersstaking van Amsterdam en Rotterdam, de landarbeidersstaking in Groningen en Drente, het textielconflict in Twente en N. Brabant

In de naaste toekomst zijn, onder aanvoering van de Beelregering, verdere aanvallen op het levenspeil van de arbeidende klasse te verwachten, in een tot dusver ongekende omvang en heftigheid. Aanvallen, die **ZICH TEN DOEL STELLEN DE LEVENSSITUAATIE VAN HET PROLETARIAAT TERUG TE DRINGEN, TOT HET PEIL VAN DE EERSTE-ONTWIKKELINGS PERIODE VAN HET KAPITALISME.**

Dit schept het vooruitzicht van een verdere aanzwelling van de stakingsbeweging, gedragen door de machtige geest van verzet in de massa's, die reeds in de voorpostengevechten tegen de Beel-Schermerhorn-plannen tot uitdrukking kwam.

Deze strijd tegen de economische verslechteringen van het levenspeil van de werkende massa's is in wezen een **REVOLUTIONAIRE STRIJD**, omdat hij:

- a. objectief de desorganisatie van de kapitalistische productie bevordert en daardoor de grondslagen van de kapitalistische orde ondermijnt.
- b. de revolutionaire krachten van het proletariaat doet groeien, het klassebewustzijn der brede massa's opwekt en verscherpt, het arbeidsvijandelijke karakter van het reformisme van de PvdA en de CPN in al zijn schakelingen in de ogen van steeds grotere aantallen arbeiders zal onthullen en hun door eigen ervaring overtuigen van de juistheid van de politiek der RCP.

Het is de taak van de partij, om tot de vastbesloten **AANVOERDER** van de brede massa's te worden, in die strijd tegen de economische verslechteringen en voor hun dagelijkse belangen te vechten en daarbij de meerderheid der arbeidersklasse te overen.

SLECHTS STEUNEND OP DE STRIJD VOOR DE DAGELIJKSE BELANGEN DER MASSA ZAL DE PARTIJ IN STAAT ZIJN DE POSITIES VAN DE ARBEIDSKLASSE TE VERDEDIGEN EN TE VERBREIDEN EN DE MASSA NAAR STEEDS HOGERE STRIJDVORMEN TE LEIDEN.

De rol van de partij in stakingen.

Door haar minimale invloed stond de partij in de afgelopen periode buiten ieder conflict. Zelfs in de grote havenarbeidersstaking "timarde" de Partij aan de "buiten-kant". Daarom is het noodzakelijk, dat de partij op dit gebied een grote wending doormaakt. In de laatste tijd valt het in het bijzonder te bespeuren, dat de arbeiders tegen de wil van hunreformistische en confessionnele vakbewegingsbureausraten in, in strijd en tot het vormen van stakingsleidingen en comitees over te gaan.

Het congres van de RCP zal dus in het teken staan van de wending naar de **ZELFSTANDIGE VOORBEREIDING EN LEIDING** van de economische strijd. Door het populariseren en

organiseren van genoemde strijtleidingen en comitees, heeft de Partij de mogelijkheid zich in toenemende mate een leidende rol in de stakingsbewegingen voor loonsverhogingen en tegen de verslechtingen van het levenspeil der arbeidersklasse, te veroveren.

ALLEEN OP DEZE WIJZE ZAL HET GELUKTEN ONZE NAAM IN DE NEDERLANDSE ARBEIDERSKLASSE TE VERLAKEREN, DE PARTIJ TOT EEN BEKENDE GROEPERING IN DE ARBEIDERSBEWEGING TE MAKEN EN DE VOORWAARDEN TE SCHEPPEN VOOR EEN STERKE REVOLUTIONNAIRE, DIE EEN BRES KAN SCHIETEN IN DE INVLOED VAN HET STALINISME EN REFORMISME, en in de arbeidersaanhang van NVV en EVC.

Door het opstellen van voor de massa's begrijpelijke leuzen, door de organisatie van de eenheid in het bedrijf in de vorm van zelfstandige stakingsleidingen, door het parallel-lopen daarmee van de oppositie in de vakorganisaties, is het mogelijk, dat de partij ideologisch de leiding van komende conflicten veroverd.

Om in de komende omvangrijke stakingen tegen zijn taak opgewassen te zijn, moet de partij met grote beslistheid de zwakheden en gebreken overnemen, die er nog in onze partij-organisatie bestaan en het WERVEN VAN BEDRIJFSARBEIDERS ALS CENTRALE TAAK STELLEN, daar die de arm moeten zijn voor het doorvoeren van ons partijwerk.

a. De doorvoering van de strijd ligt in de VOORBEREIDING. Niet alleen op de strijd, wanneer deze een feit is, of aan de vooravond van het conflict, maar vooral op de dagelijkse, taaië, stelselmatige arbeid in de bedrijven, ter verdediging van de meest elementaire belangen der arbeiders, komt het aan.

Onze partij mag niet rekenen op de spontaniteit der massa's. In het verleden vernamen de arbeiders, en dan nog in zeer geringe mate, van het bestaan der RCP, wanneer het conflict een feit was, bijv. bij de grote havenarbeidersstaking en in de meeste gevallen staat de Partij er radicaal naast.

Daarom is de concentratie van de partij-arbeid op de bedrijven en vakverenigingen de belangrijkste taak.

b. Bij stakingen en in hun voorbereiding moet getracht worden, dat onze mensen, partijgenoten zowel als sympathiserenden zitting nemen in de strijd- en stakingsleidingen.

c. Onze zwakke zijde is de geringe organisatorische verbinding met de NVV- en EVC-arbeiders. Daarom zal de Partij er alle aandacht aan moeten schenken, dat onze mensen in hun vakorganisaties als promotors voor de oppositie optreden, die vaste vorm moet aannemen door middel van georganiseerde fracties in het bijzonder in de voornaamste bonden, zoals transport, metaal en bouwvak. In dat verband is het noodzakelijk, dat het optreden van de RCP-leden in de schoot der vakbeweging niet gericht is, op politieke futuliteiten ten opzichte van reformistische of stalinistische bestuurders. In het bijzonder op de INHOUD van het oppositionele optreden van onze kameraden, dat gevoerd moet worden op de grondslag van de verdediging der concrete levensbelangen van de arbeidersklasse, komt het aan.

De rol van de reformistische en Stalinistische vakverenigingsleiders.

De bovenste toppen van het reformistische vakverenigingsapparaat, die nauw verbonden zijn met de leiding van de PvdA, vergroeiën steeds meer met het burgerlijk staatsapparaat en de ondernemersorganisaties. Dat blijkt duidelijk met de "Stichting van de Arbeid".

In de gehele wereld schrikken de reformistische vakverenigingsbestuurders voor geen middel terug in hun streven om als dokters van het kapitalistische uitbuitersstelsel te fungeren en dit te "redden" op kosten der arbeidende massa's.

Zij passen elk middel toe, vanaf de geraffineerdste onderhandelingsmanoeuvres tot aan de openlijke georganiseerde onderkruiperij bij stakingen, om het verzet van de arbeidersklasse tegen de aanvallen van de bourgeoisie te smoren en te saboteren. Steunend op de bedriegelijke "theorie" van de "wederopbouw", prediken zij de bedrijfsvrede.

Dit demonstreerde zich duidelijk bij de grote havenarbeidersstaking en bij de Gronings-Drentse landarbeidersstaking, zowel als bij de meelfabriek "De Holland", waar de vakverenigingsbureaucraten jammerden, dat de voedselpositie in gevaar zou komen.

Terwijl zij deze politiek als hun sociale opdracht van de bourgeoisie in de praktijk doorvoeren, streven zij er gelijktijdig naar, om door middel van het gebruik van schijnradicale phrases, hun invloed op de opstandige massa's te behouden en te verbreden. In dit licht moeten in Nederland de methodes van de reformistische vakverenigingsbetuurders gezien worden als zij praten over lagere prijzen en kwasi-oppositionele taal spreken op congressen met zg. "dreigementen" over de derde loonronde, anti-duurte-congressen, enz.

Terwijl de EVC in 1945 en 1946 de strijdbaarste delen van de arbeidersklasse omvatte, heeft de Stalinistische fractie al haar kracht ingezet om de stootkracht tegen de ondernemers te ondermijnen en aan banden te leggen.

De Stalinistische leiders van de EVC hebben hun ontwikkelingsgang als kleinburgerlijke vakverenigingsbonzen voleindigd en zijn mede tot hulptroepen van het reformisme geworden.

Zij moeten echter in de praktijk nog regelmatig rekening houden met de groep van communistische arbeiders enerzijds, met de "linkse manoeuvres" van het Kremlin anderzijds.

Duidelijk werd het verrand godemonstreerd bij de grote havenarbeidersstaking door de liquidatie daarvan; bij de landarbeidersstaking, waar de Stalinisten niet bereid waren de strijd van de modern-georganiseerde arbeiders op zich te nemen.

Vanaf deze periode zien wij een voortdurende daling van het ledental van de EVC.

Teneinde de controle over de in het NVV georganiseerde arbeiders te krijgen bestaat bij de door de CPN gecontroleerde EVC-leiding de voortdurende tendenz tot liquidatie der EVC tot elke prijs ten gunste van fusie met het NVV. Anderzijds is de CPN gedwongen - zolang de kansen voor een fusie ontbreken - haar gehele invloed op de EVC te concentreren, om in elk geval de EVC-leden onder controle te houden.

De concentratie van de vakverenigingsorganen in de topleiding, de doorvoering van de bureaucratie door het opheffen van de plaatselijke instellingen bewijst duidelijk, dat de Stalinistische fractie de democratie in de EVC wil smoren en de organisatie pasklaar wil maken voor haar verachtelijke politieke doeleinden.

De toestand in de vakverenigingen en de oppositie.

Ondanks de hetze tegen de Trotzkyisten, verkeren de ledenmassa's in de vakverenigingen in toenemende gisting. Onder de invloed van de te lage lonen, de aanvallen van de ondernemers, welke in verschillende bedrijven reeds weer loonafbraak willen oppassen, zien wij dat het NVV weer belangrijk is gegroeid en haar vooroorlogse peil weer heeft bereikt, ondanks dat de werklozenkassen zijn opgeheven.

De arbeiders zien de vakorganisaties als middel om zich tegen de ondernemers te verzetten. Het gevaar bestaat echter, dat deze arbeiders snel tot ontgoocheling in de organisaties komen (EVC).

Het is de taak van de partij, ondanks hetze, in deze organisaties te werken en leiding te geven aan de zich in de naaste toekomst rebellerende arbeiders.

Dit werk in de vakverenigingen en in alle vakverenigingen is dit even noodzakelijk, zowel in het NVV als in de EVC, heeft ten doel de ledenmassa's voor de klassenstrijd onder onze leuzen te winnen en hen samen met de confessionele en ongeorganiseerde arbeiders zelfstandig in de strijd te voeren onder leiding van hun strijdcomitees en door middel van deze organen tot een gesloten strijdende massa aaneen te smeden. Daarmee verdiepen wij het vraagstuk van de vakverenigingseenheden, welke voor onze partij in tegenstelling met de CPN geen voze louze is, maar een levensvraagstuk der arbeidersklasse.

Gewaakt moet worden tegen een abstracte inhoud van eventueel oppositioneel werk (discussie over algemene politieke vraagstukken), onze hoofdvraagstukken moeten liggen op de grondslag van de strijd voor de onmiddellijke noden en eisen. Daarbij moeten de Trotzkyisten de breedst mogelijke samenwerking tot stand brengen met de eerlijke communistische arbeiders en de centristisch beïnvloede vakverenigingsmannen, door middel van een gemeenschappelijk front tegen de reformistische en Stalinistische agenten van het kapitaal. Daarbij mogen natuurlijk de Trotzkyisten in geen geval hun politiek verdoezelen en hun scherpe kritiek ook op de leidingen van bv. centristische groeperingen onder stoelen of banken steken, doch zij moeten een scherp onderscheid maken tussen de arbeiders uit die groeperingen, die te goeder trouw zijn en hun klassevijandige leiders en deze arbeiders door geduldige kameraadschappelijke discussie voor ons winnen.

Zij moeten zich daarbij eveneens hoeden voor het schadelijke "Over één kam scheren" van het gehele vakverenigingsapparaat, doch een scherp onderscheid maken tussen de met de bourgeoisie vergroeide leiders en lagere functionarissen, die in de bedrijven staan en wier klassebelang hen ontvankelijk maakt voor onze politiek.

De partij moet erin slagen in de voornaamste vakorganisaties fracties te organiseren en met hen de voorbereiding van georganiseerde oppositie-~~comité's~~ ter hand nemen. De vorm van deze opposities, wier concrete vormen aan de verschillende situaties in de verschillende bonden moet worden aangepast, moeten alle eerlijke arbeiders kunnen omvatten. Deze opposities moeten de huishoudelijke vergaderingen zorgvuldig voorbereiden.

Het opbouwen van deze georganiseerde oppositie zal echter een slag in de lucht zijn, wanneer de partij geen koers zet op het winnen van nieuwe vakverenigingsleden als lid van de RCP, welke onze afgeslotenheid in de arbeidersklasse kunnen overbruggen. Het krijgen van deze georganiseerde posities zal onze partij voor nieuwe vraagstukken stellen.

Zij zal, in staat zijn om hardnekkig te strijden om de bezetting van alle door de leden verkiesbare functies door strijdende arbeiders. Tot nu toe geschiedt dat meestal incidenteel en meestal zonder dat onze mensen door een klare ophelderingcampagne voor de noodzaak van de strijd worden gekozen.

In de toekomst moet grotere zorg worden besteed aan de voorbereiding van congressen van de vakbeweging, die benut moeten worden voor de strijd der revolutionaire arbeiders, zowel door het optreden van oppositionele afgevaardigden op het congres zelve, als het ontmaskeren van de reformistische en Stalinistische leiders en hun politiek, de verklaring van de politiek der RCP aan de hand van duidelijke voorstellen in de afdelingen der Vakverenigingen.

Hierom draait het cardinale punt. Een feit is het nog, dat de leiding van de partij de formuleringen van deze voorstellen nog niet beheerst en dat een gezamenlijke krachtsinspanning van de gehele partij daarop moet worden ingesteld.

Voorwaarden om deze taak te vervullen zijn:

1. dat de leden der Partij, die daarvoor in aanmerking komen, lid zijn van de vakorganisatie. Plaatselijk moet in overleg met de Partij vastgesteld worden, welke organisatie de belangrijkste is.
2. dat de partijleden actief in deze organisaties voor de dagelijkse eisen en belangen der arbeiders opkomen en vakverenigingswerkzaamheden verrichten. Gewaakt moet worden tegen de instelling alsof men alleen tot taak heeft de mond te openen op vakverenigingsvergaderingen.

De Partij zal moeten beseffen, dat het krijgen van opposities in de vakverenigingen geen doel op zich zelf is, doch een deel is van haar zelfstandige aanvoering in de economische strijd der massa's. Slechts als de RCP-ers in de vakorganisaties niet enkel optreden als verkondigers van de bolsjewistische ideën, doch als de partij, de vastbesloten aanvoester wordt van de economische strijd, zullen wij in staat zijn, de georganiseerde evenals de ongeorganiseerde arbeiders voor ons te winnen.

HOOFDSTUK VI

DE ORGANISATIE VAN DE PARTIJ

A. De bolsjewistische organisatie noodzakelijk.

De eerste voorwaarde voor de overwinning van de arbeidersklasse is, dat zij beschikt over een revolutionaire voorhoede, die een juiste revolutionaire politiek voert. Wat is het voeren van een juiste revolutionaire politiek? Dat is: a. het bezitten van en b. het in toepassing brengen van een dusdanige politiek. Het in toepassing brengen van een revolutionaire politiek vereist een revolutionaire organisatie, een revolutionair apparaat, dat de politieke lijn omzet in revolutionaire resultaten.

De partij is in de afgelopen periode tekort geschoten, vooral omdat zij het te weinig heeft verstaan haar juiste politiek door te voeren. Zij beschikte te weinig over een juiste, op de politieke taken ingestelde organisatie. Naast de politieke vooruitgang, die vooral tot uitdrukking komt in de verdieping van het politiek bewustzijn van de Partij als geheel, waardoor zij zich a.h.w. heeft voorbereid en opgewerkt tot het noodzakelijke politieke niveau, om haar taak als voorhoede der arbeidersklasse te kunnen vervullen, is de ontwikkeling van de organisatie van de partij ten achter gebleven. Dit achterblijven wordt veroorzaakt door het niet begrijpen van de taak der Partij, waardoor de rol der Partij ernstig wordt onderzocht. Naast reformistische tradities, die in dit opzicht bij onze partijgenoten bestaan en zwakte van het kader, is ook het sectarisme een ernstige belemmering gebleven voor de opbouw van een bolsjewistische partij-organisatie.

Het inzicht van de Partij is, door de historische ontwikkeling van de arbeidersbeweging in West-Europa, te veel ingesteld op agitatie en propaganda zonder meer, terwijl de sporadische vormen van organisatie ontleend aan het reformisme en aan de arbeiderspartijen van het verleden, die door hun onjuiste politiek en omdat zij uit hun fouten niet hebben kunnen en willen leren, niet kunnen uitgroeien tot de revolutionaire voorhoede der arbeidersklasse, doch zijn geworden tot agentschappen van de bourgeoisie.

De taak van de Partij in de komende periode is de organisatie van de Partij op de juiste grondslag op te bouwen. Welke is de juiste grondslag? Slechts die, WELKE GESCHIKT IS OM DE POLITIEKE OPGAVEN VAN DE PARTIJ TE VOLVOEREN: de bolsjewistische.

b. Naar de massa's in de bedrijven en vakbeweging!

De conclusie, dat wij beschikken over de juiste revolutionaire politiek en een arbeidersklasse, die in haar doorslaggevende lagen revolutionair is, terwijl wij tegelijkertijd onze afgeslotenheid van deze massa's en onze onmacht om massa-politiek te voeren moeten vaststellen, bewijst dat het Partij-apparaat niet op de politieke taken is ingesteld. Het gelukt aan de Stalinistische leiders nog steeds (hoewel het hun steeds moeilijker wordt) de in revolutionaire gisting zijnde arbeidersmassa's achter zich te houden, niet ondanks hun reactionaire en arbeidersvijandige politiek, maar als gevolg van de zwakte der RCP, die er nog niet in is geslaagd haar politieke invloed, die duizendmaal sterker is dan haar ledental, organisatorisch en in de strijd van de arbeidersklasse vast te leggen. Het proletariaat ziet ons niet als zijn voorhoede. De revolutionaire daad van de Amsterdamse en Rotterdamse havenarbeiders, evenals van de strijdende arbeiders in het gehele land is een belichaming van onze politiek en niet van de politiek der CPN. De revolutionaire moning der massa's, waar die uitgroeit tot scherpe klassenstrijd, is gelijk aan de politiek der RCP en der IVE Internationale. Daarom kan de verbitterde strijd der bourgeoisie en de laster van al haar agenten binnen de rijen der arbeidersklasse ons niet remmen, als wij van de voor ons politiek gunstige voorwaarden een bolsjewistisch gebruik weten te maken. MAAR DAN MOETEN WIJ MET ONZE POLITIEK NAAR DE MASSA'S IN DE BEDRIJVEN, DAN MOETEN WIJ ONS VASTBIJTEN IN DE VAKBEWEGING. Daar moeten wij het proletariaat aanvoeren in de strijd en vechten om de leiding.

c. Van algemeen-politieke naar concrete probleemstelling van de strijd van de arbeidersklasse

Het is in bedrijf en vakbeweging, dat wij onze politiek in toepassing moeten brengen. Dit is bolsjewistisch. Tevens is dit het levensvraagstuk van onze Partij. De sleutel voor onze ontwikkeling tot bolsjewistische partij ligt in bedrijf en vakbeweging. Dit is de centrale taak van de Partij en hierop moet de Partijorganisatie worden ingesteld, evenals het politieke inzicht van de partijgenoten. Dit betekent, dat de dagelijkse strijd van de arbeidersklasse in zijn concreetste vorm in de Partij aan de orde moet worden gesteld en steeds aan de orde moet zijn. Alle grotere en kleinere - tot de kleinste - vraagstukken, die hiermede verband houden, moeten worden opgelost. Het centrale vraagstuk van de partijorganisatie en haar opbouw is in Amsterdam en Rotterdam: de havenbedrijven en de organisaties van havenarbeiders (vooral EVC, maar ook NVV). Hier beginnen wij ons organisatorisch vast te leggen, om stap voor stap te kunnen komen tot verankerung onder deze massa's. Wat is organisatorisch vastleggen? Dat is in het huidige stadium de hardnekkige strijd voor elk nieuw lid in het havenbedrijf en de vakorganisaties der havenarbeiders.

Hoe winnen wij nieuwe partijgenoten hier en hoe brengen wij nog niet hiervoor in aanmerking komende massa's naar ons toe? Door aan de hand van de preciese omstandigheden en verhoudingen, alsmede de ingesteldheid van de havenarbeiders de directe strijd voor hun dagelijkse belangen te organiseren en hen op grote schaal hierin te betrekken. Zo winnen wij tevens het vertrouwen van de havenarbeiders. Een speciaal hierop ingestelde agitatie moet dit alles ondersteunen. Alleen zo verbreken wij ons isolement, alleen zo worden wij tot de voorhoede van het proletariaat en zullen de verderfelijke reactionaire Stalinistische politiek snel terugdringen en zelfs liquideren.

d. Bolsjewistische organisatievorm.

De Partij moet worden opgebouwd op bedrijfscellen. Zij bouwen op een goet verband van revolutionaire kerncellen (groep van partijgenoten of sympathiserende of andere revolutionaire arbeiders, waarin onze bedrijfscel de stuwkracht en motor moet zijn). De bedrijfscel voert de partij-actie en agitatie, de kern is de schakel met de grote massa, die de economische actie in het bedrijf organiseert.

Indien een dergelijke kern (nog) niet kan worden georganiseerd, dan is de partij wel toch aangewezen om daarzonder de economische actie in het bedrijf te organiseren.

Hieraan verbonden komen onze revolutionaire oppositiegroepen op zeer brede grondslag in de vakbeweging, die de bedrijfsactie in de vakorganisatie hebben te stellen.

Dit is de opbouw van onze partij-organisatie op bolsjewistische grondslag en slechts zo kunnen wij onze politieke taak vervullen.

Een andere weg is er niet. Organisatie op andere grondslag, zoals nog te veel gebruikelijk was, voldoet niet aan de eisen van onze politieke taak als leidster en voorhoede van de arbeidersklasse.

Van dit inzicht zal de gehele partij diep doordrongen moeten worden en het Congres zal het nieuw te kiezen Centraal Comité de opdracht moeten geven, voor dit inzicht, voor dit organisatie-principe de nodige strijd in de partij ter opklaring van de partijgenoten te voeren, met alle kracht, die het voorwaarts stoten van de Partij als strijdende eenheid vereist, om in de komende periode tot de erkende voorhoede en leidster van het proletariaat te worden.

e. Democratisch-Centralisme.

Onderdeel van dit grote probleem van de bolsjewistische organisatie is de toepassing van het democratisch-centralisme in de Partij, waarin elke partijgenoot een juist inzicht dient te bezitten, terwijl voor elke partij-functionaris de doorvoering van dit beginsel metterdaad moet waarborgen als noodzakelijke voorwaarde voor de strijd voor de doorvoering van onze politiek, die maakt dat elke vorm van reformisme moet verdwijnen.

f. De uitbouw van de Partij.

Zal het de partij mogelijk zijn haar politieke taak te vervullen, dan is de verdere uitbouw vooral naar de centra van het industrie-proletariaat een gebiedende eis.

Zij zal zich landelijk verder moeten ontwikkelen. De voorwaarden zijn hiervoor ten volle aanwezig. Nieuwe afdelingen in de belangrijkste steden als centra van de arbeidersklasse moeten tot stand worden gebracht. In Haarlem, Dordrecht, Schiedam, Leiden, Delft, Gouda, Utrecht, / Arnhem, Zwolle, Enschedé, Hengelo, IJmuiden, Leeuwarden, enz. moeten partij-afdelingen worden opgericht. Indien de Partij zich hiermede serieus en vasthoudend bezig houdt, is dit zonder enige twijfel mogelijk.

Daarnaast zal het functioneren van bestaande en tot stand te komen afdelingen der Partij de grootste aandacht van de leiding moeten hebben. Zoals de opbouw van de partij in Amsterdam en Rotterdam tot stand moet komen, zo zal ook in de andere afdelingen de juiste en preciese organisatie-lijn moeten worden vastgesteld, opdat ook daar de opbouw van bolsjewistische organen der Partij de overwinning der arbeidersklasse zal bespoedigen.

g. De financiën der Partij.

Aan de financiën der Partij moet grote aandacht worden geschonken. Zonder twijfel is de huidige toestand over de gehele linie volkomen onbevredigend. Zelfs de contributies worden niet voldoende en niet op tijd betaald, waaruit blijkt, dat de afdelingen niet functioneren en de afdracht aan het CC stagneert. De hoofdoorzaak is, dat het contributie-apparaat zeer gebrekkig en onvoldoende is georganiseerd, waarmee wel zeer overtuigend de bestaande onderschatting van de organisatie in de Partij en het hieruit voortvloeiende onvoldoende tot organisatie wordt gedemonstreerd. Hieraan dient een onmiddellijk einde te worden gemaakt, door opbouw van het contributie-apparaat onder directe leiding van het CC en de te verbeteren Partij-administratie.

De partij-financiën zijn het cement voor de Partij-opbouw! Zonder de uiterste aandacht aan ons financieel apparaat te besteden, kan de bolsjewistische opbouw der Partij niet a slagen! Vergeet dat nooit.

Er zullen moeten komen een agitatiefonds voor de Partij en los ervan een Persfonds voor "De Tribune". De bestaande toestand van één fonds voor Partij en Pers is, in verband met onze opbouw en onze taken niet voldoende. De opbouw van deze fondsen zal parallel moeten lopen en een onderdeel moeten zijn van de opbouw van de Partij op de bedrijven. Geregeld kunnen beide fondsen belangrijke bedragen voor de Partij en voor de krant opbrengen, als ook hier bolsjewistische organisatie-methoden worden gevolgd, deze verbonden worden met het partijwerk en de onderschatting hiervan in de Partij zal verdwijnen.

h. De Tribune,

De opbouw van onze "Tribune" zal moeten worden gezien als een onderdeel (en wel een uiterst belangrijk onderdeel) van de Partij-opbouw. Duidelijk willen wij het hier stellen: "De Tribune" staat of valt met de komende ontwikkeling van de Partij! Met beslistheid stellen wij het perspectief: Zij zal niet vallen. Als onderdeel van de bolsjewistische partij-opbouw zal "DE TRIBUNE" na de huidige periode van moeilijkheden een grote toekomst tegemoet gaan!

Daarvoor moet zij nog meer dan tot dusver dienstbaar worden gemaakt aan de strijd van de arbeidersklasse. Een legertje van correspondenten uit bedrijven en vakverenigingen zal de krant met de massa moeten verbinden.

ia De Partij en haar leiding in de komende periode.

Ondanks de objectief gunstige voorwaarden voor de opbouw van de revolutionnaire Partij is de RCP er nog niet in geslaagd zich te consolideren, terwijl wel politieke vooruitgang is geboekt. De oorzaken hiervan zijn:

- I. De Partij roeit nog steeds tegen de stroom op,
- II. De Partij is de periode van de "kinderziekten" nog niet ontgroeid.

De RCP is een jonge partij, die van de grond af aan moet worden opgebouwd. De "groei"-moeilijkheden, die zich voordoen zijn noodzakelijkheden, die de Partij in haar ontwikkeling niet kan overslaan. Het Sectarisme, de zwakte van het kader, het onvermogen om onze politiek te zetten in revolutionnaire praktijk; het zijn alle gevolgen van de "kinderziekten", die de partij noodzakelijk moet doormaken. Het gaat erom, deze periode zo kort mogelijk te doen zijn. Dit is mogelijk als de gehele partij hieraan medewerkt en het functioneren van de Partij steeds kritisch en vooral zelfkritisch onderzoekt in collectieve opbouw, in bolsjewistische zin.

De moeilijkheden, die de Partij in haar geheel in de korte periode van haar ontwikkeling op haar weg ondervond, vonden haar weerspiegeling in de leiding. Evenals de Partij is ook de leiding te kort geschoten. Daar echter de leiding als de motor voor de ontwikkeling van de partij moet worden beschouwd, is het noodzakelijk hieraan speciale aandacht te besteden. Het totale onvermogen van gedeelten van de leiding om haar politieke inzichten en politieke kennis om te zetten in de praktijk legde de leiding in haar geheel in belangrijke mate lam, doordat dit een grote overbelasting van de partijgenoten in de dagelijkse tot gevolg had. De on-bolsjewistische passieve instelling van deze leidende partijgenoten, waar het de opbouw van de partij betreft, een instelling, die in wezen is ontleend aan het sectarisme, heeft een uiterst zware druk veroorzaakt op de dagelijkse leiding, waarvan de gevolgen niet konden uitblijven.

Begrijpelijk is, dat onder deze verhoudingen geen leiding kan functioneren. Critisch en zelf-critisch zullen het congres en de partijgenoten, die de toekomstige leiding zullen moeten vormen, moeten werken aan een zo sterk mogelijke leiding, die de opdracht van het Congres in de komende periode zal kunnen volbrengen.

leiding

Byl. No 26407.

25 cent

PROGRAM

VAN

ACTIE

van de D.C.P.

Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale

PROGRAM VAN ACTIE

I DE WERELDBOURGEOISIE DRIJFT NAAR
OORLOG EN FASCISTISCHE DICTATUUR.

De Tweede Imperialistische Wereldoorlog, voor de herverdeling der wereld, heeft geen enkele van de problemen van het wereldkapitalisme tot oplossing kunnen brengen.

Hoewel deze oorlog een enorme machtsverschuiving voor een reeks van jaren tengevolge heeft gehad en een groot aantal concurrenten van de wereldmarkt is weggevaagd (waaronder in de eerste plaats de verliezende machten Duitsland, Italië en Japan), is daartegenover het productief vermogen van de Verenigde Staten vergroot uit de strijd gekomen en staat thans tegenover het enorme potentiële aanbod van industrie-producten een sterk verminderd opneemingsvermogen door de catastrofaal gedaalde koopkracht en het bijna volledige bankroet van een gehele reeks van kapitalistische landen, zowel uit het kamp der (overwinnaars) als uit het kamp der overwonnenen. De nog overwinnende staten gaan bijna zonder uitzondering gebukt onder een enorme schuldenlast aan de Verenigde Staten van Amerika, welke staat in deze oorlog Engeland devinitief als eerste mogendheid verdrongen heeft.

Maar ook voor de Verenigde Staten heeft deze oorlog de economische moeilijkheden niet opgelost. Een enorme na-oorlogsche crisis bedreigt dit land, (dat in de oorlog zijn productieapparaat sterk vergrootte en technisch hoger ontwikkelde) met een inkrimping van de productie van ongekeerde omvang, waarvan een massale werkeloosheid het gevolg zou zijn. De Amerikaanse groot-industrieën zoeken naarstig naar mogelijkheden om de winststroom, welke gedurende de oorlog zo breed vloeide, ook na de oorlog te doen aanhouden en naar mogelijkheden om de enorme, geaccumuleerde, winsten rentegevend te beleggen.

De enige mogelijkheid daartoe ligt in het ontsluiten van nieuwe gebieden voor haar invloed en beleggingen. Behalve de koloniën van haar voormalige tegenstanders en bondgenoten, beschouwd zij als dit gebied vooral dat van de Sowjet Unie, welks invloedssfeer meer dan een zesde van de aardbol omvat en afgesloten houdt voor het binnendringen van het Amerikaanse kapitaal.

Om dit grote en rijke gebied binnen haar machtsfeer te betrekken, bereid de Amerikaanse bourgeoisie koortsachtig en geestelijk, economisch en militair opzicht de oorlog tegen de Sowjet Unie voor, een oorlog welke door toepassing van de nieuwste technische hulpmiddelen (atoom en raketwapens) een nog heviger en totaler karakter zou krijgen dan de afgelopen oorlog en de maatschappij opnieuw verder zou stoten in de richting van de barbarij. De bezittende klasse in de rest der wereld stellen zeker sterke pogingen in het werk, om zich uit de wurgende greep van het Amerikaanse imperialisme te bevrijden, hun onafhankelijkheid te herstellen en hun posities op de wereldmarkt te heroveren. Zij hebben daartoe geen andere weg dan een verscherpte uitbuiting van zowel het eigen proletariaat als de massa's in hun invloedssferen en koloniën, door

2

door het beperken van de consumptie ten bate van de herbouw van hun industrieel apparaat en van de export, waartoe zij naast het vasthouden aan een loonstop vooral gebruik maakt van financiële manipulaties als inflatie en deflatie.

Hoewel er tengevolge van deze pogingen stellig wrijvingen bestaan tusschen de imperialisten van de U.S.A. en die van de rest der wereld, gaan hun belangen óf wel zover samen dat het conflict U.S.A.-Sovjet Unie verreweg overheerscht, óf heeft de U.S.A. de anderen voldoende onder haar controle, om bij het voorbereiden van haar plannen niet door hen gehinderd te worden, zoals duidelijk blijkt uit de vergaderingen van de U.N.O., waar de twee vijandige kampen voortdurend lijnrecht tegenover elkaar staan.

Zoeken dus enerzijds de bezittende klassen opnieuw naar een uitweg uit hun moeilijkheden door het drijven naar een nieuwe oorlog, anderzijds hebben de uitgebuite klassen een daaraan volkomen tegengesteld belang. Gedurende de gehele thans voorbije tweede wereldoorlog is het levenspeil van deze klassen voortdurend gedaald, alle afschuwelijke gevolgen ervan zijn grotendeels op hen terecht gekomen, terwijl van de tijdens de oorlog gedane beloften na de oorlog niets terecht is gekomen, integendeel de bezittende klassen de oorlogsgevolgen door verscherpte uitbuiting te boven trachten te komen.

Deze verscherpte druk op de arbeidersklasse en de koloniale massa's heeft in de hele wereld een enorme politieke spanning teweeg gebracht, welke zich uit in een reeks van politieke en economische botsingen en een groot aantal koloniale opstanden en revoluties, welke het maatschappelijk systeem op de grondvesten doen schudden en het wereld-imperialisme dusdanig de handen bindt, dat zij het niet kan wagen thans de nieuwe oorlog te ontketenen.

Ook op dit ogenblik weer is de strijd der arbeidersklasse en koloniale volken de enige factor, welke een nieuwe imperialistische oorlog verhinderd en verhinderen kan.

Zowel voor het behoud van haar onmiddellijke winstmogelijkheden als in het kader van de oorlogvoorbereidingen is de bezittende klasse dus genoodzaakt om vollediig met de arbeidersklasse af te rekenen en haar vaste greep op de koloniale gebieden te herkriggen. Evenmin als het Duitsland van vóór de laatste oorlog, kan het het risico van het verzet van de arbeidersklasse laten bestaan en evenals in dit vooroorlogse Duitsland zullen de bezittende klassen in de verschillende landen steeds meer, de één voor, de ander na, moeten grijpen naar fascistische maatregelen om de arbeidersorganisaties te vernietigen.

Het proletariaat, als leidende klasse van alle onderdrukte klassen en uitgebuite massa's heeft de historische taak om zich, onder aanvoering van een doelbewuste revolutionaire wereldpartij, met alle haar ten dienste staande middelen tegen het drijven der bourgeoisie naar fascisme en oorlog te verzetten en heeft tot onmiddellijke taak, om met behulp van een program van actie, alle onderdrukte lagen van de maatschappij in de strijd tegen de uitbuitende klasse te betrekken, om als resultaat van het hieruit ontstane bondgenootschap, de strijd voor het overnemen van de staatsmacht tegen de bourgeoisie aan te gaan en de proletarische dictatuur te vestigen.

II. HET "HERSTELPLAN" VAN DE NEDERLANDSCHE BEZITTENDE KLASSE.

In dit algemene wereldbeeld past Nederland als één van die staten uit het overwinnende kamp, die door de oorlog slechts verloren hebben. De positie van het Nederlandsche imperialisme, dat vóór de oorlog een hoge graad van zelfstandigheid wist te behouden tusschen de ongeveer gelijkwaardige grootmachten, die elkaar de macht over de Nederlandsche bezittingen betwisten, is fundamenteel gewijzigd. Het behoort thans tot die landen, wier binnenlandsche industrie zwaar heeft geleden, wier buitenlandsche bezittingen óf te gelde zijn gemaakt voor de oorlogsbehoeften, óf zwaar belast zijn ter dekking van de buitenlandsche leningen, óf opgehouden hebben winsten af te werpen als gevolg van koloniale omwentelingen en welker schuldenlast aan de Ver. Staten hen volkomen afhankelijk van dit land heeft gemaakt, te meer, waar het voor het herbouwen van zijn industrie voorlopig in overgrote mate op dit land is aangewezen.

Als gevolg van het verliezen van haar economische zelfstandigheid en door het wegvallen van de imperialistische tegenstanders van het dollar-imperialisme zijn ook de mogelijkheden tot politiek manoevreren voor het Nederlandsche kapitalisme grotendeels verval- len en is het genoodzaakt het binnendringen van Amerikaans kapitaal in zijn eigen invloedsferen en in het moederland te dulden. Het tracht daarom door een zo nauw mogelijk bondgenootschap met het in grote trekken in dezelfde omstandigheden verkerende Britsche imperialisme aan de druk van het Amerikaanse imperialisme te ontkomen en zich gezamenlijk met het Britsche imperialisme de in de gegeven omstandigheden zo groot mogelijke speelruimte te verzekeren. Ook in dit bondgenootschap - dat in de internationale arena, vooral in de U.N.O. zittingen en de internationale conferenties duidelijk blijkt - kan het Nederlandsche imperialisme vanzelfsprekend niet meer zijn dan een vazal van het Britsche imperialisme.

Het herstel van het koloniaal bezit, de Nederlandsche industrie, de handel en de scheepvaart - als voornaamste peilers van het Nederlandsche kapitaal - bezit, behalve door het boven beschreven gebrek aan betaalmiddelen (devieset), in belangrijke mate belemmerd door het niet aanwezig zijn van een eigen zware industrie (machine- fabrieken etc.), door het wereldgebrek aan steenkool, door de verschil- lende gevolgen van de Indonesische revolutie (gebrek aan koloniale grondstoffen, waarop een belangrijk deel van de industrie hoofdzakelijk was aangewezen en het transport daarvan en de handel daarin) als- mede van de weerstand van de arbeidersklasse tegen de verscherpte uitbuiting ten bate van het monopolie-kapitaal.

Hoewel de Nederlandsche bourgeoisie duidelijk de huidige onontkoombaarheid van haar afhankelijkheid van het Amerikaanse imperi- alisme en haar vazallenrol t.o.v. het Britsche imperialisme voor ogen staat, kan haar bedoeling geen andere zijn, dan zich in de toekomst opnieuw een zo groot mogelijke zelfstandigheid te verwerven. Het plan van de bourgeoisie moet en behalve opgevoerd zijn zo snel mogelijk en voor alles haar economische positie te verbeteren. Zij heeft daartoe geen andere wege dan te trachten zich weer in het bezit te stellen van haar koloniale hulpbronnen en een versterkte plundering van de arbeidersklasse. Om dit te bereiken streeft zij zowel naar het volledige dempen van de Indonesische revolutie als naar de totale onderwerping en ontrecting van de arbeidersklasse. Met de voorbereiding en uitvoering van dit plan is de bezittende sedert lang bezig.

Reeds treden in Nederland een aantal groepen van uiterst rechts oneer verschillende benamingen - Volkswaerbaarheid, comite voor Rijkseenheid enz. - onder leiding van figuren als Gebrandi en Welter op als voorhoede van uiterste reactie, welke beknotting van de democratische rechten bepleiten en een half fascistisch (bonapartistisch) karakter hebben.

Als enig alternatief voor het Nederlandsche proletariaat - zo goed als voor het gehele wereldproletariaat en de koloniale massa's - staat daar tegenover de volledige onderwerping en onteigening van de bezittende klasse, het overnemen van de macht door het proletariaat en het nauwste bondgenootschap met de koloniale massa's, welk bondgenootschap uitsluitend tot stand kan komen door de meest consequente strijd voor het zelfbeschikkingsrecht der koloniale naties.

De Revolutionair-Communistische Partij - Nederlandsche sectie van de Vierde Internationale - legt aan alle uitgebuitenen van Nederland het volgende program van actie voor, welk program beoogt door het betrekken van alle lagen der uitgebuite massa's in de strijd voor hun eigen doeleinden tegen de gezamenlijke vijand, het kapitalisme, de vernietigende slag voor te bereiden en te volbrengen.

III. VERLEDIGING VAN DE LEVENSTANDAARD

1. G l i j d e n d e l o o n s c h a a l,

Ten gevolge van de oorlog en de voortschrijdende inflatie zijn de prijzen enorm gestegen. De arbeidslonen zijn, ondanks een geringe nominale verhoging, daarbij ver ten achter gebleven. De koopkracht der arbeiders is veel geringer dan voor de oorlog. Hoewel de officieele statistieken dat reeds overduidelijk weergeven, is de werkelijke toestand veel ernstiger dan daaruit blijkt, omdat de consumptiegoederen met lange levensduur (meubilair, kleren, huishoudelijke artikelen etc.) een veel groter aandeel in de uitgaven van het arbeidersgezin innemen en in deze officieele statistieken slechts zeer ten deele verwerkt zijn.

Het is duidelijk, dat hierdoor zelfs in de eerste levensbehoeften van de werkende massa's niet voorzien wordt en er een gebrek aan de meest noodzakelijke gebruiksvoorwerpen is ontstaan.

Deze verscherpte uitbuiting, die tot verpaupering leidt, kan de arbeidersklasse niet dulden. Zij zal zich van al haar middelen moeten bedienen om haar bestaanspeil te handhaven.

Tegen de financieele manipulaties van de bezittende klasse en haar regering, haar invlatie- en deflatiepolitiek, is het absoluut onvoldoende om minimumlonen met de werkgevers overeen te komen. Door de voortdurende prijsstijgingen wordt de werkelijke koopkracht van deze lonen onophoudelijk ondermijnd en het levenspeil aangetast.

Alleen door het afsluiten van overeenkomsten, welke door hun karakter de lonen vastknopen aan de prijzen en elke prijsverhoging automatisch beantwoorden met een gelijk percentage loonsverhoging, kan het proletariaat zijn bestaanspeil handhaven.

Voor een g l i j d e n d e l o o n s c h a a l, gebaseerd op de index-cijfers van de kosten voor het levensonderhoud.

2. EEN ALGEMEEN GELDENE LOONVLOER.

Dit neemt niet weg, dat ook reeds voor de oorlog bepaalde lagen van het proletariaat voortdurend moest zien rond te komen

dat bij elke loonsverhoging die het verhogen van de prijzen volgt het aandeel van de belasting groter wordt.

Door deze beide eigenschappen, nog versterkt door de heffing aan de bron en het daardoor veroorzaakte "niet voelen" van deze belasting krijgt zij hetzelfde karakter van diefstal op het arbeidsloon als de indirecte belastingen. **VOOR AFSCHAFFING VAN DE LOONBELASTING.** Voor verhoging van het bedrag van het belastbare jaarlijkse inkomen tot J 4000.

c. Versterking van de progressiviteit der belasting van hoge inkomens en vermogens.

d. Afschaffing van het erfrecht, Inbeslagneming van alle oorlogswinsten.

Tegenover de armoede en de gebrekkige opvoeding van de kinderen uit de arbeidersgezinnen staan de kinderen der bezittende klasse, welke zonder enige productieve functie te vervullen of vervuld te hebben, door erfenis de beschikking krijgen over de middelen om in al hun behoeften te voorzien en bovendien over de macht over de producerende arbeidersklasse.

Tegen de bevoorrechtiging door geboorte: **IN BESLAGNEMING VAN ALLE OORLOGSWINSTEN.**

VI. WOONRUIMTE VOOR DE ARBEIDERGEZINNEN

1. Woningbouw en ^{DER} controle over de woonruimte in handen der arb. org.

Eén van de ellendigste gevolgen van de oorlog is wel het daardoor veroorzaakte nijpende gebrek aan woonruimte. Het samenleven van verschillende gezinnen in de kleine woningen der arbeiderswijken is een "normaal" verschijnsel geworden.

Aan de andere kant heeft de bezittende klasse nog een overvloed van woonruimte. Veelal beschikt zij over verschillende woningen en villa's.

Niet in de kleine arbeiderswoningen, maar in die van de bezittende klasse, waar de ruimte er voor bestaat, moeten meerdere gezinnen samenwonen. De arbeidersklasse, de klasse, die de woonruimte schept en in stand houdt, heeft recht op goede woningen. Daarom eist de R.C.P.:

Beschikbaarstelling van woonruimte in de woningen der bourgeoisie voor het proletariaat.

2. Nationalisatie van het aannemingsbedrijf

De particuliere aannemersbedrijven kunnen in andere objecten veel hogere winsten behalen dan bij de bouw voor arbeiderswoningen.

Zolang de aannemers de vrije keuze hebben over de door hen uit te voeren werkzaamheden, zal de aanbouw van arbeiderswoningen op de laatste plaats komen. Niet in de verhoging van de rentabiliteit der woningbouw, d.w.z. in het verhogen van de huishuren, niet ten koste van de huurders, mag de oplossing gevonden worden.

Ook de controle van rijksbureaux en wederopbouw-instanties is absoluut onvoldoende, omdat in deze bureaux talrijke hoge functionarissen verwant zijn aan de aannemerskringen. Uitsluitend door nationalisatie van het aannemers-

b e d r i j f en arbeiderswoningbouw onder controle van de vakverenigingen en arbeiderscomité's, kan de bouw van arbeiderswoningen in de juiste verhouding gebracht worden tot haar noodzakelijkheid.

VII. DE DISTRIBUTIE IN HANDEN DER ARBEIDERSKLASSE.

Twee jaar na het einde van de Tweede Imperialistische Wereldoorlog bestaat niet alleen de rantsoenering van de voornaamste levensmiddelen nog onverzwakt voort, maar zijn zelfs de rantsoenen opnieuw verlaagd. Lage schattingen geven aan, dat een voortbestaan van het systeem van rantsoenering nog minstens zal voortbestaan tot het einde van 1955.

Evenals in Duitsland tusschen de eerste en de tweede wereldoorlog het rantsoenerings-systeem een haast permanent karakter had, dreigt in deze periode van verval van het kapitalisme, welke gekenmerkt wordt door een onophoudelijke reeks van imperialistische oorlogen en sociale revoluties, het rantsoenerings-systeem een permanent karakter te krijgen.

De arbeidersklasse kan daarom niet volstaan met het eisen van verhoging van de rantsoenen, het is noodzakelijk het distributie-apparaat onder controle en in handen van de arbeidersklasse te brengen.

Het rantsoeneringsstelsel is een wapen geworden in handen der bezitters om de lonen der arbeiders zo laag mogelijk te houden. Bij vrije verkoop der producten zou de spanning tusschen kapitaal en arbeid zich zeer verscherpen. Strijd voor controle der verbruikers over het distributie-apparaat betekent dus tevens: **STRIJD VOOR DE VERBETERING VAN HET LOT DER ARBEIDERS**

VIII. GELIJKE RECHTEN VOOR HET STADS- EN HET PLATTELANDSPROLETARIAAT.

Hoewel het plattelandsproletariaat gedurende de oorlog als gevolg van het wegvoeren van arbeidskrachten en de daardoor ontstane grote vraag naar hun werkzaamheden, gepaard aan de door de schaarste aan landbouwproducten ontstane hoge prijzen daarvan, zijn de landarbeiders er gedurende de oorlog in geslaagd de achterstand, welke hun loonpeil had in vergelijking bij dat van het stadsproletariaat, geheel offgrotendeels in te halen.

Reeds thans openbaart zich echter de tendens - welke zich vooral in de wintermaanden openbaart - deze lonen opnieuw terug te drukken en de afstand tusschen, stadsproletariaat en plattelandsproletariaat te herstellen.

Deze pogingen vinden steun in de sociale wetgeving, welke voor het plattelandsproletariaat nog altijd verre ten achter is. De bewustmaking van deze laatste vrucht in de allereerste plaats zijn wettelijke gelijkstelling met den stadsarbeider:

Voor G e l i j k e s o e i a l e w e t g e v i n g.

Voor G e l i j k e a r b e i d s t i j d voor boeren- en stadsarbeider.

Voor G e l i j k e l o n e n.

VIII. SMEEDT HET BONDGENOOTSCHAP MET DE KLEINE BOEREN

Niet alleen het stads- en landproletariaat, maar ook de kleine boeren zijn het slachtoffer van de kapitalistische uitbuiting. Langs tal van wegen eigent de bezittende klasse zich een groot deel van de opbrengst van de arbeid van de kleine boer toe.

Hoewel de na-oorlogsche positie van den kleine boer ten gevolge van de hoge prijzen van zijn producten in het algemeen beter is dan zijn voor-oorlogse, bestaan daarin toch alle voorwaarden, welke hem weer kunnen doen terugvallen in de oude toestand. Ondanks zijn ruimere geldmiddelen is hij er niet in geslaagd zijn opstallen, werktuigen en machines te vernieuwen of uit te breiden. Met het ruimer worden van de levensmiddelen en het dalen van de opbrengst van zijn producten, zal de kleine boer weer volledig in zijn oude afhankelijkke positie terug vallen.

Wil het proletariaat met kans op succes zijn strijd voor zijn bevrijding kunnen voeren, dan moet het er in kunnen slaagen de kleine boeren tot zijn bondgenoot te maken, gebruik makende van de tusschen de kleine boeren en het kapitaal bestaande tegenstellingen.

Het proletariaat staat daarom zij aan zij met de kleine boeren voor de volgende maatregelen:

a. HERZIENING van de hypotheeken.

De hypotheekbanken zijn in vele gevallen de werkelijke bezitters van de grond der kleine boeren. Velen dezer bevinden zich in de permanente greep der hypotheekbanken en betalen nog steeds hoge percentages rente en grote bedragen aan aflossing van in andere tijden aangegane hypothecaire schulden.

Vele van deze hypotheeken vertegenwoordigen thans een hoger bedrag an de verkoopwaarde der als dekking fungerende grond en gebouwen. De kleine boer is evenwel gehecht aan de grond als symbool van zijn - slechts veronderstelde - onafhankelijkheid. Op deze wijze blijft hij echter het permanente uitbuitingsobject der hypotheekbanken. Voor het breken van de macht der hypotheekbanken over de kleine boeren: Vernietiging van de hypotheekschuld als het totaal van de betaalde rente en aflossingen meer dan de waarde van de oorspronkelijke afgesloten hypotheekschuld bedraagt, ongeacht de vernieuwingen.

b. Onteigening van het parasiterend grondbezit.

In dien de kleine boer niet zelf eigenaar van zijn grond is, drukt het opbrengen van de jaarlijkse pacht hem evenveel als de hypotheekschuld den kleine grondbezittende boer.

De kleine pachter en zijn ouders en grootouders hebben in de meeste gevallen reeds een totale pachtprijs betaald, welke vele malen de werkelijke verkoopwaarde van de grond vele malen overtreft.

Overneming van de grond door de staat, zonder schade-loosstelling, verpachting tegen geringe pacht, zijn de maatregelen, welke tegen het grondbezittende kapitaal voor de kleine boer genomen moeten worden.

c. Goedkope en gemakkelijke creditverlening

In dien de kleine boer wil voorzien in een tijdelijke behoefte aan liquide middelen, dan valt het hem veelal zwaar deze te

verkrijgen en indien hij er in slaagd, dan slechts ten koste van hoge rente.

Naast de mogelijkheid van opnamen van geld bij de hypotheekbanken is de kleine boer in het algemeen grotendeels afhankelijk van een hem door de afnemer van zijn producten (groothandelaar of fabriek) verstrekt afnemerscrediet, waarvoor de verwachte oogst als zekerheid dient en aan welke credietverlening de voorwaarde is verbonden, dat de oogst aan de credietgever zal worden verkocht. De kleine boer wordt hierdoor tevens indirect gedwongen die producten te verbouwen, die zijn credietgever nodig heeft.

Beide credietvormen zijn duur en maken den kleine boer totaal afhankelijk van zijn credietgever, Zij zijn de voornaamste middelen, waarmee de papitaalbezitter den kleine boer exploiteert.

Grondige herziening van het systeem van credietverlening aan den kleine boer is dringend noodzakelijk.

Voor de verlening van g o e d k o o p o f r e n t e l o o s c r e d i e t op gemakkelijke voorwaarden door de staatsbank en haar agentschappen.

d. tot het verder uitschakelen van de groothandel, welke een der voornaamste uitbuiters is van de kleine boeren, is het vormen van verkoop coöperaties voor de afzet van de landbouwproducten regelrecht aan de stedelijke kleinhandel noodzakelijk. Voor de oprichting van aankoop-coöperaties in de grote steden. Voor de bevordering van de oprichting dezer coöperaties door staatssubsidies.

e. Bevordering van p r o d u c t i e - c o ö p e r a t i e s.

Op de duur werken de grote boeren door het gebruik van landbouw-werktuigen en machines veel goedkoper dan de kleine, welke deze niet lonend kunnen exploiteren en evenmin over de nodige middelen beschikken om ze aan te kopen.

Als eerste stap op de weg naar een volledige gemeenschap van samenwerkende boeren, op de weg naar een communistisch werkend boerendom, moet aan de kleine boeren bewezen worden, dat hun exploitatie-wijze een achterlijk karakter heeft en dat gemeenschappelijke exploitatie met moderne middelen voordeliger is.

Het vormen van productie-coöperaties moet bevorderd worden door het beschikbaar stellen van landbouwmachines aan coöperatief werkende boeren tegen lage vergoeding.

X. STRIJD TEGEN DE UITBUITERS.

a. Een van de voornaamste hindernissen op de weg naar de volledige bewustwording van de arbeidersklasse is het gebrek aan inzicht in de aard en mate van de uitbuiting, waaraan zij bloot staat.

De oorzaak hiervan is, dat de winsten der grote banken en ondernemingen - ook van die, welke tot publicatie van balans en verlies- en winstrekening verplicht zijn - zorgvuldig geheim worden gehouden.

Het is noodzakelijk, de arbeidersklasse en de arme boeren en boerenarbeiders een volledig inzicht te verstrekken in de verhouding tusschen de behaalde winsten en de uitbetaalde lonen, tusschen de betaalde dividenden der hypotheekbanken en de gevraagde hypotheekrente, tusschen de uiteindelijke verkoopprijzen der producten en aan de boeren betaalde prijzen.

Zij, die van de arbeidersklasse offers eisen voor de wederopbouw, moeten beginnen met het publiceren van hun boekhoudingen,

hun winsten en hun inkomsten!

OPENING VAN DE BOEKEN DER GROTE ONDERNEMINGEN VOOR DE CONTROLE DOOR DE VAKVERENIGINGEN EN FABRIEKS-COMITE'S.

b. OPENBAARMAKING van de onderlinge b trekkingen der grootkapitalisten.

Als overal ter wereld bestaat er ook in Nederland een sterke band tusschen de vijf grote banken, de rest an het bankwezen en de industrie en de handel. De onderlinge band tusschen de grootbanken en hun samenwerken bij de kapitaalverstrekking aan industrie en handel geven hen een doorslaggevende invloed in het gehele economische leven. Hun vertegenwoordigers hebben zitting in alle ondernemingen van betekenis.

Het openbaarmaken van dit samenstel van vertakkingen tusschen industrie, handel en bankwezen is noodzakelijk voor het bekend maken van de kleine groep uitbuiters en het aantonen van het parasitaire karakter van het kapitalisme.

Registratie van de aandeelhouders en obligatiehouders der banken, trusts en monopolies. Regelmatige publicatie van deze lijsten en van de financiële structuur van deze ondernemingen.

Publicatie van de lijsten van directeuren, commissarissen en procuratiehouders der trusts monopolies en banken, met vermelding van hun bezit en de accumulatie van hun functies in andere ondernemingen.

c. Verwijdering van de kapitaalbezitters uit alle openbare posten.

Niet alleen dat deze groep het gehele economische leven beheerst, zij beheerst eveneens de regering en de regeringspolitiek. Zij en hun naaste bloedverwanten bezetten de voornaamste posten in de ministeries, rijksbureaux, rijksdiensten en instellingen, leger en vloot, alsmede in de provinciale en gemeentelijke bestuursapparaten, bedrijven en diensten.

Door middel van deze contacten oefent het grootkapitaal zijn dictatuur onder het mom van een democratische staatsinstelling uit. Op elk moment, waarop dit in het belang van het grote kapitaal noodzakelijk is, zijn zij bereid de kapitalistische schijndemocratie te vervangen door de openlijke fascistische dictatuur. Zij zijn de legale basis van het fascisme in de periode van de burgerlijke democratie.

Hun verwijdering uit alle openbare posten is een vertsterking voor de proletarische klasse in haar strijd voor de definitieve vervanging van de burgerlijke regering door de proletarische.

d. Nationalisatie van de banken, sleutelindustrieën, de mijnen, verzekerings- en transportwezen. Monopolie van de buitenlandse handel.

Met de verwijdering van de invloeden van het grootkapitaal uit de sleutelposten in het staatsapparaat, is haar macht nog niet vernietigd. Aantasting van deze positie bij de bron, in hun ondernemingen en banken zelf is noodzakelijk, door het nationaliseren van hun bedrijven zonder schadeloosstelling en het instellen van een staats-monopolie op de buitenlandse handel.

XI. STRIJD TEGEN HET FASCISME.

a. Berechting van fascistien.

Zo onverzoenlijk als de bourgeoisie optreedt tegen arbeidersjongeren, die weigeren de koloniale volkeren te beoorlogen, zo hard en onverzoenlijk zij optreedt tegen alle arbeidersacties, zo "harmhartig", vergevingsgezind en soepel treedt zij tegen fascistien op.

Gedwongen door haar beloften uit de bezettingsperiode en door de druk der arbeidersklasse zijn er een aantal maatregelen genomen tegen de leden der nazie-organisaties. De bezittende klasse, zich realiserend dat deze in werkelijkheid haar helpers, haar bondgenoten zijn tegen het proletariaat en de koloniale volkeren, wordt er zich bij elk stuk strijd van de arbeiders duidelijker van bewust, dat de burgerlijke democratie onvoldoende waarborgen biedt voor de consolidatie van haar heerschappij en wenst daarom haar fascistische handlangers niet van zich te vervreemden.

Dit verklaart haar buitengewone soepele houding t.a.v. de politieke delinquenten van dit slag en het voorkomen van hun berechting door vrijkatingen op grote schaal.

Ook op dit gebied zijn de belangen van de arbeidersklasse lijnrecht tegengesteld aan die van de bourgeoisie.

Geen berechting naar de maatstaven van de bezittende klasse. Niet de houding t.o.v. de oorlogvoerende imperialistische kampen mag het criterium zijn, waarnaar geoordeeld wordt, maar de houding t.a.v. het fascisme, de houding t.o.v. de rassen, vervolging en meewerken aan de maatregelen tegen de arbeidersklasse, de deportatie etc.

Herziening van alle vonnissen volgens deze maatstaven. Berechting door tribunaals, bestaande uit door de arbeiders gekozen vertegenwoordigers.

Geen berechting door de bezittende klasse maar door het proletariaat.

b. ZUIVERING VAN DE RECHTERLIJKE MACHT.

Eén der kringen, waar met de grootste bereidwilligheid en de geringste tegenstand de fascistische maatregelen zijn uitgevoerd, is die der rechterlijke macht, welke van hoog tot laag, zich beroepend op de formele wettigheid der fascistische decreten, de nazie-maatregelen uitvoerde.

Verkiezing van de rechterlijke macht dient daarom als eis gesteld te worden tegen de thans door de kapitalistische staat geregelde benoemingen.

Geen arbeid van politieke delinquenten tusschen andere arbeiders tegen lage lonen, welke de bonafide arbeiders op straat zetten, maar arbeid in speciale objecten tegen aan de staat vervallend loon. Bij gebrek aan voldoende arbeid: Verkorting van de werktijd der bonafide arbeiders zonder loonkorting of ontslag van gedetineerden. De gedetineerden naar de D.U.W.-objecten en opruimen van minevelden en militaire versterkingen door S.S.-ers.

Militaire opvoeding en bewapening van de arbeiders en boeren onder onmiddellijke controle van arbeiders- en boerencomités in de normale werktijd en met behoud van vol loon.

Stichting van militaire scholen tot
opleiding van bevelvoerders uit de
kringen van de werkenden en naar keuze
van de arbeidersorganisaties.

Vervanging van het staande, d.w.z. het
in kazernes ondergebrachte leger, door
een voortdurend met de fabrieken,
mijnen, kleine boeren en boerenarbeiders
in verbinding staande volksmilitie.

Het proletariaat kent - ook t.o.v. de oorlog - geen
neutraliteit.

In de strijd tusschen de imperialistische staten en de
koloniale en halfkoloniale landen staat het aan de zijde der laatsten
tegen de roofzuchtige imperialisten. In de strijd tusschen staten,
waar het proletariaat de macht veroverd en de imperialistische lan-
den heeft de arbeidersklasse tot plicht onverzoenlijk de arbeiders-
staat te verdedigen tegen de imperialistische contra-revolutie.

c. NEDERLANDSCHE NATIONALITEIT VOOR OUD-SPANJESTRIJDERS.

Een van de beste bewijzen voor de fascistische sympathieën van de
bourgeoisie wordt geleverd door de wijze waarop de Oud-Spanjestridders
behandeld worden. Terwijl barmhartigheid gepredikt wordt voor
N.S.Bers, N.S.K.K.-ers en de "flinke jongens" van de Waffen S.S.,
zijn de eersten, die het fascisme metterdaad bestreden in de Spaansche
burgeroorlog, nog altijd statenloos. Zoveel haast maakt de regering
met de vrijlating van het fascistentuig, dat daarmee de Nederlandsche
nationaliteit automatisch terugkrijgt, zo weinig haast maakt zij met het
teruggeven van de Nederlandsche nationaliteit aan de Oud-Spanjestridders.
De beste anti-fascisten werden door hun statenloosheid het voorwerp
van de dubbele achtervolging der nazi's, zij zijn nog steeds het
slachtoffer van de vele, voor statenloze geldende uitzonderings-
bepalingen. Daarom eisen wij:

DE NEDERLANDSCHE NATIONALITEIT VOOR OUD-SPANJESTRIJDERS.

d. ASYL-RECHT VOOR DE SLACHTOFFERS DER BUITENLANDSCHE REACTIE.

De Nederlandsche bourgeoisie demonstreerde haar solidari-
teit met het Franco-fascisme niet alleen voor de tweede wereldoorlog,
toen zij door het weigeren van politieke en Joodsche Duitse vluchtel-
lingen ook haar sympathieën voor het Hitler-regiem kenbaar maakte,
ook na de laatste oorlog onderstreept zij dez. sympathieën nog eens
door het sluiten van handelsverdragen met Franco-Spanje en het
UITLEVEREN VAN SPAANSE VLUCHTELINGEN AAN DE SPAANSE FASCISTISCHE
BEULEN.

Solidariteit met het Spaanse proletariaat:

ASYL-RECHT VOOR ALLE SLACHTOFFERS DER BUITENLANDSCHE
CONTRA-REVOLUTIE.

XII. INVOERING VAN DE REPUBLIEK EN HET EENKAMERSTELSEL.

a. Aschaffing van de Monarchie en de adel.

De monarchie, een overblijfsel van het feodalisme, heeft in de kapitalistische maatschappij geen andere betekenis dan die van het gordijn, dat de werkelijke verhoudingen verdoezelt en als punt, waarop de nationalistische hetze zich concentreert.

Als overblijfsel van het feodale absolutisme is het in volstrekte tegenseling zelfs met de burgerlijk-democratische staatsvorm.

In tijden van grote klassen-spanningen wordt de monarchie steeds het verzamelpunt van alle reactionaire elementen en stromingen, waaromheen zich de contra-revolutie groepeerd.

De Revolutionair Communistische Partij bestrijdt consequent alle beperkingen van de democratische staat en als internationalistische klassepartij alle middelen en uitingen van de nationalistische propaganda. Zij is voor het vrije en directe verkiezen van alle bestuurslichamen.

DAAROM IS ZIJ REPUBLIKEINS EN STRIJDT ZIJ VOOR DE VERVANGING VAN DE MONARCHIE DOOR DE REPUBLIEK. Voor de afschaffing van alle adellijke titels en rechten. Aan de direct gekozen volksvertegenwoordigingen het hoogste beslissingsrecht.

b. AFSCHAFFING VAN DE EERSTE KAMER EN DE RAAD VAN STATE.

Op grond van dezelfde feiten is de R.C.P. tegen het splitsen van de volksvertegenwoordiging in een Eerste en een Tweede Kamer, waarvan de Eerste Kamer slechts trapsgewijs verkozen wordt en een permanent reactionair karakter heeft.

Voor de afschaffing van alle staatsorganen, welke de wetgevende en uitvoerende bevoegdheden van de Regelrecht door het volk gekozen vertegenwoordiging beperken.

AFSCHAFFING VAN DE EERSTE KAMER EN DE RAAD VAN STATE.

c. GRONDWETSWIJZIGING ALLEEN DOOR EEN VOLKSREFERENDUM.

Door middel van parlementaire manipulaties worden door het parlement grondwetswijzigingen doorgevoerd, welke ongetwijfeld ingaan tegen de wil van de grote meerderheid der arbeidersklasse en haar democratische rechten ondermijnen. Ook de z.g.n. arbeiderspartijen werken daaraan mee. Om deze ontrecting van de arbeiders tegen te gaan strijden wij voor de eis:

GRONDWETSWIJZIGINGEN ALLEEN MET DE DIRECTE TOESTEMMING VAN HET VOLK, DOOR HET HOUDEN VAN EEN VOLKSREFERENDUM.

XIII. VOOR DEMOCRATISERING VAN HET KIESRECHT.

a. Verlaging van de kiesgerechtigde leeftijd.

Jongeren van 18 jaar worden door de bezittende klasse oud genoeg geacht, om te sterven in de imperialistische oorlog, echter niet om hun invloed op de politieke gebeurtenissen uit te oefenen.

De bezittende klasse vreest het radicalisme van de jeugd en een versterking van de radicalen vleugel in het parlement.

De revolutionaire partij daarentegen stelt zich op het standpunt, dat wie volledig is opgenomen in het kapitalistisch productiestelsel - zonder enige uitzonderingsbepaling - en voor het leger, ook oud genoeg is om zijn standpunt t.o.v. systeem en regiem te bepalen en eist derhalve:

VERLAGING VAN DE LEEFTIJDSGRENS VOOR HET ACTIEF EN PASSIEF KIESRECHT TOT 18 JAAR.

b. VOLLEDIGE DOORVOERING VAN HET EVENREDIGHEIDSSTELSEL.

Revolutionaire minderheidspartijen worden op alle mogelijke manieren gehinderd, wanneer zij aan de verkiezingen willen deelnemen. En wanneer zij er in slagen, om de benodigde gelden voor het deelnemen aan de verkiezingen en de nodige handtekeningen op te brengen, dan verhindert de slechts gedeeltelijkheid van de evenredigheid der vertegenwoordiging hun deelnemen in alle provincies en kiesdistricten. Op deze wijze wordt het aantal gekozenen vooral voor de kleine arbeiderspartijen zo gering mogelijk gehouden.

VOOR DE VOLLEDIGE DOORVOERING VAN HET STELSEL DER EVENREDIGE VERTEGENWOORDIGING EN VOOR HET AFSCHAFFEN DER ZEKERHEIDSTELLINGEN.

c. SCHEIDING VAN KERK EN STAAT.

Verklaring van de godsdienst tot privé-zaak. Afschaffing van het besteden van openbare middelen voor kerkelijke en religieuze doeleinden. Kerkelijke en religieuze gemeenschappen moeten als private gemeenschappen beschouwd worden, welke hun zaken volkomen zelfstandig dienen te regelen, zonder aanspraak op enige steun van andere zijde.

XIV. VOOR EEN ARBEIDERS- EN BOERENREGERING.

Het is een volkomen foutieve gedachte, de arbeidersklasse en de tegen het kapitalisme rebellerende kleinburgerlijke massa's naar de overwinning te kunnen leiden door het stellen van ultimatum.

Het program van actie gaat juist uit van de noodzaak, de strijd der massa's in overeenstemming te brengen met de eisen, die de OBJECTIEF revolutionaire situatie in een zegevierende revolutie veranderen. Ons program is in geen enkel opzicht reformistisch, doch heeft integendeel tot doel REVOLUTIONAIRE inhoud te geven aan de eisen der massa's op een gegeven ogenblik.

Het is niet voldoende, dat het revolutionaire kader weet, dat voor de vestiging der proletarische dictatuur de VERNIETIGING van de burgerlijke staat vereist is. Het gaat er om, de proletarische dictatuur te VESTIGEN. De leus: VOOR EEN ARBEIDERS- EN BOERENREGERING kan een belangrijke hefboom zijn bij de vernietiging van de burgerlijke staat.

Zoals alle revoluties bewezen hebben, blijft het POLITIEKE bewustzijn der massa's, ook in een revolutionaire situatie, achter bij de REVOLUTIONAIRE inhoud van hun strijd. In opstand gekomen plattelandarbeiders en arme boeren, tot nu toe in de ban der clercale partijen, zullen er toe komen aan hun opstandige wil uiting te geven door die partijen te steunen, welke voor hen een breuk met het verleden betekenen, doch welke in werkelijkheid tot taak hebben de overwinning der revolutie te verhinderen (b.v. P.v.d.A., C.P.N.).

De verraderlijke "arbeiderspartijen" zullen op hun beurt trachten, hun verraad aan de belangen der massa's te verbergen achter een coalitie met de burgerlijke partijen, welke hun een "rechtvaardiging" moet bieden voor het niet doorvoeren van een socialistisch program. De revolutionaire partij moet daarom de eis richten tot de verzoeningsgezinde "arbeiders"-partijen: BREEKT DE COALITIE MET DE BOURGEOISIE, GRIJPT DE MACHT, VORMT EEN ARBEIDERS- EN BOERENREGERING. Voor ons betekent de verbreking dezer coalitie geenszins, dat daarmee

de proletarische dictatuur tot stand komt en een socialistisch program wordt uitgevoerd. Doch voor de massa's betekent deze ervaring een belangrijke les, die hen leert dat de officiële arbeiderspartijen, die zij hun vertrouwen gaven, HUN BELANGEN ook na een BREUK met de burgerlijke partijen niet wensen te behartigen.

De leus: "voor een arbeiders en boerenregering" heeft voor ons dus geenszins de betekenis, die de reformistische en Stalinistische "leiders" er aan zullen pogen te geven, doch wordt door ons gesteld als popularisering van de PROLETARISCHE DICTATUUR. Als de massa's hun partijen tot een breuk met de burgerlijke partijen dwingen, zullen zij des te spoediger ook met de reformistische en Stalinistische partijen breken en de revolutionaire partij volgen, naarmate deze er in slaagt de in opstand gekomen massa's rondom de leuzen van haar program van actie te mobiliseren.

Ook in de voor-revolutionaire situatie is de leus: BREEK MET DE BOURGEOISIE, VOOR EEN ARBEIDERS- EN BOERENREGERING, van belangrijke opvoedende betekenis. De katholieke arbeiders bitt. zullen er te eerder toe overgaan met de K.V.P. te breken, naarmate zij het bewustzijn hebben, dat een dergelijke breuk tot de vorming van een arbeiders- en boerenregering kan bijdragen.

Tegelijkertijd zal het stelselmatig propageren van deze leus het wantrouwen van de arbeiders, die hun steun gaven aan de P.v.d.A. en C.P.N., in de coalitieregering verscherpen en de tegenstellingen met hun leiding verdiepen.

Het voeren van deze leus heft tegelijkertijd de nadruk op de noodzaak van het bondgenootschap der arbeiders met de arme boeren en is een belangrijk wapen in de strijd tegen het gevaar, dat de boeren - uit reactie op de politiek van een coalitieregering, waaraan een "arbeiders"partij deelneemt - de arbeidersbeweging de rug toekeren en fascistische of semi-fascistische elementen steunen.

XV. BEHOULT DE VAKBONDEN ALS STRIJDORGANISATIES,

a. De vakbeweging geen verlengstuk van het staatsapparaat.

Een der belangrijkste kenmerken van het ondermijnen van de democratische rechten der arbeidersklasse is wel het streven van de bezittende klasse om de vakverenigingen onder haar controle en voogdij te krijgen. Door middel van een serie van maatregelen tracht zij het terrein van de vakbeweging te beperken en de vakbeweging zelf aan banden te leggen.

Het proletariaat heeft behoefte aan grote, onafhankelijke massa-organisaties in de strijd voor zijn economische eisen. Daarom strijdt de Revolutionair Communistische Partij onverzoenlijk tegen elke maatregel van de bezittende klasse, die tot doel heeft het karakter van onafhankelijke strijdorganisatie aan de vakbeweging te ontnemen, tegen verplichte arbitrage met bindende uitspraak (College van Rijksbemiddelaars) en tegen permanente "Commissies van overleg" met verordenende bevoegdheid (Stichting van de Arbeid). De vakbeweging dient haar beslissingsrecht over strijd en staking volledig te reserveren voor de leden van de organisatie zelf.

Tegelijkertijd bestrijdt de R.C.P. onverzoenlijk alle tendenzen tot het stichten van kleine sectarische, z.g. revolutionaire vakbonden, welke in werkelijkheid de uitdrukking zijn van het capituleren voor de vakbondsbureaucratie. Zij stelt zich op het standpunt van de onverzoenlijke strijd tegen de vakbondsbureaucratie om de leiding en de koers van de vakbond.

Dat houdt niet in, dat de R.C.P. ten alle tijde zonder meer op het standpunt staat van de versmelting van twee bestaande vakorganisaties. Wanneer beide een voldoende massale aanhang hebben om een factor van betekenis in de strijd voor de eisen der arbeidersklasse te zijn, dan kan de vakbonds-bureaucratie ook verslagen worden door de aantrekkingskracht van de strijdbare vakbond op de leden van de totaal verbureaucratiseerde. Het leeglopen van het N.V.V. bij alle grote na-oorlogsche acties voor de belangen der arbeiders, het massaal overgaan van de N.V.V.-leden naar de E.V.C. zijn hiervan het duidelijke bewijs.

Van het allergrootste belang bij de vraag eenheid of splitsing van vakcentrales zijn dus zowel de Grootte dezer organisaties als de basis, waarop de eenheid berust.

b. Afschaffing van de arbeidsbeurs.

Niet alleen door het onder staatscontrole stellen van de vakbonden tracht de bezittende klasse de "bedrijfsvrede", d.w.z. de strijdloze onderworpenheid van de arbeidersklasse te handhaven, maar ook door het direct ingrijpen op de arbeidsmarkt. In perioden van schaarste aan geschoolde arbeidskrachten ontstaat de tendenz tot het "wegkopen" van de arbeiders door de eenen werkgever bij de andere, hetgeen het machtsbewustzijn der arbeiders versterkt en de neiging doet ontstaan tot het stellen van eisen en het uitbreken van conflicten bevordert.

In deze perioden verbiedt de bezittende klasse daarom door middel van haar regering het veranderen van betrekking door de arbeiders zonder toestemming van de arbeidsbeurs.

De functie van de arbeidsbeurs is principieel gewijzigd. Van ontmoetingspunt van vraag en aanbod van arbeidskrachten is zij geworden tot een instrument met dictatoriale bevoegdheden tegen de arbeidersklasse, dat een direct loondrukkende werking uitoefent.

Daarnaast heeft de arbeidsbeurs in tijden van werkloosheid de functie van controle-apparaat bij de uitbepaling van de werkloosheidssteun en als instituut voor het recruterende van arbeiders voor de werkverschaffing op de voorwaarden van zwaar werk tegen laag "loon".

De arbeidsbeurs is zedende zowel in de "hoog"- als in de laagconjunctuur geworden tot een tegen de arbeidersklasse gerichte instelling, welks afschaffing een dringende eis voor het proletariaat is.

XVI. SOLIDARITEIT MET DE KOLONIALE VOLKEREN.

De voornaamste bondgenoot van het wereldproletariaat wordt ongetwijfeld gevormd door de grote massa der koloniale en halfkoloniale landen, welke met het proletariaat het voornaamste slachtoffer van de uitbuiting door de bezittende klasse zijn.

De revolutionaire energie, welke opgehoopt is in deze koloniale massa's en hen van tijd tot tijd een stroomloep tegen de imperialistische overheersing deed ondernemen om haar zelfstandigheid te veroveren, heeft na de Tweede Imperialistische Wereldoorlog een licht verkregen als nooit tevoren.

Met de Indonesiërs en Indo-Chinezen voorop strijden de miljoenenmassa's der koloniaal uitgebuiten een strijd op leven en dood tegen het gehele wereldimperialisme dat tengevolge van deze stormlopen zwakker staat dan ooit en op zijn grondvesten wankelt.

Het proletariaat, en in de eerste plaats dat van de uitgebuitende imperialistische mogendheden, heeft tot taak deze koloniale

...veroveren als nooit tevoren.
Met de Indonesische revolutionaire beweging als basis van de
...18

**bevrijdingsstrijd uit alle macht te ondersteunen en de volledige zelf-
standigheid en het volledige zelfbeschikkingsrecht voor de
koloniale volken te eisen.**

EIK overheersend imperialisme maakt in zijn koloniale gebieden voor het uitoefenen van zijn heerschappij gebruik van een grote laag inheemse bondgenoten, welke als ambtenaar in het bestuursapparaat, opzichters in de cultures en fabrieken in de koloniale landen een aparte sociale laag (kaste) vormt.

Wanneer het overheersend imperialisme in moeilijke omstandigheden verkeert en de koloniale vrijheidsstrijd losbarst, tracht deze bevoorrechte laag om te vormen in een zelfstandige bourgeoisie, zelfstandig eigenaar te worden van productie-middelen etc., kortom een zelfstandig kapitalisme te worden.

Zowel door haar sociale positie als haar daaruit voortkomend meerder intellectualisme neemt deze laag in de eerste fase van de strijd de leiding van de koloniale revolutie, welke zij tracht diensbaar te maken en om te vormen voor haar eigen doeleinden.

In het verdere verloop van de koloniale revolutie komt er onvermijdelijk een tegenstelling tusschen de revolutionaire grote massa van arbeiders en arme boeren, welke de strijd uitsluitend voeren, om verlost te worden van de uitbuiting en dus een proletarisch karakter krijgt en de opkomende koloniale "bourgeoisie", welke een rieuwe groep uitbuiters wil vormen.

Deze zwakke nog niet geconsolideerde bourgeoisie is niet in staat op eigen kracht de revolutionaire stormloop der arme boeren en arbeiders - de overgrote massa - te keren en zoekt daarom noodzakelijkerwijs tot een bondgenootschap met het overheersend imperialisme te komen. Hetgeen uitsluitend tot stand kan komen op basis van een compromis, dat het gezamenlijk neerslaan van het proletarische revolutionaire element in de revolutie en de gezamenlijke uitbuiting van de massa's inhoudt, waarbij het overheersend imperialisme de vorming van een koloniale bourgeoisie toestaat.

Dit mag voor het wereldproletariaat geen aanleiding zijn, om de koloniale omwenteling de rug toe te keren, omdat deze niet aan "ideale" normen voldoet. Juist daardoor zou immers aan de imperialisten de vtijs hand worden gelaten, bij het neerslaan van de koloniale revolutie met inbegrip van het proletarisch element en sonder de onafhankelijkheid op het "moederland" te veroveren, bestaat voor het koloniale proletariaat en de boerenmassa's niet de mogelijkheid om de revolutie voort te zetten.

Alleen door het eisen van de volledige zelfstandigheid en het terugtrekken van alle troepen der imperialistische mogendheden kan het proletariaat zowel het eigen imperialisme een zware slag toebrengen als de koloniale massa's in staat stellen met de koloniale bourgeoisie af te rekenen. Zonder de steun van het imperialisme kan de zowel numeriek als militair en economisch zwakke koloniale bourgeoisie de proletarische stormloop niet het hoofd bieden.

Het Nederlandsche proletariaat kan daarom nooit het compromis van de eigen bourgeoisie met de Indonesische bourgeoisie onderstemmen zonder verraad te plegen aan de Indonesische volksmassa's.

- Alleen onder de leuzen:**
- Indonesië los van Holland Nu!**
 - Terugtrekking van alle troepen uit Indonesië**
 - Directe actie tegen het uitzenden van militairen**
 - Weigering tot het repareren, laden en lossen van voor**
 - Indonesië bestemde oorlogschepen, troepentransport- en**
 - travtolleringschepen.**

~~strijdt het Nederlandsche proletariaat tegen de Nederlandsche bourgeoisie en voor de proletarische revolutie in Holland en Indonesië.~~

XVII. DE STRIJD TEGEN HET IMPERIALISME EN DE IMPERIALISTISCHE OORLOG.

Sedert het einde van de Tweede Imperialistische Wereldoorlog is het wapengekletter op de aardbol nog niet verstomd geweest en reeds onmiddellijk na het beëindigen van de oorlog begon de hergroepering der grote mogendheden en de voorbereiding van een nieuwe oorlog, van nog groter omvang dan de vorige.

De ideologische voorbereiding, de oorlogspropaganda onder de arbeidersmassa's van de gehele wereld onder de bedriegelijke nationalistische frases is in volle gang.

Werden na de Eerste Imperialistische Volkerenslaching de massa's bedrogen door de opvoering van de tragie-comedie van de Volkerenbond - het instuut van rovers, waar de geheime diplomatie de kampen voor de nieuwe oorlog groepeerde - , thans na de Tweede Imperialistische Oorlog wordt met de U.N.O. - Organisatie van de "Verenigde" Naties - getracht op de zelfde wijze de arbeidersklasse passief te houden t.o.v. het vraagstuk van het lot der volkeren en de beslissing over oorlog en vrede over te laten aan de regeringen, de diplomaten en de generale staven.

De Vierde Internationale en haar Nederlandsche sectie de R.C.P. verwerpen met afkeer en verontwaardiging de hetz-propaganda der bezittende klasse, haar begrippen van "eer", "bloed", "ras" en vaderland, onder welke schoonklinkende leuzen de bourgeoisie haar walgelijke begeerte naar buit en winst verbergt.

Evenmin laten de arbeiders van de Vierde Internationale zich verblinden door de burgerlijke pacifistische leuzen van "ontwapening" en "neutraliteit", welke door de reformistische partijen van de sociaal-democratie en het stalinisme thans eveneens worden gepropageerd. Onder de bedriegelijke leuzen van Volkerenbond en U.N.O. wordt de geweldige bewapeningswedloop verborgen, welke reeds in de eerste na-oorlogsche jaren circa een derde van alle nationale begrotingen opeist.

Het is niet de taak van een arbeiderspartij vertrouwen te wekken in de vrijwillige ontwapening door de imperialistische kampen zelf, maar te streven naar de ontwapening van de bezittende klasse door de niet bezittende klassen. Het proletariaat kan dit doel echter niet bereiken zonder zichzelf te bewapenen.

De Rev. Comm. Partij strijdt daaraan voor de afschaffing van het staande leger met zijn kaste van aan de bezittende klasse verwante beroeps-officieren, dat een voortdurend dubbel gevaar vormt van te worden meegesleept in een imperialistische oorlog en van wapen voor een fascistische machtsgreep.

Het program van de Vierde Internationale tegen de imperialistische oorlog en tegen de belanghebbende wapenfabrikanten is:

ONTWEPENING EN ARBEIDERSCONTROLE OVER DE OORLOGSINDUSTRIE.

GEEN MAN EN GEEN CENT VOOR DE BURGERLIJKE REGERING; HET LEGER DER GENERAALS OF DE IMPERIALISTISCHE OORLOG.

GEEN BEWAPENINGSPROGRAM, MAAR EEN PROGRAM VAN WERKEN VAN ALGEMEEN NUT!

VOLLEDIGE ONAFHANKELIJKHEID VAN DE ARBEIDERSORGANISATIES
VAN CONTROLE VAN MILITAIRE ZIJDE OF VAN DE POLITIE.

ALGEMEENE AFSCHAFFING VAN DE GEHEIME DIPLOMATIE,
PUBLICATIE VAN ALLE VERDRAGEN EN OVEREENKOMSTEN IN VOOR DE
ARBEIDERS VERSTAANBARE TAAL. UITTREDEN UIT DE U.N.O.
DEEINDIGING VAN DE SCHATTENVERSLINDENDE ZWENDEL DER
" VERENIGDE" NATIES.

MILITAIRE OPVOEDING EN BEWAPENING VAN DE ARBEIDERS EN
BOEREN ONDER ONMIDDELIJKE CONTROLE VAN ARBEIDERS EN BOEREN
COMITE'S.

STICHTING VAN MILITAIRE SCHOLEN TOT OPLEIDING VAN BEVEL-
HEBBERS UIT DE KRINGEN VAN DE WERKENDE EN NAAR KEUZE VAN
DE ARBEIDERS-ORGANISATIES.

VERVANGING VAN HET STAANDE, D.W.Z. IN KAZERNES ONDERGE-
BRACHT LEGER, DOOR EEN VOORTDUREND MET DE FABRIEKEN,
MIJNEN EN BOERDERIJEN IN VERBINDING STAANDE VOLKSMILITIE.

De imperialistische oorlog is de voortzetting en verscher-
ping van de burgerlijke roofpolitiek. De strijd van het proletariaat
tegen de oorlog is de voortzetting en verscherping van zijn
klassenstrijd.

De imperialistische bourgeoisie heerst de wereld. In
overeenstemming met haar diepste wezen zijn de oorlogen tusschen de
verschillende kapitalistische landen - ook de Eerste en Tweede
Wereldoorlog - imperialistische oorlogen, ondanks het feit, dat
onderdelen van deze oorlogen een ander karakter kunnen hebben -
hetzij als nationale bevrijdingsoorlog (China, de koloniale landen),
hetzij als verdediging van de arbeidersstaat tegen de aanvallen van
de imperialistische interventie (Sowjet-Unie).

Het is daarom de plicht van het internationale proletari-
aat, om tijdens de imperialistische oorlog de klassenstrijd voort te
zetten voor de nederlaag van beide imperialistische kampen en voor
de overwinning van het proletariaat. Een "bondgenootschap" tusschen
het proletariaat en het oorlogvoerend imperialisme is daarom
uitgesloten, omdat het de onderwerping van het proletariaat aan de
bezittende klasse en het afstand doen van de klassenstrijd betekent.

De arbeidersklasse moet daarom streven naar de omzetting
van de imperialistische oorlog in de burgeroorlog en beschouwt dien-
tengevolge de nederlaag van het "eigen" imperialisme als het
kleinste kwaad.

In de strijd tusschen het imperialisme en de naar vrijheid
strijdende koloniale en halfkoloniale landen en die tegen de arbeiders-
staat, strijd het proletariaat bewust voor de nederlaag van het imperi-
alistische kamp.

De voornaamste leuzen in de strijd tegen de imperialistische
oorlog blijven derhalve ook nu nog de leuzen van Karl Liebknecht:
De hoofdvijand staat in eigen land en van Karl Marx:
"Proletariërs aller landen verenigt U".

Uit hoofde van het imperialistische karakter van de
Tweede Wereldoorlog kan het proletariaat daarom - op straffe van zijn
eigen uiteenvallen aan elkaar vijandige kampen - niet toestaan, dat de

overwinnende imperialisten het proletariaat in de overwonnen imperialistische landen een verdubbelde uitbuiting doen ondergaan.

De Vierde Internationale en haar Nederlandsche Sectie de R.C.P., strijden derhalve onverzoenlijk tegen het opleggen van herstelbetalingen aan de overwonnen landen, welke uiteindelijk gedragen worden door het proletariaat van die landen, tegen elke vorm van anexatie en ontmanteling van fabrieken, welke maatregelen uiteindelijk geen ander gevolg hebben dan de totale uitplundering van het proletariaat.

De R.C.P. roept integendeel op tot de grootst mogelijke internationale solidariteit, in de eerste plaats met het proletariaat der overwonnen landen, welke het zwaarst het slachtoffer van de voorbije imperialistische oorlog zijn.

XVIII. VERDEDIGING VAN DE SOWJET-UNIE.

In oktober 1917 wierpen de zegevierende Russische arbeiders en kleine boeren het kapitalistische Kerensky-regiem omver en vestigden de eerste proletarische staat der wereld. Onder leiding van Lenin en Trotzky werden tal van socialisatie-maatregelen doorgevoerd, welke van ingrijpende betekenis waren zowel voor het Russische als voor het gehele wereldproletariaat.

Gesteund door de internationale solidariteit der arbeiders en koloniale volkeren van de gehele wereld, wist de jonge Russische Sowjet-staat de verenigde stormlopen van het wereldimperialisme te weerstaan en zich te handhaven. Deze eerste overwinning van het proletariaat op het kapitalisme werd slechts ten koste van enorme offers behaald.

Als gevolg van de nederlaag van de revolutie in de voornaamste kapitalistische landen - in de eerste plaats Duitsland - en van de achterlijke Russische economie vormde zich in de Sowjet-staat een enorme bureaucratie, welke door haar nationalistische politiek de belangen van het wereldproletariaat aan haar eigen belangen ondergeschikt maakte. Ondanks de direct contra-revolutionaire buitenlandse politiek van de Stalin-bureaucratie en haar aantasting van de Sowjet-democratie, ondanks haar parasiterend karakter, bestaan in de Sowjet Unie de twee voornaamste, ten koste van de grootst mogelijke offers behaalde, resultaten van de October-omwenteling nog voort:

het gemeenschappelijk bezit van de productiemiddelen
en het monopolie van de buitenlandse handel.

Ondanks het parasiterend karakter van de bureaucratie verhinderen deze beide kenmerken van de arbeidersstaat, dat de uitbuiting in de Sowjet-Unie een permanent en kapitalistisch karakter krijgt en het binnendringen van het buitenlandse financiers- en monopolikapitaal in de Sowjet-economie.

Beide kenmerken betekenen, dat aan een herstel van de kapitalistische verhoudingen in Rusland een openlijke contra-revolutie vooraf zou moeten gaan. Het zijn vooral deze contra-revolutie en dit opensluiten voor de kapitalistische economie, welke het doel vormen van de door de imperialistische mogendheden beoogde oorlog tegen de Sowjet-Unie.

Het wereldproletariaat, dat elke stap in de richting van de proletarische revolutie met enorme offers moet betalen, dat zich slechts ten koste van de allernieuwste inspanning voorwaarts worstelt, kan niet lichtzinnig afstand doen van de bereikte resultaten, omdat deze resultaten niet "volmaakt" en "ideaal" zijn. Het moet integendeel

elk behaald voordeel, elke op de bourgeoisie veroverde stelling uit alle macht verdedigen en kan ze in geen geval zonder strijd opgeven.

Daarom heeft de arbeidersklasse van de gehele wereld de taak om de veroveringen van de Octoberrevolutie te verdedigen tegen alle kapitalistische interventie in. Tegelijkertijd heeft het proletariaat de taak, om af te rekenen met de Sowjet-bureaucratie, welke contra-revolutionaire politiek een steeds ernstiger gevaar wordt voor de arbeidersklasse.

De wijze waarop de Trotskistische Internationale de S.U. verdedigt verschilt echter hemelsbreed met die der Stalin-bureaucratie, welke op haar wijze eveneens de Sowjet-Unie verdedigt.

Terwijl de Sowjet-bureaucratie haar voornaamste kracht zoekt in het sluiten van bondgenootschappen met kapitalistische landen en aan deze uiteraard wankel, dubbelzinnige en tijdelijke bondgenootschappen de politiek van de communistische partijen ondergeschikt maakt en de strijd der arbeidersklasse opoffert - zodoende de enig werkelijke en blijvende bondgenoot van de Sowjet-Unie opofferend aan de tijdelijke - legt de Vierde Internationale de nadruk op het algehele verzwakken van het imperialistisch, steeds aan de Sowjet-Unie vijandige kamp - onafhankelijk van het feit of enig land in een toevallig tijdelijk bondgenootschap met de Sowjet-Unie verkeert.

Slechts de proletarische revolutie in de voornaamste kapitalistische landen kan verhinderen, dat de kapitalistische interventie uiteindelijk de arbeidersstaat ten val brengt.

De Vierde Internationale ziet daarom - hoewel het het sluiten van bondgenootschappen tusschen kapitalistische landen en de S.U. niet afwijst - de klassestrijd als het voornaamste wapen ter verdediging van de S.U.

Deze klassestrijd mag nooit aan een tijdelijk bondgenootschap worden opgeofferd.

Ingeval van een oorlog tusschen de Sowjet-Unie en enig imperialistisch land heeft het proletariaat tot taak de Sowjet-Unie met alle doelmatige middelen te verdedigen.

Voor de vernietiging van de Sowjet-bureaucratie door het proletariaat en het herstel van de Sowjet-democratie.

Voor de verdediging van de Sowjet-Unie tegen de kapitalistische interventie.

XIX. VOOR DE VORMING VAN EEN INTERNATIONALE REVOLUTIONAIRE MASSA-PARTIJ.

Tegen de internationale verbondenheid van het kapitalisme in de strijd tegen de proletarische revolutie en de koloniale volkeren, tegen de internationale vertakkingen van het monopoliekapitalisme kan het proletariaat slechts met succes de strijd aanbinden door een hechte internationale strijdorganisatie op basis van een internationaal geldend program van overgangseisen.

Slechts door een internationaal gesloten optreden tegen de bezittende klasse zal het proletariaat er in slagen de juiste maatregelen te nemen voor de doorvoering van zijn revolutie. Deze echte eenheid in de strijd van de arbeidersklasse bestaat in de Vierde Internationale, welke gebaseerd is op de principes en tradities van de Bolsjewistische Partij en de IIIe Internationale uit de periode van Lenin en Trotsky.

Ter volbrenging van haar historische taak is de eerste

noodzaak voor het proletariaat het vormen van zijn strijdinstrumenten in de vorm van revolutionaire kaders en revolutionaire massa-partijen in alle kapitalistische en koloniale landen.

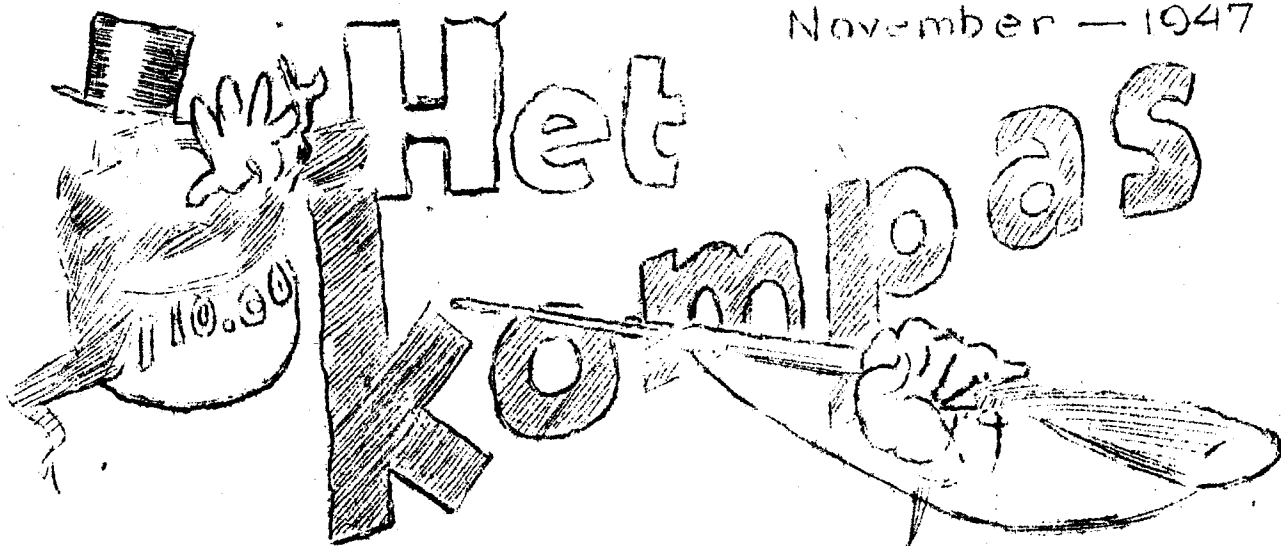
Deze revolutionaire massa-partijen kunnen slechts ontstaan in de strijd voor de belangen der arbeidersklasse rondom een door het revolutionaire kader, de revolutionaire voorhoede, uitgewerkt program van actie, dat steunend op de principes van het revolutionaire Marxisme, de arbeidersklasse schaart rondom het program van actie van de revolutionaire partij.

In Nederland strijdt de Revolutionair Communistische Partij als sectie van de wereldpartij voor de Socialistische Revolutie (Vierde Internationale) voor het vormen van revolutionair kader en de revolutionaire massa-partij op de basis van haar program van actie, voor welks verwezenlijking zij de onverzoenlijke strijd heeft aangebonden tegen de bezittende klasse.

Voor de verwerkelijking van de proletarische revolutie door de versterking van de R.C.P.

ref. 26.407.

November — 1947

Intern Bulletin van de
Revolutionaire Communistische Partij

Nederlandse Partij van de Viende Internationale

EXTRA
NUMMER

Inhoud:

AFL - CIO EENHEID

Het vraagstuk van de vakverenigings-eenheid

van L.D. Trotzky.

Prijs 10 cent.

Redactie-adres:
S. Santen H. Ronnerplein 3^{II}
Amsterdam-Zuid.

Mededeling van Barr dat, ofschoon een onderhandelingsbijeenkomst tussen de bestuurders van AFL en CIO om de eenheid te bespreken reeds is vastgesteld per 1 Mei, het Secretariaat het raadzaam achtte geen Commentaar te leveren in de krant van deze week en tot overeenkomst over de lijn te komen voor de krant er over schrijft.

Naar Barr's mening mogen wij niet de grote trom slaan over het eenheidsvoorstel. Wij moeten een zeer sobere houding er tegenover aannemen, op het feit wijzend, dat er zowel positieve als negatieve aspecten zijn. Aan de positieve kant kunnen wij er natuurlijk op wijzen, dat eenheid een correcte en noodzakelijke stap is en dat een 15 miljoen leden tellende verenigde organisatie objectief meer sla-kracht zal hebben dan een verdeelde beweging. Dat het feit van de eenheid, in de huidige rivalenstrijd tussen de twee organisaties, de neiging zal hebben conflicten tussen de arbeiders te doen verdwijnen, en in het algemeen hen tegen de kapitalisten zal versterken. Dat eenheid er toe zal medewerken de arbeiders tot een hoger strijdpeil te inspireren, tot meer agressieve actie tegen de kapitalisten, en een zekere kracht zal hebben nieuwe lagen arbeiders in de bonden te trekken, enz.

Als het hier een beweging tot eenheid betrof, die plaats vond onder de druk van het gelid, zouden wij de nadruk op de eenheid leggen. Dan zou de gehele objectieve situatie anders zijn. Maar dit is niet het geval. Dit is een eenheidsbeweging van de top, en meer precies, op initiatief van de Executieve Raad van de AFL, die in wezen hetzelfde type reactionaire bureaucraten blijven die ze waren toeh zij de vakbonden uitsloten, die de campagne voor industriële organisatie tien jaar geleden begonnen. Zij beogen schandelijke doeleinden en zouden de arbeiders zware slagen toebrengen. Hun plan is bij hun initiatief tot eenheid te trachten de bestaande industriële organisaties zoveel zij kunnen te remmen en in te perken; de industriële samenstelling van een verenigde arbeidersorganisatie vanaf het begin te verzwakken en aan banden te leggen. Zou de eenheid eenmaal verkregen zijn, dan kan men er zeker van zijn, dat zij burgeroorlog tegen de industriële bonden binnen de verenigde beweging zouden voeren door gerechtelijke acties, en zouden trachten ze te verzwakken en hun groei tegen te gaan.

Tegenover dit duidelijke plan van de kant der AFL-leiding moeten wij een scherpe waarschuwing tot de arbeiders richten om op hun hoede te zijn voor de handhaving van de industriële vorm van organisatie bij elke vereniging van de twee bewegingen, en er naar te streven de industriële vorm van organisatie uit te breiden.

In een verenigde beweging zou men zowel een coalitie der bureaucraten tegen het gelid als een verscherping van de anti-rood-campagne zien. De regering zelf kan belang hebben bij deze eenheidsbeweging uit het standpunt een hogere graad van eenheid tussen de bureaucraten te krijgen, om ze te gebruiken in het drijven van Wall Street naar oorlog. De gehele koers van de bureaucratie in een verenigde organisatie op dit ogenblik zou gericht zijn op een verdere ondermijning van de democratische rechten van de arbeiders. Wij moeten de arbeiders waarschuwen, dat zij op hun hoede moeten zijn hun democratische rechten tegen de aanslagen van de bureaucraten te verdedigen. Wij moeten tegelijkertijd bij de behandeling van de eenheidskwestie de uitstekende mogelijkheden zowel door de AFL als Murray geboden - bij hun nadruk leggen op de noodzaak voor verenigde actie tegen de anti-arbeids-wetgeving - moeten aangrijpen om onze leus voor een labour party te propageren: politieke actie om de aanvallen van het kapitaal op de bonden te bestrijden.

Powers: Deze discussie onstond enige tijd geleden en leidde tot een hoofdartikel in THE MILLITANT, dat een programatische basis voor eenheid verschafte - door het aangeven van bepaalde voorwaarden, welke, indien aanvaard, een basis voor eenheid zouden zijn. Het is mij nog niet helemaal duidelijk wat onze lijn is. Staan wij nog op de basis van de formule, dat wij voor eenheid zijn mits de industriële vorm van organisatie wordt behouden? Toen wij deze formule op de voorgrond schoven, wisten wij steeds dat de Executieve Raad van de AFL van plan

was de industriële vorm van organisatie in stukken te scheuren. Zij hebben nooit de idee van industriële vakorganisatie aanvaard.

Wij weten in 't algemeen, dat de arbeiders voor een verenigde organisatie zijn. Zij zijn tegen de verdeling in de arbeidersbeweging tussen twee of meer nationale organisaties. Het is juist, de arbeiders te waarschuwen niet in de val te trappen van het opgeven van de industriële organisatievorm ter wille van hun natuurlijke wens naar een verenigde arbeidersorganisatie, welke zij als een antwoord zien op de anti-arbeids-campagne waartegenover zij staan. Op 't ogenblik zouden wij 't kunnen begrijpen, dat het 't beste voor de actieve leden in de bonden was als er geen eenheid was, daar er niet de mogelijkheid schijnt te zijn dat de eenheid plaats vindt op een progressieve basis. Maar wij moe en erkennen, dat een eenheid op zichzelf een geweldige impuls zou geven aan de wens tot strijd. Eenheid op zichzelf zou geen antwoord geven op het probleem, maar zou een houding van de arbeiders tot gevolg hebben, dat zij, nu zij allen tezamen zijn, in staat zijn doeltreffender te strijden en dat zij meer weerstand zouden kunnen bieden.

Walter: Ik ben het met Barr eens. Ik ben het oneens met de gedachte, dat de eenheid onherroepelijk een progressieve stap is en de strijd zou stimuleren. Ik geloof dat het resultaat van vereniging, als deze thans plaats vindt, door de top georganiseerd, zou zijn de versterking van de AFL-bureaucratie en de verzwakking van de positie der CIO.

1. De voorwaarde voor de ontwikkeling der industriële vakbondsbeweging was de scheuring van 1935-36-37; 2. Daar de scheuring vorm heeft gekregen is het geen scheuring op dezelfde rechtsgronden. Het is voornamelijk een verdeling van gebied. De grote bonden van de CIO hebben de AFL verdreven. Er is slechts aan de randen sprake van een gerechtelijk probleem. De samensmelting van de AFL en de CIO versterkt de economische positie van de arbeiders in deze industrieën, de auto-, staalarbeiders enz. niet. Je zou kunnen zeggen dat ze hun politieke kracht verbreed, maar in dit geval onder conservatieve protectie. Daarom acht ik het dwaas op de trom te slaan voor eenheid. Wij kunnen ons niet tegen eenheid verklaren. Wij zijn voor eenheid, mits deze de autonomie van de industriële organisatie-vorm beschermt. Wij moeten dit eerder in een ontledend dan in een agitatie-artikel schrijven. Leg de nadruk op het meer progressieve karakter van de CIO en de noodzakelijkheid die te versterken bij elke mogelijke eenheid, die tot stand kan komen.

Er is een andere belangrijke factor: dat deze eenheidsonderhandelingen niet een gevolg van de druk van het gelid zijn. Het ding komt van de top, hetgeen een bepaald karakter aan de gehele procedure geeft. Wij moeten voorzichtig zijn opdat wij onze positie nauwkeurig formuleren en niet de indruk wekken, dat wij de tegenstanders van arbeidseenheid zijn. Een belangrijk punt in onze analyse moet zijn, dat de voorwaarden voor de ontwikkeling van het industriële vakbondswezen waren dat toen zij losbraken, op hun zelf kwamen te staan en hun eigen onafhankelijke organisaties vormden, zij in staat waren tot werkelijke strijd en iets bereikten. Als zij thans een hereniging aanvaardden, moeten zij hun autonomie beschermen.

Campbell: Ik ben het niet oneens met Barr en Walter. Ik geloof niet dat een dergelijke eenheid zo makkelijk echter deze dode hand der reactie over de arbeidersbeweging zou kunnen uitspreken en haar strijdbaarheid en vitaliteit doden. Onder de huidige verhoudingen zou de eenheid eveneens een impuls aan massale strijd kunnen geven. Ze zou zelfs de strijdbaarheid en strijd der arbeiders in de AFL kunnen vergroten. Ik zou niet bij voorbaat willen zeggen, dat het

noodzakelijkerwijs een reactionaire beweging betekent. Er zijn bepaalde gevaren, maar er is een gevaar als wij te veel voorwaarden voor onze steun aan eenheid stellen.

Geen gernoei met de industriële vakbondsform: Dat is altijd onze positie geweest. Nu staan we tegenover andere voorwaarden: geen anti-rood-campagne, democratie in de bonden, enz. Ik vind dat we een positieve positie moeten innemen, zonder er voor op de trom te slaan, dat wij voor eenheid zijn mits de industriële vakbonds-structuur wordt behouden. Maar dat eenheid een impuls aan de strijd kan geven, zo goed als een impuls tot strijd kan worden gegeven zonder eenheid, mits de linkervleugel wordt georganiseerd op de basis van een strijdbaar program.

Short: Bij de discussie over dit probleem moeten wij er aan denken, dat onze taak paedagogisch en niet agitatorisch is. Er is in 't geheel geen sprake van een ja of nee antwoord. Deze eenheids-kwestie stelt het gehele probleem van CIO tegen AFL en geeft ons een uitstekende gelegenheid de kwestie van de bedrijfsorganisatie tegenover die van de beroepsorganisatie te stellen. Wij moeten eveneens de impuls tot dit eenheidsvoorstel analyseren. Deze impuls, zeggen de AFL-bureaucraten, is de anti-labor campagne. Maar zij zijn zo ver gegaan de CIO verantwoordelijk te stellen voor deze campagne. Green is verontrust door de anti-labor-campagne, maar hij wil organische eenheid niet voor de werkelijke strijd tegen deze campagne, maar om statingen te brengen om het Congres te verzoenen opdat deze de anti-arbeiders-wetgeving niet doordrukt. Het is vnl. in deze in, dat de anti-arbeids-campagne haar stempel drukt op de kwestie zover de top-bureaucraten der AFL betreft. We moeten de voorstellers van eenheid en hun werkelijke doeleinden analyseren. Deze analyse zal de militante leden in de bonden bewapenen en hun politieke peil verhogen. Dat zal onze beste bijdrage zijn.

Herrick: Onze discussie over de algemene politieke situatie moet verbonden worden met deze discussie. We moeten de eenheid bediscussieëren in haar verband met de oorlogsplannen van Wall Street. Washington wil de arbeidersbureaucratie versterken, die zij hoopt te gebruiken om de arbeidersbeweging in de komende periode van oorlogspropaganda te beknotten. Ons politiek doel in de arbeidersbeweging is een linkervleugel te bouwen welke in oppositie tegenover deze bureaucratie staat en deze ondermijnt.

Short: In ons laatste artikel stelden wij de Labour Party niet als voorwaarde voor eenheid. We gebruikten het eenheidsvoorstel als middel om er op te wijzen, dat als de anti-labor-campagne de reden voor de AFL was voor de voorgestelde eenheid, zij een doeltreffend program moet brengen om de anti-labor-campagne te betrijden. De labor party zou een aanvullend deel van een dergelijk program moeten zijn.

Powers: Zijn er andere voorwaarden behalve behoud van de industriële vorm van organisatie, welke wij thans in verband met de eenheid stellen? Zal er ooit een eenheid zijn, door de top-leiding tot stand gebracht, die niet de geest in zich draagt de strijdbare leden en de strijd van de arbeiders te onderdrukken, onder de huidige top-leiding? Zou je dan het karakter van de leiding willen beschouwen als een voorwaarde voor eenheid? Er zijn hier allerlei kwesties naar voren gebracht. Zijn er andere voorwaarden, en indien ja, onder welke omstandigheden worden zij gebracht? De voorwaarde van het behoud van de industriële organisatie-vorm zal altijd voorwaarde voor eenheid zijn wat ons betreft, omdat deze in overeenstemming met de behoeften van de arbeiders is in het huidige stadium van de economische ontwikkeling in dit land. De andere voorwaarden kunnen zeker niet waar zijn onder

alle omstandigheden en altijd. Zij kunnen waar zijn op dit ogenblik en in een ander stadium verschillend.

Barr : Ik geloof dat ons "rots-bodem" minimum met behoud van de industriële vorm is. Ik betwijfel of, in laatste analyse, er nog een voorwaarde is die wij zouden stellen bij de vaststelling van de vraag of wij de eenheid ondersteunen of bestrijden. Dat sluit echter een analyse van alle factoren, die een bedreiging voor de arbeiders betekenen, langs de lijnen die ik in mijn eerste opmerkingen uitstippelde, bij de behandeling van de kwestie niet uit.

MOTIE DOOR WALTER : Dat de lijn in de krant in overeenstemming moet zijn met het verslag van Barr. Een copy van dit verslag moet ter beschikking worden gesteld als materiaal voor de redacteuren van de krant.

Aangenomen.

AAN DE COMMUNISTISCHE LIGA VAN AMERIKA. (Linkse Oppositie)
(Afschrift aan alle secties van de Intern. Linkse Oppositie)

26 September 1933.

Waarde Kameraden.

Het vraagstuk van het vakbondswerk blijft in alle landen van buitengewone betekenis. In de Ver. Staten krijgt het thans zijn volle betekenis, nu het gehele politieke en economische leven van het land wordt geschokt en nu de regeringspolitiek een impuls geeft aan de groei van vakbonden. Het is nauwelijks mogelijk, dat het liberalisme van het regerings-apparaat met betrekking op de vakbonden van lange duur zou zijn (zoals in het algemeen de gehele huidige "plan-politiek"), in elk geval kunnen wij er absoluut zeker van zijn, dat het liberalisme van de regering tegenover de vakbonden geen ogenblik zal leiden tot liberalisme van de vakbondsbureaucratie tegenover communisten. Integendeel, niet slechts de reactionaire bende van Green en Co, maar zelfs de bureaucratie van de "progressieve" vakbonden zullen hun onderdrukingsmaatregelen tegenover hun revolutionaire vleugel verdubbelen om het Witte Huis te bewijzen, dat zij volledig vertrouwen en ondersteuning verdienen. In de huidige periode van gisting der Massa's en van groei der vakbonden ligt het grootste gevaar in de mogelijkheid, dat de communisten het opnieuw zouden toestaan van de arbeidersorganisaties geïsoleerd te worden. Het is te gemakkelijker voor de vakbondsbureaucratie deze taak te volbrengen, doordat de Stalin-bureaucratie door haar ongerijpde politiek van ultimacisme, overheersing en impotentie het communisme in de ogen van de arbeiders ernstig heeft gecompromiteerd - welk compromiteren onvermijdelijk ook op ons wordt overgebracht.

Waar communisten uit de vakbonden worden gedreven, of waar ze zullen beginnen ze morgen uit te drijven, is het niet slechts ontoelaatbaar doch verplicht het communistische banier niet voortijdig te ontplooiën en het revolutionaire werk "anonien" te doen. Er kan tegen-gevoerd worden, dat dergelijke actie-methodes zekere gevaren in zich bergen, door het banier voor de massa's te verbergen van de organisatie ongemerkt van haar eigen banier vervreemden. De aanpassing aan de vijand en aan de vooroordelen van de massa's houdt het gevaar van opportunistische ontaarding in zich. Dat is allenaal juist. De partij als geheel moet optreden met ontplooid banier en alles bij zijn ware naam noemen. Wij spreken thans echter niet van de Partij (Liga), maar van zekere delen daarvan, die in de vijandige vakbonden werken. Dat is niet een en hetzelfde. Natuurlijk moeten de communisten in de vakbonden nooit de partij loochenen, d.w.z. verklaringen

afleggen die in strijd zijn met haar program en besluiten. Maar een communist in een vakbond is in het geheel niet verplicht alles te zeggen wat de Partij zegt. Een communist in een vakbond is niet verplicht zich openlijk communist te noemen. De Partij (Liga) kan en moet in haar pers, haar openbare vergaderingen en haar vergaderingen van stakers en vakbondsarbeiders in het algemeen dat aanvullen, wat de communisten in de vakbond thans niet kunnen zeggen. Het is noodzakelijk, een rationele werkverdeling te krijgen als verschillende delen van de partij elkaar aanvullen.

Er kan natuurlijk geen sprake van zijn, dat de communisten in de vakbonden hun politiek in de vakbonden naar eigen believen vaststellen, **DE PARTIJ ALS GEHEEL MOET BESLISSEN WELKE VORMEN VAN AANPASSING AAN DE TOESTAND IN DE VAKBONDEN TOELAATBAAR EN UITWOERBAAR ZIJN.** Hoe meer het revolutionaire werk in de vakbonden beperkt is, hoe sterker moet de controle van de partij zijn over haar leden in de vakbonden. Maar deze controle behoort in de meeste gevallen onder de huidige verhoudingen te zijn van strikt geheime aard.

Het is waar, dat zelfs onder voorwaarde van een dergelijke controle het beperkte werk in de vakbonden kan leiden tot vernauwing van de horizon en verlaging van het revolutionaire peil. Dit kan ~~er~~ slechts op één manier tegengegaan worden: de communisten moeten niet uitsluitend vakbondsmensen zijn, zij moeten gelijktijdig partijwerk buiten de vakbonden verrichten, zelfs indien dat geheim moet gebeuren om zichzelf in de vakbonden niet te compromitteren.

De Stalinisten hebben bij vele gelegenheden verklaard slechts "bereid" te zijn in de vakbonden te werken, op voorwaarde dat zij bij voorbaat het recht op communistische fractie krijgen. Een belachelijke "voorwaarde" van de vakbonds-bureaucratie, welke de communisten uitsluit, eisen dat zij hun werk vrijwillig van het nodige comfort voorziet, anders met een staking, d.w.z. met de weigering om te werken dreigend, is een pure dwaasheid. Wij moeten weten hoe te werken in de vakbonden zonder comfort en zonder de toestemming van de bureaucratie.

Natuurlijk moeten de communisten in een fractie verenigd zijn, maar deze fractie, welke op basis van de strengste discipline werkt, moet niet openlijk als fractie voor de dag komen als de voorwaarden er niet gunstig voor zijn (en in de overweldigende meerderheid der gevallen staat de zaak er precies zo voor).

Natuurlijk moet de Partij (Liga) een platform hebben voor vakbondswerk, dat geschikt is voor de huidige periode. Wij moeten weten hoe dit platform in de vakbondstaal over te zetten, hoe het direct met de actuele strijd van de vakbondsmassa's te verbinden om ze des te zekerder voorwaarts te stuwten. Het gevaar van zogenaamde staart-politiek (een ernstig en diep gevaar) zal des te beter vermeden worden, naarmate de partij volládiger en beslister als geheel het werk van haar vakbondsfracties zal aanvullen.

Het is aan de andere kant absoluut duidelijk, dat het werk in de vakbonden een zo beperkt karakter zal hebben tot de communisten er in geslaagd zullen zijn de arbeiders te tonen, dat zij geen Stalinistische bureaucraten, geen stompzinnige ultimatisten, doch dat zij kundige en ernstige klassestrijders zijn, die men kan vertrouwen en waarop men kan rekenen. Hoe meer de communistische fractie in de vakbonden zal groeien, hoe noediger en openlijker zal deze haar banier ontplooiën.

Wij hopen vast, dat deze fundamentele beschouwingen geheel door jullie gedeeld zullen worden.

Het Plenum van de Internationale Linkse Oppositie
A. Bauer. Parijs 26 Sept. '33

(Brief ontworpen door L.D. Trotzky)

Artikel uit THE MILITANT (Nov. 1928 tot 1 Juli 1931)

HET VRAAGSTUK VAN DE VAKVERENIGINGS-EENHEID

door L.D. Trotzky.

Het vraagstuk van de eenheid der arbeidersorganisaties is niet onderworpen aan een enkele oplossing, die geschikt is voor alle vormen van organisatie en onder alle omstandigheden.

De kwestie lost zichzelf op de meest categorische wijze op voor wat de Partij betreft. Haar volledige onafhankelijkheid is de elementaire voorwaarde voor revolutionaire actie. Maar zelfs dit principe geeft niet van te voren een klaar gemaakt antwoord op de vraagstukken: wanneer en onder welke omstandigheden moet de scheuring, of daartegenover de eenheid met een naburige politieke stroming tot stand gebracht worden. Zulke kwesties worden iedere keer opgelost op de basis van een concrete analyse van de stromingen en de politieke voorwaarden. Het voornaamste criterium blijft in ieder geval de noodzaak voor de voorhoede van het georganiseerde proletariaat, de partij haar volledige onafhankelijkheid en autonomie te bewaren op de basis van een duidelijk program van actie.

Maar juist zo'n oplossing van het vraagstuk met betrekking tot de partij laat niet alleen een geheel verschillende houding toe t.o.v. andere massa-organisaties der arbeidersklasse: vakbonden, coöperaties, sovjets, maar levert die verschillende houding onontkoombaar op.

Elk van deze organisaties heeft zijn eigen, binnen zekere grenzen onafhankelijke, taken en werkmethoden. Voor de communistische partij zijn deze organisaties voor alles de arena der revolutionaire opvoeding van brede groepen arbeiders en van de recruterings van de meest ontwikkelde arbeiders. Hoe groter de massa in de gegeven organisatie, hoe groter de mogelijkheden die zij biedt aan de revolutionaire voorhoede. Daarom is het in de regel niet de communistische vleugel, maar de reformistische, die het initiatief neemt tot het scheuren der massa-organisaties.

DE BOLSJEWIKI EN DE VAKBONDEN.

Het is voldoende de houding der bolsjewiki in 1917 te stellen tegenover die van de Britse vakbonden in de laatste jaren. De bolsjewiki bleven niet alleen in dezelfde vakbonden met de mensjewiki, maar in bepaalde vakbonden lieten zij een mensjewistische leiding toe, zelfs na de Octoberrevolutie, hoewel de bolsjewiki de overweldigende meerderheid in de sovjets bezaten. De Britse vakbonden daarentegen dreven op initiatief van de Labour Party, niet alleen de communisten uit de Labour Party, maar voor zover mogelijk, ook uit de vakbonden.

In Frankrijk was de scheuring der vakbonden eveneens het gevolg van het initiatief der reformisten en het is geen toeval, dat de revolutionaire vakorganisatie, gedwongen een onafhankelijk bestaan te leiden, de naam aannam van "Eenheids-" (de naam van de linkse Vakcentrale is "Algemene Eenheids Vakcentrale": Confederation du Travail Unitaire.)

Eisen we thans dat de communisten de rijen der CGT (de rechtse vakcentrale) verlaten? In het geheel niet. Integendeel: de revolutionaire vleugel binnen de federatie van Jouhaux moet worden versterkt. Maar alleen daardoor tonen we, dat de splitsing der vakorganisatie voor ons in geen geval een principieele kwestie is. Al deze principieele tegenwerpingen der ultra-linksen, die kunnen worden geformuleerd tegen de vakbondseenheid, zijn allereerst van toepassing op het deelname van communisten in de CGT. Iedere revolutionair toch, die niet het contact met de werkelijkheid heeft verloren, moet erkennen dat de schepping van communistische fracties in de reformistische vakbonden een

buitengewoon belangrijke taak is. Een van de taken van deze fracties moet zijn de verdediging van de CGTU tegenover de leden der reformistische vakbonden. Dit kan niet worden volbracht dan door te tonen, dat de communisten niet de splitsing in de vakbonden wensen, maar dat zij daarentegen bereid zijn, de vakbondseenheid op ieder ogenblik te herstellen.

Indien men een ogenblik toegeeft, dat de splitsing der vakbonden wordt opgelegd door de plicht van de communisten, om een revolutionaire politiek te stellen tegenover die der reformisten, dan kan men zich niet tot Frankrijk alleen beperken. Men moet eisen, dat de communisten, ongeacht de krachtsverhoudingen, breken met de reformistische vakbonden en ook hun eigen vakbonden stichten in Duitsland, Engeland, de Ver. Staten enz. In bepaalde landen zijn de communistische partijen thans die weg opgegaan. In specifieke gevallen laten de reformisten geen andere uitweg open. In andere gevallen begaan de communisten een klaarblijkelijke fout door in de provocaties der reformisten te lopen. Maar tot nog toe hebben de communisten nooit en nergens de scheuring in de vakbonden gemotiveerd door de principieele onaanvaardbaarheid van het werken met de reformisten in de organisaties der arbeidersklasse.

Zonder ons op te houden met het bespreken de coöperatieve organisaties, daar de ervaringen, opgedaan daarmee, niets essentieels zullen toevoegen aan wat hierboven is gezegd, zullen we als voorbeeld de sovjets nemen. Deze organisatie ontstaat in de meest revolutionaire perioden, wanneer alle problemen worden gesteld met de scherpte van een scheermes. Kan men zich evenwel zelfs voor een ogenblik de schepping voorstellen van communistische sovjets als tegenwicht tegen sociaal-democratische sovjets? Dit zou het doden van de gehele gedachte de sovjets betekenen. In het begin van 1917 bleven de bolsjewiki in de Sovjets als een onbetekenende minderheid. Maandenlang - in een periode waarin maanden tellen voor jaren, zo niet voor decaden - tolereerden zij een verzoeningsgezinde meerderheid in de Sovjets, zelfs ofschoon zij reeds een overweldigende meerderheid in de fabriekscomité's vertegenwoordigden. Tenslotte tolereerden de bolsjewiki, zelfs na de nachtsverovering, de mensjewiki binnen de sovjets, daar deze laatsten een bepaald deel van de arbeidersklasse vertegenwoordigden. Pas toen de mensjewiki zich volledig hadden gecompromiteerd en geïsoleerd, doordat zij in een klick veranderden, dreven de sovjets hen uit hun midden.

In Spanje, waar in de laatste toekomst de leuze der sovjets reeds praktisch op de dagorde kan worden geplaatst, kan de werkelijke schepping van sovjets (juntas) nits er een energiek en koen initiatief der communisten is, niet anders worden opgevat dan op de manier van een technische en organisatorische overeenkomst met de vakbonden en de socialisten over de methoden en de tussenpozen van de verkiezing van arbeidersafgevaardigden. Onder deze omstandigheden zou de idee van de onaanvaardbaarheid van het werken met de reformisten in de massa-organisaties een van de meest verwoestende vormen van sectarisme zijn.

HET REFORMISME EN DE ARBEIDERSKLASSE.

Hoe kan dan zulk een houding van onze kant t.o.v. de door de reformisten geleide proletarische organisaties in overeenstemming gebracht worden met onze waardering van het reformisme als de rechtervleugel van de imperialistische bourgeoisie? Deze tegenspraak is geen formele, maar een dialectische, d.w.z. een, die voortvloeit uit de gehele loop van de klassenstrijd. Een aanzienlijk deel van de arbeidersklasse (haar meerderheid in een aantal landen) verwerpt onze waardering van het reformisme; in andere landen heeft zij zelfs voor-

alsnog dit vraagstuk niet onder het oog gezien. Het gehele probleem bestaat er precies in deze massa's tot revolutionaire conclusies te leiden op basis van onze gemeenschappelijke ervaringen. met hen. Wij zeggen tot de niet-communistische en anti-communistische arbeiders: "Vandaag geloof je nog in de reformistische leiders, die wij als verraders beschouwen. Wij kunnen en wensen niet jullie ons gezichtspunt op te dringen. We willen jullie overtuigen. Laten we dus proberen te samen te strijden en de methoden en resultaten van deze strijd beoordeelzen." Dit betekent volledige vrijheid van groepsvorming binnen de Verenigde vakbonden, waar voor allen vakbonddiscipline bestaat. Geen andere principiële positie kan worden voorgesteld.

Het executief comité van de Lique (linkse oppositie in Frankrijk) verleent thans correct de voornaamste plaats aan de kwestie van het eenheidsfront. Dit is de enige manier waarop men de reformisten en bovenal hun agenten op de linkervleugel, de Monattisten, ervan kan weerhouden tegenover de praktische taken van de klassenstrijd de formele leuze der eenheid te stellen. Vassart ¹⁾ heeft als tegenwicht tegen de steriele officiële koers, de idee van het eenheidsfront met de plaatselijke vakbondsorganisaties naar voren gebracht. Deze manier van de kwestie stellen is juist in die zin, dat gedurende plaatselijke stakingen het in de eerste plaats een kwestie is van werken met plaatselijke vakbonden en specifieke ~~organiserings~~ federaties. Het is evenzeer waar, dat de lagere schakels van het reformistische apparaat gevoeliger zijn voor de druk der arbeiders. Maar het zou onjuist zijn een of ander principieel verschil te maken tussen de overeenkomsten met plaatselijke opportunisten en die met hun chefs. Alles hangt af van de omstandigheden van het ogenblik, van de kracht van de druk der massa's en van het karakter van de taken, die op de dagorde staan.

Het spreekt vanzelf, dat we in geen geval zowel plaatselijk als centraal de overeenkomst met de reformisten als de onmisbare en inleidende voorwaarde stellen voor de strijd in ieder speciaal geval. Wij oriënteren ons niet overeenkomstig de reformisten, maar overeenkomstig de objectieve omstandigheden en de geest van de massa's. Datzelfde betreft het karakter van de gestelde eisen. Het zou voor ons fataal zijn van te voren ons te verbinden om het eenheidsfront te aanvaarden overeenkomstig de voorwaarden van de reformisten, d.i., op de basis van minimum-eisen. De arbeiders zullen niet in de strijd gaan in naam van eisen die hen fantastisch zouden voorkomen. Maar zouden aan de andere kant de eisen te zeer beperkt zijn, zo zouden de arbeiders tot zichzelf kunnen zeggen: "Dat is de moeite niet waard."

De taak bestaat niet uit het iedere keer formeel aan de reformisten voorstellen van het eenheidsfront, maar hen voorwaarden op te leggen, die zo goed mogelijk verband houden met de situatie. Dit eist een actieve en manoeuvrerende strategie. In ieder geval is het onbetwistbaar, dat in het bijzonder en alleen op deze manier de CGTU de gevolgen van de verdeeldheid van de massa's binnen de vakorganisaties tot op zekere hoogte kan verzachten en de verantwoordelijkheid van de scheuring kan werpen op hen, waarop die werkelijk hoort en zijn eigen strijdposities naar voren kan brengen.

De bijzonderheid van de situatie in Frankrijk toont het feit,

- 1) Een van de leiders van de communistische partij in de vakbonden, die, nadat hij een van de meest prominente vaandragers was geweest van de politiek van de "derde periode" van de Comintern en de Franse Partij, het met de leiding van de partij eens werd over politieke kwesties. Zij opvattingen worden soms door de officiële partijleiders in hun polemieken tegen hen bestempeld als "semi-Trotsky-istisch". Red.

dat daar twee vakorganisaties gedurende lange jaren hebben bestaan. Gesteld tegenover het verval der beweging in de laatste jaren, heeft men zich vertrouwd gemaakt met de scheuring, zeer vaak is die eenvoudig vergeten. Men zou evenwel kunnen voorzien, dat de opleving in de rijen der arbeidersklasse onontkoombaar de leuze van de eenheid der vakorganisaties zou doen herleven. Indien men in overweging neemt, dat meer dan 9/10 van het Franse proletariaat buiten de vakbonden staat, dan wordt het duidelijk, dat de druk van de ongeorganiseerden, geaccentueerd door deze opleving, zal toenemen. De leuze van de eenheid is niets dan een van de eerste consequenties van deze druk. Met een correcte politiek zou deze druk voordelig zijn voor C.P. EN CGTU.

Indien voor de volgende periode een actieve eenheidsfront-politiek de voornaamste methode der vakbondsstrategie der Franse communisten is, dan zou het desondanks volkomen fout zijn om de politiek van het eenheidsfront te stellen tegenover die van de eenheid der vakorganisaties.

HET PROBLEEM VAN HET EENHEIDSFRONT

Het is volkomen onbetwistbaar, dat de eenheid van de arbeidersklasse slechts kan worden verwezenlijkt op een revolutionaire basis. De politiek van het eenheidsfront is een van de middelen om de arbeiders van de reformistische invloed te bevrijden en zelfs in de laatste analyse in de richting van de waarlijke eenheid der arbeidersklasse. Wij moeten onophoudelijk deze marxistische waarheid aan de ontwikkelde arbeiders uiteenzetten. Maar een historisch perspectief, zelfs het meest correcte, kan niet de levende ervaring der massa's vervangen. De Partij is de voorhoede, maar in haar werk, speciaal in haar vakbondswerk, moet zij in staat zijn zich tot de achterhoede te wenden.

Zij moet de arbeiders feitelijk -- eenmaal, twee maal en zo nodig tien maal -- tonen, dat zij op ieder ogenblik bereid is, hen te helpen de eenheid van de vakorganisaties te herstellen. En op dit terrein blijven we trouw aan de essentiële principes der marxistische strategie: het combineren van de strijd voor hervormingen met de strijd voor de revolutie.

Wat is thans de houding der beide vakbondsfederaties t.o.v. de eenheid? Voor brede groepen van arbeiders moet het geheel dezelfde zijn. In werkelijkheid hebben de administratieve leden van beide organisaties verklaard, dat de eenwording slechts kan worden bereikt "van onder op" op de basis van de principes van de gegeven organisatie. Door zich te dekken met de van de CGTU geleende leuze van de eenheid van onder op exploiteert de reformistische federatie de vergestachtigheid van de arbeidersklasse en de onwetendheid van de jongere generatie, die niets weet van het scheuringswerk van Jouhaux, Dumoulin en Co. Tegelijkertijd helpen de Monattisten Jouhaux door in de plaats van de strijdtaken der arbeidersklasse de blote leuze van de vakbondseenheid te stellen. Als rechtschappen huichelaars richten zij al hun krachten tegen de CGTU teneinde daarvan het grootst mogelijke aantal vakbonden los te maken, die rond zichzelf te groeperen en dan op gelijke voet onderhandelingen aan te knopen met de reformisten.

Voor zover ik van hier uit, aan de hand van het materiaal waarover ik beschik, kan beoordelen, heeft Vassart zich ervoor uitgesproken, dat de communisten zelf de leuzen van het Fusie-Congres van de beide vakorganisaties aan de orde stellen. Dit voorstel werd categorisch verworpen; wat zijn voorsteller betreft, die werd er van beschuldigd dat hij was overgegaan tot Monatte's stellingname. Daar het mij aan feiten ontbreekt, ben ik niet in staat mij volledig over deze discussie uit te spreken. Maar ik overweeg, dat de Franse communisten geen reden hebben om de leuze van een fusiecongres te ver-

werpen. Integendeel.

De Monattisten zeggen : "Zowel de eersten als de tweeden zijn scheurmakers. Wij alleen zijn voor eenheid. Arbeiders ondersteunt ons." De reformisten antwoorden : "Wat ons aangaat, wij zijn voor eenheid van onder op," d.i. "we" willen eedmoedig de arbeiders toestaan zich weer bij onze organisatie aan te sluiten. Wat moet de revolutionnaire federatie dienaangaande zeggen ? "Het is niet voor niets, dat wij ons de EENHEIDS-federatie noemen. We zijn bereid de eenheid van de vakbondsorganisaties zelfs vandaag de dag te verwezenlijken. Maar daarom hebben de arbeiders in het geheel geen behoefte aan achterdochtige lakeien, die geen vakbondsorganisatie achter zich hebben staan en die zich voeden met scheuringen als naden op een letterend wond. We stellen voor om na een bepaalde periode een fusie-congres op basis van de vakbondsdemocratie voor te bereiden en bijeen te roepen." Deze manier van de kwestie stellen zou onmiddellijk de grond onder de voeten der Monattisten, die een volkomen steriele groepering vormen, maar die in staat zijn grote verwarring in de rijen van het proletariaat te brengen, weggegraven hebben. Maar zal de liquidatie van deze groep lakeien ons niet te kostbaar worden ? Er zal worden tegengeworpen, dat de communisten daar in de minderheid zouden zijn en dat de CGTU zijn plaats zou moeten afstaan aan de CGT.

Zulk een overweging kan slechts overtuigend voorkomen aan een links vakbonds-bureaucraat, die vecht voor zijn "onafhankelijkheid" terwijl hij het uitzicht verliest op de perspectieven en de taken van de beweging in haar geheel. De eenheid van de beide vakorganisaties zou, zelfs wanneer de revolutionnaire vleugel tijdelijk in de minderheid blijft, binnen korte tijd blijken voordelig te zijn, precies voor het communisme, en alleen voor het communisme. De eenheid der federaties zou een grote toevloed van nieuwe leden meebrengen. Dank zij dit zou de invloed van de crisis op een diepere en meer beslissende wijze weerspiegeld worden binnen de vakbonden. De linkervleugel zou in de groeiende nieuwe vleugel in staat zijn een beslissende strijd te beginnen voor de verovering van de gefuseerde organisatie. Een zekere meerderheid in een kleine en geïsoleerde vakbonds-federatie verkiezen boven oppositiewerk in een brede en massale organisatie dat kunnen alleen sectariërs of beampten, maar geen proletarische revolutionnaires.

Het is voor een denkend marxist volkomen duidelijk, dat een van de redenen, die deel hadden in de monsterlijke fouten van de leiding van de CGTU gelegen was in een situatie, waarin lieden als Monmousseau, Senard e.a., zonder theoretische basis of revolutionnaire ervaring, zich onmiddellijk proclameerden als "leiders" van een onafhankelijke organisatie en diensgevolge de mogelijkheid hadden om er mee te experimenteren op aanwijzingen van Losowsky, Manoeilsky en Co. Het is onbetwistbaar, dat indien de reformisten niet op het een of andere ogenblik tot scheuring van de federatie waren overgegaan, Monmousseau en Co met bredere massa's hadden moeten rekening houden. Dit feit op zichzelf zou hun bureaucratisch avonturisme gedisciplineerd hebben. Daarom zouden de voordelen van de eenheid op dit ogenblik onmetelijk veel groter zijn geweest dan de nadelen. Indien binnen de gefuseerde federatie, welke ongeveer een miljoen leden omvat, de revolutionnaire vleugel een jaar of twee in de minderheid blijft, dan zouden deze twee jaar ongetwijfeld veel vruchtbaarder zijn voor de opvoeding, - niet alleen voor de communistische vakbondsleden, maar voor de gehele partij - dan de vijf jaar van "onafhankelijke" zigzags in een CGTU die steeds zwakker wordt.

Neen, niet wij maar de reformisten zouden de vakbondseenheid

moeten vreezen. Indien zij toestemmen in een fusiecongres - niet in woorden, maar in feite - dan zou dat de mogelijkheid scheppen om de arbeidersbeweging in Frankrijk uit het slop te brengen. Maar juist daarom willen de reformisten er niet in toestemmen.

De voorwaarden van de crisis scheppen de grootste moeilijkheden voor de reformisten, in de eerste plaats op het terrein van de vakbonden. Daarom is het, dat zij het zo noodzakelijk vinden beschutting te zoeken achter hun linkerflank; het zijn de lippendienaars van de eenheid, die hen deze beschutting verschaffen. Het ontmaskeren van het scheuringswerk der reformisten en het parasitisme der Monattisten is thans een van de belangrijkste en onontbeerlijke taken. Wanneer de Monattisten over de eenheid spreken dan richten zij deze leuze tegen de communisten; wanneer de CGTU zelf een weg naar eenheid voorstelt dan zal dat een dodelijke slag toebrengen aan de Monattisten en de reformisten verzwakken. Is het niet volkomen duidelijk?

Het is waar, dat we van te voren weten, dat dank zij de tegenstand der reformisten de leuze van de eenheid op dit ogenblik niet de resultaten zal oogsten, die verkregen zouden zijn in het geval van een werkelijke eenheid der vakbondsorganisaties. Maar een meer beperkt resultaat zal, op voorwaarde van een correcte politiek der communisten, ongetwijfeld worden behaald. De brede massa's der arbeiders zullen zien wie e werkelijk voor de eenheid is en wie er tegen en zullen er van overtuigd raken, dat de diensten van hâvelingen niet nodig zijn. Er bestaat geen twijfel over, dat op de lange duur de Monattisten tot niets zullen teruglopen, de OGT zich sterker en de CGTU zich zwakker en onstabiel zal voelen.

Maar als de zaken zo staan, loopt het dan niet uit - niet op de verwerkelijking van een effectieve eenheid - maar slechts op een manoeuvre? Deze tegenwerping kan ons niet bevreesd maken. Dit is de manier waarop de reformisten speciaal onze gehele politiek van het eenheidsfront waarderen: zij verklaren, dat onze voorstellen slechts een manoeuvre zijn, omdat zij zelve de strijd niet wensen te leiden.

Het zou volkomen verkeerd zijn enig principieel verschil te maken tussen de eenheidsfrontpolitiek en de fusie der beide vakorganisaties. Aangenomen, dat de communisten de volledige onafhankelijkheid van hun partij, van hun fractie in de vakbonden, van hun gehele politiek, bewaren, is de fusie niets anders dan een vorm van de eenheidsfrontpolitiek, een meer uitgebreide en bredere vorm. Ons voorstel verwerpend, veranderen de reformisten het in een manoeuvre. Maar van onze kant is het een gewettigde en onmisbare "manoeuvre": het zijn zulke manoeuvres, die de arbeidersklasse in beweging brengen.

Het executief comité van de Lique, zeggen we opnieuw, is geheel en al correct, wanneer het dringend herhaalt, dat de eenheid van actie niet kan worden uitgesteld tot de unificatie van vakorganisaties. Deze idee moet worden ontwikkeld, zoals dat tot nu toe gedaan is, uiteengezet en toegepast in de practijk. Maar dit sluit niet de plicht uit om op een bepaald en welgekozen ogenblik koers de kwestie van de fusie der confederaties (of zelfs van enkele federaties) naar voren te brengen.

Het hele vraagstuk bestaat in het weten of de communistische leiding nu in staat is zulk een koers manoeuvre uit te voeren. De toekomst zal het leren. Maar als de partij en de CGTU thans weigeren het advies van de Lique op te volgen - wat het waarschijnlijkst is - dan zou het wel kunnen zijn, dat zij gedwongen zullen zijn het morgen op te volgen. Het is overbodig hieraan nog toe te voegen, dat we van de

vakbondseenheid geen fetisch maken. We stellen geen kwestie of strijd uit tot de eenheid. Het is voor ons geen kwestie van een middel tegen alle kwalen, maar van een led in specifieke en belangrijke dingen, die moeten worden geleerd aan arbeiders, die vergeeten hebben, of die het verleden niet kennen. Voor de deelname aan het fusie-congres stellen we natuurlijk geen principiële voorwaarden.

Als de lakeien van de eenheid, die zich niet schamen voor goedkope frasen, zeggen, dat de verenigde confederatie zich moet baseren op het beginsel van de klassenstrijd, enz. dan bedrijven zij waardgevoel in het verdedigen van de Opportunisten. Alsof een ernstig man Jouhaux en Co. zou kunnen vragen om in naam van de eenheid met de communisten de weg van de klassenstrijd te betreden, welke deze heren vastberaden hebben verlaten in naam van de eenheid met de bourgeoisie. En wat verstaan juist deze lakeien zelf, al deze Minettes, Zyromski's en Dumoulin's onder "klassenstrijd"? Neen we zijn bereid om op ieder ogenblik op de bodem der vakbondseenheid te staan, niet teneinde de handlangers van het kapitaal te "corrigeren" (met behulp van kwakzalverformules) maar om de arbeiders van hun verraderlijke invloed af te scheuren. De enige voorwaarden die we stellen hebben het karakter van organisatorische garanties voor vakbondsdemocratie, voor alles vrijheid van critiek voor de minderheid, natuurlijk op voorwaarde dat die onderworpen is aan de vakbondsdiscipline. We vragen niets meer en van onze kant beloven we niets meer.

Laten we ons voorstellen, dat de partij, zo niet onmiddellijk, ons advies opvolgt. Hoe zou het centraal comité handelen? Het zou vóór alles verplicht zijn binnen de partij zorgvuldig het plan de campagne voor te bereiden, het in alle vakbondsfracties het in overeenstemming met de plaatselijke vakbondsomstandigheden te beproeven, zodat de leuze van de eenheid effectief gelijktijdig van boven en van onderen naar voren gebracht zou kunnen worden. Slechts na een zorgvuldige voorbereiding en uitwerking, na alle twijfel en misverstand in eigen rijen uit de weg geruimd te hebben, richt de leiding van de eenheidsfederatie zich tot de leiding van de reformistische federatie met concreet uitgewerkte voorstellen: de schepping van een paritaire commissie van de voorbereiding, b.v. binnen de periode van twee maanden, van een vakbondsunificatiecongres, waar alle vakbonden van het land toegang moeten hebben. Tegelijkertijd richten de plaatselijke eenheidsfederaties zich tot de plaatselijke reformistische organisaties met hetzelfde, met precisie en concreetheid geformuleerde voorstel.

De communistische partij ontwikkelt een brede agitatie in het land en ondersteunt en zet het initiatief der CGTU uiteen. De aandacht van de breedste kringen van arbeiders, en in de eerste plaats die van de arbeiders der Confederatie, moet gedurende een zekere tijd geconcentreerd worden op de eenvoudige gedachte, dat de Communisten voorstellen onmiddellijk de organisatorische eenheid der vakbondsorganisaties te verwezenlijken. Wat de houding der reformisten ook zal zijn, tot welke listen zij hun toevlucht mogen nemen, de communisten zullen uit deze campagne met winst te voorschijn komen, zelfs al wordt die in de eerste tijd beperkt tot een demonstratie.

De strijd in naam van het eenheidsfront houdt gedurende deze periode geen minuut op. De communisten gaan voort de reformisten in de provincie en in het centrum aan te vallen, steunend op de groeiende activiteit van de arbeiders, al hun aanbiddingen voor strijdacties op de basis van de politiek van het eenheidsfront vernieuwend, de reformisten ontnakerend, hun eigen rijen versterkend, enz. En het zou wel kunnen gebeuren dat de communisten in zes maanden, in een of twee jaar gedwongen zullen zijn opnieuw hun voorstel tot fusie van de vak-

bondsorganisaties te herhalen en daardoor de reformisten in een positie plaatsen, die veel moeilijker is dan de eerste keer.

De werkelijke bolsjewistische politiek met precies dit karakter, dat tegelijkertijd aanvallend, kroon en manoeuvrerend is, bezitten. Slechts langs deze weg kan de beweging behoud worden voor stagnatie, gereinigd van parasitaire formaties en de evolutie van de arbeidersklasse naar de revolutie versneld.

De hierboven voorgestelde les heeft geen zin en kan niet tot succes leiden, tenzij het initiatief komt van de CGTU en de Communistische Partij. De taak van de Lique bestaat er natuurlijk niet in dat zij onafhankelijk de leus van het eenheidscongres stelt, zich richtend zowel tegen de Eenheidsfederatie als tegen de reformistische federatie. De taak van de Lique is het stoten van de officiële partij en de CGTU op de weg van een kroon eenheidsfrontpolitiek en hen op de basis van deze politiek aan te zetten en op een geschikt ogenblik - en in de toekomst zullen er vele van deze ogenblikken zijn - een beslissend offensief voor de fusie van de vakbondsorganisaties uit te voeren.

Teneinde haar taken ten opzichte van de partij te vervullen, moet de Lique - en dit is haar eerste plicht - haar eigen geleiders richten naar het terrein van de vakbeweging. Dat is een taak, die niet kan worden uitgesteld. Hij moet en zal worden opgelost.

18.000

Amsterdam, 30 December 1947.

No. 11777-14/47.

GEHEIM.

OPGELEGD

Vol. 1947.
2 JAN 1948
ACD/26859
BUREAU B
5-1-718

ALGEMEEN OVERZICHT van het door de R.C.P. op 25, 26 en 27
December 1947 in gebouw DE VALK te Am-
sterdam gehouden congres.

In het zaaltje B. van het gebouw DE VALK, in de Valkenburger-
straat, alhier, begon Donderdagmorgen, 25 December jl. het
3-daags congres der R.C.P. in Nederland, sectie van de 4e
Internationale. Er waren een 50-tal congressisten bijeen
en, als gasten een vertegenwoordiger van het Internationaal
Bureau (=I.B.) -zekere GERMAIN, die Hollands sprak- en een
Canadees afgevaardigde. Beide gasten spraken een begroetings-
rede uit, waarin zij uitdrukking gaven aan de hoop, dat dit
congres de wegen en middelen zou vinden om uit het isolement
te worden verlost om met nieuw élan te koersen naar de weg
in de massa. De vertegenwoordiger van het I.B. vertelde bo-
vendien nog iets over de afgelopen stakingen in Frankrijk,
waarin de Trotskisten een grote rol hebben gespeeld, waar-
door honderden nieuwe partijgenoten werden ingeschreven. Uit
de lessen, geleerd in de verschillende stakingsacties, zou
hij, lopende het congres, nog wel een en ander kunnen ver-
tellen.

| Ernst Peter MULDER, geb. te Welpet, 28.12.1912, die als
congresvoorzitter fungeerde, sprak zijn vertrouwen uit in de
taken die op dit congres zouden worden gesteld; deze taken
zouden ook werkelijk worden uitgevoerd; "wij moeten", zo
sprak hij, "worden van een propagandaclub een doelbewuste be-
weging met een program van actie in de massa voor de komende
periode, alle voorwaarden daartoe zijn aanwezig; het kapita-
lisme verkeert in een depressieperiode, terwijl de arbeiders-
massa in revolutionnaire gisting is; onze partij is de revolu-
tionnaire voorhoede, die in komende grote stakingen de
leiding zal dienen te veroëveren. Wij moeten, koste wat het
kost, uit ons isolement geraken en de arbeiders tonen, dat
Trotskisten vooraan in de klassenstrijd staan en de directe
belangen van de arbeiders ondersteunen; het sprookje van de
C.P.N.-leiding, dat Trotskisten alleen spionnen en verra-
ders zijn, moet uit de wereld worden geholpen. En dat kan
alleen door ons zelf bij alle acties voor de arbeiders bij
de voorste gelederen in te delen, ons door te dringen naar
stakingsleidingen en dan daar onze politiek naar voren te
brengen."

Het

KYA Het congres hield zich daarna de eerste 2 dagen bezig met redevoeringen van Salomon SANTEN, geb. te Amsterdam, 3.8.1915, over de politiek-economische resolutie; van Henricus Johannes COMBRINK, geb. te Hof van Delft, 25.2.1913, over het beginselprogramma; van Wouter TIELEMAN, geb. te Melissant, 23.3.1920, over het program van actie, terwijl ~~door~~ KYA Elias Theodorus van TIJN, geb. te Amsterdam, 17.11.1924, als inleider voor de meerderheid en het Centraal Comité de Russische resolutie besprak, terwijl voor de minderheid KYA de mening daarover werd geuit door Herman LANGENDIJK uit 's-Gravenhage (= verm. Hugo Herman Drenth, geb. te Hade, KYA 23.2.1916).

Het standpunt van de meerderheid was, dat de leuze: VOOR DE VERDEDIGING VAN DE SOWJET-UNIE ongewijzigd gehandhaafd diende te worden, terwijl LANGENDIJK c.s. van mening was, dat de revolutionnaire gisting onder de arbeiders in alle landen moest worden uitgebuit om te komen tot een regering van arbeiders en boeren en er dan, zó gezien, geen sprake behoefde te zijn van een verdediging der Sowjet-Unie, omdat dan de Sowjet-Unie niet in gevaar zou zijn, doch, integendeel de Russische massa's zouden worden meegezogen om het voorbeeld van Europa dan te volgen en zich daarbij tevens zouden kunnen ontdoen van de stalinistische bureaucratie.

Deze kwestie werd lang en breed besproken; men kon dit vraagstuk echter niet aan; de vertegenwoordiger van het I.B. stelde toen voor om deze materie te bespreken in de eerstvolgende conferentie van de Vierde Internationale.

Andere ter tafel gebrachte resoluties werden aangenomen, zij het met enkele stemmen tegen of blanco.

nie voor KYA
verdere actie
PD 1916 Postema

Bareld POSTEMA, geb. te Haren, 23.1.1909, besprak de Vakverenigings- en organisatieresolutie, die hierop neerkomt, dat de toekomst -alweer- zal worden verblijd met cellenbouw in N.V.V. en E.V.C.

Voorts bleek nog, dat deze partij, volgens eigen opgave, in het hele land aan leden \pm 300 revolutionnair communistische arbeiders telt.

De partij heeft een schuld van f 800.-.

Het orgaan, DE TRIBUNE, vergt van de P.T.T. iedere week een bestelling per post aan 650 adressen.

Het Centraal Comité werd machtiging verleend om, zo nodig, gezien de financiële omstandigheden, dit blad te rantsoeneren op een 14-daags verschijnen (thans 1 x per week), of desnoods het blad te halveren.

KYA De indertijd geroyeerde Cornelis Alphonsus MOLLEMAN, geb. te Amsterdam, 30.11.1914, kreeg voor het congres gelegenheid zich te verantwoorden; hij heeft het bij zijn verdediging hard te verduren gehad, doch, verklaarde zich tenslotte bereid zich te onderwerpen aan de partijdiscipline en werd weer als lid aangenomen op basis van een gedane resolutie.

De voorzitter deelde nog mede, dat de financiële hulp van de Amerikaanse sectie der Vierde Internationale, de R.C.P. op de been heeft gehouden; getracht moet worden op eigen benen te kunnen staan.

Het Centraal Comité bestaat thans uit:

Sal SANTEN (zie pag. 2),

Ernst MULDER (zie pag. 1),

Theo van TIJN (zie pag. 2),

Harry COMBRINK (zie pag. 2),

XVA | Mozes FERAREZ, geb. te Amsterdam, 5.1.1922,

XVA | Willy de BOER, geb. te Amsterdam, 25.2.1919,

XVA | Nelis OOSTERWIJK uit Rotterdam,

Wout TIELEMAN (zie pag. 2),

Bareld POSTEMA (zie pag. 2),

XVA | J. PENDERS uit Eindhoven,

XVA | Peter DRENTH uit Rotterdam,

XVA | Herman DRENTH uit Rotterdam,

XVA | Appie HOLZMAN uit Groningen, en

XVA | Dries DOLLEMAN uit Gravenhage.

DOLLEMAN werd toch nog gekozen hoewel werd vastgesteld, dat hij momenteel "down" was; gegronde hoop dat hij zou bijtrekken was oorzaak van zijn verkiezing.

FERAREZ en TIELEMAN moeten in opdracht van het Centraal Comité hun activiteiten gaan spuien in Rotterdam.

Gewezen moge nog worden op het streng huishoudelijk karakter van dit congres.

Op enige, op dit congres besproken, zaken zal nog nader worden teruggekomen.

VERZONDEN AAN: C.V.D., Haag.
P.G., Asd.
B.M., Asd.
H.C., Asd.

F.5.

167

OPGELEED
Volgno.
8 JAN 1948
26920

No. 11777-14/47

B
Bw

Amsterdam, 31 December 1947

GEHEIM.

BUREAU B
8-1-48

Flitsen uit het congres der R.C.P.

KV^a Bij de discussies over de vakbeweging deelde Nelis OOSTERWIJK mede, dat de weerstandskas van de E.V.C. leeg is; dat het door deze vakbond opgestelde program van actie slechts radicale linkse theorie is, in opdracht van de C.P.N., met het oog op de in 1948 te houden verkiezingen; men vreest de strijd daar en wil deze ook niet; het E.V.C.-bestuur kan niet zelfstandig beslissen, staat onder curatele van de C.P.N.-leiding; in de E.V.C. zijn politieke commissarissen, zoals Wouter Kalf en Jan Bork, die jacht maken op revolutionaire arbeiders.

KV^a De E.V.C. loopt de laatste tijd geweldig terug, het aantal leden acht hij niet hoger dan 100.000. Door allerlei oorzaken is er in de E.V.C. veel oppositie. Waar de E.V.C. nog steeds het meest strijdbare deel der arbeiders in zich heeft verenigd, is spreker van mening, dat het zwaartepunt van de revolutionaire taak der R.C.P. in deze vakbond moet liggen, zijn program van actie levendig moet worden gehouden, de zaak moet worden opgestuwd en daardoor tot werkelijkheid moet zien gebracht te worden.

KV^a Wat de verkiezingen betreft was hij van mening, dat, als enigszins mogelijk, de R.C.P. in Rotterdam zelfstandig moet uitkomen en Toon van den Berg, die daar veel invloed heeft, candidaat dient te stellen.

KV^a In de kwestie Molleman is het speciaal deze Oosterwijk die Molleman verwijt de gevangene te zijn van de C.P.N.-bureaucratie en niet de moed te hebben, ter wille van zijn gesalarieerd baantje, hiermee te breken; ook de smeerlapperij van het stellen van louter C.P.N.-gedelegeerden, met uitschakeling van de eerlijk gekozen afgevaardigden, ten tijde van het Fusie-congres, werd door Molleman gedekt; het had zijn taak geweest hiertegen fel te protesteren.

Molleman, zich verdedigend, zegt, dat voor hem het werken in de E.V.C. zeer moeilijk was, dat er inderdaad door hem fouten zijn gemaakt, dat er censuur op zijn werk is, maar dat hij steeds probeerde er van te maken wat mogelijk was en hij doet een beroep op het congres hem toch vooral als een eerlijke arbeider te zien, die bereid is de discipline van de partij te aanvaarden.

VERZONDEN AAN: Hfd. C.V.D., Haag.

F.2.

Valno. OPGELE
6 JA 1948
ACD/27035

No. 11777-14/47 ID.

Opw

G e h e i m

Amsterdam, 5 Januari 1948.

BUREAU B
7-1-48

INDRUKKEN van het R.C.P. - congres.

Hoewel het geen usance is politieke meningen van outsiders aan U door te sturen is het wellicht toch dienstig in dit geval eens van dit principe af te wijken. Hieronder moge dan voor een keer de zienswijze volgen van een gewoon werkmán, die eens genoeg wilde smaken van, doch geen voldoening vond in, bijwoning van dit congres, waaruit blijkt dat deze arbeider# een nuchter beoordelaar van verhoudingen is.

In meer gekuiste termen komt het hierop neer:

"Met besprekingen en discussies over vooraf verstrekte stellingen ging de meeste tijd heen; het meeste materiaal werd met meerderheid van stemmen aangenomen, soms één tegen of blanco. Degenen die het centraal comité vertegenwoordigden gaven bij de discussies alleen blijk van nog eens aan te kunnen stippen wat al afgedrukt stond of zij wilden een andere woordkeus. Er werd dan ook op het congres een soort redactie-commissie gekozen, die met toestemming van het congres enige wijzigingen in het materiaal zullen aanbrengen zonder de grondslagen aan te tasten. Dat zijn Sal Santen, Theo Wiering, Wout Tieleman en Nelis Oosterwijk.

m'n conclusie is dat de organisatorische en financiële positie van de R.C.P. erg zwak is en dat de partij voorlopig dan ook geen kans krijgt om zichzelf te versterken. Haar greep op de bedrijfsarbeiders is heel, heel erg zwak; haar politieke beslissingen dubbelzinnig en voor de doorsneë arbeider onbegrijpelijk. In de voorbereiding van dit congres kon niet worden voorzien, want er bleek door gebrek aan belangstelling geen enkele vergadering te zijn doorgedaan.

In het rapport over de organisatie, door Ernst Mulder, werd hierop nog eens gewezen, met de vuist op tafel, met de frasen dat dit moest en zou veranderen, want wij zijn toch de voorhoede, nietwaar?, van het revolutionaire deel van het proletariaat en niemand anders, de R.C.P. is de hoop en de toekomst van de massa, enz. enz. enz., allemaal woorden, woorden en nog eens woorden. Het gaf mij de indruk van de prikkende vle, die een olifant wilde baren en dat met vuistslagen op tafel tracht te suggereren. Nuchter en kalm heb ik dit congres gezien en vastgesteld, dat men uit haat tegen de C.P.N. -de meeste leden zijn oud-C.P.N.-ers- de werkelijke politieke rol die de C.P.N. en de Kominform heden ten dage spelen, niet wil zien. De

ver.....

DPM

verellendigingstheorie in de R.C.P. is nog erger en sterker gesteld dan bij de C.P.N. Bij het stellen van eisen gaat de leiding van de R.C.P. er steeds van uit, dat haar eisen scherper moeten zijn dan die van haar grote concurrent, want anders, zo zegt zij, komt zij in het kielzog van de C.P.N. te varen en dit zou voor haar funest zijn. Mijn conclusie is, dat voorlopig de R.C.P. geen rol van betekenis zal kunnen vervullen; zij heeft maar één vrijgesteld gesalarieerd bestuurder en dat is Sal Santen. Voor het Centraal Comité zal het economische werk ter hand nemen een Postema, die op het congres verklaarde de bolsjewistische lijn in deze te zullen doortrekken, maar.....met het bedrijfswerk zelf niet op de hoogte te zijn, zodat hij alle voorlichting eerst van de bedrijfsarbeiders moet hebben, als hij praktisch iets wil beginnen. En die bedrijfsarbeiders zijn in de partij met een kaarsje te zoeken en dan nog niet actief en/of bekwaam genoeg voor partijwerk. Hierin wil dan Postema verandering brengen, maar hoe.....?, dat heeft hij niet gezegd.

J RAC

Heb'k dus geen grote verwachtingen van de R.C.P., anders is het gesteld met m'n mening over de C.P.N., die wel vijandig wordt bekeken en waarover veel is gepraat, maar wier doelstellingen lichtvaardig worden beoordeeld. De C.P.N. zal nl. m.i. pogen om dan hier, dan daar, en als het kan algeheel, het economisch leven in Nederland te ontwrichten en daardoor verzwakken. Deze taak staat heus niet los van de Kominform en behoort bij de verdediging van de Sowjet-Unie. Bij de voortdurende verzwakking van het economische leven in die landen, die zich niet direct onder de invloed van de Sowjet-Unie willen scharen, heeft de Sowjet-Unie zelf het grootste belang, daar zij zich immers ongestoord kan versterken en zo haar verzwakte tegenstanders makkelijker kan overwinnen. In Nederland zullen de spanningen niet zulke grote afmetingen aannemen als in Frankrijk het geval is, maar toch zal men van C.P.N.-zijde alles op alles zetten om acties te ontketenen; van lange duur kunnen deze nooit zijn, omdat hier de weerstand aanzienlijk groter is dan in b.v. Frankrijk en de verellendigingstheorie, althans hier, tot het rijk der fabels behoort."

VERZONDEN AAN: Hfd. CVD, Haag.

F.2.

I.D.

E. N. H. A. A. G.

Doss. 15/115.

ZEER GEHEIM.

BUREAU B

8-1-48

REVOLUTIONNAIR COMMUNISTISCHE PARTIJ.

Volens.

8 JAN 1948

ACD/27/26

Het Centraal Comité der Revolutionnaire Communistische Partij heeft in zijn zittingen van 15 en 16 November 1947 de hieronder volgende stellingen aangenomen. Deze stellingen, voorafgegaan door een inleiding, zijn van groot belang, daar zij een goed beeld geven van de gedachtengang harer leiders t.a.v. vele problemen.

INLEIDING.

De voor ons liggende resolutie is geheel ingesteld op de geweldige taken, waarvoor de partij in de voor ons liggende periode staat. Na een analyse te hebben gegeven van de internationale situatie en de economische toestand in Nederland, geeft zij de richtlijnen aan voor de politiek van de partij na ons tweede congres. Doch zij doet meer dan dat. Aan de hand van de door de Partij als geheel opgedane ervaring en de verdieping van haar politiek peil, trekt zij de lessen uit de gemaakte fouten. Zij legt de nadruk op de proletarisering van de Partij, het werken in de bedrijven en massa-organisaties en de organisatorische opbouw van onze beweging.

In de resolutie zijn ook de ervaringen van onze kameraden in Frankrijk verwerkt, waar de klassentegenstellingen het scherpst tot uitdrukking komen en duidelijker dan elders de taken van de revolutionnaire klasse-voorhoede kunnen en moeten worden aangegeven.

Het eerste hoofdstuk van deze resolutie, over de internationale situatie, is - op enkele kleine wijzigingen na - ontleend aan de resolutie van de proletarische vleugel PCI, welke op het pas gehouden congres er in geslaagd is, opnieuw (en thans ongetwijfeld definitief) de meerderheid in de Franse partij te veroveren. Ook talrijke definities en passages van het DERDE Hoofdstuk der resolutie zijn gebaseerd op de resolutie der Franse kameraden. Onnodig te zeggen, dat wij niet klakkeloos hebben gecopieerd, doch ons bij de samenstelling ook van die hoofdstukken volledig hebben ingesteld op de taken van de Nederlandse Partij en het Nederlandse proletariaat. De ervaringen der Franse kameraden zijn van groot belang voor ons, dat wij ons hiertoe ge-rechtigd achten.

Het verheugende bij de samenstelling van de voor ons liggende resolutie is vooral, dat zij het product is van collectief werken der leidende kameraden. Vijf leden van het Centraal Comité waren met het ontwerp belast, elk van hen heeft zich daarbij zeer ernstig van zijn taak gekweten. Het geheel, zoals het thans voor ons ligt, kan worden aangeboden na uitvoerige discussies op twee speciale CC-zittingen en weerspiegelt de eensgezinde opvatting van het gehele Centraal Comité.

Belangrijker is echter, dat de resolutie het eigendom der gehele partij wordt. Zes weken scheiden ons nog van het congres. Ernstige bespreking en discussie in de afdelingen is eerst vereiste. Eventuele tegenvoorstellen of aanvullingen dienen zo spoedig mogelijk aan het Politiek Bureau te worden doorgegeven, opdat de afdelingen zich er nog vóór het Congres over kunnen uitspreken.

Wij zijn er ons terdege van bewust, dat de tekortkomingen van partij en leiding nog groot zijn. Ongetwijfeld zal ook de resolutie daarvan de sporen dragen. Doch wij zijn ons er tegelijkertijd-

lijkertijd van bewust, dat geen enkele andere arbeiderspartij in Nederland, geen enkele andere revolutionnaire stroming in staat is het proletariaat een zo revolutionnair en zo gezond klasse-perspectief te bieden, als in de resolutie geschiedt. Wij zijn geen maniakken of gelegenheids-revolutionnaires. De bevrijding van onze klasse beschouwen wij als de meest ernstige taak in ons leven. Ook daarvan draagt de resolutie de sporen. Het is om die reden, dat wij met vertrouwen dit collectief stuk werk de Partij ter discussie en beoordeling aanbieden.

HOOFDSTUK I

EEN NIEUWE ETAPPE IN DE INTERNATIONALE SITUATIE

De grote stakingsgolven in Frankrijk en Italië, de verscherpte strijd in België en Nederland, het uitbreken van de openlijke oorlog tussen Nederlandse imperialisten en de Republiek Indonesia, de eerste massale protesten der Duitse arbeidersklasse sinds 1933, de grote mijnwerkersstaking in Engeland kunnen gekenmerkt worden als een nieuwe etappe in het kader van de objectief revolutionnaire situatie, begonnen bij de beëindiging van de tweede wereldoorlog.

Als wij deze periode als objectief revolutionnair willen kenmerken, willen wij hiermee aangeven, dat - als is de bourgeoisie erin geslaagd haar economische en politieke positie sinds het einde van de "bevrijding" te verbeteren - het bereikte evenwicht, zowel in West-Europa als in de koloniale en semi-koloniale landen, uiterst wankelbaar is.

In dit stadium van wankelbaar evenwicht kan het heersende politieke en sociale regime in gevaar worden gebracht door het uitbreken van grote klasse-acties, acties, die in het huidige tijdsgewricht niet slechts mogelijk, doch onvermijdelijk zijn.

Men moet begrijpen, dat de ontwikkeling in het kader van een dergelijke nog niet afgesloten revolutionnaire periode niet rechtlijnig is. De "bevrijding" werd gekenmerkt door een machtige revolutionnaire golf, welke door het Stalinisme in de eerste plaats, doch tevens door het reformisme werd ingedamd met behulp van een regeringscoalitie met de bourgeoisie. Sindsdien zijn wij internationaal getuige geweest van een serie klasse-acties van verschillend karakter, van opevingen en neergang van de strijdbaarheid der arbeiders, van radicalisatie en depressie.

Deze niet rechtlijnige, doch voortdurend onderbroken ontwikkeling is het algemene karakter van objectief revolutionnaire periodes, op wier basis periodes van opeving van de strijd (voor revolutionnaire en revolutionnaire situatie) afgewisseld kunnen worden door periodes van neergang en zelfs van contra-revolutie, als de revolutionnaire Partij zich niet in staat toont de gunstige ogenblikken te gebruiken.

Maar wat belangrijk blijft in dergelijke periodes is, dat haar karakter het op de voorgrond stellen van ons Overgangsprogram in zijn geheel voorschrijft; de economische ~~XXXXXXXXXXXX~~ ~~XXXXXXXXXXXX~~ acties der massa's stellen, als zij zich uitbreiden, onvermijdelijk politieke en sociale problemen op de agenda; in de loop hiervan verwerven de massa's een ervaring, die de Opbouw van de Revolutionnaire Party mogelijk maakt.

Deze cyclus van strijd, welke haast geheel West-Europa omvat en zijn scherpste uitdrukking vindt in Frankrijk, is een nieuw stadium, een nieuwe etappe, in deze periode van wankelbaar evenwicht van de Europese bourgeoisie, waarvan de samenstellende elementen als volgt kunnen worden gedefinieerd.

A. Op economisch terrein.

De wereldeconomie lijdt nog steeds onder de gevolgen van de oorlog, die grote hoeveelheden productiekrachten heeft vernietigd en de eenheid der wereldeconomie heeft verstoord.

De allesoverheersende macht van het Amerikaanse imperialisme en zijn expansie verscherpen de ontwrichting van de rest der kapitalistische wereld.

Er is nog geen herstel van de eenheid van de wereldmarkt en de wereldhandel blijft in totaal ongeveer op het peil van het gemiddelde van 1938, dat reeds uiterst laag was.

Noch de Europese, noch de koloniale en semi-koloniale landen hebben tot nu toe hun landbouw en hun industrie op het vooroorlogse peil kunnen brengen; zij kunnen de problemen van hun economie en van de voeding van hun bevolking slechts baas met de voortdurende steun van de Verenigde Staten en het graan, de machinerieën en de financiën van het geheel der kapitalistische wereld, waarbij zij zich dan nog moeten baseren op het laagst denkbare levenspeil der werkende massa's.

Wat vooral West-Europa betreft, kan de huidige economische situatie als volgt worden gekenmerkt:

Op verschillende punten heeft het economisch herstel (landbouwproductie, steenkool, industrialisatie, credieten) een top bereikt, die niet overschreden kan worden zonder nieuwe Amerikaanse hulp, die groter en langduriger moet zijn dan in het verleden.

Zonder deze hulp kan geen enkel West-Europees land de situatie met eigen middelen de baas. Zelfs voor een beperkte periode. Na de uitputting zelfs van de laatste ~~reserves~~ door Amerika reeds toegestane credieten wordt de toestand niet alleen critiek, maar werkelijk catastrofaal. De "voorschotten" op de Marshall-lening kunnen een dergelijke ontwikkeling niet voorkomen.

Het doel van het Marshall-plan is in wezen in de naaste toekomst de ineenstorting van het Europese kapitalisme te voorkomen en tegelijkertijd Europa als markt voor de Amerikaanse economie veilig te stellen.

Zelfs wij hebben de graad van verarming en ontwrichting van het Europese productieapparaat onderschat.

Maar zelfs in geval van volledige toepassing van het Marshall-plan (jaarlijks 4 à 5 milliard dollar gedurende 4 of 5 jaar), hetgeen nog lang niet zeker is, kan deze hulp geen merkbaar effect voor de Europese economie hebben voor de zomer van 1948.

Bovendien mag men niet uit het oog verliezen, dat de gehele toepassing van het Marshall-plan slechts tot resultaat zou hebben het herstel van het Europese productieapparaat in 4 of 5 jaar op de uiterst lage basis van 1938, waarbij dan buiten beschouwing wordt gelaten het feit, dat de Amerikaanse expansie de voor de Europese productie nog openstaande markt steeds meer zal beperken en dat de crisis van overproductie, welke zeer waarschijnlijk in de Verenigde Staten zal uitbreken, de gehele kapitalistische wereldeconomie zal meeslepen.

B. OP ECONOMISCH- EN SOCIAAL TERREIN.

Na de eerste wereldoorlog werden de Amerikaanse credieten, die de consolidatie van de Europese economie na 1923 mogelijk maakten, eerst overvloedig op een tijdstip, dat de Europese bourgeoisie door eigen kracht de aanvallen der massa's reeds had afgeslagen en de meest dreigende haarden (Italië, Hongarije, Duitsland, Balkan) had gedooft en haar regiem had gestabiliseerd.

Nergens in West-Europa en zelfs niet in Griekeland, waar de burgeroorlog voortduurt is de bourgeoisie in staat geweest een stabiel regiem in te stellen en het proletariaat beslissend te slaan.

Integendeel, steeds meer krijgt zij te maken met massale strijd, nu de massa's de passiviteit, waarin de bureaucratische vakbonds- en politieke apparaten der Stalinisten en reformisten hen poogt te houden, gaan doorbreken.

De nieuwe belangrijke factor in deze nieuwe etappe is juist deze golf van klassenstrijd, die sinds April van dit jaar West-Europa doet schokken, de plannen en de bedoelingen der traditionele leidingen omvergooit en geweldige krachten vrij maakt voor de snellere opbouw van de Revolutionnaire Partij.

Deze strijd valt samen met die, welke gedurende dezelfde periode het leven van de arbeidersbeweging in India, China en Japan in de strijd tegen de inheemse bourgeoisie heeft gekenmerkt.

Bovendien is de anti-imperialistische beweging der koloniale volkeren verre van overwonnen of geremd.

In Indonesië was de regering-SJARIFFOEDIN - ongetwijfeld door de druk der massa's - niet langer bereid te capituleren voor de eisen van het Nederlandse imperialisme, waardoor de regering BEEL gedwongen werd tot de openlijke koloniale oorlog over te gaan. De noodzaak voor de Nederlandse bourgeoisie opnieuw tot "vredes" onderhandelingen over te gaan werd niet in de laatste plaats bepaald door de grote strijdgeest der Indonesische volkslegers en massa's en de zwakte van haar eigen militair apparaat, bovendien aangevreten door defaitistische tendenzen.

In Indo-China duurt de oorlog voor het Franse imperialisme voort, zonder dat het tot beslissende successen weet te komen. Tegelijkertijd heeft het te maken met opstanden op Madagascar en gisting in de Afrikaanse koloniën.

In China heeft de burgeroorlog zich belangrijk uitgebreid en de crisis van het regiem van Tsjang-Kai-Tsjek verdiept.

In India poogt het Britse verdelingsplan, door het uitspeelen van de verschillende nationaliteiten tegen elkaar, de groep van het Engelse kapitaal op het land te vereeuwigen en zal, verre van te leiden tot vreedzame verhoudingen, alle tegenstellingen verscherpen en in de boezem van de anti-imperialistische beweging de strijd van het inheemse proletariaat tegen de inheemse bourgeoisie bevorderen.

Slechts in de V.S. kon de bourgeoisie overgaan tot een openlijk offensief tegen het proletariaat door het aannemen van de Taft-Hartley-wet.

Het verraad van de vakbondsbureaucratie van CIO en AFL heeft het mogelijk gemaakt, dat het door de arbeidersbasis gewenste antwoord tot nu toe beperkt en zonder verband was. Toch heeft men voor het eerst in de geschiedenis van de Amerikaanse arbeidersbeweging proteststakingen met een politiek karakter kunnen zien uitbreken en in alle delen van het land initiatieven voor de totstandkoming van een Labourparty kunnen waarnemen.

De Amerikaanse bourgeoisie zich bewust van het gevaar van politieke bewustwording der arbeidersklasse, tracht deze stroming te kanaliseren door de stichting van een derde burgerlijke partij onder leiding van haar liberaal democratische vleugel (Wallace). Bovendien is zij nog niet overgegaan tot de toepassing van de wetten, daar deze vroegtijdig (mijnen) of onmogelijk bleek (Ford).

Het Amerikaanse proletariaat heeft definitief de arena van de klassenstrijd betreden. Aanvankelijk weerloos tegenover de rampen der wereldcrisis, vindt het in 1936 de weg naar massale strijd en de massa-vakbeweging. 1946 Was getuige van de grootste stakingsgolf in de geschiedenis van Amerika, welke tot grote overwinningen leidde en het klassebewustzijn der Amerikaanse arbeiders aanzienlijk heeft versterkt. Er is geen twijfel aan dat het

-politieke-

politieke tegenoffensief van Washington het politieke bewustzijn der werkende massa's snel zal werken en het jonge Amerikaanse proletariaat ook op dit terrein in de voorhoede van het wereldproletariaat zal plaatsen.

De contra-revolutionnaire wereldoffensief der Amerikaanse bourgeoisie - met als einddoel de vernietiging der SU. - zal pas kunnen slagen, nadat de Amerikaanse arbeidersklasse door nederlagen gedemoraliseerd en haar organisaties door de contra-revolutie vernietigd zouden zijn. Doch de Amerikaanse werkers zijn zelfbewust, grote eigen historische nederlagen hebben zij niet gekend. Hun voorhoede is gewapend met het revolutionaire program der IVe Internationale, dat alle lessen uit de overwinningen en nederlagen van het Europese proletariaat heeft getrokken.

/een Het Amerikaanse proletariaat zal niet alleen/voortdurende rem blijken bij de plannen der Amerikaanse imperialisten, doch ~~to~~ bovendien door zijn sleutelpositie het wereldproletariaat talrijke gelegenheden bieden, zich van nederlagen te herstellen, vóór een derde wereldoorlog voor de deur zou staan. Ook voor Amerika is het perspectief niet dat van fascisme en oorlog, doch dat van verscherpte klassebotsingen. De burgeroorlog zal de oorlog voor zijn.

Het onevenwichtig karakter, waarin de West-Europese bourgeoisie zich nog bevindt, komt ook tot uiting in het feit, dat, ofschoon de gehele situatie voor haar meer gebiedend dan ooit een sterk regiem eist, zij nog verplicht is met parlementaire middelen te regeren, door gebruik te maken van de arbeiderspartijen en vnl. in dit stadium van de sociaal-democratie, die kost wat kost de regeringscoalitie wenst te handhaven. De verkiezingsoverwinning van DE GAULLE bewijst echter, dat de bourgeoisie - daar, waar de Stalinistische- en reformistische leiders hun invloed op de arbeiders kwijt raken - ernstig de voorbereiding van een "sterk"regiem" ter hand neemt. Zij zal echter, in dit stadium van de klassenstrijd, eerder geneigd zijn De Gaulle als schrikbeeld voor de arbeiders dan als dictator te gebruiken, daar zij voor alles bevreesd is voor de burgeroorlog, die het gevolg zou zijn van een dictatoriale staatsgreep.

De tot-stand-koming van de Kominform, noch de verwijdering van de communistische ministers uit de regeringen, als gewenst en geëist door het Amerikaanse imperialisme, heeft wezenlijke verandering gebracht in de Stalinistische politiek van klassensamenwerking en hun doel blijft, een plaats te mogen innemen in de burgerlijke regeringen om de pro-Amerikaanse oriëntering der bourgeoisie tegen te werken.

C. OP HET TERREIN DER INTERNATIONALE VERHOUDINGEN

De internationale verhoudingen blijven overheerst door de tegenstelling Amerika - USSR.

Het mislukken van de Moskouse conferentie heeft tot een verscherping tussen de tweekampen geleid.

De Verenigde Staten zijn overgegaan tot een politiek, die tot doel heeft elke pro-Russische invloed te verwijderen en elke uitbreiding van deze invloed te verhinderen in alle delen der wereld, die niet direct onder controle der USSR. staan.

Voor dit doel wordt de openlijke geweldpolitiek, als toegepast in Griekenland, Iran, China en ~~Korea~~, d.w.z. op de door de sovjet-druk het meest bedreigde punten, gecombineerd met het gebruik van economische en diplomatieke middelen, bestemd om de andere landen economisch en diplomatiek in de sfeer van het Amerikaanse imperialisme te betrekken.

Het Marshall-plan komt overeen met dit tweede aspect van de Amerikaanse politiek; in die zin vertegenwoordigt het niet de ver-
-werping-

werping, doch de voortzetting van de TRUMAN-leer, toegepast in de West-Europese landen.

De Sovjet-bureaucratie, die aan het eind van het vorig jaar scheen te zwichten, antwoordt thans met dezelfde onverzoenlijkheid, door niets van haar weerstand te verminderen en door haar economische en politieke greep op de door haar gecontroleerde landen te versterken. Haar weerstand betekent ongetwijfeld een bemoeilijking voor de stabilisatie van het imperialisme en de oplossing van de huidige economische moeilijkheden.

De stichting van het Internationaal Communistisch Informatiebureau is een onderdeel van deze politiek. Het bureau moet erop toezien, dat de communistische partijen in de afzonderlijke landen met voldoende scherpte de pro-Amerikaanse politiek doorkruisen.

Al is ongetwijfeld tegelijkertijd de bedoeling aanwezig, het Amerikaanse imperialisme met het internationale spook van het communisme te dreigen, toch is de Stalinistische bureaucratie noch bij machte, noch bereid, de revolutionaire strijd der massa's te organiseren. Zij wil haar greep op deze, via haar partijen, slechts versterken om de pro-Amerikaanse oriëntering der bourgeoisie, hetzij te neutraliseren, hetzij te wijzigen in een pro-Russische. Onnodig te zeggen, dat de gebondenheid van het Europese kapitalisme aan het Amerikaanse een dergelijke heroriëntering volkomen uitsluit. Slechts de zegevèrende proletarische revolutie zal de overheersing van het Amerikaanse imperialisme kunnen beëindigen.

DE OORLOG STAAT NIET VOOR DE DEUR.

De mislukking van de conferentie van drie te Parijs en de steeds scherper wordende tegenstellingen in de Verenigde Staten, hebben de tendenz tot kristallisatie in twee blokken nog vergroot.

De scheuren en tegenstellingen in elk blok zijn echter veelvuldig en het zou onjuist zijn te concluderen, dat de bruggen zijn verbrand, of dat er op de door de Verenigde Staten en de USSR. ingenomen basis geen nieuwe mogelijkheden tot koehandel en compromissen zijn.

Ofschoon het perspectief van een wereldoorlog altijd aanwezig blijft in de ontwikkeling van de wereldsituatie en de zekerheid, dat deze zou uitbreken, indien zegevèrende socialistische revoluties het kapitalistische regiem in de voor ons liggende historische periode niet zou vernietigen, moet worden uitgesproken, mag men hieruit niet de conclusie trekken, dat er een direct oorlogsgevaar aanwezig is.

Als men rekening houdt met het geheel der economische, sociale en politieke verhoudingen, die de huidige internationale conjunctuur kenmerken, kan men vaststellen, dat de oorlog niet voor de deur staat:

- a. het Amerikaanse kapitalisme heeft zijn expansie-mogelijkheden nog niet uitgeput;
- b. De uiterste onbestendigheid van de rest van de wereldbourgeoisie, de acties, door het nergens op beslissende wijze geslagen wereldproletariaat ondernomen en te ondernemen, leggen de voorbereiding van een oorlog ~~is~~ de grootste moeilijkheden in de weg;
- c. De militaire voorbereiding van een oorlog eist de omschakeling van de vredeseconomie in oorlogseconomie, waartoe de Amerikaanse bourgeoisie - bij de huidige afzetmogelijkheden - niet bereid is.
- d. Voor een oorlog tegen de USSR, is de demoralisatie van het wereldproletariaat en de vernietiging van de arbeidersbeweging door het fascisme een noodzakelijke voorwaarde. De burgeroor-

log zal daarom de oorlog voor zijn en slechts een verpletterende nederlaag van het proletariaat zou de voorwaarden scheppen voor de mogelijkheid, een wereldoorlog te ontketenen.

Hiervan uitgaande, is men verplicht de conclusie te trekken, dat wij waarschijnlijk voor een betrekkelijk lange periode staan, welke gekenmerkt zal zijn:

- a. door de voorbereiding van de wereldrevolutie door het proletariaat;
- b. door de voorbereiding van een derde wereldoorlog tegen de SU. door het imperialisme.

Een periode, welke zich voorts zal kenmerken door de instabiliteit der bourgeoisie, grote economische en politieke moeilijkheden, stuiptrekkingen, crises.

In de strijd van het proletariaat zullen nieuwe revolutionaire krachten vrijkomen uit de voo/gdijschap van Stalinisme en reformisme.

Wij zullen deze krachten kunnen groeperen rondom het program van de IVE Internationale voor de opbouw van de Revolutionnaire Partij, op voorwaarde, dat onze politiek in overeenstemming is met de werkelijkheid en de historische eisen.

Het gaat erom, naarmate de klassenstrijd toeneemt en de Stalinistische greep slapper wordt, onze propaganda en onze agitatie meer te politiseren, de massa's zeker en moedig de socialistische en revolutionaire oplossingen aan te geven, de reformistische argumenten van "Socialisten" en Stalinisten onbarmhartig te ontmaskeren en het reactionaire karakter aan te tonen van hun bedriegelijke en demagogische politiek. De bijzondere situatie in Nederland, als gevolg van de koloniale oorlog tegen Indonesië, plaatst dit land vooraan in de nieuwe etappe, waarvoor wij staan.

HOOFDSTUK II.

DE ECONOMISCHE ZWAKTE VAN HET NEDERLANDSE KAPITALISME.

De vóór-oorlogse positie.

Vóór de tweede imperialistische wereldoorlog was Nederland een typische schuldeisersstraat. De Nederlandse import overtrof de export voortdurend met grote bedragen. De betalingsbalans bleef slechts in evenwicht, doordat het importsurplus voldaan kon worden uit de rente-opbrengsten van de buitenlandse (vnl. koloniale) beleggingen.

De grote en gemakkelijke winsten, die gedurende een lange periode in de koloniale gebieden te behalen waren, hadden tot gevolg, dat de binnenlandse investeringen zeer beperkt bleven en dientengevolge het Nederlandse industriële apparaat in vele opzichten een achterlijk karakter kreeg.

Nede door het ontbreken van eigen ertsgebieden bleef de Nederlandse industrie vrijwel beperkt tot de z.g. lichte (op de consument gerichte) industrie (textiel, gloeilampen, vetverwerkende industrie), terwijl de zware industrie (die van productiemiddelen: machines, locomotieven, wapenindustrie), met uitzondering van de scheepswerven, die hun eigen historische ontwikkeling hadden, vrijwel geheel ontbrak.

Op het gebied van de voedselvoorziening bleef Nederland in sterke mate aangewezen op import.

De binnenlandse productie van granen en zaden, was door de ineensstorting van de graanprijzen in de tweede helft der 19de eeuw, als gevolg van de export der reusachtige nieuwe productiegebieden in Noord-Amerika, tot een minimum teruggebracht.

De Nederlandse agrarische productie werd daardoor in sterke

mate gericht op de voortbrenging van luxe-producten, welke de hoge kosten, verbonden aan het in Nederland in sterke mate overheersende kleinbedrijf en de gesteldheid der grond, konden opbrengen.

Een groot deel van de bodem wordt hierdoor gewijd aan tuinbouw (fruit, groente, bloembollen, koolgebieden, heester- en bloemeteelt), welke voor een groot deel geëxporteerd moeten worden en niet als volksvoedsel kunnen dienen.

Deze factoren deden zich eveneens gelden op het gebied van de slachtveeproductie.

Zowel op het gebied van de grondstoffenvoorziening als voor voedingsmiddelen was Nederland dus voor een belangrijk deel aangewezen op de koloniale bron, zodat de Nederlandse bourgeoisie haar positie als betrekkelijk onafhankelijk imperialisme uitsluitend behield door zijn koloniaal bezit, de kurk, waarop het Nederlandse kapitalisme dreef.

De handhaving van dit koloniale rijk eiste evenwel de handhaving van een verhoudingsgewijze sterke vloot, hetgeen een belangrijk deel van het nationale inkomen verslond.

De gevolgen van de oorlog.

In Nederland veroorzaakten de oorlog en de bezetting op economisch gebied een enorme terugval.

Aan de industrie werd op velerlei wijze kolossale schade toegebracht. Zowel als gevolg van vernietiging door directe oorlogshandelingen (vooral in Brabant en Limburg), als door het wegvoeren en onbruikbaar maken van een groot deel der industriële uitrusting tegen het einde van de oorlog en de vernietiging van de haveninstallaties van Rotterdam en Amsterdam ging een zeer groot deel van de binnenlandse beleggingen verloren.

De omschakeling van de productie op de oorlogsbehoeften van de bezetter moesten na de oorlog een belangrijke vertraging in de productie van de vredesbehoeften ingestelde artikelen veroorzaken, terwijl voorts, mede door het wegvoeren van het overgrote deel der jeugdige fabriekarbeiders een grote leemte ontstond in het aankweken van geschoolde arbeiders, hetgeen een vermindering der arbeidsproductiviteit ten gevolge had.

Voorts werd op indirecte wijze door het ongebruikt zijn van een deel der installaties (het wegvallen van de grondstoffen toevoer uit de koloniale gebieden) als door het verouderen en niet vernieuwen der installaties een vermindering der productiecapaciteit veroorzaakt.

Tenslotte veroorzaakte het wegvallen van het Duitse achterland, vooral van het Ruhr-gebied een uitermate grote achteruitgang van Rotterdam als transitohaven. Het aantal schepen, dat in Rotterdam gelost en geladen wordt, blijft sterk ten achter bij dat van vóór de oorlog.

Ook op agrarisch gebied had de tweede imperialistische wereldoorlog een ruïneuse uitwerking. Naast de directe schade door oorlogshandelingen veroorzaakte het gebrek aan meststoffen en het wegvoeren van arbeidskrachten (zij het hier in mindere mate, dan in de industrie) een grote achteruitgang in de opbrengst aan landbouwproducten, terwijl aan de veestapel door het gebrek aan voedingsmiddelen en het versneld slachten, vooral in de laatste oorlogswinter een zware slag werd toegediend.

Kwam het Nederlandse kapitalisme dus door deze oorzaken reeds zwaar gehavend uit de tweede wereldoorlog te voorschijn, de zwaarste slag werd het onmiddellijk daarna door het uitbreken van de koloniale revolutie in Indonesië toegebracht.

De Indonesische revolutie betekende de ineensstorting van het Nederlandse imperialisme, het verlies van haar betrekkelijk zelfstandige positie en de vernietiging van de hoop der Neder-

landse kapitalisten op een spoedig herstel van de geleden schade in het moederland.

Het wegvallen van de koloniale bezittingen veroorzaakte het ophouden van de voortdurende rentestroom en de verstoring van het evenwicht in de betalingsbalans, het betekende voorts de uitschakeling van de aanvoer van goedkope grondstoffen en het wegvallen van de mogelijkheden om het tekort aan voedingsmiddelen aan te vullen ten koste van de koloniale massa's. Het openbaarde onbarmhartig de zwakte van het binnenlandse productie-apparaat en de afhankelijkheid van het buitenland voor machineriën, grondstoffen en voedingsmiddelen.

In snel tempo voltrok zich op deze wijze de verandering van het Nederlandse imperialisme van schuldeisers tot schuldenaarsstaat. De tijdens de oorlog afgesloten buitenlandse leningen voor de oorlogsbehoeften werden in steeds sneller tempo opgevolgd door leningen voor de aankoop van levensmiddelen en in steeds sterker mate voor de aankoop van oorlogsbehoeften voor de oorlogsvoering in Indonesië, voor de aankoop van machines en grondstoffen voor het herstel van het industriële apparaat. Het Nederlandse imperialisme was genoodzaakt een zeer groot deel van zijn buitenlandse beleggingen te gelde te maken (verkoop van Amerikaanse fondsen liquidatie van in het buitenland werkende hypotheekbanken) en buitenlandse investeringen in Nederland op ruime schaal toe te laten.

Gedurende de eerste na-oorlogsjaren slaagde het Nederlandse kapitalisme er met behulp van buitenlandse leningen en verstrekkingen van grondstoffen en brandstoffen in, een zeker herstel te bewerkstelligen en de productie geleidelijk op te voeren.

Naarmate de schuldenlast van het Nederlandse kapitalisme toeneemt en daarmee de jaarlijkse renteverplichtingen stijgen en naarmate de Nederlandse imperialistische bourgeoisie meer onmachtig blijkt, de Indonesische revolutie neer te slaan, wordt de bereidheid van de buitenlandse credietgevers om nieuwe leningen te verstrekken minder en de noodzaak om zich de middelen voor aankoop van grondstoffen en oorlogstuig uit eigen exporten te verschaffen, dringender.

In feite demonstreert zich reeds zeer duidelijk een stagnatie in het economisch herstel. De zwakte der economische positie van de bourgeoisie treedt met scherpte aan de dag bij elke onvoorziene gebeurtenis) harde winter), welke steeds een zware inzinking in de productie teweegbrengt.

De exportmarkt, welke de bezittende klasse aan middelen voor grondstoffenimport moet helpen, is echter ten eerste beperkt, doordat bijna alle Europese landen in vrijwel dezelfde omstandigheden verkeren en streven naar een gunstiger verhouding tussen export en import, door te trachten de import drastisch te ~~xxxx~~ beperken en de export op te voeren.

Het wapen, waarmee de Nederlandse bourgeoisie tracht zich in het gedrang op de exportmarkten te handhaven en te versterken, is dat van de lage prijzen. Het is, om met deze lage prijzen op de exportmarkt te kunnen komen, dat zij er uit alle macht naar streeft, het huidige loonpeil in Nederland, dat ver ten achter is gebleven bij de stijgingen in het buitenland, te handhaven. Door de in het buitenland in het algemeen scherpere inflationistische tendenz en de daarmee gepaard gaande prijsstijgingen, blijft het voor de individuele Nederlandse ondernemer in het algemeen winstgevend, zijn productie in het buitenland af te zetten. In het tegengestelde geval wordt de exporterende fabrikant in het algemeen gesteund door exportpremies. Deze factor brengt echter mee, dat het overgrote deel der exportgoederen gezonden wordt naar landen met een zwakke valuta, waardoor de exporten op een zeer wankele basis berusten.

Ook in Nederland vertoont de geldcirculatie de laatste tijd een aanzienlijke uitbreiding met een inflationistisch karakter.

Deze inflationistische tendenz wordt in de eerste plaats veroorzaakt door het ongekend grote tekort op de staatsbegroting, welke maar ten dele wordt aangevuld door staatsobligaties, in de tweede plaats door de enorme verlening van credieten aan de industriële ondernemingen, zowel door de Herstelbank als door de grote credietbanken en voorts door de enorme winsten van de kapitalisten, welke belegging zoeken en deze door de grage aanvoer van de industriële uitrusting, slechts ten dele vinden. Deze inflatie, welke zijn oorsprong dus niet vindt in de verhoging van de lonen, zoals de propaganda van de bourgeoisie stelt, maar in de door de bourgeoisie nagestreefde doeleinden, heeft een voortdurend in snelheid toenemend tempo en de sterke tendenz de prijzen te verhogen. Zij versterkt de door de grote winsten veroorzaakte tendenz naar koersverhoging der industriële aandelen en de verrijking der kapitalistische speculanten, aan de andere kant bewerkt ze de voortdurend verdergaande daling van de koopkracht der massa's, hetgeen de oorzaak en het uitgangspunt wordt van de nieuwe golf van klassestrijd der arbeidersmassa's, die een te heviger vorm zal aannemen door de wanhopige poging der bourgeoisie om door nieuwe aanslagen op het levenspeil der massa's door verlaging van de rantsoenen en verslechtering der levensmiddelen met de tot dusver verkregen credieten uit te komen tot het ogenblik, dat de uitvoering van het Marshall-plan haar een nieuw uitstel van de ondergang zal verlenen.

De uitwerking van het Marshall-plan op de economische situatie zal vnl. afhangen van de voorwaarden, welke aan de uitvoering ervan worden vastgeknoopt. Tot dusver dienden de Amerikaanse leningen voor een groot deel voor de voedselvoorziening van de bevolking en voor de oorlogsuitrustingen. Het staat vast, dat het Amerikaanse Congres waarborgen zal vragen, dat de verstrekte leningen niet tot beconcurrering van de Amerikaanse industrieën zullen leiden. De vraag, of de leningen verstrekt zullen worden aan de staat of aan de industrieën, de vraag, of de VS. niet als tegenprestatie openlijk of gecamoufleerd beslag zullen leggen op een deel der koloniën of op de afzetmarkten in Nederland, de vraag, of de mogelijkheden tot Amerikaanse investeringen in Nederland niet zullen moeten worden vergroot, het zijn alle vragen, waarvan de beantwoording een grote weerslag zal hebben op het economische en politieke leven van het land.

In geen geval betekenen de Amerikaanse leningen in het kader van het Marshall-plan, waarvan de uitvoering waarschijnlijk pas medio 1948 merkbare gevolgen zal hebben, automatisch een verhoging van de koopkracht der massa's en een verzachting van de klassestrijd: Aan de andere kant zal een crisis in de VS. zelf er een nog groter uitwerking door hebben in de landen, die ervan afhankelijk zijn.

Besondanks is de Amerikaanse hulp aan de West-Europese kapitalisten in die zin uiterst belangrijk, dat zonder deze hulp deze staten zouden staan voor een totale financiële ineenstorting, welke voorafgegaan zou worden door een pijlsnelle inflatie en prijsverhogingen, alsmede een catastrophale ineenstorting van de productie. De Amerikaanse hulp kan de crisis van de Europese economieën echter niet oplossen, omdat ze hun het meest essentiële, een markt niet kan verschaffen, omdat het Amerikaanse imperialisme daaraan zelf de grootst mogelijke behoefte heeft.

In de periode, welke er echter nog verloopt tussen het huidige tijdstip en dat, waarop het Marshall-plan effectief wordt - indien het uitgevoerd wordt - is nog een toenemende inflatie en

-verhoging-

verhoging van het prijspeil te verwachten. Uit de daardoor ontstane vermindering van de koopkracht der massa's valt af te leiden, dat een nieuwe periode van klassenstrijd voor de deur staat, waarop de Partij zich moet voorbereiden.

HOOFDSTUK III

De economische situatie in Nederland toont duidelijk aan, dat de Nederlandse bourgeoisie er niet in geslaagd is de crisis, waarin zij zich als gevolg van de tweede wereldoorlog en de oorlog in Indonesië bevindt, te overwinnen. En met zekerheid kan worden gezegd, dat zij er evenmin in zal slagen, deze in de voor ons liggende periode te overwinnen. Het permanente karakter van de Indonesische revolutie, de toenemende inflatie van de gulden, de achterlijkheid van het industrie-apparaat en de noodzaak voor de werkende massa's, voor een bestaansminimum te strijden, zijn evenveel hindernissen, die de pogingen tot "herstel" in de weg staan.

De nieuwe etappe in de klassenstrijd, waarvan we de kenmerken op internationale schaal, in Frankrijk het duidelijkst kunnen waarnemen, heeft in Nederland eerst aarzelend haar intrede gedaan. De noodzaak voor de arbeidersklasse, het probleem van de strijd om de macht te stellen, wordt - naast het gerraad van Stalinisme en reformisme - tegengewerkt door de volgende factoren:

- a. het feit, dat de katholieke arbeiders in het Zuiden hun steun nog geven aan de KVP;
- b. de verdeeldheid van de vakbeweging, waarover wij elders spreken;
- c. de zwakte der revolutionaire partij.

Dat belangrijke delen van het proletariaat evenwel begrijpen, dat de strijd tegen het kapitalisme een machtsstrijd is, bewijst de algemene werkstaking van 24 September 1946 tegen het uitzeeden van troepen naar Indonesië.

WAT ZIJN DE ELEMENTEN VAN DEZE NIEUWE ETAPPE?

Belangrijke delen van het proletariaat, welke voor de oorlog door de stabiliteit van hun werk tot de z.g. arbeidersaristocratie gerekend konden worden, - gemeente- en rijksarbeiders, spoorwegpersoneel e.d. - en voor massale acties niet gewonnen konden worden, zijn thans van de noodzaak van dergelijke acties niet slechts overtuigd, doch vormen vaak de voorhoede in de strijd. Zij zijn niet meer door voorrechten gescheiden van het overige deel der arbeidersklasse, dat tijdens de grote zeelieden- en havenarbeidersstaking reeds toonde, de noodzaak van massale strijd te begrijpen. Daarmee is niet alleen de basis voor de reformistische politiek komen te vervallen, want het zelfde geldt voor de Stalinistische politiek, welke in wezen ook reformistisch is.

De "wederopbouw"- en "loonstop"-politiek der regering, actief gesteund door het reformisme, passief door het Stalinisme, heeft haar bankroet aan de massa's bewezen. Terwijl het de PvdA. steeds meer moeite kost, haar regeringspolitiek te verdedigen, hebben de Stalinisten hun theorie, dat stakingen "reactionair" en in het belang van het kapitaal zouden zijn, moeten laten varen al pogen zij nog steeds de strijd met alle middelen te remmen.

De burgerlijke theorie van de "noodlottige spiraal van loon- en prijsstijgingen" - gesteund in de eerste plaats door de vakbondsbureaucraten - wordt door de massa's steeds meer als kapitalistisch bedrog gezien.

Het z.g. progressieve karakter der regering-Beel, door PvdA. en CPN, verdedigd, heeft zich in zijn ware gedaante voor de massa's getoond bij het uitbreken van de oorlog tegen Indonesië. Noch het proletariaat, noch de kleinburgerlijke massa's zijn langer bereid voor deze regering offers te brengen.

Niemand maakt zich langer illusies over de beloofde prijsverlagingen.

De praktische resultaten van 2 jaar klassensamenwerking, van de inschakeling van de PvdA. in het staatsapparaat, hebben talrijke parlementaire illusies ondermijnd en de reformistische leugen van een geleidelijke verovering van de staat steeds minder aannemelijk gemaakt.

De gehele ideologie van "eerst produceren" is ondermijnd door de uithongeringpolitiek der regering, de koloniale oorlog.

Op de basis van het falen der "productie-politiek" is het de CP. moeilijk geworden de massa's nieuwe offers te vragen in naam van de "nationale onafhankelijkheid", temeer waar de afhankelijkheid van de Nederlandse bourgeoisie van het Amerikaanse imperialisme een algemeen bekend feit is.

Het toenemend aantal stakingen sinds het laatste half jaar, welke meestal tegen de wil der vakbondsbureaucraten tot stand kwamen, is een symptoom van het toenemend bewustzijn der arbeidersklasse, dat zelfstandige klasseactie niet slechts mogelijk, doch ook noodzakelijk is.

Van groot belang is het feit, dat in de CPN zelf de ontevredenheid der arbeiders met de door de partij gevoerde anti-stakingspolitiek een meer concrete vorm gaat aannemen.

De bourgeoisie maakt een dankbaar gebruik van het reformistische en Stalinistische verraad ter versterking van haar staatsapparaat. Het handhaven van de "monstop" van de dictatuur der rijksbemiddelaars zou ondenkbaar zijn zonder het reformistische en Stalinistische verraad.

De eerste grote acties der massa's havenstaking, algemene staking - hebben alle getoond, dat het Nederlandse proletariaat tot het voeren van massale strijd bekwaam is. Slechts het ontbreken van een revolutionaire leiding heeft het de Stalinisten mogelijk gemaakt, opnieuw de leiding over de massa's te verkrijgen en de strijd te doen doodlopen.

Het is een illusie te denken, dat de arbeidersklasse het verraderlijke karakter van reformisme en Stalinisme zullen begrijpen, alleen en uitsluitend door de propaganda van onze partij. Slechts door klasse-acties zal het proletariaat de ervaring opdoen van de onwil en de onbekwaamheid der traditionele leiders en zich bewust worden van de noodzaak van een nieuwe leiding. Slechts de aanwezigheid van de RCP bij de acties der arbeidersklasse, het opstuwten ervan, het ontmaskeren van de rol der verzoeningsgezinde leiders zal de RCP de plaats geven, die haar toekomt, die van leider der strijdende arbeiders.

Het is eveneens een illusie te denken, dat de arbeidersklasse deze ervaring opdoet in één actie. Een gehele periode van strijd, overwinningen, nederlagen, halve overwinningen, zal nodig zijn voordat de arbeidersklasse en haar voorhoede tot ons program overgaan en ons als leiding erkennen. Ondanks alle verraad hebben de reformisten en vooral de Stalinisten nog een groot crediet onder de werkers, dat zij niet in één dag verspelen. Bovendien is het vermogen vooral van de Stalinisten tot het doen van manoeuvres van van dien aard, dat zij slechts in de strijd hun greep op de arbeidersklasse kunnen verliezen.

Zij, die van een laag bewustzijn der arbeidersklasse spreken in verband met het stagneren van de strijd, bewijzen slechts hun eigen laag - kleinburgerlijk of/burgerlijk beïnvloed - bewustzijn-

wustzijn en een volkomen onbegrip voor de grote rol, die de leiding in de strijd van het proletariaat speelt. Eerst dan zal het proletariaat zijn wantrouwen in de traditionele leiders opzeggen, als het tegenover deze een nieuwe, in de strijd beproefde revolutionaire leiding kan stellen. Van ons werk zal in de eerste plaats afhangen, in welk tempo dit proces plaats vindt.

De eerste reactie van de arbeiders op het verraad van zijn officiële leiding is die van teleurstelling en non-activiteit, zelfs als hij met onze beweging sympathiseert. Die reactie is gezond, want de RCP zal in de actie moeten bewijzen niet slechts de juistheid van haar program en van haar leuzen, maar eveneens de **DOELTREFFENDHEID** van haar strijd methoden. D.w.z., onze leden in de fabrieken en in de vakbeweging en onze Partij als geheel zal slechts aantrekkingskracht op de arbeiders uit oefenen, als zij **EEN DOELMATIGE STRIJDLEIDING** is.

Als de partij zich in de periode tussen het eerste en het tweede congres niet ontwikkeld heeft in overeenstemming met de mogelijkheden, die de strijdbaarheid der arbeidersklasse haar bood, dan in de eerste plaats, omdat zij zich nog slechts van buitenaf in de actie van het proletariaat wist te mengen en daardoor niet instaat was, de officiële leiders de leiding te betwisten. Zij kon de arbeiders slechts zeggen: zo moeten jullie het doen in plaats van: zo zullen wij het doen. De door de Partij gemaakte fouten dragen daarvan het typische kenmerk. Het door de Partij tijdens de zeelieden- en havenarbeidersstaking uitgegeven manifest ging terecht van de noodzaak uit, de staking uit te breiden, zo nodig tot de algemene werkstaking, in-dien de regering niet mocht toegeven. Doch het was een rechtstreekse oproep tot algemene werkstaking, terwijl de partij in de staking zelf afwezig was, door het ontbreken van banden met de havenarbeiders en zeelieden. Waar de arbeiders nog niet bereid bleken, hetgeen te verwachten was, aaneen oproep van onze partij gehoor te geven, had onze taak erin moeten bestaan op de **NOODZAAK** van uitbreiding te wijzen, de dubbelzinnige houding der officiële leiders te ontmaskeren en de arbeiders op te wekken, in hun vakbonden uitbreiding van de strijd te eisen.

Wij zullen in een ander deel van deze resolutie de belangrijkste door de partij-leiding gemaakte fouten ontleden. Doch thans reeds kunnen wij zeggen, dat zij alle het gevolg waren van het ontbreken van een innig contact met de arbeidersklasse. Het zou dwaasheid zijn te vergen, dat onze Partij er reeds in geslaagd zou zijn voor zichzelf het probleem der leiding op te lossen, terwijl de gehele crisis van het wereldproletariaat juist voortvloeit uit het ontbreken van een leiding. Toch kan met zekerheid worden gezegd, dat voortdurend aandacht is besteed aan de versterking van het CC en het Polbureau. Het zal thans eerste vereiste zijn, de leiding met die kameraden te versterken, die in de afgelopen periode hebben getoond leiding te kunnen geven aan de strijd der arbeidersklasse. Zij zullen ook in staat zijn, de partij te leiden en deze in nauwer contact met het proletariaat te brengen.

De taak van de nieuwe leiding, op het IIe Congres gekozen, zal er vooral in moeten bestaan de partij tot een werkelijke arbeiderspartij te maken, die in staat is leiding te geven aan de acties van het proletariaat.

Wij zullen moeten leren, dat de partij zich noch automatisch, noch door uit ongeduld voortvloeiend ultimatisme tot revolutionaire massa-partij kan ontwikkelen. Wil de RCP de revolutionaire partij van het Nederlandse proletariaat worden, dan zal zij daarvoor de basis moeten leggen door de bolsjewisatie van de partij. Ook in dat geval zal de partij in haar geheel nog veel ervaring moeten opdoen, voor zij de reformisten en Stalinisten de leiding

zal kunnen ontrukken.

DE CONTRA-REVOLUTIONNAIRE ROL VAN HET STALINISME.

Sinds het aan de macht komen van Hitler is het Stalinisme openlijk overgelopen naar het kamp van de bourgeoisie. Het was tijdens de tweede wereldoorlog de voornaamste rem in de verwezenlijking van de omzetting van de oorlog in de burgeroorlog.

In de Russische randstaten, waar de omverwerping van het kapitalisme door de massa's op de dagorde stond, bleek zijn contra-revolutionnaire rol het duidelijkst door het beschermen en handhaven van de kapitalistische orde.

Voor het bestrijden van het Stalinisme als een aan de revolutionnaire strijd der arbeidersklasse vijandige stroming, is een JUIST BEGRIP van zijn wezen eerste vereiste. De Stalinistische partijen zijn arbeiderspartijen. Elke steun aan de bourgeoisie bij haar anti-Stalinistische (in wezen anti-communistische) campagne moet daarom ten scherpste veroordeeld worden. De Stalinistische partij is echter een verworden, reformistische arbeiderspartij, die zich van het vooroorlogse reformisme onderscheidt door haar verbondenheid met de Stalin-bureaucratie.

De algemene politiek van de CP moet dan ook verklaard worden uit de verbondenheid der leiding met het Kremlin. Waar de Stalin-bureaucratie evenwel sinds jaren de politiek van klassenverzoeening voorschrijft en de leidingen der CP ook voor dat doel heeft kunnen corrumperen, is de CP objectief tevens een agentuur der eigen bourgeoisie in de rijen der arbeidersklasse geworden. De verscherping van de tegenstellingen tussen het imperialisme en de USSR zal daarom onherroepelijk leiden tot conflicten tussen de meer nationalistische en de meer Russische georiënteerde elementen. Wij zullen deze ontwikkeling niet onverschillig mogen volgen, doch moeten begrijpen, dat de proletarische tendenz zich in de eerste plaats uit door de grootste verbondenheid met Rusland.

De Stalinistische partij is een ARBEIDERSpartij door zijn oorsprong, zijn sociale basis, welke vnl. uit arbeiders en uit de onderste lagen der kleine bourgeoisie bestaat, in tegenstelling met de door de bourgeoisie geschapen organisaties, welke tot doel hebben de arbeiders tot haar gevangenen te maken.

De Stalinistische Partij is een REFORMISTISCHE partij, omdat zij haar politiek ontwikkelt volgens de gedachte van de klassenverzoeening en de illusie wekt alsof een verbetering van de toestand der werkers binnen het kader van het kapitalisme mogelijk zou zijn; zeer karakteristiek is de opvatting, dat het socialisme in Engeland zich "geleidelijk" zou ontwikkelen, evenals de "Theorie" van de verwezenlijking van het socialisme in andere landen door een vreedzame verovering van de burgerlijke staat ("nieuwe democratie").

De Stalinistische partij is een reformistische partij, omdat zij, evenals de PvdA, een hulpmiddel tot het verspreiden van de burgerlijke ideologie en kleinburgerlijke illusies onder het proletariaat is.

De Stalinistische partij is een reformistische partij van een NIEUW TYPE, omdat zij niet slechts de belangen van de bourgeoisie in de rijen van het proletariaat, doch vooral die van de Kremlin-diplomatie vertegenwoordigt.

De Stalinistische partij heeft geen bovenaardse macht. Haar kracht ligt alleen en uitsluitend in de steun van het meest bewuste deel van het proletariaat, dat zij tracht te misleiden en van de revolutionnaire weg af te houden. De strijd van de bourgeoisie tegen het Stalinisme is daarom tegen de arbeidersklasse gericht. De toekomst van het Stalinisme wordt bepaald door de ontwikkeling-

wikkeling van de klassenstrijd. Zegeviert het fascisme en wordt de arbeidersbeweging verbrijzeld, dan zal ook het Stalinisme door de bourgeoisie verbrijzeld worden. Werpt het proletariaat evenwel de bourgeoisie omver, dan zal het zich ook van het Stalinisme ontdoen, zoals het Russische proletariaat met mensjewiki en sociaal-revolutionairen afrekende.

Doordat de CPN in de eerste plaats op het industrie-proletariaat steunt, is haar greep op de arbeidersklasse veel wezenlijker, dan die van de PvdA. De C.P. is er evenwel nog niet in geslaagd, zoals in Frankrijk, de plaats van de sociaal-democratie in te nemen. Het zal in de eerste plaats van de ontwikkeling van onze partij afhangen, of de CP daarin zal slagen. In een zo belangrijke plaats als Rotterdam heeft de CP zich nog niet kunnen stabiliseren en zijn de kansen voor onze partij, de erkende voorhoede te worden, gunstiger dan waar ook. Wij zullen dergelijke kansen zeer ernstig moeten trachten te benutten, indien wij ons niet fatalistisch bij de ontwikkeling der CP willen neerleggen.

DE PvdA.

De voorspelling van de Partij, dat een tweeklassenpartij, die de PvdA beoogde te zijn, zich bij het scherper worden der klassentegenstellingen niet zou kunnen handhaven, wordt reeds thans bewaarheid. Het verraad in het Indonesische conflict heeft talrijke arbeiders van haar vervreemd, terwijl de burgerlijke elementen opnieuw hun heil gaan zoeken in uitgesproken burgerlijke partijen.

Wij zullen de ontwikkeling der PvdA nauwkeurig moeten volgen en niet slechts in uitsluitend negatieve zin, doch voortdurend richtlijnen moeten geven, waarom zich een eventuele oppositie in de PvdA. kan groeperen.

BALANS VAN DE KLASSENSTRIJD.

Zonder overdrijving kan gezegd worden, dat de - door de Stalinistische leiders bewust bevorderde - nederlaag van de havenarbeiders en zeelieden een gevoelige nederlaag geweest, die de strijd der arbeidersklasse voor lange tijd heeft geremd. Hetzelfde geldt trouwens voor de door de EVC-leiding tijdens de na de fusie-onderhandelingen met het NVV, gevoerde politiek, welke het vertrouwen van de arbeiders in de EVC sterk heeft ondermijnd en een algemene ontmoediging tot gevolg had.

Reeds is het proletariaat echter gedwongen - en het zal daartoe steeds meer gedwongen worden - de lage lonen, de inflatie, de voedselcrisis, de hoge prijzen, met verscherpte strijd te beantwoorden. Deze strijd wordt begunstigd door het tekort aan arbeiderskrachten het ontbreken van voorraden e.d. Als ondanks deze gunstige en noodzakelijke verhoudingen voor de strijd niet meer acties plaats vonden, dan in de eerste plaats om POLITIEKE redenen:

- a. het vertrouwen der arbeiders in hun leiding;
- b. het ontbreken van vertrouwen in enige leiding als gevolg van ondervonden teleurstellingen. Ook hieruit vloeit voort, dat onze partij er slechts in de acties in kan slagen, het vertrouwen der arbeiders te winnen.

Wij zullen moeten begrijpen, dat elke economische strijd in een politieke strijd kan veranderen. Het gebruiken van troepen bij een staking, het weigeren van de regering de loonstop los te laten enz. stellen onmiddellijk het probleem van de strijd tegen de regering aan de orde. Wij zullen niet kunnen volstaan met de leus: WEG MET BEEL.

ARBEIDERS- EN BOERENREGERING.

Het gaat erom, de grote massa van arbeiders en arme boeren, welke nog illusies heeft in de Stalinistische en reformistische partijen, een perspectief te bieden, dat door haar als reëel wordt aanvaard, als motor kan dienen om haar strijd te revolutioneren, het probleem van de macht te stellen en de hulpeloosheid en het verraad van Stalinisme en reformisme te ontmaskeren. "Julie hebt jullie vertrouwen uitgesproken in CPN en PvdA, niet om de kapitalisten aan het bewind te laten. Dwingt jullie partijen, een regering te vormen zonder de kapitalisten. Doch houdt jullie leiders in de gaten, zorgt ervoor, dat ze niet de belangen van het grootkapitaal uitvoeren. Zorgt ervoor, dat zij onder controle van jullie vakbonden, bedrijfscomité's en andere klasse-instellingen staat in plaats van onder de controle der bourgeoisie. Dwingt deze regeringen een werkelijk begin te maken met de ont-eigening der grote bezitters zonder schadeloosstelling, dwingt haar een socialistisch program uit te voeren. Strijdt er thans reeds voor, om een dergelijke regering te verwezenlijken, dat jullie leiders de coalitie met de bourgeoisie verbreken. Als jul-lie de strijd aanbindt voor een arbeiders-en boerenregering, zul-len de christelijke en katholieke arbeiders niet langer de reac-tionnaire partijen van het kapitaal ondersteunen."

In die zin dienen wij de leus: "Voor een regering van socia-listen en communisten" te voeren. Wij dienen voortdurend de strijd van de massa's zelf daarbij op de voorgrond te stellen, om elke reformistische illusie te vernietigen. En wij dienen tegelijker-tijd de reformistische en Stalinistische leiders aan de kaak te stellen, omdat zij niet bereid zijn de macht in handen te nemen. Wij mogen geen ogenblik de illusie wekken, dat de verraderslei-ders bereid of in staat zouden zijn hun program uit te voeren. Steeds moet er de klemtoon op gelegd worden: "Jullie hebt hun het vertrouwen geschonken, dwingt ze voor jullie belangen op te ko-men, die zij steeds verraden. "In die zin zullen wij de brug kun-nen slaan tussen de massa en onze partij en kunnen voorkomen, dat de strijd van arbeiders en arme boeren doodloopt op het Sta-linistisch en reformistisch verraad. Nooit mag daarom uit het oog worden verloren, dat een regering van socialisten en commu-nisten voor ons geen doel is, doch een overgangsleuze (en evt. etappe) voor de voorbereiding van de vernietiging van de macht van het kapitaal en de invoering van de proletarische dictatuur.

De gedachte, dat de arbeidersbeweging zich van de macht moet meester maken, door het populariseren van de leus: **VOOR EEN AR-
BEIDERS- EN BOERENREGERING, ONDER CONTROLE DER WERKENDE MASSA'S**, blijft een van de voornaamste taken der partij. Wij moeten er echter voor oppassen, deze leus niet te schematisch te stellen, waardoor zij een reformistische betekenis kan krijgen. Nu de ka-tholieke arbeiders de KVP nog steunen, zal niet de klemtoon op het verwijderen van de kapitalisten uit de regering, doch op het **VERBREKEN** van de coalitie met de bourgeoisie moeten worden ge-legd.

VERKIEZINGEN.

In verband met de noodzaak van de propaganda voor een arbeiders- en boerenregering krijgen de verkiezingen een bijzondere betekenis. Was het deelnemen aan verkiezingen door de partij in de periode van haar consolidatie om technische redenen reeds on-mogelijk, in de toekomst zal ernstig overwogen moeten worden, waar en of de partij haar eigen kandidaten kan stellen. Is haar dat om financiële redenen vooralsnog absoluut onmogelijk, dan zal de partij de arbeidersklasse adviseren, andere arbeiderscan-didaten te steunen. Zij zal daarbij echter duidelijk uiteen moe-ten zetten, waarom zij zelf niet kan deelnemen, haar eigen program met alle scherpte naar voren moeten brengen en het verraad der
-traditionele-

traditionele partijen aan de kaak stellen. In dat geval kan het steunen van bijv. een CP-candidaat geen illusies wekken. Het is voor de arbeidersklasse niet moeilijk te begrijpen, dat de slechtste arbeiderscandidaat duizend keer beter is dan welke burgerlijke kandidaat ook. Klasse tegen klasse, dat dient ook de inhoud van onze verkiezingspolitiek te zijn.

VERKIEZINGSBLOK VAN VAKBONDEN EN CP

Bij het stellen van deze leus zijn wij van onze waardering van de PvdA als tweeklassenpartij uitgegaan, niet van het feit, dat grote delen der werkende massa's de PvdA nog als een socialistische partij zien. Het stellen van een blok van vakbonden en CP tegenover de PvdA was een illusie, welke slechts de CP ten goede kon komen. Zolang beide partijen de meerderheid van arbeiders en kleinburgers vertegenwoordigen, is het onze taak deze massa's op te wekken hun leiding te dwingen de macht te grijpen. Op deze wijze brengen wij ze in tegenstelling met de reformistische en soms burgerlijke leiders van hun partij. Zouden de massa's zo bewust zijn, dat zij hun vakbondsbureaucraten dwingen met de CP een blok te vormen, omdat de PvdA een tweeklassenpartij is, dan zouden wij reeds lang het stadium van het reformisme en dus van PvdA en CPN - verschreden hebben. Het stellen van de leus van het verkiezingsblok was - waar zij bedoeld was als protest tegen het tweeklassenkarakter der PvdA - geen opportunistische fout. Veeleer weerspiegelt zij de onervarenheid van partij en leiding en zal als een kinderziekte-symptoom in de annalen van onze partijgeschiedenis worden opgeschreven.

DE ALGEMENE WERKSTAKING

Op 24 September 1946 stelde het Amsterdamse proletariaat zelf het probleem van de Algemene werkstaking op de agenda der Nederlandse arbeidersklasse. Het gaf daarmee uiting aan het bewustzijn, dat de koloniale oorlog slechts beëindigd kan worden door de MASSALE BUITENPARLEMENTAIRE ACTIE DER WERKERS. Het bracht tevens tot uiting zijn wil te strijden tegen de regering-Beel met alle middelen.

Ongetwijfeld heeft de systematische solidariteitscampagne der partij met Indonesië veel bijgedragen tot de tot-standkoming der 24 September-staking. Doch de staking zelf leverde het bewijs, hoe zwak onze partij nog verbonden is met de massa der werkers. Dat feit mag ons echter niet doen terugschrikken voor de noodzaak van de propaganda voor de algemene werkstaking. De voorbereiding daarvan eist echter in de eerste plaats, dat onze partij zich verankert in de massa-beweging der arbeidersklasse.

STRIJD-COMITÉ'S

Het is de plicht van al onze leden in de bedrijven aan de tot-standkoming van strijdcomité's, niet in de zin als bedoeld door ultra-linkse sectariërs (met een permanent karakter enz.), doch als instrumenten tot de verwezenlijking van een staking, mee te werken. Is een bewuste strijdleiding aanwezig, dan zal het de vakbondsbureaucraten honderd maal zo moeilijk vallen een staking tegen te houden of te verraden, terwijl deze zich bij een doelbewuste geleide staking niet zo gemakkelijk van het onthouden van steun aan ~~de~~ de staking zullen kunnen afmaken.

ONZE LEUZEN

Te weinig wordt nog de revolutionaire betekenis van onze leus voor een bestaansminimum, beschermd door de GLIJDENDE LOON-SCHAAL, begrepen. Terwijl voor de massa's de noodzaak ~~van~~ hun
-lonen-

lonen tegen verdere inflatie te beschermen, steeds duidelijker wordt, is de inflatie in de handen der regering een middel tot voortdurende loonsverlaging, noodzakelijk ter voorkoming van de ineensstorting van het regiem. Het is volkomen onvoldoende, als wij de leus slechts in onze algemene propaganda stellen. Het is in de eerste plaats de taak van onze kameraden in de vakbeweging en in de bedrijven voor een bestaansminimum beschermd door de glijdende loonschaal te strijden.

ARBEIDERSCONTROLE

De thans door de Stalinisten gesteunde "strijd" voor "medezeggenschap in de bedrijven", welke in wezen de klassensamenwerking tot grondslag heeft, biedt onze leden een gunstige gelegenheid, de propaganda voor de ARBEIDERSCONTROLE OP DE PRODUCTIE te voeren.

Te veel zijn onze kameraden nog bevreesd, de overgangseisen te stellen door het "radicalisme" ervan. Zij vergeten daarbij, dat het overgangsprogram der Internationale de gehele ervaring der arbeidersklasse weerspiegelt - overwinningen en nederlagen - en zijn grote revolutionaire waarde in de PRACTIJK heeft bewezen.

STRIJD TEGEN DE INFLATIE

In de strijde tegen de inflatie verwerpt de partij met alle scherpte de "geneesmiddelen", door de bourgeoisie en haar agenten aangeprezen als: "Eerst produceren" enz. Slechts de omverwerping van het kapitalisme zal aan de inflatie een eind maken. Dat mag ons er echter niet van weerhouden, de inflatie - die de arbeidersklasse voortdurend tot de strijd om het bestaan dwingt - dagelijks te bestrijden. Daarbij is een zeer soepele toepassing van onze overgangseisen eerste vereiste. Nu eens zullen wij het zwaartepunt moeten leggen op de militaire credieten, in de eerste plaats in verband met de koloniale, dan weer moet de onteigening van de banken, de arbeiderscontrole op de winsten der kapitalisten, de onteigening der dividenden enz. het zwaartepunt van onze actie vormen. De inflatie is een zo belangrijke revolutionerend verschijnsel, dat de aandacht der partij op dit probleem voortdurend gevestigd dient te zijn.

HET VOOR ONS LIGGENDE JAAR

Het voor ons liggende jaar zal ongetwijfeld gekenmerkt worden door scherpe klasse-acties. Het vertrouwen der werkers in de regering-Beel is zodanig ondermijnd, dat de Stalinisten zich niet meer kunnen beroepen op de "progressiviteit" van deze regering om stakingen te voorkomen. Daarbij is ook een verscherping van de politieke tegenstellingen met zekerheid te voorzien.

Slechts onze partij is gewapend met een program, dat de voorwaarden voor de overwinning biedt. Van onze activiteit van de ernst, waarmee wij er toe overgaan onze politiek in de PRACTIJK te brengen, zal het afhangen, of wij de plaats zullen veroveren, die een sectie der IVe Internationale behoort in te nemen: aan het hoofd der werkende massa's.

Ongetwijfeld, de partij heeft nog vele tekortkomingen, meer, dan in werkelijkheid noodzakelijk was. Doch slechts wij zijn het geweest, die in Nederland het probleem van de revolutionaire partij hebben gesteld, niet slechts met woorden, doch door ons Optreden. Beschouwen wij de periode tussen het 1ste en 2de congres als dat van de consolidatie der partij, het uitwerken van een program, het komen tot een vaste politieke lijn, het leren uit

de gemaakte fouten, het versterken van leiding en gelid. Laat ons begrijpen, dat deze voorbereidende werkzaamheden onontbeerlijk waren om de basis te leggen voor het verdere werk. Doch laat ons thans een stap voorwaarts doen, door de basis te verbreden en de partij te maken tot wat zij moet worden: EEN REVOLUTIONNAIRE MASSAPARTIJ VAN HET NEDERLANDSE PROLETARIAAT.

HOOFDSTUK IV

DE INDONESISCHE REVOLUTIE? DE KLASSENVERHOUDINGEN IN NEDERLAND EN DE TAKEN VAN DE NEDERLANDSE SECTIE DER VIERDE INTERNATIONALE

1. Het karakter van de Indonesische revolutie.

De revolutie in Indonesië wordt - evenals die in andere heel of half koloniale landen - bepaald door haar permanent karakter. De neergangperiode van het kapitalisme laat niet toe, dat in een dergelijk land zich een nationale bourgeoisie ontwikkelt, die sterk genoeg is om haar eigen emancipatie van feodalisme en imperialisme te verwerklijken, Enerzijds blijft haar basis in het productie-apparaat smal door de druk van het overheersende imperialisme, anderzijds is de inheemse bourgeoisie niet in staat de revolutionaire energie der massa's, waarop zij in haar strijd voor de nationale burgerlijke staat zou moeten steunen, binnen de grenzen der kapitalistische eigendomsverhoudingen te houden. De inheemse opkomende bourgeoisie is onmachtig haar eigen historische taken - die van de omverwerping der feodale eigendomsverhoudingen, van de agrarische revolutie en de vestiging van de burgerlijk-democratische nationale staat - te vervullen. Integendeel is zij dikwijls door haar oorsprong en organisch gebonden aan de feodale heersers en is zij genoodzaakt in haar strijde tegen de revolutionaire volksmassa's steun te zoeken bij het overheersende imperialisme. De taken van de burgerlijke revolutie vallen ten deel aan het proletariaat, gesteund door de massa's der arme boeren. Het proletariaat zal echter, wanneer zij de leiding van de revolutie genomen heeft, haar eigen proletarische taken ten uitvoer brengen.

a. De opkomende inheemse bourgeoisie.

Bij de stichting van de Indonesische Republiek in Augustus 1945, viel de politieke leiding toe aan een groep burgerlijke nationalistten, wier voornaamste woordvoerders SOEKARNO-SJAHRIR cs. zijn. De economische basis van deze groep is oneindig veel zwakker, dan die van overeenkomstige groepering in India, die erin geslaagd is, in concurrentie met het Britse kapitalisme een eigen zware en kledingindustrie op te bouwen. Bestaat er in India een inheemse kapitalistische klasse, die zelfstandig de uitbuiting van een groot deel der massa's organiseert en het volledige monopolie daarvan voor zich opeist, in Indonesië tracht zij door middel van de revolutie eerst dit stadium te bereiken. Herhaaldelijk verklaart de Republikeinse regering, dat zij de buitenlandse, d.w.z. alle vóór 1941 bestaande kapitalistische ondernemingen aan de "rechtmatige eigenaren" terug zal geven. Wat zij eist is niets dan een zo grote souvereiniteit, dat zij in staat zal zijn deze ondernemingen te belasten en met dit en bovendien uit feodale en handelsbronnen verkregen kapitaal, eigen bedrijven te stichten. De politiek van deze groep wordt door dit gebrek aan economische basis bepaald. Tegenover de druk van het Nederlandse imperialisme, moet zij steunen op de revolutionaire energie van de grote massa der uitgebuitenen, terwijl zij zich slechts, dank zij de militaire en economische druk der Nederlandse en andere imperialisten, kan handhaven tegenover de aspiraties der volksmassa's. Juist door het schimmenbestaan, dat zij lijdt, kan zij aan geen der beide partijen een

-beslissende-

beslissende concessie doen. Tegenover de volkmassa's kunnen zij niet zover gaan, dat de politieke macht op hen zou overgaan en de vestiging van een arbeiders- en boerenregering de kans op verwerving van althans een deel van de door hen voortgebrachte meerwaarde verloren zou gaan. De vorming van het "Volksfront" van Tan MALAKKA, betekende, dat het perspectief van een arbeiders- en boerenregering reëel werd en noodzaakte de regering Sjahrir deze formatie illegaal te verklaren en de leiders daarvan gevangen te nemen. Aan de andere kant belet juist het feit, dat zij zelfstandig nog niet een industrie heeft kunnen opbouwen, hen tegenover de volksmassa's volledig met de Nederlandse imperialisten samen te gaan. Als groep zou dat voor hen de ondergang betekenen. Zo was het de regering SJARIFOEDDIN onmogelijk, de instelling van een gezamenlijke gendarmerie, die de terugkeer der koloniale ondernemers in hun, dwz. in alle bedrijven zou betekenen, te aanvaarden. Zij moest, terwille van haar eigen aspiraties, de door de Nederlandse bourgeoisie aan haar opgedrongen oorlog accepteren.

b. De massa van arbeiders en arme boeren.

De indonesische revolutie wordt gedragen door de grote massa van arbeiders en arme boeren: de arbeiders voeren strijd tegen de koloniale uitbuiting als een strijd tegen alle uitbuiting en hun diepste historische aspiratie is geen andere dan die van het wereldproletariaat; de vestiging van de socialistische maatschappij. Door hun strijd tegen de feodale eigendomsverhoudingen, door het imperialisme in stand gehouden en verdedigd, zijn de arme boeren in hun strijd om de grond, de onontbeerlijke bondgenoten van de arbeidersklasse, een onuitputtelijke reserve van revolutionaire strijders. De verscherpte uitbuiting, waaraan het imperialisme in zijn neergangsperiode deze massa's moet onderwerpen, laat voor hen geen andere weg, dan die van de voortdurende opstand over. Een onverzoenlijke houding van de Indonesische volksmassa's tegenover het Nederlandse en wereldimperialisme vloeit hieruit voort. Voor hen is de revolutie niet geëindigd, alvorens de invloed van het onderdrukkende imperialisme volkomen is vernietigd en de volledige onafhankelijkheid daarvan is bereikt dwz. voordat het kapitalisme als zodanig is vernietigd.

De sociale samenstelling van de grote revolutionaire massa in Indonesië is echter ongunstig voor de vorming van het politieke bewustzijn, dat aan haar aspiratie de uitweg zal moeten wijzen. Het eigenlijke loonproletariaat vormt slechts een betrekkelijk gering deel van de Indonesische bevolking: erger is, dat het industriële proletariaat daarvan weer een klein gedeelte vormt. Toch dringt het bewustzijn, dat een arbeiders- en boerenregering, steunende op de eigen organen van deze klasse nodig is, meer en meer door. Het is dan ook onder de toenemende druk, die de massa's uitoefenen op de regering, dat Sjarifoeddin de berechting van Tan Malakka cs., - eens als een van zijn voornaamste program-punten geproclameerd, heeft moeten opgeven en hen weer op vrije voeten heeft moeten stellen. Dit biedt een groot perspectief voor de vorming van zelfstandige klasse-organen van arbeiders en arme boeren in Indonesië en voor de strijd voor het socialisme.

c. Indonesische en wereldrevolutie.

Niet alleen de embryonale staat van de burgerlijke klasse in Indonesië en de onmogelijkheid voor haar om daar boven uit te komen, - niet alleen de onblusbaarheid van de revolutionaire energie van de Indonesische massa en de toenemende kracht van de

Indonesische revolutionaire , - maar ook de noodzaak de Indonesische revolutie te verbinden aan de wereldrevolutie vloeit voort uit het permanente karakter van de crisis van het kapitalisme en van de koloniale opstanden. De permanente uit zich niet slechts in het verloop van de revolutie in Indonesië, maar ook in de ruimte, in het verbinden van de Indonesische vrijheidsstrijd met die van andere koloniale volkeren en met die van het wereldproletariaat. De boycotbeweging, die in vele delen van de wereld het proletariaat in de strijd voert, is juist door de zwakke sociale samenstelling van de Indonesische massa's van een beslissende betekenis. Geïsoleerd zal de Indonesische revolutie niet kunnen overwinnen. Zij zal steun moeten krijgen van andere, hoger georganiseerde koloniale volkeren, als die van India en Ceylon en van het Europese en wereldproletariaat. De Indonesische revolutie is opgenomen in het wereldrevolutionaire proces en zal met de wereldrevolutie de eindzege behalen of met de gehele wereld een stap nader komen tot de barbarij.

d. na de 24e Juli.

Het uitbreken van de openlijke oorlog in Indonesië heeft de ontwikkeling van het revolutionaire proces in Indonesië en daarbuiten versneld. De laatste, brutale eisen van de Nederlandse imperialisten, die niets minder dan de vernietiging der Republiek inhielden, hebben de politiek van Soekarno-Sjahrir cs. en van allen, die hun verzoeningsgezinde houding ondersteunden, als verraderlijk ontmaskerd. Linggadjati, door hen als het fundament van de Indonesische onafhankelijkheid en van de vreedzame samenwerking van de Republiek en het imperialistische Nederland aangeduid, bleek in werkelijkheid het uitgangspunt te zijn voor de frontaanval van de Nederlandse bourgeoisie. Onbarmhartig is hiermee de nederlaagsstrategie van de Indonesische regering en van de officiële arbeidersleiders in Nederland, gebrandmerkt. Dit versterkt de kansen der revolutionaire partij in grote mate.

Aan de andere kant heeft het feit, dat de regering der Republiek de haar opgedrongen koloniale oorlog moest aanvaarden, bevestigd, dat haar mogelijkheden tot manoeuvres belangrijk zijn ingekrompen. Dit geldt niet alleen voor haar houding tegenover de Nederlandse bourgeoisie, maar ook voor haar politiek ten opzichte van de revolutionaire massa's in Indonesië. De aanval van het Nederlandse imperialisme leverde haar op genade en ongenade over aan deze massa's, die in een snel proces van bewustwording betrokken zijn. De vrijlating van Ten Malakka en de zijnen bewijst, dat de drang der massa's naar de vestiging van een arbeiders- en boerenregering door de Indonesische regering op de duur niet meer te sluiten is.

e. De Uno en de boycot.

De Indonesische revolutie is een wereldkwestie en zowel de bourgeoisie als het wereldproletariaat begrijpen dat. Het ingrijpen van de UNO en de internationale boycotactie bewijzen, dat wat het internationale aspect betreft, de Indonesische revolutie een dergelijke rol speelt als het jonge Sovjet-Rusland na de vorige oorlog.

Voor de heersende klik in Indonesië is het beroep op de UNO een voortzetting van de verzoeningspolitiek in de verhoudingen van de koloniale oorlog en de Stalinistische en reformistische leiders hebben deze mogelijkheid tot voortzetting van hun bedrog dankbaar aangegrepen. De onvoorwaardelijkheid, waarmee Sjahrir cs. zich neerleggen bij de besluiten van de UNO, is een verraad, dat in dezelfde mate grover wordt, als dat van vóór 24 Juli, als de militaire toestand van de Republiek sinds die

tijd ernstiger is geworden en als zodanig hebben de Indonesische volkslegers het bevel "Staakt het vuren" dan ook begrepen. Het optreden van Wall-street in de UNO, onveranderlijk gericht op de onderwerping van de Republiek en slechts het feit, dat de Amerikaanse imperialisten van hun Nederlandse spitsbroeders een Judasloon opeisen, bepaalt de weerstand van VAN KLEFFENS. Zoals het bevel "Staakt het vuren" eenzijdig was en bedoeld om aan de Nederlandse imperialisten de gelegenheid te geven door middel van "zuiveringsacties" de veroverde gebieden te bezetten, zo zal elk verder optreden van de Keuken der dieven gekenmerkt worden door eenzijdigheid.

Aan de andere kant heeft de arbeidersklasse in vele delen der wereld de zaak van de boycot tot de hare verklaard. Reeds sinds Augustus 1945 gevoerd door de Australische havenarbeiders, heeft zij thans weerklink gevonden onder de arbeiders van Singapore en andere steden van het verre Oosten, ~~zowel~~ zowel als in Amerika en Canada. Ook de Nederlandse Stalinisten hebben de boycot moeten afkondigen. De doorvoering van de boycot is een grootste revolutionaire taak, die op de schouders van de RCP rust. Zij is absoluut noodzakelijk voor de verdediging van de Republiek en biedt grote perspectieven voor de ontwikkeling van de klassenstrijd in Nederland.

2. De Indonesische revolutie en de situatie in Nederland.

a. De dwangpositie van de Nederlandse bourgeoisie.

De Nederlandse bourgeoisie bevond zich sinds de capitulatie van Duitsland en Japan in dezelfde moeilijkheden als de bourgeoisie van de andere Europese landen. Een grote schuldenlast en een ontwrichte economie boegden zich bij het feit, dat de arbeidersklasse van Nederland geenszins bereid was, de uitbuitingsmethoden van vóór 1940 zonder meer te accepteren; de revolutie in Indonesië bracht de Nederlandse bourgeoisie in een noodpositie. Al deze factoren zijn verschijnselen van de doodscrisis van het kapitalisme en zomin als er voor de bourgeoisie op wereldschaal van blijvens herstel of ook maar van blijvens evenwicht sprake kan zijn, zo min is de Nederlandse bourgeoisie in staat een uitweg uit haar moeilijkheden te vinden. Het evenwicht, dat de Nederlandse bourgeoisie heeft weten te bereiken, is even wankelbaar als dat van de andere Europese bourgeoisieën.

De maatregelen, die de Nederlandse regering moet nemen om de Indonesische meerwaardebronnen te heroveren, dreigen telkens weer dit evenwicht te verstoren en zullen niet nalaten, een voor de Nederlandse bourgeoisie funeste werking te hebben. In financieel opzicht is de oorlog in Indonesië haar reeds boven het hoofd gegroeid, waardoor zij voor haar Indonesië-politiek volkomen afhankelijk is van Wall-street en het lot van het Amerikaanse kapitalisme. In algemeen-economisch opzicht betekent het militaire avontuur in Indonesië een buitengewoon zware belasting op de wederopbouw van de productieve krachten in dit land, doordat het de credieten en de arbeidskrachten aan de productieve doelen onttrekt. Het gevolg van dit alles is een steeds toenemende sruk op de Nederlandse arbeidersklasse, waarvan de sociale en politieke gevolgen verstrekkend kunnen zijn. Op internationaal gebied is de positie van de Nederlandse bourgeoisie, die van een hulpeloos gevangene, die haar positie slechts dankt aan het feit, dat in het kader van de Amerikaanse beurspolitiek ook aan haar een taak is toegedacht; het Indonesische avontuur versterkt die afhankelijkheid.

Het is voor de Nederlandse bourgeoisie echter onmogelijk te
-berusten-

berusten in het verlies van Indonesië, dat de basis van het Nederlandse kapitalisme vormde. Het feit, dat de wereldbourgeoisie geenszins kan dulden, dat de Indonesische revolutie zich verder ontwikkelt, versterkt de noodzaak voor Beel om snel in te grijpen. Laten de gevolgen van het militaire avontuur zich ernstig aanzien, de gevolgen van een verlies van Indonesië zouden niet minder funest zijn voor de Nederlandse bourgeoisie. De oorlog in Indonesië was voor haar een noodsprong; haar positie is zwakker, dan zij ooit voor het uitbreken van de Indonesische revolutie geweest is en dit maakt de kansen voor het Nederlandse proletariaat gunstiger dan ooit.

De Nederlandse bourgeoisie kan in Indonesië niet, zoals het Britse imperialisme in India met succes gedaan heeft, haar greep op de economie trachten te behouden door de verantwoordelijkheid voor de politieke onderdrukking af te schuiven op de inheemse bourgeoisie, eenvoudig daarom al niet, omdat deze zich in Indonesië niet als zelfstandige klasse heeft geconsolideerd. Wanneer zij nochtans in Malino en Den Pasar met haar Quislings en ver-
/in midde, deel- en heerspolitiek/ van de Republiek, dan verandert dan voor
die zij con- haar niets aan de noodzaak elk stukje grond, dat zij wil beheer-
sequent zal sen, eerst door wapengeweld te veroveren. Evenmin is zij in staat
trachten ook maar iemand zand in de ogen te strooien omtrent het bestaan
door te zet- van de koloniale uitbuiting in de door het Nederlandse leger be-
ten tot de zette gebieden, die vervolgens "zelfstandig binnen de Nederlandse
volledige Unie" zijn verklaard.

opdeling
De Nederlandse bourgeoisie heeft geen Congres-Partij tot haar beschikking. Daarom is er voor haar geen ander perspectief, dan dat van oorlog - een oorlog, die thans een slepend karakter heeft gekregen.

b. Het Nederlandse proletariaat en de Indonesische revolutie.

De latente crisis, waarin het Nederlandse kapitalisme zich bevindt, noodzaakt het de uitbuiting van de Nederlandse proletariërs te verscherpen en is de oorzaak van het wegvallen van haar voornaamste politieke basis, de vanuit de Indonesische superwinsten onderhouden arbeidersaristocratie. Wat eens de basis van het reformisme was, komt thans vooraan te staan in de strijd der Nederlandse arbeidersklasse voor lotsverbetering. Dit een der zekerste tekenen van de ontbinding van het Nederlandse kapitalisme en scheidt de voorwaarden voor het toepassen van alle leuzen van het overgangsprogram.

De Indonesië-politiek van de revolutionaire partij dient uit te gaan van het permanente karakter van de Indonesische revolutie. De basis van haar politiek vormt de leuze: "Indonesië los van Holland, nu!" Alles wat dienstig is om de Indonesische zaak te bevorderen, dient tevens om de val van het Nederlandse en wereldkapitalisme te verhaasten. De organisatie van de solidariteit van de Nederlandse arbeidersklasse is een gebiedende eis. De leuzen van boycot van vervoer naar Indonesië en van de actie voor het terugtrekken der troepen zijn revolutionaire overgangseisen, die blijken te leven in de harten van het Nederlandse proletariaat.

Elk stuk strijd, dat het Nederlandse proletariaat voert voor lotsverbetering, is thans een strijd tegen de gehele kapitalistische klasse en haar regering; daardoor reeds komt elk conflict te staan in het teken van de strijd tegen de regering en van de strijd tegen haar koloniale politiek. Ook het verzet tegen de Indonesië-politiek van de regering mondt uit in leuzen als: breekt de oorlogscoalitie! voor een regering van socialisten en communisten!

Zij beschouwt het als haar plicht contact te leggen met Indonesische revolutionairen en de stichting van een Indonesische
-sectie.

sectie van de IVE Internationale met alle middelen te bevorderen.

De reformistische partij van de Arbeid, rechtstreeks schuldig aan het besluit van de koloniale oorlog en aan de voorbereiding daarvan, beleefde naar aanleiding daarvan de eerste grote crisis in haar rijen. Onke actie voor het verbreken der oorlogscoalitie houdt het uiteenscheuren van de Partij van de Arbeid in.

De politiek van de Stalinistische Partij inzake Indonesië is des te verderfelijker, naar mate groter massa's van arbeiders in de sleutelindustriën hun vertrouwen in haar stellen. Zij is het, die het verzet tegen het wegvoeren der soldaten gebroken heeft, toen zij op 24 September 1946 de arbeiders weer terug naar het werk leidde. Zij was het, die na het uitbreken van de openlijke koloniale oorlog, nadat zij gedwongen was de revolutionaire leuze van de boycot over te nemen, deze actie vervolgens deed mislukken door de arbeiders zonder leiding te laten. De gevoelens van de arbeidersklasse ten aanzien van de vrijheidsstrijd der Indonesiërs zijn echter te elementair, om lage tijd afgeleid te kunnen worden. De strijd voor de ondersteuning der Indonesische vrijheidsstrijd is een hardnekkig gevecht met reformisten en stalinisten om de leiding van de arbeiders. ~~tegen~~ Aan het organiseren van de boycot en aan het totstandkomen van de proteststaking tegen de regering-Beel en voor het terugtrekken der troepen, dient de RCP al haar krachten te geven.

Het verraad van de Stalinisten en reformisten heeft niet in de laatste plaats daarom de arbeiders van de strijd weten af te houden, doordat zij de arbeiders politiek misleidden door hun steun aan de "vooruitstrevende krachten in de regering", door hun steun aan de politiek van oorlogsvoorbereiding, die zij een politiek van vreedzaam overleg noemden. Dit vindt na het uitbreken der openlijke koloniale oorlog zijn voortzetting in een pacifistische politiek, gericht op het sluiten van een wapenstilstand bij terugtrekking der troepen tot de stellingen van voor de openlijke koloniale oorlog. Onder het mom van de strijd voor de "vrede" weigeren zij de strijd voor de volledige onafhankelijkheid te voeren.

De RCP steunt in de oorlog met alle middelen de oorlogsvoering der Indonesiërs. Het belangrijkste zijn voor haar de massa-actie en de verbroedering van de Nederlandse proletariërs in uniform met de Indonesische vrijheidstrijders. Het middel der individuele dienstweigering, voortspruitend uit de mentaliteit der pacifisten van stalinistische en centristische pluimage, wijst zij van de hand als schadelijk voor het bereiken van revolutionaire eenheid en verbroedering en als een ontwapening der arbeidersklasse.

De politiek der reformistische en Stalinistische Partij wordt niet bepaald door de belangen van de Indonesische en wereldrevolutie. De PvdA is de regelrechte uitvoerster en propagandiste van de belangen der imperialisten, de CPN (De Waarheid) tracht haar steun aan de eigen bourgeoisie te verbergen achter een steun aan de Indonesische regering.

De RCP ziet in de dwangpositie, waarin de Nederlandse bourgeoisie zich bevindt, evenals in de ontwikkeling in Indonesië, die de juistheid van de theorie der permanente revolutie bevestigt en in de reeds eenmaal getoonde solidariteitszin en strijdlust van de Nederlandse arbeidersklasse de waarborgen voor een revolutionaire ontwikkeling.

HOOFSTUK V

STELLINGEN OVER DE ECONOMISCHE STRIJD, HET WERK EN DE TAAK DER RCP.

1. De stakingsbeweging en de taak der partij.

Terwijl de bourgeoisie in de na-oorlogse periode steeds meer kapitaal opeenhoopt en de winsten reeds het vooroorlogse peil hebben bereikt en in verschillende sectoren reeds hebben overschreden, worstelt het proletariaat om het naakte leven tegen de steeds groter wordende nood en ellende, waarmee het stervende imperialistische stelsel het proletariaat treft.

De gevolgenden van de 2e imperialistische wereldoorlog, het toenemende verval van het kapitalistische economische leven; de directe en indirecte verslechtingen van verschillende aard, de afbraak van de sociale rechten, de verlaging van de levensmiddelenrantsoenen, gepaard aan stijgende prijzen van het vaksvoedsel, hebben bij de brede massa's der arbeiders een diepgaand verzet ontketend.

Een golf van stakingen, die in aantal nog steeds toenemen, is over ons land gegaan. De hoogtepunten waren, de havenarbeidersstaking van Amsterdam en Rotterdam, de landarbeidersstaking in Groningen en Drente, het textiel conflict in Twente en N. Brabant.

In de naaste toekomst zijn, onder aanvoering van de Beel-regering, verdere aanvallen op het levenspeil van de arbeidende klasse te verwachten, in een tot dusver ongekende omvang en heftigheid. Aanvallen, die ZICH TEN DOEL STELLEN DE LEVENSSSTANDAARD VAN HET PROLETARIAAT TERUG TE DRINGEN, TOT HET PEIL VAN DE EERSTE ONTWIKKELINGSPERIODE VAN HET KAPITALISME.

Dit schept het vooruitzicht van een verdere aanzwelling van de stakingsbeweging, gedragen door de machtige geest van verzet in de massa's, die reeds in de voorposten-gevechten tegen de Beel-Schermerhorn-plannen tot uitdrukking kwam.

Deze strijd tegen de economische verslechtingen van het levenspeil van de werkende massa's is in wezen een REVOLUTIONNAIRE STRIJD, omdat hij:

- a. objectief de desorganisatie van de kapitalistische productie bevordert en daardoor de grondslagen van de kapitalistische orde ondermijnt.
- b. de revolutionaire krachten van het proletariaat doet groeien, het klassebewustzijn der brede massa's opwekt en verscherpt, het arbeidsvijandelijke karakter van het reformisme van de PvdA en de CPN in al zijn achakeringen in de ogen van steeds grotere aantallen arbeiders zal onthullen en hun door eigen ervaring overtuigen van de juistheid van de politiek der RCP.

Het is de taak van de partij, om tot de vastbesloten AANVOERDER van de brede massa's te worden, in die strijd tegen de economische verslechtingen en voor hun dagelijkse belangen te vechten en daarbij de meerderheid der arbeidersklasse te veroveren.

SLECHTS STEUNEND OP DE STRIJD VOOR DE DAGELIJKE BELANGEN DER MASSA ZAL DE PARTIJ IN STAAT ZIJN DE POSITIES VAN DE ARBEIDERSKLASSE TE VERDEDIGEN EN TE VERBREIDEN EN DE MASSA NAAR STEEDS HOGERE STRIJDVORMEN TE LEIDEN.

De rol van de partij in stakingen.

Door haar minimale invloed stond de partij in de afgelopen periode buiten ieder conflict. Zelfs in de grote havenarbeidersstaking "timmerde" de partij aan de "buitenkant". Daarom is het noodzakelijk, dat de partij op dit gebied een grote wending doormaakt. In de laatste tijd valt het in het bijzonder te bespeuren, dat de arbeiders tegen de wil van hun reformistische en confessionele vakbewegingsbureaucraten in, in strijd en tot het vormen van stakingsleidingen en comité's over te gaan.

Het congres van de RCP zal dus in het teken staan van de wending naar de ZELFSTANDIGE VOORBEREIDING EN LEIDING van de economische strijd. Door het populariseren en organiseren van genoemde strijdleidingen en comités, heeft de Partij de mogelijkheid zich in toenemende mate een leidende rol in de stakingsbewegingen voor loonsverhogingen en tegen de verslechteringen van het levenspeil der arbeidersklasse, te veroveren.

ALLEEN OP DEZE WIJZE ZAL HET GELUKKEN ONZE NAAM IN DE NEDERLANDSE ARBEIDERSKLASSE TE VERANKEREN, DE PARTIJ TOT EEN BEKENDE GROEPING IN DE ARBEIDERSBEWEGING TE MAKEN EN DE VOORWAARDE TE SCHEPPEN VOOR EEN STERKE REVOLUTIONNAIRE, DIE EEN BRES KAN SCHIETEN IN DE INVLOED VAN HET STALINISME EN REFORMISME en in de arbeidersaanhang van NVV en EVC.

Door het opstellen van voor de massa's begrijpelijke leuzen, door de organisatie van de eenheid in het bedrijf in de vorm van zelfstandige stakingsleidingen, door het parallellopen daarmee van de oppositie in de vakorganisaties, is het mogelijk, dat de partij ideologisch de leiding van komende conflicten veroverd.

Om in de komende omvangrijke stakingen tegen zijn taak opgewassen te zijn, moet de partij met grote beslistheid de zwakheden en gebreken overwinnen, die er nog in onze partijorganisatie bestaan en het WERVEN VAN BEDRIJFSARBEIDERS ALS CENTRALE TAAK STELLEN; daar die de arm moeten zijn voor het doorvoeren van ons partijwerk.

a. De doorvoering van de strijd ligt in de VOORBEREIDING. Niet alleen op de strijd, wanneer deze een feit is, of aan de vooravond van het conflict, maar vooral op de dagelijkse, taaie, stelselmatige arbeid in de bedrijven, ter verdediging van de meest elementaire belangen der arbeiders, komt het aan.

Onze partij mag niet rekenen op de spontaniteit der massa's. In het verleden vernamen de arbeiders en dan nog in zeer geringe mate van het bestaan der RCP, wanneer het conflict een feit was, bijv. bij de grote havenarbeidersstaking en in de meeste gevallen staat de Partij er radicaal naast.

Daarom is de concentratie van de partij-arbeid op de bedrijven en vakverenigingen de belangrijkste taak.

b. Bij stakingen en in hun voorbereiding moet getracht worden, dat onze mensen, partijgenoten, zowel als sympathiserenden zitting nemen in de strijd- en stakingsleidingen.

c. Onze zwakke zijde is de geringe organisatorische verbinding met de NVV- en EVC-arbeiders. Daarom zal de Partij er alle aandacht aan moeten schenken, dat onze mensen in hun vakorganisaties als promotors voor de oppositie optreden, die vaste vorm moet aannemen door middel van georganiseerde fracties in het bijzonder in de voornaamste bonden, zoals transport, metaal en bouwvak. In dat verband is het noodzakelijk, dat het optreden van de RCP-leden in de schoot der vakbeweging niet gericht is op politieke futuliteiten ten opzichte van reformistische of stalinistische bestuurders. In het bijzonder op de INHOUD van het oppositionele optreden van onze kameraden, dat gevoerd moet worden op de grondslag van de verdediging der concrete levensbelangen van de arbeidersklasse, komt het aan.

De rol van de reformistische en Stalinistische vakverenigingsleiders.

De bovenste toppen van het reformistische vakverenigingsapparaat-

paraat, die nauw verbonden zijn met de leiding van de PvdA, vergroeiën steeds meer met het burgerlijk staatsapparaat en de ondernemersorganisaties. Dat blijkt duidelijk met de "Stichting van de Arbeid".

In de gehele wereld schrikken de reformistische vakverenigingsbestuurders voor geen middel terug in hun streven om als dokters van het kapitalistische uitbuitersstelsel te fungeren en dit te "redden" op kosten der arbeidende massa's.

Zij passen elk middel toe, vanaf de geraffineerdste onderhandelingsmanoeuvres tot aan de openlijke georganiseerde onderkruiperij bij stakingen, om het verzet van de arbeidersklasse tegen de aanvallen van de bourgeoisie te smeten en te saboteren. Steunend op de bedriegelijke "theorie" van de "wederopbouw", prediken zij de bedrijfsvrede.

Dit demonstreerde zich duidelijk bij de grote havenarbeidersstaking en bij de Gronings-Drentse landarbeidersstaking, zowel als bij de meelfabriek "De Holland", waar de vakverenigingsbureaucraten jammerden, dat de voedselpositie in gevaar zou komen.

Terwijl zij deze politiek als hun sociale opdracht van de bourgeoisie in de praktijk doorvoeren, streven zij er gelijktijdig naar, om door middel van het gebruik van schijnradicale phrases, hun invloed op de opstandige massa's te behouden en te verbreden. In dit licht moeten in Nederland de methodes van de reformistische vakverenigingsbestuurders gezien worden als zij praten over lagere prijzen en kwasi-oppositionele taal spreken op congressen met zg. "Dreigementen" over de derde loonronde, anti-duurte-congressen enz.

Terwijl de EVC in 1945 en 1946 de strijdbaarste delen van de arbeidersklasse omvatte, heeft de Stalinistische fractie al haar kracht ingezet om de stootkracht tegen de ondernemers te ondermijnen en aan banden te leggen.

De Stalinistische leiders van de EVC hebben hun ontwikkelingsgang als kleinburgerlijke vakverenigingsbonzen voleindigd en zijn mede tot hulptroepen van het reformisme geworden.

Zij moeten echter in de praktijk nog regelmatig rekening houden met de groep van communistische ~~linkse~~ arbeiders enerzijds, met de "linkse manoeuvres" van het Kremlin anderzijds.

Duidelijk werd het verraad gedemonstreerd bij de grote havenstaking door de liquidatie daarvan; bij de landarbeidersstaking, waar de Stalinisten niet bereid waren de strijd van de modern-georganiseerde arbeiders op zich te nemen.

Vanaf deze periode zien wij een voortdurende daling van het ledental van de EVC.

Teneinde de controle over de in het NVV georganiseerde arbeiders te krijgen bestaat bij de door de CPN gecontroleerde EVC-leiding de voortdurende tendenz tot liquidatie der EVC tot elke prijs ten gunste van fusie met het NVV. Anderzijds is de CPN gedwongen - zolang de kansen voor een fusie ontbreken - haar gehele invloed op de EVC te concentreren, om elk geval de EVC-leden onder controle te houden.

De concentratie van de vakverenigingsorganen in de topleiding, de doorvoering van de bureaucratie door het opheffen van de plaatselijke instellingen bewijst duidelijk, dat de Stalinistische fractie de democratie in de EVC wil smeten en de organisatie pasklaar wil maken voor haar verachtelijke politieke doeleinden.

De toestand in de vakverenigingen en de oppositie.

Ondanks de hetze tegen de Trotzkyisten, verkeren de ledenmassa's in de vakverenigingen in toenemende gisting. Onder de invloed-

vloed van de te lage lonen, de aanvallen van de ondernemers, welke in verschillende bedrijven reeds weer loonafbraak willen toepassen, zien wij, dat het NVV weer belangrijk is gegroeid en naar vooroorlogse peil weer heeft bereikt, ondanks dat de werklozenkassen zijn opgeheven.

De arbeiders zien de vakorganisaties als middel om zich tegen de ondernemers te verzetten. Het gevaar bestaat echter, dat deze arbeiders snel tot ontgoocheling in de organisaties komen (EVC).

Het is de taak van de partij, ondanks hetze, in deze organisaties te werken en leiding te geven aan de zich in de naaste toekomst rebellerende arbeiders.

Dit werk in de vakverenigingen en in alle vakverenigingen is dit even noodzakelijk, zowel in het NVV als in de EVC, heeft ten doel de ledenmassa's voor de klassenstrijd onder onze leuzen te winnen en hen samen met de confessionele en ongeorganiseerde arbeiders zelfstandig in de strijd te voeren onder leiding van hun strijdcomité's en door middel van deze organen tot een gesloten strijdende massa aaneen te smeden. Daarmee verdiepen wij het vraagstuk van de vakverenigingseenheid, welke voor onze partij in tegenstelling met de CPN geen voze leuze is, maar een levensvraagstuk der arbeidersklasse.

Gewaakt moet worden tegen een abstracte inhoud van eventueel oppositioneel werk (discussie over algemene politieke vraagstukken), onze hoofdvraagstukken moeten liggen op de grondslag van de strijd voor de onmiddellijke noden en eisen. Daarbij moeten de Trotskyisten de breedst mogelijke samenwerking tot stand brengen met de eerlijke communistische arbeiders en de centristische beïnvloede vakverenigingsmensen, door middel van een gemeenschappelijk front tegen de reformistische en Stalinistische agenten van het kapitaal. Daarbij mogen natuurlijk de Trotskyisten in geen geval hun politiek verdoezelen en hun scherpe kritiek ook op de leidingen van bv. centristische groeperingen onder stoelen of banken steken, doch zij moeten een scherp onderscheid maken tussen de arbeiders uit die groeperingen, die te goeder trouw zijn en hun klassevijandige leiders en deze arbeiders door geduldige kameraadschappelijke discussie voor ons winnen.

Zij moeten zich daarbij eveneens hoeden voor het schadelijke "Over één kam scheren" van het gehele vakverenigingsapparaat, doch een scherp onderscheid maken tussen de met de bourgeoisie vergroeide leiders en lagere functionarissen, die in de bedrijven staan en wier klassebelang hen ontvankelijk maakt voor onze politiek.

De partij moet erin slagen in de voornaamste vakorganisaties fracties te organiseren en met hen de voorbereidingen van georganiseerde oppositie-comité's ter hand nemen. De vorm van deze opposities, wier concrete vormen aan de verschillende situaties in de verschillende bonden moet worden aangepast, moeten alle eerlijke arbeiders kunnen omvatten. Deze opposities moeten de huiselijke vergaderingen zorgvuldig voorbereiden.

Het opbouwen van deze georganiseerde oppositie zal echter een slag in de lucht zijn, wanneer de partij geen koers zet op het winnen van nieuwe vakverenigingsleden als lid van de RCP, welke onze afgeslotenheid in de arbeidersklasse kunnen overbruggen. Het krijgen van deze georganiseerde posities zal onze partij voor nieuwe vraagstukken stellen.

Zij zal in staat zijn om hardnekkig te strijden om de bezetting van alle door de leden verkiesbare functies door strijdende arbeiders. Tot nu toe geschiedt dat meestal incidenteel en meestal zonder dat onze mensen door een klare ophelderingcampagne voor de noodzaak van de strijd worden gekozen.

In de toekomst moet grotere zorg worden besteed aan de voorbereiding van congressen van de vakbeweging, die benut moeten worden voor de strijd der revolutionaire arbeiders, zowel door het optreden van oppositionele afgevaardigden op het congres zelve, als het ontmaskeren van de reformistische en Stalinistische leiders en hun politiek, de verklaring van de politiek der RCP aan de hand van duidelijke voorstellen in de afdelingen der Vakverenigingen.

Hierom draait het cardinale punt. Een feit is het nog, dat de leiding van de partij de formuleringen van deze voorstellen nog niet beheerst en dat een gezamenlijke krachtsinspanning van de gehele partij daarop moet worden ingesteld.

Voorwaarden om deze taak te vervullen zijn:

1. dat de leden der Partij, die daarvoor in aanmerking komen, lid zijn van de vakorganisatie. Plaatselijk moet in overleg met de Partij vastgesteld worden, welke organisatie de belangrijkste is.
2. dat de partijleden actief in deze organisaties voor de dagelijkse eisen en belangen der arbeiders opkomen en vakverenigingswerkzaamheden verrichten. Gewaakt moet worden tegen de instelling alsof men alleen tot taak heeft, de mond te openen op vakverenigingsvergaderingen.

De Partij zal moeten beseffen, dat het krijgen van opposities in de vakverenigingen geen deel op zichzelf is, doch een deel is van haar zelfstandige aanvoering in de economische strijd der massa's. Slechts als de RCP-ers in de vakorganisaties niet enkel optreden als verkondigers van de bolsjewistische ideeën, doch als de partij de vastbesloten aanvoerster wordt van de economische strijd, zullen wij in staat zijn, de georganiseerde, evenals de ongeorganiseerde arbeiders voor ons te winnen.

HOOFDSTUK VI

DE ORGANISATIE VAN DE PARTIJ.

A. De bolsjewistische organisatie noodzakelijk.

De eerste voorwaarde voor de overwinning van de arbeidersklasse is, dat zij beschikt over een revolutionaire voorhoede, die een juiste revolutionaire politiek voert. Wat is het voeren van een juiste revolutionaire politiek? Dat is:

- a. het bezitten van en
- b. het in toepassing brengen van een dusdanige politiek.

Het in toepassing brengen van een revolutionaire politiek vereist een revolutionaire organisatie, een revolutionair apparaat, dat de politieke lijn omzet in revolutionaire resultaten.

De Partij is in de afgelopen periode tekort geschoten, vooral omdat zij het te weinig heeft verstaan haar juiste politiek door te voeren. Zij beschikte te weinig over een juiste, op de politieke taken ingestelde organisatie. Naast de politieke vooruitgang, die vooral tot uitdrukking komt in de verdieping van het politiek bewustzijn van de Partij als geheel, waardoor zij zich a.h.w. heeft voorbereid en opgewekt tot het noodzakelijke politieke niveau, om haar taak als voorhoede der arbeidersklasse te kunnen vervullen, is de ontwikkeling van de organisatie van de partij ten achter gebleven. Dit achterblijven wordt veroorzaakt door het niet begripen van de taak der Partij, waardoor de rol der Partij ernstig wordt onderschat. Naast reformistische tradities, die in dit opzicht bij onze partijgenoten bestaan en zwakte voor het kader, is ook het sectarisme een ernstige belemmering-

mering gebleken voor de opbouw van een bolsjewistische partij-organisatie.

Het inzicht van de Partij is, door de historische ontwikkeling van de arbeidersbeweging in West-Europa, te veel ingesteld op agitatie en propaganda zonder meer, terwijl de sporadische vormen van organisatie ontleend aan het reformisme en aan de arbeiderspartijen van het verleden, die door hun onjuiste politiek en omdat zij uit hun fouten niet hebben kunnen en willen leren, niet kunnen uitgroeien tot de revolutionaire voorhoede der arbeidersklasse, doch zijn geworden tot agentschappen van de bourgeoisie.

De taak van de Partij in de komende periode is de organisatie van de Partij op de juiste grondslag op te bouwen. Welke is de juiste grondslag? Slechts die, WELKE GESCHIKT IS OM DE POLITIEKE OPGAVEN VAN DE PARTIJ TE VOLVOEREN: de bolsjewistische.

b. Naar de massa's in de bedrijven en vakbeweging!

De conclusie, dat wij beschikken over de juiste revolutionaire politiek en een arbeidersklasse, die in haar doorslaggevendheid lagen revolutionair is, terwijl wij tegelijkertijd onze afgeslotenheid van deze massa's en onze onmacht om massa-politiek te voeren moeten vaststellen, bewijst dat het Partij-apparaat niet op de politieke taken is ingesteld. Het gelukt aan de Stalinistische leiders nog steeds (hoewel het hun steeds moeilijker wordt) de in revolutionaire gisting zijnde arbeidersmassa's achter zich te houden, niet ondanks hun reactionaire en arbeidersvijandige politiek, maar als gevolg van de zwakte der RCP, die er nog niet in is geslaagd haar politieke invloed, die duizendmaal sterker is dan haar ledental, organisatorisch en in de strijd van de arbeidersklasse vast te leggen. Het proletariaat ziet ons niet als zijn voorhoede. De revolutionaire daad van de Amsterdamse en Rotterdamse havenarbeiders, evenals van de strijdende arbeiders in het gehele land is een belichaming van onze politiek en niet van de politiek der CPN. De revolutionaire mening der massa's, waar die uitgroeit tot scherpe klassenstrijd, is gelijk aan de politiek der RCP en der IVE Internationale. Daarom kan de verbitterde strijd der bourgeoisie en de laster van al haar agenten binnen de rijen der arbeidersklasse ons niet remmen, als wij van de voor ons politiek gunstige voorwaarden een bolsjewistisch gebruik weten te maken. MAAR DAN MOETEN WIJ MET ONZE POLITIEK NAAR DE MASSA'S IN DE BEDRIJVEN, DAN MOETEN WIJ ONS VASTBIJTEN IN DE VAKBEWEGING. Daar moeten wij het proletariaat aanvoeren in de strijd en vechten om de leiding.

c. Van algemeen-politieke naar concrete probleemstelling van de strijd van de arbeidersklasse.

Het is in bedrijf en vakbeweging, dat wij onze politiek in toepassing moeten brengen. Dit is bolsjewistisch. Tevens is dit het levensvraagstuk van onze Partij. De sleutel voor onze ontwikkeling tot bolsjewistische partij ligt in bedrijf en vakbeweging. Dit is de centrale taak van de Partij en hierop moet de Partij-organisatie worden ingesteld, evenals het politieke inzicht van de partijgenoten. Dit betekent, dat de dagelijkse strijd van de arbeidersklasse in zijn concreetste vorm in de Partij aan de orde moet worden gesteld en steeds aan de orde moet zijn. Alle grotere en kleinere - tot de kleinste - vraagstukken, die hiermede verband houden, moeten worden opgelost. Het centrale vraagstuk van de partijorganisatie en haar opbouw is in Amsterdam en Rotterdam, de havenbedrijven en de organisaties van havenarbeiders (vooral EVC, maar ook NVV). Hier beginnen wij ons organisatorisch

-vast-

vast te leggen, om stap voor stap te kunnen komen tot verankering onder deze massa's. Wat is organisatorisch vastleggen? Dat is in het huidige stadium de hardnekkige strijd voor elk nieuw lid in het havenbedrijf en de vakorganisaties der havenarbeiders.

Hoe winnen wij nieuwe partijgenoten hier en hoe brengen wij nog niet hiervoor in aanmerking komende massa's naar ons toe? Door aan de hand van de preciese omstandigheden en verhoudingen, alsmede de ingesteldheid van de havenarbeiders de directe strijd voor hun dagelijkse belangen te organiseren en hen op grote schaal hierin te betrekken. Zo winnen wij tevens het vertrouwen van de havenarbeiders. Een speciaal hierop ingestelde agitatie moet dit alles ondersteunen. Alleen zo verbreken wij ons isolement, alleen zo worden wij tot de voorhoede van het proletariaat en zullen de verderfelijke reactionaire Stalinistische politiek snel terugdringen en zelfs liquideren.

d. Bolsjewistische organisatievorm.

De Partij moet worden opgebouwd op bedrijfscellen. Zij bouwen op een groter verband van revolutionaire bedrijfskernen (groep van partijgenoten en sympathiserende of andere revolutionaire arbeiders, waarin onze bedrijfscel de stuwkracht en motor moet zijn). De bedrijfscel voert de partij-actie en agitatie, de bedrijfskern is de schakel met de grote massa, die de economische actie in het bedrijf organiseert.

Indien een dergelijke kern (nog) niet kan worden georganiseerd, dan is de partijcel toch aangewezen om daar onder de economische actie in het bedrijf te organiseren.

Hieraan verbonden komen onze revolutionaire oppositiegroepen op zeer brede grondslag in de vakbeweging, die de bedrijfs-actie in de vakorganisatie hebben te stellen.

Dit is de opbouw van onze partijorganisatie op bolsjewistische grondslag en slechts zo kunnen wij onze politieke taak vervullen.

Een andere weg is er niet. Organisatie op andere grondslag, zoals nog te veel gebruikelijk was, voldoet niet aan de eisen van onze politieke taak als leidster en voorhoede van de arbeidersklasse.

Van dit inzicht zal de gehele partij doordrongen moeten worden en het Congres zal het nieuw te kiezen Centraal Comité de opdracht moeten geven, voor dit inzicht, voor dit organisatie-principe de nodige strijd in de partij ter opklaring van de partijgenoten te voeren, met alle kracht, die het voorwaarts stoten van de partij als strijdende eenheid vereist, om in de komende periode tot de erkende voorhoede en leidster van het proletariaat te worden.

e. Democratisch-Centralisme.

Onderdeel van dit grote probleem van de bolsjewistische organisatie is de toepassing van het democratisch-centralisme in de partij, waarin elke partijgenoot een juist inzicht dient te bezitten, terwijl voor elke partij-functionaris de doorvoering van dit beginsel metterdaad moet waarborgen als noodzakelijke voorwaarde voor de strijd voor de doorvoering van onze politiek, die maakt dat elke vorm van reformisme moet verdwijnen.

f. De uitbouw van de Partij.

Zal het de partij mogelijk zijn haar politieke taak te vervullen, dan is de verdere uitbouw vooral naar den centra van het industrie-proletariaat een gebiedende eis.

Zij zal zich landelijk verder moeten ontwikkelen. De voorwaarden-

Leiden
waarden zijn hiervoor ten volle aanwezig. Nieuwe afdelingen in de belangrijkste steden als centra van de arbeidersklasse moeten tot stand worden gebracht. In Haarlem, Mordrecht, Schiedam, Delft, Gouda, Utrecht, Arnhem, Zwolle, Enschedé, Mergelo, IJmuiden, Leeuwarden enz. moeten partij-afdelingen worden opgericht. Indien de Partij zich hiermede serieus en vasthoudend bezighoudt, is dit zonder enige twijfel mogelijk.

Daarnaast zal het functioneren van bestaande en tot stand te komen afdelingen der Partij de grootste aandacht van de leiding moeten hebben. Zoals de opbouw van de partij in Amsterdam en Rotterdam tot stand moet komen, zo zal ook in de andere afdelingen de juiste en preciese organisatie-lijn moeten worden vastgesteld, opdat ook daar de opbouw van bolsjewistische organen der Partij de overwinning der arbeidersklasse zal bespoedigen.

g. De financiën der Partij.

Aan de financiën der Partij moet grote aandacht worden geschonken. Zonder twijfel is de huidige toestand over de gehele linie volkomen onbevredigend. Zelfs de contributies worden niet voldoende en niet op tijd betaald, waaruit blijkt, dat de afdelingen niet functioneren en de opdracht aan het CC stagneert. De hoofdzak is, dat het contributie-apparaat zeer gebrekkig en onvoldoende is georganiseerd, waarmee wel zeer overtuigend de bestaande onderschatting van de organisatie in de Partij en het hieruit voortvloeiende onvermogen tot organisatie wordt gedemonstreerd. Hieraan dient een onmiddellijk einde te worden gemaakt, door opbouw van het contributie-apparaat onder directe leiding van het CC en de te verbeteren Partij-administratie.

De partij-financiën zijn het cement voor de Partij-opbouw! Zonder de uiterste aandacht aan ons financieel apparaat te besteden, kan de bolsjewistische opbouw der Partij niet slagen! Vergeet dat nooit.

Er zullen moeten komen een agitatiefonds voor de Partij en los ervan een Persfonds voor "De Tribune". De bestaande toestand van één fonds voor Partij en Pers is, in verband met onze opbouw en onze taken niet voldoende. De opbouw van deze fondsen zal parallel moeten lopen en een onderdeel moeten zijn van de opbouw van de Partij op de bedrijven. Geregeld kunnen beide fondsen belangrijke bedragen voor de Partij en voor de krant opbrengen, als ook hier bolsjewistische organisatie-methoden worden gevolgd, deze verbonden wordt met het partijwerk en de onderschatting hiervan in de Partij zal verdwijnen.

De opbouw van onze "Tribune" zal moeten worden gezien als een onderdeel (en wel een uiterst belangrijk onderdeel) van de Partij-opbouw. Duidelijk willen wij het hier stellen:

"De Tribune" staat of valt met de komende ontwikkeling van de Partij. Met beslistheid stellen wij het perspectief: Zij zal niet vallen. Als onderdeel van de bolsjewistische partij-opbouw zal "DE TRIBUNE" na de huidige periode van moeilijkheden een grote toekomst tegemoet gaan!

Daarvoor moet zij nog meer dan tot dusver dienstbaar worden gemaakt aan de strijd van de arbeidersklasse. Men legtje van correspondenten uit bedrijven en vakverenigingen zal de krant met de massa moeten verbinden.

i. De Partij en haar leiding in de komende periode.

Ondanks de objectief gunstige voorwaarden voor de opbouw van de revolutionaire Partij is de RCP er nog niet in geslaagd zich te consolideren, terwijl wel politieke vooruitgang is geboekt. De oorzaken hiervan zijn:

- I. De Partij roeit nog steeds tegen de stroom op
- II. De Partij is de periode van de "kinderziekten" nog niet ontgroeid.

De RCP is een jonge partij, die van de grond af aan moet worden opgebouwd. De "groei"-moeilijkheden, die zich voordoen zijn noodzakelijkheden, die de Partij in haar ontwikkeling niet kan overslaan. Het sectarisme, de zwakte van het kader, het onbevoegdheid om onze politiek om te zetten in revolutionaire praktijk: het zijn alle gevolgen van de "kinderziekten", die de partij noodzakelijk moet doormaken. Het gaat erom, deze periode zo kort mogelijk te doen zijn. Dit is mogelijk als de gehele partij hieraan medewerkt en het functioneren van de Partij steeds kritisch en vooral zelfkritisch onderzoekt in collectieve opbouw, in bolsjewistische zin.

De moeilijkheden, die de Partij in haar geheel in de korte periode van haar ontwikkeling op haar weg ondervond, vonden haar weerspiegeling in de leiding. Evenals de Partij is ook de leiding te kort geschoten. Maar echter de leiding als de motor voor de ontwikkeling van de partij moet worden beschouwd, is het noodzakelijk hieraan speciale aandacht te besteden. Het totale onvermogen van gedeelten van de leiding om haar politieke inzichten en politieke kennis om te zetten in de praktijk legde de leiding in haar geheel in belangrijke mate lam, doordat dit een grote overbelasting van de partijgenoten in de dagelijkse tot gevolg had. De on-bolsjewistische passieve instelling van deze leidende partijgenoten, waar het de opbouw van de partij betreft, een instelling, die in wezen is ontleend aan het sectarisme, heeft een uiterst zware druk veroorzaakt op de dagelijkse leiding, waarvan de gevolgen niet konden uitblijven.

Begrijpelijk is, dat onder deze verhoudingen geen leiding kan functioneren. Critisch en zelf-critisch zullen het congres en de partijgenoten, die de toekomstige leiding zullen moeten vormen, moeten werken aan een zo sterk mogelijke leiding, die de opdracht van het Congres in de komende periode zal kunnen volbrengen.

/leiding